Nghịch Ngợm Cổ Phi

Contents

Nghịch Ngợm Cổ Phi **15**

1. Chương 1 . . . 15
2. Chương 2: Phóng Cổ Biến Điện Diêm La Thành Biển Côn Trùng! . . . 16
3. Chương 3: Một Màn Quỷ Dị . . . 17
4. Chương 4: Sẽ Không Trở Thành Nam Nhân Chứ? . . . 18
5. Chương 5: Rơi Cánh Phượng Hoàng Không Bằng Gà . . . 19
6. Chương 6: Nữ Nhân? Nam Nhân? . . . 20
7. Chương 7: Vấn Đề Buộc Ngực . . . 20
8. Chương 8: Choáng Váng! Mất Hồn Rồi! . . . 21
9. Chương 9: Làm Nô Tỳ? Làm Thái Thượng Hoàng! . . . 22
10. Chương 10: Soái Ca Này Rốt Cuộc Là Ai? . . . 23
11. Chương 11: Trăm Ngàn Chỗ Hở . . . 23
12. Chương 12: Sinh Một Đội Du Kích? . . . 24
13. Chương 13: Ngươi Muốn Làm Nô Tỳ Hay Làm Kỹ Nữ? . . . 25
14. Chương 14: Bắt Con Cá Nịnh Bợ Ngươi . . . 26
15. Chương 15: Cái Tên Chết Yểu Nhà Ngươi, Muốn Làm Ta Ngã Chết À. . . . 26
16. Chương 16: Bị Người Đạp Một Cước . . . 27
17. Chương 17: Ngay Cả Tên Cũng Giống Gay…… . . . 28
18. Chương 18: Không Phải Công Chúa Sẽ Đánh Chết? . . . 29
19. Chương 19: Sẽ Đem Ngươi Thưởng Cho Ta… . . . 30
20. Chương 20: Rơi Vào Động Mỹ Nhân . . . 30
21. Chương 21: Không Giống Như Là Vương Gia . . . 31
22. Chương 22: Trẫm Lưu Lại Hai Nha Đầu Này . . . 32
23. Chương 23: Biến Thái Gay . . . 33
24. Chương 24: Ngươi Rốt Cục Cũng Vào Trong Tay Đại Gia . . . 33
25. Chương 25: Không Được Lại Tìm Chết, Ngươi Là Của Ta! . . . 34
26. Chương 26: Ngươi Làm Nô Tì Ti Tiện Nhất Trong Phủ Đi. . . . 35
27. Chương 27: Ta Tình Nguyện Làm Trâu Làm Ngựa Hầu Hạ Ngươi. . . . 36
28. Chương 28: Biến Thái Này Vẫn Còn Có Một Chút Nhân Tính…… . . . 36
29. Chương 29: Bần Nông Trung Nông Làm Việc Vất Vả…. . . . 37
30. Chương 30: Không Có Cô Nương Nào Có Thể Khiến Hắn Cười. . . . 38
31. Chương 31: Lại Để Nàng Phát Hiện Thêm Một Bí Mật Nha . . . 39
32. Chương 32: Ta Không Xứng Với Hắn? Hắn Mới Không Xứng Với Ta! . . . 40
33. Chương 33: Ta Không Phải Les . . . 40
34. Chương 34: Lại Đây Thị Uy . . . 41
35. Chương 35: Bằng Không Sao Có Thể Lên Vị Trí Thị Thiếp Này Chứ? . . . 42
36. Chương 36: Nhất Phật Xuất Thế, Nhị Phật Thăng Thiên! . . . 43
37. Chương 37: Bổn Cô Nương Là Con Gián Đánh Không Chết . . . 44
38. Chương 38: Hảo Xà Cũng Không Chịu Nổi Đám Sói . . . 46
39. Chương 39: Phải Chết Trong Miệng Sói, Nàng Liền Kéo Hắn Theo! . . . 47
40. Chương 40: Chó Săn Hung Hãn Như Vậy Lại Kêu Cái Tên Nhu Thuận Như Thế… . . . 48
41. Chương 41: Cục Cưng Là Chó Săn . . . 48

42. Chương 42: Vương Gia Ngươi Bụng Dạ Người Rộng Lượng Có Thể Chống Thuyền... 49
43. Chương 43: Xử Trí Theo Quân Pháp 50
44. Chương 44: Thẩm Vấn Tiếp, Nửa Cái Mạng Này Của Nàng Cũng Không Còn..... 51
45. Chương 45: Hương Vị Bị Đánh Như Thế Nào? 51
46. Chương 46: Ngươi Cùng Với Thịt Ba Chỉ Trong Mắt Ta Đều Giống Nhau 52
47. Chương 47: Coi Như Tên Chết Bầm Là Thầy Thuốc Tốt 53
48. Chương 48: Cuốn Gói Cút Đi 54
49. Chương 49: Nha Đầu Kia, Thật Muốn Giết Nàng 55
50. Chương 50: Nên Tăng Thêm Chút Trí Nhớ Cho Ngươi! 55
51. Chương 51: Tuyệt Đối Làm Một Nam Nhân Phúc Hắc, Nham Hiểm... 56
52. Chương 52: Một Đôi Mắt Gấu Mèo 57
53. Chương 53: Cười Chân Chó 58
54. Chương 54: Trách Không Được Ngươi Lại Vụng Về Đến Thế..... 58
55. Chương 55: Trời Ạ, Không Bằng Ngươi Giết Ta 59
56. Chương 56: Nhóc Con, Bóp Chân Cho Bổn Vương 60
57. Chương 57: Hai Chân Người Kia Sẽ Không Phải Là Giả Chứ? 61
58. Chương 58: Xú Nha Đầu, Xem Đủ Chưa 62
59. Chương 59: Uốn Ván 63
60. Chương 60: Yêu Thương Nhung Nhớ 63
61. Chương 61: Tiểu Hài Tử Mà Thôi, Thập Phần Vẫn Còn Hơi Sữa 64
62. Chương 62: Nói Một Câu Cho Ta Biết Được Không? 65
63. Chương 63: Giải Cổ (1) 66
64. Chương 64: Giải Cổ (2) 66
65. Chương 65: Giải Cổ (3) 67
66. Chương 66: Bá Bá? Hắn Già Như Vậy Sao? 68
67. Chương 67 69
68. Chương 68: Nàng Nhất Định Phải Chết! 70
69. Chương 69: Thật Trùng Hợp, Chúng Ta Lại Gặp Mặt! 70
70. Chương 70: Vì Cái Gì Phải Ở Sau Lưng Ta Phóng Dao Nhỏ 71
71. Chương 71: Phi Sắt Cổ 72
72. Chương 72: Không Có Tiền? Vậy Lấy Thân Báo Đáp Đi 73
73. Chương 73: Ngươi Rất Ngu Ngốc 74
74. Chương 74: Hư Đốn, Không Được Chạy 74
75. Chương 75: Nhóc Con, Bổn Vương Sẽ Thả Ngươi Vài Ngày 75
76. Chương 76: Tên Vương Gia Biến Thái Kia Gọi Ta Đến Làm Cái Gì? 76
77. Chương 77: Ta Là Thánh Nữ Công Chúa? 77
78. Chương 78: Tim Chợt Đập Nhanh 77
79. Chương 79: Bản Công Chúa Không Đùa Cùng Ngươi 78
80. Chương 80: Tựa Con Báo Vừa Tỉnh Giấc 79
81. Chương 81: Người Nầy Hiện Tại Muốn Cưới Nàng Không Sợ Thiên Lôi Đánh Xuống? 80
82. Chương 82: Chân Trái Của Nàng Bị Đánh Gãy 81
83. Chương 83: Khi Dễ Tiểu Hài Tử Thì Có Bản Lãnh Gì? 81
84. Chương 84: Đây Là Đồ Chơi Nhỏ Của Ta, Tại Sao Lại Bị Các Ngươi Lấy Đến Đây 82
85. Chương 85: Ngươi Giết Nàng Thì Tốt Lắm 83
86. Chương 86: Nàng Vẫn Chỉ Là Một Đứa Bé 84
87. Chương 87: Trong Lòng Loạn Đắc Tượng Một Đoàn Đay Rối 85
88. Chương 88: Khi Trở Về Xem Bổn Vương Trừng Phạt Ngươi Như Thế Nào. 85
89. Chương 89: Tại Sao Không Giống Con Nhím Nhỏ Giương Nhanh Múa Vuốt. 86
90. Chương 90: Thực Tâm Cổ 87
91. Chương 91: Lọ Nào Mới Là Kim Sang Dược? 88
92. Chương 92: Lại Phát Sốt Sao? 88
93. Chương 93: Ngươi Thật Sự Sẽ Phải Hối Hận..... 89
94. Chương 94: Thế Sao Không Gọi Đại Phu Cho Ta. 90
95. Chương 95: Heo So Với Ngươi Còn Linh Hoạt Hơn..... 91

96. Chương 96: Phương Pháp Chó Má Sụp Đổ . . . 91
97. Chương 97: Sườn Phi . . . 92
98. Chương 98 . . . 93
99. Chương 99: Băng Bó Chân Giống Như Bánh Chưng. . . . 94
100. Chương 100: Chỉ Biết Càng Tô Càng Đen . . . 95
101. Chương 101: Quản Gia Vương Đại Nương . . . 95
102. Chương 102: Lão Thân Sẽ Dạy Cho Nàng Một Ít Quy Củ Vương Phủ. . . . 96
103. Chương 103: Thiên Xuyên Vạn Xuyên, Mã Thí Không Mặc . . . 97
104. Chương 104: Gió Thu Buồn Thê Lương . . . 98
105. Chương 105: Nàng Quyết Tâm Học Bằng Được Văn Thơ . . . 98
106. Chương 106: Ta Sẽ Không Thích Hắn . . . 99
107. Chương 107: Các Người Cứ Tiếp Tục, Không Cần Phải Để Ý Đến Ta . . . 100
108. Chương 108: Chạm Vào Ta Ngươi Sẽ Gặp Nguy Hiểm . . . 101
109. Chương 109: Dám Dùng Đồng Nát Sắt Vụn Này Chiêu Đãi Đại Gia? . . . 102
110. Chương 110: Vấn Đề Của Xe Lăn . . . 103
111. Chương 111: Đại Gia Còn Tưởng Rằng Ngươi Chờ Đại Gia Thu Ngươi. . . . 103
112. Chương 112: Chân Của Nàng Quấn Ở Trên Người Của Ta Rồi! . . . 104
113. Chương 113: Hai Người Này Đứa Nhỏ Không Ngoan . . . 105
114. Chương 114: Đệm Thịt . . . 106
115. Chương 115: Ngay Cả Đầu Cũng Có Thể Mở Ra. . . . 106
116. Chương 116: Làm Cho Hắn Nhịn Không Được Muốn Tìm Tòi Càng Nhiều... . . . 107
117. Chương 117: Ngươi Nhất Định Tức Giận Đến Giơ Chân Chứ . . . 108
118. Chương 118: Thiếu Nữ Mười Tám Xinh Như Hoa . . . 109
119. Chương 119: Ma Quỷ Huấn Luyện . . . 110
120. Chương 120: Khuôn Mặt Nhỏ Nhắn Của Nàng Cùng Thân Mình Cũng Là Càng Ngày Càng Phấn Nộn. . . . 110
121. Chương 121: Nàng Thậm Chí Có Một Tia Đau Lòng. . . . 111
122. Chương 122: Không Mang Theo Chút Khói Lửa Của Nhân Gian . . . 112
123. Chương 123: Chẳng Lẽ ... Là Có Cái Gì Bệnh Hiểm Nghèo . . . 113
124. Chương 124: Hắn Không Muốn Giết Người . . . 113
125. Chương 125: Ngươi Nhận Lầm Người . . . 114
126. Chương 126: Ảo Thuật . . . 115
127. Chương 127: Cái Mông Của Nàng Lại Phải Xui Xẻo . . . 116
128. Chương 128: Ngươi Vẫn Là Tiểu Ngu Ngốc Luôn Gặp Tình Trạng Không May Như Cũ . . . 117
129. Chương 129: Tham Ô Cùng Lãng Phí Là Phạm Tội Thật Lớn . . . 117
130. Chương 130: Quả Thực Tựa Như Tiểu Hài Tử Xấu Lắm . . . 118
131. Chương 131: Ta Sẽ Không Cô Phụ Nàng . . . 119
132. Chương 132: Tiểu Nguyệt Nguyệt, Ngươi Quá Tham Lam Rồi ! . . . 120
133. Chương 133: Trong Ba Năm . . . 121
134. Chương 134: Thì Ra Cũng Là Một Tiểu Mỹ Nhân . . . 121
135. Chương 135: Thị Nữ Bên Người . . . 122
136. Chương 136: Chỉ Sợ Là Phượng Thiên Vũ Đến Đây, Cũng Nhận Không Ra Được Nàng . . . 123
137. Chương 137: Vương Gia? Người Vương Gia Nào ? . . . 124
138. Chương 138: Nàng Hiện Tại Trang Một Bụng Sách Lậu Thi Từ Đây . . . 125
139. Chương 139: Hoa Khôi . . . 125
140. Chương 140: Ta Muốn Tìm Liễu Hạ Huệ! . . . 126
141. Chương 141: Yêu Mỵ Và Nguy Hiểm . . . 127
142. Chương 142: Hai Vị Vương Gia Này Cũng Suất Đến Mù Trời . . . 128
143. Chương 143: Phượng Hoàng Dục Hỏa Rơi Ngũ Luân . . . 129
144. Chương 144: Hắn Tuyệt Đối Là Cố Ý . . . 130
145. Chương 145: Chớ Náo Loạn, Mau Xuống Dưới. . . . 130
146. Chương 146: Giác Quan Thứ Sáu Của Nữ Nhân . . . 131
147. Chương 147: Bổn Vương Chính Là Thích Nữ Nhân Lạt Một Ít, Như Vậy Mới. . . . 132
148. Chương 148: Xà Vũ . . . 133

149. Chương 149: Đem Nàng Xuống Giáo Huấn Một Chút . . . 134
150. Chương 150: Thiếu Chút Nữa Trần Trụi Rồi . . . 135
151. Chương 151: Ta Nghẹn Đến Bị Nội Thương . . . 135
152. Chương 152: Ngươi Muốn Học Không . . . 136
153. Chương 153: Ta Cho Ngươi Làm Cái Gì Ngươi Phải Làm Cái Đó. . . . 137
154. Chương 154: Song Trọng Tiêu Chuẩn . . . 138
155. Chương 155: Một Nữ Hài Tử Như Ngươi Đi Vào Kĩ Viện Để Làm Cái Gì? . . . 138
156. Chương 156: Nha Đầu Này Là Một Bảo Bối Tò Mò . . . 139
157. Chương 157: Ngươi Muốn Làm Cái Gì? . . . 140
158. Chương 158: Hầu Hạ Bổn Vương Bắt Đầu Cuộc Sống Hàng Ngày . . . 141
159. Chương 159: Vì Hắn Cởi Áo Nới Dây Lưng . . . 142
160. Chương 160: Tướng Vẻ Háo Sắc . . . 142
161. Chương 161: Ngươi Tới Đúng Thời Điểm . . . 143
162. Chương 162: Vuốt Mông Ngựa Lại Vỗ Vào Đùi Ngựa Trước . . . 144
163. Chương 163: Ngươi Cho Ngươi Là Nguyệt Lão A! . . . 145
164. Chương 164: Nàng, Nhịn . . . 146
165. Chương 165: Đưa Dê Vào Miệng Cọp . . . 146
166. Chương 166: Nàng Nhìn Một Cái Ta Có Dám Hay Không . . . 147
167. Chương 167: Muốn Dây Dưa Nàng Một Đời . . . 148
168. Chương 168: Nàng Nếu Quả Thật Gả Cho Hắn Tuyệt Đối Là Một Tai Nạn . . . 148
169. Chương 169: Hắn Tại Sao Không Đi Tìm Cơ Thiếp Dập Lửa? . . . 149
170. Chương 170: So Với Duổi Tóc Thời Hiện Đại Còn Muốn Thẳng Hơn . . . 150
171. Chương 171: Toàn Bộ Một Người Xinh Đẹp Mỹ Nữ. . . . 151
172. Chương 172: Tại Sao Lại Sinh Sản Ra Nhiều Mỹ Nam Như Vậy . . . 152
173. Chương 173: Không Nể Mặt Mũi Hắn! . . . 152
174. Chương 174: Người Này Hôm Nay Giống Như Ăn Thuốc Súng . . . 153
175. Chương 175: Bộ Dáng Nhà Quê Mới Lên Thành . . . 154
176. Chương 176: Ta Muốn Hận Hắn . . . 155
177. Chương 177: Tiểu Vũ Mao Có Thể Cấp Bạc Hay Không ? . . . 155
178. Chương 178: Giống Mặc Ngọc Cổ Quái . . . 156
179. Chương 179: Côn Trùng Ngọc 1 . . . 157
180. Chương 180: Côn Trùng Ngọc 2 . . . 158
181. Chương 181: Côn Trùng Ngọc 3 . . . 158
182. Chương 182: Côn Trùng Ngọc 4 . . . 159
183. Chương 183: Khi Nàng Là Người Máy A . . . 160
184. Chương 184: Hộ Quốc Quận Chúa . . . 161
185. Chương 185: Bị Nha Đầu Này Cự Tuyệt Hôn Ước Rồi? ! . . . 162
186. Chương 186: Chưa Ăn Quá Thịt Heo, Nàng Đã Gặp Qua Heo Chạy . . . 162
187. Chương 187: Chúng Ta Vẫn Là Ai Đi Đường Nấy Thì Tốt Hơn. . . . 163
188. Chương 188: Vũ Mao Sư Huynh, Thỉnh! . . . 164
189. Chương 189: Đụng Rượu 1 . . . 165
190. Chương 190: Đụng Rượu 2 . . . 166
191. Chương 191: Đụng Rượu 3 . . . 166
192. Chương 192: Không Phải Ta Muốn Tìm Kiếm Ôm Ấp . . . 167
193. Chương 193: Là Hắn Chuốc Say Nàng . . . 168
194. Chương 194: Ngươi Có Sợ Quỷ Không . . . 169
195. Chương 195: Tòa Nhà Lớn Đen Kịt . . . 170
196. Chương 196: Khách Điếm Chưởng Quầy Không Đem Hắn Đánh Ra Là Không Thể . . . 171
197. Chương 197: Hướng Cổ Của Nàng Thổi Khí . . . 171
198. Chương 198: Cảm Giác Toàn Bộ Mồ Hôi Lạnh Chạy Ra . . . 172
199. Chương 199: Nha ! Dám Làm Ta Sợ . . . 173
200. Chương 200: Đây Là Ta Phòng Ổ, Mau Cút . . . 174
201. Chương 201: Lá Gan Ngươi Thật Không Nhỏ . . . 174
202. Chương 202: Ngươi Biết Ta Sẽ Đến . . . 175

203. Chương 203: Chúng Nó Muốn Bắt Chúng Ta . . . 176
204. Chương 204: Tựa Hồ Cũng Không Phải Quỷ . . . 177
205. Chương 205: Ngươi Không Sợ Ta Ăn Ngươi . . . 178
206. Chương 206: Chúng Nó! Thật Sự! . . . 178
207. Chương 207: Hồ Ly Tham Tài . . . 179
208. Chương 208: Hắn Lại Đã Trở Lại . . . 180
209. Chương 209: Một Mồi Lửa Thiêu Đi! . . . 181
210. Chương 210: Tiểu Hồ Ly Tham Tài . . . 182
211. Chương 211: Ta Mỗi Ngày Đều Thưởng Cho Ngươi Một Con Gà. . . . 183
212. Chương 212: Hồ Ly Tiểu Quản Gia . . . 183
213. Chương 213: Ta Muốn Ăn Gà . . . 184
214. Chương 214: Yên Tâm, Ta Không Kén Ăn . . . 185
215. Chương 215: Cư Nhiên Thỉnh Thái Tử Ăn Bế Môn Canh . . . 186
216. Chương 216: Ta Đói Bụng . . . 186
217. Chương 217: Lão Nương Muốn Đi Trộm Con Gà Trở Về . . . 187
218. Chương 218: Bá Đạo Quản Gia . . . 188
219. Chương 219: Văn Tự Khế Ước Bán Mình . . . 189
220. Chương 220: Không Duyên Cớ Thiếu Một Con Gà . . . 189
221. Chương 221: Tiểu Hồ Ly Kinh Ngạc . . . 190
222. Chương 222: Đại Gia Ở Trong Này Ngủ Thêm Một Chút . . . 191
223. Chương 223: Rất Vũ Nhục Uy Nghiêm Của Hồ Ly Thượng Tiên Ta . . . 192
224. Chương 224: Sắp Bị Phơi Nắng Thành Khối Than . . . 192
225. Chương 225: Nói Không Chừng Không Phải Là Có Cái Ý Niệm Xấu Xa Gì Trong Đầu. . . . 193
226. Chương 226: Ngoan Ngoãn , Đừng Nhúc Nhích . . . 194
227. Chương 227: Người Này Thật Không Dễ Gạt Gẫm . . . 195
228. Chương 228: Tiểu Hồ Ly Uống Rượu . . . 196
229. Chương 229: Ẩn Trong Cát . . . 197
230. Chương 230: Bọn Họ Thật Sự Sẽ Ẩn Trong Cát . . . 197
231. Chương 231: Không Thể Cách Ta Ở Ngoài Ba Thước . . . 198
232. Chương 232: Ngươi Biết Thứ Này . . . 199
233. Chương 233: Mạnh Được Yếu Thua . . . 200
234. Chương 234: Phượng Thiên Vũ Vẫn Chưa Về. . . . 201
235. Chương 235: Không Phải Là Cái Điềm Tốt Gì . . . 202
236. Chương 236: Bão Cát . . . 202
237. Chương 237: Bị Thổi Lên Trời. . . . 203
238. Chương 238: Muốn Sống Trong Biển Cát . . . 204
239. Chương 239: Vẫn Chưa Nhìn Thấy Bộ Dạng Nịnh Nọt Của Diêm Vương Lão Gia. . . . 205
240. Chương 240: Nàng Phải Cố Gắng Sống Sót. . . . 206
241. Chương 241: Ngươi Cũng Là Xuyên Qua Đến Đây? . . . 206
242. Chương 242: Lại Thêm Một Đêm Tối. . . . 207
243. Chương 243: Đàn Sói 1 . . . 208
244. Chương 244: Đàn Sói 2 . . . 208
245. Chương 245: Tảng Đá Cũng Đổ Máu. . . . 209
246. Chương 246: Tiểu Hồ Ly Toát Mồ Hôi. . . . 210
247. Chương 247: Trong Bầy Sói . . . 211
248. Chương 248: Thần Tiên? Hay Là Yêu Quái . . . 212
249. Chương 249: Ta Mới Không Phải Sủng Vật! . . . 212
250. Chương 250: Khuynh Quốc Khuynh Thành . . . 213
251. Chương 251: Ta Sẽ Không Mang Theo Ngươi . . . 214
252. Chương 252: Vậy Còn Phải Xem Tạo Hóa Của Ngươi Nữa . . . 215
253. Chương 253: Đau Toàn Tâm . . . 216
254. Chương 254: Muốn Sống Trên Sa Mạc . . . 216
255. Chương 255: Có Lẽ, Nha Đầu Này Là Đáng Giá Để Cứu . . . 217
256. Chương 256: Ngươi Nếu Chết, Ta Sẽ Bỏ Ngươi . . . 218

257. Chương 257: Không Giống Như Là Người Sống. 219
258. Chương 258: Hai Ba Người Dẫn Đường 219
259. Chương 259: Sơ Hở 220
260. Chương 260: Cho Các Ngươi Biết Lợi Hại 221
261. Chương 261: Ngươi Phải Học Cách Tự Cứu Mình 222
262. Chương 262: Gặp Quỷ! 222
263. Chương 263: Gặp Quỷ 2 223
264. Chương 264: Ai Giở Trò Quỷ? 224
265. Chương 265: Bị Từ Bỏ 225
266. Chương 266: Hắn Rốt Cuộc Là Ai? 225
267. Chương 267: Ngọc Kiều Long 226
268. Chương 268: Là Ai Lại Có Cái Tên Gọi Ghê Tởm Như Vậy 227
269. Chương 269: Lộ Từ Từ Chi Tìm Kiếm 1 228
270. Chương 270: Lộ Từ Từ Chi Tìm Kiếm 2 229
271. Chương 271: Nói Không Chừng Tiểu Hồ Ly Mừng Muốn Điên Rồi 229
272. Chương 272: Tựa Hồ Có Một Chút Bất Đồng 230
273. Chương 273: Lãng Tử Háo Sắc 231
274. Chương 274: Hiện Tại Muốn Ngừng, Thật Sự Rất Khó. 232
275. Chương 275: Cho Ngươi Phong Phong Quang Cảnh* Gả Cho Ta 233
276. Chương 276: Quỷ Đánh Tường 1 233
277. Chương 277: Quỷ Đánh Tường 2 234
278. Chương 278: Quỷ Đánh Tường 3 235
279. Chương 279: Nó. . . . . Nó Xoay Chung Quanh Chúng Ta 236
280. Chương 280: Ta Và Ngươi Cùng Đi 237
281. Chương 281: Chẳng Lẽ — Gặp Cái Gì Bất Trắc 238
282. Chương 282: Mười Vạn Đại Quân Đều Phải Chôn Cùng Ở Trong Sa Mạc Này 238
283. Chương 283: Tiếng Sáo Quỷ Dị 239
284. Chương 284: Giả Dối! Đây Là Giả Dối 240
285. Chương 285: Khóc Òa Lên 241
286. Chương 286: Ta Biết Là Huynh! 242
287. Chương 287: Chúng Ta Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân. 243
288. Chương 288: Nữ Hài Tử Quấn Quít Chặt Lấy 244
289. Chương 289: Tất Cả Mọi Người Không Thấy 244
290. Chương 290: Cổ Tổ Tông 245
291. Chương 291: Cắn Một Ngụm Hết Giận! 246
292. Chương 292: Lần Này Ta Thiếu Chút Nữa Lại Chết Vưởng Rồi! 247
293. Chương 293: Ta Sẽ Không Bỏ Nàng Lại. . . . . ” 248
294. Chương 294: Tiếp Tục Ca Hát 249
295. Chương 295: Hắn Không Ổn 249
296. Chương 296: Ngươi Mang Châu Báu Mời Ta, Ta Cũng Không Thèm Đến 250
297. Chương 297: Đại Vu Sư Cổ Nhược 251
298. Chương 298: Châm Ngòi 252
299. Chương 299: Tại Sao Lòng Ngươi Cứ Hướng Ra Bên Ngoài Thế ? 253
300. Chương 300: Quá Tham Lam…, Cũng Không Phải Là Cô Bé Ngoan Nga 254
301. Chương 301: Hầu Hạ Giống Như Bậc Cha Mẹ 254
302. Chương 302: Ăn Một Bữa Cơm Cũng Có Thể Đụng Tới Thái Tử 255
303. Chương 303: Này Thái Tử Nhìn Qua Dạng Chó Hình Người 256
304. Chương 304: Bản Quận Chúa Có Thưởng 257
305. Chương 305: Không Nên Gọi Ta Là Tiểu Hài Tử 258
306. Chương 306: Lão Hoàng Đế Qua Sông Đoạn Cầu Cũng Quá Nhanh Đi 258
307. Chương 307: Lão Hoàng Đế Ra Oai Phủ Đầu Với Nàng 259
308. Chương 308: Cùng Hoàng Đế Lão Nhi Đấu Trí 260
309. Chương 309: Tám Đời Tổ Tông Dân Nữ Đã Thắp Hương. 261
310. Chương 310: Nha Đầu Này Thực Sự Có Chút Bản Lãnh 262

311. Chương 311: Thành Công Xem Nàng Dọa Trắng Mặt . . . 262
312. Chương 312: Nàng Đang Ăn Cũng Có Người Ở Một Bên Nhìn Chằm Chằm . . . 263
313. Chương 313: Làm Sao Cũng Không Thoát Khỏi Nhà Giam Này. . . . 264
314. Chương 314: Vậy —— Phải Nhìn Biểu Hiện Của Ngươi Cùng Nàng . . . 265
315. Chương 315: Bị Thịt Viên Làm Nghẹn Chết . . . 266
316. Chương 316: Ân Đức Của Ngài So Với Quan Vân Trường Còn Lớn Hơn . . . 266
317. Chương 317: Bụng Thật Đói . . . 267
318. Chương 318: Ai Thua Sẽ Bị Phạt Rượu . . . 268
319. Chương 319: Đố Kị Thật Lớn . . . 269
320. Chương 320: Chu Sa Lệ . . . 270
321. Chương 321: Thì Ra Hắn Thật Sự Uống Rượu Say. . . . 271
322. Chương 322: Chào Tạm Biệt, Gặp Lại Sau, Vũ Mao Sư Huynh . . . 271
323. Chương 323: Ngươi Đã Tỉnh? Tỉnh Thật Là Nhanh . . . 272
324. Chương 324: Đêm Nay Liền Ở Tại Chỗ Này . . . 273
325. Chương 325: Chẳng Lẽ —— Nàng Không Thích Ta . . . 274
326. Chương 326: Đừng Phụ Ta . . . 275
327. Chương 327: Thanh Tỉnh Nhìn Mình Trầm Luân . . . 275
328. Chương 328: Tất Cả Đều Đã Không Thể Vãn Hồi. . . . 276
329. Chương 329: Ngực Giống Như Tiến Có Cái Gì Tiến Vào . . . 277
330. Chương 330: Ngươi Là Thật Sự Yêu Thích Ta Đi . . . 277
331. Chương 331: Cho Dù Là Có Lấy Roi Đuổi Ta Đi, Ta Cũng Sẽ Không Đi . . . 278
332. Chương 332: Tiến Thoái Lưỡng Nan. . . . 279
333. Chương 333: Độc Tình Cổ . . . 280
334. Chương 334: Độc Tình Cổ 2 . . . 280
335. Chương 335: Trái Tim Đau Quá! . . . 281
336. Chương 336 . . . 282
337. Chương 337: Đại Hôn . . . 283
338. Chương 338: Đại Hôn 2 . . . 283
339. Chương 339: Đêm Động Phòng Hoa Chúc . . . 284
340. Chương 340: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 2 . . . 285
341. Chương 341: Động Phòng Hoa Chúc 3 . . . 286
342. Chương 342: Không Hiểu Nàng Đang Lý Luận Thất Loạn Bát Tao Gì . . . 287
343. Chương 343: Hắn Lại Suýt Nữa Không Thả Nàng Ra . . . 287
344. Chương 344: Hắn Lại Phải Lo Lắng . . . 288
345. Chương 345: Ta Nhớ Ngươi Muốn Khóc . . . 289
346. Chương 346: Nên Bớt Mập Một Chút . . . 290
347. Chương 347: Ta Thực Hối Hận . . . 291
348. Chương 348: Ta Nhất Định Sẽ Hảo Hảo Che Chở Ngươi . . . 291
349. Chương 349: Thiến Nữ U Hồn . . . 292
350. Chương 350: Vợ Bạn, Không Thể Chạm Vào . . . 293
351. Chương 351: Tại Sao Huynh Lại Không Đợi Ta? . . . 294
352. Chương 352: Nếu Không, Ta Đưa Ngươi Trở Về . . . 295
353. Chương 353: Ta Ôm Ngươi Thì Tại Sao Lại Biến Thành Đăng Đồ Tử Rồi? ! . . . 296
354. Chương 354: Làm Cho Hắn Rất Muốn Giết Người . . . 297
355. Chương 355: Cho Tới Bây Giờ Không Muốn Quá Buông Tay . . . 297
356. Chương 356: Trên Tình Cảm Thích Sạch Sẽ . . . 298
357. Chương 357: Hắn Rõ Ràng Chính Là Trừng Phạt Nàng . . . 299
358. Chương 358: Nội Dung Vở Kịch Máu Chó . . . 300
359. Chương 359: Vô Luận Ngươi Đồng Ý Hay Không, Hắn Đều Cưới Ta. . . . 301
360. Chương 360: Trừng Phạt Đối Với Nàng . . . 301
361. Chương 361: Trừng Phạt Nói Với Nàng 2 . . . 302
362. Chương 362: Còn Muốn Đánh Thêm Vài Roi Nữa Sao? . . . 303
363. Chương 363: Bọn Họ Diễn Không Mệt Nhưng Nàng Xem Lại Vô Cùng Mệt Mỏi . . . 304
364. Chương 364: Buông Tha Hắn Cũng Là Buông Tha Chính Mình. . . . 304

365. Chương 365: Giống Như Ôm Một Khúc Gỗ Cứng Ngắc. 305
366. Chương 366: Thật Giỏi Tính Toán. 306
367. Chương 367: Hắn Ợ Ra Rắm Làm Sao Bây Giờ 307
368. Chương 368: Ngươi Muốn Trừng Phạt Ta Đến Lúc Nào? 307
369. Chương 369: Chúng Ta Cùng Buông Tay Để Đối Phương Được Tự Do Đi! 308
370. Chương 370: Thực Xin Lỗi, Thực Sự Xin Lỗi 309
371. Chương 371: Phiên Ngoại: Tim Hắn Cũng Giống Như Bị Lăng Trì. 310
372. Chương 372: Đã Đợi Không Kịp. 311
373. Chương 373: Hắn Sẽ Ngủ Không Yên…… 311
374. Chương 374: Thức Thời Thì Mau Cút Đi. 312
375. Chương 375: Sắc Mặt Tái Nhợt Thật Giống Như Người Chết. 313
376. Chương 376: Phá Lệ Lần Đầu Tiên Có Cảm Giác Bất An. 314
377. Chương 377: Ngươi, Mau Cởi Quần Áo! 314
378. Chương 378: Bằng Không Ta Và Ngươi Đều Chết Vô Cùng Thảm. 315
379. Chương 379: Hấp Hối. 316
380. Chương 380: Từ Nay Về Sau Trong Trí Nhớ Của Ta Không Còn Sự Tồn Tại Của Ngươi…. . . 317
381. Chương 381: Không Công Bằng, Chuyện Này Không Công Bằng! 317
382. Chương 382: Chuyện Này Có Tính Là Lấy Đá Đập Chân Mình? 318
383. Chương 383: Nàng Ở Nơi Nào? 319
384. Chương 384: Nàng Rốt Cuộc Ở Nơi Nào? 2 320
385. Chương 385: Tiểu Hồ Ly Vui Sướng Khi Người Gặp Họa 320
386. Chương 386: Bằng Không Ta Cắn Ngươi 321
387. Chương 387: Là Anh Lạc Công Chúa Phái Các Ngươi Tới 322
388. Chương 388: Bị Dã Thú Tha Làm Sao Bây Giờ 323
389. Chương 389: Cực Phẩm Soái Ca 324
390. Chương 390: Hắn Chính Là Lão Công Ông Trời Ban Cho Ta 324
391. Chương 391: Vị Đại Sư Huynh Này Của Nàng Chẳng Lẽ Là Thần Tiên 325
392. Chương 392: Trẻ Con Mới Sinh 326
393. Chương 393: Không Hiểu Sao, Nàng Liền Muốn Rơi Lệ. 327
394. Chương 394: Ăn Đậu Hủ Nữa Mình Đã Sắp Biến Thành Đậu Hủ 328
395. Chương 395: Thật Là Một Đứa Nhỏ Đáng Thương. 329
396. Chương 396: Cưới Vợ Giết Vợ 329
397. Chương 397: Vô Cùng Thê Thảm 330
398. Chương 398: Phượng Thiên Vũ Trả Thù 331
399. Chương 399: Mây Núi Sầu Thương Nhớ, Lá Xa Cành Buồn Thương 331
400. Chương 400: Trong Lòng Lại Như Là Thiếu Thốn Một Góc Thật Lớn 332
401. Chương 401: Ai Cưới Ngươi Vậy Cũng Thật Có Phúc 333
402. Chương 402: Nàng Đối Với Hai Người Bọn Họ Hoàn Toàn Không Có Cảm Giác. 334
403. Chương 403: Sát Khí Thật Nặng! 335
404. Chương 404: Ta Tìm Nàng Thật Cực Khổ 336
405. Chương 405: Vừa Nhắm Mắt Lại, Toàn Là Hình Bóng Của Nàng 337
406. Chương 406: Giống Như U Hồn Phiêu Đãng Chung Quanh 338
407. Chương 407: Ta Cũng Không Phải Bách Hợp*. 339
408. Chương 408: Ngươi Là Tên Háo Sắc, Buông Nàng Ra 340
409. Chương 409: Nàng. . . . . Vì Hắn Giết Ta 340
410. Chương 410: Không Phải Sợ Ta. . . . . ” 341
411. Chương 411: Nàng Sẽ Không Thích Hắn 342
412. Chương 412: Đừng Chết Sống Ôm Hình Bóng Xưa Của Nàng…. 343
413. Chương 413: Trong Lòng Đau Xót, Trong Nháy Mắt Bỗng Nhiên Thật Loạn 344
414. Chương 414: Dù Nàng Hóa Thành Bụi Ta Cũng Nhận Ra Được 344
415. Chương 415: Ngươi Thật Sự Một Chút Ấn Tượng Cũng Không Có Sao 345
416. Chương 416: Ngươi Thật Sự Muốn Cùng Ta Giao Thủ 346
417. Chương 417: Ta Chờ Huynh Chiến Thắng Trở Về 347
418. Chương 418: Dài Dòng Đủ Chưa 348

419. Chương 419: E Sợ Khi Nhìn Đến Trường Hợp Máu Thịt Bay Tứ Tung 349
420. Chương 420: Dừng Tay! Tất Cả Dừng Tay 350
421. Chương 421: Người Này Sẽ Không Để Ý Tánh Mạng Cứu Nàng Như Thế 351
422. Chương 422: Ta Không Cứu Nàng Thì Cứu Ai. 351
423. Chương 423: Nàng Khóc Vì Hắn Sao? 352
424. Chương 424: Ta Không Cho Phép Ngươi Chết 353
425. Chương 425: Ngươi Sẽ Không Lo Lắng Cho Đại Sư Huynh Của Ngươi Sao 354
426. Chương 426: Quyết Không Thể Có Người Quấy Rầy 355
427. Chương 427: Bắt Hắn Hoàn Toàn Không Cần Thỉnh Thánh Chỉ 356
428. Chương 428: Liều Chết Ngăn Cản 356
429. Chương 429: Cho Dù Đem Ta Giết, Cũng Không Thể Để Hắn Xông Vào 357
430. Chương 430: Ôm Ấp Lạnh Như Băng Thấu Xương 358
431. Chương 431: Cút Ngay 359
432. Chương 432: Ta Đã Hết Sức Cố Gắng 360
433. Chương 433: Cũng Không Gặp Ngươi Nữa! 361
434. Chương 434: Nhưng Ta Không Muốn Làm Thế Thân Người Khác 362
435. Chương 435: Nàng Đã Vì Ai Nấu Món Canh Này. 363
436. Chương 436: Hoàng Thượng Giá Lâm 363
437. Chương 437: Ngươi Đang Lo Lắng Cho Ta Sao 364
438. Chương 438: Đấu Trí 365
439. Chương 439: Lần Này Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch 366
440. Chương 440: Hô Hấp Nhân Tạo 367
441. Chương 441: Nàng Đau Lòng Vì Ta Sao? 368
442. Chương 442: Viên Này Hạt Châu Vốn Là Nghĩ Đưa Cho Ngươi... 369
443. Chương 443: Đừng..... Đừng Rời Khỏi Ta 369
444. Chương 444: Đừng..... Đừng Đi 370
445. Chương 445: Không Thể Giấu Diếm Nữa 371
446. Chương 446: Ngươi Thích Người Khác? 372
447. Chương 447: Hắn Là Ai Vậy 373
448. Chương 448: Cảnh Trong Mơ 374
449. Chương 449: Ngày Suy Nghĩ, Đêm Sẽ Nằm Mộng 375
450. Chương 450: Môi Của Ngươi Là Chuyện Gì Xảy Ra 376
451. Chương 451: Mượn Cơ Hội Ăn Đậu Hủ Của Nàng 376
452. Chương 452: Trong Lòng Hắn Lại Đánh Cái Chủ Ý Quỷ Gì? 377
453. Chương 453: Tin Tức Chấn Động! 378
454. Chương 454: Chuyện Ma Quái 379
455. Chương 455: Đây Là Lời Chào Hỏi Gì Kì Lạ Thế? 380
456. Chương 456: Lão Đầu Quái Dị 381
457. Chương 457: Đại Sư Huynh? 382
458. Chương 458: Quỷ Dị Vu Thuật 383
459. Chương 459: Quỷ Dị Vu Thuật 2 384
460. Chương 460: Giống Như Là Muốn Đem Nàng Ăn Hết 385
461. Chương 461: Hút Máu 1 386
462. Chương 462: Hút Máu 2 386
463. Chương 463: Hút Máu 3 387
464. Chương 464: Hút Máu 4 388
465. Chương 465: Hút Máu 5 389
466. Chương 466: Hút Máu 6 390
467. Chương 467: Tiểu Hồ Ly 391
468. Chương 468: Tiểu Hồ Ly 2 392
469. Chương 469: Tiểu Hồ Ly 3 393
470. Chương 470: Tiểu Hồ Ly 4 393
471. Chương 471: Vòng Tay Này Thật Ấm Áp 394
472. Chương 472: Sao Ngươi Không Đem Toàn Bộ Máu Của Ngươi Cống Hiến Chứ?? ! 395

473. Chương 473: Thì Ra Ngươi Đã Âm Thầm Chịu Đau Lâu Nay Như Vậy..... 396
474. Chương 474: Thần Tiên Đến Đây Cũng Không Cứu Được! 397
475. Chương 475: Ngươi Thực Cho Rằng Hồ Ly Thượng Tiên Ta Là Ngồi Không? 398
476. Chương 476: Bí Mật Cổ Nhược 399
477. Chương 477: Bí Mật Cổ Nhược 2 400
478. Chương 478: Bí Mật Cổ Nhược 3 401
479. Chương 479: Bí Mật Cổ Nhược 4 402
480. Chương 480: Người Trong Lòng 403
481. Chương 481: Hồng Hạnh Xuất Tường 404
482. Chương 482: Ta Cảm Thấy Chúng Ta Nhất Định Phải Hảo Hảo Nói Chuyện 404
483. Chương 483: Ngươi Thật Sự Đã Quên Ta Ngay Cả Một Chút Cũng Không Còn Sao? 405
484. Chương 484: Chỉ Sợ ' Hận ' Cũng Sẽ Nảy Sinh Theo. 406
485. Chương 485: Ngươi Đã Là Ta Danh Phù Kỳ Thực Thê Tử. 407
486. Chương 486: Ngươi. . . . . Ngươi Đang Gạt Ta Phải Không? 408
487. Chương 487: Ta Luôn Luôn Là Người Có Phúc Tướng 409
488. Chương 488: Đều Thử Qua Rồi, Vô Dụng 410
489. Chương 489: Tiểu Hồ Ly 410
490. Chương 490: Tuyệt Thế Phấn Hồ Ly 411
491. Chương 491: Phấn Hồ Ly 412
492. Chương 492: Hoa Tích Nguyệt 413
493. Chương 493: Hoa Tích Nguyệt 2 414
494. Chương 494: Tính Ra Như Vậy Ta Cũng Không Tiếc 414
495. Chương 495: Nàng Chẳng Nhẽ Cứ Như Vậy Mà Buông Tha? 415
496. Chương 496: Ngươi Sống Cô Độc Đến Già Được Sao? 416
497. Chương 497: Nha Đầu Này, Chẳng Lẽ Đang Ghen? 417
498. Chương 498: Tà Khí?! 417
499. Chương 499: Công Lực Khóc Càng Ngày Càng Tiến Bộ Rồi 418
500. Chương 500: Chuyện Cũ 419
501. Chương 501: Hình Dáng Yêu Mị, Thuần Khiết, Nóng Bỏng..... 420
502. Chương 502: Nàng Muốn Nếm Thử Cảm Giác Làm Người Bay Không ? 421
503. Chương 503: Ngươi Trước Kia Thường Ôm Ta 422
504. Chương 504: Mất Trí Nhớ 422
505. Chương 505: Ta Phát Hiện Ngươi Trở Nên Thông Minh Hơn 423
506. Chương 506: Ta Quyết Không Làm Cẩu Cẩu 424
507. Chương 507: Huyễn Tinh Không Gian 425
508. Chương 508: Ta Sùng Bái Ngươi Chết Mất 426
509. Chương 509: Để Cho Ta Với Nang Cùng Nhau Tự Tử Đi 427
510. Chương 510: Ngươi Cũng Ôm Ta Đi Xuống Được Không 428
511. Chương 511: Bọn Họ Lại Đi Nơi Nào? 428
512. Chương 512: Gặp Phải Quỷ Đánh Tường 429
513. Chương 513: Lãng Mạn Đẹp Đẽ 430
514. Chương 514: Chẳng Lẽ Hắn Ở Phía Trên Xảy Ra Chuyện Gì? 431
515. Chương 515: Cho Dù Chết Hay Sống, Tất Cả Mọi Người Ở Một Chỗ 432
516. Chương 516: Giữa Chúng Ta Chỉ Có Thể Sống Một! 433
517. Chương 517: Chỉ Có Thể Sống Một Người! 2 434
518. Chương 518: Giết Hắn Rồi Ngươi Chính Là Của Ta! 435
519. Chương 519: Nàng Chọn Hắn, Tức Là Muốn Ta Chết. 436
520. Chương 520: Ta Không Dây Dưa Cùng Nàng Nữa. 437
521. Chương 521: Nắm Tay Bỏ Trốn 438
522. Chương 522: Tiểu Gia Hỏa Kia Không Phải Là Rơi Xuống Ngã Hôn Mê Bất Tỉnh Rồi Chứ? 438
523. Chương 523: Đừng Làm Loạn 439
524. Chương 524: Hồ Ly Siêu Cấp Nhiều Chuyện 440
525. Chương 525: Tiến Triển Mới, Là Điềm Tốt 441
526. Chương 526: Khiến Trái Tim Hồ Ly Của Nó Đập Như Hươu Chạy 442

527. Chương 527: Lão Nương Cũng Là Tổ Sư Thích Chơi Cảnh Ảo 443
528. Chương 528: Ma Tâm Đào Nguyên 444
529. Chương 529: Lần Đầu Tiên Nếm Mùi Vị Thất Bại 444
530. Chương 531: Hô Hấp Nhân Tạo 445
531. Chương 532: Mình Bị Cổ Nhược Giết... 446
532. Chương 533: Sao Hắn Lại Cảm Giác Giống Như Là Chọc Phải Tổ Ong Vò Vẽ Vậy. 447
533. Chương 534: Nương Tử, Tạm Tha Vi Phu Đi. 448
534. Chương 535: Hai Ngươi Chàng Chàng Thiếp Thiếp Tới Khi Nào? 448
535. Chương 536: Ta Cũng Có Thể Đằng Vân Được Rồi 449
536. Chương 537: Lần Này Cấp Ép Cho Thành Hình 450
537. Chương 538: Lại Là Thánh Nữ 451
538. Chương 539: Hai Chân Của Nàng May Mắn Vẫn Còn Hiện Hữu Ở Đây, Không Có. 452
539. Chương 540: Thánh Nữ Chuyển Thế Đầu Thai ? 453
540. Chương 541: Cưỡi Một Con Rùa Tiên Lớn Đi Dạo Chung Quanh 454
541. Chương 542: Rốt Cục Thì Nàng Không Còn Là Người Vô Dụng Nữa Rồi 454
542. Chương 543: Đi Bộ Cũng Rất Có Tinh Thần 455
543. Chương 544: Một Người Vui Không Bằng Mọi Người Cùng Vui. 456
544. Chương 545: Một Người Vui Không Bằng Mọi Người Cùng Vui 2 457
545. Chương 546: Một Người Vui Không Bằng Mọi Người Cùng Vui 3 457
546. Chương 547: Ngươi So Với Ban Đầu Còn Yêu Mị Hơn Nữa.... 458
547. Chương 548: Nàng Rốt Cuộc Yêu Ai? 459
548. Chương 549: Ngươi Làm Hoàng Đế Tại Sao Lại Vì Ta? 460
549. Chương 550: Ta Làm Sao Có Thể Mất Trí Nhớ? 461
550. Chương 551: Nếu Không Ta Sẽ Không Có Lý Do Để Giết Ả 461
551. Chương 552: Thực Xin Lỗi, Cho Ngươi Chịu Khổ. . . . .” 462
552. Chương 553: Ánh Mắt Ngập Nước 463
553. Chương 554: Quả Nhiên Là Một Đại Mỹ Nữ Siêu Cấp 464
554. Chương 555: Trông Sẽ Kinh Khủng Đến Mức Nào... 465
555. Chương 556: Ô Quy Cũng Có Tôn Nghiêm 466
556. Chương 557: Nàng Cùng Bọn Họ Quả Thực Khác Nhau.... 466
557. Chương 558: Con Đại Ô Quy 467
558. Chương 559: Đòn Hiểm 468
559. Chương 560: Ngươi Mắng Nàng Một Tiếng Nữa Thử Xem 469
560. Chương 561: Nhìn Hắn Đau Cũng Không Đau 470
561. Chương 562: Ta Đâu Giống Như Người Kia 471
562. Chương 563: Đại Hôi Lang Dụ Dỗ Tiểu Hồng Mao 472
563. Chương 564: Rất Bôi Nhọ Danh Hiệu Chiến Thần Của Hắn 473
564. Chương 565: Đây.....đây Không Phải Là Hôn Gián Tiếp Sao..... 474
565. Chương 566: Ta Hiện Tại Sẽ Cho Ngươi Biết Thêm Kiến Thức 475
566. Chương 567: Phu Quân Của Nàng Có Dáng Người ‘ma Quỷ’ 476
567. Chương 568: Tín Hiệu Vô Cùng Kiên Định 477
568. Chương 569: Xem Không Đủ, Xem Mãi Cũng Không Đủ 477
569. Chương 570: Nổi Đau Hai Năm Trước Cũng Giống Như Mới Ngày Hôm Qua 478
570. Chương 571: Hắn Có Thể Trở Về Làm Vương Gia Phong Lưu Của Hắn 479
571. Chương 572: Ngươi Vì Sao Không Chịu Buông Tha Ta? 480
572. Chương 573: Nàng Làm Sao Có Thể Nói Như Vậy? 481
573. Chương 574: Phù Nguyệt, Trở Về Đi !!!! 482
574. Chương 575: Đây Không Phải Là Nàng! Đây Không Phải Là Nàng! 483
575. Chương 576: Nàng Muốn Điên 484
576. Chương 577: Ta Muốn Trở Về! 485
577. Chương 578: Tình Thâm Mà Duyên Mỏng 486
578. Chương 579: Ngươi Là Đại Ác Ma 487
579. Chương 580: Công Chúa Thật, Giả 488
580. Chương 581: Nàng Là Vị Công Chúa Thực Kia 488

581. Chương 582: Đau Đớn Đến Tận Tâm Can 489
582. Chương 583: Đánh Giá 490
583. Chương 584: Giết Cũng Không Được Mà Đánh Cũng Không Xong 491
584. Chương 585: Ngươi Muốn Chết Cũng Không Được 492
585. Chương 586: Đại.....đại Ca Ca, Cứu....cứu Ta 493
586. Chương 587: Thuật Thôi Miên 494
587. Chương 588: Ngươi Nhẫn Tâm Như Vậy Sao? 494
588. Chương 589: Chữa Thương 495
589. Chương 590: Chữa Thương 2 496
590. Chương 591: Chữa Thương 3 497
591. Chương 592: Thời Gian Ngọt Ngào 498
592. Chương 593: Ngươi Rốt Cuộc Muốn Làm Gì? 499
593. Chương 594: Nàng Mới Là Kẻ Xâm Nhập! 499
594. Chương 595: Muốn Thử Lại Một Lần Nữa Hay Không 500
595. Chương 596: Chỉ Có Thể Còn Sống 501
596. Chương 597: Cuộc Sống Là Những Khoảng Trống Đáng Sợ 502
597. Chương 598: Đại Vũ Mao Lại Yêu 'nàng 'làm Sao Bây Giờ 503
598. Chương 599: Trời Đất Tạo Nên Một Đôi 504
599. Chương 600: Trư Bát Giới Soi Gương 504
600. Chương 601: Người Này Tuyệt Đối Là Một Cực Phẩm! 505
601. Chương 602: Ta Đối Với Gay Không Có Hứng Thú 506
602. Chương 603: Trong Nhà Của Ngươi Rất Liều Lĩnh 507
603. Chương 604: Hay Là Em Muốn Xuyên Qua 508
604. Chương 605: Người Này, Thật Đúng Là Xem Chuyện Của Nàng Như Tiểu Thuyết 509
605. Chương 606: Dù Sao Mình Mới Là Kẻ Xâm Nhập. 510
606. Chương 607: Ngươi Còn Muốn Cần Trở Về Không 511
607. Chương 608: Cùng Nữ Nhân Họ Y Kia Thật Giống Nhau. 512
608. Chương 609: Muốn Ngã Thành Bánh Thịt 512
609. Chương 610: Hắn Không Phải Kiêng Kị Nàng, Mà Là Nhường Nhịn Nàng. 513
610. Chương 611: Cảm Giác Như Thế Nào 514
611. Chương 612: Xuyên Lầm? Xuyên Sai Niên Đại 515
612. Chương 613: Thiệt Giả Công Chúa 516
613. Chương 614: Nón Xanh 517
614. Chương 615: Nón Xanh 2 518
615. Chương 616: Nón Xanh 3 518
616. Chương 617: Có Nên Buông Tay Hay Không? 519
617. Chương 618: Chúng Ta Lại Xuyên Trở Về Đi Thôi 520
618. Chương 619: Kiếp Trước Ngoái Đầu Nhìn Lại Năm Trăm Lần, Mới Đổi Được 1 Lần Chạm Mặt Kiếp Này. 521
619. Chương 620: Ở Đâu Đều Là Một Đạo Xinh Đẹp Phong Cảnh Tuyến 522
620. Chương 621: Tin Tức Về Phượng Thiên Vũ 523
621. Chương 622: Nữ Tử Họ Long Đều Là Họa Thủy 524
622. Chương 623: Chuyện Xấu Lan Tràn 525
623. Chương 624: Mình Nhớ Nàng Đến Phát Điên Rồi Sao? 525
624. Chương 625: Ưu Tiên Phái Nữ 526
625. Chương 626: Hắn Hiện Tại Duy Nhất Có Thể Nắm Chắc Chính Là Đứa Bé Kia 528
626. Chương 627: Cho Dù Hắn Phải Trả Với Bất Cứ Giá Nào Cũng Muốn Lưu Lại Đứa Bé Này . 529
627. Chương 628: Những Lời Nói Không Sợ Người Ta Chết 530
628. Chương 629: Đam Mê Không Thể Nói Cùng Người Khác 530
629. Chương 630: Ta Khi Nào Thì Đối Cửu Vương Gia Có Cái Loại Hứng Thú Này 531
630. Chương 631: Xem Ra Là Nên Chỉnh Đốn Một Chút 532
631. Chương 632: Ái Phi, Sao Nàng Lại Tới Đây 533
632. Chương 633: Ái Phi. . . . . Ái Phi, Kêu Thật Thân Thiết! 534
633. Chương 634: Cảnh Còn Người Mất 536

634. Chương 635: Hắn Đem Đôi Mắt Sâu Thực Khó Lường Nhìn Nàng . . . 537
635. Chương 636: Ra Dáng Ta Thực Mệt Nhọc . . . 537
636. Chương 637: Gặp Lại Điềm Nhi . . . 538
637. Chương 638: Gặp Lại Điềm Nhi 2 . . . 539
638. Chương 639: Gặp Lại Điềm Nhi 3 . . . 540
639. Chương 640: Tin Tức Về Vương Gia Cùng Vương Phi . . . 541
640. Chương 641: Ngại Bán Chủ Cầu Vinh . . . 542
641. Chương 642: Thắng Đến Khi Nha Đầu Này Chơi Đã Mới Thôi . . . 543
642. Chương 643: Hoa Cô Nương . . . 544
643. Chương 644: Sẽ Không Làm Thiếp . . . 545
644. Chương 645: Sẽ Không Làm Thiếp 2 . . . 545
645. Chương 646: Sẽ Không Làm Thiếp . . . 546
646. Chương 647: Sẽ Không Làm Thiếp 4 . . . 547
647. Chương 648: Ta Sẽ Không Cùng Vương Phi Tranh Giành Nam Nhân . . . 548
648. Chương 649: Yêu? Hay Là Hận? . . . 549
649. Chương 650: Sao Lại Thế Này? Ta Trúng Độc . . . 550
650. Chương 651: Ai Mới Là Kẻ Xâm Nhập . . . 551
651. Chương 652: Ba Ngày Cùng Một Ngày Khác Nhau. . . . 551
652. Chương 653: Hắn Không Thấy Mình! . . . 552
653. Chương 654: Hắn Có Thể Đi Đâu Chứ? . . . 553
654. Chương 655: Đêm Dài, Không Thể Ngủ . . . 554
655. Chương 656: Trúng Thưởng Vào Lần Đó . . . 555
656. Chương 657: Hắn Thay Lòng 1? . . . 556
657. Chương 658: Nàng Không Nhìn Nữa, Không Bao Giờ Muốn Nhìn Nữa. . . . 556
658. Chương 659: Haha Ta Còn Không Quên Được! . . . 557
659. Chương 660: Giờ Phút Này Toàn Bộ Biến Thành Mây Khói. . . . 558
660. Chương 661: Rất Nhanh Thôi Chúng Ta Liền Có Thể Gặp Lại.... . . . 559
661. Chương 662: Theo Đuôi. . . . 560
662. Chương 663: Lão Công Của Nàng So Với Trước Kia Lại Tuấn Tú Hơn Không Ít... . . . 561
663. Chương 664: Có Lẽ, Bây Giờ Là Lúc Ta Nên Hoàn Toàn Buông Tay . . . 562
664. Chương 665: Hắn Gặp Quỷ Sao? . . . 563
665. Chương 666: Là Mình Hoa Mắt Sao? . . . 563
666. Chương 667: M Mưu . . . 564
667. Chương 668: M Mưu 2 . . . 565
668. Chương 669: Nàng Không Thể Trơ Mắt Nhìn Hắn Đi Chịu Chết. . . . 566
669. Chương 670: Bắt Ba Ba Trong Hũ . . . 567
670. Chương 671: Lục Vương Pk Cửu Vương 1 . . . 568
671. Chương 672: Lục Vương Pk Cửu Vương 2 . . . 569
672. Chương 673: Lục Vương Pk Cửu Vương 3 . . . 569
673. Chương 674: Lục Vương Pk Cửu Vương . . . 570
674. Chương 675: Người Chiến Thắng Cuối Cùng . . . 571
675. Chương 676: Nhi Thần Không Muốn Gì Cả . . . 572
676. Chương 677: Phá Thai . . . 573
677. Chương 678: Phá Thai 2 . . . 574
678. Chương 679: Phá Thai 3 . . . 574
679. Chương 680: Phá Thai 4 . . . 575
680. Chương 681: Phá Thai 5 . . . 576
681. Chương 682: Phá Thai 6 . . . 577
682. Chương 683: Nàng Không Muốn Làm Kẻ Chết Thay Cho Người Đàn Bà Kia . . . 578
683. Chương 684: Nàng Sắp Chết . . . 579
684. Chương 685: Nàng Muốn Đi Tìm Đại Vũ Mao Tính Sổ . . . 580
685. Chương 686: Bỗng Nhiên Phát Giác Chính Mình Rất Có Tiềm Chất Chịu Hành Hạ . . . 581
686. Chương 687: Khách Hàng Là Thượng Đế . . . 582
687. Chương 688: Hồi Xuân Thuật . . . 583

688. Chương 689: Trời Không Có Thiên Lý, Người Không Nhân Tính . . . 584
689. Chương 690: Ta Hồ Hán Tam Lại Đã Trở Lại . . . 585
690. Chương 691: Cư Nhiên Không Cho Nàng Vào Cửa . . . 586
691. Chương 692: Chẳng Lẽ Chờ Lúc Nửa Đêm Đi Trèo Tường . . . 586
692. Chương 693: Nàng Giống Nhau Thấy Tử Thần Đang Hướng Nàng Vẫy Gọi. . . . 587
693. Chương 694: Không Có Xui Xẻo Nhất, Chỉ Có Càng Không Hay Ho . . . 588
694. Chương 695: Cơ Hội Duy Nhất . . . 589
695. Chương 696: Nàng Giống Như Hạt Bụi Nhỏ . . . 590
696. Chương 697: Lúc Này Đây Bỏ Qua Liền Chính Là Suốt Đời Bỏ Qua . . . 591
697. Chương 698: Lúc Này Đây, Sẽ Là Thật Vậy Chăng . . . 592
698. Chương 699: Trừ Bỏ Ta, Ai Dám Chửi Như Vậy . . . 593
699. Chương 700: Hắn Rốt Cuộc Phạm Vào Hơn Một Sai Lầm Lớn . . . 594
700. Chương 701: Tựa Như Một Chú Chó Nhỏ E Sợ Bị Quẳng Đi . . . 595
701. Chương 702: Tiểu Chủ Nhân Của Ta Thật Sự Đã Trở Lại . . . 596
702. Chương 703: Chữa Thương 1 . . . 596
703. Chương 704: Chữa Thương 2 . . . 597
704. Chương 705: Chữa Thương 3 . . . 598
705. Chương 706: Chữa Thương 4 . . . 599
706. Chương 707: Mộng Cảnh 1 . . . 600
707. Chương 708: Mộng Cảnh 2 . . . 601
708. Chương 709: Mộng Cảnh 3 . . . 602
709. Chương 710: Mộng Cảnh 4 . . . 602
710. Chương 711: Mộng Cảnh 5 . . . 603
711. Chương 712: Hảo Hé Ra Khéo Nói . . . 604
712. Chương 713: Thua Sẽ Cùng Với Chết . . . 605
713. Chương 714: Thì Ra Là Chính Là Nằm Mơ Cũng Không Phải Là Hoàn Toàn Tự Do . . . 606
714. Chương 715: Thì Ra —— Ngươi Cũng Có Thể Đối Với Ta Tốt Như Vậy . . . 607
715. Chương 716: Ngươi Cuồng Ngược Sao . . . 608
716. Chương 717: Ai Bảo Ngươi Không Nhìn Thấy Ta . . . 609
717. Chương 718: Ta. . . . . Quần Áo Ban Đầu Của Ta Đâu . . . 610
718. Chương 719: Viết Ra Từ Thư Như Hắt Ra Nước . . . 611
719. Chương 720: Phi Lễ Chớ Nhìn , Các Ngươi Tiếp Tục . . . 611
720. Chương 721 . . . 612
721. Chương 722: Con Hồ Ly Này Rất Sắc . . . 613
722. Chương 723: Gần Như Mỗi Ngày Đều Có Trò Gian Trá . . . 614
723. Chương 724: Khúc Mắc . . . 615
724. Chương 725: Khúc Mắc 2 . . . 616
725. Chương 726: Khúc Mắc 3 . . . 617
726. Chương 727: Khúc Mắc 4 . . . 618
727. Chương 728: Khúc Mắc 5 . . . 619
728. Chương 729: Ngươi Còn Là Một Bình Dấm Chua . . . 620
729. Chương 730: Tự Tin Gia Tăng Đến Chật Ních . . . 621
730. Chương 731: Trứng Thối, Ngươi Bùa Bởn Ta . . . 622
731. Chương 732: Tiểu Trư, Lười Nha Đầu, Đã Tỉnh . . . 622
732. Chương 733: Thái Tử Phi . . . 623
733. Chương 734: Lần Lượt Kinh Hỉ . . . 624
734. Chương 735: Thật Sự Là Tốt Không Thể Tốt Hơn . . . 625
735. Chương 736: Lôi Nhân! Rất Lôi Nhân . . . 626
736. Chương 737: Nói Không Nên Lời Hỗn Loạn . . . 627
737. Chương 738: Té Ngã . . . 628
738. Chương 739: Nha , Có Lẽ Nữ Nhân Này Ám Toán Sau Lưng Của Ta . . . 629
739. Chương 740: Đại Gia Không Cần Không Có Nghĩa Là Đại Gia Sẽ Không . . . 630
740. Chương 741: Con Rùa Đen Nhỏ Nhà Của Ta Ăn Sẽ Buồn Nôn . . . 631
741. Chương 742: Chó Cắn Chó . . . 632

742. Chương 743: Chó Cắn Chó 2 632
743. Chương 744: Người Tới, Trước Cắt Đầu Lưỡi Của Nàng 633
744. Chương 745: Mưa Móc Cùng Dính, Nạp Nhiều Phi Tần 634
745. Chương 746: Ai Là Phía Sau Màn Đại Boss 635
746. Chương 747: Bổn Vương Có Nói Muốn Mạng Của Ngươi Sao 636
747. Chương 748: Ta Lần Đầu Tiên Phát Hiện Ngươi Người Này Thật Là Âm Hiểm 637
748. Chương 749: Ta Sẽ Không Bán Nàng, Nhiều Nhất Chỉ Ăn Nàng 638
749. Chương 750: Đại Hôn 638
750. Chương 751: Đại Hôn 2 639
751. Chương 752: Đại Hôn 3 640
752. Chương 753: Đại Hôn 4 641
753. Chương 754: Cuộc Sống Giống Như Tiểu Trư 642
754. Chương 755: Chúng Ta Sau Này Sẽ Gặp Lại 643

Nghịch Ngợm Cổ Phi

Giới thiệu

Mục Đan Phụng đã giới thiệu đến với bạn đọc một truyện ngôn tình đầy sức hút không gói gọn trong

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nghich-ngom-co-phi

1. Chương 1

"Rầm!" Một bàn tay nhỏ bé vỗ vào cái án màu đen "Cái gì? Lại bắt nhầm hồn rồi?"

"Ngươi có biết người Miêu chúng ta trở thành sinh viên rất không dễ dàng hay không? Ngươi có biết ta khổ công đọc sách mười mấy năm, thật vất vả mới trở thành người có tri thức, lương cao tháng đầu ta còn chưa có lấy được hay không …"

Long Phù Nguyệt xinh đẹp, đôi mắt to cháy lên lửa giận hừng hực, gần như muốn đem Diêm Quân mặt đen ở đối diện đốt thành mấy cái lỗ thủng trên người ông ta.

Diêm Quân mặt đen cười lấy lòng, trong lòng cũng đang âm thầm nguyền rủa đám thủ hạ tiểu quỷ: "Hừ, gần đây con thỏ nhỏ chết tiệt kia liên tiếp làm lỗi, làm hại hắn bị khổ chủ giáo huấn giống như con cháu không bằng ai, xem ra đất địa phủ này phải chỉnh đốn chặt chẽ lại mới được…."

"Được rồi, được rồi, ván đã đóng thuyền, cô nương cũng đừng oán thán nữa, chúng ta… chúng ta nhất định bồi thường cô nương." Bên cạnh phán quan thật sự không đành lòng nhìn thủ lĩnh bị một phàm nhân mắng mỏ, đi ra giảng hòa.

"Bồi thường như thế nào? Hay là, các ngươi còn có thể đem ta trở về? Vậy được rồi, chỉ cần có thể đưa trở về ta liền không trách các ngươi nữa, coi như ta đã làm một chuyến du lịch miễn phí……" Trong đôi mắt to

của Long Phù Nguyệt có tia hi vọng.

"Khụ, khụ, điều này e rằng không được rồi, xác của ngươi đã bị…… đã bị hoả táng……" Vẻ mặt của Diêm Quân khó xử.

"Ách, vậy các ngươi còn bồi thường ta thế nào?" Hi vọng như bọt xà phòng vô tình bị phá hủy, Long Phù Nguyệt nắm tay nhỏ nắm thành đấm rắc rắc vang lên.

"Chúng ta… chúng ta có thể an bài ngươi đầu thai đến một gia đình tốt, nổi tiếng, cao quý.. ."

"Hừ! Nếu các ngươi không bắt sai hồn…, thì ta bây giờ đang nổi tiếng, cao quý! Này, ta không muốn tiếp tục làm đứa nhóc mới sinh, buồn tẻ đến chết mất!"

"Vậy.. Vậy……" Diêm Quân cùng phán quan liếc mắt nhìn nhau, gần như là trăm miệng một lời: "Chúng ta đây có thể an bài ngươi đi xuyên qua!"

"Xuyên qua? Các ngươi cũng biết từ này? Đây chính là ngôn ngữ hiện đại mà." Long Phù Nguyệt mắt to hiện lên một chút kinh ngạc.

"Hừ!" Diêm Quân lạnh lùng nheo mắt: "Hiện tại dân cư xuyên qua không có một vạn cũng có tám ngàn, bổn vương làm sao có thể không biết? Thế nào, ngươi muốn xuyên qua hay không?"

Long Phù Nguyệt di chuyển đôi mắt to vòng vo, nhanh chóng phân tích tình thế trước mắt, hình như xuyên qua cũng rất vui: "Được rồi, ta đồng ý, nhưng mà ta không muốn làm người nghèo, ta muốn làm công chúa!"

2. Chương 2: Phóng Cổ Biến Điện Diêm La Thành Biển Côn Trùng!

"Công chúa?" Sổ sinh tử trong tay Phán quan liên tiếp được lật ra lẩm nhẩm, rốt cục dừng ở một tờ giấy: "Ừm, thật ra có một công chúa có từ trường gần với ngươi…… nhưng mà……"

"Tốt! Là nàng! Không cần nhưng mà, nhiều lời dong dài, ta liền phóng cổ biến điện Diêm La này thành biển côn trùng!"

"Vậy… Được rồi! Phán quan nhìn nhìn con rắn nhỏ trong tay nàng, cổ họng nuốt nước bọt một chút, rốt cục câm miệng.

Ha ha, cuộc sống công chúa ngồi ăn rồi chờ chết ơi, ta tới đây…..

Tử thi, đập vào mắt có thể thấy được, đều là nhe răng nhếch miệng, chết không nhắm mắt!

Vô số thi thể trong nước trôi dạt vào bờ, giống như một đám kén màu đen ……

Long Phù Nguyệt trợn mắt, mở to tròng mắt, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, dĩ nhiên là một phen kinh hoàng.

Choáng váng, không phải nói nàng trở thành thành công chúa sao? Làm sao có thể xuyên thủng trôi dạt đến con sông này?

Hơn nữa, còn có nhiều thi thể chết đến làm bạn cùng nàng!

Trong không khí tràn ngập máu tanh, gần như làm Long Phù Nguyệt ngất đi một lần nữa.

Nàng nhìn hai bên bờ sông, đang muốn nhìn lại tình hình chung quanh. Chợt nghe cách đó không xa có người hô một tiếng: "Tướng quân! Có người còn sống!"

Theo tiếng gào, "Sưu" một tiếng bay tới một cái tên bắn lén, mục tiêu, đúng là đỉnh đầu của nàng!

Long Phù Nguyệt kinh hồn bạt vía! May mà nàng phản ứng linh hoạt, "Phốc" một tiếng, một lần nữa lặn xuống nước!

Một tiếng gào từ trên bờ truyền đến: "Nó chạy! Bắn tên! Bắn tên!"

Tên như mưa, hướng về phía nàng bay tới.

Lần này, Long Phù Nguyệt đánh chết cũng không dám ngoi lên!

May mà kỹ năng bơi của nàng vô cùng tốt, nhất thời có thể lặn có khoảng hơn 100 m. Đến khi nàng thật sự nhịn không nổi, mới chậm rãi nổi lên, nhưng cũng chỉ dám lộ nửa cái đầu, chung quanh thi thể ít hơn. Mà trên bờ vẫn ồn ào như trước, vô số bóng dáng binh lính đang rọi những bó đuốc sang rực xuống nước, lại phóng tên, thỉnh thoảng có những tử thi trôi nổi bị bắn trúng, xoay tròn trong nước.

Long Phù Nguyệt gần như đã ân cần thăm hỏi tổ tông tám đời của Diêm Quân một lần.

Con bà nó, không phải nói đem nàng xuyên qua thành một vị công chúa sống an nhàn sung sướng sao? Tại sao lại đem nàng tới chiến trường này! Hơn nữa, còn giống như là bị đánh bại!

3. Chương 3: Một Màn Quỷ Dị

Thật sự là không hay ho thì luôn phải gặp mà!

"Nó ở đó kìa!" Có một binh lính mắt sắc, bỗng nhiên chỉ về phía nàng kêu to, tiếng kêu giống như rút gân, hiển nhiên bởi quá mức hưng phấn.

Sắc mặt Long Phù Nguyệt nhất thời tối sầm, cuống quít tiếp tục lặn xuống.

Chỉ nghe trên bờ có một thanh âm trầm ổn, hùng hậu phân phó: "Nhìn thật kĩ vào mặt nước, đừng cho hắn chạy thoát!" Thanh âm của hắn tựa hồ không lớn, nhưng lại truyền ra xa. Ngay cả lặn sâu ở đáy nước Long Phù Nguyệt đều nghe rành mạch.

Hiển nhiên, nội công người này rất thâm hậu.

Long Phù Nguyệt nhất thời đen mặt. Nếu để bọn họ đuổi theo trên hồ, nàng trốn không thoát đâu!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng cũng không muốn vừa mới xuyên qua được đã bị bắn thành con nhím!

"Bá" Một thanh âm vang lên, một con cá lớn từ bên người nàng bơi đi qua.

Di! Cá thật lớn!

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên nảy ra một cái chủ ý. Nàng vừa sờ nhẹ trên cánh tay, tiểu thanh xà liền hiện ra.

Tiểu thanh xà kia hướng về phía nàng rung đùi đắc ý.

Long Phù Nguyệt huyên thuyên niệm một đoạn chú ngữ, hướng về tiểu thanh xà, tiểu thanh xà thân mình sáng ngời, bỗng nhiên thân mình trong nước xoay tròn, một con chia làm hai con, hai con chia làm bốn……

Không bao lâu sau, liền phân thân ra có khoảng mười lăm mười sáu tiểu thanh xà.

Long Phù Nguyệt lại niệm vài câu chú ngữ, làn này thân mình thanh xà bỗng nhiên trở nên lớn lên. Mỗi một con đều dài khoảng hơn hai thước.

Long Phù Nguyệt quát một tiếng "Đi!"

Đám thanh xà bỗng theo vô số hướng mà bơi, vô số đạo nước giống như vô số đạo xạ tuyến, lấy chỗ Long Phù Nguyệt làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng mà đi.

Trên bờ binh lính thấy một màn quỷ dị như vậy không khỏi tất cả đều ngây người, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt. Trên mặt nước giống như có muôn con đường.

Mà Long Phù Nguyệt sớm nhân cơ hội lại bơi xa……

Hồ này dường như không nhỏ. Long Phù Nguyệt ở đáy nước bơi một trận, liền trồi lên mặt nước hít một chút khí. Nhưng là chỉ dám ngửa mặt lộ ra hai lỗ mũi để thở. Cũng không dám để lộ ra nửa cái đầu.

Cứ như vậy, nàng bơi khoảng hơn một giờ. Đến khi không còn nghe tiếng động ồn ào kia nữa, nàng mới dám trồi lên mặt nước.

4. Chương 4: Sẽ Không Trở Thành Nam Nhân Chứ?

Nàng nhìn chung quanh, thấy cách đó không xa có một cái bờ, bên bờ cỏ dại sinh sôi nảy nở và cách đó không xa chính là một cánh rừng rậm rạp. Trong rừng cây im ắng, không có bất kỳ binh lính canh gác, đúng là một nơi tốt để nghỉ ngơi và chạy trốn.

Long Phù Nguyệt run sợ trong lòng bơi hơn nửa canh giờ, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi. Nàng quẫy tay, đạp nước vài cái bơi đến bờ.

"Phù! Mệt chết đi được!" Long Phù Nguyệt kéo thân hình mỏi mệt, ướt đẫm bò lên bờ. Vừa bước đã ngã vào một cái hang, còn tưởng không đứng lên được nữa.

Một trận gió thổi qua, làm lao xao cả rừng cây cách đó không xa, làm đám cỏ dại cao hơn một thước ngả nghiêng liên tục.

Trời ạ, lạnh quá!

Vừa rồi trong nước, lại nóng vội chạy trối chết, còn không biết là như thế nào. Nay đã không có truy binh, nàng buông lỏng cơ thể. Đến khi gió thổi làm nàng rùng mình, hắt hơi một cái.

Nàng không nhịn được co bả vai lại, ôm lấy thân mình.

Ánh mắt trong lúc vô ý rơi xuống hai tay áo, nàng ngạc nhiên.

Đây…… Đây cũng không phải là xiêm y công chúa! Một chiếc áo dài thân liền mà xanh lục, giờ phút này ướt đẫm dán tại trên người. Tại sao lại giống trang phục của nam tử?!

Nàng cúi đầu nhìn nhìn đến trước ngực, thường thường……

Choáng váng, phán quan mơ hồ này sẽ không ngay cả giới tính cũng lầm, để cho nàng xuyên qua đến thân thể một người nam nhân chứ?

Nàng rốt cuộc vén chiếc áo rộng thùng thình lên, nhìn vào trong một cái. Lại nhìn đến da thịt nõn nà trước ngực được buộc lại bằng một lớp vải.

"Di, chẳng lẽ ta hiện tại đang ở trong thân thể mà chủ nhân là một nữ cải trang nam?"

Long Phù Nguyệt rốt cuộc không thể kiềm chế sự tò mò của mình, dù sao bên cạnh cũng không có ai, nàng cắn răng một cái, đem lớp vải buộc ngực bỏ xuống dưới.

Khi lớp vải được tháo xuống. Ngực nàng rất tròn liền hiện ra ngoài. Xinh đẹp, đứng thẳng mà kiên đĩnh.

Nữ nhân, nàng đúng là nữ nhân!

Long Phù Nguyệt cuối cùng là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ha ha, không nghĩ tới thân thể này của nàng lạiphát dục tốt như vậy! Quả thực muốn thành Tiểu Ba bá rồi! Không biết khuôn mặt xinh thế nào nhỉ? Có phải cũng là giai nhân khuynh quốc khuynh thành hay không?

Long Phù Nguyệt nhịn không được tò mò, một lần nữa đi đến bờ sông. Nhìn dưới làn sóng xanh bóng dáng mơ hồ ẩn hiện trên mặt nước, suýt nữa thì té ngã.

5. Chương 5: Rơi Cánh Phượng Hoàng Không Bằng Gà

Nước từ dòng sông phản chiếu lên một cô gái với đôi mắt to mặt tròn, có vẻ mặt y như trẻ con, mặc một bộ trang phục của thái giám, tóc thật dài đen như mực, xõa tung bồng bềnh như thác nước, rối tung.

—— Đây, đây rõ ràng là dáng vóc thu nhỏ của Long Phù Nguyệt! Rất giống bộ dạng khi nàng mười hai mười ba tuổi.

Choáng váng, nàng hiện tại sẽ không phải là mười hai mười ba tuổi chứ?

Nàng kia rốt cuộc là ai?

Long Phù Nguyệt một đầu hắc tuyến. Nàng sờ loạn khắp người, muốn tìm ra cái gì đó có thể đại biểu cho thân phận hiện tại.

Một búp bê nhỏ bằng vải, một cái trâm cài đầu cùng với một ít đồ dùng nho nhỏ như đồ chơi của trẻ con.

Long Phù Nguyệt càng lục xét, hắc tuyến trên mặt càng nhiều. Cuối cùng nàng ở tay áo mò tới một cây dao găm nhỏ, dài không quá nửa thước, lại tạo ra tinh xảo dị thường. Chuôi đao tựa hồ còn khắc lại hai hàng chữ nhỏ.

Long Phù Nguyệt híp mắt nhìn, thấy trên đó viết là: « Nguyệt nhi xuất thế, phụ hoàng ban tặng ».

Nguyệt nhi? Phụ hoàng? Thì ra thân thể này của nàng thật sự chính là một vị công chúa!

Long Phù Nguyệt chớp chớp đôi mắt to, cuối cùng là hiểu rõ câu cuối cùng của vị Phán Quan kia đã nói, ''Nhưng mà" là có ý gì. Thì ra nàng đã xuyên không nhập vào xác cô bé con này, là một vị công chúa hàng thật giá thật nhưng thật ra cũng là một vị công chúa gặp rủi ro mất nước!

Không có thiên lý! Thật sự không có thiên lý!

Đều nói Phượng Hoàng rơi cánh không bằng gà, nàng xuyên qua thành một vị công chúa mất nước, còn không bằng xuyên qua thành người thường đâu!

Lần này thì tốt lắm rồi, lúc nào nàng cũng phải phòng bị địch quốc đuổi giết!

Thối Diêm Vương, thối phán quan! Chờ ta một ngày kia trở về, ta phải đem râu các ngươi nhổ sạch!

Long Phù Nguyệt miệng oán hận than thở, bàn tay nhỏ nhé xoa nhẹ gương mặt trên mặt nước.

Nước gợn xôn xao, làm cho hình bóng nàng in trên mặt nước trong chốc lát tụ tập, phút chốc bỗng bị tiêu tán…….

Không biết khi nào thì, hình ảnh phản chiếu dưới dòng sông lại xuất hiện thêm một khuôn mặt……

Trời! Long Phù Nguyệt giật thót mình. Xoay người lại. Bỗng nhiên liền há hốc miệng, nàng rốt cuộc không thể lên tiếng!

Phía sau có một người đứng, tà áo phất phơ phiêu dật như tiên tử hạ phàm. Dung mạo như người từ trên trời giáng xuống, nhan sắc hư ảo đẹp tuyệt trần, nhưng không thể dùng ngôn ngữ hay những lời thơ văn có thể tả được nhan sắc tuyệt trần gần như không có thực như thế này. Da thịt trắng nõn trong sáng lấp lánh giống như lưu ly, dưới ánh mặt trời gần như trong suốt.

6. Chương 6: Nữ Nhân? Nam Nhân?

Đôi mắt xanh sâu thăm thẳm giống như biển rộng khó lường nhất trên thế giới, thâm thúy mà đẹp lộng lẫy, tản ra hào quang sâu kín giống như băng tuyết.

Đây là nam nhân, hay là nữ nhân?

Trời ạ, nàng còn cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào tuyệt sắc khuynh thành như vậy!

Hắn mặc một thân áo choàng rộng thùng thình, tóc dài đen nhánh tùy ý rối tung trên vai. Nhìn ra, dường như là một nam nhân, nhưng có nam nhân nào xinh đẹp không thể tin được như thế chăng?

Hắn, nhất định là nữ nhân!

Đôi môi hắn duyên dáng hơi hơi vẽ ra một nụ tươi cười trêu tức: "Xem đến choáng váng sao?"

Long Phù Nguyệt thất thần nhìn người này đi từng bước tiến về phía nàng, hoàn toàn đã quên chính mình còn đang trong cảnh nguy hiểm.

Ngay cả thanh âm cũng dễ nghe như vậy!

Đây là người sao? Không, phải là tiên nữ trên trời hạ thế cứu mạng nàng chứ?

Đôi mắt người nọ nhíu lại, cánh môi mỏng manh vừa hé, lộ ra một chút tươi cười có thể hại nước hại dân: "Thì ra, ngươi là tiểu nha đầu»

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy cái mũi nóng lên, hình như có một luồng khí nóng muốn chảy tràn ra……

Nàng cố xoa cánh mũi, để tránh viễn cảnh chính mình rất có thể sẽ chảy máu mũi. Nàng lắc lắc đầu, bật thốt lên nói: "Tỷ tỷ, tỷ thật sự xinh đẹp nha! Khuyết điểm duy nhất chính là ngực nhỏ một chút……"

"Cái gì?" Người nọ nhướng mày, giật mình nhìn nàng, bỗng nhiên giống như không kịp phản ứng, nhịn không được cười sang sảng.

Long Phù Nguyệt bị 'Nàng' cười đến cả người sợ hãi, thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ là ta nói nàng ta ngực nhỏ, nàng ta tức giận? Nhưng ngực của nàng ấy thật sự rất nhỏ a, nhìn bằng phẳng y như sân bay vậy. Hay là, nàng cũng sử dụng buộc ngực? Ử, nhất định là như vậy!"

Nàng nghĩ thông suốt vấn đề then chốt trong đó, không khỏi cũng cười đứng lên: "À, ta đã biết, tỷ tỷ cũng sử dụng buộc ngực đúng không, tỷ muốn cải nam trang có phải không? Ai, tỷ giả dạng không giống rồi, có người nam nhân nào lại giống tỷ chứ, bộ dạng khuynh quốc khuynh thành như vậy? Là con người, ai cũng thể nhìn ra."

Long Phù Nguyệt hảo tâm nhắc nhở 'nàng'.

Người nọ cười càng vui vẻ hơn. Thanh âm của 'nàng' trong sáng và trầm thấp vang thật xa, từ trong rừng cây gần đó cũng vang dội lại thanh âm của 'nàng'.

"Này, ngươi rốt cuộc đang cười cái gì a? Ta nói không đúng sao?" Long Phù Nguyệt gần như phát điên.

7. Chương 7: Vấn Đề Buộc Ngực

Người nọ cuối cùng cũng ngưng cười, một ngón tay như bạch ngọc chỉ vào Long Phù Nguyệt: "Tiểu nha đầu, ngươi nói rất đúng. Bất quá, ta nghĩ ngươi nói rất đúng, ta là nam nhân, là nam nhân hàng thật giá thật nha."

"Cái gì? Ha Ha ngươi lừa quỷ à? Ngươi là nam nhân thì ta đây cũng là nam nhân! Có nam nhân nào như ngươi, bộ dạng hại nước hại dân như vậy chứ?" Long Phù Nguyệt mới đầu còn hốt hoảng, sau đó cười ha hả.

Người nọ liếc mắt nhìn nàng, thân mình nhẹ di chuyển, bỗng nhiên tiến tới trước mặt nàng, dung nhan tuấn tú gần trước mặt, cười híp mắt nói: "Bé Ngốc, ta và người cùng đánh cược, thế nào?

"Đánh cược? Đánh cược cái gì?" Long Phù Nguyệt đột nhiên cảm nhận được 1 loại áp lực vô hình, ngây ngốc hỏi 1 câu.

Người nọ cười đến tự nhiên: "Cược thân phận của ta, nếu ta là nam nhân ngươi sẽ trở thành người của ta, nếu ta là nữ nhân ta sẽ là người của ngươi. Thế nào?"

Này…Long Phù Nguyệt ngây người.

"Như thế nào? Ngươi không dám cược? Ngươi không phải rất có lòng tin sao?" Người nọ liếc mắt nhìn nàng.

"Cái kia ta…" Long Phù Nguyệt không nói, thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ hắn…Thật sự là một nam nhân sao? Nhưng, nhìn thế nào cũng không giống mà!"

"Rốt cuộc có đánh cược hay không? Ngươi ngay cả một chút dũng khí cũng không có chút nào sao?" Trên mặt người nọ có một tia không kiên nhẫn, tiếp tục chèn ép nàng.

Trong đầu Long Phù Nguyệt đấu tranh kịch liệt: "Con bà nó, đánh cuộc thì đánh cuộc, dù sao ta cũng là công chúa mất nước, không thể ngồi ăn chờ chết. Nếu muốn sống ở chỗ này phải tìm nơi an thân. Mà người này ăn mặc không tồi, hẳn là người có tiền. Cho dù thua cuộc làm người hầu của hắn cũng không sao. Nếu như có thể thắng, …vậy thì càng tốt. Có một kẻ vừa có tiền lại xinh đẹp làm người hầu, lại sợ không có chỗ an thân sao?"

Trong nội tâm nàng sau một hồi suy tính, liền gật đầu, cái miệng nhỏ nhếch lên, nói: "Được, ta cược."

Người nọ cười ha ha "Tốt, vậy người mở to mắt ra mà xem."

Bỗng nhiên áo dài rơi xuống lộ ra 1 bô ngực trong sáng thuần khiết như ngọc…

Trên ngực của hắn cũng không có buộc ngực như nàng tưởng tượng.

Khó trách nàng nghi ngờ thân phận của hắn.

Vô luận bờ ngực rộng lớn cường tráng, đường cong đều là cực độ tuyệt đẹp, thanh hoa xuất trần lại có chút mị hoặc tận xương. Tim đập giống như nổi trống, lại có cảm giác kì lạ tìm cửa mà đến, rốt cuộc máu mũi của nàng cũng phun ra rồi.

8. Chương 8: Choáng Váng! Mất Hồn Rồi!

Tay nàng tìm lung tung tìm thứ gì đó để lau đi, nhưng nàng sờ khắp người cũng không thấy một cái khăn tay nào.

Nàng âm thầm khẽ nguyền rủa, lại có một chiếc khăn tay màu lam sáng xuất hiện ở trước mặt.

Nha! Thực là đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi a! Long Phù Nguyệt cầm lấy, đang định đưa lên mặt lau, lại thấy khăn này đường may tinh xảo, một góc thêu một đóa hoa mai, để sát vào ngửi còn có một mùi hương thơm nhàn nhạt, mùi thơm này tuy thoang thoảng nhưng lại thấm vào tận ruột gan…

Một đại nam nhân cũng dùng đồ vật tao nhã lịch sự như vậy a! Khó trách nàng hoài nghi thân phận của hắn. Ai, làm hại nàng luyến tiếc.

Nàng ngừng lại một lát liền chạy đến bờ sông. Lung tung rửa mặt, đem máu trên mặt rửa xong, sau đó mới dùng khăn tay lau lau, cuối cùng đem khuôn mặt nhỏ nhắn lau sạch sẽ.

Nàng tiện tay giặt sạch cái khăn tay, rồi mới xoay người lại.

Lúc này người nọ đã mặc lại áo choàng, vẻ mặt hứng thú nhìn nàng.

Nàng là bảo bối ngoan, nên lễ phép vẫn phải có, lại không dám nhìn khuôn mặt tuấn tú tàn ác kia, đem khăn tay đưa tới: "Trả lại ngươi nè, cảm ơn".

Soái ca kia lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Ô uế, ném đi"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng.

Hừ, nàng cũng chỉ dùng một chút nha, cũng đã rửa sạch, hắn cư nhiên ngại nàng bẩn! Ném cái gì mà ném a? Nàng nổi giận!

Thuận tay đem khối khăn tay kia bỏ vào trong lòng.

Nam tử kinh ngạc: "Vì sao không vứt?"

9. Chương 9: Làm Nô Tỳ? Làm Thái Thượng Hoàng!

Cái miệng nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhếch lên: "Cái này ngươi đã tặng cho ta, ta muốn như thế nào liền như thế, ngươi không có quyền hỏi đến!"

"Ồ?" Nam tử kia nhướng cao lông mày, tựa hồ lần đầu tiên có người nói như thế với hắn.

Nha đầu kia, thực kiêu ngạo nha!

Trong tim của hắn đối với tiểu nha đầu này có chút tò mò, làm hắn muốn phá sạch dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ đó của nàng, liền nói một câu: "Ngươi bây giờ là nô tỳ của ta, ta đương nhiên quản được ngươi, bây giờ ta ra lệnh cho ngươi, mau ném khăn tay đó xuống."

Cược? Nàng thật sự quên chuyện này nha! Nàng thua cuộc, hiện tại sướng rồi, làm nô tỳ cho tên kì quái này…

Nàng chậm chạp thở dài, lại chậm chạp nói: "Ta chính là hạ nhân, nhưng cũng có nhân quyền. Làm hạ nhân, chính là phụng dưỡng ngươi cùng người nhà ngươi trong sinh hoạt hằng ngày, về phần việc riêng tư của hạ nhân, ngươi không có quyền hỏi đến."

Thật một lí luận mới mẻ nha!

Nam tử kia nhìn nàng, đôi mắt giống như biển rộng có làn sóng màu sắc lưu chuyển. Khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra biểu tình gì, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Long Phù Nguyệt liếc mắt đánh giá hắn một cái, đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngươi đến từ khi nào?"

Nam tử kia mỉm cười, nói ra một câu, suýt làm cho nàng tắc thở chết: "Ta vẫn luôn ở đây, bao gồm khi ngươi bước vào động kia…"

Long Phù Nguyệt mặt nháy mắt tựa như bị lửa đốt, rốt cuộc không nói ra lời. Nàng đảo mắt lòng vòng, liền quyết định bỏ qua chủ đề xấu hổ này, lười biếng ngáp một cái, nói: "Này, ta nói chủ nhân nghe, phủ đệ của người ở đâu? Cách đây có xa không? Ta vừa đói lại vừa mệt, muốn tìm một nơi ăn bữa cơm, thay một bộ đồ rồi tiếp tục ngủ a…"

Nàng nói những lời này thực tự nhiên, thực đúng tình hợp lý, làm như là nàng không phải đi làm nô tỳ mà đến chỗ của hắn làm Thái thượng hoàng…

Trong đôi mắt nam tử kia hiện lên một chút thú vị, thân mình chợt lóe, Long Phù Nguyệt ngáp thêm một cái, trước mặt là một cái hoa mắt, ngây người một lúc, cái cằm nhỏ đã bị soái ca kia cầm rồi, ngón tay thon dài trắng nõn làm nàng đông lạnh, cái miệng nhỏ nhắn có chút trắng bệch: "Tiểu nha đầu, nói, tên ngươi là gì?"

Mỹ nam động tác nhanh như sấm sét, thật dọa Long Phù Nguyệt nhảy dựng nha.

10. Chương 10: Soái Ca Này Rốt Cuộc Là Ai?

Tuấn nhan hắn tà mị ở trước mắt, gần như có một loại áp lực vô hình khiến nàng không thở nỗi. Nàng muốn lui về phía sau nhưng cằm lại bị người ta giữ, lực đạo tuy không lớn nhưng làm nàng không thể chạy thoát.

Trong mắt nàng chợt lóe lên ánh sáng tăm tối, nam tử kia cảm thấy hình như có cái gì hướng mình hung hăng cắn tới. Giác quan thứ sáu của hắn cực kì nhạy bén, ở thời điểm nguy hiểm nhanh tay rút trở về. Một trận gió nhẹ ngay lúc đó xẹt qua.

Là cái gì?

Đôi mắt sâu thẳm của Nam tử kia liếc xéo Long Phù Nguyệt nói: "Tiểu nha đầu, ngươi thật không đơn giản nha. Ngươi rốt cuộc là ai?"

Long Phù Nguyệt mờ ám lè lưỡi, ngón tay trấn an, vỗ vỗ tiểu thanh xà vẫn hay bảo vệ nàng, trong lòng niệm niệm cằn nhằn: "Tiểu thanh xà ngoan nha, không nên hơi một tí đã muốn cắn người…"

Thì ra vừa rồi nàng bị người giữ chặt, trong lòng có chút tức giận, Thánh vật bảo hộ nàng là tiểu thanh xà cảm nhận được, khó chịu chủ nhân mình bị người khác khi dễ, nổi giận lên muốn cắn tay của tên háo sắc kia.

May mà võ công người nọ tựa hồ cực cao, ở thời điểm suýt xảy ra tai nạn liền tránh khỏi.

Có thể tránh thoát công kích của tiểu thanh xà, soái ca vẫn là đệ nhất a!

Nam tử kia thấy đôi mắt to của nàng loạn chuyển nhanh như chớp, một tay lại vuốt vuốt tay kia như đang cưng chiều vật sủng. Trong lòng vừa động, trong đôi mắt hiện lên một chút tinh quang.

Long Phù Nguyệt đã kịch liệt suy nghĩ trong lòng. Soái ca này rốt cuộc là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Nhìn hắn có khí chất tựa hồ như vương công quý tộc, hiện tại lại ở nơi chiến trường hai quân đối chọi, mà phe của nàng rõ ràng đã chiến bại.

Vừa rồi nàng ở trong lòng sông cũng vô ý liếc nhìn vài cái tử thi, đại bộ phận đều là thái giám thị vệ, nói không chừng quốc gia của nàng đã bị đối phương tiêu diệt, mà chủ nhân thân thể này nhất định là vì né tránh loạn binh cho nên mới nữ cải nam trang trà trộn vào trong đám thị vệ kia.

11. Chương 11: Trăm Ngàn Chỗ Hở

Vừa rồi tên này hưng phấn kêu to binh sĩ chính là để xử tử những người kia sao? Trách không được gặp nàng lại hưng phấn như vậy, cảm giác giống như đã tìm được bia để ngắm bắn.

Quốc gia của nàng đã diệt vong, rồi vẻ mặt nhàn nhã của hắn cho thấy hắn rất có khả năng chính là Vương gia của địch quốc!

Nghĩ tới khả năng này nàng không khỏi rùng mình một cái. Nàng vừa mới xuyên qua, đương nhiên đối với quốc gia của "chính mình" không có cảm tình, nàng sợ là thân phận công chúa này đã gặp rủi ro mà nàng lại xuyên qua, kết quả kia thật không dám nghĩ đến!

Nàng đang thất thần, chợt nghe xoẹt một tiếng, cánh tay chợt lạnh, mà ống tay áo kia đã không cánh mà bay?

Nàng giật mình, lùi về phía sau từng bước, kêu lên: "Ngươi muốn làm gì?"

Nam tử kia, đôi mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm con tiểu thanh xà trên cánh tay nàng, khóe miệng bỗng nhẹ nhàng nhếch lên, gợi chút ý cười tà mị: "Thì ra ngươi là tiểu công chúa Long Phù Nguyệt của Thiên Cơ quốc, trách không được tìm khắp hoàng cung cũng không thấy, thì ra ngươi giả thái giám chạy tới con sông này,..."

Cái gì??? Công chúa Long Phù Nguyệt! Hóa ra chủ nhân thân thể này cũng gọi là Long Phù Nguyệt? Này... Cũng quá trùng hợp! Nghe lời người kia nói thì những gì nàng đoán cư nhiên đều đúng. Người nam nhân này, người nam nhân này nhất định là Vương tử của địch quốc. Trời ạ, nàng mới thoát khỏi hang sói lại tiến vào miệng cọp sao?

Không được, không thể thừa nhận, tuyệt đối không thể thừa nhận, bằng không nàng nhất định phải chết!

Nàng cố ý làm vẻ mặt mờ mịt nhìn soái ca: "Này chủ nhân, ngài nói cái gì? Cái gì công chúa hay không công chúa? Ta chỉ là đứa nhỏ bình thường, chỉ bơi ở đây....." Nói tới đây, tự nhiên giật mình.

Hiện tại là đánh nhau nha, hơn nữa quốc gia nàng vừa mới bị công phá, cho dù là con gái nhà bình thường, cũng không thể nhàn hạ thoái mái bơi trong hồ này! Chỉ sợ sớm đã chạy mất dạng.

Choáng váng, nàng nhất thời sốt ruột, lại nói dối trăm ngàn chỗ hở. Người này nhìn qua so với quỷ còn thông minh hơn. Chỉ sợ hắn lập tức có thể tìm ra sơ hở!

Đôi mắt nam tử kia nhíu lại, nhất thời nở nụ cười, nhưng ý cười lại không có trong mắt: "Ta đã sớm nghe người ta nói, tiểu công chúa Thiên Cơ quốc vừa mới ra đời trên tay liền có một cái bớt hình con rắn xanh biếc, nay xem ra là thật rồi."

12. Chương 12: Sinh Một Đội Du Kích?

"....Ngươi nói hình xăm rắn? Ta cũng không phải sinh ra liền có, là mụ mụ cho ta...Chơi đùa thôi mà."

Nàng tiếp tục cố sống cố chết. Miệng cười ha ha, trong đầu cũng đang kịch liệt suy nghĩ: "Sao có thể khéo như vậy a? Tiểu công chúa này cư nhiên cũng có xà đồ đằng trên tay, phán quan chết tiệt, ngươi dám để ta xuyên qua trên người nàng ấy, đây không phải đem ta hơ trong hầm lửa sao?"

Nam tử kia cười híp mắt nhìn nàng: "Ta nói, tiểu công chúa Long Phù Nguyệt, ngươi không muốn biết tin tức của tỷ tỷ ngươi a?"

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái: "Ta nói, ta không phải tiểu công chúa, cùng với các công chúa khác không có hứng thú."

Buồn cười, nàng bất quá là tá thi hoàn hồn mà thôi, chuyện của mình còn biết không rõ. Làm sao có tâm tình nghe chuyện của những người khác a?

Nam tử kia đôi mắt nhíu lại, thầm nghĩ: "Nha đầu kia, nàng cố ý không quan tâm, hay là trời sinh đã có máu lạnh?"

Nàng càng không muốn biết, hắn càng muốn nói cho nàng biết: "Ngươi tổng cộng có hai mươi sáu tỷ muội, ba mươi hai huynh đệ....."

"Sao? Khả năng sinh dục của phụ hoàng cũng quá cao đi? Quả thực chính là ngựa đực, sanh giống như sanh heo con vậy. Sinh một đội du kích?"

Nam tử kia đương nhiên không biết giờ phút này trong cái đầu nhỏ của nàng có bao nhiêu ý nghĩ kì quái. Nói tiếp: "Ba mươi hai huynh đệ kia của ngươi đều chạy đến hồ Vong tình này, cùng một đám thị vệ và thái giám, bị loạn tiễn bắn chết, mà hai mươi sáu tỷ muội của ngươi hiện giờ toàn bộ đã trở thanh tù nhân, sắp sửa ban phát cho các tướng sĩ lập công nhiều nhất làm nô tỳ. Nếu còn có chút ít tư sắc sẽ được làm quân kĩ…"

Hắn nói những lời này xong, chờ xem bộ dạng nàng sợ tới mức lạnh run.

Nhưng hắn không ngờ, nàng đôi mắt to lưu chuyển, nói một câu: "Tổ chim bị phá, yên tĩnh có hoàn trứng? (là gia đình tan nát, con cái còn được yên tĩnh hoàn hảo không?) Được làm vua thua làm giặc, đây là chuyện bình thường. Một quốc gia bị diệt vong rồi, đương nhiên sẽ giết đàn ông để trừ hậu họa…."

Nàng hoàn toàn xem như không liên quan đến mình, ngữ khí như đang luận sự. Làm cho nam tử kia có chút mơ hồ. Không khỏi hoài nghi suy luận của chính mình.

Vị công chúa này quá máu lạnh, hay nàng vốn không phải là công chúa Thiên Cơ quốc?

13. Chương 13: Ngươi Muốn Làm Nô Tỳ Hay Làm Kỹ Nữ?

Nhưng mà cũng quá trùng hợp? Thiên Cơ quốc có hai mươi sáu công chúa… tất cả đều bị bắt chỉ còn thiếu tiểu công chúa Long Phù Nguyệt, mà nữ hài tử này, hắn tận mắt thấy nàng leo lên từ Vong Tình hồ. Lại nữ phẫn nam trang, mặc một thân thái giám, không phải Long Phù Nguyệt, thì là ai chứ?

Là nàng quá lạnh lùng? Một cô nương tuổi còn nhỏ như vậy, mà có thể bình tĩnh như thế, chỉ sợ thế gian cũng ít có đi?

Nam tử kia dùng đôi mắt phức tạp nhìn nàng, Long Phù Nguyệt bị hắn nhìn có chút sợ hãi, thầm nghĩ: "Sao hắn lại dùng loại ánh mắt như vậy nhìn nàng? Trên người nàng chẳng lẽ vừa mọc ra đóa hoa?"

Nam tử kia chậm rãi nói: "Long Phù Nguyệt tiểu công chúa, ngươi chẳng lẽ không muốn biết mình sẽ chịu hình phạt gì sao? Ngươi muốn làm nô tỳ, hay là làm quân kỹ?"

Hắn vừa nói xong, rốt cuộc thành công nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyêt mất hết huyết sắc.

Long Phù Nguyệt bất tri bất giác nghĩ mình cũng là một công chúa, vận mệnh bi thảm của mấy vị công chúa kia mình cũng chạy không thoát…

Nàng lui về phía sau hai bước, trừng mắt nhìn soái ca, ngây ngô cười hai tiếng: "Ta…ta nói, ta không, không phải là công chúa…"

Bỗng nhiên quay người, bùm một tiếng nhảy vào trong hồ.

Động tác của nàng cực nhanh, nhanh đến nỗi làm vị soái ca kia phản ứng không kịp.

Nhảy vào trong hồ, nàng mấp máy khóe miệng, trong lòng thầm đắc ý: "Muốn ta làm nô tỳ, kiếp sau đi…"

Ý niệm trong đầu còn chưa chuyển, đã thấy một tấm lưới từ trên trời hạ xuống, mà lưới lớn lại rất mạnh, nàng trốn cũng không kịp tránh. Nàng chưa kịp phản ứng đã bị lưới lớn bao phủ, tiếp theo là bị lưới lớn ôm lấy bay lên trời, rầm một cái bị kéo khỏi mặt nước, giống như cá lớn ngã bên bờ hồ.

May mắn bên bờ cỏ cao rậm rạp lại mềm mại, bằng không nàng đã bị ném đến chấn động não. Dù là như thế, toàn thân nàng vẫn đau nhức, gần như muốn ngất đi.

Nam tử kia dùng ngón tay trắng nõn thon dài tóm lấy một góc lưới lớn, "xoát" một tiếng đem lưới thu về, lưới kia mở ra thật lớn, nhưng bên trong co rút lại còn chừng nắm tay. Khi vào trong tay hắn chợt lóe lên

liền không nhìn thấy nữa. Đôi mắt hắn như biển rộng thâm thúy nhìn không ra vui hay buồn: "Tiểu nha đầu, lá gan ngươi thật lớn, trước mắt ta cũng dám bỏ trốn…"

14. Chương 14: Bắt Con Cá Nịnh Bợ Ngươi

Long Phù Nguyệt bị ném đến mặt mũi choáng váng, cắn răng hỏi một câu: "Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?"

Nam tử kia bỗng cúi người xuống gần nàng, hé ra gương mặt tuyệt quốc khuynh thành mà cách gương mặt Long Phù Nguyệt chưa đến hai phân, cười híp mắt nói: "Tiểu nha đầu, ngươi còn giả bộ hồ đồ? Nếu hai nước Thiên Cơ và Thiên Tuyền không xảy ra chiến tranh,… khoảng hai năm nữa ngươi chính là Vương phi của ta, phụ hoàng ngươi từng chính miệng đem ngươi hứa gả cho ta. Đáp ứng khi ngươi tròn mười lăm tuổi liền gả sang đây, đáng tiếc trời tính không bằng người tính, trên thế giới này không có Thiên Cơ quốc, nên ngươi không thể làm Vương phi, nhất định chỉ có thể làm hạ nhân ti tiện …..."

"Cái gì? Ta đã hứa gả cho ngươi rồi? Nhìn dáng vẻ của ngươi ít nhất cũng hơn hai mươi tuổi, mà ta mới mười hai mười ba tuổi, làm sao có thể thành thần với một tiểu Nhóc con?" Long Phù Nguyệt chỉ vào mũi mình, tuyệt đối không tin.

Nam tử kia sắc mặt trầm xuống: "Ai nói với ngươi là ta thành hôn với Nhóc con? Ngươi vừa ra đời liền có xà đồ đằng, phụ hoàng của ta cho là điềm lành, muốn cưới ngươi, phụ hoàng ngươi không thể không đáp ứng, cho nên năm năm trước đã định hôn sự cho chúng ta…"

Thì ra là như vậy!

Long Phù Nguyệt liếc mắt nhìn nam tử kia, thầm nghĩ: "Soái ca này đẹp trai đến không còn thiên lí, có thể lấy làm phu quân hình như không tồi. Chỉ là không biết hắn có lão bà khác hay không… Chết thật, ta nghĩ cái gì vậy? Hiện tại ta là một công chúa mất nước, làm sao có thể hoàn thành hôn sự này? Haiz, thật không nghĩ người kia đúng là Vương gia địch quốc, đáng tiếc ta với hắn hữu duyên vô phận….Hay là làm hạ nhân trong phủ hắn vài ngày rồi trốn đi?"

Nghĩ đến đây, nàng cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cười hì hì nói: "Là ai muốn chạy trốn vậy?"

Lông mày vị Vương gia nhếch lên: "Không muốn chạy trốn vậy ngươi nhảy vào hồ làm gì?"

"Ha ha, là ta đánh cược thua ngài, ta trở thành người hầu của ngài nên muốn bắt con cá nịnh bợ ngài a…" Long Phù Nguyệt nói dối đến mặt không đỏ tim không đập.

Vương gia kia còn muốn nói gì, lại nghe tiếng vó ngựa trong rừng kia đột ngột tới, tựa hồ có một đám người ngựa hướng bên này chạy vội tới.

Mắt vị Vương gia kia trầm xuống, giơ tay lên, Long Phù Nguyệt nhất thời không nói nên lời.

Nàng lắp bắp kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, bị áo choàng kia bọc lại kín mít từ đầu đến chân không chỗ hở.

15. Chương 15: Cái Tên Chết Yểu Nhà Ngươi, Muốn Làm Ta Ngã Chết À.

Tựa hồ có hơn mười người vội chạy tới trước mặt, cùng hành lễ kêu lên: "Tham kiến Cửu Vương gia"

Cửu vương gia khoát tay áo "Chuyện gì?"

Chỉ nghe một người trả lời: "Hoàng thượng triệu kiến, thỉnh Cửu vương gia mau chóng vào thành".

Bỗng thấy trên mặt đất có 'áo choàng' đang giãy dụa, không khỏi sửng sốt: "Đây là…"

Cửu vương gia cười xinh đẹp, thản nhiên nói: "Chuyện của bổn vương, ngươi nghĩ có thể hỏi tới sao?"

Một câu hỏi làm cho người nọ rùng mình, phịch một tiếng quỳ xuống đất ngay cả nói cũng không dám.

Thì ra hắn là cái Cửu vương gia gì đó! Không biết hắn muốn xử trí mình như thế nào…"

Trong lòng Long Phù Nguyệt lo sợ, ý niệm trong đầu còn chưa kịp chuyển, bỗng nhiên thân thể bị nhấc bay lên trời. Nàng sợ tới mức hét lên, chờ đến khi rớt xuống, cảm giác giống như rớt trên lưng của một động vật. Tiếp theo một bóng người từ trên không bay xuống, dừng lại bên cạnh nàng, nhanh chóng kẹp lấy tay chân nàng. Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy động vật dưới thân hét lên, 'sưu' một tiếng chạy nhanh ra ngoài.

Chết mất! Tên này đem nàng thảy ngang lên lưng ngựa.

Long Phù Nguyệt không hiểu việc gì. Chỉ nghe bên tai tiếng gió vù vù, trơ mắt nhìn đất ở phía sau mờ dần.

"Ụa!" Nàng rốt cục nhịn không được phun ra, bên trong dạ dày như phiên giang đảo hải (lũ lụt cuồn cuộn) – sóng cuộn biển gầm, toàn bộ thực vật bên trong tranh nhau hướng ra ngoài.

"Hu ——" Cũng không biết trải qua bao lâu, tuấn mã rốt cục cũng ngừng lại.

Long Phù Nguyệt gần như ngay cả nước trong dạ dày cũng toàn bộ phun ra sạch sẽ.

"Xú nha đầu, ngươi bẩn chết đi được!" Chỉ nghe bên cạnh là vị Cửu vương gia kia đang cau mày than một câu, tiếp theo liền xem nàng như cái túi rách ném xuống ngựa.

Long Phù Nguyệt vốn dĩ đang nôn đến nước mắt chảy ròng ròng, lại bị hắn làm như vậy, nhất thời đầu choáng mắt hoa, không phân rõ nam bắc.

Nàng không khỏi giận dữ, nhảy dựng lên giãy dụa, kêu lên: "Cái tên chết yểu nhà ngươi, muốn làm ta ngã chết à?."

Nói ra một câu nàng mới bất giác phát hiện ra. "Di, ta có thể nói chuyện a!"

Nàng đang muốn mắng té tát vài câu để bớt giận, trước mắt bỗng dưng lóe lên một bóng người, cằm của nàng lại bị người đó gắt gao nắm chặt.

Nàng ngẩng đầu lên, mắt to liền rơi vào bên trong một đôi mắt sâu không lường. Khuôn mặt tuấn tú của hắn cách nàng trong gang tấc.

16. Chương 16: Bị Người Đạp Một Cước

Nàng ngẩng đầu lên liền rơi vào bên trong một đôi mắt sâu không lường. Khuôn mặt tuấn tú của hắn cách nàng trong gang tấc.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, đừng khiêu chiến sức chịu đựng của bổn vương. Bằng không, ngươi ngay cả chết như thế nào cũng không biết!" Thanh âm hắn không lớn, vừa vặn Long Phù Nguyệt có thể nghe được.

"Cái gì?" Long Phù Nguyệt mở to mắt.

Hắn buông lỏng tay ra, Long Phù Nguyệt còn có chút đầu vắng mắt hoa, thân mình mềm nhũn, bùm một tiếng lại ngồi xuống đất.

Lúc này mới thấy rõ là mình đang đến đại điện trước của tòa cung điện nguy nga.Vô số binh sĩ áo đen cầm thương đứng ở trước đại điện.

Chỉ nghe vị Cửu Vương gia này nhàn nhã phân phó một câu: "Giúp đỡ nàng, cùng ta tiến cung." Thủ vệ binh sĩ quỳ xuống thỉnh an, Phượng Thiên Vũ cũng chỉ khẽ gật đầu, đem ngựa giao cho thị vệ theo sau. Bước đi lên bậc thang bạch ngọc trước điện Kim Loan. Tự nhiên có hai thị vệ tiến đến kéo Long Phù Nguyệt cùng Cửu Vương gia vào điện.

Long Phù Nguyệt trong lòng kêu loạn, không hiểu tên chết yểu này đem mình đến nơi này để làm gì. Càng không biết phía trước vận mệnh nào đang chờ đợi mình. Nàng thân bất do kỷ bị hai tên thị vệ kéo vào điện, còn chưa kịp ngẩng đầu lên xem, liền nghe tiếng quát khẽ: "Qùy xuống!"

Chân bị người đạp một cước, phịch một tiếng quỳ xuống đất. Cả triều thần đều phủ phục hành lễ dưới điện Rồng, giờ phút này thị vệ của Thiên Tuyền Quốc đứng đầy, đang quỳ giữa đại điện là hoàng đế nước Thiên Cơ, thân thể già nua của ông ta hơi hơi phát run, nửa thân để trần, trên lưng trần có mấy cành mận gai thô to, phủ phục xuống, đầu không dám nâng lên.

Mà phụ hoàng của Phượng Thiên Vũ, quốc vương Thiên Tuyền quốc Phượng Thiên Hành ngồi trên Long ỷ, một tay chống đầu, mắt híp lại, nhìn quốc vương Thiên Cơ quốc phủ phục trên mặt đất, nặng nề, không nói một câu.

Phượng Thiên Vũ khóe miệng lộ ra một tia cười đùa cợt, hướng lên cung kính làm thi lễ: "Tham kiến phụ hoàng, không biết phụ hoàng tìm hài nhi có cái gì phân phó."

Phượng Thiên Hành khoát tay áo, ý bảo hắn đứng lên, nói: "Chuyện trẫm giao cho con làm thế nào rồi?"

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ không thay đổi, khom người nói: "Bẩm phụ hoàng, hết thảy đều đã làm thỏa đáng, ba mươi hai hoàng tử Thiên Cơ Quốc đều đã bị đuổi đến hồ Vong Tình bắn chết không một ai thoát!"

17. Chương 17: Ngay Cả Tên Cũng Giống Gay……

Nói xong câu này, lão hoàng đế Thiên Cơ Quốc rốt cục không duy trì được nữa, bùm một tiếng ngã trên mặt đất, trong ánh mắt ẩn chứa sự tuyệt vọng.

Phượng Thiên Hành vừa lòng khi nhìn thấy khuôn mặt lão hoàng đế quỳ dưới đất đang tuyệt vọng đến cực điểm, khóe miệng hiện lên một tia cười tàn nhẫn, từ từ nói: "Long Bộ Vân, ngươi nhìn thấy không, lần này dẫn binh tấn công Thiên Cơ Quốc của ngươi, đánh cho Thiên Cơ Quốc tè ra quần, chính là Cửu hoàng tử của trẫm, là người sắp làm tiểu tế của ngươi - Phượng Thiên Vũ, thế nào? Hắn có khả năng hay không?"

Lão hoàng đế Long Bộ Vân của Thiên Cơ Quốc trong mắt hiện lên ánh oán độc lướt qua vài giây, ông ta phủ phục trên mặt đất, máy móc nói: "Bệ hạ anh dũng thần võ, các hoàng tử đương nhiên là cũng anh dũng thiện chiến. Vị Cửu hoàng tử này lại là rồng phượng trong loài người."

Phượng Thiên Hành cười rộ lên: "Ha ha ha, xem ra ngươi cũng có mắt nhìn, nhưng mà ngươi không còn xứng làm nhạc phụ, tất cả nữ nhi của ngươi chỉ có thể làm nô lệ hèn mọn cho Thiên Tuyền Quốc của ta. Vũ nhi, lần này con lập công lớn, trẫm phải ban thưởng cho con, mỹ nữ trong cung Thiên Cơ Quốc tùy con tuyển chọn"

Ông ta bỗng nhiên thấy được người đang quỳ gối ở cửa đại điện là Long Phù Nguyệt, đôi mắt âm trầm hiện lên tia kinh ngạc: "Thiên Vũ, người kia là ai?"

Long Phù Nguyệt thế mới biết người bắt lấy mình gọi là Phượng Thiên Vũ, không khỏi bĩu môi trong lòng âm thầm oán: "Phượng Thiên Vũ, ngay cả tên cũng giống Gay……"

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ không thay đổi, nghiêng người nói: "Bẩm phụ hoàng, nàng này chính là công chúa nhỏ nhất của Thiên Cơ Quốc Long Phù Nguyệt, nàng hoá trang thành thái giám trốn đi, bị hài nhi bắt về."

Long Bộ Vân vốn đang phủ phục trên mặt đất thân mình bỗng run mạnh lên, kìm lòng không được quay đầu lại, nhìn thoáng qua Long Phù Nguyệt, trên mặt lệ già tuôn rơi, run giọng nói: "Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, con, con……"

'Con cũng không trốn đi thành công' Câu còn lại ở trong cổ họng, nhưng cũng không nói ra thành lời. Sắc mặt trắng nhợt như người sắp chết, hiển nhiên thất vọng tới cực điểm.

Long Phù Nguyệt vừa thấy vẻ mặt của ông ta, trong lòng liền lộp bộp nhảy dựng: "Người này không phải chính là lão cha của ta chứ? Tại sao lại yếu đuối như vậy?"

Phượng Thiên Hành híp mắt đánh giá Long Phù Nguyệt một chút, Long Phù Nguyệt cũng đang mở to hai mắt nhìn lại ông ta, đôi mắt trong trẻo có tia nghi hoặc lẫn hiếu kì, trong lòng thầm nghĩ: "Hoàng đế Tuyền Quốc hôm nay cũng rất đẹp trai, xem ra dung mạo cái tên chết yểu kia là do phụ thân di truyền……"

18. Chương 18: Không Phải Công Chúa Sẽ Đánh Chết?

Kìm lòng không được nói: "Ông chính là đương kim hoàng đế Thiên Cơ quốc? Ta không phải là công chúa của Thiên Cơ quốc, không phải là đứa con bảo bối của ông."

Thanh âm của nàng trong trẻo như chuông bạc, câu này vừa nói ra, tất cả người trong đại điện ai nấy đều giật mình.

Phượng Thiên Hành cười ha ha: "Ngươi không phải là đương kim tiểu công chúa Thiên Cơ quốc? Vậy ngươi là ai?"

Long Phù Nguyệt hơi hơi ngẩn ra, thầm nghĩ: "Ta nếu nói là đến từ thế giới khác thì chắc chắn lũ ngốc này sẽ không tin……" Nàng trầm ngâm một chút nói: "Dù sao ta không phải công chúa, ta chỉ là một dân nữ, tại hồ Vong Tình nghịc nước, bị đứa con bảo bối của ông bắt đến đây."

Đôi mắt Phượng Thiên Hành nhíu lại, nhìn nhìn Long Bộ Vân đang phủ phục trên mặt đất: "Long Bộ Vân, ngươi nhìn thử xem, nàng chính là đứa con nhỏ của ngươi?"

Long Bộ Vân không rõ Long Phù Nguyệt có ý định gì, hơi lắc lắc đầu nói: "Xem tướng mạo thật đích thật là con gái nhỏ của tội vương, bất quá cũng nói không chính xác, nói không chừng dân gian có người cùng ngày sinh với Phù Nguyệt……"

Phượng Thiên Hành lại nhìn thoáng qua Phượng Thiên Vũ: "Thiên Vũ, con thấy thế nào?"

Phượng Thiên Vũ cười ẩm đạm: "Nhi thần đã nghiệm qua, trên tay trái cuả nàng quả thật giống y như lời đồn đại, có một bớt hình rắn xanh. Nàng nhất định là tiểu công chúa Long Phù Nguyệt không thể nghi ngờ!"

Long Phù Nguyệt hét lớn: "Hình xăm này của ta cũng không phải trời sinh đã có, mà là sau này được xăm lên…… Ta thật sự không phải là công chúa gì đó, các người hãy tin tưởng ta……"

Phượng Thiên Hành cười lạnh lùng: "Ngươi thật sự không phải tiểu công chúa Long Phù Nguyệt?"

Long Phù Nguyệt gật đầu như gà mổ thóc: "Thật sự, thật sự, thiên chân vạn xác, thật sự không thể chính xác hơn……"

Phượng Thiên Hành thản nhiên nói: "Nếu ngươi không phải công chúa, ta đây còn giữ ngươi làm cái gì?! Người đâu, đem nàng ta mang ra ngoài, loạn côn đánh chết!"

Cái gì! Không thể nào? Không phải công chúa sẽ đánh chết? Long Phù Nguyệt ngơ ngác, trong lòng có cảm giác có rất nhiều tảng đá đè nặng mình. Mắt thấy bọn thị vệ hô to vâng lệnh, sẽ đến đưa nàng đi.

Ông trời ơi! Nàng còn không muốn nghĩ sẽ chết không minh bạch ở chỗ này! Đành phải lên giọng kêu to: "Được rồi, được rồi, ta thừa nhận, ta là đương kim tiểu công chúa Thiên Cơ quốc! Cầu Đại vương tha mạng."

Nàng quyết tâm rồi, áo choàng của Phượng Thiên Vũ choàng trên người bị rơi trên mặt đất. Lộ ra bộ trang phục của thái giám nàng đang mặc, cánh tay trắng như tuyết của nàng lộ ra trong không khí, làm nàng toàn thân nổi da gà.

19. Chương 19: Sẽ Đem Ngươi Thưởng Cho Ta...

Đôi mắt của Phượng Thiên Vũ khẽ nhíu nhẹ gần như không thể nhận ra. Phượng Thiên Hành nhìn thấy trên tay của Long Phù Nguyệt đúng là có thanh hình xà đồ đằng, đôi mắt lóe sáng: "Nha đầu kia quả nhiên là đương kim tiểu công chúa Thiên Cơ quốc, nghe nói cũng là thánh nữ của nước Thiên Cơ , nhưng mà ngoài khuôn mặt xinh đẹp, tựa hồ cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa gia giáo tựa hồ cũng không tốt, gần như giống nha đầu hoang dã hơn. Người đâu, đem nàng đi xuống, nhốt cùng tù binh, ban cho các tướng sĩ chọn lựa."

Ban cho các tướng sĩ chọn lựa? Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc ong ong một tiếng lớn, nàng cũng thành chiến lợi phẩm? Ông trời ạ, nếu cho nàng chức vị kia, thì so với giết nàng có gì khác nhau! Ô ô ô, làm sao bây giờ? Nàng còn cần sống a?

Có hai vệ sĩ lại đây, không cần phân trần, liền lôi nàng ra ngoài.

Đảo mắt ra đến đại điện, Long Phù Nguyệt bị bọn họ túm hai bên đau đớn, đầu gối bị chạm phải đau đớn đến tận xương tủy, trong đó một người nhìn chằm chằm vào cánh tay trắng như tuyết của nàng, trong mắt toát ra sự thèm muốn, bàn tay cứ cố ý ở trên người Long Phù Nguyệt sờ loạn.

Long Phù Nguyệt không khỏi chửi ầm lên.

Vệ sĩ kia lại cười tà ở cánh tay nàng xoa một cái, nhe răng cười nói: "Thối tiểu nương, ngươi đoan trang cái gì nữa? Ngươi cho là ngươi vẫn còn là công chúa a? Hiện tại bất quá là một kẻ nô lệ, nói không chừng thấy chúng ta có công lớn, hoàng thương vui, sẽ đem ngươi thưởng cho ta……"

Long Phù Nguyệt rùng mình, thưởng ột kẻ đáng khinh như vậy? So với giết nàng có gì khác nhau! Không khỏi mắng: "Ngươi nghĩ ngươi là gì mà mơ mộng hão huyền! Ngươi cũng không lấy gương soi lại mình đi, bằng ngươi cũng xứng lấy ta……"

Tên vệ sĩ liền nổi giận, trên mặt hắn đúng là có một vết sẹo lớn, hiện giờ giận dữ, khuôn mặt càng trở dữ tợn hơn, liền ở trên người Long Phù Nguyệt nhéo một cái: "Thối tiểu nương, dám can đảm xem thường Đại gia, Đại gia hiện tại sẽ… ngươi!"

Bàn tay duỗi ra định cởi xiêm y trên người Long Phù Nguyệt. (nhok: tên này thật là đáng ghét, ta muốn chặt đứt tay của hắn)

Long Phù Nguyệt trợn tròn ánh mắt: "Ngươi dám động vào ta, ta liền cắn lưỡi tự sát! Xem các ngươi sẽ giải thích với chủ tử các ngươi như thế nào!"

Trong lòng lại kêu rên: "Chết thật, không biết cắn lưỡi tự sát có đau đớn không, ta sợ nhất là đau……"

Người vệ sĩ kia vội ngăn hắn lại: "Duẫn lão Tam, đừng náo loạn, nha đầu kia tốt xấu cũng là công chúa, Vạn tuế gia còn chưa có nói đem nàng ban cho cho ai, nếu chết như vậy chúng ta sẽ gặp phiền phức đấy".

20. Chương 20: Rơi Vào Động Mỹ Nhân

Tên vệ sĩ kia không cam lòng hừ một tiếng: "Lần này Thiên Tuyền quốc tấn công, ta cũng có công không nhỏ, ta chỉ điểm Vạn tuế gia thảo phạt, có lẽ Vạn Tuế gia sẽ đem nàng ban cho ta."

Người vệ sĩ kia cười nói: "Đến lúc đó rồi nói sau. Chúng ta đối với Hoàng Thượng luôn luôn trung thành, chiến đấu hăng hái, lại là cận thần của hoàng thượng, ta nghĩ chúng ta chắc chắn sẽ có từ một đến hai mỹ nữ. Hắc hắc, Đại gia không cầu công chúa, chỉ cần mỹ nữ là được, đi chinh chiến hai năm, ngay cả nữ nhân ở biên cương cũng không hề chạm vào…… Ha ha."

Tên đao ba vệ sĩ kia nhe răng cười nói: "Ta không chạm vào nha đầu này, nhưng đến lúc đó Đại gia đem nàng gây sức ép khiến nàng khóc cha gọi mẹ, hắc hắc, như thế cũng thật sự rất hứng thú a."

Nghĩ đến chỗ đắc ý, hắn không khỏi cười ha ha.

Long Phù Nguyệt nghe thấy cả người rét run, trong lòng liều mạng nghĩ biện pháp chạy trốn, nhưng nhất thời không nghĩ ra được. Nàng định thả rắn ra bãi cỏ xanh để cắn bọn họ. Nhưng thấy bốn phía đều là hắc y thị vệ, một đội lại một đội. Nếu muốn chạy trốn quả thực chính là đang nằm mơ.

Một lúc sau, Long Phù Nguyệt bị bọn họ lôi vào một tòa đại điện.

Cánh tay hai thị vệ rung động, liền đem Long Phù Nguyệt quăng vào. Cửa điện lập tức mở ra.

Long Phù Nguyệt bị bọn họ đẩy ngã đến choáng váng, quỳ rạp trên mặt đất, hơn nửa ngày không đứng dậy được. Chợt nghe thấy một âm thanh ôn nhu: "Phù Nguyệt? Phù Nguyệt muội muội?" Một bàn tay trắng nõn mềm mại vươn đến, chậm rãi nâng nàng dậy.

Long Phù Nguyệt sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt long lanh như nước. Chủ nhân của đôi mắt này là một vị cô nương mười bảy mười tám tuổi, trên người mặt một bộ y phục màu xanh nhạt, thật sự xinh đẹp như hoa, mái tóc mặc dù có chút hỗn độn, nhưng không làm mất đi khí chất cao quý trên người nàng.

Nàng thoáng động lòng: "Chẳng lẽ vị này chính là tỷ tỷ của nàng công chúa ấy?"

Bên cạnh lại xuất hiện thêm một nữ tử, mặc y phục màu tím nhạt, mắt ngọc mày ngài, nhìn thấy Long Phù Nguyệt: "Thật là Phù Nguyệt muội muội! Phù Nguyệt, muội cũng không chạy thoát sao? Ai, ta còn nghĩ là muội đã đào tẩu được. Không nghĩ tới cũng rơi vào trong tay những người này."

Long Phù Nguyệt có chút ngốc nghếch, nhìn quanh bốn phía.

Tiếng khóc, khắp nơi đều là tiếng khóc nức nở, nơi nơi đều những cô nương mỏng manh, mặc y phục hồng, vàng hay xanh, lại dị thường chật vật chừng năm sáu trăm người, những nữ tử bị nhốt trong đại điện này, thần sắc hoảng hốt, nơm nớp lo sợ. Cũng có người nhịn không được khóc thành tiếng.

21. Chương 21: Không Giống Như Là Vương Gia

Nữ tử mặc trang phục màu xanh nhạt thấy Long Phù Nguyết mắt mở to, cũng không nói chuyện, nghĩ đến nàng là kinh hách quá độ, kìm lòng không được liền ôm lấy nàng, nói: "Phù Nguyệt, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây."

Cô gái mặc y phúc màu tím thở dài nói: "Phù Doanh, Phù Nguyệt muội muội hình như là chấn kinh quá độ, ta đi lấy chén trà để an ủi muội ấy."

Phù Doanh gật gật đầu: "Được, Phù Lăng, tỷ đi đi."

Long Phù Nguyệt thế mới biết tên hai thiếu nữ này, hơn nữa nghe tên các nàng ấy đều có chữ 'Phù', đương nhiên chính là tỷ tỷ của mình.

Nàng vốn chỉ là một hồn ma đến từ thế giới khác, hiện tại tuy rằng đang ở trên người công chúa Long Phù Nguyệt, nhưng đối với các tỷ tỷ của nàng ấy một chút thân tình cũng không có. Giờ phút này nữ tử tên là Phù Doanh ôm nàng vào trong ngực, trong lòng có một chút cảm giác ấm áp, không khỏi thở dài: "Một cô nương xinh đẹp như thế này cũng trở thành một nô dịch mất nước, aiii, vận mệnh không tốt……"

Phù Lăng đã bưng tới một ly trà lạnh, Long Phù Nguyệt đang có chút khát khô cổ, liền không khách khí đem uống xong, ngẩng đầu nhìn thấy hai người kia đang ngạc nhiên nhìn, trong lòng nóng lên, nói: "Tỷ tỷ, đừng lo, ta không sao."

Hai vị nữ tử thấy nàng mở miệng nói chuyện, lúc này mới hơi hơi yên lòng. Nhưng nghĩ đến vận mệnh bi thảm, hai nữ tử đều nhăn lại đôi mi thanh tú, thở dài, không buồn nhắc lại.

Long Phù Nguyệt khi đến ở đại điện đã khiến cho nơi này hơi hơi rối loạn, nhưng lúc này mỗi người đều không thể biết trước hoàn cảnh sau này, đau lòng khổ sở, không biết nên làm thế nào, nên không có nhiều người để ý tới.

Đang lúc thấp thỏm lo âu tìm biện pháp thích đáng nhất, bên ngoài đại điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi: "Thiên Tuyền quốc hoàng thượng giá lâm!"

Cửa điện chầm chậm mở ra hai bên, vô số dũng sĩ mặc áo giáp tiến vào, bọn họ vây quanh một người. Minh hoàng mặc long bào, chuỗi bạch ngọc đính trên vương miện, khuôn mặt không giận nhưng có uy, đúng là hoàng đế Thiên Tuyền quốc tới rồi.

Bên cạnh ông ta còn có vài người đi theo, nhìn qua cách ăn mặc thì hình như là Vương Tử Thiên Tuyền quốc, áo mãng bào ngọc đái, tử ngọc kim quan, cao sang rực rỡ. Chỉ có Phượng Thiên Vũ một thân áo trắng, mái tóc đen dài buông xõa tự do, không giống như là Vương gia, thật như là lãng tử giang hồ.

Đôi mắt yêu mị của hắn vừa hơi hơi chuyển, liền thấy được Long Phù Nguyệt đang lui ở một góc,khóe miệng lộ ra ý cười.

22. Chương 22: Trẫm Lưu Lại Hai Nha Đầu Này

Long Phù Nguyệt cũng không chịu thua trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nắm chặt lấy vạt áo của Phù Lăng nghịch.

Mà Long Bộ Vân bị hai binh lính lôi đi. Ủ rũ theo hầu sát ở phía sau. Trên mặt lấm lem bụi bẩn.

Sớm có hơn mười người võ sĩ đem các nữ tử ở trong đại điện dồn lại một chỗ, miễn cưỡng xếp thành một hàng.

Xinh đẹp mảnh mai, những nữ tử này tuy rằng xinh đẹp nhưng dung nhan đã mất đi sự huy hoàng của ngày xưa, vẻ mặt chật vật, nơm nớp lo sợ. Nhưng vẫn có thể thấy được toàn là những mỹ nữ, binh lính kìm lòng không được nuốt nước miếng.

Đôi mắt Phượng Thiên Hành đảo qua các nữ tử cao quý ngày xưa, mà nay giống như gia súc, trên mặt là hoàn toàn là sự thống khổ. Không khỏi cười ha hả, bỗng nhiên lấy tay chỉ Phù Lăng cùng Phù Doanh nói: "Hai nữ tử này,đi ra cho trẫm!"

Hai tỷ muội Phù Lăng cùng Phù Doanh là hai người xinh đẹp nhất trong những người nữ nhân đứng tại nơi này, cũng là hai nữ nhân xinh đẹp nhất của Thiên Cơ quốc. Hiện giờ bị Phượng Thiên Hành điểm trúng, sắc mặt hai người đều hơi đổi, thoáng trao đổi ánh mắt với nhau, Phù Lăng nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phù Nguyệt: "Tiểu muội, bảo trọng."

Phù Lăng cùng Phù Doanh sóng vai đi ra. Đứng ở đầu hàng.

Phượng Thiên Hành bước đi mạnh mẽ uy vũ, dừng chân ở trước mặt hai tỷ muội, nhấc tay, nâng cằm của Phù Doanh: "Ha ha, không hổ là đệ nhất mỹ nữ Thiên Cơ quốc, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, ta thấy rất thích. Được, trẫm liền lưu lại hai nha đầu làm công cụ ấm giường, những người khác, chúng ái khanh dựa theo cấp độ, phẩm chất tuyển chọn là được."

Ý đồ được thỏa mãn, ông ta đắc ý cười ngạo nghễ. Xoay người lại, đang định nói gì đó. Đứng ở trước mặt hắn là hai tỷ muội Phù Lăng, Phù Doanh nhìn nhau, trong đôi mắt sáng tinh anh vừa như có hai đạo hàn quang chợt lóe lên, hướng về ngực Phượng Thiên Hành đâm tới!

Hai tỷ muội này dường như có học chút võ công, lần này ra tay, tốc độ nhanh như gió lốc. Chủy thủ trong chớp mắt liền đâm tới trước ngực Phương Thiên Hành!

Tướng sĩ chung quanh tựa hồ không ai đoán được sẽ có đột biến như thế, vội hô thất thanh!

Chợt thấy bạch quang chợt lóe, chỉ nghe đương trường hai tiếng giòn vang, chủy thủ trong tay Phù Lăng cùng Phù Doanh không biết bị cái gì đánh rớt. Rơi xuống ở trên mặt đất.

Hai người chưa kịp phản ứng. Trước mắt một đạo bóng trắng hiện lên, vô số chưởng ảnh đúng ngay vào mặt mà đến, bang bang hai tiếng, đánh trúng ngực hai tỷ muội.

23. Chương 23: Biến Thái Gay

Tiếng xương cốt gãy vỡ chói tai truyền đến, hai tỷ muội kêu lên một cách đau đớn, cả hai người đều bị đánh bay thẳng ra ngoài.

Ba, ba, hai tiếng té rớt ở trên mặt đất, khóe miệng máu chảy như suối, từng giọt rơi trên mặt đất……

Long Phù Nguyệt bất luận như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn như vậy, miệng mở to vì kinh ngạc, gần như không thể khép lại được. Trong lòng thấy thật kinh hoàng, hai chân như nhũn ra, phút này định thần trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: "Tên biến thái này, không ngờ…… không ngờ võ công lại cao như vậy! Ra tay nhanh như vậy!"

Một cảm giác đau lòng bỗng nhiên nổi lên, sắc mặt của nàng không khỏi tái nhợt. Nàng cùng hai nữ tử này tuy rằng là lần đầu quen biết, nhưng có một cảm giác thân thuộc khó có thể diễn tả bằng lời được. Long Phù Nguyệt biết, thì ra đây là phản ứng của chủ nhân thân thể này.

Các nữ tử khác đều kêu lên thất thanh, cũng có chút nhát gan, ngay lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

Thì ra, ra tay cứu Phượng Thiên Hành không phải ai khác, chính là Cửu Vương gia Phượng Thiên Vũ, hắn nhẹ nhàng lấy khăn xoa xoa tay, tựa hồ là lau đi vết ô uế không sạch sẽ, trên mặt hiển hiện vẻ vân đạm phong khinh.

Nhìn hai nữ tử trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên vẻ đùa cợt, quay đầu thi lễ với Phượng Thiên Hành "Phụ hoàng, đã để người phải sợ hãi."

Mọi việc lần này xảy ra quá nhanh, Phượng Thiên Hành đến giờ phút này mới có phản ứng lại. Mắt đen nhíu lại, lửa giận cháy lên ngùn ngụt, đưa tay ra, liền nắm cổ áo, lôi Phù Lăng lên: "Nói! Tại sao phải ám sát trẫm? Thật to gan!"

Phù Lăng lúc này đã bị nội thương rất nặng, máu tươi theo khóe miệng không ngừng trào ra, nhưng đôi mắt sáng lại lóe lên sự thù hận: "Hôn quân! Ta hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu ngươi! Muốn có được ta, kiếp sau đi!" Một câu chưa nói xong, miệng của nàng một lượng lớn máu trào ra, thì ra nàng đã cắn lưỡi tự sát, sắc mặt của nàng chuyển từ trắng bệch sang vàng nhạt, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Phượng Thiên Hành như thế nào cũng không nghĩ tới một nữ tử nhìn qua như đóa hoa bình thường mềm mại, lại có một hành động quyết liệt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn đứng ở nơi đó, theo bản năng quay sang nhìn Long Phù Doanh đang ở trên mặt đất, miệng cuả nàng cũng trào ra máu tươi, thân mình chậm rãi ngã xuống, đương nhiên cũng là cắn lưỡi tự sát.

24. Chương 24: Ngươi Rốt Cục Cũng Vào Trong Tay Đại Gia

Khá lắm nữ nhân cương liệt! Một nữ nhân cương liệt như thế quả nhiên hiếm thấy! Làm cho người ta muốn không bội phục cũng không được.

Đôi mắt xinh đẹp Phượng Thiên Vũ thoáng hiện lên vẻ buồn bã.

Phượng Thiên Hành cố ý vô tình nhẹ liếc mắt một cái, sắc mặt Long Bộ Vân trắng bệch, gần như như tê liệt ngã xuống trên mặt đất, lạnh lùng thốt: "Một nữ tử cũng có thể cương liệt như thế, thật sự là hiếm có. So với đại nam nhân như ta cón có khí chất hơn." Phất phất tay: "Truyền ý chỉ của ta, đem các nàng mang ra ngoài hậu táng đi."

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy chân run rẩy lợi hại, nàng dù sao cũng là người sinh ra ở hiện đại sống trong hòa bình, chưa khi gặp một màn đẫm máu như thế này? Chân mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi.

Đã xảy ra một việc như vậy, Phượng Thiên Hành bỗng nhiên cảm thấy không còn hứng thú liền đứng lên, khoát tay áo: "Trẫm mệt mỏi, các ngươi tùy ý chọn lựa đi, các nàng hiện tại không còn là phi tử công chúa gì, chỉ là chiến lợi phẩm để huynh đệ các người tiêu dao thỏa chí một phen, các ngươi đi theo trẫm chiến đấu đẫm máu hăng hái nhiều năm, hiện tại là lúc nên hưởng thụ. Đem các nàng hết thảy ôm đi đi, muốn như thế nào liền như thế ấy, đây là phần thưởng lớn trẫm ban tặng cho các ngươi!"

Phía sau ông ta, ánh mắt các tướng lãnh nhất thời toát ra ánh sáng hứng thú, tham gia quân ngũ ba năm, heo mẹ giờ cũng biến thành mỹ nữ, huống chi trước mắt này đó đều là mỹ nữ chân chính hơn nữa những người này không phải công chúa, thì cũng là những phi tần của quốc vương Thiên Cơ quốc, đều là những loại người cao sang quý phái không ai có thể với tay tới, bây giờ lại luân lạc biến thành nô dịch của bọn họ, chỉ cần điểm này, liền cũng đủ các tướng sĩ điên cuồng!

Vô số nữ tử bị những tên lính cao lớn thô kệch, hoặc nhỏ bé thấp kém lôi đi, khẩn cấp nhìn ngó xung quanh tìm địa phương để phát tiết….

25. Chương 25: Không Được Lại Tìm Chết, Ngươi Là Của Ta!

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu vừa thấy, đầu óc nàng xoay mòng mòng. Trời ạ, áp giải nàng đến nơi này chính là tên đao ba vệ sĩ đáng khinh kía.

Choáng váng, nếu rơi vào trong tay tên này, không bằng tự sát còn bớt thống khổ hơn!

Xem ra, là trời muốn diệt nàng!

Long Phù Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn tên đao ba vệ sĩ, liếc mắt một cái, đang muốn kết thúc chính mình, cho khỏi ô nhục.

Trước mắt bóng trắng chợt lóe, thân hình Phượng Thiên Vũ giống như quỷ mỵ, đang đừng ở giữa Phù Nguyệt và tên đao ba vệ sĩ kia,mà tên kia đang vươn vuốt soi muốn nắm lấy cánh tay để trần của Phù Nguyệt, nên không ngừng kịp chộp vào ống tay áo của Phượng Thiên Vũ.

Gương mặt yêu mị của Phượng Thiên Vũ hơi trầm xuống: "Đao ba vệ sĩ mật lớn, dám tập kích bổn vương, chán sống!" Ống tay áo phất một cái, tên kia chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh mẽ đánh úp lại, thân thể hắn không thể đứng vững được, mất đà lùi về phía sau ba bước, bùm một tiếng ngồi dưới đất.

Hắn lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn thấy Phượng Thiên Vũ, Phượng Thiên Vũ khẽ mỉm cười, sắc mặt vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh như trước: « Tiểu nha đầu này dù sao từng là vị hôn thê của bổn vương, loại người như ngươi có thể tùy tiện nhúng chàm sao? »

Tên đao ba vệ sĩ chỉ cảm thấy trong lồng ngực một luồng khí tức đang đảo lộn, nhưng không thể phun ra được, toàn thân cũng mềm nhũn, không thể sử dụng một tia sức lực nào cả.

Đầu óc choáng váng, trong lồng ngực trống rỗng, hắn cười, cười nghiêng ngả, như bị quỷ ám, cứ như thế đi ra ngoài.

Phượng Thiên Hành ngồi ở trên cao, tuy rằng đang khép hờ mắt, nhưng vẫn chú ý động tĩnh ở bên này. Khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, vẫy vẫy tay: "Vũ nhi, lại đây."

Phượng Thiên Vũ bắt lấy bàn tay hơi căng thẳng của Long Phù Nguyệt, Long Phù Nguyệt chỉ nghe một thanh âm thâm trầm bỗng nhiên vang ở bên tai: "Tiểu nha đầu, không được lại đi tìm chết, ngươi là của ta!"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú khuynh quốc khuynh thành của hắn, đã thấy trên mặt hắn không có chút biểu tình, buông tay nàng ra, giống như câu nói kia không phải thốt ra từ miệng hắn.

Phượng Thiên Vũ cười dài đi đến trước mặt phụ thân, cúi người hành lễ: "Phụ hoàng."

Phượng Thiên Hành từ ái nhìn hắn, đứa con này của ông không giống như những người khác, từ khi lên năm tuổi đã bị thế ngoại cao nhân mang đi, sau đó mang theo một thân võ công kinh người quay trở lại.

26. Chương 26: Ngươi Làm Nô Tì Ti Tiện Nhất Trong Phủ Đi.

Bề ngoài nhìn qua cảm thấy phóng đãng không kềm chế được, giống như một giang hồ lãng tử, nhưng tâm tư cực kỳ kín đáo, vô luận là võ công hay là mang binh đánh giặc, đều là nhân tài đứng đầu kiệt xuất.

Lần này mình ngự giá thân chinh, nếu không phải Phượng Thiên Vũ dẫn đầu, hiện tại nước Thiên Cơ chỉ sợ ông vẫn không thể nắm chắc được.

Lần này ở bên trong chiến dịch, đứa con nào có công nhiều nhất từ đầu đến cuối trận ông đương nhiên là hiểu được. Đứa con trai này là Rồng làm nghiêng trời lệch đất, không thể để cho tình cảm cản bước chân của nó.

Ông trầm ngâm một chút nói: "Vũ nhi, những cô gái nước Thiên Cơ này đều là nô tỳ ti tiện, ban cho quân lính còn có thể. Các nàng không xứng hầu hạ hoàng tộc cao quý nước Thiên Tuyền."

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ: "Phụ hoàng, nha đầu kia tốt xấu cũng từng cùng nhi tử đính thân, thì phải là thuộc về nhi tử, nếu là thuộc về hoàng gia cho dù là nhi tử không cần, cũng quyết không thể để lọt vào trong tay những người khác, việc này liên quan trọng đại đến thể diện của nhi thần".

Phượng Thiên Hành hơi ngây ngốc sửng sốt, gật gật đầu: "Ừ, con nói, cũng có vài phần đúng, vậy con định làm gì với tiểu cô nương này?"

Phượng Thiên Vũ cười tà mị: "Nàng đương nhiên không xứng làm Vương Phi của nhi tử, nhưng làm nô tỳ trong phủ nhi thần cũng miễn cưỡng đủ tư cách, vậy ý của phụ thân như thế nào?"

Phượng Thiên Hành gật gật đầu: "Được rồi, vậy liền đem nha đầu kia ban cho cho con, đến làm tiện nô trong phủ con vậy, nhưng mà, Vũ nhi, con cũng không thể vì nha đầu ti tiện này mà động tâm."

Phượng Thiên Vũ cười ngạo nghễ, giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất: "Phụ hoàng, người nghĩ lệch đi đâu rồi, nha đầu kia còn chưa dứt sữa, cho dù có lớn cũng không phải tuyệt sắc khuynh thành, nhi thần làm sao có thể vì nàng động tâm? Phụ hoàng yên tâm được rồi."

Phượng Thiên Hành thế này mới hài lòng gật gật đầu: "Hài tử ngoan, trẫm chỉ biết con là một chàng trai rất đúng mực."

Lại nhìn Long Bộ Vân đang quỳ rạp trên đất một chút, nói: "Vũ nhi, con nói thử xem, người này xử trí nên như thế nào?"

Trên mặt Phượng Thiên Vũ lộ ra một tia cười tà mị: "Người này nên để ông ta tại đây, làm một chức quan nho nhỏ thôi."

Phượng Thiên Hành bất chợt nhíu mày: "Chuyện này làm sao được? Chúng ta thật vất vả mới đem Thiên Cơ quốc tiêu diệt, để cho hắn ta làm một chức quan nhỏ, nếu hắn ta trở mặt thì làm sao bây giờ?"

Phượng Thiên Vũ chậm rãi cười: "Phụ hoàng, thần dân của Thiên Cơ quốc cực kì cố chấp, gian ngoan không khuất phục, nếu như để người của ta ở lại nơi đây làm quan, chỉ sợ những người này không phục, đến lúc đó không biết lại phát sinh bao nhiêu chuyện."

27. Chương 27: Ta Tình Nguyện Làm Trâu Làm Ngựa Hầu Hạ Ngươi.

Phượng Thiên Vũ chậm rãi cười: "Phụ hoàng, thần dân của Thiên Cơ quốc cực kì cố chấp, gian ngoan không khuất phục, nếu như để người của ta ở lại nơi đây làm quan, chỉ sợ những người này không phục, đến lúc đó không biết lại phát sinh bao nhiêu chuyện. Mà riêng ông ta, những đứa con của ông ta đã tử trận, cũng không thể hô mưa gọi gió được gì. Nên để ông ta tạm giữ một chức quan nhỏ ở nơi này, nhưng người điều hành thực sự là của chúng ta…… Như vậy thần dân của ông ta cũng không dám tạo phản. Mà ông ta, không quyền không binh lính, lại yêu thương mạng già, đương nhiên khi chúng ta bảo ông ta làm cái gì, thì ông ta sẽ làm cái đó. Nói không chừng còn là một chuyện tốt…."

Phượng Thiên Hành bị hắn nói động tâm tư: "Còn có chuyện gì tốt?"

Phượng Thiên Vũ cười nói: "Thần Châu hiện nay được thống trị bởi bảy quốc gia lớn, phụ hoàng hùng tài đại lược, năm quốc khác đương nhiên cũng nên tiêu diệt để thống nhất thành một khối. Nếu an bày thỏa đáng cho Hoàng đế Thiên Cơ quốc như thế này, nếu sau này chúng ta tấn công bọn họ, bọn họ sẽ không liều chết chống cự…… Như vậy bên ta sẽ bớt đi một phần binh lực bị tổn thất…… Đánh nhau cũng thoải mái hơn một chút."

Phượng Thiên Hành không khỏi cười ha hả: "Cửu nhi của Trẫm quả nhiên không đơn giản! Tốt, liền căn cứ theo ý con mà làm!"

Phượng Thiên Vũ khẽ khom người, cười nói: "Nhi thần xin cáo lui trước."

Giờ phút những nữ tử này trong đại điện hầu hết đã bị các tướng sĩ bắt đi, chỉ còn một mình Long Phù Nguyệt đứng ở nơi đó.

Phượng Thiên Vũ đi tới, cười xinh đẹp: "Nhóc con, ngươi muốn theo ta làm nô tỳ, hay là muốn ở lại chỗ này làm quân kỹ? Ta không miễn cưỡng ngươi."

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái, cũng cắn răng cười nhẹ một tiếng;"Tỷ tỷ, nô tỳ làm sao có thể rời xa người được, ta tình nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ ngươi."

"Ha ha ha ha……" Phượng Thiên Vũ cười ha hả: "Quả nhiên là một cô bé biết thức thời. Được, vậy đi theo ta đi!"

Đem nàng giống xốc lên giống như con gà con. Sải bước đi ra ngoài.

'Vù' một tiếng, nàng lại bị ném lên lưng ngựa, giống như cái túi vải rách bị hắn đặt nằm ngang ở trên lưng ngựa, cảnh trí trước mắt lại đang cấp tốc lui về phía sau, dạ dày đáng thương của nàng lại đang cấp tốc bốc lên……

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngựa rốt cục đã ngừng lại. Còn chưa chờ nàng xem cảnh trí xung quanh, trước mắt hoa mắt một cái thân thể đã bị Phượng Thiên Vũ dẫn theo bay lên.

28. Chương 28: Biến Thái Này Vẫn Còn Có Một Chút Nhân Tính……

Nàng lảo đảo một chút, cuối cùng cũng đứng vững trên gót chân. Trong lòng không biết là may mắn hay là bi ai: "Hừ, lần này cuối cùng là không bị ném lên ngựa, người này vẫn còn có chút nhân tính……"

Một âm thanh bỗng nhiên truyền đến tai của nàng: "Nhóc con, ở trong này, ngươi tốt nhất nên quên đi thân phận công chúa của ngươi, ngoan ngoãn làm hạ nhân đi!"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, nhìn nhìn bốn phía.

Chỉ nghe Cửu Vương gia nhàn nhã phân phó một câu: "Về sau nha đầu này chính là nô tì của ta, các ngươi mang nàng đi thay quần áo, dạy cho nàng lễ nghi của Thiên Tuyền quốc chúng ta……

Long Phù Nguyệt lúc này mới nhìn đến bản thân đang ở một nơi cực kì hoa lệ, còn hắn đang đứng với mấy thị nữ mặc trang phục của hạ nhân, cách đó không xa, phía đằng kia là một đội binh lính mặc khôi giáp sang loáng….

Mấy thị nữ kia gật đầu đáp ứng 'Dạ', Long Phù Nguyệt cắn chặt răng, trong lòng thầm mắng: "Tên biến thái này, thắt lưng cô nãi nãi bị hắn nắm sắp gãy! Vậy hắn còn làm ra vẻ như đã cứu ta, khốn kiếp thật! »

Đến khi nàng ngẩng đầu lên, thì Phượng Thiên Vũ đã sớm cưỡi ngựa đi mất rồi.

Mấy thị nữ kia tò mò đánh giá nàng một chút, thấy trên người nàng khoác áo choàng của Cửu Vương gia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn xanh mét, không biết vì sợ hãi hay do nôn ọe.

Trong đó một thị nữ hình như là đứng đầu những người này bước ra, trông khoảng hai mươi tuổi, dáng người nhỏ bé và yếu ớt như liễu, đôi môi hơi cong lên, mắt phượng lại có chút sắc bén, nàng lạnh lùng đánh giá Long Phù Nguyệt một chút, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Long Phù Nguyệt nhớ tới việc Cửu Vương gia phân phó, cắn chặt răng, liền bịa chuyện một cái tên: "Phù Nguyệt, ta gọi là Phù Nguyệt."

Nữ tử kia liền chau mày: "Ở trong này nói chuyện, đừng ngươi - ta, không có chút quy củ, phải tự xưng nô tỳ."

"Dạ! Đại tỷ. Nô tỳ đã biết." Long Phù Nguyệt phiền nhất chính là nghe người khác thuyết giáo, vừa nghe này nữ tử mở miệng liền giáo huấn. Nhất thời không kiên nhẫn đứng lên.

Nàng kia lạnh lùng thốt: "Gọi ta Lãnh quản sự. Cái gì đại tỷ, nhị tỷ, ta cũng không có muội tử."

Lại quay đầu phân phó một thị nữ áo xanh: "Lục Nhi, ngươi dạy quy củ cho nha đầu này, trước tiên hãy đưa nàng ta đi giặt quần áo."

Nữ tử áo xanh vội đáp ứng rồi quay sang, nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, nói: "Ngươi theo ta đến đây".

29. Chương 29: Bần Nông Trung Nông Làm Việc Vất Vả….

Một thùng gỗ cỡ lớn, một cái ghế thấp.

Đây là nơi Long Phù Nguyệt làm việc.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy một đống quần áo lớn liền choáng váng. Liền hút một ngụm khí: "Đây…… Đây đều là quần áo cần giặt? Tại sao lại có nhiều như vậy? Chúng ta là thị nữ của Vương gia, hẳn là chỉ giặt quần áo của Vương gia? Tại sao ngay cả quần áo của a miêu a cẩu cũng đưa tới? Một đống quần áo lớn, rốt cuộc có bao nhiêu người vậy?"

Một nữ tử đang giặt quần áo nghe nàng thì thào nói, thì ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, cười nói: "Ngươi mới đến à? Quần áo của Vương gia có người phụ trách rồi, cũng không phải là chúng ta có thể giặt được. Đây đều là quần áo của các tướng sĩ. Vương gia săn sóc binh sĩ, cho nên quần áo bọn họ mặc chúng ta đều phải giặt."

Trời ơi! Thì ra đây là quần áo của xú nam nhân! Trách không được nàng bỗng dưng cảm nhận được mùi vị khác thường. Con mẹ nó, bà nội nó, thối phán quan, phán quan chết tiệt, ngươi hãm hại ta!

"Này, ngươi gọi là Nguyệt nhi phải không? Đừng tiếp tục đứng ở đó xem. Quần áo ngày hôm nay toàn bộ phải giặt hết. Bằng không sẽ bị Lãnh tổng quản mắng đó. Mau giặt đi." Thị nữ áo xanh trừng mắt liếc nhìn nàng. Lại phân phó người khác hai câu, liền đi ra.

Choáng váng, xem ra Lục nhi này cũng là người đứng đầu ở chỗ này.

Ai, được rồi! Đến đâu thì đến, không lo vội, trước hết cứ nhịn xuống,còn phải nghĩ đến việc chạy trốn nữa……

Miệng nàng vừa lẩm bẩm oán thán, vừa ngồi xuống nhận lệnh giặt sạch sẽ.

Nàng lấy bộ quần áo thứ nhất. Trên áo toàn là mồ hôi lại còn có vết máu, một mùi hôi đặc biệt bay thẳng tới mũi. Nàng nhăn mũi, chỉ cảm thấy dạ dày bốc lên.

"Nôn!" Nàng muốn ói ra! Nhắm mắt lại đem bộ quần áo kia bỏ vào trong chậu gỗ. Nín thở, dùng sức chà xát cho sạch.

Ai, trước kia nàng chưa từng giặt quần áo. Nàng tuy rằng là cô gái người Miêu, nhưng gia đình thịnh vượng và giàu có, trong nhà phương tiện hiện đại hoá đầy đủ hết.Giặt quần áo bằng tay, đó là chuyện đời trước…..

Nàng đi đến bên cạnh tiểu nha đầu tên là Điềm Nhi, nhìn qua so với nàng lớn hơn không được bao nhiêu. Nhưng giặt quần áo lại điêu luyện vô cùng.

Điềm Nhi nhìn nàng một cái, thấy nàng bộ dạng ngốc nghếch dị thường không khỏi bật cười, nói: "Nguyệt nhi, ngươi thật ra là tiểu thư khuê các nhà ai?"

Long Phù Nguyệt cười giả lả: "Không, không phải, ta là con nhà nông vất vả, là bần nông trung nông a……"

30. Chương 30: Không Có Cô Nương Nào Có Thể Khiến Hắn Cười.

Điềm nhi không biết nàng đang nói cái gì. Nhưng hiểu được ý tứ trong lời nói, nàng mở to hai mắt bật cười: "Ngươi lừa quỷ sao, ngươi nhìn bàn tay của ngươi nhỏ bé, không chai sạn, giống như người chưa từng chạm tay vào nước. Làm sao giống con nhà nông cơ chứ?"

Long Phù Nguyệt cúi đầu nhìn vừa thấy. Trời ạ, hai tay nhỏ bé này so với kiếp trước của nàng còn tinh tế trắng mịn hơn, móng tay được sơn màu hồng nhạt, quả nhiên, quả nhiên không giống với đứa con nhà nông….

Nàng nhẹ nở nụ cười: "Ta, cha mẹ ta đều rất thương ta, nên ta chưa bao giờ làm việc nhà nông…… Ai nha, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên giặt nhanh lên. Đừng nói nhưng lời vô ích nữa.

Giặt không xong, Lãnh quản sự kia lại đến K chúng ta!"

"K?"Điểm nhi mởi to mắt ngạc nhiên.

"Ha ha, chính là ý sẽ phạt chúng ta đó. Vị Lãnh tổng quản kia vừa thấy giống như Vương Hi Phượng, chúng ta vẫn là không cần chọc nàng ấy thì tốt hơn."" Long Phù Nguyệt rất có bản lĩnh xem tướng. Vừa thấy tướng mạo người, có thể đem tính cách đặc thù của người khác hiểu khá rõ.

Điềm Nhi tuy rằng nghe được không hiểu rõ lắm, nhưng có thể hiểu được ý tứ. Bật cười, nói: "Nguyệt nhi, ngươi là dân Thiên Cơ quốc"

Nói chuyện như thế? Khá cổ quái a.

Long Phù Nguyệt làm cái mặt quỷ, cười ha ha: "Ừ, có thể là thế. Hắc hắc. Cách mười dặm phong tục đã khác, huống chi là hai quốc gia, thói quen nói chuyện đương nhiên không giống nhau rồi. À, đúng rồi, Vương gia thối của các ngươi đâu."

Điềm Nhi biến sắc, nhìn chung quanh, cũng may kia mấy người đều không nghe thấy, không có nghe đến Long Phù Nguyệt nói lời đại nghịch như vậy.

Điềm Nhi đem tay nhỏ bé đặt ở bên miệng làm một cử chỉ cấm thanh. Nhẹ nhàng mà nói: "Nguyệt nhi, ngươi ngàn vạn lần không nên nói những lời đại nghịch như vậy, nếu như để những người này nghe thấy, hay lời đến tai Lãnh tổng quản, ngươi sẽ gặp xui xẻo lớn, Lãnh tổng quản không đem miệng ngươi xé nát là không được."

Long Phù Nguyệt nở nụ cười như không cười, nói: "Được rồi, ta không nói, ta coi vị Vương gia này dáng vóc rất giống đại cô nương? Thực không tin hắn có thể mang binh đánh giặc."

Điềm Nhi thở dài, nói: “Nguyệt nhi, kiến thức của ngươi cũng thật sự là rất nhỏ bé. Cửu Vương gia của chúng ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, cũng là thiên hạ đệ nhất kì nam tử, trên đời này không có cô nương nào có thể khiến được ngài ấy cười……”

31. Chương 31: Lại Để Nàng Phát Hiện Thêm Một Bí Mật Nha

Lúc Long Phù Nguyệt thấy nàng nói đến chuyện này, đôi mắt sáng trong suốt, như đang tưởng tượng đến mộng đẹp nào đó.

Nàng không khỏi thở dài, rất không khách khí vạch trần: “Này, tiểu nha đầu, ngươi ở đây hoa mắt si mê à, sẽ không phải đã coi trọng người kia chứ?”

Mơ mộng của Điềm Nhi bị nàng cắt ngang, rất không cao hứng, trừng mắt liếc mắt nhìn nàng: ”Ngươi so với ta nhỏ hơn ngươi mới là tiểu nha đầu đó. Ngươi phải gọi ta là Điềm Nhi tỷ.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy đầu ẩn ẩn có chút đau. Nàng bất quá đã biết vị Vương gia gay này cổ quái, sao lại còn khó như vậy?

Nàng cắn răng nở nụ cười cười: “Được rồi, Điềm Nhi tỷ, ngươi có thể nói cho ta biết hiện tại đây là ở nơi nào?”

Điềm Nhi bật cười: “Nơi này là đại doanh trại của Cửu Vương gia”.

Trời ơi, thì ra là nàng bị hắn mang về quân doanh.

Nhưng mà, theo nàng biết, trong quân doanh không được mang nữ nhân, tại sao đại doanh của Cửu Vương gia này lại có nhiều nữ nhân như vậy

Nàng trong lòng buồn bực, kìm lòng không được liền hỏi.

Điềm Nhi buồn cười nhìn nàng: “Hành quân đánh giặc đương nhiên là không được mang theo nữ nhân, nhưng tướng lãnh cao cấp vẫn cho phép mang. Huống chi lần này là hoàng đế ngự giá thân chinh, có rất nhiều phi tần cũng theo đến đây.”

“Ách……”

Long Phù Nguyệt gật gật đầu, thì ra là phong tục không giống với Thiên Cơ quốc. Xem ra triều đại cổ xưa thật là lắm quy củ, nàng cùng cổ đại vẫn có khoảng cách nhất định.

“Vậy —— Vị Cửu Vương gia này cũng mang phi tử đến đây ư?”

“À, bản thân hắn tựa như đại mỹ nhân, thật không biết phi tử của hắn sẽ như thế nào.”

Tinh thần nhiều chuyện của Long Phù Nguyệt lại bắt đầu có ngọn.

Điềm Nhi bật cười: “Cửu Vương gia của chúng ta còn chưa có Vương phi đâu……”

“A? Không có Vương phi? Hắn lớn tuổi như vậy lại không có Vương phi? Hay là —— Hắn đang làm đam mĩ?”

Oaaa, lại để nàng phát hiện thêm một bí mật nha. Lợi lớn à!

Điềm Nhi kỳ quái nhìn nàng một cái: “Đam mĩ? Có ý gì?”

Long Phù Nguyệt hắc hắc cười nói: “Chính là nam đồng tính luyến ái đó, hắn xinh đẹp như vậy, nếu là đam mĩ, nhất định là thụ……”

32. Chương 32: Ta Không Xứng Với Hắn? Hắn Mới Không Xứng Với Ta!

Điềm nhi tuy không biết nàng đang lý luận bậy bạ gì đó, nhưng bốn chữ đồng tính luyến ái nghe hiểu được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi trắng nhợt, nhìn quanh quất chung quanh, mỗi người đều vùi đầu giặc dũ quần áo bẩn, không ai để ý bên này.

Nàng đem tay nhỏ bé đặt ở bên miệng thở dài một tiếng: "Nguyệt nhi, tuy là ở trong này nói chuyện, nhưng không có nghĩa là nói năng tùy tiện. Bằng không ngươi chết như thế nào cũng không biết… Những lời này nếu để người khác nghe được, rơi vào tai Vương gia, hậu quả ngươi sẽ không chịu nổi đâu."

"Ha hả, những lời này chỉ có hai chúng ta nghe được thôi. Điềm nhi ta và ngươi vừa gặp mà như đã thân từ lâu, đối với ngươi ta tin tưởng hoàn toàn. Ta tin Điềm nhi sẽ không bán đứng ta…" Long Phù Nguyệt tâng bốc nàng ấy lên đến tận mây xanh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm nhi đỏ bừng lên, thực nghĩa khí nói: "Ngươi yên tâm ta đương nhiên sẽ không bán đứng ngươi. Nhưng mà, ngươi vừa nói ra những lời đại nghịch bất đạo, sau này đừng như thế nữa."

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Được, ta không nói nữa, vậy ngươi nói xem tại sao hắn không có Vương Phi?"

Điềm nhi thở dài nói: "Vương gia chúng ta là rồng ở trên trời, không phải ai cũng có thể xứng đôi."

Nàng bỗng nhiên thấp giọng nói: "Nhưng mà ta nghe nói Vương gia từng cùng một vị tiểu công chúa Thiên Cơ quốc đính hôn, nhưng hiện tại xem ra, hôn sự này không thể thành, vị tiểu công chúa kia sợ đã lưu lạc thành quan kĩ, đương nhiên là không còn xứng với Vương gia chúng ta nữa,…"

Long Phù Nguyệt hừ lạnh một tiếng thầm nghĩ: "Ta không xứng với hắn? Hắn mới không xứng với ta đó! Bộ dáng rất giống như yêu nghiệt ai mà cần chứ?"

Điềm nhi tất nhiên không biết nàng đang oán thầm trong bụng tiếp tục nói: "Vương gia tuy rằng không có chính phi, nhưng đã có vài vị thị thiếp, đều là đại mĩ nhân quốc sắc thiên hương nha. Ai, chỉ cần Vương gia liếc mắt nhìn ta một cái, ta chết cũng cam tâm,…"

Thanh âm của nàng không thể nhỏ hơn, nhưng trong đôi mắt lại toát ra loại ánh sáng mê say.

Ai cái nhà đầu này, đã trúng độc tên Vương gia gay kia quá sâu, không thể cứu được a!

Hự, hự, Nàng giặt đến hai tay đều trắng, mười đầu ngón tay vừa hồng lại sưng. Nhìn lại đống quần áo chất như ngọn núi nhỏ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại nhất thời đen xuống.

33. Chương 33: Ta Không Phải Les

A! Nếu ở đây có máy giặt thì tốt biết bao, Long Phù Nguyệt khẽ thở dài một cái

"Gà giặt quần áo, gà mà cũng biết giặt quần áo à?", Điềm Nhi mở to mắt buồn bực khi nghe nàng nói như vậy.

Long Phù Nguyệt biết nếu tiếp tục nói sẽ nói còn nói những chuyện khác nên im lặng tiếp tục làm việc

Thời tiết đúng là đầu thu, Long Phù Nguyệt giặt quần áo mồ hôi tuôn ra như tắm.

Mồ hôi giống một con sâu nhỏ con ở trên mặt của nàng uốn lượn bò qua, làm mặt nàng trở nên ngứa, khó chịu.

Kìm lòng không được vươn ống tay áo lên lau mặt, quả thực là trời rất nóng.

Vì sao nàng xem tiểu thuyết xuyên việt, nữ chủ đều là xuyên qua thành đại gia tiểu thư, bên cạnh còn có tiểu nha hoàn hỏi han ân cần. Nàng cũng xuyên không sao nhằm mạng khổ, thứ nhất là rơi vào một dòng sông toàn xác chết. Bây giờ còn phải ở đây bán mạng giặt quần áo……

Ông trời ơi, ông trời à, đây là tại sao, tại sao vậy?

"À, đúng rồi, đây là thị thiếp của Cửu vương gia cũng đến đây? Chúng ta coi xem nàng xinh đẹp cỡ nào cho đỡ nhàm chán"

Điềm nhi gật gật đầu nói lần này Vương gia mang đến một vị mỹ nhân, là hắn sủng ái nhất Vân Mặc Dao mỹ nhân. Nàng là một mỹ nhân lại có võ công cao cường,

A, mỹ nhân, võ công cao cường nữa chứ?

Ha ha, vậy nàng cần phải nên tìm cách làm quen một chút.

Nàng chỉ xem trong tiểu thuyết và TV có thấy qua vài vị nữ hiệp, chưa thấy ở hiện tại bao giờ nên cũng tò mò.

Điềm nhi thấy vẻ mặt hưng phấn của nàng, hiểu lầm, lén lút hỏi một câu, suýt nữa làm cho Long Phù Nguyệt té vào trong chậu giặt quần áo chết đuối: "Nguyệt nhi, ngươi sẽ không coi trọng Vương gia chứ?"

"Á! Coi trọng hắn - một tên biến thái - gay à."

Long Phù Nguyệt tự nhiên nổi da gà toàn thân, thực nghiêm túc nói với Điềm nhi, "Chuyện này không thể nói đùa nha, ta mà coi trọng hắn á? Ta chắc là đồng tính quá!"

"Không phải con gái á?" Điềm nhi nhìn khó hiểu nhìn nàng vậy ngươi là con trai hả?

"Cái gì! Ta làm sao giống con trai chứ? Ta trăm phần trăm là con gái. Tuyệt không giả dối…"

"Vậy sao ngươi nói nếu thích Vương gia thì là con trai chứ? Gay không phải nam đồng tính luyến ái sao?" Điềm nhi tự tin hỏi lại.

"Choáng váng! Gay là có nghĩa nam đồng tính luyến ái. Không phải nữ đồng tính luyến ái……" Tên kia bộ dạng hại nước hại dân, ta vẫn thích đi xem vị mỹ nữ kia.

34. Chương 34: Lại Đây Thị Uy

"Nhưng Vương gia thật sự là một nam nhân hơn cả tiêu chuẩn? Tại sao ngươi lại so ngài ấy với nữ nhân?" Điềm nhi vẫn hoàn toàn không hiểu.

Long Phù Nguyệt lại nở nụ cười. Bỗng nhiên để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm nhi: "Làm sao ngươi biết hắn là nam nhân tiêu chuẩn? Ngươi có kiểm tra rồi?"

Oanh! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm nhi nháy mắt đỏ bừng. Gần như ngay cả cổ cũng đỏ.

Trời ạ, cái nha đầu này rốt cuộc là người nào chứ? Làm sao có thể nói không chỗ nào cố kỵ như vậy…… Đây, đây là chuyện mà một nữ tử bình thường có thể nói ra được sao?

Chỉ nghe một thanh âm nói trầm ấm thật thản nhiên: "Nhóc con, ngươi không phải đã nhìn kiểm tra rồi sao?"

Thanh âm này thình lình thốt lên. Long Phù Nguyệt sợ tới mức rùng mình một cái, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Phượng Thiên Vũ lười biếng tao nhã đứng ở cách đó không xa, trong tay cầm một chiếc quạt họa sơn thủy, gió nhẹ làm phất phơ tà áo trắng rộng của hắn phần phật bay lượn, giống như lúc nào cũng có thể nương theo gió mà đi.

Bên cạnh hắn, còn có một mỹ nhân đang đứng. Toàn thân mặc một bộ y phục thủ công tinh xảo màu tím nhạt, trước ngực áo mỏng manh để lộ cái yếm màu lam nhạt, da trắng như ngọc, mặt như được vẽ từ tranh, đôi mi thanh tú hơi nhếch lên, bên ngoài vẻ xinh đẹp còn tiềm ẩn vẻ khí thế mạnh mẽ của người luyện võ.

Vương gia luôn luôn không hề muốn nhiễm chút bụi bẩn, vậy mà hôm nay lại đi tới phòng giặt giũ hạ đẳng như thế này! Toàn bộ nữ nhân chỗ giặt giũ này đều quỳ xuống: "Thỉnh an Vương gia, phu nhân."

Long Phù Nguyệt lại ngơ ngác đầu óc để ở nơi nào, nhìn vị mỹ nữ kia xuất thần, hai mắt to tràn đầy những chấm nhỏ lấp lánh, vị này chính là Vân Mặc Dao rồi, nàng rốt cục nhìn thấy hiệp nữ cổ đại, không khác biệt mấy so với sự tưởng tượng của nàng. Cùng vị Vương gia gay này đứng chung một chỗ dường như, liếc mắt nhìn qua một cái, quả thực chính là hai đóa hoa tỷ muội…

Vị tên Vân Mặc Dao kia nhìn thoáng qua Long Phù Nguyệt, cũng khẽ nhíu đôi mi thanh tú một chút, nhất là lúc nghe được từ phu nhân kia thốt lên, sắc mặt lại hơi đổi, bất động thanh sắc đánh giá nàng vài lần.

Đôi môi hồng hơi nhếch lên cười nói: "Vương gia, tiểu cô nương này chính là Long Phù Nguyệt tiểu công chúa hôm nay ngài mang về đến. Nhan sắc quả nhiên rất không tồi nhỉ."

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Này, thân phận công chúa của ta, đại mỹ nhân này làm sao có thể biết? Nhưng ngữ khí của mỹ nhân này dượng như không được thiện ý cho lắm, hình như có mùi dấm chua, kỳ quái, ta cùng nàng nước giếng không phạm nước sông, nàng công kích ta làm cái gì?"

35. Chương 35: Bằng Không Sao Có Thể Lên Vị Trí Thị Thiếp Này Chứ?

Nàng từ trước đến nay vốn không chịu thiệt thòi, lúc này đương nhiên cũng nuốt không trôi cơn tức này, cười khanh khách nói: "Phu nhân dung nhan của người cũng không tồi nha, nếu không làm sao có thể leo lên vị trí thị thiếp này? Nói không chừng sau này sẽ leo lên vị trí Vương Phi. Ôi, ta nghĩ nên gọi người một tiếng là Vương Phi nương nương…"

Nàng ý vị châm chọc rất nặng, Phượng Thiên Vũ mỉm cười nhíu mày, nhưng trong mắt hiện lên một chút hứng thú.

Vị Vân Mặc Dao kia bỗng dưng bị một tiểu nha đầu cười nhạo trước mặt nhiều người, nhất thời sắc mặt giận dữ đến đỏ ửng, hét to: "Làm càn! Xú nha đầu này còn tưởng là mình là công chúa sao? Ngươi hiện tại bất quá chỉ là một hạ nhân ti tiện, lại dám nói chuyện cùng chủ tử như thế?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt lại thầm thở dài một hơi: "Ôi, ta còn tưởng rằng là nữ hiệp đại khí hào sảng gì đấy, thì ra cũng là ngực lớn nhưng không có đầu óc……"

Nàng cố ý làm ra vẻ mặt vô tội: "Như thế nào, ta nói là không đúng sao? Vân phu nhân, người không phải thị thiếp? Chẳng lẽ ngươi là Vương Phi? Ôi da, tiểu nhân nói sai rồi, xin lỗi."

"Ngươi!"

Long Phù Nguyệt xem như hoàn toàn giẫm phải nỗi đau của nàng, vị Vân phu nhân này rốt cục nổi cơn thịnh nộ, thân mình chợt lóe, bỗng nhiên đánh tới. Một chưởng hướng tới trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt, muốn cho trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng in dấu năm bàn tay, để ùa thu ảm đạm ố vàng xoa một luồng đỏ bừng……

Nàng thân mang võ công, tốc độ cực nhanh, Long Phù Nguyệt hoảng sợ, muốn tránh đã không kịp. Sắp gặp tai ương, trước mắt có bóng trắng chợt lóe, cũng không thấy hắn ra tay như thế nào, chỉ tùy tiện vươn tay bắt, theo Long Phù Nguyệt nhìn ra, bàn tay trắng như tuyết nhỏ bé của Vân Mặc Dao chỉ cách khuôn mắc nhỏ nhắn của nàng vẻn vẹn còn có một tấc…

Khoảng cách một tấc này đã cứu khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhưng mà ngọn chưởng phong phẫn phật kia vẫn là thổi trúng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng làm đau, không dám nghĩ tiếp theo nếu bị một chưởng này chụp trúng, mặt của nàng có thể lập tức liền biến thành đầu heo hay không…

Phượng Thiên Vũ mặt trầm như nước, lạnh lùng thốt: "Mặc Dao, ngươi cùng một hạ nhân đấu, không biết là vô cùng mất thân phận sao?"

Cổ tay Vân Mặc Dao bị hắn nắm chặt đau đớn, nghe được một câu này của hắn, nao nao, nàng vốn nghĩ đến Phượng Thiên Vũ chắn nàng một chưởng này là có ý định che chở nha đầu này. Nhưng nghe hắn vừa nói như thế, thực sự có thể thở phào nhẹ nhỏm.

36. Chương 36: Nhất Phật Xuất Thế, Nhị Phật Thăng Thiên!

Khẽ gật đầu: "Vương gia giáo huấn rất phải. Là Mặc Dao lỗ mãng rồi".

Long Phù Nguyệt vốn thấy hắn vì chính mình mà cản cho nàng một chưởng, trong lòng còn có chút cảm kích, nghe hắn vừa nói như thế, nàng quyết định đem cảm kích lúc nãy thu hồi! Cũng bắt đầu khinh bỉ hắn.

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu kia âm tình bất định, biểu tình dị thường phong phú, trong bụng âm thầm buồn cười, nên quyết định lửa cháy tưới thêm dầu: "Tiểu nha đầu này chỉ là một trò tiêu khiển, làm sao thích, vừa rồi cùng các nàng nói giỡn hai câu, nếu không thích, ngươi có thể không để ý, cho dù các nàng không đúng, ngươi coi như là mèo con, chó con cào hai cái, có thể tha thứ thì tha thứ, không thể tha thứ thì nói một tiếng với quản gia giáo huấn các nàng ta một chút. Không đáng tự tay động thủ, mất thể thống".

Những lời này vừa nói ra, oán khí đầy mình của Vân Mặc Dao nhất thời tiêu tan, thị uy trừng mắt liếc nhìn Long Phù Nguyệt. Đối với Phượng Thiên Vũ cười nhẹ nhàng: "Vương gia nói rất đúng, là tiện thiếp hồ đồ"

Long Phù Nguyệt nghe được hắn nói những lời này lại tức giận đến nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên!

Này, tên biến thái này, dám đem nàng so sánh thành chó con, mèo con.

Nàng đã biết, hắn không có tốt bụng như vậy tới cứu nàng. Hắn và nàng đời trước chắc chắn có bát tự xung đột. (Bát tự: ngày tháng năm sinh)

Nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Phượng Thiên Vũ, lạnh lùng cười: "A, a Vương gia, đại giá của ngài tại sao lại đặt chân tới trong viện của chó con, mèo con? Hay là ngài cùng phu nhân của người bị mèo con, chó con cắn qua? Cẩn thận bệnh chó dại đó."

Dứt lời đặt mông ngồi ở trên ghế nhỏ, dày vò quần áo trong chậu, hận đống quần áo đó chính là mặt của Phượng Thiên Vũ mà muốn khoét một lỗ trên đó.

Phượng Thiên Vũ lại cười ha ha, cười dài nói: "Xem ra ngươi làm công chúa thành thói quen, vẫn còn ngang ngược càn rỡ vô cùng. Không sao, bổn vương sẽ từ từ sửa thói xấu của ngươi, cho ngươi biết thế nào là bổn phận của một hạ nhân".

Nói xong, vung tay lên bảo: "Tất cả áo quần nơi này đều giao cho vị tiểu công chúa của nước Thiên Cơ xử lý, các ngươi có thể đi nghỉ ngơi"

Nơi giặt quần áo này chừng bảy tám người, nghe Vương gia phân phó xong, trên mặt mỗi người đều lộ ra sắc mặt vui mừng, chỉ có Điểm Nhi, nàng cùng Long Phù Nguyệt rất hợp, thấy nàng chịu trừng phạt, trong lòng có chút không đành lòng. Bất quá nàng cũng chỉ là hạ nhân, đương nhiên không dám đi cầu tình. Chỉ biết cùng những người khác lén lút lui ra.

Long Phù Nguyệt lại gần như nhảy dựng lên! Nhìn một đống quần áo chất cao như núi kia, đầu lập tức lớn một vòng, hôn mê! Nhiều như vậy, dù nàng có giặt đến sáng mai cũng chưa chắc giặt xong!

Biết là mình không gìn giữ mồm miệng đã chọc giận tên biến thái này, trong lòng không khỏi thầm mắng: "Thối gay, đồ Lessbian, lại nhỏ mọn như vậy. . . . . ." Trong lòng gần như đem mười tám đời tổ tông của Phượng Thiên Vũ lần lượt ân cần thăm hỏi một lần.

Phượng Thiên Vũ híp đôi mắt đa tình nhìn nét mặt thiên biến vạn hóa của nàng, trong lòng vô cùng thích thú, thản nhiên nói: "Tiểu nha đầu, ngươi có ý kiến gì hay không?"

Long Phù Nguyệt nhìn hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn như đang xem kịch vui, liền biết nói giờ phút này quyết không thể tiếp tục nhanh mồm nhanh miệng nữa, bằng không Vương gia gay biến thái này không biết lại suy nghĩ ra những trò quỷ quái gì để tra tấn nàng. Hừ, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nàng quyết định! Lần này nhịn trước!

Nàng cố gắng cười nhẹ một tiếng: "Không dám có ý kiến, đương nhiên không dám có ý kiến. Vậy không phải ngài có thể đi rồi sao? Cẩn thận mảnh đất này bẩn chân ngài, như vậy sẽ không tốt lắm đâu."

Di, nha đầu kia lần này lị không hề nổi giận nga! Phượng Thiên Vũ thực mất hứng, sờ sờ mũi, đôi mắt hoa đào xinh đẹp khẽ chuyển động, thản nhiên cười nói:

"Ngoan, như thế này mới giống, truyền lệnh bổn vương xuống dưới, nếu đống quần áo này, sẽ không cho nàng ấy ăn cơm."

"Cái gì? !" Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên!

Giặt không xong không cho ăn cơm? ! Trời ạ, từ lúc nàng xuyên qua đến giờ vẫn chưa có hột cơm nào vào bụng, nàng đói đến mức thân trước thân sau gần dunhx sát vào nhau rồi.

Thật vất vả chờ đến sắc trời bắt đầu tối, ánh mắt của nàng lại mờ mịt, nhìn về hướng phòng bếp toát ra từng đợt từng đợt khói bếp, truyền tới từng trận thơm ngát của thức ăn, lòng tràn đầy ý nghĩ đến sắp tới giờ ăn cơm. Lại không nghĩ rằng một câu nói của tên biến thái này, liền tước đoạt quyền lợi ăn cơm của nàng lần này.

Trời ạ, sao ông không giáng sấm sét xuống ngay đi, đem yêu nghiệt này tróc trở về trển đi? Không có thiên lý, thực sự không có thiên lý mà!

Nàng vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy ánh mắt hứng thú của Phượng Thiên Vũ kia, tựa hồ đang chờ nàng tức giận phát cuồng. . . . . .

Hừ! Nàng sẽ không để hắn đạt được mục đích đâu!

Nàng chậm rãi vén cánh tay: "Không ăn thì không ăn, xem như hôm nay ta giảm béo vậy."

Lại ngồi xuống. Một bên miệng bắt đầu cất tiêng ca hát:

Ta thích tắm cho chú rùa nhỏ cẩn thận bọ chó

Thiệt nhiều bọt xà phòng tàu ngầm đang cầu nguyện

Ta yêu làn da sạch sẽ sau khi giặt giũ đội mũ tắm

Hát hát nhảy nhót Mỹ Nhân Ngư muốn chạy trốn

Xông lên lao xuống gột rửa trái chà xát chà xát phải xoa xoa có rảnh lại đến nắm chặc tay

Xông lên lao xuống gột rửa trái chà xát chà xát phải xoa xoa bồn giặt nhà của ta thật lớn, giặt thật vui. . . . . .

Đây là cái gì ca? Thật cổ quái!

37. Chương 37: Bổn Cô Nương Là Con Gián Đánh Không Chết

Phượng Thiên Vũ nghe được một đầu hắc tuyến. Nhưng nhìn đến nha đầu này giống như là con giándánh không chết, còn vui vẻ hát ca. Hắn lại hơi cảm thấy buồn cười, nử tử cổ quái như vậy hắn là lần đầu tiên gặp được, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt màu xanh như biển rộng phát ra một tia sáng.

Nha đầu này gợi lên ột trò chơi đầy thích thú..,

"Ha ha, tiểu nha đầu, về sau cuộc sống của chúng ta còn dài, bản thân ta muốn nhìn thấy con người thật của ngươi" Hắn bỗng nhiên cảm thấy tương lai đã tràn ngập chờ mong thật lớn!

Rồi hắn cúi đầu hôn trên môi Vân Mặc Dao: "Đi thôi, ái phi. Bổn vương dẫn ngươi đi tới mấy nơi chơi đùa."

Ánh mắt Vân Mặc Dao sáng lên. Bởi vì Phượng Thiên Vũ đối với mấy người thị thiếp của hắn luôn luôn cực kỳ lãnh đạm, chỉ lấy các nàng làm cái công cụ tiết dục, không nghĩ tới hôm nay đối với nàng thể hiện ra nhu tình như vậy!

Hay là, hắn thật sự thích mình? Như vậy, địa vị Cửu vương chánh phi của ta chỉ sợ cũng không còn xa nữa.

Vân Mặc Dao vui sướng rồi lại bất an, ân cần đỡ lấy cánh tay Phượng Thiên Vũ, đi một mạch.

Long Phù Nguyệt thấy đoàn người của hắn đi xa, thầm mắng một tiếng: "Thối biến thái, đồ gay, dám biến đổi biện pháp để ép buộc ta! Hừ, tối hôm nay cô nãi nãi bỏ chạy, xem ngươi có thể làm gì ta!

Đã là canh hai, ánh trăng chỉ lộ ra nửa gương mặt đang đắc ý.

Long Phù Nguyệt đem ra chỗ quần áo đã giặt xong đưa cho Lục nhi, để nàng kiểm tra những quần áo mà mình đã giặt.

Lục nhi thấy nàng phơi nắng các màu quần áo vạn quốc kỳ giống nhau, không phân biệt cấp bậc màu sắc, không khỏi có chút buồn bực, tiểu nha đầu này làm sao có thể giặt nhanh như vậy, nàng còn tưởng rằng là nha đầu kia chỉ qua loa ứng phó, không ngờ khi đến kiểm tra tất cả các kiện quận áo, tất cả đều sạch sẽ như mới.

Nha đầu kia không phải đã có thần tiên trợ giúp chứ? Tại sao lại giặt nhanh như vậy! Nàng còn tưởng rằng nha đầu kia sẽ giặt mãi đến hừng đông ngày mai đi. Tìm không ra sơ hở, Lục nhi liền giáo huấn nàng hai câu, đơn giản chính là nô tỳ phải có bộ dạng của nô tỳ, phải giữ bổn phận…… Đại loại là những lời như vậy.

Long Phù Nguyệt cũng không biết có nghe hay không, cái đầu nhỏ của nàng giống như gà con mổ thóc. Lục nhi vốn đã buồn ngủ vô cùng, giáo huấn hai câu, liền cho nàng đi ăn cơm.

Long Phù Nguyệt sớm đói bụng đến đòi mạng, cũng không coi xem cơm này có phẩm chất hay không, liền ăn hết.

Nàng nằm ở trong một căn lều giản dị, lẳng lặng dưỡng thần một hồi. Lúc nghe được mọi người đều đã ngủ say, nàng lúc này mới xoay người đứng dậy.

Từ dưới giường mặt lấy ra một cái bọc nhỏ, chân tay nhẹ nhàng đi tới bên ngoài. Đi đến một chỗ bóng tối, liền đem cái bọc nhỏ kia mở ra, từ trong lấy ra một bộ quần áo. Vội vội vàng vàng mặc lên trên người.

Quần áo này vốn là quần áo binh sĩ bình thường, là nàng trộm ra trong lúc giặt quần áo. Mặc dù là bộ nhỏ nhất, nhưng mặc ở trên người của nàng, vẫn còn có chút lớn. Hơn nữa bởi vì thời gian quá ngắn, còn ướt sũng. Mặc lên người, hàn khí chui thẳng nhập vào thân thể, làm nàng kìm lòng không được rùng mình một cái.

Nàng ôm lấy cánh tay, cũng bất chấp rét lạnh, đi về hướng phía cửa cổng doanh trại.

Nàng tuy rằng vô cùng khẩn trương, nhưng sợ bị hoài nghi, cũng không dám chạy, chỉ có thể bước nhanh đi.

Dọc theo con đường này tuy rằng đụng phải mấy nhóm binh lính tuần tra, nhưng bởi vì nàng sớm có phòng bị, len lén nghe xong khẩu lệnh của bọn họ, lại mặc trang phục của doanh trại, khẩu lệnh giống nhau, thật cũng không có ai hoài nghi nàng. Nàng rất dễ dàng đi ra ngoài.

Doanh trại của Phượng Thiên Vũ xây ở trên một ngọn núi nhỏ ở ngoại ô thành đô.

Núi tuy rằng không cao, nhưng cũng rất ẩn mật, gió đêm thổi qua ngọn cây nghe như giống như đám sói trong đêm đang gào thét. Trong đêm, núi rừng yên tĩnh, âm trầm và khủng bố.

Long Phù Nguyệt chỉ muốn chạy trốn, sợ bị người phát hiện, rừng rậm làm sao để đi. Nàng lại là dân mù đường, đi như vậy được hơn nửa canh giờ, nàng bỗng nhiên rất nghi ngờ rằng mình đã bị lạc đường, nàng

muốn đi xuống núi, bò qua một ngọn núi rồi lại đi lên một cái đỉnh núi, làm sao cũng chạy không thoát ngọn núi này……

Hôn mê, nghĩ rằng mình sẽ không đi ở trong này cả đời chứ? Long Phù Nguyệt rùng mình một cái, ôm lấy cánh tay.

Hắt xì! Long Phù Nguyệt hắt hơi một cái thực vang dội cả núi rừng.

A.., lạnh quá! Quần áo ướt sũng thật lạnh, nàng cũng bị đông lạnh bị cảm mất rồi.

Nàng bước cao bước thấp đi tới, chợt nghe sau lưng trong bụi cỏ tiếng "rầm" vừa vang lên, bả vai mạnh bị đè xuống, hai cái gì tròn tròn sắc nhọn liền đè trên bả vai. Một đoàn hơi nóng hầm hập hơi thở phun trên cổ của nàng……

Lông tơ toàn thân Long Phù Nguyệt đều dựng lên!

Có sói! Nếu như nàng đoán không lầm, vật khoát lên trên vai nàng hai chân trước của con sói, mà cái nóng hầm hập hơi thở kia chính là hơi thở của con sói phun ra, nó đang chờ nàng……

38. Chương 38: Hảo Xà Cũng Không Chịu Nổi Đám Sói

Nàng dù sao ở Miêu trại nhiều năm, chung quanh Miêu trại cũng có bầy sói thường lui tới, nàng đã sớm nghe những trưởng lão từng nói qua, sói thích ở sau lưng bổ nhào vào bả vai của người, ở phía sau thì tuyệt đối không thể quay đầu, một khi quay đầu, liền sẽ bị sói cắn cổ họng! Đến lúc đó, thần tiên cũng không thể cứu!

Nhưng, nàng tuy rằng đã nghe nói qua, nhưng rốt cuộc chưa thấy qua.

Lúc hai cái móng vuốt của con sói kia mới đáp đến đầu vai của nàng, nàng thiếu chút nữa sẽ theo bản năng mà quay đầu nhìn lại. May mắn, nàng đúng lúc đang nhớ lại truyền thuyết kia. Đầu quay lại một nửa, lại chạy nhanh chóng quay lại.

Chỉ sợ tới mức trong lòng phốc phốc nhảy loạn, gần như đụng tới miệng.

Thân hình của nàng cứng ngắt, bỗng nhiên như tia chớp vỗ một cái trên cánh tay có thanh xà Đồ Đằng.

Vù! Một hình ảnh màu xanh hiện lên, chỉ nghe sau lưng truyền đến một tiếng sói kêu rên, hai chân khoát trên vai nàng liền lập tức hạ xuống……

Long Phù Nguyệt nhân cơ hội nhảy về phía trước vài bước, lúc đó mới quay đầu lại, nhìn thấy phía sau cách đó không xa là một con sói đang nằm úp, khóe miệng có chỗ chảy ra máu đen, dĩ nhiên đã bị mất mạng.

Long Phù Nguyệt chưa hết kinh hồn, biết lại là tiểu thanh xà trên cánh tay cứu mình, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Đang muốn bước đi, lại trong lúc vô ý vừa ngẩng đầu, nàng bỗng nhiên giống bị định thân bị chôn chặt tại chỗ.

Ánh mắt! Ánh mắt xanh mượt!

Những đốm sáng giống như ngọn lửa của ma quỷ đang ở chung quanh trong bụi cỏ, sau cây to lòe lòe nhấp nháy, không dưới hai mươi cặp mắt……

Đám sói! Nàng lại gặp đám sói!

Long Phù Nguyệt sợ tới mức dưới chân lảo đảo suýt tí nữa té ngã.

Tiểu thanh xà của nàng tuy rằng lợi hại, nhưng hảo xà cũng không chịu nổi đám sói, nếu chúng nó cùng nhau đánh lại đây, dù là tiểu thanh xà chắc cũng không cứu được nàng.

Ông trời ơi, Ông địa ơi, phán quan thối, ngươi đem ta tới chỗ này là vì muốn cho sói ăn ta?

Vừa nghĩ tới không bao lâu nữa, nàng sẽ bị đám sói cắn xé thành một bộ xương máu chảy đầm đìa, cả người nàng liền phát run.

Xoay người muốn chạy, lại phát hiện sau lưng cũng có mấy cái đèn xanh lung giống như ánh mắt……

Xong rồi! Trời muốn nàng chết!

Long Phù Nguyệt cứng ngắc tại nơi đó, một cử động cũng không dám.

Bởi vì vừa mới có một con sói tự nhiên bị mất mạng, cho nên đám sói cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mấy ánh mắt xanh mượt nhìn nàng, sau đó từng bước một tiến lại gần.

39. Chương 39: Phải Chết Trong Miệng Sói, Nàng Liền Kéo Hắn Theo!

Vòng vây thu nhỏ lại một chút, sắc mặt Long Phù Nguyệt cũng đã trở nên trắng bệch, hai chân run rẩy.

Đàn sói này tựa hồ có thủ lĩnh thao túng phía sau, sau một tiếng sói tru ngân nga bi thương, đàn sói cúi thấp thân mình, chân trước phục xuống, chân sau lấy đà, Long Phù Nguyệt biết, sói bày ra tư thế này, đó là muốn tấn công!

Long Phù Nguyệt nhắm mắt lại: "Diêm vương Đại gia, phán quan thúc thúc, ta đến tìm các người uống trà đây…"

Uông! Uông! Uông! Uông! Uông! Uông! Một loạt tiếng chó sủa dồn dập từ phía sau truyền tới.

Đàn sói vốn đang muốn tân công, lần này tất cả dừng lại, bắt đầu xôn xao đứng lên.

Long Phù Nguyệt vốn đang nhắm mắt chờ chết, nghe được tiếng chó sủa, lại ngẩn ra, đây là thâm sơn sao lại có chó?

Nàng trợn mắt nhìn lên lại thấy một cái bóng đen đang phi nhanh lại đây.

Gần như chỉ trong nháy mắt sẽ đến trước mắt Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, tập trung nhìn vào, cái bóng kia là một con chó đen to lớn, toàn thân là da lông bàn lóe sáng, lông thật dài che đi ánh mắt tỏa sáng, chỉ hé ra nửa con mắt, uy phong lẫm liệt .

Chó săn? Những con chó này là những con chó săn thiện nghệ!

Những con chó săn này ở trên người Long Phù Nguyệt hít hít ngửi ngửi, bỗng nhiên ngữa mặt lên trời thét dài một tiếng. Làm cho Long Phù Nguyệt kinh hồn bạt vía.

Theo tiếng thét dài, cách đó không xa có cái bóng trắng chợt lóe, một người giống như từ trên trời hạ xuống, như con chim to bay lại đây. Lập tức dừng lại bên cạnh Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt vừa nhìn thấy khuôn mặt hắn, trong lòng liền nhảy dựng.

Phượng Thiên Vũ, người này dĩ nhiên là Phượng Thiên Vũ!

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ lấp lánh khi nhìn thấy nàng, tựa tiếu phi tiếu nói: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, giặt quần áo không làm hao phí sức lực của ngươi, lại chạy đến đây ngắm trăng, xem sao, thuận tiện đánh sói?"

Long Phù Nguyệt cúi đầu, cười gượng hai tiếng, nói không ra lời. Đàn sói hoang mang một chút, rất nhanh lại yên tĩnh xuống. Dù sao, chúng nó cũng không có ý định buông tha miếng mồi ngon này.

Nằm ở trên mặt đất, cúi đầu rít gào, lại muốn tấn công, tất cả chỉ trong nháy mắt.

Gương mặt Long Phù Nguyệt tái nhợt bất chấp tất cả nắm chặt ống tay áo Phượng Thiên Vũ, chết cũng không buông, nàng quyết định nếu phải chết trong miệng sói cũng phải kéo hắn chết cùng.

40. Chương 40: Chó Săn Hung Hãn Như Vậy Lại Kêu Cái Tên Nhu Thuận Như Thế...

Phượng Thiên Vũ thấy tiểu nha đầu giương nanh múa vuốt giờ phút này giống như con chó nhỏ hoảng sợ núp sát vào hắn. Không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười. Cánh tay trái duỗi ra, bỗng nhiên đem nàng ôm lấy, ở bên tai nàng cúi đầu nói: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta dùng ngươi đi đánh sói nhé!"

Lời nói hắn thốt lên thật trầm ấm, nhưng trong lời nói lại đem Long Phù Nguyệt dọa nhảy dựng một cái.

Không đợi nàng phản ứng, hắn ôm nàng bay lên trời, hướng về phía bầy sói liền đánh một cái sau gáy.

Mắt thấy con sói đang chảy nước miếng, Long Phù Nguyệt sợ tới mức thất thanh thét chói tai, gần như làm điếc lỗ tai Phượng Thiên Vũ.

"Phốc" một tiếng, một cỗ nóng hầm hập gì đó vẩy ra lại đây, lại nghe âm thanh vật gì đó rơi xuống (đoán coi cái gì rớt a ^^~).

Đàn sói bỗng đứng lên tru dài một tiếng.

Long Phù Nguyệt gắt gao ôm cổ Phượng Thiên Vũ (tưởng đâu chị té a!), bị tiếng sói tru làm cho hoảng sợ, trợn mắt nhìn thấy. Thì ra trên chóp mũi có một nhúm lông sói. Con sói này so với bình thường lớn hơn một chút. Giờ phút này nằm trên mặt đất, đỉnh đầu một mảnh huyết nhục mơ hồ, liền bị Phượng Thiên Vũ chụp nát thiên linh cái.

Đầu sói? Đây là đầu sói?

Đàn sói mất đi thủ lĩnh, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, tru lên một tiếng, liền hướng bốn phía mà chạy.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một tia âm ngoan, hé ra gương mặt khuynh quốc khuynh thành cười tủm tỉm, hơi hơi vung tay lên: "Cục Cưng, lên!"

Đàn chó ngao màu đen kia sớm đã không còn kiên nhẫn, chỉ mong nghe được tiếng mệnh lệnh của chủ nhân, gầm rú một tiếng, hướng một con sói đánh tới.

Cục Cưng? Con chó ngao hung mãnh như vậy cư nhiên có một cái tên nhu thuận như vậy?

Khuôn mặt Long Phù Nguyệt xuất hiện vài đường màu đen: "Vị cửu vương gia này quả nhiên đủ biến thái, cái tên như vậy cũng có thể đặt."

Chó ngao kia quả nhiên dị thường hung mãnh, giống như hổ lạc vào đàn dê, liền cắn chết vài con sói. Còn lại mấy con chạy trốn.

Măt thấy đàn sói thoáng chốc biến mất, Long Phù Nguyệt cuối cùng thở dài một hơi.

Chỉ nghe âm thanh lười nhác của Phượng Thiên Vũ truyền tới: "Nhuyễn ngpjc ôn hương thật mềm mại, tiểu Nguyệt Nguyệt ngươi còn muốn yêu thương nhung nhớ bản vương bao lâu?"

41. Chương 41: Cục Cưng Là Chó Săn

"A?"

Long Phù Nguyệt vừa mở mắt, lúc này mới phát hiện chính mình còn đang ôm chặt cổ Phượng Thiên Vũ. Mặt gần như đỏ tới tận cổ rồi, cuống quít buông tay ra, nhảy xuống dưới: "Ta...ta, hắc hắc, người là đại lão nhân gia sao lại đến đây? Đa tạ người, bằng không ta đã chết trong miệng sói rồi..."

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, ngươi thật là có chút bản lĩnh nha, không có võ công lại có thể giết chết một con sói, bổn vương thật muốn xem ngươi."

Hắn huýt sáo một tiếng dài, chó săn liền chạy về bên người, ánh mắt còn lộ ra vẻ khát máu.

Phượng Thiên Vũ cười dài nhìn Long Phù Nguyệt: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, cho ngươi hai lựa chọn. Một, cùng Cục Cưng của ta đánh nhau xem là ngươi lợi hại hay nó vẫn lợi hại. Hai, ngoan ngoãn theo ta trở về quân doanh, ngươi chọn cái nào?"

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn cái tên cục cưng thật ra là một con chó khổng lồ kia, vẻ mặt chân chó cười cười, hầu như không chút do dự trả lời: "Đương nhiên chọn cái thứ hai. Cục cưng nhà ngươi dễ thương vậy ta không nhẫn tâm đả thương nó…"

Phượng Thiên Vũ hài lòng gật đầu: "Tốt, xem như ngươi thức thời. Nhưng mà lần này ngươi đêm khuya trốn đi, có biết sau khi trở về là một kẻ đào binh sẽ bị trừng phạt như thế nào không?"

"Trừng phạt?" Thân mình Long Phù Nguyệt khẽ run, nàng nhớ lại lần xem trên TV cách trừng phạt đào binh…Không khỏi đánh cái rùng mình: "Trừng phạt cái gì? Ta… Ta cũng không phải chạy trốn, ta, ta chỉ thấy núi này rất đẹp, muốn nhìn một chút sơn cảnh mà thôi……"

Phượng Thiên Vũ híp mắt nhìn nàng: "Hơn nữa đêm đi xem sơn cảnh, là sở thích của ngươi?"

Long Phù Nguyệt ha hả gượng cười hai tiếng: "Vâng, nửa đêm không ai quấy nhiễu, núi lớn cũng có một loại thần bí khác, ha ha, cho nên ta mới muốn xem, ta cũng không phải nửa đêm bỏ trốn, ngươi nhất định phải tin tưởng ta…."

"Nếu như vậy ngươi đến chỗ Bách phu trưởng nói đi" Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói một câu.

Long Phù Nguyệt nhìn hắn vẻ mặt không giống như đang nói đùa, không khỏi hoảng hốt đứng lên "Ngươi là lão nhân gia chỉ cần tin tưởng ta là xong mà."

42. Chương 42: Vương Gia Ngươi Bụng Dạ Người Rộng Lượng Có Thể Chống Thuyền...

Phượng Thiên Vũ nhướn nhướn mi mắt: "Ta là lão nhân gia? Bổn Vương già như vậy sao?" Bỗng nhiên bước về phía trước từng bước, môt bàn tay trắng nõn như bạch ngọc nâng cằm nàng lên, hướng nàng nhìn thẳng vào hắn, tà mị cười, từ từ nói: "Ngươi đừng quên, nếu không có cuộc chiến năm nay, thì bây giờ ngươi đã là Vương phi của ta."

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Ta mười lăm tuổi? Không thể nào, nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu hài tử mười ba mười bốn tuổi thôi."

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ chợt lóe: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi không phải không nhớ chuyện của mình chứ?"

Long Phù Nguyệt đỏ mặt, cười khan vài tiếng: "Ha ha…cái này…ta nhất thời quên mất."

Phượng Thiên Vũ không thể tin nổi nhìn nàng một cái: "Ngươi thật sự là một tiểu nha đầu trì độn, chẳng những si ngốc, còn mơ hồ như vậy, ngay cả tuổi của mình cũng không nhớ, thật không hiểu Thiên Cơ quốc sao lại cho ngươi là Thánh nữ."

Long Phù Nguyệt thấy hắn vẻ mặt khinh thường mình, trong lòng liền có khí nóng bốc lên. Nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, nàng vẫn là quyết định van cầu hắn.

Nam nhân không phải đều sợ nước mắt nữ nhân sao? Nếu vậy nàng dùng nước mắt tấn công, làm cho hắn khuất phục."

Nàng trừng lớn con mắt, làm ắt to tràn ngập sương mù trong suốt, như là lúc nào cũng có thể khóc ra. Long Phù Nguyệt luôn luôn có thể diễn trò, cho tới bây giờ muốn khóc liền khóc, nước mắt so với hệ thống cung cấp nước uống còn nhanh hơn.

Nàng ai oán nhìn hắn, mảnh mai giống như hoa chi trong mưa: "Cửu Vương gia, người là đại nhân không chấp tiểu nhân, buông tha ta lần này đi. Kiếp sau ta làm thân trâu ngựa cũng bảo đáp ngươi ân đức này…"

Nàng liều mạng giả bộ nhu nhược, một phen nói cho hết lời, suýt tí nữa bị chính mình làm cho ghê tởm nổi đầy da gà.

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cố ý chần chừ một chút, mày hơi nhíu một chút rồi mới nói: "Ngươi muốn bổn Vương làm việc công tư không phân?"

Long Phù Nguyệt cười quyến rũ nói: "Đây không phải làm việc không công tư, mà là Vương gia vốn là người rộng lượng trong bụng có thể chống thuyền…"

"Ồ, phải không? Thì ra làm việc công tư không phân chính là tể tướng trong bụng có thể chống thuyền……."

Ngón tay Phượng Thiên Vũ phất qua cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, tiếp tục nói: "Đáng tiếc, bổn Vương xưa giờ làm việc luôn công tư phân minh. Đặc biệt là đối với nữ nhân."

43. Chương 43: Xử Trí Theo Quân Pháp

Câu nói đó hoàn toàn đánh gãy Long Phù Nguyệt, nàng không khỏi nháy dựng lên, kêu lớn: "Ngươi là cái tên chết bầm, đối với đào binh không phải là mất đầu thôi sao, đến đây! Đến đây! Đến đây! Đầu của ta ngay tại chỗ này, ngươi cầm đi. Cùng lắm là hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán!"

Nàng sốt ruột, liền đem những lời của thổ phỉ trong TV nói ra. Rất có phong thái hào hùng khí thế, tư thế tráng sĩ thà chết cũng không chịu khuất nhục.

Phượng Thiên Vũ cười ha hả, đứng lên, sờ sờ đầu nàng: "Cái đầu này, bổn Vương tạm thời không muốn, trước gởi lại cho ngươi giữ đi, nhưng mà bổn Vương luôn công tư rõ ràng, phạt lần này đương nhiên phải làm."

Hắn ôm nàng giống như ôm con gà, đi về hướng trạm gác: "Cục cưng, đi thôi!"

Phi thân bay lên, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy gió thổi phù phù bên tai, thân mình theo hắn lúc cao lúc thấp. Sợ tới mức nàng không để ý hình tượng, ôm chặt cổ hắn, nhắm chặt hai mắt, chỉ sợ buông lỏng tay liền ngã xuống tan xương nát thịt…

Đến khi bên tai không còn tiếng gió gào thét, nàng mới chậm rãi mở to hai mắt.

Chính là đại doanh cùng lều trại quen thuộc.

Chỉ một tí công phu hắn liền đem nàng trở lại! Trời ạ, nàng mệt mỏi chạy mất nửa đêm, thì ra đều là đi vòng vèo trong núi!

Khác hẳn với lúc nàng chạy trốn, giờ tất cả các lều đều là đèn đuốc sáng trưng.

Phượng Thiên Vũ ném Long Phù Nguyệt giống như con bạch tuộc đang ôm chặt lấy hắn xuống, hướng một đội binh lính phân phó một câu: "Đã bắt được đào phạm, ném tín hiệu truyền những binh lính khác trở về."

Phượng Thiên Vũ liếc qua Long Phù Nguyệt, thấy khuôn mặt nàng bị dọa đến trắng bệch, vẫn cố tình làm bộ mắt thấy chết không sợ, gợi lên một nụ cười tà thản nhiên nói: "Y theo quân pháp xử trí."

Long Phù Nguyệt cuối cùng hiểu được thế nào là y theo quân pháp xử trí.

Nàng bị đánh hai mươi đại bản!

Côn côn đỏ thẳm đánh cho nàng đến mông nở hoa.

Vốn y theo quân pháp, đào binh bị bắt trở về bị đánh bốn mươi đại bản. Nhưng Long Phù Nguyệt tiếng kêu thảm thiết rất thê lương, giống như giết heo (^o^). Kêu đến mọi người cả hai doanh trại đều nghe.

44. Chương 44: Thẩm Vấn Tiếp, Nửa Cái Mạng Này Của Nàng Cũng Không Còn……

Mỗi người đều hết hồn. Đến cuối cùng, Phượng Thiên Vũ chịu không được tiếng nàng gào khóc thảm thiết, giảm xuống hai mươi côn, cho dù như vậy, khi đã đánh xong, Long Phù Nguyệt cũng không đứng lên nổi nữa.

Long Phù Nguyệt lớn như vậy, cũng không có ai đánh nàng đau như vậy, đau đến nàng chết đi sống lại, quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng đem mười tám đời tổ tông nhà Phượng Thiên Vũ hỏi thăm một lượt.

Nàng nghĩ muốn tự mình đứng lên, nhưng chân đau như vậy không như nàng nghĩ, vừa động toàn thân liền đau. Nàng ngẩng đầu nhìn xem chung quanh, chung quanh tập trung rất nhiều người, mỗi người trên mặt đều là bộ dạng vui sướng khi người khác gặp nạn.

Này, này, này, toàn là động vật máu lạnh! Tại sao không có một người nào đến nâng nàng dậy? Chẳng lẽ muốn nàng bò đi?

Trời ạ, nàng ngay cả ngủ ở lều nào cũng không biết, nên đi hướng nào đây?

Ai tới cứu nàng? Long Phù Nguyệt cuối cùng khóc rống. Nước mắt giống như hạt trân châu rơi xuống, rớt trên mặt đất, tạo thành một đám hố nhỏ. (khóc kinh quá >"<>

Một bàn tay bỗng nhiên vươn ra. Ngón tay thon dài lại mềm mại, trong suốt như bạch ngọc.

Là mỹ nhân nào tới cứu nàng?

Long Phù Nguyệt cảm kích ngẩng đầu. Rơi vào mắt là khuôn mặt yêu mị khuynh quốc khuynh thành.

Giờ phút này, gương mặt hé ra nụ cười như vân đạm phong khinh: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, lần này đã nhớ chưa?"

Gì! Tên yêu nghiệt chết tiệt! Thối biến thái! Long Phù Nguyệt nếu không phải mông nở hoa, nhất định sẽ đứng lên, đá hắn mấy cái cho hết giận.

Nàng cắn chặt răng, không để ý tới bàn tay trước mặt, cái đầu dài uốn éo, đi được vài bước liền để ý thấy đằng trước có một cái cột.

Nàng chậm rãi nhích người đi qua, ôm lấy cây cột kia, tuy rằng đau đến mồ hôi lạnh chảy ra, nhưng vẫn tự mình đứng lên.

Nàng thở dài một hơi, đang muốn không ngừng cố gắng, cứ như vậy bước đi vài bước.

Chợt nghe giọng tên biến thái thản nhiên phân phó: "Đem nha đầu này vào lều lớn của bổn Vương, bổn Vương tự mình thẩm vấn nàng."

Cái gì? Còn muốn thẩm vấn? Nàng hiện tại đã muốn bị đánh mất đi nửa cái mạng, thẩm vấn tiếp, thẩm vấn tiếp, nửa cái mạng này của nàng cũng không còn…….

45. Chương 45: Hương Vị Bị Đánh Như Thế Nào?

Còn không đợi Long Phù Nguyệt kịp phản ứng, đã có hai binh lính nâng nàng dậy, đưa vào trong lều lớn hoa lệ kia.

Lều lớn không hoa lệ giống như nàng tưởng tượng, có một cái án dài, phía sau án là ghế dài bọc lông bạch hổ, phía sau còn có cẩm tháp, chắc là nơi hắn nghĩ ngơi sau khi phê duyệt công văn.

Cả lều đơn giản mà lịch sự tao nhã.

Nhưng mà Long Phù Nguyệt lại không có tâm tình xem này nọ, đầu óc nàng hiện tại đang nghĩ thẩm vẫn sẽ sử dụng loại hình cụ nào: Ghế hùm, bàn chông, roi da……, không phải tên biến thái này sẽ dùng loại hình cụ này tra tấn nàng chứ?

"Vương gia, để nàng ở đâu?" Hai binh sĩ đang nâng nàng hỏi.

Hắn ngồi ở trên án thản nhiên nói: "Đặt cái chăn đệm ở dưới đất, đem nàng để ở đó."

Hai binh lính nhanh nhẹn bố trí, đem Long Phù Nguyệt đặt ở chăn đệm dưới đất.

Long Phù Nguyệt nằm ở chăn đệm, tâm tình rối loạn, không biết hắn sẽ tra tấn mình như thế nào.

Phượng Thiên Vũ phất tay một cái, hai binh lính kia liền đi ra ngoài.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, hương vị bị đánh như thế nào?" Phượng Thiên Vũ vẻ mặt mang ý cười, ngồi xổm bên cạnh nàng.

Long Phù Nguyệt cắn chặt răng, không cam lòng yếu thế: "Hắc hắc, hương vị không tồi! Vương gia cũng có thể tự mình nếm thử chút ít!"

"Ha ha ha" Vẻ mặt Phượng Thiên Vũ vui vẻ cười ha hả: "Người có thể cho ta nếm thử hương vị này còn chưa sinh ra đâu! Đây là trừng phạt đối với đào binh!"

"Ta cũng không phải binh lính của ngươi! Làm sao có thể xem là đào binh ?" Long Phù Nguyệt cười nhạt.

Phượng Thiên Vũ sắc mặt trầm xuống: "Thân phận của ngươi ngay cả đào binh cũng không đúng! Ngươi xem như là trốn nô! Ngươi có muốn biết Thiên Tuyền quốc xử phạt trốn nô như thế nào hay không?"

Trốn nô? Chẳng lẽ so với đào binh còn ghê gớm hơn? Long Phù Nguyệt rùng mình một cái. Miệng vẫn không phục: "Ta cũng không phải người Thiên Tuyền quốc, tại sao lại trừng phạt ta?"

Phượng Thiên Vũ cười tà mị, đưa ngón tay nâng cằm nàng lên: "Trốn nô sau khi bị bắt trở về, sẽ đưa đến trói ngoặt hai tay, đánh gãy hai chân, sau đó nhét vào lồng heo…."

Hắn còn chưa nói xong, Long Phù Nguyệt đã bị dọa trắng bệch.

46. Chương 46: Ngươi Cùng Với Thịt Ba Chỉ Trong Mắt Ta Đều Giống Nhau

Ông trời ạ! Chế độ của Thiên Tuyền quốc thật biến thái! So với chủ nô còn dã man hơn!

Thối diêm Vương, thối phán quan, các ngươi cho ta xuyên tới triều đại chó má nào đây?

Nàng ngẩng đầu nhìn Phượng Thiên Vũ, người này sẽ không đem nàng đi nhét vào lồng heo chứ.

Phượng Thiên Vũ rốt cuộc vừa lòng thấy biểu hiện sợ hãi của nàng, ngón tay lướt qua cái miệng nhỏ nhắn của nàng: "Thế nào? Ngươi muốn làm đào binh hay là trốn nô?"

Hảo nữ không so đo trước mắt! Đây là câu nói đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng.

Nàng lập tức liền nở nụ cười, bộ dáng cười lấy lòng so với Diêm Vương còn cao siêu hơn: "Vẫn là đào binh đi, hắc hắc, trốn nô nghe kinh quá."

Khóe môi Phượng Thiên Vũ nhếch lên, lộ ra nụ cười xấu xa: "Chính là ngươi nói đó nha, xem như nha đầu ngươi thức thời…."

Hắn còn chưa nói xong, quần của nàng đã bị hắn mở ra.

Long Phù Nguyệt nhất thời kinh ngạc, suýt chút nữa nhảy dựng lên: "Ngươi…ngươi làm cái gì?"

Ông trời ơi, không phải hắn có tính cuồng ngược đãi đi? Hắn đem nàng đánh thành cái dạng này lại muốn bá Vương thượng cung. Thượng đế ơi, nàng bây giờ chỉ mới mười lăm tuổi, hắn sẽ không cưỡng gian ấu nữ đi chứ…..

Nàng còn chưa nhảy dựng lên, đã đau đến nhe răng hé lợi.

Chợt thấy trên người tê rần, động cũng không dám động. Tiếp theo liền cảm thấy mông lạnh lạnh, tựa hồ như được bôi cái gì lên vậy, toàn thân đau đớn giảm đi không ít.

Long Phù Nguyệt mặt đỏ tai hồng xấu hổ không chịu được, kêu lên: "Này, ta là nữ hài tử nha, sao ngươi có thể……."

Nàng còn chưa nói xong cái gáy đã tê rần, hu hu hu hu, nàng bị điểm á huyệt, ngay cả nói cũng không nói ra được.

"Nhóc con, ngươi làm loạn cái gì! Bổn Vương cho ngươi kim sang dược, bằng không mông ngươi có vết sẹo làm sao đi ra ngoài? ^o^ Nữ hài tử? Thân thể ngươi trong mắt bổn Vương cũng giống như thịt ba chỉ mà thôi……."

Tay hắn làm rất nhanh, một lúc sau, liền giúp nàng bôi thuốc xong, còn lấy cho nàng bộ quần áo. Cởi bỏ huyệt đạo của nàng: "Tốt lắm Nhóc con, ngươi có thể mặc quần áo."

Hắn không biết đã cho nàng loại linh đan kì diệu gì, đã không còn đau nữa.

47. Chương 47: Coi Như Tên Chết Bầm Là Thầy Thuốc Tốt

Hôn mê, nàng rốt cuộc bị tên yêu tinh này xem hết trơn, có nên bắt hắn phụ trách hay không đây?

Long Phù Nguyệt trong lòng rối rắm, cắn răng đứng lên.

Hừm, mặc kệ, nàng coi như đi bệnh viện khám bệnh, coi như tên chết bầm này là bác sĩ giỏi đi.

Nàng vừa tự an ủi, vừa nhanh nhẹn mặc quần áo vào…..

Phượng Thiên Vũ híp mắt xem biểu hiện phi thường phong phú trên mặt nàng, cười thầm trong lòng, trong cảm nhận của hắn, nàng chỉ là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ tinh quái……

Hắn ngồi xuống trước án: "Nhóc con, ngươi đi mang nước tắm lại đây."

"Hả?" Long Phù Nguyệt trợn to mắt. Không thể nào? Nàng hiện tại chính là bệnh nhân, đi đứng khó khăn, làm sao múc nước?

"Hả cái gì? Ngươi là nô tỳ của bổn Vương, ngươi không đi ai đi? Như thế nào? Ngươi dám cãi quân lệnh?" Ngón tay Phượng Thiên Vũ nắm chặt, tiếng nói vang lên.

"Vâng, nô tỳ đi!" Long Phù Nguyệt lúc này đầy đau khổ, đương nhiên sẽ không ngốc lúc này cũng hắn phân cao thấp, vội đáp ứng một tiếng khập khiễng đi ra ngoài.

Người này tuyệt đối là đang chỉnh nàng, nàng đã nói đấy thôi, hắn làm sao có thể tốt như vậy, tự nhiên xoa thuốc cho nàng, chiếm tiện nghi là một chuyện, hắn đây nhất định là có tính toán, làm cho vết thương của nàng mau tốt lên, sau đó dùng phương tiện độc ác chỉnh nàng……

Nàng nhớ kỹ trong lòng, lảo đảo bưng nước vào, vừa mới vén màn lên nghe thấy một tiếng hô, như là âm thanh của nữ tử…….

Nàng hơi có chút kì quái ngẩng đầu lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

Vị nữ tử xinh đẹp kia giờ phút này ngồi trong lòng Phượng Thiên Vũ, quần áo của nàng xộc xệch, trước ngực lộ ra một mảng lớn cảnh xuân, mà Phượng Thiên Vũ, bàn tay to lớn đang ở trên thân thể của nàng ta đang thám hiểm…….

Choáng váng! Mặt Long Phù Nguyệt đỏ lên, không nên xem cũng đã xem rồi, có thể có cái lỗ nào để chui xuống hay không?

Ôi, sao nàng lại không may lại nhìn thấy một màn kia. Ở hiện đại, nàng làm quản lý văn phòng, kết quả nhìn thấy tên quản lý mập mạp trong lòng ôm lấy một cái thư kí nhỏ mà vận động.

Nang lúc này lui cũng không được, tiến cũng không xong. Hay nói một tiếng "quấy rầy", sau đó liền trốn thoát?

48. Chương 48: Cuốn Gói Cút Đi

Không nghĩ tới hôm sau tên quản lý mập mạp cho nàng một tuyệt bút hàn khí, sau đó khiến nàng cuốn gói cút đi.

Ôi, nhớ tới chuyện này, Long Phù Nguyệt liền vô cùng oán niệm. Không nghĩ rằng đã tới cổ đại cũng gặp tình huống này!

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Sẽ không lại bị biến thái Vương gia này đuổi đi?

Không đúng, hắn bây giờ đuổi nàng cũng tốt, nàng đang lo chạy không được đây.

Chỉ là, nếu chẳng may bị giết diệt khẩu thì làm sao bây giờ?

Từ từ, sao phải lo lắng lung tung thế! Nữ tử này hẳn là thị thiếp của hắn, cũng không phải cùng nữ tử của phụ hoàng hắn yêu thương vụng trộm, có cái gì sợ hãi?

Long Phù Nguyệt suy nghĩ vòng vo, cuối cùng suy nghĩ thông suốt.

Được rồi, nếu đương sự còn không thẹn thùng, kia nàng có cái gì phải xấu hổ?

Được xem phim A phiến (phim người lớn) cũng tốt!

Long Phù Nguyệt mở mắt to tròn đi đến, còn thêm bộ dáng cực kỳ tò mò, thập phần ra sức giống như lần đầu nhìn thấy.

Rốt cuộc có người không tự nhiên đứng lên.

Vân Mặc Dao là sủng thiếp được yêu nhất của Phượng Thiên Vũ, nàng một lòng muốn làm Vương phi của hắn nên từ lúc biết thân phận Long Phù Nguyệt, trong lòng vẫn rất bất an, e sợ tâm tư của Vương gia sẽ bị tiểu nha đầu cổ quái này câu dẫn, dù sao, Long Phù Nguyệt cũng là công chúa, hơn nữa còn có hôn ước cùng Phượng Thiên Vũ.

Vốn là, nàng đêm nay nghe nói tiểu nha đầu này bỏ trốn. Nàng không những không kinh sợ mà còn vui sướng. Nghĩ đến kình địch vừa đi, lại không nghĩ rằng trong nháy mắt bị Vương gia bắt trở về!

Đánh nha đầu kia hai mươi côn còn đem nàng vào lều lớn của hắn. Vân Mặc Dao rốt cuộc không rõ trong hồ lô Phượng Thiên Vũ có bán thuốc gì, liền tìm cớ đến nhìn một cái.

Hai người nói mấy câu nàng liền tìm thời cơ ngồi vào trong lòng Phượng Thiên Vũ. Hắn luôn luôn phong lưu, thật không cự tuyệt, lại không nghĩ tiểu nha đầu kia phía sau chạy vào. Vốn bọn họ đang thân mật rốt cuộc đều bị phá hỏng.

Nhưng nếu là có người giống như một người đang xem diễn tuồng, thì lại là một chuyện khác.

49. Chương 49: Nha Đầu Kia, Thật Muốn Giết Nàng

Dường như nhận thấy được Vân Mặc Dao cứng ngắc, Phượng Thiên Vũ lại bừa bãi hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng của nàng, lúc này mới buông nàng ra.

Hắn đưa mắt nhìn Long Phù Nguyệt, thản nhiên nói: "Còn không hầu hạ bổn vương rửa tay, đứng ở nơi đó làm cái gì?"

"A?" Long Phù Nguyệt lại mở to mắt, nàng thật sự không nghĩ ra là rửa tay thì có cái gì cần hầu hạ?

"Nô tài chết tiệt! Vương gia cho ngươi hầu hạ ngài ấy rửa tay, ngươi đứng ngơ ngác ở nơi đó làm cái gì?!" Vân Mặc Dao nhân cơ hội phát uy.

Con bà nó! Được rồi! Ai bảo nàng hiện tại đang ở dưới mái hiên nhà người chứ. Cũng không thể không cúi đầu.

Long Phù Nguyệt cố nén giận, bưng chậu nước đi đến trước mặt Phượng Thiên Vũ: "Rửa đi!"

Vân Mặc Dao cười lạnh lùng: "Quỳ xuống! Thật uổng cho ngươi vốn là công chúa, chẳng lẽ thị nữ của ngươi đứng ra lệnh cho ngươi rửa mặt như thế? Thật không quy củ!"

Quỳ xuống? Long Phù Nguyệt cắn chặt răng, bỗng nhiên nhớ tới trên TV thường hay chiếu cảnh nô tài hầu hạ chủ tử rửa mặt quả thật là quỳ xuống, sau đó đem bồn giơ lên cao quá… đầu……

Nhớ rõ lúc ấy khi nàng thấy lễ tiết như vậy, nổi giận chửi ầm lên Nói người cổ đại này thực biến thái…… Ôi, không nghĩ tới, chuyện như vậy cư nhiên cũng đến lượt mình.

Nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại, chợt thấy dưới chân tê rần, nàng bất ngờ không kịp đề phòng, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

Nàng quỳ quá nhanh, nước trong chậu sóng sánh rơi ra ngoài hơn phân nửa. Mà nàng vừa quỳ lập tức mông cũng bị chạm trúng sàn phòng, chạm trúng vào chỗ đau trên mông. Đau đến mức nàng 'oa' lên một tiếng, mồ hôi lạnh cùng nước mắt không ngờ tuôn xuống như bão táp.

Mẹ nó! Không cần phải nói, cái này nhất định là quỷ kế của Vân Mặc Dao!

Long Phù Nguyệt chưa bao giờ nếm qua đau đớn khuất nhục như thế, nàng nổi giận, gần như không kịp suy nghĩ, vỗ nhẹ lên xánh tay, thanh âm nhanh như chớp, phóng thẳng về hướng Vân Mặc Dao!

Gần như so với nàng nhanh hơn, thân hình Phượng Thiên Vũ chợt lóe, đem Vân Mặc Dao kéo lảo đảo, tiểu thanh xà kia nhất thời táp một cái vào khoảng không, ở không trung lóe ra một chút, biến mất.

Vân Mặc Dao bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nàng cũng là người luyện võ, đương nhiên thấy rõ ràng hình dáng thanh xà kia, đầu rắn hình tam giác, rõ ràng là kịch độc. Cắn một ngụm chỉ sợ sẽ toi mạng.

Nha đầu kia, thật sự muốn giết nàng?!

Vân Mặc Dao trong nháy mắt đã nằm ngay giữ làn ranh sinh tử, không khỏi giận dữ, nhấc chân liền đá một cái về hướng Long Phù Nguyệt: "Tiểu tiện nhân! Ngươi muốn chết!"

50. Chương 50: Nên Tăng Thêm Chút Trí Nhớ Cho Ngươi!

Một cước hàm chứa phẫn nộ của nàng ta đá ra, mang theo tiếng gió sắc bén. Nếu như bị đá trúng một cước này, Long Phù Nguyệt không chết cũng mất nửa cái mạng.

Long Phù Nguyệt không có võ công, hoàn toàn không kịp trốn, đem mắt nhắm lại: "Con bà nó, cùng lắm thì ta lại đi tìm Diêm Vương Đại gia uống trà!"

Chợt nghe một thanh âm 'ca' vang lên, tiếp theo liền nghe thấy Vân Mặc Dao kêu lên một tiếng đau đớn, bùm một tiếng tựa hồ là té ở trên mặt đất, nàng ta không tin nhìn Phượng Thiên Vũ: "Vương gia, ngài…… ngài……"

Phượng Thiên Vũ vươn tay hất chân của nàng ta ra, hắn phủi phủi tay, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vân Mặc Dao, thản nhiên nói: "Bổn vương ở đây, khi nào đến phiên ngươi tới ra lệnh? Cút!"

Ngày thường, trên mặt hắn luôn xuất hiện nụ cười, nay gương mặt trầm xuống, độ ấm chung quanh tựa hồ cũng giảm xuống tới không độ.

Vân Mặc Dao bị dọa thân mình run lên, vội phủ phục trên mặt đất: "Tiện thiếp biết sai, tiện thiếp biết sai rồi."

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, tươi cười như hoa xuân sáng lạn, vươn tay đem nàng ta nâng dậy, thuận tay lại giúp nàng ta xoa chân, cười tủm tỉm nói: "Lúc này mới ngoan, Mặc Dao, đừng quên thân phận ngươi. Gia còn có thể thương ngươi."

Vân Mặc Dao thừa cơ tiến vào trong lòng, ngực của hắn: "Cám ơn Vương gia, tiện thiếp đã biết, ngài sẽ không cùng tiện thiếp chấp nhặt, Vương gia, kỳ thật tiện thiếp cũng là một mảnh hảo tâm, nha đầu kia tay chân vốn vụng về sợ là hầu hạ không được Vương gia, không bằng phái một nha hoàn tay chân lanh lẹ, thông minh, còn nha đầu này để tiện thiếp mang về dạy dỗ thật tốt……"

Nàng ta một câu còn chưa nói xong, thân mình liền bay đi ra ngoài, may mắn nàng ta có chút võ công, ở giữa không trung liều mạng điều chỉnh thân hình, cuối cùng mới không đâm đầu ngã trên mặt đất. Nhưng liên tục thối lui vài bước, loạng choạng, bùm một tiếng ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng ta sợ tới mức hồn phi phách tán - Hồn vía lên mây, còn không kịp đứng lên, khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ liền tiến đến trước mặt của nàng ta, trên mặt hắn vẫn cười vân đạm phong khinh như trước: "Vân Mặc Dao, xem ra bổn vương rất sủng ngươi, chuyện của bổn vương khi nào đến phiên ngươi tới khoa tay múa chân? Xem ra nên tăng thêm một ít trí nhớ cho ngươi!"

Vỗ tay hai cái, có bốn binh lính bước nhanh đến, cùng nhau khom người: "Vương gia có gì phân phó?"

Phượng Thiên Vũ ảm đạm cười, dùng bạch ngón tay ngọc chỉ chỉ Vân Mặc Dao: "Đem vị Vân thị thiếp này đưa vào cấm thất đi tỉnh tu một chút. Trong ba ngày, ta không gặp nàng ấy!"

51. Chương 51: Tuyệt Đối Làm Một Nam Nhân Phúc Hắc, Nham Hiểm…

Vân Mặc Dao sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, quỳ rạp trên mặt đất liên tục dập đầu: "Vương gia thứ tội, tiện thiếp cũng không dám… nữa, Vương gia thứ tội……" Cái trán của nàng ta gần như chảy máu.

Phượng Thiên Vũ cũng thần sắc bất động, lạnh lạnh nói: "Ngươi tiếp tục dong dài, thì phải là sáu ngày……"

Lần này, Vân Mặc Dao sợ tới mức không dám động, ngơ ngác tùy ý binh lính đem nàng ta đỡ đi ra ngoài.

Long Phù Nguyệt cũng sợ tới mức đứng ở nơi đó, động cũng không dám động.

"Tên biến thái này, quả nhiên không phải biến thái bình thường. Vân Mặc Dao tốt xấu gì cũng xem như người bên gối hắn, hắn lại có thể đối đãi âm độc với nàng ta như thế! Người kia, cười thật ngọt, xuống tay thật âm độc, tuyệt đối là phúc hắc nam, nham hiểm đáng sợ……"

Long Phù Nguyệt đang ở trong bụng mãnh liệt oán thầm, chợt thấy thân mình nhẹ hẳng, đã bị Phượng Thiên Vũ ôm lấy.

Nàng hoảng sợ: "Ngươi…… ngươi muốn xử phạt ta như thế nào?" Ông trời a, người bên gối mà hắn còn xuống tay âm độc như thế, còn nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, hắn sẽ không trực tiếp giết nàng chứ? Nghe nói làm Vương gia bình thường, muốn giết một tiểu nha đầu dễ dàng giống như bóp chết một con kiến vậy……

Mặt Phượng Thiên Vũ bình tĩnh, một câu cũng không nói, đem nàng đặt xuống trên chăn đệm nằm dưới đất, xem xét một chút thương thế trên mông nàng, lại bôi một ít thuốc mỡ lên. Lúc này mới buông tay. Lạnh lùng thốt: "Nhóc con, không nên tùy tiện để tiểu thanh xà của ngươi đả thương người, bằng không, bổn vương sẽ đem cánh tay này của ngươi chặt bỏ! Còn nữa, về sau ngươi chính là nha đầu bên người bổn vương, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi. Sáng mai bổn vương phái riêng một người đến dạy ngươi quy tắc."

Hắn ngẩng đầu nhìn xem đồng hồ nước, khuôn mặt tuấn tú nhất thời tối sầm: "Mới đây đã đến canh bốn rồi! Nhóc con, ngươi náo loạn làm cho bổn vương một đêm không ngủ! May mắn hiện tại không phải ở Thiên Tuyền quốc, bằng không bổn vương hiện tại đã vào triều. Tốt lắm, bổn vương chợp mắt một chút, đến canh năm ngươi nhớ đánh thức bổn vương, nếu như làm trễ nãi chuyện của bổn vương, bổn vương sẽ lấy đầu của ngươi!"

Long Phù Nguyệt giờ phút này nào dám nói nửa chữ không? Cúi đầu đáp ứng, trong lòng lại đang oán thầm: "Nha, ta cũng một đêm không ngủ a, còn bị mấy đòn hiểm biến thái của ngươi, 5555555, số ta thật khổ. Còn phải trông chừng canh giờ……"

Miệng vết thương trên mông nàng tuy rằng chẳng phải đau, nhưng vẫn là không dám chạm đất, chỉ có thể nằm úp sấp.

52. Chương 52: Một Đôi Mắt Gấu Mèo

Mắt thấy Phượng Thiên Vũ nằm trên giường sau suất án ngủ say, nàng cũng muốn được như vậy muốn chết, nhưng cũng không dám ngủ, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chằm chằm đồng hồ nước……

Canh một qua đi rồi bây giờ lại đến canh hai, cho tới bây giờ không khỏi có cảm giác một canh giờ lại trôi qua khó khăn như vậy, nàng gần như là thấy dài như cả năm, mí trên cũng mí dưới liều mạng đánh vào nhau, nàng thấy vậy liền liều mạng ngắt mình một cái, dùng đau đớn để bức bách chính mình tỉnh táo…

Một canh giờ gian nan cuối cùng cũng trôi qua. Long Phù Nguyệt nghe được bên ngoài đánh canh năm, vừa định nhảy dựng lên kêu Phượng Thiên Vũ, ngoài trướng liền truyền đến thanh âm của hai công công: "Vương gia, trời đã canh năm, chúng nô tài hầu hạ Vương gia rời giường."

Thanh âm bọn họ không lớn không nhỏ, vừa nghe đã biết được huấn luyện. Phượng Thiên Vũ lười biếng ngáp một cái: "Hai ngươi, có thể vào được."

Long Phù Nguyệt giật mình mở mắt to, thì ra có thái giám chuyên đánh thức Vương gia rời giường, tên biến thái kia còn muốn nàng nhìn chằm chằm đồng hồ nước làm chi? Hắn lại muốn chỉnh nàng!

Long Phù Nguyệt trong lòng tiểu vũ trụ hừng hực bốc cháy lên, nhưng nàng lại học ngoan, không dám mắng hắn, chỉ dám lấy hai mắt to trừng hắn, nếu trong ánh mắt có thể bắn ra dao nhỏ, phỏng chừng Phượng Thiên Vũ liền biến thành con nhím.

Phượng Thiên Vũ chậm rãi nhìn hai thái giám hầu hạ mặc triều phục, sau đó tà tứ liếc nhìn Long Phù Nguyệt một cái, thấy nàng kia có một đôi mắt gấu mèo, trong đôi mắt màu lam xinh đẹp hiện lên tia cười bỡn cợt.

Đi đến trước người nàng, hắn thâm ý khen ngợi vỗ vỗ vào đầu nàng: "Nhóc con, làm việc không tồi, bổn vương phải thưởng cho ngươi."

Long Phù Nguyệt mở to mắt trừng hắn, nếu ở hiện đại, nàng sớm đem hắn mắng đến cẩu huyết lâm đầu. Nhưng bây giờ, 55555555, nàng không dám!

Nghe hắn nói muốn ban thưởng cho nàng, nàng cắn răng nở nụ cười: "Đa tạ Vương gia khen thưởng, đây là việc tiểu nhân phải làm, phần thưởng trong lời nói của Vương gia, chỉ cần ban cho nô tỳ ngủ một giấc đi." Con bà nó, nàng mở to hai mắt đến bây giờ, phải vậy mới đã.

Đôi môi Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười quyến rũ cười, sờ sờ đầu nàng: "Nhóc con, nhanh như vậy liền vội vã muốn cùng bổn vương trên giường? Ngươi còn nhỏ. Thân thể nhỏ bé của ngươi, bổn Vương không có hứng thú…."

"Oanh!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đỏ! Giận đến đỏ mặt tía tai.

53. Chương 53: Cười Chân Chó

Giơ ngón tay chỉ vào hắn: "Ngươi…… Ngươi……" Nha, hắn nghĩ đến đâu vậy? Nàng thầm nghĩ muốn ngủ một giấc thật ngon, ai muốn lên giường cùng tên biến thái này?

Phượng Thiên Vũ duỗi tay ra, liền đem bàn tay nhỏ bé của nàng chụp lại: "Nhóc con, thật khó nghĩ là ngươi lại lớn lên trong hoàng cung như thế nào, nô tài dùng ngón tay chỉ vào chủ tử sao?"

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng bao phủ ngón tay gây họa của Long Phù Nguyệt, thản nhiên nói: "Ngươi có biết hay không, chỉ bằng lóng tay chỉ vừa rồi của ngươi, bổn vương là có thể đem ngón tay cái của ngươi chặt xuống?"

Long Phù Nguyệt toàn thân nổi da gà, tay hắn phủ tay nàng, làm cho lòng của nàng từng đợt rét run, trời ạ, võ công người này cao như vậy, bằng không chỉ cần dùng khí công trực tiếp đem ngón tay nàng cắt bỏ đi?

Hảo hán không so đo thế yếu trước mắt, Long Phù Nguyệt cuống quít làm ra vẻ mặt tươi cười, thực chân chó cười hì hì nói: "Vương gia thứ tội, người không biết không có tội, trong bụng tể tướng có thể chạy thuyền, hãy bỏ qua cho tiểu nhân lúc này đi. Tiểu nhân kiếp sau làm trâu làm ngựa, báo đáp đại ân đại đức của ngài."

Nàng thuận miệng nói, đem từ ngữ trong sách vở, trên TV thường thấy những đoạn máu chó nịnh bợ nói ra.

Phượng Thiên Vũ ngẩn ra, ngửa đầu cười ha ha đứng lên, bỏ tay nàng ra, vỗ vỗ vào đầu nàng: "Nhóc con, ngươi thật sự là một cô bé con cổ quái, ngươi ở nơi nào học được nhiều lời nói quê mùa trong giang hồ như vậy? Ha ha, nếu như không phải nhìn cánh tay của ngươi có đồ đằng, bổn vương thật đúng là hoài nghi thân phận công chúa của ngươi.

Hắn ha ha nở nụ cười, lúc này mới nói: "Nhìn thấy ngươi bổn vương thấy rất vui vẻ, bổn vương tạm tha cho ngươi lần này, nghỉ tạm hai canh giờ, sau đó đem soái trướng rửa sạch một lần, nhớ kỹ, chính là không được nhiễm một hạt bụi nào! Nếu như bổn vương phát hiện một chút tro bụi, thì cái đầu nhỏ của ngươi không thể an ổn ở trên cổ ngươi ."

Hắn lại vỗ vỗ đầu Long Phù Nguyệt, lúc này mới xoay người nghênh ngang mà đi.

Long Phù Nguyệt sớm không tìm ra phương hướng. Vừa thấy hắn rời đi, bất chấp tất cả, nhảy vào trên đệm liền ngủ.

Tựa hồ là ngủ thật lâu, lại tựa hồ là ngủ ngắn ngủn trong một cái chớp mắt, nàng đang ở trong mộng cùng Chu công nói chuyện phiếm đánh cờ, bên tai giống như truyền đến một trận tiếng kêu: "Phù Nguyệt, dậy mau, ngươi đã ngủ hai canh giờ……"

54. Chương 54: Trách Không Được Ngươi Lại Vụng Về Đến Thế……

Long Phù Nguyệt trở thân mình, ánh mắt cũng không mở, mơ mơ màng màng phất phất tay: "Đừng, đừng gọi…… để cho ta ngủ tiếp một lát thôi……"

Long Phù Nguyệt thích nhất là ngủ nướng, lúc ở hiện đại, bởi vì sáng sớm rời giường, đồng hồ báo thức không biết bị nàng phá hủy bao nhiêu lần.

Lúc này nghe được có người gọi, nàng ngủ, mơ mơ màng màng, nàng còn tưởng rằng là ở hiện đại. Hoàn toàn là không để ý tới.

"Rời giường! Nếu ngươi không dậy, cẩn thận Vương gia chém đầu ngươi!" Tạp âm bên tai kia bám riết không tha, chẳng những không nhỏ đi, ngược lại còn to hơn. Ngay cả thân thể của người đó cũng mãnh liệt lay nàng dậy.

Này lay trên rồi lại lay dưới, khiến nàng mông lung mơ hồ chạm đến vết thương, một trận đau đớn truyền khắp toàn thân, nàng nhất thời đau đến mất hồn mất vía. Kêu 'A' một tiếng, mở mắt. Trước mắt thấy khuôn mặt của một tiểu nha đầu. Đôi mắt tròn tròn thật là linh động.

Điềm Nhi!

Lúc này Long Phù Nguyệt hoàn toàn thanh tỉnh: "Điềm Nhi, tại sao ngươi lại ở trong này?"

Điềm Nhi thấy nàng rốt cục tỉnh lại, thở phào một hơi: "Phù Nguyệt, ngươi đã tỉnh, ngươi ngủ cũng thật lâu, ta đã gọi ngươi cả nửa ngày a."

Long Phù Nguyệt xấu hổ cười cười: "À, à, ta luôn ngủ say như thế, hơi mê man một ít…… này, đúng rồi, Điềm Nhi, ngươi tại sao biết giờ này đến gọi ta?"

Điềm Nhi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ: "Là, là Vương gia sáng nay tự mình phân phó cho ta, ngài ấy không cho ta ở chỗ giặt quần áo, để cho ta tới nơi này cùng ngươi cùng nhau quét tước soái trướng, cũng dặn ta giờ này giờ đánh thức ngươi."

Long Phù Nguyệt lúc này mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, thầm nghĩ: "Thì ra tên biến thái này còn có chút nhân tính, biết soái trướng lớn như vậy, một mình ta quét không hết……"

Điềm Nhi tay chân cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ chốc lát đã chuẩn bị khăn lau, cái phất trần và dụng cụ chỉnh tề vân vân, hai người liên thủ quét dọn.

Điềm Nhi nói nhiều, so sánh nhiều, líu ríu. Hai người vừa nói vừa làm, cũng thật là rất vui.

"Phù Nguyệt, thì ra ngươi thật là tiểu công chúa Thiên Cơ quốc, trách không được tay chân vụng về ngươi lại đến thế…… Hì hì, nhưng ta thực sự không hiểu, tối hôm qua giặt nhiều quần áo như vậy, ngươi làm sao giặt hết?" Điềm Nhi cuối cùng là hỏi ra vấn đề thắc mắc.

55. Chương 55: Trời Ạ, Không Bằng Ngươi Giết Ta

Long Phù Nguyệt hì hì nở nụ cười, mở to đôi mắt, nửa thật nửa giả nói: "Thần tiên thấy ta đáng thương, đến giúp ta giặt." Kỳ thật tiểu thanh xà trên người Long Phù Nguyệt kia chính là một kim tằm cổ.

Kim tằm cổ thích nhất là sạch sẽ, những chỗ nó ở thường thường không có một hạt bụi dù là rất nhỏ. Tối hôm qua khi mọi người đều đi rồi, nàng liền thả tiểu thanh xà ra, để cho nó giặt thay quần áo. Đương nhiên là giặt nhanh lại còn sạch.

Nguyên nhân mà Long Phù Nguyệt có gan ngủ là do Phượng Thiên Vũ đã đi rồi. Dù sao chỉ cần phái tiểu thanh xà ra đảm nhiệm việc quét dọn nàng đương nhiên là không khẩn trương.

Lại không nghĩ rằng Phượng Thiên Vũ sẽ cho nàng một người để giúp đỡ. Chết thật, đương nhiên nàng làm sao dám sử dụng tiểu thanh xà.

Chiết tiệt thật, nàng cũng không dám dùng. Đành phải chấp nhận đi cùng Điềm Nhi làm nhiệm vụ lau dọn.

Khăn lau rất nhanh bẩn, chậu nước sạch cũng biến thành đen. Long Phù Nguyệt trong lòng suy nghĩ một kế, cười hì hì nhìn Điềm Nhi nói: "Điềm Nhi, ngươi cứ lau trước, ta đi ra bờ sông múc nước." Ở trong lòng

hiện tại đã âm thầm tính toán, hiện tại tên biến thái kia không có ở đây, đúng là thời cơ tốt để chạy trốn, nếu có thể ra bờ sông, nhảy vào trong sông kia nàng sẽ không sợ….

Nàng đang dồn sức tính toán, Điểm Nhi lại nở nụ cười "Phù Nguyệt, chúng ta không cần phải tự mình đi múc nước đâu. Bên ngoài còn có người hầu binh sĩ mà. Múc nước là nhiệm vụ của bọn họ."

Miệng nói xong, liền đem nước bẩn mang ra ngoài, không lâu sao, quả nhiên quân sĩ lại đem nước tiến vào trong.

Kế hoạch chạy trốn của Long Phù Nguyệt một lần nữa hỏng từ trong trứng nước, không khỏi có chút ủ rũ.

Hai người dọn dẹp ước chừng gần một ngày, soái trướng trở nên rực rỡ hẳn lên.

Hai người vừa định ngồi xuống nghỉ một chút, trướng rèm được vén lên, một tiên lính chạy bộ vào, lớn tiếng phân phó một câu: "Vương gia có lệnh, đại quân xuất phát về nước, cho các ngươi trong vòng một canh giờ, đem lều lớn, vật dụng đều đóng gói phân loại, hôm nay phải đi rồi".

"A?!" Long Phù Nguyệt ngây người. Không thể nào?! Lại muốn rửa sạch phân loại một lần nữa? Trời ạ, không bằng ngươi giết ta!

Nhưng mà, oán giận thì oán giận, quân lệnh nàng cũng cãi lời không được, đành phải chấp nhận đi thu dọn.

Lại là một phen gà bay chó sủa đem mọi thứ thu dọn, lều lớn nhỏ gì đó rốt cục bị các nàng toàn bộ thu dọn xong xuôi, cũng phân loại chỉnh lý tốt, vừa mới thu dọn xong, đỉnh hoa lệ lều lớn kia liền bị hủy đi xuống dưới, thành một đống linh tinh đổ nát, mọi thứ đều được chất trên một chiếc xe ngựa to.

56. Chương 56: Nhóc Con, Bóp Chân Cho Bổn Vương

Tam quân binh sĩ đã toàn bộ chuẩn bị đợi lệnh.

Phượng Thiên Vũ mang đội quân tiên phong, chừng mấy vạn người.

Binh hơn một vạn, đông không kể siết.

Nhiều người như vậy sắp xếp thành một đội ngũ thật chỉnh tề, ngay hàng thẳng lối giáp trụ sáng ngời.

Long Phù Nguyệt nhìn vừa thấy, thè lưỡi, lần đầu tiên có một tia bội phục đối với Phượng Thiên Vũ: "Ồ, người nầy hành quân rất có tiến bộ, nhìn cách hành quân chỉnh tề thế này so với buổi duyệt binh lễ quốc khánh cũng không thua kém."

Sớm có một sĩ binh dẫn hai nàng lên một chiếc xe ngựa. Bên trong xe đã có bốn năm nữ tử. Đều mặc đồ của thị nữ. Nhìn thấy Long Phù Nguyệt tiến vào, lộ ra ánh mắt tò mò.

Long Phù Nguyệt bất chấp tất cả, tìm chỗ ngồi, vừa định ngồi xuống, mông vừa mới chạm vào ghế, nàng liền đau đớn nhảy dựng lên.

Ôi, vết thương ở mông nàng còn chưa có khỏi.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Không gian trong xe rất là hẹp, nàng hoàn toàn không thể đứng, lại không thể ngồi, không có cách nào. Nàng đành phải quỳ xuống dựa lưng vào vách xe.

Qua một hồi, xe liền dừng lại, Long Phù Nguyệt xốc lên màn xe, hướng ra phía ngoài nhìn, phía trước là nhìn không tới những chiếc xe ngựa phía sau, phía sau sắp hàng chỉnh tề. Những lá cờ bay phất phới, xe ngựa nối đuôi nhau thành hàng dài.

Quỳ một hồi, chân của nàng bắt đầu tê.

Trời ơi, nàng không biết phải ngồi bao lâu trên xe ngựa, nếu ngồi trên này mấy ngày mấy đêm, chỉ sợ chân nàng sẽ hỏng mất!

Nàng đang oán niệm đầy mình, chợt nghe tiếng chân bước tới, một người ở ngoài xe hô: "Vương gia có lệnh, gọi Long Phù Nguyệt đến Long Xa hầu hạ." (Long xa: xe dành cho Vương gia, hay vua chúa)

Long Phù Nguyệt sửng sốt. Trời ơi, còn bảo cho nàng đi hầu hạ? Cái tên biến thái kia tra tấn nàng còn chưa đủ?

Long Phù Nguyệt một đầu đầy hắc tuyến. Ở chung quanh tràn ngập ánh mắt đố kị của nữ tử, nàng bị đưa đến một chiếc xe ngựa rộng lớn xa hoa.

Xe ngựa này so với xe ngựa bình thường ước chừng lớn gấp hai lần, bên trong xe được bố trí cực kì tinh xảo. Có một cẩm tháp, còn có tấm thảm tinh xảo lót sàn, một cái bàn bằng gỗ hoa lệ. Mỗi một thứ đồ vật đều được bày trí rất tỉ mỉ, đồ vật tuy nhiều nhưng hoàn toàn hợp lí, không chói mắt.

Ồ, Vương gia này thật đúng là biết hưởng thụ. Nhìn một cái, ngay cả xe ngựa cũng giống như phòng ngủ. Ôi, vẫn là người kia có số mạng thật tốt.

Bên trong xe, chỉ có một mình Phượng Thiên Vũ, giờ phút này hắn đang nửa nằm nửa ngồi trên cẩm tháp, nhìn thấy nàng tiến vào, ánh mắt dừng lại ở thắt lưng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra ý cười: "Nhóc con, bóp chân cho bổn vương."

57. Chương 57: Hai Chân Người Kia Sẽ Không Phải Là Giả Chứ?

Long Phù Nguyệt bởi vì vừa rồi là quỳ sát ở trên xe ngựa, hai chân tê dại không chịu nổi, mà binh lính kia thúc giục nàng đi nhanh, làm cho chân nàng cũng chưa kịp giãn gân cốt, cho tới bây giờ, hai chân vô cùng khó chịu, như là có hàng vạn hàng nghìn mũi kim đâm vào chân. Nghe thấy Phượng Thiên Vũ phân phó một tiếng, trong lòng thầm mắng: "Ngươi ngồi thoải mái như vậy ở trong xe ngựa còn cần bóp chân, thật sự là sướng quá mà."

Tuy trong lòng không hề phục, miệng nàng cũng không dám nói gì. Đành ngồi xuống, hai nắm tay ở trên đùi hắn nhẹ nhàng đấm bóp.

Phượng Thiên Vũ mỉm cười nhìn nàng, đôi mắt sâu như biển rộng khẽ khép hờ lại, tràn đầy hứng thú. Hắn giãn đôi chân dài ra một chút: "Nhóc con, dùng sức mạnh một chút, ngươi hiện tại giống như đang gãi ngứa vậy."

Lửa giận của Long Phù Nguyệt vốn đang sôi sục trong bụng, nghe hắn nói như vậy, trong lòng lại phát hỏa.

Hừ, chê yếu phải không? Vậy nàng liền thử dùng một vài mưu mẹo xem sao!

Long Phù Nguyệt vén tay áo, cắn răng một cái, nắm tay nhỏ bé nhanh như chớp cuồng bạo đánh thùm thụp xuống.

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ ẩn chứa một nụ cười nghiền ngẫm, rõ ràng khép hờ ánh mắt: "Ừ, như vậy là được rồi, đừng có ngừng……"

"A?" Long Phù Nguyệt sửng sốt, ở hiện tại khí lực của nàng cũng là khá lớn. Tuy rằng lần này linh hồn nàng đang tạm ở trong thân thể một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi, nhưng nàng cảm thấy, khí lực vẫn rất tốt.

Lần này nàng liều mạng đấm thật mạnh, nếu là người thường, sớm bị nàng đấm cho sưng chân. Mà chân người này lại không phải được làm bằng sắt. Sao một chút đau đớn cũng không có, mà dường như lại rất thích. Người kia hai chân sẽ không phải là giả chứ?

Long Phù Nguyệt trong lòng hiếu kì, thật muốn vén ống quần hắn lên để nhìn một cái. (nhok: PN thật là háo sắc, PN*lườm*)

Nhưng mà ngẩng đầu nhìn thấy dung nhan vô cùng tuấn tú của hắn, nàng lại không có gan. Sau khi đấm bóp một hồi, Phượng Thiên Vũ không sao, Long Phù Nguyệt thật mệt hai bàn tay cũng có chút sưng đỏ.

Nàng ngẩng đầu nhìn xem Phượng Thiên Vũ, người này khép hờ ánh mắt, cũng không có ý định cho nàng dừng tay.

Nha nha, người này sẽ không là cố ý cho nàng đấm bóp chân giả gây sức ép nàng chứ?

Long Phù Nguyệt rất là buồn bực, lấy ra một bàn tay, gãi gãi đầu, trong lúc vô ý đụng phải trâm gài tóc.

58. Chương 58: Xú Nha Đầu, Xem Đủ Chưa

Nàng trong lòng bất chợt vừa động, chợt nghĩ tới một chủ ý.

Đường cổ đại so với hiện đại không được tốt lắm thường có xóc nảy.

Đợi cho xe ngựa lại xóc nảy một chút, Long Phù Nguyệt giả vờ không giữ được thăng bằng, ngã về trước một cái, cái trâm cài trên đầu của nàng gần như vô tình nhưng thật chính xác, đâm vào đùi hắn!

Thân mình Phượng Thiên Vũ hơi hơi run lên, mở choàng mắt. Có một tia giận dữ trong mắt hắn chợt lóe mà qua: "Nhóc con, ngươi làm gì?"

Long Phù Nguyệt tay chân luống cuống gượng đứng lên, nở nụ cười giả dối: "Ôi, xin lỗi, xe ngựa này thật sự là rất xóc, nô tỳ không cẩn thận, lúc nãy mới đâm phải Vương gia, xin lỗi, rất xin lỗi. Dạ, để cho nô tỳ nhìn xem, có phải rất đau hay không……"

Miệng nói xong, không cùng Phượng Thiên Vũ nói chuyện nữa, bàn tay của nàng bắt đầu tìm việc làm.

Cây trâm của Long Phù Nguyệt đâm vào đùi của hắn.Long Phù Nguyệt vừa vén ống quần của hắn lên vừa thấy. Không khỏi hít một hơi lạnh. Người nầy, làn da so với nữ nhân còn nhẵn nhụi, trắng mịn, giống dương chi mĩ ngọc, nơi bị đâm trúng bị trầy sướt có vết máu rỉ ra. Máu đỏ sẫm trên nền da trắng như tuyết, có một vẻ đẹp thực sự kiêu sa đến như thế.

"A, chảy máu, vậy không phải chân giả……" Trong đầu Long Phù Nguyệt xuất hiện ý niệm này.

"Này, xú nha đầu, xem đủ chưa?" Thanh âm của Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên từ phía trên chuyền đến.

"Dạ, dạ, nô tỳ sẽ băng bó cho ngài." Long Phù Nguyệt tiếp nhận kim sang dược hăn đưa, chọn một chút, rắc lên chân hắn. Lại nhìn chung quanh.

Không có băng vải, vậy thì lấy gì băng bó? Con mắt nàng vòng vo mấy vòng, bỗng nhiên nhìn đến áo choàng tuyết trắng của hắn. Linh cơ vừa động, tay nhỏ bé cầm lấy áo choàng, xé một cái!

Chỉ nghe 'xoẹt' một thanh âm vang lên, áo choàng bất giác bị nàng xé mạnh xuống một mảnh lớn.

"Nhóc con, ngươi làm gì thế?" Phượng Thiên Vũ ngồi bật dậy, rèm mi hơi khép, đôi lông mày hơi nhăn lại.

"Để băng bó cho ngài mà, nơi này lại không có băng vải…… Đành phải xé áo choàng của ngài để làm vải." Long Phù Nguyệt cười híp mắt, đối với hành vi của mình vô cùng đắc ý.

Hắc hắc, trên TV nàng cũng thường hay nhìn thấy, những tình huống như thế này thì nên làm cách này.

59. Chương 59: Uốn Ván

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ nhất thời đen đi một nửa. Nha đầu này, hắn nên mắng nàng ngốc, hay là nên mắng nàng cổ quái? Nàng thật sự là Long Phù Nguyệt tiểu công chúa sao?

Hắn vô lực thở dài một hơi: "Nha đầu ngu ngốc! Não của ngươi rốt cuộc chứa gì vậy? Có khi thông minh quá, có khi lại ngu ngốc không tin nổi! Quân doanh của bổn vương lớn như vậy lại không có băng vải? Miệng vết thương nhỏ như vậy sao phải cần băng vải băng bó? Có phải não của ngươi biến thành đá rồi hay không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đỏ lên, âm thầm lè lưỡi, cười ngây ngô vài tiếng: "Nếu là người bình dân như chúng tôi, đương nhiên không cần băng bó, nhưng ngài không phải vương gia sao, thân mình quí giá, ta cũng chỉ suy nghĩ cho ngài thôi. Vạn nhất bị uốn ván sẽ không tốt."

"Uốn ván?" Phượng Thiên Vũ nhíu mày "Có ý gì?"

"Uốn ván….. Uốn ván là môt loại bệnh, nếu bị thương mà xử lý không tốt, liền mắc phải, một khi bị loại bệnh này, thì coi như đã bước một chân vào quỷ môn quan, tỷ lệ tử vong là khoảng 40 phần trăm……"

Long Phù Nguyệt ở trên mạng có một người bạn là y sĩ, hai người bình thường chỉ nói chuyện phiếm, nhưng cho nàng không ít tri thức y học, thường xuyên qua lại nàng cũng nhớ một ít.

Một khi đã mở đầu nàng sẽ không phanh được, nói tiếp: "Ở chỗ các ngươi lạc hậu như vậy, đương nhiên không có vác-xin phòng bệnh uốn ván, cho nên vẫn nên cẩn thận một chút." Nàng chỉ lo nói, không biết trong lời nói hồn nhiên của mình có biết bao sơ hở.

Một phen nói cho hết lời, cổ tay nàng bỗng nhiên bị hắn nắm, đôi mắt Phượng Thiên Vũ lộ ra ánh sáng: "Nhóc con, ngươi rốt cuộc là ai? Sao lại biết những điều cổ quái này?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, lúc này mới phát giác mình đã lỡ lời, đã nói ra một ít tri thức hiện đại. Long Phù Nguyệt cười ngây ngô hai tiếng: "Ta đương nhiên là tiểu công chúa Long Phù Nguyệt. Ngươi không phải đã kiểm chứng qua sao?"

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa: "Vậy ngươi lớn lên ở đâu? Tại sao lại biết nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó, hơn nữa…..Nói chuyện với ngươi cũng thực cổ quái. Không phải ngươi sinh sống trong thâm cung sao?"

Long Phù Nguyệt nở nụ cười liều mang che dấu: "Cái này, ta từ nhỏ rất thích đọc sách, những thứ kia đều là trong sách thấy được."

60. Chương 60: Yêu Thương Nhung Nhớ

"Đọc được trong sách?" Phượng Thiên Vũ rõ ràng không tin "Sách gì? Bổn vương coi như là người đọc nhiều sách vở, tại sao lại lại không biết loại sách này?"

"Cái này, cái này ta đã quên, bình thường ta đọc xong đều không nhớ tên sách, chỉ nhớ một chút nội dung. Ha ha, ngươi không thấy được cũng không có nghĩa là không có sách đó nha, hiện nay sách nhiều như vậy, ngươi không thấy cũng thực bình thường." Long Phù Nguyệt không sợ chết mở miệng nói.

Lông mi Phượng Thiên Vũ giật giật, như muốn nói cái gì đó.

Xe bỗng nhiên xốc nảy một cái. Long Phù Nguyệt vốn không để ý, cân bằng không tốt, thân mình liền bay về phía trước, bổ nhào vào lồng ngực Phượng Thiên Vũ. Lần này té ngã chính là hàng thật giá thật, một chút giả vờ cũng không có.

Nàng lắp bắp kinh hãi, vội vàng đứng dậy, chợt thấy thân mình căng thẳng, ngược lại bị hắn ôm trong ngực.

Long Phù Nguyệt lớn như vậy vẫn chưa từng bị nam tử ôm qua, không khỏi mặt đỏ tai hồng, ngẩng đầu vừa thấy, đối diện là đôi mắt thâm thúy hẹp dài của Phượng Thiên Vũ thâm thúy.

Phượng Thiên Vũ khóe môi hiện lên một mạt tà ý cười: "Nhóc con, đối với ta yêu thương nhung nhớ?" Hắn cúi đầu ở trên cổ nàng cắn một cái: "Nhóc con, trên người của ngươi vẫn còn thơm mùi sữa của bé con nha, nhỏ như vậy liền đối với nam nhân yêu thương nhung nhớ, vậy thực không ngoan….." (TNN: oa, anh mặt dày nha, em thích ^o^)

Long Phù Nguyệt tránh không được, nghe được hắn trêu đùa, một luồng lửa giận hướng thẳng lên ót, bàn tay nhỏ nắm chặt lại đánh vào trong ngực hắn: "Buông tay! Ngươi đừng tự sướng! Tên háo sắc! Ai yêu thương nhung nhớ với ngươi chứ? Ngươi không cần tự sướng như vậy có được không?"

Nàng đang đánh hăng hái, bỗng nhiên hoa mắt, cổ tay lại bị hắn nắm trong tay, cũng không thấy hắn làm như thế nào, đã ôm nàng ngồi dậy, ánh mắt nhìn nàng: "Tự sướng? (^o^) Tiểu nha đầu, từ ngữ của ngươi cũng thật mới mẻ nha! Tên háo sắc? Ha ha nếu ngươi đã tặng bổn vương một danh hiệu, vậy bổn vương cũng nên cho ngươi lĩnh giáo một chút thê nào là háo sắc!"

Một câu vừa nói xong, Long Phù Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, khuôn mặt tuấn tú đã phóng đại trước mắt.

"A!" Long Phù Nguyệt muốn kêu sợ hãi, lưỡi của hắn nhân cơ hội tiến vào bên trong, thám hiểm miệng nàng, cùng cái lưỡi đinh hương của nàng dây dưa, xâm chiếm nàng từng góc một……

61. Chương 61: Tiểu Hài Tử Mà Thôi, Thập Phần Vẫn Còn Hơi Sữa

Long Phù Nguyệt vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, nàng mở to mắt liều mạng giãy dụa, nhưng mà bàn tay to của Phương Thiên Vũ đặt ở sau đầu nàng, làm nàng hoàn toàn không thể động đậy, gần như không chút nghĩ ngợi, nàng hung hăng cắn xuống. Mà hắn tựa hồ sớm đoán trước điều này, bàn tay sau đầu nàng điểm một chút, nàng liền bất động…

AAAAAAAA, nụ hôn đầu của nàng lại bị tên chết tiệt này cướp đi rồi!

Nước mắt Long Phù Nguyệt rào rào chảy xuống. (TNN: được đại đại đại soái ca kiss mà tỷ cũng khóc a???)

Tựa hồ bị nước mắt của nàng kinh động. Phượng Thiên Vũ mới buông nàng ra, hơi thở hắn có chút dồn dập, đôi mắt thâm sâu như biển cả nhìn không rõ đáy, trên mặt lại lộ ra nụ cười vân đạm phong khinh, trào phúng nói: "Chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, thập phần còn mùi sữa, tiểu nha đầu, ngươi muốn câu dẫn ta, vẫn còn quá non tay đó."

Bàn tay vỗ một cái, giải huyệt cho Long Phù Nguyệt.

Tay chân Long Phù Nguyệt có thể cử động, lập tức liền nhảy dựng lên, vung tay muốn tát hắn: "Ngươi nha nha, ta liều mạng với ngươi!" (TNN: có ai được soái ca hôn mà muốn đi chết hem? ^^~)

Tay nàng còn chưa đụng tới má hắn liền bị hắn bắt được, hắn híp đôi mắt lại, Khuôn mặt như hoa mà lại mang ý cười tà mị, lạnh lùng nói: "Tiểu nha đầu, ngươi lại muốn bị phạt nữa phải không? Dám đánh bổn vương! Ngươi có tin ta đem ngươi lột sạch da, ngươi sẽ chết thực khó coi không?"

Long Phù Nguyệt hiên lên một bụng lửa giận, sớm phát tác ra bên ngoài, kêu lên: "Ngươi là tên háo sắc, ngươi giết ta đi, cùng lắm ta lại đi tìm lão Diêm Vương tính sổ sách! Đã lấy nhầm mạng người còn không nói, lần này cho ta xuyên qua đến một công chúa không hay ho như vậy! Ta phải phá hủy Diêm Vương điện của hắn! Ngươi giết ta đi, cùng lắm ta lại xuyên qua một lần nữa….."

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên buông tay nàng ra, nằm trên cẩm tháp, đôi mắt xanh thâm thúy mà lẳng lơ, tản ra giống như băng tuyết sâu kín ngàn năm, cười tăm tối, gằn từng tiếng: "Rốt cuộc xáy ra chuyện gì? Tiểu nha đầu, ngươi mau nói!"

Long Phù Nguyệt sửng sốt: “Nói cái gì?”

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: “Ngươi không phải Long Phù Nguyệt! Vậy ngươi rốt cuộc là ai? Xuyên qua là có ý tứ gì?”

Long Phù Nguyệt ngẩn người ra, quật cường giương mi lên: “Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi?”

62. Chương 62: Nói Một Câu Cho Ta Biết Được Không?

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nheo lại, lắc lắc ngón tay tuyết trắng, gương mặt xinh đẹp cười lẳng lơ: “Bằng ta hiện tại là chủ nhân của ngươi, ngươi là nô tỳ của ta, tiểu nha đầu, ngươi có thể lựa chọn không nói, ta sẽ đem ngươi giao cho ngục ti, bọn họ sẽ có nhiều thủ đoạn khiến ngươi sống không bằng chết……”

Long Phù Nguyệt rùng mình một cái, nàng hiện tại là không sợ chết, nhưng lại sợ sống không bằng chết…….

Một cái án phạt đã khiến nàng khóc cha gọi mẹ, nếu giờ là ghế hùm, nước ớt…..chỉ là suy nghĩ một chút nàng càng phát run.

Ai, vẫn là câu nói kia, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Thì nói vậy.

Nàng bặm môi nói: “Ta cho dù nói ngươi cũng sẽ không tin, bởi vì việc này đối với ngươi mà nói là không thể tưởng tượng được.”

Phượng Thiên Vũ nhíu mày: “Ngươi không nói làm sao biết ta không tin? Đương nhiên, bổn vương muốn nghe lời nói thật.”

Long Phù Nguyệt thở dài, nha nha, tiến không được, lui không xong!

“Ta không phải tiểu công chúa Long Phù Nguyệt của nước Thiên Cơ, đương nhiên thân thể này là đúng thế. Nhưng ta không phải, ta đến từ tương lai…”

Long Phù Nguyệt cũng không cần biết hắn có tin tưởng hay không, lại nói luôn chuyện tiểu quỷ bắt nhầm hồn rồi Diêm Vương làm cho nàng xuyên qua. “Tốt lắm, thân phận của ta cũng đã nói cho ngươi, nếu ta đã không phải tiểu công chúa Long Phù Nguyệt, cũng không phải là nô tỳ của ngươi, cho nên—-ngươi mau thả ta đi a!”

Phượng Thiên Vũ tà tứ nằm ở cẩm tháp, nửa ngày không nói chuyện, chuyện này thật qua mức không thể tưởng tượng, thật làm cho hắn không thể tin tưởng.

Long Phù Nguyệt cẩn thận nhìn hắn, thấy hắn rũ mắt xuống, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Kìm lòng không đậu hỏi: “Này, ta nói ngươi rốt cuộc có tin tưởng lời ta hay không? Nói một câu cho ta biết có được không? ”

Phượng Thiên Vũ thản nhiên liếc mắt liếc nàng: “Nhóc con, ngươi lại muốn bị phạt có phải không? Nói chuyện với bổn vương, không có nửa điểm quy củ!”

“Được được! Vương gia đại nhân, người rốt cuộc có tin hay không?” Long Phù Nguyệt có chút vô lực hỏi.

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ chợt lóe, cười dài nói: “Ngươi nói xem?”

“Ta làm sao mà biết? Đây là do ngươi có tin tưởng ta không.” Long Phù Nguyệt chán nản.

63. Chương 63: Giải Cổ (1)

Phượng Thiên Vũ lắc lắc bàn tay trắng nõn như ngọc, tươi cười dị thường sán lạn "Dù ngươi có phải tiểu công chúa Long Phù Nguyệt hay không, người bổn vương bắt chính là ngươi, cho nên ngươi chính là nô tỳ của bổn vương, đừng mong có ý định bỏ trốn."

"Ngươi" Long Phù Nguyệt tức giận không biết phải nói thế nào cho đúng. Chính mình cũng đã nói thân thế cho hắn biết, hắn cũng không chịu thả mình đi, tên háo sắc này, xem ra mình bị hắn chỉ trúng rồi! (TNN: Còn không phải sao? ^^~)

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng, cười càng thêm tuấn tú xuất thần, vươn tay ôn nhu vuốt tóc nàng: "Được rồi, tiểu nha đầu, bổn vương đặc xá cho ngươi nghỉ ngơi một chút." Dùng cằm ý bảo nàng nằm xuống bên cạnh.

Long Phù Nguyệt không có biện pháp, nàng sớm đã quỳ đến hai chân tê dại. Lúc này cũng không khách khí nằm xuống. Nàng xuyên qua đây liền gặp vô số biến cố, vẫn không thể hảo hảo nghĩ ngơi một chút. Lúc này nằm xuống cẩm điếm, xe ngựa lắc lắc rung rung nàng đã ngủ mơ màng.

Phượng Thiên Vũ híp mắt lại, nhìn dung nhan nàng ngủ say, lúc ngủ nàng hồn nhiên như một đứa trẻ, đã không còn giương nanh múa vuốt. Miệng hắn không khỏi hiện ra một mạt ý cười, vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thì thào thở dài: "Thật là kỳ quái, cô nhóc này lại làm cho người ta vui vẻ đến thế."

Cũng không biết thế nào, lớp băng trong lòng hắn lại có một tia ấm áp…….

Cũng không biết trải qua bao lâu, Long Phù Nguyệt trong lúc ngủ mơ tỉnh dậy. Nàng bị một trận âm thanh hỗn loạn đánh thức.

Nàng nhìn quanh một chút ở trong xe, Phượng Thiên Vũ cũng không có ở đây, không biết đã đi nơi nào. Bên ngoài nhao nhao ồn ào, thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ truyền vào, cũng không biết xảy ra truyện gì.

Quân đội của Phượng Thiên Vũ luôn nghiêm cẩn theo nề nếp, tại sao lại xảy ra lộn xộn?

Long Phù Nguyệt hiếu kỳ xốc màn xe lên, nhìn ra bên ngoài, không khỏi thay đổi sắc mặt.

Đại quân không biết đã dừng lại khi nào, vô số binh lính sắc mặt kinh hoàng, ôm bụng trên mặt đất lăn lộn, còn có nôn mửa không ngừng, xụi lơ trên mặt đất, đau khổ không nói được.

Mà Phượng Thiên Vũ trầm mặc như nước, đang đứng cùng với mấy vị thầy thuốc nói nói gì đó.

Mấy vị đó đều là thầy thuốc tùy thân, y thuật đương nhiên không kém. Lúc này bọn họ đều nhíu chặt mày, nơm nớp lo sợ đứng ở nơi đó, vẻ măt vô cùng sầu não.

64. Chương 64: Giải Cổ (2)

Mấy vị kia đều là thấy thuốc tùy thân, y thuật coi như không tồi Lúc này bọn họ đều nhíu chặt mày, nơm nớp lo sợ đứng ở nơi đó. Vẻ mặt sầu não. Bọn họ thật không chẩn đoán ra đây là bệnh gì. Muốn nói là ngộ độc thức ăn, nhưng đại quân đều ăn cơm canh giống nhau sao lại có người bị, người không?

Phượng Thiên Vũ hỏi nửa ngày, cũng không hỏi ra sự tình, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống "Đều là vô dụng! Ngay cả bệnh gì cũng không tra ra được, bổn vương còn giữ các ngươi lại làm gì?"

Mấy thầy thuốc kia sợ tới mức quỳ lạy trên măt đất, liên tục hô to: "Vương gia tha mang, Vương gia tha mạng."

Chợt nghe có âm thanh mềm mại ngọt ngào vang lên: "Ngươi hù dọa bọn họ thì được ích lợi gì, loại bệnh này bọn họ vốn không thể chữa trị được."

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu lên, đã thấy Long Phù Nguyệt khập khiễng đi tới.

Trong lòng Phượng Thiên Vũ chấn động, một phát bắt được cánh tay của Long Phù Nguyệt "Tiểu nha đầu, ngươi biết loại bệnh này?"

Hắn dùng lực hơi lớn một chút, Long Phù Nguyệt kêu lên: "Uy uy ngươi buông tay ra, ngươi làm ta đau!"

Phượng Thiên Vũ hơi sửng sốt, buông lỏng tay, nhưng từ đầu đến cuối không chịu buông tay nàng: "Ngươi có biện pháp trị liệu sao?" Cũng không thể trách hắn sốt ruột, mấy vạn đại quân có hơn một nửa "thượng thổ hạ tả", ôm bụng kêu than. Hắn vốn xưa nay trấn định, nay cũng có chút luống cuống chân tay.

Trong mắt Long Phù Nguyệt hiện lên một tia do dự, cắn chặt môi, Phượng Thiên Vũ hỉ nộ vô thường, còn thích chiếm tiện nghi của nàng, nàng đối với hắn không có nhiều hảo cảm, thậm chí còn có chút chán ghét. Nàng thực sự không muốn giúp hắn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của vô số binh lính nàng lại không đành lòng.

Nghe được Phượng Thiên Vũ hỏi nàng, tức giận trừng mắt một cái "Ta cũng vừa mới xuống xe, còn không rõ có thể hay không…"

Nhìn quét qua một vòng đại quân, đột nhiên hỏi "Có phải chỉ bộ binh bị loại bệnh này hay không?"

Phượng Thiên Vũ nhướng nhướng mi, gật đầu "Không tồi!" Trong mắt hắn lóe ra ánh sáng, nha đầu kia liếc mắt một cái liền nhìn ra chỉ có bộ binh bị loai bệnh này, có phải có biện pháp điều trị hay không?

Long Phù Nguyệt không thèm nhắc lại, đi đến trước mặt một bệnh binh, cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, lại nghiêng tai nghe bụng binh lính kia phát ra từng tiếng động như sấm rền, khóe miệng chảy nước bọt, sắc mặt tái xanh, ôm bụng lăn lôn trên đất, hiển nhiên thập phần thống khổ.

65. Chương 65: Giải Cổ (3)

Long Phù Nguyệt lại nhìn tiếp vài người, đều là bệnh trạng y như nhau.

Phượng Thiên Vũ vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào sắc mặt của nàng, thấy mày nàng giãn ra, hình như có biện pháp, trong lòng vui vẻ: "Thế nào?"

Con mắt Long Phù Nguyệt khẽ chuyển vòng vo vài vòng.

Hơ hơ, hiện tại chính là cơ hội áp chế hắn tốt nhất, nàng muốn tự do! Nàng muốn tự do!

Nàng mỉm cười, "Ta có biện pháp, nhưng mà, muốn ta chữa bệnh cho họ cũng được, nhưng ta có điều kiện."

Phượng Thiên Vũ cười khổ trong lòng, hắn biết nha đầu cổ quái này thể nào cũng nhân cơ hội này để đòi hỏi điều kiện.

Hắn cười như không cười, nhìn nàng: "Điều kiện gì? Ngươi nói thử xem!"

Long Phù Nguyệt nói: "Ta chữa khỏi cho họ, ngươi thả ta đi!"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, thế nhưng rất nhanh chóng gật đầu: "Được! Ta hứa với ngươi, ngươi chỉ cần chữa trị cho tốt, lần này ta sẽ thả ngươi đi."

"A! Dễ dàng vậy sao?" Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn đồng ý với nàng nhanh như vậy, còn chuẩn bị thật nhiều điều để đối phó với hắn, hắn lại khinh địch nhanh chóng đáp ứng như vậy.

Nàng hưng phấn đứng lên. YEAH! Nàng cuối cùng cũng được tự do!

Nàng còn không yên tâm, hỏi lại một câu: "Ngươi sẽ giữ lời chứ, sẽ thả ta thật chứ?"

Phượng Thiên Vũ cười ha ha "Bổn vương luôn luôn giữ lời, tuyệt không giả dối."

Long Phù Nguyệt cuối cùng mới yên lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười vui vẻ: "Ừ, ta nghĩ ngươi là Vương gia, làm sao có thể gạt một tiểu hài tử như ta? Sẽ không, nhất định sẽ không."

Phượng Thiên Vũ lần đầu tiên thấy nàng thiệt tình tươi cười, tinh thần sáng lạn. Trong lòng hơi động, trên mặt bất động thanh sắc, tủm tỉm nói: "Vậy ngươi có thể nói được hay chưa? Bọn họ rốt cuộc là bị bệnh gì?"

Long Phù Nguyệt cười: "Bọn họ không phải bị bệnh, mà là trúng cổ (cổ độc)."

"Cổ? Cổ gì?" Mi mắt Phượng Thiên Vũ nhếch lên, trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: "Cổ thuật, nghe nói Đại Tế Ti của Diêu Quang quốc cổ thuật tinh tuyệt, chẳng lẽ hắn đến đây?"

"Xem bệnh trạng của họ là trúng Cam cổ, loại cổ này chế từ xà trùng đặt trên đường lớn, người đạp trúng có thể trúng cổ, cho nên bộ binh phát bệnh nhiều hơn" Long Phù Nguyệt giải thích nguyên nhân dẫn đến.

66. Chương 66: Bá Bá? Hắn Già Như Vậy Sao?

Phượng Thiên Vũ hơi hơi cau mày "Cổ này giải như thế nào?"

Long Phù Nguyệt cười: "Cái này không khó, ngươi cho người chuẩn bị một ít tỏi, hùng hoàng, cây xương bồ, đem 3 thứ này đi nấu lấy nước, ta sẽ thi triển giải cổ ở trong nước, xong cho binh sĩ trúng cổ uống là được rồi."

Mấy vị thấy thuốc kia đều mở to lỗ tai nghe nàng nói, nghe nàng nói như vậy, không cần Vương gia ra lệnh, bọn họ vội vàng đi chuẩn bị.

Đồ vật rất nhanh chỉnh tề, Long Phù Nguyệt miệng lẩm bẩm, vỗ vỗ vài cái vào cánh tay có tiểu thanh xà, một đạo ánh sáng hiện lên, con rắn nhỏ nhanh như chớp dạo một vòng....Sau đó lại bay về cánh tay Long Phù Nguyệt hóa thành xà đồ đằng.

Long Phù Nguyệt cười tủm tỉm: "Được rồi, cho binh lính trúng cổ uống đi."

Đều có người giúp đỡ binh lính uống thuốc.....

Qua chừng một canh giờ, người trúng cổ này liền một lần chảy như điên, sau đó bệnh trạng dần dần biến mất, bụng đau cũng ngừng lại.

"Này, ta đã giúp binh lính ngài giải cổ, có phải đã đến lúc ngài nên giữ lời hứa, thả ta đi hay không?" Long Phù Nguyệt thấy bệnh tình binh lính đều đã chuyển biến tốt đẹp, liền theo sát phía sau Phượng Thiên Vũ, vội vàng đòi "thù lao".

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ chợt lóe sáng, mỉm cười nói: "Dĩ nhiên, hiện tại ngươi có thể đi rồi, sẽ không ai dám ngăn cản ngươi."

Long Phù Nguyệt mừng rỡ, mắt to cười thành một đường chỉ. Ya, rốt cuộc tự do! Hiện tại tuy nàng là công chúa mất nước, nhưng dựa vào bãn lãnh của nàng, nói không chừng có thể vui chơi thoải mái ở nơi này.

Long Phù Nguyệt học người giang hồ, đối với Phượng Thiên Vũ ôm quyền "Tốt! Vậy chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, hẹn không gặp lại. Ha ha. Bái bai ngươi a!"

Xoay người liền đi.

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ đen lại một nửa, "Bá bá"? Hắn già như vậy sao?

Nếu không phải "tiểu mông" (cái mông nhỏ) còn có chút đau đớn, Long Phù Nguyệt gần như sẽ nhảy lên. Nàng sợ Phượng Thiên Vũ đổi ý, rời khỏi đại quân, nàng liền rẽ vào một cái rừng rậm.

Càng đi, ánh sáng càng ít. Chỗ này cây cỏ um tùm, cành lá chồng chất, âm khí bức người.

67. Chương 67

Rừng rậm này lớn như vậy lại không có bóng dáng bất kì con thú nào, Long Phù Nguyệt cũng không để ý, đi mãi đến lúc mình mệt mỏi, mới dừng chân lại. Nàng dựa vào gốc cây đại thụ thở dài một hơi "Ai, tự do thật tốt, ngay cả không khí cũng mát mẻ, trời cũng thật xanh……"

Nàng sờ sờ tay áo, bạc trong tay áo là nàng tìm được ở trong xe của Phượng Thiên Vũ, hừ, nàng giúp hắn cứu nhiều người như vậy, lấy có chục lượng bạc cũng quá rẻ đi? Hắc hắc, có bạc, nàng trong một thời gian ngắn không phải lo ăn mặc chi phí.

Nàng trong lòng cao hứng, kìm lòng không đậu lầm bầm cười khẽ.

Không cần lại áp lực bản thân.

Không cần phải chịu đựng người khác.

Mặc vào áo T-shirt yêu thích nhất

Vứt bỏ tất cả áp lực

Đây là party (bữa tiệc) chúc mừng của ta.

Ta đã muốn không ai quản được.

Châm lên tất cả cảm xúc.

Tiết tấu âm nhạc cũng không dừng lại được.

Cảm giác cả thế giới đều được giải thoát.

Thời điểm vui vẻ đã tới.

Tùy tâm sở dục tận tình dao động.

Để cho bọn họ cẩn thận nhìn xem.

Thời điểm tự do đã tới.

Tùy tâm sở dục cảm nhận.

……

Nàng đang ca hát hăng hái, thân thể bỗng nhiên lạnh toát, giác quan thứ sáu nhạy bén nói cho nàng biết, có cái gì đó đang rình nàng!

Chẳng lẽ trong rừng rậm này có dã thú?

Trong lòng Long Phù Nguyệt bồn chồn không yên, ánh mắt của nàng nhanh chóng đảo qua xung quanh, lại nhìn không thấy một bóng dáng nào.

Nhưng cảm giác này tồn tại dị thường mãnh liệt, Làm cho Long Phù Nguyệt nghĩ muốn xem nhẹ cũng không được.

Con bà nó, mặc kệ! Chỉ cần không phải là đàn sói, tiểu thanh xà của nàng có thể cắn chết!

Long Phù Nguyệt bước càng nhanh hơn. Sau lưng hình như có cành lá rơi, một luồng sát khí bức người tràn đến.

Cái loại sát khí này tuy rằng vô ảnh vô hình, nhưng cực kỳ mãnh liệt, làm cho lông tơ toàn thân nàng đều dựng đứng. Nàng quay đầu lại, không khỏi hút một ngụm khí lạnh!

Sau lưng một cây đại thụ, xuất hiện một quái vật. Ước chừng cao bằng hai người, cả người là bộ lông tuyết trắng dài thẳng tắp, đôi mắt đen nhỏ hẹp dài, lỗ tai to lớn, cái mũi thật dài…

68. Chương 68: Nàng Nhất Định Phải Chết!

Lợn rừng? Thật đúng là bộ dáng của lợn rừng. Nhưng lợn rừng có sao lại có màu trắng? Còn có cái đầu lớn như vậy!

Long Phù Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn thấy quái vật này đi về hướng mình. Đi thong thả mà tao nhã, từng bước một như đạp trong lòng nàng.

Con thú kia, rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là giống đặc biệt hiếm có mà triều đại này mới có? Nó có thể ăn luôn nàng hay không?

Hai chân Long Phù Nguyệt trốn nhanh như đạn bắn.

Quái vật kia mũi phát ra tiếng thở phì phì, da đầu màu trắng run lên, đôi mắt trên cao nhìn xuống đánh giá nàng, mũi dài hạ xuống, cái mồm to đầy máu thở ra một đòan sương mù trắng.

Cả người Long Phù Nguyệt lạnh toát, trán đổ mồ hôi, nàng từng bước một lui về phía sau, quái vật kia không vội vã ăn nàng, giống như con mèo nhẹ nhàng đảo xung quanh nàng. Dường như đang suy nghĩ nàng đáng giá bao nhiêu phân lượng……

Rốt cục, quái vật mất đi kiên nhẫn bỗng nhiên rống to một tiếng, giống như sét đánh giữa không trung. Hướng về phía nàng lao tới thật nhanh!

Long Phù Nguyệt không dám chậm trễ, vỗ tay mấy cái, thanh xà bay lên trời, chuyển mình trên không trung, nhanh như tia chớp hướng đầu mũi quái vật đánh tới!

Quái vật to đầu kia, bị tấn công bất ngờ nên kinh hoảng, rụt đầu, một chân trước giơ lên hướng tới tiểu thanh xà mà đánh. Một trận gió lớn thổi qua, tiểu thanh xà bị đánh bay lên không trung.

Tiểu thanh xà này trơn trượt dị thường, đuôi bắn trên mặt đất, lại nhảy lên, tiếp tục đấu cùng quái vật đầu lợn rừng kia đánh.

Long Phù Nguyệt trên người một chút võ công cũng không có. Đương nhiên cũng không thể giúp gì cho tiểu thanh xà. Đứng xa ở một bên xem cuộc chiến.

Yết hầu lo lắng gần như muốn nhảy ra. Không phải Tiểu thanh xà sẽ đánh không lại quái vật này chứ? Choáng , nếu ngay cả tiểu thanh xà cũng không phải đối thủ của nó, nàng chết chắc rồi!

"Hắc hắc, tiểu nha đầu thì ra còn có chiêu thức ấy, bổn tọa thật khinh thường ngươi rồi." Một thanh âm bỗng nhiên từ phía sau nàng truyền đến.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nhìn lại.

Phía sau cách đó không xa, không biết khi nào xuất hiện một người. Trên người mặc một kiện áo choàng màu đen rộng thùng thình, đầu đội mũ trùm lớn, nếp nhăn trên mặt chồng chất, nhìn không ra bao nhiêu tuổi. Một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, hiển nhiên võ công không hề thấp.

Long Phù Nguyệt lui về phía sau một bước: "Ngươi là ai? Quái thú kia là của ngươi?"

69. Chương 69: Thật Trùng Hợp, Chúng Ta Lại Gặp Mặt!

Người nọ lạnh lùng thốt: "Tiểu nha đầu, ngươi phá hủy chuyện tốt của ta, ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!"

Trong lòng Long Phù Nguyệt chấn động mạnh, kêu lên: "Cam cổ là ngươi hạ?"

"Không tồi! Bổn tọa mất rất nhiều khí lực mới khiến cho bọn họ trúng cổ, không nghĩ rằng lại bị phá hủy trong tay tiểu nha đầu ngươi! Hắc hắc, nếu ta không đem ngươi xé nát ăn luôn liền rất có lỗi với bản thân!"

Long Phù Nguyệt thấy hắn từng bước một hướng ép gần về chính mình, trong lòng hoảng hốt, tuy rằng biết rõ trốn không thoát, nhưng là không thể đứng ở chỗ này chờ chết. Nàng kêu to một tiếng, xoay người bỏ chạy!

Lúc nàng còn đi học, tốt xấu gì cũng từng giật giải quán quân chạy 100 mét, lúc này lại khẩn trương sợ hãi, gần như xuất ra toàn bộ khí lực.

Vừa mới chạy được vài bước, trước mắt hình như có bóng trắng chợt lóe, nàng lắp bắp kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn, không khỏi sắc mặt đại biến.

Một người đứng trước mắt.

Một thân quần áo tuyết trắng, tóc dài tựa sa tanh lại đen như mực rối tung, dung mạo tuyệt mỹ như đóa bách hợp đẹp nhất, bàn tay bạch ngọc vung phiến quạt. Nhìn Long Phù Nguyệt cười diêm dúa lẳng lơ: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt!"

Phượng Thiên Vũ! Người này lại là Phượng Thiên Vũ! Sao hắn lại giống như âm hồn bất tán vậy?

Long Phù Nguyệt bùm một tiếng ngồi xụp xuống đất: "Trước có lang, sau có hổ, Diêm Vương Đại gia a, không bằng ngài nên đến trực tiếp thu ta!"

Phượng Thiên Vũ cười giống như hồ ly tinh, duỗi tay, liền đem nàng kéo vào trong ngực: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, chúng ta thật đúng là hữu duyên, nhanh như vậy đã gặp mặt."

Long Phù Nguyệt nhìn thấy gương mặt yêu mỵ kia, trong lòng không biết nên cao hứng hay phẫn nộ, lắp bắp nói: "Ngươi…… Sao ngươi lại tới đây? Ngươi không phải đã hứa buông tha ta sao?"

Phượng Thiên Vũ phe phẩy quạt, từ tốn cười nói: "Nơi này phong cảnh tuyệt hảo, bổn vương đang ở đây thưởng thức cảnh đẹp, lại không nghĩ rằng sẽ đụng phải nha đầu ngươi."

Choáng váng! Một rừng cây bị tàn phá thì có phong cảnh gì đẹp? Người này tuyệt đối là cố ý!

"Uy, Tiểu Nguyệt Nguyệt, sao ngươi lại chạy giống như con thỏ bị chó rượt thế?" Phượng Thiên Vũ dùng quạt che khuất nửa bên mặt, cười khuynh quốc khuynh thành một cái.

Long Phù Nguyệt giận dữ liếc mắt trừng hắn, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe Phượng Thiên Vũ cười to hai tiếng: "Bằng hữu, ngươi không phải muốn giết nha đầu này sao? Tại sao còn chưa ra tay đã chạy?"

70. Chương 70: Vì Cái Gì Phải Ở Sau Lưng Ta Phóng Dao Nhỏ

Long Phù Nguyệt sửng sốt, thân mình bỗng nhiên bị hắn ôm bay lên trời. Ở trong không trung xoay một cái, bay tà tà đến trước mặt tên hắc y nhân.

Hắc y nhân khẽ biến sắc, lui về phía sau từng bước, toàn thân đều cứng lại.

Phượng Thiên Vũ liếc mắt trên dưới đánh giá hắn một cái: "Ngươi là Đại Tế Ti của Diêu Quang quốc?"

Hắc y nhân lạnh lùng nói: "Ngươi không xứng cho Đại Tế Ti của chúng ta ra tay!"

Trên mặt Phượng Thiên Vũ vẫn là ý cười vô hạn như cũ, ngữ khí cũng một mực ôn nhu: " Đại Tế Ti các ngươi? Nói như vậy, ngươi quả nhiên là người của Diêu Quang quốc? Ha ha, Thiên Tuyền quốc cùng với Diêu Quang quốc luôn luôn là nước sông không phạm nước giếng, lần này ngươi vì cái gì mà phải ở sau lưng ta hạ ám khí chứ?"

Hắc y nhân cười lạnh không đáp.

Phượng Thiên Vũ chậm rãi nói: "Ngươi không nói, ta đây đành phải đem món nợ này tính đến trên đầu Diêu Quang quốc các ngươi a."

"Hừ! Việc này cùng Diêu Quang quốc không có một chút quan hệ nào! Ta là bằng hữu của hoàng đế Thiên Cơ quốc, khó chịu đối với sự hung ác của các ngươi, nên lúc nãy mới…… (Nói lầm bầm) nếu không phải nha đầu chết tiệt này, bổn tọa đã thành công rồi!"

Bằng hữu của hoàng đế Thiên Cơ quốc? Phượng Thiên Vũ cười đến dị thường quỷ dị, bỗng nhiên dùng cây quạt chỉ Long Phù Nguyệt: "Vậy ngươi có biết nàng là ai hay không?"

Người nọ sửng sốt: "Một con bé mà thôi, bổn tọa làm sao biết là ai?!"

"Ha hả ha hả……" Phượng Thiên Vũ cười rộ lên, người nọ cả giận nói: "Ngươi cười cái gì?"

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Ta cười ngươi có mắt không tròng! Con bé cũng không phải là con bé bình thường, nàng là đứa con gái nhỏ nhất của bằng hữu ngươi —— Tiểu công chúa Long Phù Nguyệt. Ha ha, ngươi không thể tưởng tượng được đúng không, ngươi tốn công sức hạ cổ sẽ bị nàng cởi bỏ……"

Sắc mặt Người nọ đại biến, hung hăng trừng mắt với Long Phù Nguyệt một cái, cả giận nói: "Chân ngoài dài hơn chân trong, vậy càng đáng chết!"

Phượng Thiên Vũ lấy cây quạt gõ nhẹ lên đầu Long Phù Nguyệt: "Tiểu nha đầu, ngươi hiểu không, ta nói nửa ngày, hắn vẫn muốn giết ngươi. Cũng không phải là ta không giúp ngươi nha."

Long Phù Nguyệt giận dữ trừng mắt liếc hắn một cái: "Không giúp thì thôi, không cần ngươi giúp!" Lại nhìn thoáng qua cái tên hắc y nhân kia: "Này, ngươi đừng nghe tên chết yểu này nói bậy, ta không phải là công chúa……"

Hắc y nhân lạnh lùng nói: "Ta không cần biết ngươi là ai! Phàm là cản trở của ta đều đáng chết như nhau!"

71. Chương 71: Phi Sắt Cổ

Ống tay áo rộng thùng thình rủ xuống, trong tay đã xuất hiện một cây quải trượng trên đầu là một con rắn màu đen, quải trượng nhìn qua thì thấy nửa vàng nửa sắt (phi kim phi thiết), hơi lóe ánh huỳnh quang.

Cũng không biết là dùng cái gì tạo ra. Ở trên là con rắn đen xì đầu hình tam giác, hốc mắt màu đỏ.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại, hì hì cười nói: "Oa, binh khí của tên này thật cổ quái, cho tại hạ nhìn thử được không?"

Cũng không thấy hắn làm cách nào chỉ thấy tay hắn đã chộp tới quải trượng đầu rắn của tên hắc y nhân kia!

Động tác của hắn nhanh một cách quỷ mị, hắc y nhân hoàn toàn không kịp phản ứng, gấp rút vỗ lên xà trượng. Hắc xà bỗng nhiên nhảy dựng lên, mở mồm to ra hướng tới bàn tay Phượng Thiên Vũ táp tới!

Làm sao nghĩ đến Phượng Thiên Vũ chưởng một cái, thay vì nắm chuyển sang phất một cái. Bàn tay co rụt lại, ống tay áo như một dãi lụa phất lên, một tiếng 'ba' vang lên, ống tay áo của hắn đánh vào phía trên đầu rắn. Con rắn kia vừa mới bay lên, lập tức tựa như bóng cao xu xì hơi, uể oải rớt xuống. Thân mình vặn vẹo một chút, chậm rãi cứng còng, chết ngay lập tức.

Tên kia sắc mặt nháy mắt tái nhợt, lui mạnh về phía sau từng bước, ống tay áo rộng thùng thình giương lên, 'ba' một tiếng thả ra một dãy sương mù. Trong sương mù hình như có vô số côn trùng bay lượn.

Long Phù Nguyệt kêu to một tiếng: "Cẩn thận, đây là phi sắt cổ……"

Phượng Thiên Vũ cười ngạo nghễ, quạt mở ra, quạt mạnh một cái! Hắn vận kình lực vào trong đó, cây quạt nho nhỏ nhưng quạt ra một cơn gió giống như cơn lốc, mang theo tiếng huýt gió sắc bén, thổi đám côn trùng như khói đen kia quay trở về!

Trong đám khói đen truyền đến một tiếng kêu rên, đợi cho khói đen tan hết, hắc y nhân đã không thấy hành tung. Ngay cả con rắn đen đã chết kia cũng bỗng nhiên không thấy bóng dáng.

Chạy trốn? Chết tiệt, người này đối với ta có ý định đối địch lớn như thế, chỉ sợ là sẽ không dễ dàng buông tha mình!

Trong lòng Long Phù Nguyệt tim đập dồn dập, kêu lên: “Này, tại sao ngươi không đuổi theo?”

Phượng Thiên Vũ cười hì hì nói: ” Vì sao ta phải đuổi theo? Quải trượng của hắn đã bị ta hủy, lấy được cũng không có gì hay để chơi.”

“Hắn chút nữa biến ngươi thành người thiên cổ, ngươi lại buông tha hắn như vậy, nhất định hắn có thể tìm ngươi gây phiền toái.” Long Phù Nguyệt uất ức.

“Ha ha, hắn tìm ta gây phiền toái, liên quan gì đến tiểu nha đầu nhà ngươi nhỉ?” Phượng Thiên Vũ vẻ mặt tươi cười vân đạm phong khinh.

72. Chương 72: Không Có Tiền? Vậy Lấy Thân Báo Đáp Đi

“Ha ha, hắn tìm ta gây phiền toái, liên quan gì đến tiểu nha đầu nhà ngươi nhỉ?” Phượng Thiên Vũ vẻ mặt tươi cười vân đạm phong khinh.

Long Phù Nguyệt trừng mắt giận dữ liếc hắn một cái: “Hừ, tốt lắm vậy tùy ý ngươi!”

Lại nhìn thoáng qua thấy trong tay Phượng Thiên Vũ đang cầm cây quạt, lẩm bẩm: “Sẽ không giống như cây quạt ba tiêu của Thiết Phiến công chúa chứ? Sao có gió lớn như vậy?”

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm dùng đầu quạt gõ nhẹ lên đầu nàng: “Tiểu nha đầu, ta lại cứu ngươi một mạng, ngươi nên báo đáp ta đi chứ?”

Long Phù Nguyệt sửng sốt, hừ một tiếng nói: “Ta lúc đó chẳng phải cứu rất nhiều tính mạng binh sĩ của ngươi sao? Ngươi báo đáp ta như thế nào đây?”

Phượng Thiên Vũ thản nhiên cười nói: “Ta đã thả ngươi một lần đó chính là ta đã sớm báo đáp rồi. Hiện tại là ngươi thiếu ta một món nhân tình.”

Long Phù Nguyệt chau mày, nhìn hắn một cái thấy hắn cười giống con cáo già, trong lòng liền tỉnh táo, nhìn chằm chằm hắn nói: “Làm việc tốt không cần lưu danh mới là anh hùng hảo hán, nào có ai làm ơn cho người khác mà lại kể công?”

Đôi môi mỏng của Phượng Thiên Vũ nhếch lên, cười kiểu diêm dúa lẳng lơ: “Bổn vương không phải là anh hùng hảo hán, cho nên chưa bao giờ làm ăn thua lỗ. Cho nên thù lao này ngươi nhất định phải trả.”

Long Phù Nguyệt thở dài: “Được rồi, được rồi. Vậy ngươi muốn cái gì? Hiện tại ta không có bạc cho ngươi.”

Phượng Thiên Vũ cười tà mị, bỗng nhiên bước đến trước mắt nàng: “Không có tiền? Vậy lấy thân báo đáp đi. Nữ tử các ngươi bình thường đều báo đáp như vậy đúng không? ”

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cũng cười, nói ngọt ngào: “Lấy thân báo đáp?” Vươn một tay nhỏ bé sờ soạng trên mặt hắn, bỗng nhiên nhéo mạnh một cái: “Được, cười với đại gia ta một cái nói không chừng đại gia ta liền lấy thân báo đáp!”

Nàng lập tức xoay người bỏ chạy.

Chợt thấy dưới chân bị vấp một cái, bùm một tiếng ngã chổng chân. May mắn trong đây là rừng rậm, dưới chân bụi cỏ rậm rạp, té xuống cũng không thấy đau đớn.

Nàng nhảy dựng lên, chỉ vào mũi hắn kêu to: “Tên chết yểu, tại sao làm ta té?”

Chợt thấy trước ngực căng thẳng, chân lơ lửng trên không Phượng Thiên Vũ đem nàng cả vác lên, khuôn mặt tuấn tú đen lại giống bao công: “Nhóc con, lá gan không nhỏ! Ngươi học ai kiểu nói giang hồ này? Dám can đảm đùa giỡn đến bổn vương đây!”

73. Chương 73: Ngươi Rất Ngu Ngốc

Long Phù Nguyệt liều mạng giãy dụa, bất đắc dĩ đầu nàng lắc lư, hai chân vung vẩy trên không trung, nhưng thực sự với không tới.

"Khụ khụ khụ, ngươi, ngươi buông ta……" Chết tiệt, nàng cảm thấy không thể thở được.

Tay Phượng Thiên Vũ hơi buông lỏng, nhưng không buông nàng ra: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi đang đùa với lửa. Ngươi tin không ta hiện tại liền đem ngươi trở về làm ** bánh bao thịt?"

Long Phù Nguyệt rùng mình. Chết, quên là tên chết yểu này rất biến thái, hắn nói là làm!

Nàng vội vàng trưng ra vẻ tươi cười: "Được rồi, được rồi, ta đang cùng ngươi đùa giỡn mà, ngươi là đại nhân không nên chấp với tiểu nhân, buông tha ta lần này đi."

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút, bàn tay với những ngón tay bạch ngọc lướt qua đôi môi mềm mại: "Được, bổn vương sẽ tha cho ngươi lần này. Chúng ta đi."

"Đi? Đi đâu?" Long Phù Nguyệt trong đầu vang lên tiếng chuông cảnh báo: "Ngươi không phải muốn thả ta ra sao? Chẳng lẽ ngươi đường đường là Vương gia mà nói chuyện không giữ lời?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Nha đầu, ta chỉ hứa là thả ngươi một lần. Hơn nữa bổn vương cũng đã thả ngươi một lần, bây giờ là tự ngươi quay trở lại, huống chi bổn vương còn cứu ngươi một lần, ân cứu mạng này ngươi còn chưa có báo đáp đâu. Ta làm sao có thể thả ngươi đi?"

Một bàn tay liền đem nàng vác lên vai, phi thân nhảy lên, bay về hướng bìa rừng.

Long Phù Nguyệt bị hắn ôm chạy như bay, nhanh như chớp, gần như đem đầu của nàng choáng váng. Nàng muốn mở miệng từ chối, nhưng miệng vừa mở, liền nuốt ngay một ngụm kình phong, làm cho nàng hoàn toàn nói không nên lời……

Long Phù Nguyệt lại không thể từ chối đã quay về xe ngựa xa hoa.

Nàng oán hận trừng mắt tạo nên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc khuynh thành, giơ tay nhỏ bé lên án: "Ngươi đùa giỡn hay lắm!"

"Nhóc con, không phải ta đùa giỡn ngươi, mà là ngươi rất ngu ngốc!" Phượng Thiên Vũ vươn tay vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng, cười đắc ý.

Trong lòng Long Phù Nguyệt thật hận a, nàng làm sao lại không nghe được trong câu nói có huyền cơ? Ai, làm hại nàng cao hứng một lúc.

"Nhưng mà, xem ra nếu ngươi đã cứu nhiều người như vậy, bổn vương liền đặc biệt phong cho ngươi làm thị nữ bên cạnh ta, cuộc sống hàng ngày của bổn vương bắt đầu từ nay liền giao cho ngươi." Bộ dáng của Phượng Thiên Vũ như đang thi ân bố đức.

74. Chương 74: Hư Đốn, Không Được Chạy

"Stop! Ta không cần!" Long Phù Nguyệt trong lòng âm thầm oán, nhưng mà vì dự phòng tên chết yểu này lại biến đổi cách khác gây sức ép cho nàng, nàng liền ngậm miệng lại. Từ đây cho đến doanh trại, không nói được một lời.

Chạy trốn không được, Long Phù Nguyệt cũng đã chết tâm. Xe ngựa chớp lên, trên đường đi có chút nhàm chán, nàng mơ mơ màng màng nằm ở phía trên cẩm điếm ngủ.

Cẩm tháp này cùng cẩm điếm kỳ thật là nằm cùng nhau, chỉ là cẩm tháp hơi ột chút.

Phượng Thiên Vũ định chợp mắt, một cái thân nóng hầm hập bỗng nhiên theo xe ngựa chớp lên, kêu càu nhàu rồi lăn lại đây, cái chân nhỏ tự nhiên gác lên thân mình Phượng Thiên Vũ. Cái đầu nhỏ ở trên người hắn làm loạn, tìm tư thế thoải mái rồi lăn ra ngủ.

Phượng Thiên Vũ chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân thể có chút cứng nhắc.

Hắn dở khóc dở cười nhìn bé con trong lòng, nha đầu này, tuy rằng chỉ có mười ba tuổi, nhưng thân thể của nàng lại phát dục không tồi, tuy thân thể chưa hoàn toàn nẩy nở nhưng đã có một ít lả lướt, nảy nở mềm mại, hơi thở nàng mềm mại, ấm áp, phả vào cổ hắn, làm cho toàn thân hắn không tự kìm hãm được có một tia nóng rực……

Mẹ nó, tại sao Đại gia lại động tâm tư đối với một con nhóc chứ?! Thật đúng là kì quái!

Hắn nguyền rủa một tiếng, tay đẩy nhẹ, liền đem nha đầu đẩy xuống cẳm tháp.

Long Phù Nguyệt ngủ mơ có cảm giác đang ôm một búp bê to lớn, trong lòng tràn đầy vui mừng mà ôm, không nghĩ tới bỗng nhiên chân nó dài ra mà còn chạy đi. Nàng cả kinh, liều mạng đuổi theo, rốt cục lại đuổi theo được con búp bê kia.

Vội vàng bắt nó gắt gao ôm vào trong ngực, cau mày uy hiếp: "Hư đốn, không được chạy!"

Phượng Thiên Vũ bất đắc dĩ nhìn thấy Long Phù Nguyệt vẫn còn ôm mình, nghe được của nàng nói mớ, hắn nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Này nha đầu, cũng quá mức ngủ mê đi, cư nhiên đem một đại nam nhân giống sủng vật ôm vào trong ngực. Hắn đang muốn đem nàng đẩy ra, không ngờ là nha đầu này đem hai tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn, đầu nhỏ tựa vào ngực hắn, 'ngực..', miệng lẩm bẩm một câu, lại ngủ tiếp.

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ tối sầm, thân dưới căng cứng. Một cỗ nóng rực lại dũng mãnh đứng lên.

75. Chương 75: Nhóc Con, Bổn Vương Sẽ Thả Ngươi Vài Ngày …..

Hay là Đại gia thật sự là lâu lắm rồi không chạm qua nữ nhân?! Tâm tình hắn dâng lên mạnh mẽ, hắn một phen đẩy mạnh nàng ra.

Lúc này đây, hắn dùng khí lực lớn một chút. Long Phù Nguyệt trở mình mấy lần, phanh một tiếng đầu đánh vào thùng xe.

"A! Đau quá!" Long Phù Nguyệt nửa tỉnh nửa mê kêu lên, nàng ngủ say giống như lợn chết, va chạm này làm cho nàng tỉnh táo lại, mở mắt một chút.

Nàng sờ sờ trên trán thấy cục u, lúc này mới bất giác phát hiện chính mình cùng thùng xe tiếp xúc thân mật với nhau, quay đầu lại nhìn Phượng Thiên Vũ, thấy hắn đôi mắt khép hờ, đang chợp mắt, thanh âm vang lên tựa hồ cùng hắn không hề có quan hệ.

Nàng cau đôi mày đẹp, thật sự nhớ không nổi chính mình như thế nào đụng vào nơi này. Muốn hỏi Phượng Thiên Vũ một chút, nhưng tên này tựa hồ là đang ngủ, lúc này nàng cũng không dám đánh thức hắn.

Trùng hợp xe ngựa lại xóc nảy một cái. Long Phù Nguyệt thân mình lệch sang một bên, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "À, thì ra là xe ngựa này rất xóc……"

Ý niệm trong đầu còn chưa xoay chuyển, Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên mở mắt, nhìn nàng một cái, hơi nhíu mày, thản nhiên nói: "Được rồi, nhóc con, bổn vương sẽ thả ngươi vài ngày……"

Hắn vỗ vỗ tay, theo sau ba tiếng vỗ tay thanh thúy, một thị vệ đang ở ngoài xe cung kính nói: "Vương gia, có gì phân phó?"

Phượng Thiên Vũ lười biếng nói: "Chuẩn bị xe khác, đem nha đầu này mang ra ngoài, mang Vân thị thiếp đến đây."

Long Phù Nguyệt sửng sốt. Người kia rốt cục không còn quấn quít lấy nàng? Không biết vì cái gì, lòng của nàng lý ra phải cao hứng rất nhiều, nhưng lại có một tia mất mát. Thầm mắng: "Người này thật sự là ngựa giống mà, một khắc cũng không – rời khỏi nữ nhân được……"

Mắt thấy thị vệ đem Long Phù Nguyệt dẫn đi ra ngoài, Phượng Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nếu để cho người ta biết hắn lại nổi lên sắc tâm đối với một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, chỉ sợ làm cho kẻ khác cười rụng răng.

Muốn giải tỏa được dục vọng, gợi cảm thì Vân Mặc Dao mới là người được chọn tốt nhất……

Vân Mặc Dao bị bỏ mặc suốt hai ngày, hai ngày nay, nàng cảm giác như là hai năm. Phượng Thiên Vũ hỉ nộ thất thường nàng đã sớm lĩnh giáo qua, nhưng vì một con bé mà trừng phạt chính cơ thiếp thì lại là lần đầu tiên. Hai ngày nay nàng luôn nơm nớp lo sợ, trong lòng thấp thỏm, e sợ cho Phượng Thiên Vũ một mạch đem mình giam vào lãnh cung, như vậy thì cả đời nàng coi như xong!

76. Chương 76: Tên Vương Gia Biến Thái Kia Gọi Ta Đến Làm Cái Gì?

Vừa nghe thị vệ báo Vương gia gọi, nàng chợt kinh hỉ, vội vội vàng vàng đi vào trong xe của Vương gia. Vừa vào Mặc Ngọc liền nhẹ nhàng quỳ xuống: "Tội thiếp xin bái kiến Vương gia."

Phượng Thiên Vũ ngước mắt nhìn nàng, thấy nàng mặc một thân lam nhạt, môi không điểm mà hồng, lông mày không vẽ mà cong, nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, nàng dường như tiều tụy không ít.

Phượng Thiên Vũ lại không bận tâm đến tâm tình của nàng, kéo nàng vào lòng, bàn tay thô bạo xé rách y phục của nàng. Thân mình chuyển động một cái, không chút ôn nhu liền vọt vào trong cơ thể của nàng….

Vân Mặc Ngọc hoảng sợ, không rõ hôm nay tại sao Vương gia lại đối xử với nàng như thế, nhưng Vương gia có thể một lần nữa sủng hạnh nàng cũng đã là vinh dự lớn nhất của nàng rồi. Nàng không dám nói một câu, vươn người dậy, liều mạng phối hợp với hắn, trong xe vang lên những âm thanh quyến rũ rung động lòng người….(Nhok: may mà truyện này ko hot quá nếu ko ta sợ mình sẽ nhập viện trước khi edit xong *phù*)

Đại quân đã đi được ba bốn ngày, tính tình Phượng Thiên Vũ không bình thường, cũng không triệu kiến Long Phù Nguyệt một lần nào nữa, nàng trở nên tự do tự tại. Nhưng ở một mình trong xe ngựa cũng có chút buồn, hơn nữa bất kể nàng đi nơi nào cũng có một người theo sau, dường như sợ nàng chạy mất. Nàng cảm thấy thật buồn bực.

Nàng cảm thấy thật khó chịu, liền chạy đến quân tùy đại phu mượn mấy quyển y học, mặc dù là cổ đại nhưng cũng đã phát minh ra thuật in ấn, chất lượng cư nhiên cũng không được tốt lắm. Nhìn vào chữ bên trong cùng với chữ nàng học ở hiện đại cũng không khác nhau nhiều lắm. Điều này khiến nàng vô cùng sung sướng, mỗi ngày đều ở trong xe ngựa đọc các tác phẩm vĩ đại, sau vài ngày, tri thức cũng được mở mang không ít.

Mặt trời sắp xuống núi, đại quân liền hạ trại nghỉ tạm. Phía sau dãy núi kia chính là Thiên Tuyền quốc, binh lính nhìn về hướng đó, tinh thần cũng được thả lỏng một chút.

Long Phù Nguyệt đứng ở trong lều, đốt một cây nến, nhìn vào sách, dần dần có cảm giác mơ màng dâng lên.

Nàng mông lung, đang muốn đi vào giấc ngủ, chợt nghe bên ngoài có người đưa tin: "Cửu Vương gia ời Long cô nương đi soát trướng."

Long Phù Nguyệt sững sờ: "Vào giờ này, Vương Gia Yêu nghiệt kia bảo ta đi làm cái gì a?"

Nhưng hắn đã cho gọi, thì dù nàng không tình nguyện cũng phải đi, bằng không tên kia không vừa ý không biết sẽ nghĩ ra biện pháp gì để tra tấn nàng.

77. Chương 77: Ta Là Thánh Nữ Công Chúa?

Nàng ở trong trướng đáp ứng, đang muốn đi ra ngoài. Chợt nghe Lí phó tướng kinh ngạc hỏi: "Di, mặt ngươi rất lạ, ta ở trong quân đội lâu như thế sao lại chưa từng thấy qua ngươi? Di, không đúng, ngươi không phải…." Hắn còn chưa nói xong thì đã không còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Long Phù Nguyệt sửng sốt, đang muốn ra ngoài xem có chuyện gì, bỗng nhiên cửa lều mở ra, có hai người bước vào.

Nói đúng ra là một người vác theo một người.

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt. Người hắn mang theo chính là người bảo hộ, đúng hơn chính là giám thị của nàng Lí phó tướng. Cơ thể không hề nhúc nhích, không biết còn sống hay đã chết.

Người nọ đem Lí phó tướng vứt qua một bên, giương mắt nhìn Long Phù Nguyệt, trên mặt hiện lên một tia kích động, bỗng nhiên quỳ xuống đất: "Thánh nữ, mạt tướng cứu giá chậm trễ, mong người thứ tội."

"A?" Long Phù Nguyệt lùi từng bước, cẩn thận đánh giá hắn một chút, người này trên dưới hai mươi tuổi, mặc áo giáp của binh lính Thiên Tuyền quốc, mặt lộ ra một cỗ khí lạnh lùng. Nhưng lại lạ mặt vô cùng, nàng cho tới bây giời vẫn chưa từng thấy qua hắn.

"Ngươi là ai?" Long Phù Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Người nọ sững sờ, mặt biến sắc: "Thánh nữ công chúa không nhận ra mạt tướng?"

Long Phù Nguyệt chợt nghĩ: "Hay người này là thủ hạ của công chúa?"

Nàng miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Ta, ta đi trên đường đầu bị đụng, nên mọi thứ đều quên hết rồi….." Không có biện pháp, Long Phù Nguyệt liền đưa ra lí do mất trí nhớ.

Người nọ hơi nhíu mày, tựa hồ có chút không tin, nhưng bây giờ không phải là lúc để nói chuyện phiếm, hắn khẽ khom người nói: "Thánh nữ, thỉnh nhanh chóng đi cùng mạt tướng, nếu chậm chễ e sẽ có nguy hiểm." Vừa nói vừa lấy từ sau lưng ra bộ áo giáp của binh lính Thiên Tuyền quốc: "Thỉnh Thánh nữ công chúa thay bộ này áo giáp, chúng ta trà trộn đi ra ngoài!"

"A?" Long Phù Nguyệt lại từng bước lui về phía sau, đi cùng hắn? Nhưng ……..Nhưng mình không biết hắn a, nếu nhỡ hắn là người xấu thì làm sao bây giờ? Nhưng ……Nhưng nói không chừng đi cùng hắn rồi, nàng có thể được hưởng thụ được tự do…..

Trong lòng Long Phù Nguyệt xảy ra mâu thuẫn.

78. Chương 78: Tim Chợt Đập Nhanh

Đi, hay không đi? Trong đầu nàng xuất hiện sự giằng co.

"Thánh nữ công chúa, người còn do dự gì thế? Không đi chúng ta sẽ bị phát hiện mất! Ác ma kia tuy trong khoảng thời gian ngắn sẽ không động tới người, nhưng ai đảm bảo về sau hắn sẽ bỏ qua cho người, người đường đường là Thánh nữ công chúa sao có thể làm nô làm thiếp?" Người nọ có chút lo lắng nói.

Long Phù Nguyệt mỉm cười nói: "Ngươi theo dõi ta! Ngươi trà trộn vào từ khi nào?"

Trong đôi mắt người nọ hiện lên một chút ngạc nhiên: "Thánh nữ thật thông minh, không sai, để chờ thời cơ cứu công chúa mạt tướng đã ở trong đại quân 3-4 ngày……"

"Vậy ngươi tên gì?" Long Phù Nguyệt vẫn chưa yên tâm.

"Thánh nữ công chúa thật sự đã quên mạt tướng rồi, mạt tướng là Dương Tư Minh, đã từng là hộ vệ của công chúa, ngày thành phá cũng vừa lúc mạt tướng về nhà thăm người thân, khi trở lại thì tất cả đã không thể cứu vãn được nữa……Vì vậy mới khiến công chúa rơi vào tay bọn họ, là mạt tướng thất trách, sau khi mạt tướng đưa công chúa rời khỏi đây, sẽ chịu mọi sự trừng phạt của người!" Vẻ mặt Dương Tư Minh đầy thẹn thùng.

Long Phù Nguyệt nhìn mặt hắn, không giống như đang giả vờ, không khỏi động tâm. Cắn răng một cái, gật đầu: "Được, ta đi với ngươi."

Nàng mặc bộ áo giáp kia, bộ này chỉ dành cho binh lính có vóc dáng gầy nhỏ mặc. Nhưng ở trên người Long Phù Nguyệt vẫn lớn. Nhưng như vậy cũng có thể chấp nhận được.

Dương Tư Minh quả nhiên đã chuẩn bị đầy đủ mọi việc, bất cứ chuyện gì cũng làm xong tất cả. Hơn nữa tối nay binh lính đều có chút lơi lỏng, Long Phù Nguyệt cúi đầu, đi theo sau lưng Dương Tư Minh thoát ra ngoài rất dễ dàng.

Một lát sau doanh trại của Phượng Thiên Vũ đã ở sau lưng họ, trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy loạn.

Tự do, nàng rốt cục tự do!

Cũng không biết vì sao, khi chạy thoát khỏi ma chưởng của Phượng Thiên Vũ nàng rất cao hứng, nhưng lại có một cảm giác mất mát không thể diễn tả….

Lúc này là nửa đêm, doanh trại vẫn im ắng. Trừ bỏ binh lính tuần tra, thì tất cả mọi người đều đang ngủ, lều của Phượng Thiên Vũ cũng đen kịt, tất nhiên là hắn cũng đang ngủ say.

Dương Tư Minh đưa nàng vào trong núi.

Long Phù Nguyệt một cước sâu, một cước mỏng theo phía sau hắn, không hiểu, tim đập chợt gia tốc, bất an đầy dẫy tứ chi bách hài.

79. Chương 79: Bản Công Chúa Không Đùa Cùng Ngươi

Long Phù Nguyệt tự nghĩ trong đầu, rốt cuộc vẫn là một người xa lạ, hắn thật có thể tín nhiệm?

Vạn nhất ở bên trong ngọn núi lớn này hắn đối với mình ý đồ gì xấu thì làm sao bây giờ?

Thân mình Long Phù Nguyệt tuy rằng là nhỏ như đứa bé, nhưng tâm tư không nhỏ, đương nhiên sẽ nghĩ đến đối phương có thể gây bất lợi đến ình.

Nàng lập tức dừng chân lại.

Dương Tư Minh sửng sốt: "Làm sao vậy? Thánh nữ công chúa, chúng ta bây giờ vẫn chưa chạy được tới nơi an toàn……"

Long Phù Nguyệt nói: "Ngươi không phải nói đi tiếp sẽ có người tiếp ứng sao? Người đâu?"

Sắc mặt Dương Tư Minh hơi đổi, gượng cười nói: "Yên tâm, thánh công chúa, mọi người đang ở phía trước chờ chúng ta. Nhanh đi thôi……"

"Phía trước? Phía trước nào?" Long Phù Nguyệt vẫn không yên tâm.

Nga, đi tiếp một hồi tới khe núi có một ngôi miếu nhỏ, người của chúng ta đang chờ nơi đó đợi bái kiến công chúa……"

" Chờ ở đâu?" Long Phù Nguyệt nhíu mày.

Sao lại có chuyện công chúa đi đến chỗ bọn họ chờ để được bái kiến? Dường như, bọn họ đối với công chúa của họ cũng chẳng hề tôn trọng!

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên xoay người, quay đầu bỏ chạy: "Bản công chúa không đùa cùng ngươi nữa!"

Dương Tư Minh giật mình một phen, gần như là không nghĩ tới, phi thân bay lên, che trước mắt Long Phù Nguyệt. Long Phù Nguyệt dừng lại không kịp, suýt nữa đâm đầu vào người hắn.

Nàng cuống quít đứng nghiêm thân mình, cả giận nói: "Dương Tư Minh, thật lớn mật! Đường bản công chúa đi người cũng dám chặn!"

Dương Tư Minh bên ngoài tỏ vẻ hỏang hốt, khom người nói: "Công chúa, đắc tội!"

Bỗng nhiên tiến thêm một bước, ra tay trên người Long Phù Nguyệt một chút.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, không có năng lực động đậy

Nàng thật là quá sợ hãi, chỉ biết chuyến này đi tuyệt không có chuyện gì tốt. Liền mở miệng hét: "Cứu mạng……"

Một tiếng hét này của nàng giọng thật sự không nhỏ, nhưng trên ngọn núi lớn này một bóng người cũng không có. Nàng có kêu vang lên cũng không ai nghe thấy.

Một tiếng kêu này của nàng vừa phát ra, Dương Tư Minh ra tay như điện, điểm á huyệt nàng. Lần này, nàng ngay cả kêu cũng kêu không được.

Dương Tư Minh nói một tiếng đắc tội, vận dụng khinh công thượng thừa vác nàng đi, phi thân như bay, hướng sâu trong núi mà tiến.

80. Chương 80: Tựa Con Báo Vừa Tỉnh Giấc

Long Phù Nguyệt muốn động đậy không thể động đây, muốn kêu lại không phát ra âm thanh, trong lòng hối hận không thôi.

Ôi, chết trong tay người này so với chết trong tay yêu nghiệt kia càng thảm hơn! Nàng thật sự không dám nghĩ tiếp theo sẽ gặp thêm phiền toái gì……

Dương Tư Minh vác nàng băng qua mấy khe núi, phía trước quả nhiên xuất hiện một tòa miếu nhỏ.

Miếu Ma Tước này tuy nhỏ, nhưng trông cũng đầy đủ, cũng có tiền điện, hậu điện, thiên điện, miếu sau còn có một tiểu viện.

Còn chưa tới trước cửa miếu, xuất hiện hai hắc y nhân tiến tới đón.

Một người trong số đó nhìn Long Phù Nguyệt trên vai Dương Tư Minh, trên mặt hiện ra một tia ngạc nhiên, vỗ bờ vai của hắn, cười nói: "Ồ, tiểu tử ngươi thật đúng là đem được công chúa đến, rất giỏi! Mau vào đi thôi."

Long Phù Nguyệt thấy bọn họ đối chính mình không hề có ý tôn trọng, biết chuyện lần này thật sự lớn rồi.

A, bọn họ nếu thật muốn gây khó dễ cho ta, cùng lắm bọn họ hợp lại là cá chết trong lưới, lão nương lại đi tìm Phán quan uống trà!"

Dương Tư Minh vác Long Phù Nguyệt đi vào.

Bên trong đại điện của miếu đứng hơn mười người, từ đầu đến chân đều một thân hắc bào, trên hắc bào thêu (hình) giống như một con rắn, hay rồng gì đó đang bay. Tướng mạo già trẻ xấu đẹp không rõ.

Ở giữa vị trí trung ương, gần bên cạnh pho tượng đổ, một người ngồi ngay ngắn trên ghế bọc da hổ. Cũng từ đầu đến chân một thân hắc bào, bất đồng chính là trên hắc bào của hắn thêu một Kim long lớn dài đang múa vuốt. Hắn tuấn đĩnh mà cao lớn, cả người tràn ngập khí thế bức người, ánh mắt tà mị sắc bén, vừa thấy đã biết là là người quen ra lệnh cho người khác.

Dương Tư Minh đem Long Phù Nguyệt đặt ở trên mặt đất, chống tay thi lễ: "Giáo vương, thuộc hạ hân hạnh không làm nhục sứ mệnh, đem thánh công chúa đoạt lại."

Giáo Vương ngồi ở ghế da hổ kia không nhúc nhích, một đôi mắt sáng như điện băn khoăn nhìn trên người Long Phù Nguyệt: "Tiểu nha đầu này chính là thánh nữ?" thanh âm của hắn có chút khàn khàn, nhưng không khó nghe. Ngược lại có một tia hương vị trầm khàn, giống như con báo vừa mới tỉnh ngủ.

Dương Tư Minh không dám ngẩng đầu: "Đúng vậy! Thuộc hạ từng là thị vệ của thánh công chúa, nàng quả thật là Long Phù Nguyệt thánh công chúa! Tuyệt không sai lầm."

81. Chương 81: Người Nầy Hiện Tại Muốn Cưới Nàng Không Sợ Thiên Lôi Đánh Xuống?

Giáo vương hơi gật gật đầu, phất phất tay: "Tốt! Tư Minh, lần này ngươi lập công không nhỏ, bổn tọa sẽ ban thưởng cho ngươi. Đúng rồi, sau lưng không có thám tử theo tới chứ?"

Dương Tư Minh vội nói: "Thuộc hạ lúc đến đây đã cẩn thận tra xét qua, tuyệt không hề có người theo dõi."

Giáo vương vừa lòng gật đầu: "Như vậy tốt, ngươi đi xuống trước đi."

Dương Tư Minh đáp ứng, cúi đầu lui ra ngoài.

Long Phù Nguyệt trong lòng xui xẻo kêu to: "Con bà nó, thì ra Dương Tư Minh là thị vệ của ta, hiện tại gặp cái quỷ gì lại biến thành nô tài của Giáo vương. Giáo vương quỷ quái này muốn đem ta tới đây làm gì? Có ý đồ gì?"

Nàng đứng trên mặt đất, hai ánh mắt loạn chuyển nhanh như chớp, không nói lời nào, đơn giản thoải mái đánh giá người đối diện.

Trong ánh mắt giáo vương có chút hào quang chợt lóa, bỗng nhiên nâng tay lên.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy thân mình run lên, như là có một cây châm đâm trên người chính mình. Nàng không khỏi đau thở ra tiếng: "Ôi! Đau quá! Con rùa khốn kiếp kia, ngươi làm gì mà đâm ta……"

Một câu chưa nói xong, nàng bỗng nhiên hơi hơi 'Sao' một tiếng.

Sao, nàng nói được.

Nàng còn chưa kịp cao hứng, hai tròng mắt của Giáo vương nhíu lại, bàn tay đảo trên không trung.

Long Phù Nguyệt giống như bị nam châm hấp dẫn, rốt cuộc đứng thẳng không được, thân mình nhỏ xinh bay về hướng hắn!

Chờ nàng phục hồi lại tinh thần, thân mình đã ở trong ngực giáo vương.

Long Phù Nguyệt bị dọa đến nhảy dựng, công phu người này thực cao! Nàng lắc lư nhích người muốn thoát ra. Bất đắc dĩ bàn tay Giáo vương lại giống như kìm sắt, gắt gao giữ chặt lấy vòng eo nàng, làm cho nàng muốn động đậy cũng không được.

Nàng thở hổn hển, không khỏi mắng to: "Này, ngươi, tên khốn kiếp kia, buông tay!"

Giáo vương nắm lấy nàng tựa như bắt lấy một con gà con, đại chưởng ở trên khuôn mặt nàng nhéo một phen, lạnh lùng thốt: "May mắn nhìn qua cũng không tệ lắm, bằng không bổn tọa cưới một con bé như vậy, thật sự mệt chết."

"Cưới?" Long Phù Nguyệt hung hăng rùng mình. Nàng không có nghe lầm chứ? Tên giáo vương quỷ quái này muốn kết hôn cùng nàng? Please! Nàng bây giờ là đứa nhỏ mười lăm tuổi! Người nầy hiện tại muốn cưới nàng không sợ thiên lôi đánh à?

82. Chương 82: Chân Trái Của Nàng Bị Đánh Gãy

Giáo Vương lại xuất thủ, hướng trước ngực của nàng nhéo một phen, trong mắt hiện lên một chút thú vị: "Không nghĩ tới nha đầu này còn rất được!"

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn ở trước mặt mọi người cư nhiên sẽ đối với chính mình động tay động chân. Sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn căng đến đỏ bừng, rốt cuộc bất chấp tất cả, quát to một tiếng: "Con rùa khốn kiếp! Lão nương liều mạng với ngươi!"

Theo thanh âm phát ra, tiểu thanh xà trên tay nàng phóng tới nhanh như điện, hướng về Giáo Vương bay đến mà cắn!

Không chớp mắt, Giáo Vương thật sự không nghĩ tới con bé này lại có một chiêu lợi hại như vậy, lần này ở cách gần nhau, hắn lại ở trong tình huống bất ngờ không phòng ngự, thiếu chút nữa đã tiểu thanh xà cắn trúng.

May mắn võ công của hắn đủ cao, phản ứng rất nhanh, trong lúc cấp bách lách thân mình qua một bên, bàn tay đẩy, khó khăn tránh được phát cắn đoạt mệnh của thanh xà, đồng thời đem Long Phù Nguyệt đẩy thẳng ra ngoài. Tát nàng một cái ngã trên mặt đất.

Miếu đổ nát này sàn là đá phiến, Long Phù Nguyệt lúc thật sự ngã xuống, toàn thân rơi thẳng, như muốn vỡ tan ra, trên mặt đất lắc người một cái, đã không bò dậy nổi.

Giáo Vương khó khăn né được tập kích của tiểu thanh xà, cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Nhìn xuống Long Phù Nguyệt, không khỏi giận tím mặt, một đôi mắt dài hẹp hiện lên vẻ lạnh lùng tàn bạo: "Tiểu tiện nhân chết tiệt! Dám can đảm tập kích bổn tọa, quả nhiên là không muốn sống!"

Bàn tay vung lên, một luồng bão tố hướng Long Phù Nguyệt điên cuồng tập tới!

Hắn hiển nhiên phẫn nộ tới cực điểm, lần này ra tay không chút nào khoan dung, bị một đạo chưởng phong này của hắn đánh trúng, Long Phù Nguyệt cho dù không chết cũng bay nửa cái mạng!

"Giáo Vương! Không thể!" Một người áo đen từ bên cạnh nhanh chóng tiến tới, vươn tay đẩy, đem Long Phù Nguyệt thân mình cách xa ra vài thước. Dù là như vậy, cái chân nhỏ của Long Phù Nguyệt bị chưởng phong của hắn đuổi quét tới, chỉ nghe rắc một tiếng, xương cốt vỡ vụn, Long Phù Nguyệt đau đến thét một tiếng chói tai, chân trái của nàng bị đánh gẫy. Trước mắt tối sầm, đau đến hôn mê bất tỉnh.

Giáo Vương Tuấn mặt tối sầm: "Quân sư, ý ngươi đây là gì?" Thanh âm của hắn lãnh khốc mà tàn nhẫn. Đã tràn ngập ý vị khát máu.

Nam tử vừa rồi khó khăn lắm đem Long Phù Nguyệt đẩy ra thi lễ, nói: "Giáo Vương, tiểu nữ nhân này chính là Thánh nữ của Thiên Cơ quốc, dân chúng Thiên Cơ quốc đối với nàng thật là kính yêu, cưới nàng tuyệt đối so với giết nàng tốt hơn, giáo Vương,vì nghiệp lớn của ngài, kính xin tạm nhẫn phẫn nộ nhất thời, nàng dù sao vẫn là đứa bé, dạy dỗ thật tốt là biết nghe lời người nói. Đến lúc đó chúng ta trong tay có vương bài Thánh nữ này, còn sợ dân chúng Thiên Cơ quốc không thể quy tâm sao?"

83. Chương 83: Khi Dễ Tiểu Hài Tử Thì Có Bản Lãnh Gì?

Mắt Giáo Vương nhất thời trầm lại, gật gật đầu: "Quân sư nói có lý, bổn tọa bị nha đầu này làm tức giận đến suýt nữa làm hỏng đại sự."

Liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt đau đến ngất đi, đưa tay lên, liền đem nàng bắt lại, ở trên cánh tay nàng sờ thật mạnh.

Long Phù Nguyệt một tiếng thét chói tai, vì đau mà tỉnh lại. Vừa mở mắt, liền thấy ánh mắt tà mị không có hảo ý của Giáo Vương nhìn chằm chằm ngực của nàng.

Nàng quát to một tiếng: "Khốn kiếp, con rùa khốn kiếp kia, ngươi có gan thì giết ta! Khi dễ một đứa bé thì có bản lãnh gì?"

Giáo Vương tà tứ cười, nhéo thật mạnh trên gương mặt của nàng: "Giết ngươi? Bổn tọa làm sao có thể bỏ được? Đêm nay Bổn tọa sẽ lâm hạnh ngươi, ha ha, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, bổn tọa sẽ cho ngươi làm Giáo Vương Phi……"

"Phi!" Long Phù Nguyệt giận như điên, cùng lắm thì chết thôi, nàng mới không cần bị tên người chim này khi dễ! Nàng lúc này đã hoàn toàn thông suốt rồi: "Con rùa khốn kiếp! Ngươi không lấy chậu nước mà soi mặt ngươi thử xem, bằng ngươi sao xứng chứ! Thức thời, sớm sớm giết lão nương, bằng không lão nương thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!"

Nàng giống như con mèo hoang giương nanh múa vuốt, ở trong tay hắn liều mạng giãy dụa.

Giáo Vương nhíu mi, duỗi ngón tay điểm huyệt đạo của nàng, cuối cùng mới ngăn lại tiếng rít gào của nàng.

Phù, cuối cùng lỗ tai cũng thanh tịnh……

Long Phù Nguyệt tuy rằng không thể nói chuyện, cũng không thể động, nhưng một đôi đôi mắt hắc bạch phân minh lại oán hận trừng mắt Giáo Vương hắc y kia, hận không thể hóa thành liệt hỏa, đem tên này đốt thành tro bụi.

Mặc dù là bị một đứa bé nhìn chằm chằm, Giáo Vương lại không rõ lý do rùng mình một cái. Phất phất tay: "Nhanh đi chuẩn bị, bổn tọa đêm nay cùng nha đầu này động phòng!"

Một câu này của hắn vừa mới rơi xuống, chợt nghe ngoài điện một thanh âm lười biếng - Cười nói: "Muốn cùng nàng động phòng? Ngươi có hỏi qua ta không?"

Trong điện mọi người sắc mặt đều là biến đổi! Long Phù Nguyệt lại bỗng nhiên mở to hai mắt.

Phượng Thiên Vũ! Đây dĩ nhiên là thanh âm của Phượng Thiên Vũ!

Chưa từng có giờ khắc nào, Long Phù Nguyệt cảm thấy thanh âm này sẽ dễ nghe như vậy. Giống như tiếng nhạc của trời. Hai tròng mắt của nàng nháy mắt sáng trong

Tiếng nói vừa rơi, vô số hắc y nhân liền xông ra ngoài, lại bay trở về, rầm rầm rầm ngã trên mặt đất, người người đều rơi mặt mũi bầm dập, trên mặt đất lăn lộn kêu rên…

84. Chương 84: Đây Là Đồ Chơi Nhỏ Của Ta, Tại Sao Lại Bị Các Ngươi Lấy Đến Đây

Giáo Vương cùng vị quân sư kia đều sắc mặt đại biến, không đợi bọn họ kịp phản ứng, ngoài cửa đã xuất hiện một bạch y nhân.

Áo bào trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh chưa từng buộc lên, xõa tùy ý, tay như bạch ngọc phe phẩy một thanh Ngọc Cốt phiến, cười một cái tuyệt sắc khuynh thành: "Này, vật của nhà ta các ngươi làm sao có thể tùy ý ăn cắp?"

Giáo Vương sửng sốt, lông mày cau chặt: "Ngươi là ai? Cái gì là vật của nhà ngươi?"

Phượng Thiên Vũ dùng cây quạt chỉ điểm Long Phù Nguyệt: "Đây đồ chơi nhỏ của ta, tại sao lại bị các ngươi lấy đến đây?"

Đồ chơi nhỏ? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đen một nửa. Người này có từ nào hình dung tốt hơn nữa không?

Sắc mặt Giáo Vương khẽ biến thành đại biến: "Ngươi chính là 'Chiến thần Tu La' kia?"

Hắn thật sự không thể đem Chiến thần Tu la theo như đồn đãi khát máu, giết người không chớp mắt cùng người trước mắt xinh đẹp đến rối tinh rối mù, tươi cười so với hoa còn đẹp hơn mà liên hệ với nhau.

Nhưng mà nhìn hắn mắt không chớp tùy tay liền đem người của mình đánh rơi gãy tay gãy chân, thân thủ quỷ dị đáng sợ, như vậy tám chín phần mười là hắn.

Phượng Thiên Vũ lắc lắc chiết phiến, cười dài: "Không đúng là tại hạ sao?" Hắn đôi nhìn quanh bên trong miếu một vòng, miệng chậc chậc có tiếng: "Thì ra 'Thanh Long đường' uy danh hiển hách Thiên Cơ quốc, là ở trong một cái miếu đổ nát như vậy, ha ha, thật đúng là ngoài dự đoán mọi người."

Hắn cười thật là vân đạm phong khinh, nhưng một đôi đôi mắt lại giống như lãnh điện, nhìn đến Giáo Vương rùng mình một cái.

Hắn bỗng nhiên cũng cười đứng lên: "Chiến thần Tu La đến đây thì thế nào? Chỉ sợ là ngươi tới được, nhưng không thoát được thôi!" Tay hắn nhẹ nhàng vỗ hai cái, hậu điện, thiên điện lại xuất hiện vô số hắc y nhân, đem Phượng Thiên Vũ vây lại xung quanh.

Vô số vũ khí chói lọi vang leng keng, ánh đuốc lay động, khiến người chói mắt.

Phượng Thiên Vũ đầu lông mày nhếch lên: "Aha, ta rất sợ hãi, thì ra ta đã một mình vào hang hổ sao?"

Trong miệng hắn nói sợ hãi, nhưng trên mặt chẳng có đến nửa điểm ý tứ của sợ hãi?

Một thân hoa lệ, ống tay áo giương lên, một đạo hàn quang từ bên hông hắn bỗng nhiên thoáng hiện, chỉ nghe một trận tiếng động như ngọc rơi tung tóe đồng tâm vang lên, quay chung quanh thân mình hắn khiến toàn bộ binh khí bị chém thành hai đọan. Đao kiếm bị chặt đứt rơi trên mặt đất, dấy lên một trận bụi đất…

85. Chương 85: Ngươi Giết Nàng Thì Tốt Lắm

"Người thì không ít, nhưng đáng tiếc đều là thùng rỗng kêu to!" Phượng Thiên Vũ nhếch miệng cười nói. Bảo kiếm lung linh các loại màu sắc chỉ vào vị giáo Vương kia: "Thiên Cơ quốc đã không còn tồn tại rồi, mà các ngươi cũng nên biến mất!"

Trong đôi mắt đám hắc y nhân lúc này rốt cục hiện ra một chút kinh sợ, đều lui về phía sau mấy bước.

Vị giáo Vương kia lại cười lên ha hả: "Ha ha, quả nhiên không hổ là Chiến thần Tu La rất có bản lĩnh. Nhưng mà….." Ánh mắt của hắn bỗng trở nên sắc nhọn: "Đáng tiếc ngươi lại muốn chết. Ngươi có biết trong binh khí của bọn chúng có giấu cái gì không?"

"Ẩn giấu cái gì? Chắc lại là loại độc không màu không mùi chứ gì?" Phượng Thiên Vũ vẫn cười tủm tỉm như trước.

"Hắc hắc, độc dược? Đó chỉ là điều tầm thường thôi. Đao của bọn họ đều phát ra ánh sáng, chính là cất giấu Thực Tâm cổ, ngươi kiểm tra xem trái tim, xương sườn của ngươi, không đau chút nào sao?" Trên mặt giáo Vương tràn ngập sự đắc ý.

Phượng Thiên Vũ cánh môi vừa tung, vẻ mặt chẳng hề để ý, duỗi ngón tay của mình nhẫn lên xương sườn một cái, khuôn mặt tươi cười vẫn không thay đổi chút nào: "Ha ha, tại sao lại không đau nhỉ? Đại gia tại sao lại một chút cảm giác cũng không có?"

Không có cảm giác? Làm sao có thể! Người trúng cổ này sau khi nhấn lên xương sườn một cái, sẽ đau đến tận xương tủy, hắn làm sao một chút cũng không có? Hay là thân thể hắn đã tu luyện thành kim cương bất bại rồi?

Trong mắt giáo Vương kia hiện lên một tia kinh hoàng. Hắn bỗng đưa tay lên, liền bắt được cổ của Long Phù Nguyệt, ngón trỏ chế trụ cổ họng Long Phù Nguyệt: "Buông binh khí của ngươi xuống, bằng không, ta liền giết nàng!"

Đầu ngón tay thon dài của hắn dần dần ấn vào, Long Phù Nguyệt vốn đang bị điểm huyệt, không thể động đậy, giờ phút này này chỉ cảm thấy không khí trong phổi từ từ thiếu hụt. Nàng hít thở không thông, cảnh vật trước mắt khi thì rõ, khi thì mơ hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thiếu không khí mà đỏ bừng.

Lông mày Phượng Thiên Vũ nhíu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng khó có thể nắm bắt, bỗng nhiên mỉm cười: "Ngươi giết nàng thì tốt lắm. Đỡ cho bổn Vương phải tự mình động thủ."

"Cái gì?" giáo Vương kia ngẩn ngơ: "Ngươi không phải tới cứu nàng sao?"

"Ha! Ha! Ha!" Phượng Thiên Vũ tựa hồ nghe đến một chuyện buồn cười nhất: "Nàng là một công chúa mất nước, trong mắt ta, nàng chỉ là một chiến lợi phẩm, một kẻ tiện nô mà thôi. Sao ta lại phải tới cứu nàng?"

86. Chương 86: Nàng Vẫn Chỉ Là Một Đứa Bé

"Vậy…… vậy ngươi chạy tới đây làm gì?" Vị giáo Vương kia dường như không tin lời hắn nói…. Đôi mắt bỗng sáng lên, nở nụ cười lạnh, trong giọng nói ẩn ẩn lộ ra tia sắc bén: "Có phải ngươi là cố ý làm bộ chẳng để ý đến nàng đúng không? Nếu nàng đối với ngươi không quan trọng, thì ngươi cũng sẽ không để nàng ở trong cái lều nhỏ, mà không phải giam chung một chỗ cùng với các nữ nô khác …."

Phượng Thiên Vũ khe khẽ thở dài: "Thì ra ta chỉ là làm bộ như chẳng để ý sao?"

Lời chưa nói xong, bỗng nhiên một đạo hàn quang từ ống tay áo của hắn bay ra, nhằm thẳng ngực Long Phù Nguyệt mà tới!

Không ai ngờ hắn sẽ tung ra chiêu ấy, giáo Vương kia hoảng sợ, theo bản năng đem Long Phù Nguyệt né sang một bên, nhưng vẫn chậm, cây chủy thủ cắm vào cánh tay Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt kêu lên một tiếng, trên cánh tay trái cây chủy thủ hơi rung động, máu trào ra. Phút chốc đã nhuộm đỏ thân hình nàng.

Long Phù Nguyệt sửng sốt, tên biến thái này lại ra tay với nàng? Cũng không biết vì sao, ngực Long Phù Nguyệt bỗng nhiên đau đớn, nàng trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, mong tìm ra chút manh mối từ trong mắt hắn, nhưng, hắn chỉ liếc nàng một cái rồi coi như nàng không tồn tại.

Giáo Vương kia trăm lần không ngờ Phượng Thiên Vũ sẽ ra tay đối với Long Phù Nguyệt, không kịp nghĩ trong lúc cấp bách điểm chỉ trên tay nàng, áu ngừng chảy. Tức giận nói: "Sao ngươi có thể ra tay với nàng?! Nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ!"

Phượng Thiên Vũ tự nhiên gõ gõ bao kiếm tạo thành tiếng vang: "Chỉ là một kẻ hèn mọn mà thôi, giữ nàng cũng chẳng có tác dụng gì. Vân Dịch Thiên, nghe nói ngươi ở trên giang hồ cũng có vị trí không nhỏ, ta cũng sớm muốn lãnh giáo ngươi mấy chiêu, nếu ngươi thắng thì muốn gì cũng được."

Giáo Vương kia tên đúng là Vân Dịch Thiên, vừa nghe Phượng Thiên Vũ gọi tên mình, liền biết hắn đối với mình đã nắm rõ tám, chín phần.

Không khỏi vừa sợ, vừa giận, lạnh lùng nói: "Người khác sợ Chiến thần Tu La, chứ ta thì không coi ngươi ra gì. Ta và ngươi đều nổi danh trên giang hồ, công phu cũng không thua kém nhau là mấy…..chúng ta đại chiến ba trăm hiệp."

Phượng Thiên Vũ lông mày hơi nhíu, khẽ cười nói: "Tốt, nhưng mà, nha đầu này rất vướng chân vướng tay, không bằng trước tiên đem nàng giết chết, ta và ngươi lại thống thống khoái khoái tỷ thí một trận như thế nào?"

87. Chương 87: Trong Lòng Loạn Đắc Tượng Một Đoàn Đay Rối

"Giết chết nàng? Mơ tưởng!" Long Phù Nguyệt đối với hắn mà nói, vẫn còn có giá trị sử dụng lớn, làm sao có thể dễ dàng giết nàng được. Nhưng nếu nàng đã không thể dùng để uy hiếp Phượng Thiên Vũ nữa, thì giữ ở trong tay không khỏi có chút vướng bận.

Hắn hơi nhíu mày, đem nàng đẩy sang giáo chúng bên cạnh: "Giữ nàng!"

Loáng một cái, không biến hắn làm như thế nào, đã bay đến trước mặt Phượng Thiên Vũ, một ánh sáng đen rực rỡ chợt lóe, một thanh bảo kiếm nặng nề đen tuyền đã giữ tại trong tay hắn, làm hình thức mở đầu: "Thỉnh!"

Một trắng một đen, hai thân ảnh động tác mau lẹ, giao đấu không ngừng.

Long Phù Nguyệt không biết võ công, xem hoa cả mắt. Nhưng nhìn thần sắc trên mặt giáo chúng chung quanh lúc vui lúc buồn, nàng liền biết võ công tên Vân Dịch Thiên này có thể ngang hàng với Phượng Thiên Vũ…… tương xứng .

Lòng của nàng cũng thật rối loạn, nghĩ thế nào cũng không rõ ràng, tuy Phượng Thiên Vũ suýt giết chết nàng nhưng sâu trong nội tâm nàng lại mong hắn có thể thắng. Dù phải chết trong tay hắn nhưng so với việc bị tên giáo Vương biến thái đó vũ nhục thì còn tốt hơn gấp trăm lần……

Huyệt đạo của nàng bị điểm, một chân bị gãy, trên tay lại bị thương, nên giáo chúng cũng chẳng quan tâm đến nàng. Thường thường khi nhìn các cao thủ giao đấu với nhau, thì đối với người tập võ đó là sự phấn khích vô cùng….

Hai người càng đánh càng lớn, lực đánh ra cũng rất mạnh. Làm cho những người đang xem lui từng bước về phía sau.

Động tác hai người đều cực nhanh. Long Phù Nguyệt không biết võ công, xem cảnh này chỉ thấy váng đầu hoa mắt. Một bóng trắng chợt lóe, Phượng Thiên Vũ bay tới bên nàng. Ống tay áo của hắn ở trên người nàng phất một cái. Long Phù Nguyệt cảm thấy thân thể được thả lỏng, huyệt đạo đã được giải!

Trong nội tâm rung động, giả bộ vô sự, huyệt đạo bị điểm lâu, nửa thân hình của nàng đều tê liệt. Phượng Thiên Vũ lại bay tới chỗ nàng, Vân Dịch Thiên theo sát sau hắn.

Long Phù Nguyệt lúc này huyết mạch đã được lưu thông, mắt thấy Vân Dịch Thiên bay tới trước mặt mình. Nàng vỗ cánh tay một cái. Tiểu thanh xà liền hiện ra, cắn lấy cổ Vân Dịch Thiên.

88. Chương 88: Khi Trở Về Xem Bổn Vương Trừng Phạt Ngươi Như Thế Nào.

Tiểu thanh xà này độc vô cùng, bị nó cắn một cái sắc mặt của hắn trở nên xanh lét, bước đi lảo đảo, rốt cuộc không duy trì được nữa, trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống mặt đất.

Giáo chúng trông coi Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, giận tím mặt, quát to một tiếng, đem đao trong tay hướng Long Phù Nguyệt chém xuống.

Long Phù Nguyệt không biết võ công, hoàn toàn không thể tránh né, mà tiểu thanh xà trên cổ Vân Dịch Thiên vẫn chưa có trở về.

Mắt thấy đao của giáo chúng sẽ bổ lên đầu Long Phù Nguyệt. Một đạo bạch quang hiện lên, máu tươi bắn ra, bàn tay cầm đao của giáo chúng tự nhiên rơi xuống đất!

Long Phù Nguyệt mắt hoa lên, thân hình ngã vào một không gian ấm áp.

Cùng lúc này giáo chúng đem Vân Dịch Thiên đoạt về.

Tên quân sư kia nhìn mặt chủ soái toàn màu đen, nếu như chậm trễ trị liệu, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Mặc kệ hai người kia, vung tay lên dẫn giáo chúng chạy ra phía ngoài. Trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Long Phù Nguyệt thở dài một hơi, bây giờ mới thấy chỗ chân bị gãy và tay bị thương đau gấp trăm lần bình thường. Mồ hôi lạnh túa ra.

"Ngươi có sao không?" Phượng Thiên Vũ trầm giọng hỏi, thanh âm cực thấp, nhưng vẫn không thể che đậy sự run rẩy.

Nhưng không chỉ thanh âm run, Long Phù Nguyệt dựa vào hắn, kinh ngạc phát hiện, hắn so với nàng run còn nhiều hơn, thậm chí không cần đem lỗ tai dán trên ngực cũng có thể nghe tiếng tim đập mạnh, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

"Ngươi…." Long Phù Nguyệt nói không lên lời. Trong lòng rối loạn cực kỳ.

Hắn, hắn thật sự động tâm vì mình sao? Thì ra, hắn cũng để ý đến mình…..

"Được rồi, Nhóc con, đi xuống núi thôi. Lần này lại chạy trốn, khi trở về xem bổn vương trừng phạt ngươi như thế nào?!" Thái độ của Phượng Thiên Vũ chỉ cứng ngắc một chút như thế, ngay sau đó lập tức lại khôi phục tính tình cà lơ phất phơ như trước.

Long Phù Nguyệt cúi đầu: "Ta, chân của ta bị gãy, không đi được…."

Phượng Thiên Vũ nhíu lông mày lại: "Thật là phiền toái!" Đưa tay ôm lấy nàng, chạy vội xuống chân núi.

89. Chương 89: Tại Sao Không Giống Con Nhím Nhỏ Giương Nhanh Múa Vuốt.

"Này, tên biến thái kia đã bị tiểu Thanh cắn bị thương rồi, sao ngươi lại không trực tiếp đuổi theo giết hắn đi?"

Long Phù Nguyệt vạn phần buồn bực. Kìm lòng không được hỏi: "Đầu lĩnh của bọn hắn bị thương, hiện tại không phải cơ hội tiêu diệt bọn hắn sao?"

Phượng Thiên Vũ tức giận trừng mắt liếc nàng một cái "Bổn vương tự có chủ ý không cần tiểu nha đầu như ngươi nhiều lời."

"A…." Long Phù Nguyệt bị hắn chặn lại nói không ra lời.

Nàng lặng lẽ vươn tay ôm lấy cổ của hắn, cúi cái đầu nhỏ, không nói một câu.

Phượng Thiên Vũ có chút buồn bực, nhóc con này làm sao vậy? Tại sao lại không giống con nhím nhỏ giương nanh múa vuốt rồi?

"Nhóc con, không sợ bổn vương trở về trừng phạt ngươi à?" Phượng Thiên Vũ nhăn nhó khuôn mặt tuấn tú.

"Tùy tiện, dù ngươi trừng phạt như thế nào, ta đều cam nguyện." Long Phù Nguyệt như trước không ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Không thích hợp, thật sự không thích hợp! Nha đầu kia sẽ không tự nhiên vòng vo như vậy chứ? Nhớ lại lời của nàng, thân thể khẽ chấn động một cái. Không phải là bản tôn của thân thể này đã trở lại đi? (chính là tiểu công chúa thực ấy ^^)

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên khẩn trương, cúi đầu nhìn nàng một cái: "Nhóc con, có biết ta là ai hay không?"

"Ngươi?" Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, người này không phải uống lộn thuốc chớ? Sao tự nhiên lại không biết mình là ai?

"Ngươi là Cửu vương gia Thiên tuyền quốc, ngươi không phải bỗng nhiên mất kí ức chứ?" Long Phù Nguyệt liếc hắn một cái.

"A!" Gặp lại biểu tình quen thuộc của nha đầu kia. Phượng Thiên Vũ hơi hơi thở phào nhẹ nhõm. (anh thích bị ngược nha chị nhỏ nhẹ lại sợ ^^)

Vẫn là nàng, tốt…

Phượng Thiên Vũ không thèm nói lại, trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt sắc khuynh thành lại trở nên lạnh lẽo.

Long Phù Nguyệt nhìn hắn bỗng trở nên đen còn hơn Bao Công. Cũng không dám trêu trọc hắn nữa.

Hai người rốt cuộc xuống núi, thấy được xa xa là lều trại quân doanh.

Long Phù Nguyệt thở phào ra một hơi, cuối cùng cũng đã trở lại! Nàng cho tới lúc này mới cảm thấy quân doanh thật khả ái.

Phượng Thiên Vũ cũng khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, dưới chân hắn bỗng lảo đảo mấy cái, vừa muốn nói, một ngụm máu tươi liền phun thẳng ra, nếu như không phải hắn quay đầu nhanh, ngụm máu này đã nằm trên người Long Phù Nguyệt!

Hắn rốt cuộc duy trì không được, thân mình ngã xuống, đè trên người Long Phù Nguyệt.

90. Chương 90: Thực Tâm Cổ

Long Phù Nguyệt bất ngờ không đề phòng liền biến thành cái đệm thịt. Vóc dáng nàng yêu kiều nhỏ nhắn, mà thân mình Phượng Thiên Vũ to lớn, đặt trên người nàng suýt nữa đem nàng ép tới tắt thở.

Nàng chấn động dùng sức chín trâu hai hổ mới từ dưới người hắn bò lên

"Này, này, ngươi làm sao vậy? Làm sao vậy?" Long Phù Nguyệt nhìn sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh từ thái dương chảy xuống phía dưới, lại cắn chặt răng, không nói một tiếng. Sắp hôn mê bất tỉnh.

"Ngươi bị thương?" Long Phù Nguyệt cuống quýt kiểm tra trên người hắn. Lại nhìn không ra cái gì khác thường.

Nhìn sắc mặt Phượng Thiên Vũ tựa hồ vô cùng thống khổ. Thân thể nhỏ bé của nàng cũng liền run lên nhè nhẹ.

Long Phù Nguyệt thấy hắn một tay nắm chặt ngực, trong lòng manh động, rốt cuộc bất chấp hết thảy, liền xé áo choàng trên người hắn, nàng đối với cổ phục chẳng phải quen thuộc, trong lòng lo lắng lại bối rối, nàng nhất thời sốt ruột, xoẹt kéo một tiếng áo choàng của hắn, lộ ra khuôn ngực trắng nõn rắn chắc.

Long Phù Nguyệt trong lòng thình thịch đập loạn, không dám có suy nghĩ đen tối. Cẩn thận nhìn kĩ, mới phát hiện chỗ tim của hắn có một đốm lớn, theo hô hấp thống khổ của hắn hơi hơi rung động, bên trong tựa hồ có đồ vật gì đó, thình lình nhảy lên…….

Thực tâm cổ! Thì ra, hắn trúng Thực tâm cổ rồi!

Chỉ là hắn dùng nội lực cao thâm đè nén, không cho phát tác. Giờ phút này rốt cuộc áp đảo không được, ngực đau giống như bị đao chém…

Long Phù Nguyệt xuất thân cổ thế gia (gia đình chuyên dùng cổ độc), đương nhiên cũng biết Thực tâm cổ lợi hại. Nàng biết Thực tâm cổ lợi hại, một khi trúng độc, dưới xương sườn sẽ vô cùng đau đớn, hơn nữa phải nhanh chóng chữa trị, đợi đến khi độc thật sự phát tác, cho dù Đại La Thần Tiên đến cũng không làm gì được.

Mà tên này, lại chống đỡ được lâu như vậy! Hắn thực ình là mình đồng da sắt sao?

Bàn tay Long Phù Nguyệt cũng run lên nhè nhẹ, nàng cắn chặt răng, lấy xuống một cái trâm rồi vẽ lên ngực hắn một cái vòng, nhất thời cắt cái bọc đốm, cũng trong phút chốc tiểu Thanh xà trên cánh tay nàng bay ra, nằm ở phía trên ngực Phượng Thiên Vũ, lưỡi đỏ tươi liếm láp những nơi bị cắt.

91. Chương 91: Lọ Nào Mới Là Kim Sang Dược?

Theo sự liếm láp của thanh xà, cái bọc nhỏ kia đột nhiên cử động, vô số con sâu nhỏ nhỏ đỏ thắm bò ra, tất cả đều vào miệng tiểu thanh xà. (Oe ==")

Thân mình tiểu thanh xà vốn là màu xanh, nuốt những con sâu nhỏ vào càng nhiều, thân thể nó cũng dần chậm rãi chuyển hồng, lại qua một hồi sau, miệng vết thương của Phượng Thiên Vũ rốt cuộc cũng không còn con sâu nào chui ra nữa, chảy ra một dòng máu đỏ tươi, tiểu thanh xà rốt cuộc mệt mỏi nằm sấp xuống, lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất, trên mặt đất còn quay tròn vài cái mới nằm yên. Tựa hồ là đã mệt mỏi đến cực điểm.

Long Phù Nguyệt nhặt nó lên, sờ sờ thân mình mềm mại núc ních: "Thanh nhi, cực khổ rồi."

Tiểu thanh xà hữu khí vô lực, bò lên trên cánh tay của nàng, chậm rãi hóa thành hình xăm. (Đồ đằng = hình xăm ^^)

Cổ độc được giải, Long Phù Nguyệt cũng thở ra một hơi. Nhìn miệng vết thương vẫn chảy máu, không khỏi hơi cau đôi mi thanh tú, âm thầm le lưỡi. Nàng vừa rồi quả thực rất sợ, nên dùng trâm hơi nặng tay một chút.

"Ngươi kia là người tập võ, hẳn trên người cũng có thuốc trị thương chứ?" Long Phù Nguyệt tìm kiếm trong người hắn, rốt cuộc tìm ra vài cái bình nhỏ.

Nàng vừa nhìn thấy, lại phát rầu, mấy cái bình nhỏ này cái nào mới là kim sang dược đây? Nàng không biết đâu!

Lại nghĩ "Người kia không phải cao thủ dùng độc, trên người hẳn không mang theo độc dược. Quên đi! Mặc kệ cái nào là kim sang dược, dù sao cũng nhiều chai lọ như vậy cứ cho hắn sài hết là được!" (ặc ==" QH tỷ ơi có người tính ám sát trượng phu của mình nè ^o^) (QH: hok phải đâu, muội a, định…… *le lưỡi, mở to mắt nhìn* sắp có tuồng hay để xem)

Ồ, sao cái bình này lại thơm quá, giống như là nước hoa, mà so với nước hoa còn dễ ngửi hơn, Long Phù Nguyệt cầm cái bình ngọc xanh biếc tò mò nhìn một cái, lại ngửi một chút: "Ừ, thuốc này mùi vị không tệ, nhất định là tốt."

Nàng đổ lên vết thương của hắn một chút, vừa định thu tay lại. Một bàn tay bỗng nhiên bị nắm chặt: "Nhóc con, ngươi đang làm cái gì?"

Long Phù Nguyệt đang chuyên tâm bôi thuốc cho hắn, lại bị hắn nắm một cái, bất ngờ giật mình, cái bình xanh nhỏ kia toàn bộ đổ vào vết thương của hắn.

92. Chương 92: Lại Phát Sốt Sao?

Hương khí lập tức tràn ra. Phượng Thiên Vũ vừa mới tỉnh lại, nhìn thấy một màn này, lại ngửi thấy mùi hương này, sắc mặt đại biến, một chưởng đem cái bình nhỏ trong tay Long Phù Nguyệt đánh ra ngoài: "Xú nha đầu! Ngươi đang làm cái gì?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, vẻ mặt vô tội: "Ta bôi thuốc cho ngươi!"

"Bôi thuốc?" Phượng Thiên Vũ cắn răng nhìn mấy cái chai kia, mặt càng thêm đen: "Bôi thuốc hẳn là nên bôi kim sang dược chứ? Ngươi mở nhiều chai như vậy làm gì?"

Nói đến đây, Long Phù Nguyệt có chút chột dạ. Bất quá, nàng tin tưởng chuyện này mình làm đúng. Cho nên vẫn nói hết sức đúng lý hợp tình: "Ngươi không có việc gì mang theo nhiều kim sang dược như vậy làm gì, ta lại không biết cái nào là kim sang dược, cho nên đành phải lấy toàn bộ xoa cho ngươi!"

Phượng Thiên Vũ một đầu đầy hắc tuyến, chán nản trừng mắt nhìn nàng: "Vậy nếu có thuốc độc làm sao bây giờ? Ngươi muốn độc chết ta sao?"

"Sẽ không, bình thường chỉ có kẻ hạ lưu mới thích sử dụng độc dược, mà võ công ngươi cao như vậy, chắc chắn sẽ khinh thường dùng độc."

"Ngươi……." Phượng Thiên Vũ từ trước tới nay luôn bị tiểu nha đầu này chọc tức đến không nói gì được, trong đống chai đó không có độc dược, nhưng có một bình mị hương. Chai mỵ hương này là quà tiến cống của một tiểu quốc lân bang. Hương khí kì dị, ở thời điểm nam nữ ái ân thoa một chút, sẽ kích thích dục vọng đến mức cao nhất. Nhưng nó lại không giống với xuân dược. Mỵ hương này đối với thân thể người không có hại……

Phượng Thiên Vũ tính tình vốn phong lưu, đương nhiên chuyện nam nữ hoan ái cũng có tư tưởng chú ý, sở dĩ mang theo một lọ là để làm phương tiện cùng các nàng cơ thiếp ân ái.

Lại không nghĩ rằng hôm nay bị Long Phù Nguyệt đổ toàn bộ vào vết thương của hắn! Trời ạ, là nguyên một lọ nha! Như vậy cũng đủ biến hắn thành con sói rồi! (chết cười anh với chị =))

Nghe mùi hương quen thuộc này, sắc mặt Phượng Thiên Vũ càng thêm đen. Hắn cảm giác có một cỗ khô nóng quen thuộc ở dưới bụng dâng lên, chậm rãi hướng hạ thân của hắn dũng mãnh lao tới, hạ thân hắn đã có chút phản ứng……

Long Phù Nguyệt ngạc nhiên nhìn khuôn ngực trắng nõn săn chắc chậm rãi biến hồng…….

Nàng rốt cuộc vẫn là xử nữ, cho nên không rõ đây là chuyện gì, tay nhỏ bé không biết sống chết sờ sờ lồng ngực của hắn, vẻ mặt buồn bực: "Sao thân thể ngươi sao lại nóng như vậy, lại sốt sao?"

93. Chương 93: Ngươi Thật Sự Sẽ Phải Hối Hận……

Bàn tay tiếp xúc trán hắn, đột nhiên lại bị người cầm lấy.

"Nhóc con, đây là ngươi tự tìm!"

Hắn mê man thấp giọng lẩm bẩm, Long Phù Nguyệt cảnh vật trước mắt mạnh mẽ đảo ngược một cái, sao sáng đầy trời, ánh trăng mông lung, cái gáy nặng nề đánh lên núi đá, làm nàng một trận mê muội.

Không đợi nàng kịp phản ứng, môi của hắn liền đè ép xuống dưới, hôn lên môi nàng.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, mở miệng muốn kêu, lại bị cái lưỡi linh hoạt của hắn chui vào quấn lấy đầu lưỡi đinh hương của nàng mà chơi đùa, điên cuồng mút đi tất cả ngọt ngào của nàng, đoạt lấy hô hấp của nàng, linh hồn của nàng……

Không nghĩ tới nàng lại ngọt ngào như thế, làm cho hắn không thể kiềm chế.

Hắn giữ chặt eo nàng, khát cầu cắn cắn, ngọt ngào làm cho hắn luyến tiếc không muốn buông ra.

Long Phù Nguyệt giằng co, nàng giãy dụa lại càng kích thích nam tính trong người hắn, thú tính làm hắn điên cuồng khao khát.

Long Phù Nguyệt không hiểu tại sao lại xảy ra hoàn cảnh này, muốn đem hắn đẩy ra, hai tay lại bị hắn gắt gao giam cầm trên đỉnh đầu, hoàn toàn không nhúc nhích được. Mà đồng thời, trong người nàng cũng có một luồng khí nóng chậm rãi bắt đầu tăng vọt……

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ đầy tà mị lại bị bao lấy mấy phần tình dục đỏ sậm, đôi mắt sâu thẳm cháy nóng tình triều. Thoạt nhìn tà mị lại đầy dụ hoặc.

Bỗng nhiên hắn cúi đầu, một ngụm cắn lấy xương quai xanh của nàng.

Đau đớn cùng khoái cảm điên cuồng như nước vọt ra khắp người nàng.

Long Phù Nguyệt cũng hít vào một lượng lớn mỵ hương, ham muốn xa lạ đã sớm phát động.

Sắc mặt Long Phù Nguyệt đỏ ửng, hô hấp dồn dập, ngực không ngừng phập phồng, mà nàng lại trì độn, không biết là xảy ra chuyện gì,

Nàng bị hắn trêu chọc thần trí đã muốn thỏa hiệp, bỗng nhiên nhớ đến cái gì, hét lớn: "Đừng, đừng! Phượng Thiên Vũ, ngươi, ngươi ngươi sẽ phải hối hận, ngươi thật sự sẽ phải hối hận……"

94. Chương 94: Thế Sao Không Gọi Đại Phu Cho Ta.

Phượng Thiên Vũ lại thoáng như không nghe thấy, thần trí của hắn đã hoàn toàn bị mỵ hương khống chế, hắn thầm nghĩ hảo hảo mà yêu nàng. Trong lúc lơ đãng, chân của hắn đè lên chân bị gãy của nàng, một trận đau đớn kịch liệt đánh úp lại, Long Phù Nguyệt thét chói tai ra tiếng. Nước mắt cứ như vậy không khống chế chảy ra.

Nước mắt của nàng rốt cuộc làm thần trí trầm luân của Phượng Thiên Vũ tỉnh dậy, hắn như bị phỏng mà buông ra nàng, nhìn nàng gương mặt tái nhợt, môi bị mút thỏa thích sưng đỏ, hé ra dung nhan thanh tú chật vật không chịu nổi, hồng trắng lần lượt thay đổi, lại cũng có một loại cảm giác khiến người ta đau lòng thương yêu.

Nước mắt từ trong đôi mắt to tròn của nàng rơi xuống, gần như làm tim hắn đau đớn không chịu nổi.

Mình đang làm cái gì? Nàng vẫn còn là một đứa bé!

Hắn giống như bị lôi điện đánh trúng. Nhưng hỏa dục trong người hắn tả xung hữu đột, tìm kiếm cái cửa mà đột phá…….

Hắn cắn chặt răng, liều mạng áp chế lửa đốt trong người, giương tay lên, một đao quang ảnh kì hoa (pháo hoa ý) bay lên thiên không.

Nơi này cách quân doanh không xa. Theo quang ảnh này, trong quân doanh một đội người chạy đến trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy hai người quần áo không chỉnh tề, những người này trên mặt xuất hiện chút kinh ngạc. Bất quá Phượng Thiên Vũ luôn luôn làm việc quỷ dị khó lường, chính hắn không nói, người khác đương nhiên cũng không dám hỏi.

Phượng Thiên Vũ cũng không thèm nhìn đến Long Phù Nguyệt, đối với thủ lĩnh của những binh lính kia phân phó: "Mang Long cô nương trở về." Thân mình vừa động, hắn liền phi thân bay đi.

Những binh lính kia ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, cũng không ai hiểu xảy ra chuyện gì.

Có một binh lính nâng Long Phù Nguyệt lên.

Vẫn là tên tiểu tướng lĩnh cầm đầu thông minh, hắn nhìn Long Phù Nguyệt mở miệng mắng: "Thắng nhóc đui mù này, không thấy Long cô nương bị thương hay sao? Còn không mau đi mang cái cáng đến!"

Long Phù Nguyệt được họ nâng về quân doanh.

Bởi vì vương gia không có phân phó gì, bọn họ cũng không dám tự tiện làm chủ, liền đem nàng nâng về cái lều trại nhỏ.

Long Phù Nguyệt gãy chân cùng với cánh tay bị đả thương đều đau đến khó chịu. Nàng rên rĩ vài tiếng miễn cưỡng đứng lên.

"A, tên Phượng Thiên Vũ không biết đang làm cái gì, không thèm gọi đại phu cho ta!" Long Phù Nguyệt trong lòng lầm bầm mắng mấy tiếng.

95. Chương 95: Heo So Với Ngươi Còn Linh Hoạt Hơn.....

May mắn nàng xem qua mấy quyển sách thuốc, biết xử lý miệng vết thương như thế nào, nàng trước dùng nước sạch rửa một chút lên chỗ bị thương trên cánh tay, nhìn tới nhìn lui cũng tìm không thấy đồ băng bó gì đó, nàng cắn răng một cái, xé rách tay áo, băng bó loạn xạ một chút.

Cánh tay bị thương thật ra cũng không nặng, nhưng cái chân bị gãy làm sao bây giờ? Nàng cũng không biết kẹp chân.....

Nàng đang ngồi phát rầu ở đó, bỗng nhiên ở cửa trướng có bóng người chợt lóe. Phượng Thiên Vũ thản nhiên đi đến.

Trải qua lần hôn đó, nàng nhìn hắn có chút xấu hổ cũng bất an.

Nàng phòng bị co người lại: "Ngươi...ngươi đến đây làm gì?"

Phượng Thiên Vũ lại coi như không có sự tình gì phát sinh qua. Sắc mặt bình thường đến không thể bình thường hơn. Trên tay hắn là một băng vải cũng với mấy cây gậy nhỏ bóng loáng.

Hắn nhìn Long Phù Nguyệt bắng bó loạn thất bát đáo trên cánh tay, hơi hơi nhíu mày: "Ngu ngốc, băng bó cũng như không, nhìn cái thứ do ngươi băng bó, giống như bị chó cắn vậy. Heo so với ngươi còn linh hoạt hơn....."

Miệng nói xong, tay đã đem miếng vải băng trên tay nàng tháo xuống, từ trong lòng lấy ra một chai nhỏ màu lam, lấy ra một ít thuốc mỡ, cười dài nói: "Nha đầu, thấy không? Đây mới là kim sang dược, ngay cả cái này cũng không biết, không hiểu ngươi làm sao sống đến bây giờ."

Trong miệng hắn nói toàn lời không tốt, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng vô cùng, đem thuốc mỡ vẽ loạn lên chỗ bị thương của nàng, còn dùng băng vải tinh tế vì nàng mà cẩn thận băng bó kỹ.

Hơi thở ấm áp của hắn phả lên hai má nàng, Long Phù Nguyệt cũng không biết làm sao, trong lòng giống như nổi trống. Nghe hắn nói những lời không tốt,....nàng phá lệ..., không tức giận cũng không phản bác.

Hắn nhìn cái chân bị gãy của nàng một lát, hơi trầm ngâm một chút, liền cuộn cuộn ống quần của nàng lên. May mắn thời đại này quần áo đều rất rộng, làm cho hắn làm dễ dàng hơn rất nhiều. Nàng lộ ra bắp chân trắng như tuyết.

Bàn tay ấm áp của hắn ở bắp chân nàng nhẹ nhàng di chuyển, từng đợt tê dại lại dâng lên. Long Phù Nguyệt mặt đỏ đủ để luộc chính trái trứng gà, nàng cắn chặt răng, không dám ngẩng đầu lên.....

Phượng Thiên Vũ lại hồn nhiên ở bắp chân nàng bóp nhẹ mấy cái, bỗng nhiên đẩy mạnh một cái về phía trước.

96. Chương 96: Phương Pháp Chó Má Sụp Đổ

Một trận đau nhức ập tới, Long Phù Nguyệt không khỏi thét chói tai, mồ hôi lạnh chảy xuống, cả giận nói: "Ngươi.....ngươi làm gì vậy?"

A, người này chắc chắc là nhân cơ hội chỉnh nàng mà!

Phượng Thiên Vũ thuận tay gõ một cái vào đầu nàng: "Ngu ngốc, đương nhiên là giúp ngươi bó xương, chẳng lẽ ngươi muốn bị tật nguyền sao?"

Long Phù Nguyệt bị hắn trách móc không nói ra lời.

Nàng thông minh nói sang chuyện khác: "Cái kia……ngươi làm sao biết ta bị ép buộc? À, cảm ơn ngươi lúc đó đã cứu ta."

Phượng Thiên Vũ liếc xéo nàng một cái, lạnh lùng thốt: "Bổn vương vừa vặn đang ngủ say sưa, bị tiếng gọi như giết heo của ngươi đánh thức. Sau đó chạy đến lều trại cúa ngươi, phát hiện ngươi không thấy, mà lý phó trưởng trông coi ngươi bị điểm huyệt đạo ném ở trong lều, bổn vương hỏi hắn, mới biết ngươi bị người ta mang đi."

Long Phù Nguyệt sợ hắn truy cứu trách nhiệm của mình, vội nói: "Ta bị ép buộc……"

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái: "Ngươi bị ép buộc? Không phải nha! Rõ ràng là ngươi cùng người ta chạy. Bằng không ở đây thiên quân vạn mã, hắn sao có thể thần không biết quỷ không hay mang ngươi đi?"

Long Phù Nguyệt mặt có chút đỏ, cúi đầu nói: "Hắn nói hắn là thủ hạ của ta, vì hồi hương thăm người thân mới không kịp cứu ta…….Ta nghĩ, ta nghĩ rằng……"

"Ngươi cho là hắn sẽ cứu ngươi ra ngoài, sau đó xem ngươi như là thần tiên mà phụng bồi?" Phượng Thiên Vũ tức giận trừng mắt liếc nàng một cái "Ngươi cho ngươi là ai? Ngươi chỉ là một công chúa mất nước, nếu hắn thực có lòng son dạ sắt, vậy hắn lúc quân ta vây thành nên cùng ngươi cộng sinh chết rồi! Ngươi phải biết rằng ta tấn công kinh đô quốc khoảng một tháng, thời gian này cũng đủ cho hắn quay trở lại rồi! Ai, trẻ con đúng là trẻ con, khinh địch như vậy chỉ có ngươi mới làm được…."

Long Phù Nguyệt không phục nói: "Ta nhất thời xuyên qua mà sống ở thời đại này, làm sao biết các ngươi đánh nhau mất bao lâu?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái: "Ngươi nói ngươi xuyên qua đến? Đến từ tương lai? Vậy ngươi tuổi thật là bao nhiêu? Ngươi ở thế giới đó tên là gì?"

Nhắc tới chuyện này Long Phù Nguyệt lại có chút thương tâm đứng lên: "Ta tuổi thật 22 rồi, ở thế giới đó cũng tên này, thật sự là trùng hợp. Ôi, ta mới tốt nghiệp, tiền lương tháng đầu còn chưa lấy, đã bị tên tiểu quỷ vô lương tâm không có đạo đức bắt đi, thủ hạ của diêm vương Đại gia cũng nên chỉnh đốn rồi, cứ liên tiếp làm lỗi, làm sao mà được? Nghe diêm vương Đại gia nói, hằng năm số người xuyên qua không có 1 vạn cũng tới 8 ngàn, đa số đều là bắt sai, cho nên mới dùng phương pháp chó má này để bổ cứu."

97. Chương 97: Sườn Phi

Nàng không khỏi quá mức buồn bực.

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, đôi mắt xanh lóe lên tinh quang khó lường, làm cho người ta đoán không ra hàm nghĩa. Cánh môi có chút cười cười, tựa hồ tin lời nàng, lại như tuyệt đối không tin một chút nào.

"Này, ngươi rốt cuộc có tin lời ta nói hay không?" Long Phù Nguyệt đoán không ra ý nghĩ của hắn, lại bị hắn nhìn đến mức muốn nổi cả da gà.

"Ồ, ta có tin hay không đối với ngươi quan trọng lắm sao?" Phượng Thiên Vũ không trả lời mà hỏi lại.

"Cắt, đương nhiên là quan trọng, công chúa Long Phù Nguyệt mất nước này có thể là nô tỳ của ngươi, nhưng ta không phải, ta muốn quay lại làm người thường, không muốn làm nô bộc cho bất kì kẻ nào" Long Phù Nguyệt thành thật nói.

"Nhóc con, ta mặc kệ ngươi là ai? Công chúa thật cũng tốt, công chúa giả cũng tốt, giờ phút này ngươi chỉ có thể làm nô tỳ của ta. Còn có, nói chuyện cùng ta không nên có thái độ như vậy, không có nửa điểm quy củ!"

Long Phù Nguyệt nghe hắn nói vậy, nhất thời tức giận, hét lên: "Ngươi ngươi ngươi…….Aiz, quên đi, vốn ta muốn xem ngươi là bằng hữu, lại không nghĩ rằng, ngươi để ý thân phận như vậy……."

"Bằng hữu? Cùng ngươi?" Phượng Thiên Vũ lông mày nhướn cao như là nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, cười lên ha hả, lấy tay xoa xoa đầu nàng "Ngươi thật là một tiểu nha đầu ngây thơ nha, thế nhưng muốn cùng bổn vương làm bằng hữu, ha ha, chuyện này truyền đi, chỉ sợ sẽ bị mọi người cười đến rụng răng."

Long Phù Nguyệt nghe hắn nói câu này như bị dao đâm, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ đang tràn đầy ý cười giờ phút nãy bỗng trở nên nhăn nhó, lạnh lùng thốt: "Không sai, ta chỉ là nô tỳ hèn mọn nhất dưới chân ngươi, ha ha, là ta mộng tưởng rồi, thế nhưng muốn trèo cao làm bằng hữu của vương gia ngài, quên đi, coi như ta chưa nói gì."

Không hiểu sao lòng của nàng lại rất khó chịu, đáy lòng sâu kín thở dài: "Thì ra, khoảng cách giữa ta và hắn một trời một vực…….."

Phượng Thiên Vũ gõ đầu của nàng: "Làm sao vậy? Tức giận bổn vương? Yên tâm, ngươi mặc dù là nô tỳ của bổn vương, nhưng bổn vương cũng sẽ không bạc đãi ngươi, chờ ngươi lớn lên, bổn vương phong ngươi làm sườn phi."

"Sườn phi? Là cái tiểu lão bà sao?" Long Phù Nguyệt khóe miệng lộ ra nụ cười khó lường.

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu lông mày nói: "Sườn phi chỉ sau Vương phi, nhưng lại trên cơ thiếp, tiểu nha đầu, ngươi rốt cuộc chỉ là một công chúa mất nước, bổn vương phong cho ngươi thân phận này, đã xem là ngoại lệ rồi."

98. Chương 98

Long Phù Nguyệt cười khổ: "Tốt lắm, tốt lắm, Vương gia đại nhân, nô tỳ cảm ơn ngài trước, nhưng ta bây giờ còn nhỏ, muốn phong thưởng cũng phải đợi thêm vài năm ta lớn lên thành tài. Bây giờ nói còn hơi sớm chút đó!"

Ngoài miệng nàng nói thể, nhưng trong lòng lại âm thầm cân nhắc: "Cắt, người Miêu chúng ta chú ý nhất đó là tình cảm vợ chồng, ta mới không thèm gả ột tên phong lưu, đại ngựa đực……Hừ dù sao cũng còn thời gian, chúng ta cùng nhau xem."

Phượng Thiên Vũ thấy vẻ mặt của nàng biết nàng mồm không ứng với tâm, đang muốn nói thêm gì đó, chợt thấy nha đầu kia cau mày, ôm chặt bụng.

"Làm sao vậy?" Tâm của Phượng Thiên Vũ trầm xuống hỏi: "Hay là ngươi bị trúng độc gì?"

Long Phù Nguyệt biểu tình có chút kì quái, còn có chút xấu hổ, lắc lắc cái đầu: "Không không có gì!"

"Không có gì? Không có gì sao khuôn mặt của ngươi tái nhợt giống tờ giấy thế kia?" Phượng Thiên Vũ vẫn có chút không yên lòng.

Long Phù Nguyệt càng đỏ mặt, thì thào nói: "Ta nghĩ….ta muốn đi nhà vệ sinh……"

"Nhà vệ sinh?" Phượng Thiên Vũ lại ngây ngẩn cả người

"Phải, chính là nhà vệ sinh! Ta có dì cả mẹ. » Long Phù Nguyệt biểu tình trên mặt giống như "Cái này ngươi nên hiểu"

"Dì cả mẹ? Dì cả mẹ cùng nhà vệ sinh có quan hệ gì? Quốc gia của ngươi cũng đã diệt vong rồi, ở đâu ra dì hay mẹ của ngươi?" Phượng Thiên Vũ lại càng không minh bạch.

Choáng váng! Hoàn toàn giống như là gà vịt nói chuyện! Long Phù Nguyệt có chút bất đắc dĩ đảo đảo cặp mắt. Thấy hắn tò mò nhìn mình, nàng đành phải nói cho rõ ràng: "Chuyện riêng đó là chuyện của nữ nhân, ở cổ đại gọi là cái gì, nga, nguyệt sự, ta có nguyệt sự rồi……."

Phượng Thiên Vũ ngẩn ngơ, không khỏi buồn cười. Cái nha đầu này, cùng đại nam nhân như hắn nói cái chuyện riêng tư này thế nhưng không đỏ mặt! Mà còn nói to như vậy.

Mà Long Phù Nguyệt lại không cảm thấy có gì buồn cười, chỉ cảm thấy rối rắm.

Làm sao bây giờ? Nàng hiện tại bị gãy một chân, nửa bước cũng không thể đi. Làm sao đi vệ sinh? Mà cái thời đại này cũng không có băng vệ sinh, cũng không có giấy vệ sinh, nàng làm sao ứng phó? Long Phù Nguyệt gần như có chút khóc không ra nước mắt.

Phượng Thiên Vũ xem vẻ mặt của nàng, liền biết nàng khó xử cái gì!

99. Chương 99: Băng Bó Chân Giống Như Bánh Chưng.

Ra ngoài trướng, ngoắc một binh sĩ nói cái gì đó. Một lát sau, người nọ mang vào lều một cục bông vải trắng.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy thứ này, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ lên. Liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: "Ngươi….ngươi đi ra ngoài."

Phượng Thiên Vũ tươi cười mà ra.

Vải bông trắng này đều đã được cắt từng khối cẩn thận, Long Phù Nguyệt loay hoay thay một khối rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có bụng vẫn vừa đau vừa khó chịu nhưng nàng cũng không thể làm gì.

Choáng, thì ra tiểu công chúa này có tật xấu đau bụng kinh! Lần này Diêm vương đại thúc đúng là hại thảm ta……

Nàng đang có chút hối hận, đã thấy Điềm nhi xuất hiện ở cửa trại.

Tiểu nha đầu này vừa thấy chân nàng băng bó giống cài bánh chưng, liền hô nhỏ lên: "Phù Nguyệt, chân ngươi làm sao vậy?"

Long Phù Nguyệt đương nhiên không thể nói thật cho nàng, cười khan hai tiếng: "Cái kia….cái kia…ha ha không cẩn thận té ngã…bị gãy chân."

Điềm nhi bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ: "A, trách không được Vương gia kêu ta đến hầu ngươi, thì ra là có chuyện. Phù Nguyệt, Vương gia đối với ngươi thật sự bất đồng nha. Cơ thiếp của ngài ấy nhiều như vậy, cho dù ngã gãy cổ ngài ấy cũng không thèm quan tâm. Không nghĩ tới…Không nghĩ tới ngài ấy lại quan tâm ngươi như vậy nha." Ngữ khí của nàng thậm trí còn mang theo một tia hâm mộ.

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc nàng một cái, quả thực không biết nên khóc hay nên cười, nàng cố ý nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn: "Điềm nhi, ngươi là bạn chí cốt của ta, ta té ngã gãy chân, ngươi cũng không hỏi thăm một câu, chỉ biết chèn ép ta…" (Aiz người ta khen chồng chị biết quan tâm chị mà =.=)

Điềm nhi sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên đỏ lên, quýnh lên nói: "Nào có? Ta vẫn xem ngươi là bạn mà. Bất quá chỉ sợ chúng ta không thể làm bạn lâu được thôi, vương gia yêu thương ngươi như thế, về sau ngươi sẽ thành chủ tử của ta, làm gì có nha đầu cùng chủ tử làm bằng hữu?" trong lời nói mang theo một tia ảm đạm.

Long Phù Nguyệt gõ đầu nàng một cái "Nha đầu ngốc, các ngươi yêu mến vương gia của mình cũng không có nghĩa là ta sẽ thích. Cho nên ta sẽ không trở thành chủ tử của ngươi. Chẳng lẽ ta làm chủ tử của ngươi thì chúng ta không thể làm bằng hữu? Ngươi quan niệm giai cấp cũng quá nặng đi!"

100. Chương 100: Chỉ Biết Càng Tô Càng Đen

"Ngươi không thích Vương gia? Làm sao có thể? Toàn bộ nữ tử Thiên Tuyền quốc này đều xem Vương gia là thần tượng ……Còn đối với ngươi tốt như vậy, ngươi không biết, mấy hôm nay ngươi được ngồi chung xe với Vương gia, mấy người chúng ta đều hâm mộ chết rồi, đều cao hứng thay ngươi đó……Vương gia đã sắp sủng hạnh ngươi, nhất định sẽ không cho ngươi làm nô tỳ, nhất định sẽ phong ngươi làm thị thiếp, lúc đó ngươi cùng Vân phu nhân sẽ ngang hàng với nhau……."

Long Phù Nguyệt một đầu đầy hắc tuyến: "A, cái tên biến thái này, thanh danh trong sạch của ta lại bị ngươi hủy" nàng muốn nói "Ta cùng hắn chuyện gì cũng không có" Nhưng nghĩ lại, vẫn là quên đi! Thanh giả tự thanh, trọc giả tự giả, việc này càng tô càng đen (càng nói càng không tốt). Nàng thông minh nói sang chuyện khác: "Ngươi nói ngươi thay ta cao hứng ta còn tin, còn những người này sao? Hăc hắc chỉ sợ các nàng chỉ muốn ăn ta."

Điềm nhi cười nói một câu: "Chỉ cần ta cao hứng thay ngươi là được, chúng ta không cần quan tâm đến các nàng ấy."

Điềm nhi nhu thuận lanh lợi, một câu liền phân chia mình cùng Long Phù Nguyệt và những người khác.

Sáng sớm ngày thứ hai, đại quân bắt đầu nhổ trại lên đường, Long Phù Nguyệt cùng Điềm nhi được an bài ở một chiếc xe ngựa rộng thùng thình, có Điềm nhi hầu hạ, Long Phù Nguyệt thoải mái không ít.

Ngày đi đêm nghỉ, đại quân rốt cuộc về đến kinh đô Thiên Tuyền quốc.

Lại đợi nữa ngày, Hoàng đế cũng tự mình dẫn đại quân đến. Hai quân hợp một chỗ, cùng nhau vào thành.

Kinh thành rộng lớn, phố xá phồn hoa, những thành thị của quốc gia cường thịnh đương nhiên không thể so sánh. Long Phù Nguyệt vẫn là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy đô thị cổ đại phồn hoa, nhịn không được xốc rèm xe ra nhìn bên ngoài.

Quốc vương lần này ngự giá thân chinh, chiến thắng khải hoàn, mang về vô số vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, cả thành dân chúng vừa múa vừa hát, nghênh đón quốc vương khải hoàn trở về, tiếng hô vạn tuế gần như phá vỡ tận trời.

Long Phù Nguyệt tự nhiên cảm thấy một trận bi thương, nàng tuy rằng không phaỉ công chúa chân chính của Thiên Cơ quốc, nhưng cái thân thể này là của tiểu công chúa kia, nhìn thấy dân chúng hoan hô, trong lòng nàng dâng lên một cổ cảm giác không thể nói. Đơn giản buông rèm cửa, buồn bực không nói.

Điềm nhi đương nhiên biết tâm tư của công chúa mất nước, khe khẽ thở dài.

101. Chương 101: Quản Gia Vương Đại Nương

Điềm nhi đương nhiên biết tâm tư của một tiểu công chúa mất nước, khe khẽ thở dài.

Xe của Long Phù Nguyệt cùng xe của gia quyến đương nhiên là không đi theo xe của Quốc vương. Vào thành không lâu liền cùng xe của Quốc vương tách ra, đi ở trong thành gần nửa canh giờ, xe ngựa rốt cuộc dừng lại.

Long Phù Nguyệt vén rèm xe hướng ra ngoài nhìn một cái. Phía trước có một ngôi nhà thật lớn. Trước cửa có hai tượng đá sư tử lớn ngồi canh cửa, thú ngồi trên cột bằng đá to, hai cái vòng bằng vàng, trên cửa lớn có năm chữ to —— Sắc Phong Vân Vương Phủ.

Trước cửa có hơn mười tên sai vặt, y phục sáng sủa đang đứng.

Nhìn chiếc xe ngựa đi vào, bởi vì Phượng Thiên Vũ không về, mà mấy chiếc xe chở toàn là nha hoàn cùng vú già của Vương gia, chỉ có Vân Mặc Dao có địa vị lớn hơn một chút nhưng là không đủ để mở cửa chính nghênh đón.

Cửa bên được mở ra, mấy chiếc xe ngựa theo đó đi vào.

Vương phủ rất rộng lớn, nhìn vô cùng phồn thịnh. Cẩm thạch đầy trước mặt. Đình đài, lầu các nguy nga đồ sộ, Tòa nhà nguy nga tráng lệ, hành lang gấp khúc khúc chiết tinh xảo ……Tất cả đều cho thấy Vương phủ có sự khí khái cùng uy nghiêm.

Xe ngựa đến cổng trong liền dừng lại. Từng nhóm nhà hoàn cùng vú già đều lục đục xuống xe ngựa. Chợt nghe một thanh âm nữ tử trong trẻo nói: " Các tỉ muội đi theo Vương gia xuất chinh cực khổ, quản gia nói, ỗi người một ngày nghỉ, đoàn tụ cùng gia đình."

Long Phù Nguyệt một chân còn băng bó rất dày, được Điểm nhi nâng, miễn cưỡng xuống xe. Ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ nhìn thấy một nữ tử hơn ba mươi tuổi dẫn theo vài nha đầu đang đứng ở trước cổng cùng Vân Mặc Dao hàn huyên.

Nàng kia vừa lúc ngẩng đầu, nhìn thấy Long Phù Nguyệt, khuôn mặt có chút đổi sắc: "Cô nương này là ai vậy?"

Vân Mặc Dao cười nhẹ: "Vương đại nương, ngươi không biết sao, cô nương này chính là tiểu công chúa Thiên Cơ quốc, nhưng hiện tại là chiến lợi phẩm của Vương gia chúng ta, Vương gia để nàng làm nô tì của phòng giặt quần áo……"

Vương đại nương kia chính là nữ quản gia, bộ dáng mặc dù không xinh đẹp, nhưng lại có được một đôi mắt lanh lợi, nàng liếc Long Phù Nguyệt một cái, cố tình trước mặt người khác thị uy, mày hơi nhíu lại, lạnh lùng nói: "Chân của ngươi bị sao vậy?"

Long Phù Nguyệt còn chưa có nói, Điểm nhi đã vội trả lời hộ: "Khởi bẩm Đại nương, chân của nàng do ngã mà bị thương, cho nên……"

102. Chương 102: Lão Thân Sẽ Dạy Cho Nàng Một Ít Quy Củ Vương Phủ.

Vương đại nương lạnh lùng cười: "Ngươi cho là ngươi vẫn còn là công chúa sao? Làm nô tì là phải chịu được sự đánh đập, có khi nào lại được chiều chuộng?! Điểm nhi, đi làm việc của ngươi đi. Nha đầu kia cứ giao cho ta, lão thân sẽ dạy cho nàng một ít quy củ Vương phủ."

Điểm nhi ngẩn ngơ, vội nói: "Vương đại nương, không phải là nô tì không chịu tuân mệnh, mà Vương gia chính miệng phân phó tiểu nhân chiếu cố Phù Nguyệt cô nương, nô tì không dám tự tiện dời đi."

"Vương gia chính miệng phân phó?" Vương đại nương có chút ngạc nhiên.

Vân Mặc Dao ở một bên cười nói: "Đúng vậy a. Nha đầu kia không cẩn thận té gãy chân, Vương gia của chúng ta động lòng trắc ẩn, để cho Điểm nhi hầu hạ nàng một chút, nhưng mà Vương gia công việc bận rộn, mấy ngày này chắc đã quên chuyện này rồi, vẫn là nên triệu nha đầu Điểm nhi đi……"

Mấy câu nói đó của nàng ta thật là nham hiểm, mãnh liệt nhưng lại thốt ra một cách vân đạm phong khinh, tựa như không có gì, nhưng thực tế lại nói, Vương gia chỉ là thấy nha đầu này đáng thương một chút mà thôi, Hơn nữa qua mấy ngày nay, Vương gia đã quên chuyện này từ lâu rồi…..

Vương đại nương ở Vương phủ nhiều năm như vậy, như thế nào lại nghe không hiểu? Lập tức nên biết phải làm thế nào. Khuôn mặt nàng trầm xuống: "Chẳng lẽ chuyện nhỏ như vậy cũng làm phiền Vương gia? ! Điểm nhi, ngươi càng ngày càng không hiểu quy củ! Còn không mau cút đi!"

Một chữ cuối cùng này vừa ra khỏi miệng, gần như nghiêm túc sắc bén.

Điềm nhi cứng họng, Vương đại nương ở trong phủ tuy là quản gia, nhưng nàng nói một là một, hai là hai. Thị thiếp của Vương gia cũng vài phần sợ nàng, liều mạng nịnh bợ nàng, Điềm nhi làm sao dám phản bác chứ?

Nàng khó xử nhìn sang Long Phù Nguyệt: "Phù Nguyệt, ngươi thấy…."

Long Phù Nguyệt vừa mới thấy Vương đại nương kia liếc mắt, liền biết nàng bây giờ là muốn thị uy với mình. Hiện tại Phượng Thiên Vũ lại không ở đây, khẳng định không ai có thể cứu nàng. Ở chung dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nàng hít một hơi, cười nhẹ nói: "Điềm nhi, ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi. Ta có thể tự chiếu cố mình."

Điềm nhi bất đắc dĩ rời đi, trong lòng cảm thấy không yên tâm.

Vương đại nương kia hất mặt về phía nàng: "Tiểu nha đầu, thấy đại nương sao còn không hành lễ?"

103. Chương 103: Thiên Xuyên Vạn Xuyên, Mã Thí Không Mặc

Long Phù Nguyệt cười dài: "Nga, ngươi chính là quản gia Vương đại nương a, Vương gia đã từng ở trước mặt ta nhắc tới ngươi vài lần, nói ngươi thông minh, tháo vát, là một quản gia rất vĩ đại a."

Nha, nói xong câu đó, Long Phù Nguyệt thấy ghê tởm chính mình, toàn thân nổi da gà. Nhưng nụ cười trên môi vẫn rất ngọt.

Ngàn lần vạn lần, cần vuốt mông ngựa thì cũng nên vuốt, đây là cách lựa chọn thứ hai nếu muốn làm người. Sắc mặt Vương đại nương như mùa đông dần dần hòa hoãn: "Tiểu nha đầu, miệng ngươi thật là ngọt, Vương gia ở trước mặt ngươi thật sự nói như vậy sao? Tiểu nha đầu ngươi không phải là đang nịnh ta chứ, Vương gia nói tới ta làm cái gì?" (Nhok: bà nghĩ bà ai chứ, ăn dưa bở ùi)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nghiêm túc, nghiêm trang, cam đoan: "Đương nhiên là sự thật, bởi vì Phù Nguyệt muốn về sau ở lại Vương phủ làm thủ hạ, Vương gia sợ Phù Nguyệt không hiểu quy củ, mạo phạm tới đại nương, cho nên mới nói về ngươi. Vương gia đối với năng lực của ngươi chọn ngón cái để khen ngợi. Còn nói đại nương rất biết thương người, làm việc thì chính công vô tư, bảo ta sau này phải nghe theo lời ngươi."

Nàng nói những lời này xong, thì sương lạnh trên mặt Vương đại nương đã sớm mất đi hết, đối với tiểu nha đầu miệng ngọt thì có thêm vài phần hảo cảm. Nàng đang định nói gì thì Vân Mặc Dao bỗng nhiên nói: "Vương đại nương, tiểu nha đầu này là kẻ dối trá, ngươi đừng nghe nàng nói xằng nói bậy, nàng ta là dỗ ngọt ngươi đó. Vương gia có bao nhiêu việc quốc gia đại sự làm chưa xong, làm sao còn có tâm tình cùng nàng nói chuyện nhà?"

Vương đại nương nhíu mi mắt lại, ngẫm lại lời nàng nói. Mấy năm nay nàng ở trong Vương phủ luôn cẩn trọng, đem tất cả mọi công việc sắp xếp ngăn nắp, tốt như vậy nhưng chưa thấy Vương gia khen nàng một câu. Tại sao lại nói với tiểu nha đầu chưa dứt sữa này nói những lời đó?

Long Phù Nguyệt âm thầm trừng mắt nhìn Vân Mặc Dao một cái, biết nàng lúc này châm ngòi là muốn mượn đao giết người, hừ, nàng sẽ không để nàng ta toại nguyện đâu!

Nàng tròn mắt cười tươi một cái: "Vương gia cho ta là một tiểu hài tử, nên đối với ta không đề phòng a, Vương gia cho ta ăn rất nhiều đồ ăn ngon đây nè. Ta nói với ngươi a, chiếc xe của Vương gia chính là xe Bách Bảo, thuận tiện nhấn một cái, có thể bắn ra ngăn kéo, trong ngăn có đồ ăn, đũa, và rất nhiều thứ nữa, cái gì cũng có a…."

Vương đại nương hơi sững sờ, nàng tất nhiên là biết chiếc xe ngựa kia, Hoa thị thiếp từng được sủng ái nhất từng được hân hạnh lên ngồi qua một lần, sau khi trở về cùng rất nhiều người nói qua. Vương đại nương đương nhiên cũng có nghe đến chuyện này.

104. Chương 104: Gió Thu Buồn Thê Lương

Nàng nhìn Long Phù Nguyệt, nếu như nàng nhớ không lầm thì Long Phù Nguyệt từng ngồi trên chiếc xe ngựa kia. Cỗ xe ngựa chở Long Phù Nguyệt cùng Điềm nhi hai người….

"Xem ra tiểu nha đầu này đối với Vương gia mà nói, có một vị trí khá quan trọng…"Trong nội tâm nàng âm thầm suy nghĩ, xem sự việc trước mắt, mình vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Huống chi nàng bây giờ đối với tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng này rất có hảo cảm.

Nàng liếc Vân Mặc Dao một cái. Trong lòng bỗng hiện ra suy nghĩ: "Vân thị thiếp có một thân võ công, cũng không dám làm gì nha đầu này, nếu không có Vương gia bảo vệ nha đầu này, chỉ sợ nàng ấy đã sớm bị giết, nhưng bây giờ đến kích động mình, chắc chắn là do ghen tuông mà ra. Hừ, thì ra là nàng ta muốn mượn mình để trừ bỏ mối lo trong lòng nàng sao?"

Nàng làm quản gia bảy tám năm cũng không phải là vô ích. Rất nhanh liền nghĩ ra cách, nàng ngoài cười nhưng trong không cười: "Vân thị thiếp, ngươi cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ đi. Xử lí nha đầu này thế nào, tự ta có chủ ý."

Hướng về phía Long Phù Nguyệt vẫy vẫy tay: "Tiểu nha đầu, ngươi vừa mới đến, đại nương mang ngươi đi làm quen một chút với hoàn cảnh."

Long Phù Nguyệt khó xử nhìn cái chân gãy của mình: "Đại nương, ta biết là ngươi yêu thương ta, nhưng mà chân….Chân của ta thật sự là không thể đi được."

Vương đại nương hiểu liền gật gật đầu, trừng mắt nhìn người bên tiểu nha đầu: "Các ngươi còn không mau tới giúp nàng?! Các ngươi không có mắt à?"

Hai tiểu nha đầu vội chạy tới, đỡ lấy Long Phù Nguyệt, đoàn người chậm dãi rời đi. Bỏ lại Vân Mặc Dao một mình ở nơi đó, bỏ mặc nàng ta ảm đạm không khác gì màu vàng thê lương của gió thu . . . . . .

Vương đại nương rất thận trọng, bởi vì thân phận Long Phù Nguyệt hiện tại không rõ ràng, không phải nô tì cũng chẳng phải chủ nhân, liền đem nàng an bài ở một tiểu viện trong Vương phủ. Để cho Điềm nhi hầu hạ nàng như trước.

Liên tục trong ba ngày không thấy bóng dáng của Phượng Thiên Vũ.

Long Phù Nguyệt cứ như vậy ở một mình bên trong tiểu viện.

Tổn thương lần này chấn động xương cốt, huống chi xương cốt của chân nàng toàn bộ bị gãy nát.

Cho nên nàng cũng không làm sao mà đi lại được. Chỉ có thể giống ngốc tử nằm trên giường.

Ngoài cửa sổ, gió dao động cây, nhiều loại hoa giống như gấm, mùi thơm nhàn nhạt bay vào phòng. Cả phòng ngát mùi hương.

105. Chương 105: Nàng Quyết Tâm Học Bằng Được Văn Thơ

Aiiiiiii! Long Phù Nguyệt thở dài, nàng cảm giác mình giống như chim bị nhốt trong lồng, lòng chỉ muốn được ra bầu trời bao la.

"Điềm nhi, đẩy ta ra ngoài đi dạo một chút."

Điềm nhi liền đáp ứng, đẩy qua một cái ghế. Bộ dáng giống như xe lăn thời hiện đại .

Thì ra Long Phù Nguyệt không muốn mình giống người tàn phế suốt ngày được người khác chiếu cố. Liền dựa trí nhớ của mình, vẽ ra xe lăn, đưa Điềm nhi giao cho người thợ mộc trong Vương phủ. Không nghĩ là người thợ mộc này vô cùng khéo tay, một ngày vất vả đã đem xe lăn hoàn thành đi ra. Tuy rằng xe lăn này cùng xe lăn hiện đại có một ít chênh lệch, nhưng cuối cùng có thể thay thế không cần người dìu dắt đi rồi.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi, cành liễu rũ lay động. Trong không khí hơi tỏa ra mùi đất.

"Tiểu thư, người đang nghĩ đến chuyện gì vậy?" Hai ngày này Điềm nhi bỗng nhiên sửa miệng, vẫn xưng hô nàng là tiểu thư, Long Phù Nguyệt sửa được nàng vài lần, nhưng chính là cái miệng nhỏ nhắn kia không thay đổi được, thường xuyên lặp lại . Long Phù Nguyệt cũng mệt mỏi rồi, lười lại cùng nàng so đo.

"Này trong vương phủ hẳn là có hậu hoa viên chứ? Chúng ta chạy đi đâu đi."

Con bà nó, lúc ở hiện đại mỗi ngày nhịp sống của nàng nhanh đến chết, nơi đó không có rảnh rỗi mà xem gió mây thời tiết , càng không có thời gian đến ngắm hoa màu lam hay tím. Hiện tại hết sức nhàm chán, nàng quyết tâm học bằng được văn thơ.

Trong hậu hoa viên, đá cuội dải thành đường nhỏ quanh co, hai bên là các chậu hoa tươi sặc sỡ, có loài có tên , cũng có loài không tên . Núi giả, hành lang gấp khúc, tiểu đình, hiên các, bố trí thật vô cùng lý thú.

Điềm nhi đẩy xe lăn dọc theo đường đá cuội nhỏ đi về phía trước, Long Phù Nguyệt nhìn xem đóa hoa này, lại nhìn nhìn đóa hoa kia, rốt cục hiểu được mình là người đại thô tục. Không có mọc ra cái loại tên là phong nhã ước số này.

Nhìn cả vườn hoa này, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm": Nha Nha , không phải tiểu thư cổ đại thích ngắm hoa, mà là cuộc sống các nàng rất nhàm chán, trừ bỏ việc ngắm hoa nếu không còn có chuyện gì khác có thể làm!"

Nàng càng nhàm chán , liền ngáp dài một cái, lại ngước mắt nhìn lên bầu trời, trên bầu trời những đám mây dường như đang truy đuổi lui tới.

"Ai, khi nào thì ta cũng vậy có thể giống những đám mây kia, tiêu diêu tự tại thì tốt rồi." Long Phù Nguyệt thở dài một hơi.

106. Chương 106: Ta Sẽ Không Thích Hắn

Tiếng trúc thổi ở chỗ sâu trong hoa viên bỗng nhiên truyền ra. Một thanh âm kiều mỵ của theo âm nhạc vang lên:

Bất nhiễm bụi bậm băng tuyết tư, mùi thơm ám độ dục di ai.

Giai nhân tố khiết nhân khó phân biệt, không vui xinh đẹp điệp không biết.

Vào đời tất tìm dao động rơi chỗ, nở hoa đều có ủy nê .

Thịnh tình chưa gặp Lâm cùng tĩnh, thả hướng trong viên phát mấy cành.

Tiếng ca nổi bật, dễ nghe êm tai.

"Ba ! Ba ! Ba !" Ba tiếng tiếng vỗ tay vang lên, chỉ nghe một thanh âm cười nói: "Tiếng ca của Mai nhi càng hát càng êm tai . Không tệ, không tệ, bổn vương sẽ có thưởng. Ừm, tiết mục kế tiếp sẽ là ai nhỉ?"

Long Phù Nguyệt nghe được thanh âm này,thân mình đột nhiên cứng đờ!

Phượng Thiên Vũ! Dĩ nhiên là thanh âm của Phượng Thiên Vũ! Hóa ra hắn đã hồi phủ . . . . . .

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác khó có thể nói nên lời, giống như chua xót, lại như phẫn nộ. Lại có một chút bi thương. Ngay cả chính nàng cũng không rõ là cái cảm giác gì.

Kể từ đêm Phượng Thiên Vũ giúp nàng băng bó kỹ vết thương ở chân, cũng không còn nhìn thấy hắn, lại không nghĩ rằng hiện tại lại nghe được thanh âm của hắn, hơn nữa còn là dưới tình huống tại nơi này.

"Người này cùng các vị thiếp thưởng nhạc, hiển nhiên đã quên ta!" Một loại đố kỵ gì đó bắt đầu mở ra choáng váng ở trong lồng ngực nàng, ở tại nơi đó nàng không khỏi giật mình: "Chẳng lẽ ta trong lúc vô tình đã thích người kia sao?"

Nàng bỗng nhiên bị ý tưởng này xâm chiếm, liều mạng lắc đầu: "Không đúng, ta sẽ không thích hắn. Người này thật giống như ngựa giống, chung quanh gieo rắc mầm mống của hắn, ta làm sao có thể thích hắn? Ta

thích loại người ôn nhuận như ngọc, khiêm tốn thanh tao. Chứ không phải như tên biến thái này. . . . . Đúng vậy, có thể là ta xuyên qua người đầu tiên mà ta đụng là hắn, cho nên giống như chó nhỏ mèo nhỏ mở to mắt nhìn thấy cái gì đầu tiền đều trở thành cha mẹ, ta đại khái cũng là như vậy, cho nên mới phải đem hắn trở thành cây cỏ cứu mạng, muốn nắm lấy không buông. . . . . Đúng, nhất định là như vậy ! Không sai!"

Nàng một mặt tự mình an ủi, cũng không biết Điềm nhi đã giúp nàng đi tới sân sau.

Lúc này khi tiếng hát kia vừa nghỉ, tiếng đàn cổ tao nhã lại bắt đầu vang lên.

Giống như ngọn gió đêm nhẹ nhàng lướt qua những tán cây, lại vừa giống như dòng suối trong mát róc rách lặng lẽ, thanh tịnh, u nhã, lại mang theo một chút thê lương. . . . . .

107. Chương 107: Các Người Cứ Tiếp Tục, Không Cần Phải Để Ý Đến Ta

Giống như ngọn gió đêm nhẹ nhàng lướt qua những tán cây, lại vừa giống như dòng suối trong mát róc rách lặng lẽ, thanh tịnh, u nhã, lại mang theo một chút thê lương. . . . . .

Tiếng đàn càng lúc càng xa, sâu kín mà đứt đoạn. Lại là ba tiếng vỗ tay thanh thúy : "Tiếng đàn của Nhã Nhi tiến bộ không ít, bổn vương cũng có thưởng, kế tiếp. . . . . ."

Tiếng nói của hắn bỗng nhiên lạnh lùng: "Ai ở đó? Đi ra!"

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, thế này mới phát giác xe lăn của mình đã đến phía sau một lùm hoa, mà bụi hoa sau chính là một tiểu đình cổ kính . Người trong tiểu đình hình ảnh lay động, màu hồng liễu lục, sắc màu rực rỡ . Bảy tám mỹ nhân hoặc đứng hoặc ngồi .

Mà Phượng Thiên Vũ, lúc này liền tà tà tựa vào trên giường cẩm, trong lòng ôm một mỹ nhân áo tím, mỹ nhân kia đôi mắt lay động đong đưa, lộ ra nửa bộ ngực sữa. Gắt gao dựa vào trong ngực của hắn, xem ra, tựa hồ hận không thể đem toàn bộ thân mình đều chen vào, mà ở bên chân của hắn, còn có hai mỹ nhân áo xanh đang nhẹ nhàng đấm chân. . . . . .

Đối diện với hắn, là một nữ tử mặc áo vàng gảy nhẹ phím đàn. Mấy nữ nhân khác đang vây quanh bàn đá, đang nhàn nhã uống rượu Kim Bôi . Bên trong còn có Vân Mặc Dao.

Ha ha, nằm say trên đầu gối mỹ nhân, người này sống thật Tiêu Dao!

Phượng Thiên Vũ thấy nàng đi ra từ phía sau bụi hoa, trong đôi mắt tà mị sâu xa có những ánh sáng lưu chuyển, tựa như một hồ nước sâu, thâm thúy mà nhìn không thấy đáy, hắn cười nhẹ nhàng, ngón tay thon dài như mỹ ngọc chỉ nói một câu: "Hóa ra là nha đầu ngươi, chân bị thương thành cái dạng này, còn chạy tán loạn khắp nơi làm gì?"

Chợt thấy xe lăn của nàng : "Di, đây là cái thứ gì?"

Điềm nhi sớm quỳ xuống khấu kiến: "Điềm nhi tham kiến Vương gia cùng các vị chủ tử."

Phượng Thiên Vũ tùy ý phất tay áo, miễn lễ .

Long Phù Nguyệt cũng cười cười: "Phù Nguyệt thân thể không tiện, không thể dập đầu với chư vị rồi, thật ngại quá, quấy rầy nhã hứng của các vị. Mọi người cứ tiếp tục, không cần phải để ý đến ta."

Vân Mặc Dao trong đôi mắt hiện lên một chút ánh sáng, nàng khẽ cười nói: "Đã sớm nghe nói công chúa nước Thiên Cơ tài nghệ song toàn, hiện tại sao không vì Vương gia xướng lên một khúc, ọi người thưởng thức?"

Nàng vừa nói như vậy, trong đình bảy tám đôi mắt cùng nhau hướng nàng nhìn sang. Ở bên trong này, có tò mò, còn có một tia khinh thường. . . . . .

"Tài nghệ song toàn,ánh mắt nàng thế nào mà nhìn ta là sắc nghệ song toàn rồi? ! Nha Nha , ta ngũ âm còn chưa biết hết đâu! Nữ tiện nhân này ý định muốn cho ta gặp khó khăn!" Long Phù Nguyệt trong lòng thầm mắng.

108. Chương 108: Chạm Vào Ta Ngươi Sẽ Gặp Nguy Hiểm

Phượng Thiên Vũ nhướn mày, mắt hứng thú nhìn nàng: "Oa nhi, ngươi có thể ca hát hay không? Hát cho bổn vương nghe một chút, nếu hát tốt, bổn vương sẽ có thưởng."

Long Phù Nguyệt sửng sốt, người này cũng theo Cơ thiếp của hắn chèn ép nàng?

Trong nội tâm nàng có một loại phẫn nộ không nói nên lời tuôn trào, ha! Hắn muốn nghe hát phải không? Nàng liền bộc lộ tài năng này mà chưa ai thấy qua . Dọa choáng váng các nàng!

Nàng lo nghĩ, cũng cười đứng lên: "Được! Vậy các ngươi cố gắng nghe kỹ!"

Phượng Thiên Vũ khẽ nhíu lông mi, hắn đã từng nghe qua nha đầu này cất tiếng hát chạy ngang chạy dọc, gần như dọa chạy một đám sói. Xem nha đầu kia hiện tại tràn đầy tự tin , hay là tiếng nói của nàng bỗng nhiên thay đổi ?

Long Phù Nguyệt mở miệng liền hát lên:

Nham đốt phòng trọ yên vị tràn ngập cách vách là võ thuật truyền thống Trung Quốc quán

Trong điếm mụ mụ tang trà đạo có tam đoạn

Giáo quyền cước võ thuật lão bản luyện Thiết Sa chưởng đùa giỡn dương gia thương

Cứng rắn trụ cột công phu am hiểu nhất còn có thể Kim Chung Tráo Thiết bước áo

Con của bọn họ ta thói quen từ nhỏ liền mưa dầm thấm đất

Cái gì đao thương cùng côn bổng ta đều đùa giỡn Có da có thịt

Cái gì binh khí thích nhất song tiết côn trong nhu có cương

Muốn đi Hà Nam Tung Sơn bắt chước Thiếu Lâm cùng Võ Đang

Làm gì (khách) làm gì (khách) hô hấp thổ nạp tâm tự tại

Làm gì (khách) làm gì (khách) dồn khí đan điền trong lòng bàn tay mở

Làm gì (khách) làm gì (khách) ngày đi ngàn dặm hệ bao cát

Võ nghệ cao cường đừng kỳ quái đi một chút sẽ trở lại

Hắc! Một cái trung bình tấn Hướng Tiền một cái tả cái móc quyền phải cái móc quyền

Một câu chọc mao (lông) người của ta gặp nguy hiểm

Lần nữa tái diễn một cây ta không trừu yên

Vừa để xuống thật nhiều năm nó luôn luôn tại bên người

Làm gì (khách) làm gì (khách) ta mở ra hai mạch Nhâm Đốc

Làm gì (khách) làm gì (khách) Đông Á sài chiêu bài

Làm gì (khách) làm gì (khách) đã bị ta một cước đá văng ra

Hừ! Mau sử dụng song tiết côn hừ hừ ha này

. . . . . .

. . . . . .

Mau sử dụng song tiết côn hừ!

Nếu ta có khinh công hừ!

Ta lấy tay đao phòng ngự hừ!

Xinh đẹp đá giò lái! *để nguyên theo bản cv, vì cũng hok biết phải edit như thế nào*

Long Phù Nguyệt hát đúng bài Song tiết côn của Châu Kiệt Luân, thực ra nàng biết giọng mình không thích hợp hát nhạc trữ tình , miệng nàng luôn luôn lưu loát, hát này có tiết tấu nhanh, nhưng thật ra hát hí khúc chính là sở trường.

Một ca khúc vừa hát xong, trong đình nửa ngày không có động tĩnh gì.

Phượng Thiên Vũ lại đen mặt, Hát gì thế này ? Âm điệu cổ quái, ca từ cổ quái! Thật giống đọc thuộc lòng! Lại có một loại rung động nói không nên lời !

109. Chương 109: Dám Dùng Đồng Nát Sắt Vụn Này Chiêu Đãi Đại Gia?

Người khác hầu hết đều bị điệu múa thôi miên, đối mặt nhìn nhau, gần như thốt lên.

“Đây là cái gì a?” Có người nhăn mày.

”Nghe không hiểu đang nói cái gì, chẳng lẽ —— Đây là điệu múa của nước Thiên Cơ? »

Phượng Thiên Vũ nhẹ lay động chiết phiến, nở nụ cười. Võ công của hắn cực cao, đương nhiên thính giác của hắn cũng kinh người. Nàng hát ca từ nhưng thật ra đa số có thể hiểu. Chỉ là có chút từ ngữ kì lạ, không biết là có ý tứ gì.

Nha đầu này luôn luôn có một ít cổ quái, làm cho hắn ngạc nhiên. Ha ha. Ba ! Ba ! Ba ! Ba ! Một trận vỗ tay thưa thớt từ trên đình nhỏ vang lên: “Ha ha, thật là khúc nhạc cổ quái, ca từ rất hiếm lạ, lão phu thích!”

“Ai!” Bởi vì đây là hoa viên dành cho các thị thiếp, Phượng Thiên Vũ cùng các nàng cơ thiếp tham dự yến tiệc, cho nên cũng không có thị vệ ở bên cạnh hộ vệ. Vân Mặc Dao luôn tự cao về võ công của mình, nàng ta cố ý ở trước mặt Phượng Thiên Vũ biểu hiện bản lãnh, một tiếng quát lớn, người đã nhảy lên tiểu đình, đồng thời trong tay áo bay ra năm chuôi phi đao, thẳng đến

trên mái đình!

Trên đình một tiếng khiển trách: “Nữ nhân này thật ác độc!”. Một thân ảnh nhanh như chớp nắm chặt chuôi phi đao kia dường như đã bắn trúng vào trên người của hắn.

Long Phù Nguyệt chấn động, kêu lên một tiếng.Thân ảnh màu vàng đảo mắt đã rơi trên mặt đất, nhìn bộ dáng hắn rơi xuống tựa hồ như chó ngã phải phân, nhưng không ngờ thân mình hắn xoay chuyển một cái, thế nhưng vững vàng rơi trên mặt đất. Hạt bụi nhỏ không vương đến mép áo hắn. Long Phù Nguyệt tập trung nhìn vào, không khỏi ngẩn ngơ. Người kia là một ông lão mập mạp, Tóc trăng nhưng da dẻ hồng hào, nhìn không ra là bao nhiêu tuổi, trên mặt cười tủm tỉm, nâng cao cái bụng to tựa như phật Di Đà.

Long Phù Nguyệt thấy ông ta hồn nhiên vô sự, kỳ quái là năm cái phi đao kia lại không biết đi chỗ nào. Nhưng không ngờ lão nhân kia đem tay áo run lên một cái, giũ ra một đống sắt vụn: “Xú tiểu tử, ngươi dùng bồ câu đưa tin đem Đại gia triệu hồi, nay lại dùng đồng nát sắt vụn chiêu đãi Đại gia?”

Vân Mặc Dao đảo mắt thấy phi đao đã thành mảnh vỡ, lắp bắp kinh hãi,biết đụng phải cao thủ. Nhưng vì thân là hộ vệ Vương gia, cũng không dám lui về phía sau: “Ngươi là ai, thật to gan, lại dám xông vào Vương Phủ…”

Nàng ta vẫn chưa nói xong, Phượng Thiên Vũ đã cất tiếng cười nhạt:“Mặc Dao, không được vô lễ, ông ấy là sư phụ ta.”

110. Chương 110: Vấn Đề Của Xe Lăn

"Sư phụ?" Vân Mặc Dao mở to mắt, khuôn mặt đỏ lên lại tái đi, lui về phía sau mấy bước, nói không ra lời. Các cơ thiếp khác ánh mắt nhìn một lượt chào hỏi.

Lão nhân kia xua tay không dứt: "Đại gia hận nhất lễ nghi phiền phức, Tiểu Vũ mao, sao ngươi lại dạy dỗ cơ thiếp nghi thức nghiêm trang, cũ kỹ cứng nhắc ày chứ. Đại gia không thích!"

Lại quay đầu nhìn nhìn Long Phù Nguyệt, sờ sờ đầu của nàng: "Vẫn là nha đầu này tốt hơn, ca hát cũng rất thú vị." Lại dạo quanh chiếc xe lăn của nàng một vòng"Chiếc xe mang ghế dựa để ngồi thật sự kỳ quái, tiểu nha đầu, ngươi để cho Đại gia ngồi một chút nhé."

Ông ta vừa mới nói xong một câu, Long Phù Nguyệt thấy hoa mắt, thân mình bỗng nhiên bay lên. Bổ nhào vào một cái vật mềm nhũn nện một tiếng. Di, tuyệt không đau nha!

Long Phù Nguyệt còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một tiếng thét chói tai ngay bên tai nàng nổ vang , suýt nữa không điếc lỗ tai của nàng. Nàng vội cúi đầu vừa thấy, thì ra đệm thịt nàng rớt xuống đó là Vân Mặc Dao, lúc này chính mình đang ngồi ở trên bụng của nàng ta.

Vân Mặc Dao giận dữ, hoa dung nghẹn thành màu tím cà chua, đây là Long Phù Nguyệt cố tình, chính là đánh vào huyệt đạo trên người nàng ta, thân thể của nàng ta nhất thời không thể động đậy, xụi lơ tại chỗ. Giờ phút này lại bị Long Phù Nguyệt ngồi ở trên người, chật vật không chịu nổi, không khỏi hét rầm lên.

Long Phù Nguyệt nhiều lần bị nàng ta hãm hại, giờ phút này ngồi ở trên người nàng ta xem nàng xấu mặt, đúng là cầu còn không được, nàng cố ý giả vờ ngây ngốc, trừng đôi mắt to tròn nhìn lão nhân kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một mảnh sùng bái.

Lão nhân kia dương dương đắc ý ngồi trên xe lăn của Long Phù Nguyệt. Tự mình chuyển bánh xe đi dạo một vòng xung quanh đình cực kỳ nhanh, cười híp mắt nói: "Thật tốt, thật tốt, thật sự là chơi rất tốt.

Tiểu nha đầu, ngươi làm sao làm được thứ như vậy? Rất ngạc nhiên đó."

Long Phù Nguyệt ngồi trên người Vân Mặc Dao, lấy tay đùa nghịch mái tóc: "Đây là vãn bối vì đi đứng không tiện, nên tùy tiện làm ra thay cho đi bộ..."

Nàng một câu vừa nói xong, lão nhân kia bỗng nhiên đưa mặt tới trước mắt nàng, nhìn Long Phù Nguyệt liếc mặt một cái: ""Tiểu nha đầu, Lão Tử cùng ngươi thương lượng nhé, ta chữa khỏi chân cho ngươi, ngươi đem cái ghế dựa cổ quái này tặng cho ta, thế nào?

111. Chương 111: Đại Gia Còn Tưởng Rằng Ngươi Chờ Đại Gia Thu Ngươi.

Long Phù Nguyệt có chút trợn mắt há hốc mồm, này, lão nhân này tại sao lại giống như Lão Ngoan Đồng? Ngay cả xe lăn cho người tàn tật ngồi ông ta cũng coi là vật hiếm.

Bất quá vụ mua bán này thật ra rất có lời. Long Phù Nguyệt gật gật đầu, cố ý đưa cái chân đang băng bó lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn: "Vốn đây là do vãn bối độc quyền phát minh, không nên đem ra ngoài. Nhưng nhìn đến tiền bối thích như vậy, vậy vãn bối cũng chỉ cố gắng nhịn đau bỏ những thứ yêu thích."

Lão nhân kia mừng rỡ, bay vút lên lật ra hai cái liền té ngã: "Ha ha, tốt! Vẫn là nha đâu này ngoan biết nhu thuận nghe lời."

Hắn vững vàng ngồi ở xe lăn, xếp bằng ngồi xuống, thuận tay nhặt trái nho để vào trong miệng: "Tiểu Vũ mao, nói đi. Ngươi gấp gáp dùng bồ câu đưa tin, đem ta từ ngoại thành tám trăm dặm mời đến, còn viết ba chữ "Gấp", thật to rốt cuộc ngươi có chuyện gì nôn nóng muốn Đại gia hỗ trợ a?

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, cũng ngồi xuống. Thản nhiên nói: "Đệ tử thương nhớ sư phụ, cho nên thỉnh sư phụ đến tệ phủ ngồi một chút."

"Cái gì? !" Dưới mông lão nhân kia giống như có gắn lò xo, nhất thời nhảy dựng lên, một phát bắt được cổ áo Phượng Thiên Vũ : "Xú tiểu tử, ngươi đùa bỡn ta phải không? ! Ngươi có biết Đại gia còn một lò thuốc đang luyện đến thời điểm quan trọng hay không? Mẹ nó, tiểu tử ngươi viết cái chữ "Gấp" thật to như vậy, Đại gia còn tưởng rằng ngươi chờ Đại gia tới nhặt xác ngươi ở đâu, thế nên mới bỏ qua chuyện luyện thành công thuốc của ta, cấp tốc chạy về, ngươi nhớ ta? Nhớ cái rắm!"

Long Phù Nguyệt nhìn thấy một đôi sư đồ quái dị, nghe lão nhân kia nhịn không được bạo phát nói tục, bộ râu trắng như tuyết phất phơ bộ dáng hổn hển. Mà khóe môi Phượng Thiên Vũ lại mỉm cười, một chút sợ hãi áy náy trên mặt cũng không có.

Nàng không khỏi bật cười, thầm nghĩ: "Trách không được Phượng Thiên Vũ có đôi khi hoàn toàn không giống một Vương gia, ngược lại giống một giang hồ lãng tử, nguyên nhân là bởi vì có một sư phụ dở hơi như vậy a…."

Nàng nở nụ cười như chẳng có việc gì, mắt lão nhân kia hiện lên tinh quang bắn ra bốn phía, con ngươi lại chuyển đến trên người của nàng, nhìn nhìn cái chân bị gãy của nàng, bộ dạng bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt bừng tỉnh: "Xú tiểu tử, không phải ngươi là vì muốn Đại gia chữa bệnh cho nha đầu này, mới vô cùng vội vã mời Đại gia đến sao?"

Phượng Thiên Vũ cười ha hả: "Chữa bệnh cho nha đầu này chỉ là chuyện thuận tiện. Chủ yếu vẫn là đệ tử có chút nhớ nhung sư phụ, nhiều năm như vậy, thực sự muốn nhìn thấy lão nhân gia ngài một lần, không biết còn có khỏe mạnh không, biết sư phụ thích ăn thịt bồ câu, cho nên mới dùng bồ cầu đưa tin cho ngươi, thế nào thịt Tuyết Ưng ăn ngon chứ?

112. Chương 112: Chân Của Nàng Quấn Ở Trên Người Của Ta Rồi!

"Ừm, tạm được, nhưng mà vẫn không thể so sánh với khẩu vị thường ngày của Đại gia….". Vừa nghe nhắc đến hương vị mỹ thực hiện thời yêu thích, hai mắt lão nhân tỏa sáng lấp lánh: "Tiểu Vũ mao, vì trừng phạt ngươi không tôn trọng, Đại gia phạt ngươi đem lại thịt một con bồ câu cho Đại gia, ta muốn loại thịt này trơn mềm, cho thêm một ít loại gia vị"

Phượng Thiên Vũ cười dài nói: "Có thể mời sư phụ đại giá đến đây, đừng nói một con bồ câu, một trăm con cũng có." Ra hiệu với một Cơ thiếp, Cơ thiếp kia nhanh chóng đi an bài.

Phượng Thiên Vũ lại nói tiếp: "Sư phụ, cảm giác chiếc xe ghế dựa có bánh này như thế nào?"

Lão nhân kia cười híp mắt gật gật đầu: "Không sai, rất không tồi, Đại gia ngồi ở trên cũng không nghĩ sẽ rơi xuống."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Vậy sư phụ lão nhân gia ngài nên nhanh chóng đem nha đầu này chữa khỏi, bằng không chân của nàng lỡ có mất rồi, ngài liền không chiếm được ghế dựa cổ quái này đâu."

Lão nhân kia gật gật đầu: "Ừm, như vậy…." Nói tới đây, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, liền lên tiếng khiển trách: "Xú tiểu tử, thì ra ngươi quanh co lòng vòng chèn ép ta, là vì để cho ta nhanh chóng trị liệu vết thương nơi chân cho nha đầu này a. Đại gia suýt nữa lại bị ngươi lừa! Hừ, ngươi muốn Đại gia chữa, Đại gia cố tình không chữa!"

Ánh mắt của ông tựa như đứa nhỏ cáu kỉnh, làm sao còn có nửa phần bộ dáng thần y…Tiên phong đạo cốt?

Phượng Thiên Vũ không thay đổi thần sắc, cười hì hì: "Sư phụ, hình như là người đã đáp ứng tiểu cô nương này rồi đó, chẳng lẽ đường đường là Nam Vực quỷ y thế nhưng lại nói không giữ lời, thất tín với một tiểu nha đầu chưa dứt sữa?"

Hắn nói một câu này, nhất thời chèn ép vị Nam Vực thần y nói không ra lời.

Nín một lúc lâu sau, lão mới trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái: "Xú tiểu tử, ngay cả sư phụ ngươi cũng dùng kế, hắc hắc, ngươi thật đúng là trò giỏi hơn thầy mà thắng cũng không hay, nhưng

mà, Đại gia liền thích loại giọng này! Có nghiệt đồ tính khí thất thường thường như ngươi đùa với ta, cũng làm cho Đại gia khí mạch thông thuận, có thể sống lâu hơn. Tiểu nha đầu này ta thích. Chân của nàng ta sẽ chữa!"

Phượng Thiên Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra ngày ấy lúc hắn giúp Long Phù Nguyệt băng bó, đã phát giác xương cốt chân của nàng hoàn toàn đã bị gãy mát.

113. Chương 113: Hai Người Này Đứa Nhỏ Không Ngoan

Nối xương bằng phương pháp bình thường hoàn toàn ứng phó không được. Cũng chỉ có thể cầu vị Nam Vực quỷ y—— Sư phụ của hắn hỗ trợ.

Nếu như thời gian trì hoãn lâu một chút nữa, như vậy một chân này của Long Phù Nguyệt liền giữ không được.Cho nên đêm đó hắn liền đem bồ câu đưa tin, cấp tốc đem sư phụ mời đến.

Nam Vực thần y này tính tình cực quái, tuy rằng y thuật cực kỳ inh, nhưng ông ta luôn luôn có thói quen độc lai độc vãng, gần như ai có tiền cũng không làm gì được, nếu ông ta không muốn chữa bệnh cho ai, dù cho Thiên Vương Đại gia đến đây thì cũng là không thể nào lay chuyển.

Bất quá, ông ấy cũng có một nhược điểm là cực kỳ bao che cho người nhà. Ông ta chọn đồ nhi cực nghiêm ngặt, hơn nữa cực kỳ tùy tính. Bao nhiêu năm qua có nhiều người muốn bái ông ta làm sư, thế nhưng ngay cả con mắt cũng không nhìn xuống xem đó là người như thế nào. Cố tính đi vân du tứ hải, sau đó đụng phải đứa nhỏ, liền khảo sát nó, sau đó vụng trộm ôm đi, chỉ lưu lại một phong thư, chứng minh lão nhân gia đã có ghé qua. Cũng không xem thử cha mẹ của tiểu hài tử này bộ dáng như thế nào.

Cũng may ánh mắt lão nhân này cực cao, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ trộm hai hài tử đi như vậy mà thôi.

Hai đứa nhỏ không may bị bắt đi này, dĩ nhiên là là Đông Phương Diệu Bạch cùng Phượng Thiên Vũ .

Đông Phương Diệu Bạch kế thừa y thuật của ông ấy, mà Phượng Thiên Vũ lại kế thừa võ công của ông, hai đứa nhỏ này ngộ tính đều cực cao. Làm cho lão đầu như ông hết sức hưng phấn .

Những ngày ở trên núi, ông và đại đồ đệ so tài dùng độc, cùng nhị đồ đệ luận võ công, thường thường đem Đông Phương Diệu Bạch dùng độc chỉ còn lại có nửa cái mạng, cũng thường thường đem Phượng Thiên Vũ đánh mặt mũi bầm dập.

Nhưng đó cũng chính là một loại giáo dục, làm cho hai người bọn họ công phu đều đột nhiên tăng cao, vài năm công phu liền như thay gân đổi cốt,Diệu Bạch y thuật luyện được xuất thần nhập hóa, mà võ công của Phượng Thiên Vũ cũng là trò giỏi hơn thầy, đến khi năm hai hài tử ấy tròn mười tám tuổi, ông ta liền trước sau đem bọn họ một cước đá xuống núi, đắc ý nghĩ đến lúc xuất sư rồi, có thể đi ra ngoài gây họa cho cho thế nhân.

Sau khi hai người xuống núi, mỗi người đi một ngả, Phượng Thiên Vũ trở về nước của mình, mà Đông Phương Diệu Bạch lại thích cuộc sống phiêu bạc, đâu cũng là nhà

Chẳng qua năm kia Đông Phương Diệu Bạch bỗng nhiên không rõ hành tung, không có người nào biết qua hành tung của hắn. Lão nhân gia sau khi biết, đau lòng không thôi, đấm ngực, giậm chân, chỉ kém không ở trên mặt đất lăn lộn.

114. Chương 114: Đệm Thịt

Cảm tình của Phượng Thiên Vũ đối với sư huynh cực kỳ tốt, đương nhiên cũng phái người tìm kiếm khắp nơi, nên đã điên cuồng mà tìm gần một năm, nhưng vẫn không có nửa điểm tin tức của Đông Phương Diệu Bạch.

Hai người hoàn toàn thất vọng, lão nhân gia đau lòng bèn đi bế quan, Phượng Thiên Vũ cũng trở về quốc gia của mình, hắn và sư phụ từ biệt cũng đã hơn hai năm. Bất quá hai năm qua lão nhân gia cũng thư từ hỏi thăm hắn, có gió thổi cỏ lay gì liền vô cùng khẩn trương, e sợ rằng đồ đệ duy nhất cũng bỗng nhiên mất tích, cho nên đến khi Phượng Thiên Vũ dùng bồ câu đưa tin, ông liền chạy vội như ánh sao xẹt. Lại không nghĩ rằng, đồ đệ bảo bối của ông đem ông cuống cuồng chạy đến chẳng qua chỉ để cứu tiểu nha đầu kia!

Điều này làm cho ông khó chịu, phi thường khó chịu, con mắt lão nhân này vòng vo vừa chuyển, thì liền có một chủ ý…

Ông hướng về phía Long Phù Nguyệt vẫy vẫy tay: "Nha đầu, lại đây, cho ta xem xem chân của ngươi."

Hai nha hoàn đi tới, đem Long Phù Nguyệt đỡ lên. Còn Vân Mặc Dao xấu khổ giận dữ, rõ ràng đã hôn mê bất tỉnh. Lại có hai nha hoàn đi tới đây, đem nàng ta cũng dìu dắt đứng lên. Múa may thật lâu, nàngta mới từ từ tỉnh dậy.

Nam Vực quỷ y hắc hắc cười lạnh: "Nha đầu như ngươi ra tay âm độc, còn không thấy rõ bộ dáng người khác đã ra tay sát thủ, Nhờ thân thủ Đại gia đủ nhanh nhẹn, nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ đã bị ngươi bắn thành con nhím, lần này giáo huấn ngươi, về sau nếu còn đả thương người lung tung, Đại gia sẽ không phải cho ngươi làm đệm thịt đơn giản như vậy! Hừ, mau cút đi. Đại gia còn có việc phải làm."

Vân Mặc Dao tuy rằng bị tức đến nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên, nhưng người trước mắt này nếu chính là sư phụ của trượng phu mình, nàng đương nhiên không dám đắc tội. Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng , cố nén tức giận, thi lễ rồi đi.

Bên trong tiểu đình, đương nhiên không có phương tiện trị liệu, Long Phù Nguyệt lại muốn về trong tiểu viện của nàng.

Nam Vực quỷ y mời nàng ngồi xong, bàn tay to ở trên đùi Long Phù Nguyệt nhéo vài cái, hơi hơi nhíu mày một chút, từ trong lòng lấy ra mấy cây ngân châm, ở trên đùi của nàng đâm vài cái, lại từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ màu đen, từ trong bình nhỏ lấy ra một ít thuốc mỡ màu đen, bôi ở chỗ xương bị gãy của Long Phù Nguyệt…

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy một cỗ hơi thở ấm áp từ chỗ thuốc mỡ truyền ra, hưởng thụ thoải mái nói không nên lời, lại ngửi thấy trong thuốc mỡ màu đen kia có một tia hương khí kỳ lạ, tò mò hỏi: "Tiền bối, đây là thuốc mỡ gì? Hương vị thật cổ quái a."

115. Chương 115: Ngay Cả Đầu Cũng Có Thể Mở Ra. . .

Trên khuôn mặt to béo của Quỷ y Nam Vực hiện ra một tia đắc ý: "Đây chính là tâm huyết kết tinh sáu mươi năm của lão phu, có hiệu quả nối xương, dù ngươi có bị thương nặng hơn nữa, xoa một chút như vậy, trong vòng mười ngày, cam đoan ngươi sẽ khôi phục lại như khi chưa từng bị đả thương…"

"Wow, thần kỳ như thế a?" Long Phù Nguyệt trợn tròn hai mắt, chỉ còn kém hai mắt phát ra những ánh sao: "Tiền bối, đem thuốc này đưa cho ta một chút đi, như vậy từ nay về sau nếu chân ta có bị thương, cánh tay bị gãy thì sẽ không sợ."

Quỷ y Phương Nam dùng ngón tay gõ nàng một cái: "Tiểu nha đầu lòng tham không đáy! Thuốc mỡ của ta luyện chế mất rất nhiều lao lực, vào thời điểm vài chục năm trước bất quá cũng chỉ luyện chế được 3 bình, tặng đồ đệ của ta mỗi người một lọ, còn một lọ Đại gia để cho chính mình dùng. Kai tên hỗn đãn kia hay

bị thương, không chừng thuốc mỡ kia đã sớm dùng hết rồi. Cho nên hắn mới suy nghĩ đem biện pháp lừa gạt Đại gia. Ai, Đại gia thu đồ đệ không ngoan mà!

Quỷ y Nam Vực lắc đầu lại thở dài, bày ra một bộ dạng rất đáng thương.

Long Phù Nguyệt xì một tiếng nở nụ cười, chỉ cảm thấy tiểu lão đầu này tính tình thẳng thắn buồn cười, thật là đáng yêu.

Phượng Thiên Vũ ngồi ở một bên, điềm nhiên uống nước trà do Điềm Nhi pha chế, làm như mình không nghe thấy.

Nam Vực quỷ y thoa xong thuốc mỡ, lại giúp nàng băng lại cẩn thận, bận rộn một trận, rốt cục xong, ông vỗ vỗ tay: "Được rồi, nha đầu, mười ngày sau cam đoan ngươi lại vui vẻ."

Long Phù Nguyệt bật ngón tay cái: "Tiền bối, y thuật của người thật sự là inh, so với đại phu ở niên đại của chúng tôi, so với khoa chỉnh hình còn tốt hơn."

"Niên đại các ngươi?" Nam Vực quỷ y mở to hai mắt: "Có ý gì?"

Long Phù Nguyệt liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, tên kia đầu không ngẩng lên mắt không nhìn, hoàn toàn không có ý muốn trả lời.

Long Phù Nguyệt cũng không quản hắn có tin hay không, liền đem chuyện thay hồn đổi xác của mình đã trải qua nói ra.

Trên khuôn mặt to béo của Nam Vực Quỷ y tràn đầy vẻ ngạc nhiên, quả nhiên là không phải không tin: "Xuyên không? Này thật vô cùng ngạc nhiên. Ngươi nói ngươi tới từ tương lai, không biết y thuật ở tương lai của ngươi có thể inh tới trình độ nào?"

Long Phù Nguyệt cười hì hì nói: "Bọn họ nối xương là chuyện đương nhiên không bằng lão tiền bối rồi. Nhưng ở niên đại của chúng tôi, trái tim, các cơ quan trong người đều có thể mổ ra chữa trị, ở trên đầu cũng có thể mở ra….Bệnh đậu mùa, dịch chuột, đều đã được khống chế, một số bệnh thông thường cũng đều có vắc-xin phòng bệnh…"

116. Chương 116: Làm Cho Hắn Nhịn Không Được Muốn Tìm Tòi Càng Nhiều...

Nàng càng nói càng hăng đàm luận từ y học hiện đại đến chiến tranh hiện đại, máy bay, đại bác, bom nguyên tử, từ chiến tranh vùng Vịnh nói tới nước Mỹ, từ nước Mỹ nói đến Bin la đen bị phán hình phạt treo cổ, trời cao biển rộng, thao thao bất tuyệt, mãi đến khi Nam Vực quỷ y nghe xong trợn mắt há hốc mồm, nếu như không phải xem nàng tư duy rõ ràng, ngôn ngữ lưu loát, mà là đang nghĩ nàng bị bệnh hay đang trong giấc mộng đẹp cổ quái, nhưng việc này cũng có thể tưởng tượng hoặc có thể nghĩ ra được, nha đầu kia đem mỗi vật thể hình dạng đều nói rõ ràng như vậy, thật sự là không giống tự mình tưởng tượng mà ra.

Vừa quay đầu lại, lại thấy bảo bối đồ đệ của mình tuy rằng đang thưởng thức trà, nhưng đôi mắt lại ở trên người Long Phù Nguyệt, sắc mặt lại lộ ra một tia khiếp sợ. Tựa hồ cũng nghe đến nỗi không phân biệt được.

Trên khuôn mặt to béo của Quỷ y Phương Nam lộ ra một chút cười xấu xa, sờ sờ đầu Long Phù Nguyệt : "Tiểu nha đầu, ngươi còn nhỏ như thế này mà xạo quá, vật ly kỳ cổ quái sao lại nhiều như vậy? Ha ha, Lão phu thực sự vui vẻ. Hiện tại ngươi cũng mệt mỏi. Xuống trước nghỉ ngơi. Ngày maihãy nói tiếp."

Quay đầu lại liếc mắt nhìn đồ đệ bảo bối: "Uy, xú tiểu tử, chim bồ câu nướng của ngươi có chuẩn bị tốt hay không? Đại gia đói muốn chết!"

Phượng Thiên Vũ vẫn còn chút hứng thú chưa dứt cũng đành đứng lên, tựa hồ còn có chút luyến tiếc, nha đầu này, hắn và nàng chung sống thời gian dài như vậy, lại chưa bao giờ biết trong cái đầu nhỏ của nàng có

nhiều điều ngạc nhiên đó, cùng nàng ở chung một thời gian càng ngày càng cảm giác nàng chính là một tòa bảo tàng, làm cho hắn nhịn không được muốn tìm tòi càng nhiều…

Bất quá, về sau hắn còn có nhiều thời gian cùng nàng ở chung, thật sự cũng không cần nóng lòng. Nghe được lời sư phụ nói, hắn mỉm cười: "Toàn bộ chim bồ câu đã chuẩn bị chỉnh tề, chỉ còn đợi sư phụ đến dùng bữa"

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, không nhịn được nói: "Uy, tiền bối, tại sao người lại thích ăn bồ câu như vậy? Ăn thịt gà không được sao? Phải biết rằng bồ câu này chính là tượng trưng cho hoà bình, cũng chính là chim hòa bình "

"Chim hoà bình? Tên này quả thực mới mẻ. Bất quá, lão phu không thích ăn gà, thịt gà cũng không trơn mềm như thịt bồ câu, mà gà chính là ở trong đất tìm thức ăn, làm sao giống bồ cầu bay lượn ở trên bầu trời, thịt có vẻ mạnh mẽ và dai. Ha ha, ngươi không nghe nói qua một con chim bồ câu thắng chín con gà sao. Nói ta để ý chính là chỗ này?. Lão nhân gia này tựa hồ đối với Long Phù Nguyệt rất có kiên nhẫn, dong dài lắm điều giải thích nửa ngày, mới đi theo Phượng Thiên Vũ.

117. Chương 117: Ngươi Nhất Định Tức Giận Đến Giơ Chân Chứ

Sáng sớm hôm sau, Phượng Thiên Vũ vừa mới rời giường, rửa mặt xong, liền tới đến tiểu viện của Long Phù Nguyệt.

Mới vừa vào tiểu viện, hắn cũng cảm giác có chút gì đó không đúng!

Thường ngày, Long Phù Nguyệt tuy rằng thích ngủ nướng, nhưng Điểm nhi lại không dám . Có lẽ đã sớm thức dậy. Lúc này đây, hắn cũng đã đi tới cửa rồi, cửa phòng lại còn gắt gao đóng chặt như trước. Hắn gõ cửa, bên trong vẫn cũng không có nửa điểm động tĩnh. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác không ổn, mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng, Điểm nhi ngủ ở chỗ của hạ nhân, vù vù đang ngủ say sưa, mà Long Phù Nguyệt vốn nên ở trên giường nhưng lại không thấy bóng dáng.

Trong lòng hắn trầm xuống, đang muốn đem Điểm nhi thức dậy, chợt thấy trên tóc của nàng có cắm một cuộn giấy, trong lòng hắn vừa nghĩ, đem cuộn giấy lấy xuống vừa nhìn thấy nội dung trong tờ giấy. Vài giây sau khuôn mặt tuấn tú đã đen một nửa.

Trên tờ giấy trắng như bông tuyết viết một hàng chữ: "Nha đầu kia Đại gia thích! Thu làm đồ đệ rồi! Xú tiểu tử, ngươi nhất định tức giận đến giơ chân chứ gì? Ha ha ha ha!

Kí tên lại vẽ một hình lão nhân ưỡn bụng, hai tay chống nạnh, cười một cách thật sự là cao hứng.

Phượng Thiên Vũ tức giận đến căng thẳng, tờ giấy kia điều hóa làm mảnh nhỏ.

Hắn một chưởng đánh thức Điểm nhi, Điểm nhi vẫn không biết chuyện gì xảy ra, vừa nhìn thấy Phượng Thiên Vũ, hoảng hốt kêu lên, cuống quít quỳ xuống dập đầu.

"Lão nhân kia đâu? Đến đây lúc nào?" Thanh âm Phượng Thiên Vũ lạnh như băng làm cho Điểm nhi run run.

Nàng không dám ngẩng đầu, vội nói: "Tối hôm qua vào lúc canh ba, lão gia tử bỗng nhiên đến đây, không đợi nô tỳ kịp phản ứng, ông ta vung tay lên, nên nô tỳ cái gì cũng không biết…"

"Canh ba…" Đôi tay Phượng Thiên Vũ hơi có chút run run, khinh công lão gia tử không tồi, không chừng đã sớm ra khỏi thành rồi! Hiện tại truy bắt tuyệt đối là không đuổi kịp…

Muốn biến mất sao, xem ra hắn phải đi tới Nam Vực một lần. Hừ, hắn cũng không tin lão nhân kia ngay cả hang ổ đều cùng nhau mang đi! Dù sao hiện tại nơi biên quan không có chiến sự, hắn đi một lần cũng không phát sinh chuyện gì quan trọng.

Ngày hôm sau.

Trong cốc trầm Hương của Nam Vực. Màu xanh hoa cỏ um tùm, thúy trúc ngâm ngâm. Vùng hoàng thổ vây vòng quanh tường vài tòa trúc lâu,thanh nhã mà yên tĩnh, nơi này đúng là lãnh thổ của quỷ y, Phượng Thiên Vũ vô cùng quen thuộc địa phương này.

Giờ phút này, Phượng Thiên Vũ gần như đã đem tất cả các động tìm tòi một lần, rốt cục ở trong trúc lâu trên đỉnh của lò chế thuốc phát hiện một tờ giấy. Mở tờ giấy ra, sắc mặt nhất thời không phải bình thường mà trở nên quỷ dị!

118. Chương 118: Thiếu Nữ Mười Tám Xinh Như Hoa

Trên tờ giấy có ghi mấy câu ngắn ngủn: Ha ha, con thỏ nhỏ chết kia, lại dám đuổi tới nơi này? Đáng tiếc, Đại gia lại đi mất, tiếp tục giơ chân đi."

Kí tên lại là một cái mặt cười vô cùng đáng đánh đòn của lão nhân.

Phượng Thiên Vũ miễn cưỡng đè ép lửa giận đang hừng hừng bốc cháy nổi lên! Rất nhiều năm chưa từng có cảm giác vô lực như hiện giờ.

Lão nhân gia này, đùa giỡn hắn thành nghiện rồi!

Thần sắc trên mặt hắn chưa biến, bàn tay nắm chặt lại thành quyền. Được rồi, ông muốn đùa phải không? Vậy hắn sẽ theo ông chơi đủ! Hắn cũng không tin lão nhân này mang theo một cô bé có thể bay lên trời!

Vì thế, Phượng Thiên Vũ luôn luôn bận việc quốc sự nay lại có thời gian bắt đầu vân du tứ hải rồi, thời gian hai năm, vô số dấu chân lần đến lãnh thổ, những địa phương của Quỷ y thường đi qua, ở địa phương này chút ít tìm ra vô số tờ giấy, nội dung tất cả đều giống nhau, không có một chút manh mối làm cho Phượng Thiên Vũ muốn tìm kiếm dấu vết của lão nhân kia thực sự rất khó khăn.

Bất đồng là nụ cười tươi của lão nhân trên các tờ giấy kia càng ngày càng vui vẻ, hé ra miệng rộng gần như muốn toét tới mang tai.

Thời gian hai năm, này đuổi đuổi, tìm tìm…. Thời gian hai năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Lại đủ để ột tiểu cô nương trưởng thành một cô gái xinh đẹp.

Phía sau núi,thời tiết đã vào thu.

Một ngày nọ, ở một chỗ trước không thấy người, sau không không thấy đạo tặc, một nữ tử phiêu diêu đi tới.

Cô gái này mặc một thân váy màu xanh nhạt, một đầu tóc đen tuyền, xõa xuống vai, gió nhẹ thổi, vạt áo phiêu phiêu, có vài phần giống như tiên nữ hạ phẩm.

Nàng quay đầu nhìn trên núi, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười một tiếng dài. Ha ha ha ha, nàng rốt cục cũng lấy được tự do!

Tiếng cười thanh thúy, kích động vô số những chú chim nhỏ hốt hoảng vội vã rời cành mà bay lên.

Cô gái này không phải ai khác, chính là cô công chúa nhỏ Long Phù Nguyệt.

Dung mạo của nàng biến hóa không nhiều, nhưng thân mình trở nên đầy đặn hơn, ngũ quan rõ ràng và trong sáng, dáng người lả lướt quyến rũ, khí chất trẻ thơ trong đôi mắt đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, nàng hiện tại, rốt cục trở thành một thiếu nữ mười tám xinh như hoa.

119. Chương 119: Ma Quỷ Huấn Luyện

Hai năm trước, nàng đang trong giấc mộng bị Nam Vực Quỷ Y đánh thức. Câu nói đầu tiên ông ấy hỏi nàng là: "Ngươi có muốn rời khỏi Vương Phủ này hay không? Học võ công thượng thừa nhất của ta?"

Lão nhân này cười tủm tỉm, bày ra một loạt chỗ tốt đẹp của kế hoạch đào tẩu cùng ông ấy, ý nghĩ của nàng lúc ấy nóng lên, liền đi cùng ông ta.

Lúc đó, cửa thành đã đóng, nhưng lại ngăn không được khinh công cực kì kinh người của Nam Vực Quỷ Y, lão nhân này mang theo nàng trực tiếp liền bay ra thành, thế nhưng không kinh động một gã thị vệ thủ thành nào. Mà ở một chỗ trên đường đi ngoài thành, sớm đã có một chiếc xe ngựa chờ ở nơi đó. Hai người sau khi lên xe ngựa, xe ngựa liền dường như liều mạng chạy trốn, giống như ở phía sau đang có quỷ đuổi theo.

Dọc theo con đường này, ông ấy luôn cười giống như một con mèo trộm tinh , nếu như không phải ông ta có một đôi ánh mắt trong sáng ngời lộ ra khôi hài cùng cơ trí, nhìn khuôn mặt to béo của ông ta thường thường cười ngây ngô, Long Phù Nguyệt gần như cho là ông ta mắc phải chứng bệnh lão niên si ngốc.

Lão nhân này mang theo nàng một ngày đổi một chiếc xe ngựa, mà ở trong mấy ngày này, mỗi ngày ông ta cũng đều giúp nàng thoa thuốc mỡ, trị liệu thương thế chân của nàng. Đến ngày thứ tám, rốt cục về tới nơi ở của ông ta - Trầm Hương Cốc.

Long Phù Nguyệt mấy ngày nay ngồi xe ngựa, sớm mệt muốn chết, vốn nghĩ định nghỉ ngơi tốt một chút, nhưng không ngờ lão nhân cổ quái này mã bất đình đề ở trong cốc thoáng thu thập xong xuôi, lại lén lút ở lò luyện dược thả một cái gì đó, sau đó lại lập tức dẫn nàng lên đường.

Thuốc mỡ của Nam Vực Quỷ Y quả nhiên thần kỳ, chân của Long Phù Nguyệt trong vòng vài ngày ngắn ngủn, đã tốt hơn khoảng bảy tám phần.

Nam Vực Quỷ Y thường hay nói chuyện cùng nàng, nhưng thật ra ở trên đường hỏi Long Phù Nguyệt muốn nhất là cái gì. Long Phù Nguyệt gần như là không chút nghĩ ngợi trả lời: "Khinh công!"

Ha ha, khinh công rất hay a, nàng đã sớm hâm mộ các đại hiệp trong phim truyền hình có thể bay tới bay lui rồi, nay nàng cũng rốt cục muốn đích thân thể nghiệm một hồi.

Lão nhân kia thực sảng khoái gật gật đầu, vì thế, dọc đường theo đường đi, cuộc huấn luyện ma quỷ Long Phù Nguyệt lại bắt đầu!

Long Phù Nguyệt rất nghĩ đến lão nhân này nếu là một thần y, tất nhiên có một vài viên thuốc gì gia tăng công lực . Như vậy nàng ăn vào, không cần luyện tốn công sức cũng gia tăng vài thập niên công lực, lại học được Luyện Khí pháp môn, khống chế một chút tiết tấu liền OK . Không có biện pháp, nàng nhiễm TV và tiểu thuyết quá sâu. Trong đó đều là diễn như vậy.

120. Chương 120: Khuôn Mặt Nhỏ Nhắn Của Nàng Cùng Thân Mình Cũng Là Càng Ngày Càng Phấn Nộn. . .

Thật không nghĩ đến phương pháp huấn luyện của lão nhân này cực kỳ cá biệt, đầu tiên ông ta dạy cho nàng pháp môn Luyện Khí đơn giản, sau đó ở một thôn trang gần đó mua một con dê nhỏ bảo nàng ôm, hơn nữa trừ bỏ buổi tối ngủ, không thể rời tay. Làm hại nàng mỗi ngày toàn thân trên dưới đều là mùi dê, cách xa ba trượng liền có thể hun chạy một đám người.

Như vậy còn không tính, ông ta còn muốn nàng ôm con cừu nhỏ chạy nhảy, bởi vì hai người vẫn là ở dọc đường, cho nên trên người vô tình đi dạo trên núi cao thường thường sẽ thấy một cảnh tượng đáng ngạc nhiên như thế này. Phía trước một lão nhân gia đầu tóc bạc phơ, lão nhân bước đi như bay, phía sau là một cô gái vóc dáng thấp bé ôm một con dê gần như liều mạng đuổi theo. . . . . .

Long Phù Nguyệt hô to mắc mưu, nàng thật sự không nghĩ tới ông lão nhìn qua luôn cười tủm tỉm này, đối đãi với việc luyện công của đồ đệ lại sẽ khắc nghiệt như thế, thì ra muốn có được một thân khinh công nhìn qua phiêu phiêu thoát tục, lại không dễ dàng như thế!

Nàng cũng vài lần muốn chạy trốn, nhưng mỗi lần đều đã bị ông ấy bắt trở lại, mà trừng phạt của ông ta gần như có thể xưng là khủng bố , ông ta sẽ đem nàng trực tiếp ném vào khe sâu bốn phía đều là vách núi đen, để cho nàng tự mình bò lên. . . . .

Trải qua vô số giáo huấn rơi mặt mũi bầm dập, thân mình Long Phù Nguyệt cũng càng ngày càng linh hoạt, ngay từ đầu nàng bị ném vách núi đen cần hai ngày mới có thể leo ra. Về sau, hơn một canh giờ có thể dễ dàng chạy tới . . . . . .

Long Phù Nguyệt vốn dĩ còn có sự dẻo dai, mà lão nhân này lại có thể cho nàng một tương lai tuyệt đẹp, ở dưới tình huống có chạy cũng trốn không thoát này, ý niệm chạy trốn trong đầu của Long Phù Nguyệt đã chết, khắc khổ tu luyện, cho nên ở lúc ban đầu mệt mỏi muốn chết, sau này nàng thế nhưng cũng chầm chậm thích ứng cuộc sống như thế. . . . . .

Trên chân, trên tay mạch máu nổi lên lần lượt, vết sẹo cùng vết chai kết liễu một tầng rồi lại một tầng, may mắn lão nhân này tuy rằng thuốc tăng trưởng công lực không có, nhưng biện pháp mỹ dung dưỡng nhan có thật không ít. Trên tay trên chân Long Phù Nguyệt, khi bị vết thương trầy sướt, sau khi xoa một lớp thuốc mỡ kì quái ông ta đưa, ngày hôm sau liền có thể biến mất vô tung, tuy rằng tu luyện thật sự rất vất vả, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cùng thân mình cũng càng ngày càng phấn nộn. . . . . .

Trong hai năm này, lão nhân này mang theo nàng lang bạc kỳ hồ, chưa bao giờ sẽ ở bất kỳ một địa phương nào nghỉ ngơi quá mười ngày. Thân thể của nàng trong lúc vô tình cũng càng ngày càng linh hoạt, sau đó nàng rốt cục cũng ném con dê đã béo phì kia đi, khi hành tẩu cũng có thể thân nhẹ như chim yến .

121. Chương 121: Nàng Thậm Chí Có Một Tia Đau Lòng. . . . . .

Nàng biết Phượng Thiên Vũ đang tìm bọn họ. Có nhiều lần gần như là cùng hắn gần sát bên, nhưng lão nhân này cuối cùng ở thời điểm mấu chốt đã phát hiện hành tung Phượng Thiên Vũ, sau đó mang theo nàng trốn chạy trước tiên. . . . . .

Long Phù Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, có đôi khi từ đằng xa nhìn đến vẻ thất vọng trên mặt Phượng Thiên Vũ, nàng thậm chí có một tia đau lòng. . . . . .

Trong hai năm này, nàng còn vụng trộm luyện vài loại cổ, cổ độc ác, hại người nàng đương nhiên không nghĩ nuôi, nàng chỉ nuôi vài loại phòng thân , cùng với thay nàng quét tước vệ sinh . . . . . .

Thời gian hai năm nhanh chóng trôi đi, Long Phù Nguyệt cũng đã thích ứng cuộc sống như thế, lão nhân tuy rằng khắc nghiệt biến thái, nhưng giảng giải lại hết sức rõ ràng hiểu được, một câu dư thừa vô nghĩa cũng không có, Long Phù Nguyệt luyện công thành nghiện, sớm đã bỏ qua ý niệm chạy trốn trong đầu.

Thời điểm sáu tháng cuối năm thứ hai, hai người lại nhớ nhà nên quyết định về cốc Trầm Hương xa cách đã hai năm . Lão nhân này cũng lạ, có một Trúc lâu sạch sẽ thoải mái không ở, lại mang theo nàng đến một sơn động cách Trầm Hương cốc không xa

Sơn động này ở trên không chạm trời, dưới không chạm đất, trên một vách núi đen, chung quanh lại có núi cao vờn quanh, người bình thường tuyệt đối khó phát hiện. Cũng may khinh công Long Phù Nguyệt đã khá tiến bộ, từ trên xuống dưới cũng không làm khó được nàng.

Hôm nay, Nam Vực Quỷ Y rốt cục mở lòng từ bi, thả nàng đi ra một mình, để cho nàng quay về Trầm Hương cốc lấy vài thứ.

Hai năm qua, lần đầu tiên Long Phù Nguyệt được cơ hội độc hành, đương nhiên là rất là hưng phấn, chỉ cảm thấy trời cũng là màu xanh . Cỏ cũng là màu xanh . Hết thảy đều thật tốt đẹp.

Trầm Hương cốc cách sơn động nàng hiện đang ở có bảy tám dặm đường, dựa vào khinh công của nàng hiện nay, tự nhiên liền đi tới rất nhanh.

Khi đến gần nơi đây, nàng cũng cảm giác được một tia không đúng!

Bởi vì Trúc lâu này đã lâu không có người ở, có chút suy sút, có chút hoang vu, đám người từng xếp hàng sắp xếp đến ngoài cửa lớn, sớm biến mất không thấy. Nơi này đã lâu năm không có ai . Nhưng không ngờ nàng mới vừa đến nơi đây, thế nhưng ẩn ẩn nhận thấy được một hơi thở người!

Khí tức này tuy rằng cực kì nhẹ, nhưng bởi vì trên người Long Phù Nguyệt nuôi kim tằm cổ, thứ này đối với mùi người cực kỳ linh mẫn, cho nên vẫn là phát hiện đi ra.

"Chẳng lẽ —— Là Phượng Thiên Vũ lại tìm tới?" Trong lòng Long Phù Nguyệt bỗng nhiên đập bịch bịch, chính mình cũng nói không rõ rốt cuộc là cảm giác gì.

122. Chương 122: Không Mang Theo Chút Khói Lửa Của Nhân Gian

Vòng qua một tòa Trúc lâu, xa xa thấy phía trước có một hàng rào tiểu viện, mà ở trước tiểu viện, lại có một vị nam tử áo trắng đang đứng. Mặt hướng về tiểu viện, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Long Phù Nguyệt mãnh liệt kinh hoàng khi vừa nhìn thấy bóng lưng nam tử này, tưởng Phượng Thiên Vũ đến. Nhưng đợi nàng tĩnh tâm nhìn kỹ, lại phát hiện cũng không phải.

Người nọ có mái tóc dài đen như mực, thẳng tới eo, mặc trên người một cổ áo bào trắng kiểu dáng kỳ cổ rộng thùng thình ở trong gió phần phật bay lượn, hai chân trần trụi đứng ở nơi đó, mặc dù chỉ là một bóng dáng, cũng đã tựa hồ đẹp một cách không vướng chút bụi trần. Bỗng nhiên, hắn cúi người xuống hơi hơi ho khan vài tiếng.

"Ủa, người kia là ai? Đứng ở chỗ này làm cái gì? Chẳng lẽ hắn là hâm mộ danh tiếng nên đến để cầu y ?"Trong nháy mắt này, trong lòng Long Phù Nguyệt hiện lên vô số nghi vấn.

Nhưng mà, còn chưa chờ nàng có phản ứng. Bạch y nhân kia bỗng nhiên giống như cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên quay đầu. Hắn thấy được lưng Long Phù Nguyệt tránh ở sau đại thụ, mà Long Phù Nguyệt cũng rốt cục thấy rõ mặt của hắn.

Đó là gương mặt tái nhợt dị thường, nhưng cũng dị thường phong thần tuấn lãng, nhìn qua ôn nhuận như ngọc, lại có một loại khí chất trầm tĩnh áp đảo tất cả, vẻ mặt hơi có chút cô đơn cùng cô tịch, một đôi mắt sáng lạnh lẽo như nước, đen như mực giống như một cái đầm sâu, nhìn không thấy đáy. . . . . .

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cảm giác một luồng sát khí tràn ra ở quanh mình, toàn thân nổi lên một trận run run không thể diễn tả ngơ ngác trừng mắt nhìn người kia. Nhìn vạt áo dài trắng như tuyết của người kia phất phơ, lướt trên ngọn cỏ, mây bay nước chảy lưu loát sinh động thản nhiên, không có bất kỳ trở ngại, nháy mắt đã đến trước mặt của mình!

Chỉ nhìn liếc mắt một cái như vậy, Long Phù Nguyệt đã hiểu được, vô luận là khinh công hay là võ công, người này đều vượt xa trên nàng. Gần như chính là khác nhau một trời một vực.

"Có lẽ, cũng chỉ có võ công của Phượng Thiên Vũ mới có thể cùng người này so cao thấp. . . . . ."

Trong lòng Long Phù Nguyệt bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm trong đầu như vậy. Nàng rút lui hai bước, mạnh mẽ bạo gan hỏi: "Ngươi. . . . . Ngươi là ai? Đến nơi đây là cầu y hỏi thuốc ?"

Ánh mắt người nọ cực kỳ lãnh mạc, lạnh lùng nhìn nàng, không nói một câu.

"Uy , tại sao ngươi không nói lời nào? Ngươi là tìm đến Nam Vực Quỷ Y đấy sao?"

123. Chương 123: Chẳng Lẽ ... Là Có Cái Gì Bệnh Hiểm Nghèo

Người nọ nghe được bốn chữ Nam Vực Quỷ Y, trong đôi mắt hờ hững hình như có một tia dao động, nhưng giây lát bỗng biến mất, tốc độ nhanh gần như khiến người không thấy rõ. Hắn vẫn không nói lời nào.

Choáng váng, chẳng lẽ nam tử nhìn tuấn tú như vậy lại là người câm?

Long Phù Nguyệt nhất thời quên mất sợ hãi, nghiêng đầu đánh giá hắn một chút, không khỏi đồng tình với hắn thật sâu.

Ai, ông trời tạo người thật đúng là không công bằng, dựa vào cái gì đem mỹ mạo võ công tâm kế đều tập trung ở trên người tên biến thái kia, mà nam tử anh tuấn tiêu sái trước mắt này như vậy lại là người câm! Trời cao đố kỵ anh tài a!

Lòng thương hại của nàng nổi lên, kìm lòng không đậu nói: "Sư phụ ta hiện tại không ở tại nơi này, nhưng mà, ta biết chỗ ẩn thân của ông ấy, ta dẫn ngươi đi, yên tâm, sư phụ ta y thuật rất cao , nhất định có thể đem bệnh câm của ngươi chữa khỏi. . . . . ."

Vươn tay phải định nắm lấy tay của người kia, vừa mới đụng tới tay hắn, Long Phù Nguyệt liền giống như chạm phải điện rụt trở về!

Tay hắn thế nhưng lạnh như băng giống như Ngọc Thạch, quả thực không giống như tay người sống!

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, trời trong nắng ấm , không lạnh a! Vậy tay hắn tại sao lại lạnh giống như cây kem?

Chẳng lẽ —— là có bệnh hiểm nghèo?

Long Phù Nguyệt cũng đi theo Nam Vực Quỷ Y học một ít y thuật, trong đầu nháy mắt đem bệnh tay chân lạnh lẽo loại bỏ một lần.

Há mồm liền hỏi: "Uy , ngón tay ngươi có phải có co rút một chút hay không? Trên người cũng rét run hay không? Nhìn sắc mặt ngươi tái nhợt như vậy, có lẽ là ' thoát thư* ' cũng nói không chừng. . . . . ." (* một loại bệnh u nhọt)

Người kia khẽ nhướng mày, ánh mắt lạnh nhạt mà lạnh như băng: "Ngươi nói nhiều quá!" Thanh âm thanh thúy như tiếng chuông, lạnh lẽo mà trong vắt.

"A?" Long Phù Nguyệt há to miệng: "Ngươi có thể nói? !"

Wow, ngay cả thanh âm cũng êm tai như vậy! Như là ánh trăng chiếu xuống, thẳng tắp thấm vào trong lòng người, Long Phù Nguyệt hoàn toàn ngây người, giống như kẻ ngốc nhìn hắn, ha ha nói: "Ngươi. . . . . Ngươi là ai?"

Trong lòng đang len lén so sánh: "Wow, người này có thể sánh ngang cùng tên Phượng Thiên Vũ đó. Một người xinh đẹp yêu mị, một người xinh đẹp xuất trần, wow ken két, ông trời xem ra rốt cục cũng đã mở to mắt rồi, nên để cho ta ở trong thời gian ngắn như vậy liền đụng tới hai đại suất ca cực kỳ tuấn tú .

124. Chương 124: Hắn Không Muốn Giết Người

Trên vầng trán người nọ một mảnh lãnh đạm: "Bình thủy tương phùng mà thôi? Có cần thiết phải xưng tên không?" Đơn giản phun ra vài từ, xoay người phất tay áo bỏ đi.

"Uy , uy , ngươi chờ một chút, ngươi không phải đến cầu y đấy sao? Ngươi vẫn chưa gặp sư phụ ta mà, sao có thể đi?" Long Phù Nguyệt làm sao chịu buông tha ,ở phía sau một đường chạy chậm theo sát hắn.

"Ta không phải đến để cầu y !" Người nọ không ngừng bước chân, lạnh lùng trả lời. Trong lòng cũng đang âm thầm kỳ quái, trước đây nếu hắn đụng tới loại nữ tử quấn quít chặt lấy này sẽ rất rõ ràng chụp một

chưởng, để cho nàng ta vĩnh viễn cũng không mở miệng được. Nhưng hôm nay có lẽ là do tâm tình đi, hắn không muốn giết người, nhất là —— Giết người ở đây.

"Ngươi không phải cầu y ? Vậy ngươi tới nơi này làm gì? Nơi này ban đầu là Quỷ Y ở a, chỗ xa xôi này, cũng không phải phong cảnh danh thắng gì, nói sau nhìn cách ăn mặc của ngươi, cũng không giống là tới du lịch. . . . . ." Long Phù Nguyệt theo ở phía sau tiếp tục lẩm bẩm.

Nhưng cước bộ người này thật sự là quá nhanh, bình thường sinh động lưu loát như mây bay nước chảy. Long Phù Nguyệt dùng hết khí lực, vẫn đuổi không kịp hắn, mắt thấy thân ảnh của hắn giống như tiên giáng trần càng lúc càng xa. Nàng bỗng nhiên linh cơ vừa động, phúc chí tâm linh* hô to một câu: "Uy , ngươi có phải Đông Phương Diệu Bạch hay không?"

(*Khi vận may đến thì người ta tinh khôn hơn.)

Một câu vừa vặn ra khỏi miệng, thấy hoa mắt, Bạch y nhân kia đang đi chợt ngừng lại, liền đứng ở trước mặt của nàng. Long Phù Nguyệt đang dùng toàn lực đuổi theo, thu chân không kịp, phốc một tiếng đụng tới. Mắt thấy sẽ tấn công vào trong lòng người kia.

Không ngờ đụng vào một nửa, lại như là đụng phải bức'tường khí ' kín, đem thân thể của nàng lập tức bắn vọt ra ngoài. Cũng may mà hiện tại khinh công của Long Phù Nguyệt đã có một ít tiến triển, nàng ở trên không trung lộn nhào hai cái, cuối cùng ổn định thân hình, rơi xuống đất .

Nàng trên mặt đất liền lùi lại hai bước, mới đứng vững, nhịn không được kêu lên: "Uy , ngươi muốn quay ngược lại cũng nên lên tiếng cảnh báo chứ? Bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt người khác như vậy, thực dễ dàng gây tai nạn lắm biết không? !"

Nha , người này so với một tài xế xe taxi còn vô lương, quẹo vào quay đầu , cũng không nhá đèn ra hiệu. . . . . .

Người nọ đương nhiên không biết trong óc tiểu nha đầu này đang lưu chuyển ý nghĩ kì quái gì, hắn lạnh lùng nhìn nàng: "Ngươi vừa mới nói là ai?"

Long Phù Nguyệt mở to mắt nhìn hắn: "Đông Phương Diệu Bạch a, ta chưa bao giờ gặp mặt đại sư huynh, ta thường thường nghe sư phụ nhắc tới, nhưng hắn lại mất tích đã nhiều năm rồi, mỗi khi sư phụ nhắc tới còn rơi nước mắt khóc rống, đấm ngực giẫm chân . Ngươi sẽ không thật sự là hắn chứ? !"

125. Chương 125: Ngươi Nhận Lầm Người

Lại cao thấp đánh giá hắn vài lần: "Cũng mặc áo trắng giống nhau, tuấn tú cũng giống nhau, hơn nữa ngươi không phải đến xem bệnh, còn ở nơi này lưu luyến không đi. . . . . Ôi, ngươi sẽ không phải là hắn chứ? Wow, ta đây gặp may mắn lớn, nếu sư phụ biết ngươi trở về, nhất định sẽ cao hứng không tin nổi luôn. . . . . ."

Nàng càng nói càng cao hứng, vươn tay định nắm ống tay áo người nọ: "Đi thôi, đi với ta gặp sư phụ."

Người nọ phất ống tay áo một cái, Long Phù Nguyệt bắt hụt.

"Đông Phương Diệu Bạch?" Gương mặt người nọ khẽ cau lại, trong đôi mắt hình như có một tia mờ mịt thổi qua. Nội tâm giống như có vật nặng đè xuống.

Sao lại thế này? Đây là có chuyện gì? Tên này tại sao lại cho hắn cảm giác quen đến như vậy? Đáy lòng dâng lên một trận lo lắng không hiểu vì sao, loáng thoáng hình như có vô số gì đó muốn xuất mạnh ra.Đầu lại ẩn ẩn đau. Hắc ám trong nháy mắt đem suy nghĩ của hắn bao phủ.

Hắn cúi đầu, khẽ ho lên. Mặt tái nhợt choáng váng ra một chút đỏ bừng.

"Uy , tại sao ngươi ho nhiều như vậy? Không phải là bị bệnh lao phổi chứ?" Long Phù Nguyệt lo lắng nhìn hắn.

"Bệnh lao phổi?" Nam tử kia nhướng mày lên, tựa hồ là không nghe nói qua tên này.

"A, ta đã quên, bệnh này ở thời đại này hình như kêu là ho lao. Lúc ngươi ho có ra máu không? Nhìn sắc mặt ngươi tái nhợt, giống như thiếu máu, lại ho khan không ngừng, bệnh trạng này đúng hoàn toàn là 'bệnh lao' . . . . . ." Long Phù Nguyệt chậm rãi mà nói, ra dáng như đại phu sâu sắc.

Người nọ nhìn thấy biểu tình linh động trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó, đôi mắt đen như nước sơn, hình như là bao trùm toàn bộ ánh sao sáng nhất trên bầu trời, trong lòng không khỏi hơi động một chút, hắn thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, đánh gãy cao hứng cùng phấn chấn của nàng: "Ta đây không phải bị bệnh lao. Ngươi là đệ tử của Quỷ y Nam Vực?"

Long Phù Nguyệt thấy hắn cuối cùng cũng tiếp tục mở miệng nói, càng thêm cao hứng, đầu gật giống như gà con mổ thóc: "Đúng vậy, đúng vậy đó, sư phụ ta chính là Quỷ y Nam Vực, nga, nếu như ngươi là Đông Phương Diệu Bạch như lời sư phụ nói…, chẳng phải là đệ tử của ông ấy sao? Ngươi là đại sư huynh của ta!"

Nam tử kia có chút quái dị liếc mắt nhìn nàng, thản nhiên nói: "Ngươi nhận lầm người. Ta không phải Đông Phương Diệu Bạch." Không để ý đến nàng, thân mình giống như một áng mây trượt đi ra ngoài. Nháy mắt bay ra rất xa.

126. Chương 126: Ảo Thuật

"Uy, uy, ngươi đứng lại! Vậy ngươi tên gọi là gì?" Long Phù Nguyệt không cam lòng cứ như vậy buông tha cho hắn, nâng bước muốn đuổi theo.

Nam tử kia cũng không quay đầu, ống tay áo về phía sau phất một cái, đột nhiên, trên đám cỏ xanh mượt mà bỗng dưng xuất hiện một ngọn lửa rực rỡ, chia làm hai đường cháy lan đến đây, đem nàng vây quanh ở trong giữa ngọn hỏa diễm!

A, Long Phù Nguyệt kinh hách kêu lên, muốn nhảy ra ngoài, nhưng nhìn thấy ngọn lửa kia liệt liệt bay lên không , nàng lại không dám động. Cũng một cái trong mắt nháy như vậy, người nọ đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Long Phù Nguyệt nhìn vây quanh mình là một biển lửa, choáng thật, nàng sẽ không bị nướng thành lợn sữa chứ? Di, không đúng! Lửa này cách mình thiêu đốt gần như vậy, nàng đi lại không cảm giác một chút nhiệt độ nào.

"Chẳng lẽ. . . . . Lửa này là ảo thuật?" Long Phù Nguyệt cẩn thận đưa tay ra, ở giữa ngọn lửa thử sờ một lần. Quả nhiên! Không có một chút độ ấm!

Ảo thuật! Đây chính là ảo thuật trong truyền thuyết! Long Phù Nguyệt lúc còn ở quê hương, cũng từng nghe trong tộc trưởng nói qua, thời xa xưa, ở Nam Cương các nàng truyền lưu một loại thuật pháp thần bí, nghe nói người tu vi lợi hại có thể hô phong hoán vũ, chỉ huy các hiện tượng huyền bí siêu nhiên. Mà một loại trong đó chính là ảo thuật.

"Người này chẳng lẽ là tổ sư gia của Nam Cương thuật pháp? Long Phù Nguyệt đột nhiên toát ra một ý tưởng hoảng sợ. Không khỏi nở nụ cười khổ.

Nếu biết cái hỏa quyển này chỉ là ảo thuật, Long Phù Nguyệt cũng không thế nào sợ hãi, bàn chân nhẹ giơ lên, đạp trên lửa bình yên mà đi qua.

Nàng ngước mắt nhìn nhìn bạch y nhân kia từng nghỉ chân ở trong tiểu viện, trong lòng hơi động một chút, này tiểu viện cũng không thu hút, bên trong có hai tòa Tiểu Trúc lâu, trong viện đám thúy trúc dày đặc, rồng ngâm tinh tế, có vẻ thập phần u nhã yên tĩnh.

Cái nhà này chính là Long Ngâm các mà sư phụ thường thường nhắc tới? Nàng nhớ rõ nghe sư phụ nói qua, hai vị sư huynh của nàng chưa xuất sư lúc trước chính là ở nơi này . . . . . .

"Người nọ lưu luyến đối với ngôi nhà này như thế, vậy hắn không phải đại sư huynh thì là ai?" Lại nghĩ lại: "Không đúng, không đúng, ta nhớ được nghe sư phụ nói qua, đại sư huynh tính tình yên tĩnh không màng danh lợi, ôn nhuận như ngọc, nhưng người kia lại lãnh đạm xa cách, âm trầm vô cùng. Hơn nữa đại sư huynh cũng sẽ không có thuật pháp. . . . . Vậy hắn đại khái cũng không phải là đại sư huynh rồi, vậy hắn —— Rốt cuộc là ai? Tới nơi này có mục đích gì?" Nàng nghĩ đến mức đầu óc gần như có chút đau.

127. Chương 127: Cái Mông Của Nàng Lại Phải Xui Xẻo

Cuối cũng cũng không còn muốn nghĩ nữa, liền chạy về chế thuốc, cầm thứ mà sư phụ muốn, chạy về căn nhà gỗ.

Nàng trở lại nhà của nàng ở sơn động, trong sơn động im ắng, Quỷ y Nam Vực cũng không có ở trong động.

"Ai, không biết sư phụ lại chạy đi đến đâu kiếm bồ câu đây? Tật xấu tham ăn này vẫn không thay đổi ,à! Không khác gì một lão Lão Ngoan Đồng."

Long Phù Nguyệt nhẹ nhàng oán trách vài câu, liền xoay người đi ra.

Đi tới nơi nàng thường thường luyện công.

Nơi này bốn phía toàn là núi, ở giữa có một cái vực thật sâu, giữa khoảng đất trống có một tảng đá lớn, cao chừng bảy tám trượng, tứ phía đều trơn tuột, bằng phẳng vô cùng.

"Ai, vừa rồi khinh công của người nọ thật sự quá tốt, không biết khi nào thì ta có thể khổ luyện đến cảnh giới đó đây, dáng vẻ hắn ta phiêu dật như tiên giáng trần, bắt được hắn thật sự cũng rất vui a".

Long Phù Nguyệt trong lòng hâm mộ mà nghĩ, một mặt thi triển công phu thằn lằn bơi, dán người lên tảng đá lớn phía trước leo lên.

Thật vất vả mới leo lên đến hơn phân nửa, vẫn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, lại rớt xuống như thường ngày. Nàng té ngã bổ nhào ngồi dưới đất.

Cũng may chung quanh không có người, bằng không nàng suýt nữa mất hồn rồi!

Nàng sờ sờ cái mông đau, miệng khẽ nguyền rủa một tiếng. Phát ra một tiếng rủa thầm, con bà nó, nàng không tin nàng không đi lên đó được!

Lại xông tới tảng đá lớn trước mặt, bắt đầu leo lên. . . . . .

Lần lượt leo lên, lại một lần rồi lại một lần bị ném xuống dưới. Long Phù Nguyệt rất nhanh toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi, một thân quần áo trắng sau khi luyện công đã muốn biến thành màu vàng.

Khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp nhỏ nhắn cũng đông một mảng, tây một mảng tràn đầy vết bẩn gần như nhìn không ra bộ dáng lúc trước.

Rốt cục, Long Phù Nguyệt dùng công phu thằn lằn lại leo trèo, bấu víu đến đỉnh cao nhất, ngón tay nhanh chóng ôm lấy đỉnh tảng đá, bỗng nhiên một chú chim nhỏ như là bị chó rượt, ở phía trên đỉnh đầu của nàng 'hốt' một tiếng liền bay qua.

Khoảng cách này quá gần, cánh con chim kia gần như đụng đến tóc của Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt bất ngờ không phòng ngự, cả kinh té xuống phía dưới, cơn tức này rốt cuộc nói không được. Lại một lần nữa vinh quang rớt xuống!

Nàng té nhào trên không trung, trong lúc vô ý làm cái quay người xinh đẹp lộn nhào—— Ai, cái mông của nàng lại gặp xui xẻo! Long Phù Nguyệt nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

128. Chương 128: Ngươi Vẫn Là Tiểu Ngu Ngốc Luôn Gặp Tình Trạng Không May Như Cũ

"Phốc" nàng tựa hồ rơi xuống bên trong một cái đệm mềm mại. Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ, một âm thanh quen thuộc thanh thúy vang lên ở bên tai nàng: "Hai năm không gặp, ngươi vẫn là tiểu ngu ngốc luôn gặp tình trạng không may như cũ."

"Á? !" Long Phù Nguyệt bị thanh âm này hoàn toàn lôi trở lại, thân mình nháy mắt cứng ngắc, không dám mở to mắt.

Phượng Thiên Vũ! Đây dĩ nhiên là thanh âm của Phượng Thiên Vũ, người kia, rốt cục cũng tìm tới!

Nàng xoay người một cái, luống cuống tay chân nhảy xuống đất. Nhảy xa ra hai bước, mới mở to mắt.

Nàng lại thấy được cái tên làm điên đảo chúng sinh kia đang tươi cười, áo choàng trắng thêu hoa văn lưu động, tinh xảo, tinh mỹ tuyệt luân, gió nhẹ thổi, tay áo phất phơ, như thu hút hết mọi tinh hoa của nhật nguyệt. Hắn —— Vẫn đẹp không gì sánh nổi như trước.

Hắn cười dài nhìn nàng, trong đôi mắt xanh lạnh lùng có ẩn ẩn ánh sáng chớp động: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, không biết ta?

Tim Long Phù Nguyệt đập vừa nhanh vừa vội, hai chân như nhũn ra, ha ha cười ngây ngô vài tiếng: "Làm gì có? Làm gì có chứ? Ta làm sao có thể quên ngươi? Ngươi, ngươi không phải là Tiểu Vũ Mao sư huynh sao…"

"Tiểu Vũ mao? ! Sư huynh?" Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ đen hơn phân nửa, gần như có chút nghiến răng nghiến lợi : "Tiểu nha đầu, nàng thật sự bái lão nhân kia làm sư phụ rồi?"

Long Phù Nguyệt hơi ngửa đầu: "Như thế nào? Không được a? Chẳng lẽ chỉ cho phép ông ấy thu ngươi làm đồ đệ, còn ta thì không được?"

Phượng Thiên Vũ cười ha ha, dùng chiết phiến nhẹ nhàng gõ trên đầu Long Phù Nguyệt một cái: "Đương nhiên —— Có thể!"

Một đôi mắt mị hoặc hoa đào trên dưới đánh giá Long Phù Nguyệt một chút: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng cao không ít a." Lại hơi hơi nhíu nhíu mày: "Nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại bẩn giống như con mèo hoa, để cho ta xem, nàng có trở nên xinh đẹp hay không?"

Long Phù Nguyệt còn không có kịp phản ứng, tay nhỏ bé đã bị hắn cầm, một trận hương thơm ngào ngạt thản nhiên vào trong mũi, một khối mềm mại gì đó xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Cũng không biết là vì sao, Long Phù Nguyệt dựa vào một chút gần hắn, liền mặt nóng tim đập, trong lòng giống như đạp phải con thỏ, bất ổn.

Nàng cuống quít lui về phía sau, ngượng ngùng cười nói: "Ta. . . . . Ta tự mình làm!"

Từ trong lòng lấy ra khăn tay, lung tung lau vài cái.

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng kinh hoàng giống nhưc on thỏ, không khỏi có chút buồn cười, lại vừa nhìn thấy trong tay nàng chiếc khăn tay, đôi mắt ngưng tụ, trong lòng hơi động một chút.

129. Chương 129: Tham Ô Cùng Lãng Phí Là Phạm Tội Thật Lớn

Đó chính là khăn tay lúc hai người mới gặp, hắn tự mình đưa nàng dùng, Không nghĩ tới, nha đầu này còn lưu lại…

Long Phù Nguyệt lau mặt xong, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn lên, thấy hắn nhìn chằm chằm xem chiếc khăn tay trong tay mình, hơi có chút buồn bực, sững sờ một chút, bỗng nhiên kịp phản ứng.

Hé ra mặt cười hồng còn giống đống khăn trải bàn, luống cuống tay chân đem khăn tay nhét vào trong lòng: "Cái kia....Ở trên núi đơn sơ, làm một chiếc khăn tay không dễ dàng, Mao chủ tịch cũng nói, muốn sống cuộc sống mộc mạc, không phí phạm dù chỉ một hạt cơm, tham ô cùng lãng phí là phạm tội thật lớn, cho nên, cho nên ta vẫn không vất đi nhưng cũng không có...Không có ý tứ gì khác."

Nàng ấp úng quả thực có chút không có nhận thức. Trong lòng cũng đang kêu rên: "Con bà nó. Ta đang nói bậy gì thế này, tại sao giống như giấu đầu lòi đuôi."

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng càng nói khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, đến cuối cùng quả thực chính là không thể ngẩng đầu lên nổi, lành lạnh cười: "Ý tứ gì khác? Có ý tứ gì khác? Ta nói nàng có ý tứ gì khác sao?"

"Ách. . . . . ." Long Phù Nguyệt không nói được . Nàng chột dạ nhìn nhìn hai bên, chung quanh một người khác cũng không có a.

"Cái kia. . . . . Không có ý tứ gì khác là tốt rồi, ngươi tìm sư phụ sao, ông ấy đi ra ngoài, đại khái lại đi bắt bồ câu, ngươi biết không, trên bầu trời bồ câu đưa tin dễ bắt hơn..." Long Phù Nguyệt quả thực không biết nên nói cái gì, bắt đầu chú ý nói xung quanh.

"Ta biết." Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói một câu.

"Ngươi biết? Ngươi biết hành tung sư phụ, hay là biết trên bầu trời có nhiều bồ câu?" Long Phù Nguyệt có điểm bắt không được trọng điểm câu chuyện hắn nói.

Khóe môi Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch, lộ ra một chút mỉm cười: "Ta biết hành tung của lão nhân sư phụ, cũng biết trên bầu trời tại sao bồ câu lại nhiều như vậy."

"A?" Lúc này đổi lại là Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, ngây ngốc hỏi một câu: "Vậy ngươi nói thử xem, trên bầu trời tại sao bồ câu lại nhiều như vậy a?"

Phượng Thiên Vũ nở nụ cười, thản nhiên nói: "Bởi vì bồ câu này vốn chính là ta thả."

"Ngươi thả? !" Long Phù Nguyệt ngơ ngác lập lại một câu, nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên, kêu lên: "Ngươi biết sư phụ tham ăn, cho nên mới cố ý thả nhiều bồ câu như vậy để dụ sư phụ ra ngoài phải không? Thì ra, thì ra là thế! Ngươi thực âm hiểm!"

130. Chương 130: Quả Thực Tựa Như Tiểu Hài Tử Xấu Lắm

Phượng Thiên Vũ dùng cây quạt gõ lên đầu Long Phù Nguyệt một cái: "Tiểu nha đầu, cái này gọi là mưu kế, không phải gọi là âm hiểm."

Long Phù Nguyệt còn chưa kịp nói gì. Sau tảng đá lớn một người đã đi ra kêu: "Xú tiểu tử ngươi, ta thấy tại sao mấy ngày nay trên bầu trời bay nhiều bồ câu như vậy, hơn nữa con nào cũng đều là giống quý báu chất thịt ngon , thì ra là ngươi giở trò quỷ! Hừ, lão phu sớm dự liệu được ."

Một lão nhân mập mạp từ sau tảng đá lớn đi ra, hướng về phía Phượng Thiên Vũ dựng râu trừng mắt.

Phượng Thiên Vũ cười tự nhiên: "Đã sớm dự liệu được rồi? Vậy người còn muốn đi ra bắt!"

"Đúng vậy, sư phụ, nếu người đã biết mồi này là hắn thả, vậy tại sao người còn muốn đi ra ngoài giúp hắn làm ác?" Long Phù Nguyệt cũng không khách khí vạch trần ông ấy.

Nam Vực Quỷ Y trừng mắt liếc nàng một cái: "Tiểu nha đầu biết cái gì! Đại gia quả thật hoài nghi là tiểu tử này giở trò quỷ rồi, nhưng ta chú ý quan sát vài ngày, phát hiện bồ câu bay tới không giống như là làm mồi, cho nên ta. . . . . Ai, đều là tại ta heo tham ăn, không qua được sự mê hoặc, rốt cuộc bị lừa vào kế hoạch của tiểu tử này."

Lại trừng hai mắt nói : "Xú tiểu tử, ta có tên đồ đệ bất hiếu như ngươi sao? Thấy sư phụ vừa không hành lễ cũng không vấn an! Đại gia ta làm sư phụ cũng thật uất ức, cư nhiên bị đồ đệ của mình đuổi giống như Lão Thử (1 bộ truyện TQ) , cả ngày trốn đông trốn tây, hoảng sợ như chó nhà có tang, quýnh lên như cá lọt lưới, Trúc lâu thoải mái cũng không thể ở, chỉ có thể ngủ ở sơn động lạnh lẽo. . . . . Tiểu tử ta nói với ngươi, Đại gia chơi xong rồi!" Ông ta bỗng nhiên ngồi dưới đất, oa oa khóc lớn lên. Nước mắt như trường giang đại hà, cuồn cuộn chảy xuống.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nàng biết sư phụ lúc này không giống như sư phụ thường ngày. Lời lẽ bình thường, nhưng như hôm nay cứ như vậy mà khóc vốn là lần đầu tiên. Quả thực tựa như tiểu hài tử làm nũng.

Phượng Thiên Vũ đã sớm biết tuyệt chiêu này của sư phụ hắn, nên đã sớm miễn dịch.

Hắn mỉm cười, lành lạnh nói: "Là chính lão nhân gia người thích đi du ngoạn? Làm đồ đệ nếu không cùng người du ngoạn tựa hồ quá mức bất hiếu. Ta chẳng qua là đáp ứng tâm nguyện của lão nhân gia người mà thôi."

"A? Ngươi chỉ là muốn đùa cùng sư phụ? Wow, vậy thì tốt quá! Đây mới là đồ đệ ngoan của sư phụ. Thì ra ngươi tìm ta không phải bởi vì muốn đem nha đầu cổ quái này trở về. . . . . ." Nam Vực Quỷ Y nước mắt bỗng dưng ngưng lại, cười híp mắt nhìn "đồ đệ ngoan" .

131. Chương 131: Ta Sẽ Không Cô Phụ Nàng

Long Phù Nguyệt nhìn khuôn mặt to béo của sư phụ có thể so với mặt trời tháng sáu, bất giác vừa bực mình vừa buồn cười. Nghe được một câu cuối cùng của ông, trong lòng nhảy nhảy dựng, liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái.

Trên mặt Phượng Thiên Vũ cười dài như trước: "Nếu sư phụ đã chơi đã, ta đây sẽ đem người này của lão nhân gia trở về." Hướng về phía Long Phù Nguyệt vẫy vẫy tay: "Đi thôi, Tiểu Nguyệt Nguyệt, chúng ta về nhà."

Long Phù Nguyệt sửng sốt, cả giận nói: "Cái gì gọi là nhà ngươi, ta là người, không phải là đồ vật. . . . . ." Nói tới đây chợt thấy lỡ lời, liền ngừng miệng.

Phượng Thiên Vũ cười thật to, lấy tay sờ sờ vào đầu Long Phù Nguyệt: "Bé ngoan, thì ra nàng không phải là đồ vật. . . . . ."

"Ngươi mới không không phải!" Long Phù Nguyệt gần như có chút hổn hển, vươn tay đẩy móng vuốt sói của Phượng Thiên Vũ ra.

"Nga, vậy nàng tự mình thừa nhận là đồ đạc của ta nha. Ta đây vừa rồi không có nói sai nha." Phượng Thiên Vũ vô tội trừng mắt nhìn, cười một cách gian trá.

"Ngươi. . . . . ." Long Phù Nguyệt bị chọc tức, dậm chân nói: "Ta là người, không phải vật phẩm riêng tư của ngươi, dù sao ta không nên cùng ngươi trở về!" Nàng xoay người liền chạy.

"Phanh!" một tiếng, nàng thẳng tắp tông vào trong lòng một người, trên hướng đỉnh đầu truyền đến tiếng cười sang sảng của Phượng Thiên Vũ: "Nhuyễn ngọc ôn hương (mềm mại) ôm đầy cõi lòng, Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta đã hai năm không ôm nàng . Thật đúng là nhớ."

Long Phù Nguyệt chạy lại chạy không được, tránh lại tránh không xong, tức giận đến kêu to: "Ngươi… Tên háo sắc, buông tay ." Nàng liều mạng giãy dụa.

Phượng Thiên Vũ một chưởng đè hai tay không an phận của nàng, cười híp mắt nói: "Nàng vốn chính là nô tỳcủa ta, Ôm một cái có gì vội vàng."

Chợt nghe Nam Vực Quỷ Y lạnh lùng thốt: "Xú tiểu tử, lúc đầu ngươi đối đãi với con bé như thế nào, Đại gia ta mặc kệ, nhưng con bé hiện tại cũng đã xem như là đồ đệ của Đại gia, cũng chính là tiểu sư muội đáng yêu của ngươi, ngươi không được khi dễ nó, càng không thể để nó làm nô tỳ của ngươi. Bằng không, Đại gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lần này ông nói chuyện vô cùng đứng đắn, ngữ khí lành lạnh. Hiển nhiên là đã trở lại bình thường, nhưng với tính tình cổ quái của tiểu đệ tử không phải yêu thương bình thường. Phượng Thiên Vũ thở dài, trên mặt vẻ mặt cũng trịnh trọng hẳn lên: "Sư phụ, ta sẽ không cô phụ nàng ấy, người yên tâm, sau khi trở về ta liền phong nàng ấy làm sườn phi, cho nàng một thân phận rõ ràng. Đệ tử của Lão nhân gia người đương nhiên không thể làm nô làm thiếp ."

132. Chương 132: Tiểu Nguyệt Nguyệt, Ngươi Quá Tham Lam Rồi !

Sườn phi? Ha ha, thì ra không cô phụ là như vậy . . . . . Long Phù Nguyệt bởi vì bị hắn ôm mà nóng đỏ mặt …Tim đập, dồn dập lúc này nghe như vậy lại bỗng nhiên bình tĩnh trở lại. mặt

Quả nhiên….hắn làm sao có thể lại thích mình chứ, vẫn như trước không thể thay đổi được tính phong lưu thành tánh của hắn

"Ha ha!" Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cười lạnh đứng lên: "Phượng Vương gia, ta nghĩ ngài đã là hiểu lầm ý của ta. Ta tình nguyện làm nô tỳ, cũng không cần làm sườn phi của ngài, ta không muốn cùng một đám nữ nhân tranh giành một người trượng phu!"

Những lời này của nàng thật hiệu quả rất long trời lở đất , Phượng Thiên Vũ sửng sốt, trên mặt có chút kinh ngạc: "Sườn phi nàng cũng không muốn? Chẳng lẽ nàng muốn làm chánh phi của bổn vương?"

Khuôn mặt tuấn tú của hắn bỗng nhiên trầm xuống: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng quá tham lam rồi! Nàng dù sao cũng là công chúa mất nước, không có khả năng làm chánh phi của ta . Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng."

Khóe miệng Long Phù Nguyệt lộ ra một nụ cười khổ, chẳng lẽ nàng lại không biết tâm tư của nàng! Nàng sở dĩ muốn không phải một cái danh phận, mà là một người yêu thương mình thật lòng, và người mình yêu cả đời , vô cùng đơn giản. Mà hắn, hoàn toàn làm không nổi . . . . . .

Nàng chậm rãi tránh khỏi cái ôm của Phượng Thiên Vũ, thản nhiên nói: "Ngài cho dù để cho ta làm chánh phi của ngài, ta cũng sẽ không đáp ứng, Phượng Vương gia, ngài có nhiều thị thiếp như vậy, thêm một người như ta cũng không nhiều lắm, thiếu ta không thiếu một người, phiền Vương gia hãy bỏ qua cho tiểu nữ tử thôi. Tiểu nữ tử thật vô cùng cảm kích ."

Phượng Thiên Vũ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại hiện lên một mảnh quyết tuyệt, mà xưng hô cũng đã thay đổi, bỗng nhiên đông cứng cùng mới lạ, điều này làm cho hắn thật mất hứng, trong lòng cũng hơi có chút hoảng loạn lên, một phát bắt được tay nàng, hắn nóng lòng muốn giữ nàng, có chút nói bừa lên: "Nàng đừng mơ! Nàng đã quên rồi, nàng là nô tỳ do ta bắt được! Ta muốn cho nàng làm cái gì nàng phải làm cái đó!"

Long Phù Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn: "Vậy trừ phi ngươi giết ta! Bằng không đừng mơ tưởng ta sẽ theo ngươi!"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, rốt cục cũng hiểu được, người con gái trước mắt này đã không phải là tiểu cô nương của hai năm trước. Một khi đã quyết định, tuyệt đối không phải dễ chọc . . . . . .

Tim của hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác khủng hoảng, sẽ mất đi nàng , tròng mắt của hắn như biển rộng khó dò, mãnh liệt cuộn sóng, hắn nhìn nàng, ngữ khí trịnh trọng từ trước tới giờ chưa từng có: "Phù Nguyệt, nàng thật sự tình nguyện làm nô tỳ, cũng không chịu làm sườn phi của ta?"

133. Chương 133: Trong Ba Năm

Long Phù Nguyệt gật đầu, thản nhiên nói: "Ta là người tới từ hiện đại, ta không thể tiếp thụ được chế độ một chồng nhiều vợ của các người, nếu người nhất định không buông tha ta, ta đây tình nguyện làm nô tỳ.

Ngón tay Phượng Thiên Vũ chậm rãi buông ra, Long Phù Nguyệt nhân cơ hội tránh ra, rốt cục cũng thoát được tay hắn nắm giữ. Cảm giác lạ lùng trong lòng cũng không còn, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nàng: "Muốn ta thả nàng đó là mơ tưởng, nếu nàng tự nguyện làm nô tỳ, như vậy bổn vương đành phải thành toàn cho nàng, bất quá, tiểu nha đầu nàng đừng có hối hận!"

Hướng về phía Nam Vực Quỷ Y cúi người thi lễ: "Sư phụ, không phải đệ tử không chịu cho nàng một danh phận tốt, mà là chính nàng không chịu, những điều này là do chính nàng tự lựa chọn, đệ tử cũng không có biện pháp. Yên tâm, đệ tử đối đãi với hạ nhân luôn luôn không tệ, cho nên chỉ cần nàng đã làm xong bổn phận nô tỳ, đệ tử tuyệt sẽ không làm nàng khó xử. Đệ tử trong triều còn có rất nhiều công việc, phải đành cáo từ."

Liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, thản nhiên nói: "Đi thôi, theo ta hồi phủ."

Long Phù Nguyệt trong lòng chợt lạnh, nhìn thoáng qua Nam Vực Quỷ Y, biểu tình của Nam Vực Quỷ Y cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Trong lúc đó Long Phù Nguyệt bỗng nhiên muốn khóc, nàng cố nén nước mắt: "Sư phụ, người cũng không cần con?"

Nam Vực Quỷ Y thở dài nói : "Tiểu nha đầu, ngươi chính là tỳ nữ của hắn, là ta bất chấp đoạt ngươi, hiện tại cũng đến lúc phải trả lại. Bất quá, bây giờ ngươi rốt cuộc là đồ đệ của ta, tiểu tử này sẽ không đối với ngươi như vậy." Lại liếc mắt nhìn chằm chằm Phượng Thiên Vũ: "Tiểu tử, Đại gia cùng ngươi nói xong, để nàng làm nô tỳ có thể, nhưng không cho đánh chửi nàng, ngươi nhớ cũng không nên phạm vào sai lầm!"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ cho nàng làm thị nữ ở bên người, là tỳ nữ địa vị tối cao. Chỉ cần nàng không làm chuyện khác người, không ai có thể làm khó nàng."

"Xú tiểu tử kia, tóm lại ngươi cũng phải có giới hạn? Tốt xấu hiện tại nàng cũng là sư muội của ngươi, ngươi coi như nể mặt sư phụ. Cho nàng một kỳ hạn được không?"

Phượng Thiên Vũ hơi hơi sửng sờ một chút, trầm ngâm một chút: "Ba năm! Ta cho nàng thời gian ba năm, đến lúc đó nếu nàng vẫn không chịu đáp ứng gả cho ta, ta liền để cho nàng tự do."

134. Chương 134: Thì Ra Cũng Là Một Tiểu Mỹ Nhân

"A?" Long Phù Nguyệt Như đang rầu rĩ nghe xong hưng phấn, trợn tròn hai mắt: "Ngươi nói thật sự? Ba năm sau ngươi sẽ cho ta tự do?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, không biết tại sao, thấy trong mắt nàng hiện lên tia hưng phấn, trong lòng hắn thấy có một luồng lửa giận trào dâng. Khuôn mặt tuấn tú của hắn lãnh đạm: "Đương nhiên, nếu nàng nguyện ý cả đời làm thị nữ của ta, ta cũng không phản đối . . . ."

"Sẽ không, sẽ không! Đương nhiên sẽ không!" Long Phù Nguyệt xác nhận lại lần nữa: "Ngươi nói đó nga, chỉ ba năm! Ba năm sau phải để cho ta tư do. Ngươi chính là người đã nói ra những lời này, không được lại đổi ý!"

Phượng Thiên Vũ trừng mắt liếc nhìn nàng, xoay người liền đi. Long Phù Nguyệt phải đuổi theo.

Nam Vực Quỷ Y nhìn thân ảnh của hai đệ tử thương yêu, ở dưới trời chiều buông xuống rồi dần biến mất. Trên khuôn mặt to béo lộ ra mỉm cười: "Chuyện tình cảm không phải là hạ thấp, khinh địch như vậy. Tiểu Vũ Mao, Tiểu Nguyệt Nguyệt, đường tình của các ngươi sau này trốn đi đâu được. Hắc hắc." Ông từ trong lòng lấy ra bồ câu làm hại Long Phù Nguyệt té ngã , miệng chậc chậc hai tiếng: "Đêm nay rốt cục có thể trở về ngủ, ha ha, Đại gia tựa hồ đã ngửi được mùi thịt bồ câu kho tàu ."

Cuối cùng, Long Phù Nguyệt cuối cũng tới Vương Phủ, xa cách hai năm, nơi này tựa hồ cũng không có gì biến đổi. Vẫn tráng lệ như trước .

Mấy người cơ thiếp của Phượng Ngàn Vũ chợt thấy nàng lại trở về, trong lòng mỗi người đều lộp bộp nhảy dựng. Nhất là Vân Mặc Dao, mặt cười nhưng lại đen giống như đáy nồi, nhưng mà cũng may Phượng Thiên Vũ trở lại liền tuyên bố Long Phù Nguyệt là thị nữ bên người, đem nàng giao cho quản gia Vương đại nương.

Mấy cơ thiếp đó mới hơi hơi yên lòng.

Chỉ có Điềm nhi là thật sự cao hứng.

Từ sau khi Long Phù Nguyệt mất tích, Điềm nhi lại bị sai về giặt quần áo. Nghe nói Long Phù Nguyệt trở về, nàng liền len lén chạy tới, vừa nhìn thấy Long Phù Nguyệt, liền giữ chặt tay nàng không buông, vừa khóc vừa cười .

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng hết sức cảm động, hai năm không gặp, Điềm nhi cũng cao không ít, dáng người đầy đặn lả lướt, hoá ra cũng là một tiểu mỹ nhân.

"Phù Nguyệt, hai năm qua ta nhớ ngươi muốn chết, ngươi rốt cuộc đi nơi nào?" Khi kích động lúc đầu qua đi, Điềm nhi bắt đầu hỏi về nghi vấn hai năm nay.

Long Phù Nguyệt không giấu diếm, liền đem chuyện bị Nam Vực Quỷ Y mang đi đại khái kể qua một lần, chỉ có chi tiết gặp lại Phượng Thiên Vũ không hề đề cập tới.

135. Chương 135: Thị Nữ Bên Người

Khuôn mặt Điềm nhi đầy vẻ hâm mộ: "Wow, Phù Nguyệt, nói như vậy, ngươi bây giờ cũng có võ công? Ha, thật tốt. Như vậy ngươi có thể cùng Vân thị thiếp các nàng chống lại . . . . . ."

Long Phù Nguyệt hơi khẽ cau mày, lạnh nhạt nói: "Ta việc gì phải cùng với các nàng ta đấu đá? Các nàng ta là thị thiếp, ta cũng chỉ là thị nữ mà thôi. Các nàng ấy chỉ cần không chọc ta, như vậy ta cũng không thèm để ý tới các nàng."

Điềm nhi sửng sốt, có chút hiểu lầm ý tứ của Long Phù Nguyệt, quýnh lên an ủi nàng: "Đừng lo, ta coi Vương gia đối với ngươi rất có ý, bằng không sẽ không cho ngươi làm thị nữ bên người, về sau ngươi nhất định sẽ có cơ hội . Yên tâm đi."

Long Phù Nguyệt nở nụ cười khổ, biết chuyện này cùng này tư tưởng của tiểu nha đầu này khác nhau, nên đơn giản cũng không giải thích.

Điềm nhi lại giữ cánh tay nàng: "Phù Nguyệt, ngươi đã trở về, ta cũng sẽ không bao giờ tách ra với ngươi, ngươi hãy nói với đại nương để cho ta tới hầu hạ ngươi đi?"

Long Phù Nguyệt gõ đầu của nàng: " Chúng ta là tỷ muội, nói cái gì hầu hạ với không hầu hạ? Bất quá ta hiện tại cũng là thị nữ, chỉ sợ không có quyền yêu cầu ngươi làm nha hoàn."

Điềm nhi nở nụ cười: "Phù Nguyệt, ngươi không có ở đây nên không hiểu, ở trong Vương phủ của Vương gia, "thị nữ bên người" địa vị rất cao, hẳn là cũng có nha hoàn để giúp đỡ . Được! Phù Nguyệt, ngươi hãy nói với Vương đại nương đòi ta đi, tỷ muội chúng ta có thể ở cùng nhau thật tốt a, có phải hay không?"

Long Phù Nguyệt không có biện pháp, chỉ đành đáp ứng sẽ thử xem.

Không nghĩ tới Vương đại nương luôn luôn khắc nghiệt cư nhiên dễ dàng đáp ứng nàng, không chỉ như thế, còn đem tiểu viện hai năm trước nàng ở giao lại quyền cho nàng.

Phượng Thiên Vũ vừa về tới Vương Phủ, sau khi đem Long Phù Nguyệt giao cho Vương đại nương, liền vội vàng đi xử lý chính sự. Ước chừng ba ngày chưa trở về Vương Phủ. Long Phù Nguyệt bây giờ là "thị nữ bên người" Vương gia, mặc dù là Vương gia không ở nhà, không cần nàng hầu hạ, nhưng cũng không có ai dám phân phối cho nàng những nhiệm vụ khác, trong ba ngày này, nàng ở nơi này đi dạo ngắm cảnh, cũng là một loại tiêu dao nhàn nhã.

Bởi vì Phượng Thiên Vũ ở trên đường cùng nàng hứa hẹn. Trong ba năm này nàng chỉ cần nàng không chạy trốn, ba năm sau hắn liền buông tha nàng. Nếu nàng vi phạm quy tắc trò chơi, nếu chạy trốn, như vậy thực xin lỗi, hiệp ước không bao giờ có ý nghĩa nữa, nàng sẽ làm thị nữ cả đời!

Cân nhắc kỹ càng, Long Phù Nguyệt đương nhiên sẽ không chạy trốn. Phượng Thiên Vũ đương nhiên cũng yên tâm, không hề canh chừng nàng.

136. Chương 136: Chỉ Sợ Là Phượng Thiên Vũ Đến Đây, Cũng Nhận Không Ra Được Nàng

"Điềm nhi, lấy hai bộ nam trang ra đây, chúng ta hôm nay đi ra ngoài chơi." Ban đêm, Long Phù Nguyệt phân phó Điềm nhi một câu như vậy.

"Nam. . . . . Nam trang?" Điềm nhi giật mình.

"Đúng vậy a, chúng ta đổi nam trang xuất môn, nữ trang rất không tiện ." Vẻ mặt Long Phù Nguyệt nói chắc chắn.

"Nhưng. . . . . Nhưng—— Vương Phủ có quy định nữ quyến, trong phủ không thể tùy ý xuất môn ." Điềm nhi rất không yên tâm.

"Ngừng, chúng ta chính là thị nữ mà thôi, cũng không phải nữ quyến gì mà! Được rồi, nhanh đi chuẩn bị đi, thuận tiện lấy bình nhựa cao su ."

Điềm nhi không dám không nghe, chỉ phải đi chuẩn bị.

Long Phù Nguyệt cùng Điềm nhi mỗi người thay đổi một bộ nam trang, Long Phù Nguyệt sợ nhìn không thật, ở trên môi dán thêm bộ râu mép. Bỏ lên râu mép như vậy càng làm cho nàng có phong thái thiếu niên, râu mép kia càng làm cho nàng tướng mạo đẹp lên rất nhiều, thêm vài khí phách nam nhân.

Long Phù Nguyệt ôm bụng cười to. Ha ha, hiện tại bộ dáng của nàng như vầy, chỉ sợ là Phượng Thiên Vũ đến đây, cũng không nhận ra nàng !

Ngã tư đường của cổ đại Hoàng thành, trình độ phồn hoa so sánh với phồn hoa đô thị hiện đại mà nói, cũng thật khác xa. Dù sao hiện đại là lấy công nghệ khoa học kỹ thuật cao là việc chính , mà xã tắc cổ đại lấy tư tưởng cổ điển đặc sắc là việc chính .

Nhìn một cái, hai bên đại đạo của đình các, tửu quán cửa hàng, đều có không khí của nồng đầm màu sắc cùng mùi hương cổ xưa mà tao nhã .

Mà các tác phẩm tinh xảo nghệ thuật này, công nghệ phức tạp như vậy hiện đại dân gian thất truyền đã lâu, càng làm cho Long Phù Nguyệt không khỏi thở dài cảm khái. Nàng sờ sờ cái này, nhìn xem cái kia, miệng có tiếng chậc chậc, ai…, Mấy thứ này nếu lấy đến hiện đại, tuyệt đối có thể đáng giá một số tiền lớn! Mà ở nơi này nha, vài đồng tiền bạc liền có thể mua một cái.

"Wow, lọ thuốc này thật tinh xảo!" Long Phù Nguyệt đứng ở trước một cái sạp nho nhỏ, thuận tay cầm lên một cái. Lọ thuốc này màu trắng sữa, thành trong vẽ phác thảo một bộ xanh biếc Bạch Thái* họa đồ,

tinh tế và rất thật. Long Phù Nguyệt trong lòng động mạnh, lọ thuốc này khéo léo đẹp đẽ, rất có giá trị cất chứa, ta mua về là làm tiểu cổ oa hang ổ thật không sai.

Long Phù Nguyệt ở trên núi có khi luyện bốn năm loại cổ, vẫn đặt một cái ống trúc nhỏ ở bên người. Lúc này nhìn đến lọ thuốc này, không khỏi thực sự yêu thích. Thuận tay mua vài cái. Đặt ở trong tay áo.

Hai người đi dạo nơi này nơi nọ, bất tri bất giác liền đi dạo hơn một canh giờ.

* Bạch Thái- theo ta biết và tra dò thì cái này là cải ăn (hay nấu canh í) ta không hiểu sao trên bình cổ lại vẽ cải nữa K

137. Chương 137: Vương Gia? Người Vương Gia Nào ?

Lúc này trời đã sắp tối, hai người đi dạo cũng có chút đói khát, Long Phù Nguyệt đang muốn tìm tửu lâu để ăn một chút. Vừa ngẩng đầu, thấy phía trước cách đó không xa có một chỗ thật to, trước cửa có một dãy đèn lồng màu đỏ, biển trên cửa có ba chữ to —— Bất Dạ Cung.

Lúc này đại môn mở rộng, người đến người đi, chổ cửa đứng vài nam tử quần áo rực rỡ, đối với mấy người tới lui cúi đầu, cuối người, hàn huyên không ngừng, ẩn ẩn lại có tiếng động ồn ào, túc trực trông nom, có tiếng động từ bên trong truyền ra.

Từ ngoài cửa đi vào, thấy bên trong có ba tòa tiểu lâu, ba mặt vây hợp, trong lầu có vô số bóng người đang đi lại, mặc dù là ở trong sân vườn, cũng thường thường thấy nam tử đủ loại màu sắc, hình dạng đang ôm trong lòng một nữ tử tươi đẹp, cứ trêu đùa như chốn không người.

Long Phù Nguyệt xem ngây người: "Đây —— Đây chính là kỹ viện trong truyền thuyết? Đứng ở cửa này chính là mấy người quân nô? Ha ha, ngay cả Quân nô cũng mặc đẹp đẽ quý giá như vậy, xem ra kỹ viện này mua bán không phải là thịnh vượng bình thường."

Cước bộ không tự chủ đi về phía trước, nghĩ muốn nhìn một cái cho rõ ràng.

Nàng hôm nay mặc một thân áo choàng màu xanh da trời, tinh xảo hoa mỹ, mặc ở trên người nàng rất có ngọc thụ lâm phong(khí phách). Sớm có một quân nô đón đường: "Vị gia này, ngài đã lâu không có tới, mời vào mời vào. Các cô nương đều chờ ở bên trong."

"A?" Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, không khỏi bật cười.

Đã lâu không có tới? Nàng cho tới bây giờ cũng chưa có tới nơi này. Quân nô này lại nói như vậy.

Điểm nhi lại hoảng sợ, ở phía sau liều mạng kéo ống tay áo của nàng: "Phù. . . . . Công tử, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta cần phải trở về."

Long Phù Nguyệt trong lòng đang tràn đầy tò mò, làm sao có thể cùng nàng trở về. Cười nói: "Xem người ta nhiệt tình như vậy, không đi vào ngồi một chút thì thật thất lễ người ta. Đi, chúng ta đi vào nhìn một cái."

Quân nô kia cũng cười nói: "Công tử vừa nhìn chính là một người phong lưu tiêu sái, người thật không uổng là thiếu niên phong lưu a, hôm nay có Vương gia ở trong đại hội thanh niên tài tuấn, công tử cũng có thể đi thử , nói không chừng có thể được Vương gia ưu ái, kiếm được một chức quan, đó cũng là chuyện vinh quang cho gia tộc a."

Quân nô này thật rất biết nói chuyện, quả thực là lưỡi rực rỡ hoa sen, nói ngắn ngủn mấy câu, liền gợi lên tham vọng, làm quan trong lòng người. . . .

Long Phù Nguyệt trong lòng thật hiếu kỳ : "Vương gia? Vương gia nào?"

138. Chương 138: Nàng Hiện Tại Trang Một Bụng Sách Lậu Thi Từ Đây

Trong lòng âm thầm oán thầm: "Con bà nó, Vương gia mời khách, kết bạn cư nhiên cũng thỉnh đến kỹ viện. Thật sự là nổi bật."

Quân nô này thật đắc ý: "Bất Dạ Cung của chúng ta đây chính là thanh lâu lớn nhất kinh thành, bình thường tiếp đãi gần như tất cả đều là quan lại quyền quý. Lần này ba vị Vương gia mời khách kết bạn liền chọn nơi này. Bao hết phía Tây tòa Hoa Âm Lâu này, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, chỉ cần là hạng nhất xuất chúng mới có thể miễn phí tiến vào đến bên trong, chẳng những có thể thưởng thức rượu ngon, gặp giai nhân, còn có thể kết giao không ít quyền quý."

"Nga." Long Phù Nguyệt gật gật đầu, thầm nghĩ: "Như vậy càng nên đi vào coi trộm một chút rồi, cũng nhìn xem bộ mặt đích thực của các tài tử triều đại này."

Nàng khẽ cười nói: "Ngươi nói như vậy, thực gợi lên hứng thú của ta. Như vậy ta đây liền đi vào nhìn thử xem."

Vừa nói chuyện, Quân nô kia vừa dẫn dắt các nàng tiến vào trong viện. Đi đến Hoa Âm lầu.

Hoa Âm lầu hối hả, có vài chục người thanh niên bóng dạng tài tử vây quanh nơi này, nhao nhao ồn ào, cũng không biết đang làm cái gì.

"Di, bọn họ tại sao không đi vào?" Long Phù Nguyệt kìm lòng không được hỏi.

"Ha ha." Quân nô dẫn các nàng vào nở nụ cười: "Công tử có điều không biết, muốn vào Hoa Âm lâu này trước tiên phải thông qua phỏng vấn. Phỏng vấn rồi mới có thể đi vào."

"Nga? Phỏng vấn? Phỏng vấn cái gì?"

"Võ công, thi từ, cầm quân, cờ, binh pháp. Nhưng chọn một mà thôi, chỉ cần có thể thông qua một loại là được đi vào. Công tử có muốn thử một chút hay không?"

Long Phù Nguyệt cười cười, híp mắt lại. Gật gật đầu: "Đương nhiên ta muốn thử xem sao ."

Ba thứ khác nàng không dám nói, nhưng thi từ thì…, hắc hắc, nàng hiện tại có một bụng sách thi từ rồi, lúc này có thể phát huy công dụng rồi!

Đương nhiên, các nàng được dẫn đến một gian phòng lịch sự tao nhã. Tại… bên trong gian phòng này, là một vị nữ tử đang tuổi thanh xuân, mặc một thân váy lụa mỏng màu xanh, thanh nhã mà xinh đẹp. Nàng chính là người trủ trì khảo thi từ.

Ở phía trước Long Phù Nguyệt, còn có hơn mười người đang dự thi. Tốn công không ít, nhưng một đám toàn bộ cuối cùng bại trận . Cư nhiên một người thông qua cũng không có. Rất nhanh cũng đến phiên Long Phù Nguyệt.

Cô gái này hỏi mỗi người mỗi đề mục không giống nhau. Long Phù Nguyệt trong lòng lo lắng, e sợ nàng sẽ ình một đề mục mình sẽ không biết .

139. Chương 139: Hoa Khôi

Nàng kia nhìn nàng một cái, mỉm cười: "Khách nhân tới đây, đều không rời rượu. Công tử liền lấy rượu ngon làm đề được không?"

Vù, hoàn hảo, hoàn hảo! Thơ về rượu sao, Long Phù Nguyệt vẫn là nhớ kỹ một đống lớn .

Nàng hơi trầm ngâm, mở miệng:

"Lan Lăng mỹ tửu uất kim hương

Ngọc uyển thịnh lai hổ phách quang

Đãn sử chủ nhân năng túy khách

Bất tri hà xứ thị tha hương"

"Đãn sử chủ nhân năng túy khách, bất tri hà xứ thị tha hương. . . . . thơ hay, thơ hay!" Nàng kia gõ nhịp tán thưởng, thế nhưng đứng dậy, thi lễ một cái thật sâu: "Công tử tài trí hơn người, thỉnh!" Quay đầu hướng một tiểu nha hòan tóc trái đào nói : "Thanh nhi, ngươi mang hai vị công tử tiến vào.

Long Phù Nguyệt cười ha ha, thầm nghĩ: "Đương nhiên là thơ hay, bằng không cũng sẽ không lưu truyền thiên cổ . . . . . Hắc hắc, trách không được người ta nói xuyên qua kiếp trước mang một bụng thơ hay đâu. Hôm nay quả nhiên dùng tới.

Nàng kéo Điềm nhi, rốt cục tiến vào Hoa Âm lâu trong truyền thuyết.

Đại đường Hoa Âm lâu chính giữa có một Phương Thanh trúc xoay chung quanh thành các đền đài.

Trúc xanh như tường thành, mạn rèm khẽ buông, lư hương tao nhã, lượn lờ yên lặng thấm đẫm ngát hương, dường như có thể áp đảo khí rượu và thức ăn, làm cho tâm người ta nhờ đó sáng lên.

Trên đài, có một vị nữ tử áo trắng như tơ đang gảy hồ cầm, hai ngón tay nàng linh hoạt trên dây đàn dao động.

Tiếng đàn róc rách.

Như dòng suối nhỏ chảy ra từ núi cao, trong suốt thấy đáy, nước gợn trong trẻo, đá cuội trong suối lòe lòe sáng lên, tựa như từng viên đá đều có niềm vui nho nhỏ của nó, ưu thương nho nhỏ. . . . . .

Khách nhân trong Hoa Âm lầu đều nín thở không nói, ánh mắt chăm chú tập trung ở trên người bạch y nữ tử kia, như si như say, thân thể theo tiếng đàn vang trên không trung không phải chính mình, dường như rơi vào một vùng ảo ảnh nhẹ nhàng khoan khoái .

Tiểu nha hòan dẫn các nàng vào lén lút nhìn Long Phù Nguyệt nói : "Vị cô nương đánh đàn trên đài chính là hoa khôi Bất Dạ cung của chúng ta—— Thủy Diệu Âm cô nương, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông. . . . . ."

Long Phù Nguyệt cẩn thận liếc mắt nhìn chằm chằm vị hoa khôi này một cái, thấy nàng mặc một bồ y phục trắng mềm mại tinh khiết, trang bị một dãy lụa mềm trắng thanh khiết. Búi tóc vấn cao, đơn giản tự nhiên, chỉ cài một cây trâm dương chi bạch ngọc, phong tư yểu điệu, như một tiên tử thanh lệ từ trong sương mù ẩn hiện.

140. Chương 140: Ta Muốn Tìm Liễu Hạ Huệ!

Không khỏi gật đầu nói: "Quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, không nói xinh đẹp là không được. Một lát sau mời nàng bồi bổn đại gia uống một chén."

Tiểu nha hoàn kia cười nói: "Vậy cũng không được, Thủy cô nương là bán nghệ không bán thân . Hơn nữa. . . . . ." Nói tới đây nàng bỗng nhiên giảm thấp âm giọng: "Vị Thủy cô nương đã được Cửu vương gia bao hết, là hồng nhan tri kỷ của Cửu vương gia rồi, ngoài Cửu vương gia, nàng sẽ không nhận đãi bất luận kẻ nào. . . . . ."

"Cửu. . . . . Cửu vương gia?" Long Phù Nguyệt sắc mặt khẽ biến thành hơi biến. Cửu vương gia này chẳng phải chính là Phượng Thiên Vũ?

"Thì ra —— Người này trong nhà có một đám cơ thiếp còn chưa đủ, tại trong thanh lâu này cũng có hồng nhan tri kỷ! Không hổ là đại ngựa đực!"

Kìm lòng không đậu hỏi: "Không lẽ đại hội lần này cũng là vị Cửu vương gia này khởi xướng a?"

Tiểu nha hoàn cười nói: "Là hắn cùng hai vị Vương gia khác khởi xướng . Bất quá lần này có thể thỉnh Thủy cô nương đến biểu diễn cầm kỹ, không thể bỏ qua công lao của Cửu vương gia."

Long Phù Nguyệt trong lòng giống có một mảnh ngân châm tinh tế đâm vào, không được tự nhiên nói không nên lời. Cũng nói không rõ là cảm giác gì.

Nàng bỗng nhiên có chút hứng thú rã rời . Buồn buồn tìm một chỗ ngồi xuống.

Trong đại đường có hai mươi tám cái bàn.

Trong đó ba bàn tròn lớn là cực phẩm gỗ tử đàn được sơn hồng, hai mươi lăm bàn vuông khắc hoa tốt nhất. Mỗi bàn tròn gỗ tử đàn có một gã sai vặt thêm một nha đầu hầu hạ; mỗi bàn vuông khắc hoa chỉ do một gã sai vặt hầu hạ.

Khách nhân đủ tư cách ngồi trên bàn gỗ tử đàn, nói vậy chính là ba vị vương gia khởi xướng đi.

Lúc này ba bàn gỗ tử đàn sơn hồng kia vẫn chưa có người nào, chắc là ba vị Vương gia còn chưa tới.

Long Phù Nguyệt đánh giá một chút khách nhân các bàn khác. Đại bộ phận đều là thiếu niên cử chỉ phong lưu, không cần nghĩ cũng biết, những người này đều là bằng văn đấu thuộc tài tử. Mà nhóm bằng võ đấu thuộc anh hùng hào kiệt là ở một góc khác.

Long Phù Nguyệt thô sơ giản lược phỏng chừng , một phòng khách nhân ít nhất cũng có hai mươi người, mỗi người một chỗ một bàn, không cùng những người khác cùng bàn.

Trên bàn các màu hoa quả mứt hoa quả cái gì cần có đều có, còn có vài món ăn sáng thanh nhã , khiến cho người thật thèm ăn.

"Ai, ta là hồn xuyên qua đến, cả đời này đều phải ở tại triều đại này, xem ra còn phải ở lại kết hôn sinh con . Cũng nên quăng lưới tìm lão công rồi, con mụ nó, ta liền không tin tìm không thấy một Liễu Hạ Huệ."

141. Chương 141: Yêu Mỵ Và Nguy Hiểm

Mắt tròn như hạt của châu nàng nhanh chuyển động như chớp, tại đây dạo qua một vòng các thanh niên tài tuấn, lại không nhìn được một người thuận mắt .

"Nha , ta là không phải là bị mỹ mạo Tiểu Vũ mao đem khẩu vị dưỡng đến thành kén ăn rồi, thấy người nào thế nào cũng giống như bài kiểm tra cháy khét?" Long Phù Nguyệt trong lòng âm thầm oán giận.

Một khúc nhạc đã hoàn, sau một lát dư âm lượn lờ, tân khách cả sảnh đường mới bắt đầu giống như từ trong mộng ảo chậm rãi thanh tỉnh, âm thanh ủng hộ, tiếng than thở tựa sóng triều giống nhau, không khí đạt đến cao trào.

Vị Thủy Diệu Âm cô nương mỉm cười, cất cao giọng nói: "Đến đây đều là thanh niên tài tuấn của Thiên Tuyền quốc , thay mặt ba vị Vương gia, Diệu Âm chủ trì hoạt động lần này. . . . . ."

Tiếng nàng nói mềm mại đáng yêu, như gió thổi chuông bạc, lời nói khéo, rất nhanh liền đem một ít quan mặt nói tới.

Thật vất vả đợi nàng tuôn một bài trường giang đại hải, một mặt nói cho hết lời, Long Phù Nguyệt gần như muốn ngủ. Vẫn là Điểm nhi ở bên cạnh thỉnh thoảng lại xả ống tay áo của nàng một chút, nàng mới không ngủ gật.

"Phía dưới ời ba vị Vương gia khởi xướng đại hội tài tử lần này xuất trướng, cấp mọi người nói mấy câu."

"Di, người chủ trì chính rốt cục cũng ra?" Long Phù Nguyệt thu xếp tinh thần, trợn tròn hai mắt.

Rèm vén lên, có ba người phiêu phiêu tiến lên .

Đi ở phía trước là một thanh niên công tử người mặc cẩm tú mãng bào, ngọc quan cuộc trên đỉnh đầu, bên hông áo rộng thùng thình giắt một mảnh Tử Ngọc, vừa vặn với trường bào nổi bật lên thắt lưng hẹp của hắn, dáng người cao to, tướng mạo tuấn mỹ khí phách.

Vị thứ hai cùng vị thứ nhất trang phục không khác nhau lắm, tướng mạo cũng thuộc loại ôn nhuận Như Ngọc . Khóe môi mỉm cười, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Đi ở cuối cùng , dĩ nhiên là Phượng Thiên Vũ . Lúc này hắn là một thân áo bào trắng như cũ, vẻ mặt cà lơ phất phơ tươi cười, đáy mắt hoa đào tà khí dài hẹp mị hoặc lòng người, như cây thuốc phiện, yêu mỵ và nguy hiểm.

Ánh mắt của hắn cực kỳ nhanh đảo qua toàn hội trường, bỗng nhiên ở trên người Điềm nhi dừng hạ xuống, sau đó ánh mắt lại ngưng đọng ba giây trên người Long Phù Nguyệt. Hơi hơi híp mắt lại.

Long Phù Nguyệt sợ tới mức cúi đầu, một lòng phốc phốc nhảy loạn: "Nha , ta cho rằng thành cái dạng này rồi, hắn sẽ không cũng nhận ra ta đi?"

Điềm nhi tóat ra một thân mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: "Xong rồi, lần này chết chắc rồi! Vương gia phát hiện chúng ta. Trở về xác định chắc chắn thảm. . . . . ." Nàng nói chuyện giọng nói run run, gần như phát khóc lên.

142. Chương 142: Hai Vị Vương Gia Này Cũng Suất Đến Mù Trời

Long Phù Nguyệt quýnh lên tự trấn an mình: "Không sợ, không sợ, nơi này nhiều người như vậy, hắn làm sao thấy được chúng ta? Một lát nữa chúng ta thừa dịp thời điểm mọi người hỗn loạn sẽ đi."

"Chúng ta đi ngay bây giờ được không? Phù Nguyệt, ta sợ, Vương gia pháp lệnh thực nghiêm . . . . . ." Điềm nhi thanh âm run rẩy nói.

"Ngu ngốc! Hiện tại không có một người nào, không có một ai đi ra , hai ta đi ra quá rõ ràng rồi!" Long Phù Nguyệt gõ một cái trên đầu của nàng.

Nếu nhất thời đi không được, Long Phù Nguyệt rõ ràng nên thưởng thức soái ca .

Nàng ngẩng đầu nhìn liếc mắt hai vị Vương gia khác một cái, miệng chậc chậc hai tiếng: "Không hổ là huyết thống hoàng thất, hai vị Vương gia này cũng suất đến mù trời. Bọn họ là ai?"

Điềm nhi cũng không dám giống nàng lớn mật ngẩng đầu lên nhìn chảy cả nước miếng như vậy, thấp giọng nói: "Bọn họ là đương triều thái tử gia cùng Lục vương gia, cùng Vương gia chúng ta quan hệ không tệ."

Trong lời nói của Điềm nhi rất nhiều tự hào.

Long Phù Nguyệt đương nhiên biết, trong hoàng cung tranh đấu lợi hại, kéo bè kết phái, lục đục với nhau, huynh đệ không giống huynh đệ, phụ tử không giống phụ tử. Trong đó nguy hiểm không thua gì dẫn binh đánh giặc. Hơn nữa, nàng cũng không cảm thấy hứng thú. Cho nên ừ một tiếng, không nói chuyện.

Lúc các nàng hai người thấp giọng nói chuyện, bên kia ba vị Vương gia đã muốn nói xong một ít. Kế tiếp, liền chính là liều mạng tỉ thí tài nghệ.

Có ngâm thơ, có vẽ tranh, còn có đánh đàn, mọi người trước mặt ba vị Vương gia liều mạng triển lãm tài nghệ của mình, để được ưu ái.

Long Phù Nguyệt nhìn một hồi, cảm thấy nhàm chán . Ngẫu nhiên ngẩng đầu, đã thấy kia ba vị Vương gia cũng đã ngồi ở bàn gỗ tử đàn đại biểu cho thân phận bọn họ, bên cạnh mỗi người đều có một cô gái tuyệt sắc.

Long Phù Nguyệt vừa nhìn thấy hai nử tử làm bạn bên người thái tử cùng Lục vương gia, đột nhiên sửng sốt, này —— Đây không phải là hai tỷ tỷ nàng ở Thiên Cơ quốc sao? Tuy rằng các nàng chỉ gặp qua một lần, nhưng trí nhớ nàng rất tốt, đối với hai nàng còn có chút ấn tượng.

Giờ phút này các nàng đã là phụ nhân, ăn mặc tuy rằng hoa lệ bất phàm, nhưng bị đưa đến loại địa phương này, thân phận đương nhiên không cao, tối đa cũng chỉ là cơ thiếp mà thôi, giờ phút này các nàng tuy rằng trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng trên vầng trán ẩn một tia sầu bi, chỉ là liếc mắt một cái cũng có thể thấy được.

143. Chương 143: Phượng Hoàng Dục Hỏa Rơi Ngũ Luân

Mà ngồi bên cạnh Phượng Thiên Vũ là Thủy Diệu Âm cô nương, nàng đang cùng Phượng Thiên Vũ nói cười vui vẻ, thần sắc uyển chuyển, mắt đẹp long lanh, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều biểu lộ sự phong tình.

Long Phù Nguyệt trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, nàng nhìn chung quanh thấy các tài tử có người đắc ý ngâm thơ, có người múa bút vẽ tranh, còn có người cùng người chung sở thích thương lượng cái này cái kia. Trong đại sảnh náo nhiệt nhưng không ồn ào.

Long Phù Nguyệt kéo ống tay áo của Điềm nhi: "Nhân cơ hội này, chúng ta đi thôi."

Hai người lén lút đứng lên, từng bước chen chân về phía cửa, vừa mới đi được vài bước. Chợt nghe thấy tiếng Thái tử cười nói: "Bổn vương thấy công chúa Long Phù Yên vũ kĩ là tuyệt nhất, đúng rồi, Lục đệ, nghe nói công chúa Long Phù Vận giọng hát rất hay, sao không mời nàng lên sân khấu biểu diễn một chút? Cho tất cả mọi người cùng vui?"

Lục Vương gia hơi nhíu mày một chút, quay đầu nhìn Long Phù Vận nhẹ nhàng hỏi: "Phù Vận, đại ca rất ít khi cao hứng, ngươi có thể lên biểu diễn một chút không?"

Long Phù Vận nhẹ nhàng gật đầu: "Tuân mệnh."

Long Phù Yên kia cũng không nói gì, tự nhiên đi theo sau lên sân khấu.

Thủy Diệu Âm con mắt sáng ngời, nhẹ nhàng cười nói: "Ta sẽ vì hai vị công chúa mà đánh đàn đệm nhạc."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Các nàng là công chúa, vậy còn ngươi?"

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng đánh trúng vào tâm của Thủy Diệu Âm, khuôn mặt thất sắc, cúi đầu, không dám nói nữa.

Thái tử cười ha ha một tiếng nói: "Các nàng nay đã không còn là công chúa nữa rồi, chỉ là công cụ làm ấm giường của bổn vương mà thôi, sao có thể so với Thủy cô nương cao quý được. Thủy cô nương cầm kĩ tuyệt nhất thiên hạ, ngươi vì các nàng đệm nhạc, đó là phúc phận của các nàng." Liếc mắt nhìn Long Phù Yên một cái: "Phù Yên, ngươi nói có phải không?"

Long Phù Yên bày ra bộ dạng phục tùng, đáp ứng: "Phải."

Thái tử cười ha ha: "Tốt, tốt, chính là như vậy ba người các ngươi mau mau lên sân khấu, bổn vương muốn thưởng thức không chờ được nữa rồi."

Hai vị công chúa miễn cưỡng cười vui cùng Thủy Diệu Âm bước lên sân khấu.

Tiếng đàn từ từ vang lên, như thấy cảnh mây bay nước chảy, thật sống động.

Long Phù Yên kéo nhẹ váy dài, nhảy múa, còn Long Phù Vận cất cao giọng hát lên.

"Phong mặt nhăn Bích Thủy mộ vân thấp, về thuyền lay động|rong chơi] gợn sóng. Dựa vào lan can nửa ngày tự mình đọng lại sầu, như trước xuân hoa thu nguyệt như nước lưu.

Tiêu sái sơ cuồng ảnh vẫn còn ở, ảm đạm tình nan giải. Rặng mây đỏ ngâm thiên bán tịch chìm, đúng như Phượng Hoàng dục hỏa rơi ngũ luân." (Mộc Mộc nguyên sang nga)

144. Chương 144: Hắn Tuyệt Đối Là Cố Ý

Hai nàng khi trước còn ở đát nước có giọng hát cùng vũ kĩ nổi tiếng, đều là biểu diễn ở những nơi cực kì cao quý, nhưng bây giờ lại cùng nghệ kỹ biểu diễn trên sân khấu, trở thành công cụ mua vui, vận mệnh con người biến ảo vô cùng! Trong lòng buồn khổ cùng ưu thương nên giọng hát trở nên đặc biệt cực kì, thê lương bi ai mà buồn bã uyển chuyển khiến người nghe lã chã rơi lệ.

Thỏ chết nhưng cáo buồn, Long Phù Nguyệt mặc dù không phải là công chúa nhưng có phần thương cảm, thấy hai vị tỷ tỷ chịu ủy khuất như vậy, cơ hồ tưc đến tâm can. Dừng bước, trừng mắt nhìn Thái tử, hận không thể đánh hắn thành đầu heo.

Điềm nhi chợt thấy nàng dừng bước, lắp bắp kinh hãi, cuống quýt túm lấy ống tay áo của nàng: "Đi thôi, Phù Nguyệt, không đi nữa sẽ không kịp."

Long Phù Nguyệt dường như không nghe thấy, căn bản là không để ý đến nàng. Trong lòng suy nghĩ vô số biện pháp, nhưng không biện pháp nào có thể thực hiện được cả.

Tiếng nhạc vẫn vang lên, Long Phù Yên bước đi khiêu vũ rất nhẹ nhàng, cuối cùng làm một động tác quay về, ống tay áo nàng bay bay, chân vừa mới chạm đất, không biết trên võ đài bỗng nhiên có một mảnh vỏ dưa, không đề phòng nên đã dẫm lên.

Nàng không dừng lại được, kêu lên một tiếng ngã sấp ở trên sàn. Ngả chó cắn .

Mọi người vỗ bị tiếng ca vũ đạo mê hoặc còn chưa kịp kêu lên một tiếng hay, thì đã xảy ra một màn như vậy, không khỏi đều ngây người.

" Ha ha ha ha ha" Thái tử chợt cười, chỉ tay vào Long Phù Yên cười đến nói không nên lời. (QH tỷ đừng cản muội, muội muốn sát sanh @@) (QH: ném dao, đừng giết, để lát xem trò hay muội ạ.). Người khác thấy Thái Tử cười To cũng cười theo ha hả, nhưng Phượng Thiên Vũ chi hơi nhíu mày, liếc Thái tử một cái, muốn nói gì rồi lại thôi. Sau một khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh tràn ngập tiếng cười hi hi ha ha không dứt.

Long Phù Nguyệt xem liền hiểu được, miếng vỏ dưa kia chính là Thái tử vứt lên, hắn tuyệt đối là cố ý!

Lửa giận trong nàng nhất thời dâng cao, đã sớm quên phải che dấu thân phận, phi thân lên, khinh công nàng lúc này đã có tương đương tiến bộ, trong nháy mắt đã ở trên sân. Một tay đỡ lấy Long Phù Yên đứng dậy.

Long Phù Yên bị ngã thật sự là rất nặng, cằm bị thương, máu chảy đầy mặt, nhìn trông thật thê thảm. (thương nàng quá hic hic T.T)

Thái tử không thể nhận ra nhíu mày, phất ống tay áo: "Đi xuống rửa mặt đi, máu me đầy mặt, đừng làm khách sợ hãi."

145. Chương 145: Chớ Náo Loạn, Mau Xuống Dưới.

Chợt thấy Long Phù Nguyệt, lông mày giật một cái, giận tím mặt: "Tiểu tử ngươi từ đâu đến?! Dám động vào nữ nhân của ta!" Giơ tay lên một chén trà bay thẳng tới chỗ nàng.

Chén trà của hắn còn chưa bay tới, một chưởng lực bên cạnh đánh tới, đem chén trà rơi xuống dưới. Phượng Thiên Vũ cười nhẹ: "Đại ca tức giận làm gì, nàng là Long Phù Nguyệt, chứ không phải là tiểu tử nào cả."

Lại hướng về phía Long Phù Nguyệt vẫy vẫy tay: "Phù Nguyệt xuống đây, chào Thái tử cùng Lục Vương gia."

Long Phù Nguyệt trong lòng đầy lửa giận, vốn thấy chén trà kia bay lên, đang định đánh trở về. Cũng không đề phòng bị Phượng Thiên Vũ dễ dàng cắt đi, nhưng lại một cái nháy mắt đã phá thân phận của nàng.

Nàng sững sờ một chút, biết có Phượng Thiên Vũ trong này, thù của tỷ tỷ nàng không báo được nữa. Không khỏi tức giận vô cùng.

Đang muốn nói cái gì, Thái tử lại sững sờ một chút, nói: "Nàng chính là tiểu công chúa Long Phù Nguyệt? Tại sao lại có bộ dạng này?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, liếc mắt nhìn Thái tử rồi nói: "Là tiểu đệ mời nàng tới đây, sợ thân phận nữ hài tử như nàng có chút không tiện, nên bảo nàng cái nam trang, đại ca đừng trách."

Thái tử nở nụ cười, không có chút nghi ngờ, ánh mắt hắn nhíu lại, rất có hứng thú nhìn Long Phù Nguyệt: "Cửu đệ, nữ nhân của ta cùng lão Lục đã biểu diễn tiết mục rồi, ngươi có phải cũng nên để tiểu công chúa Long Phù Nguyệt lên biểu diễn hay không, ọi người cùng vui?"

Phượng Ngàn Vũ cũng cười ha ha: "Đại ca, huynh làm khó tiểu đệ rồi, vị tiểu công chúa Long Phù Nguyệt này cái gì cũng không biết, không thể để cho nàng khoe cái xấu rồi, tốt hơn vẫn là để cho Thủy cô nương đánh đàn ọi người nghe đi." Lại hướng về phía Long Phù Nguyệt vẫy vẫy tay: "Phù Nguyệt, ngươi còn không đi xuống?"

Long Phù Nguyệt vẫn không nhúc nhích, con mắt nàng đảo một cái, liền kéo bỏ mặt nạ, lộ ra khuôn mặt thật, bỗng nhiên cười nói: "Ai nói ta cái gì cũng không biết? Ta đây cũng biết khiêu vũ, hơn nữa các ngươi cho tới bây giơ còn chưa thấy qua nhiệt vũ."

Lời nói của nàng thanh thúy cực kì, trong đại sảnh tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe. Phượng Thiên Vũ khẽ cau mày, bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống: "Chớ náo loạn, mau xuống dưới!"

146. Chương 146: Giác Quan Thứ Sáu Của Nữ Nhân

Thái tử lại thấy hứng thú, mày nhíu lại, nói: "Cửu đệ, đây là ngươi không đúng, chính vị tiểu công chúa này đã nói mình biết khiêu vũ ngươi che giấu là không tốt, Có chuyện tốt mọi người cùng nhau chia sẻ chứ sao." Rồi lại cẩn thận đánh giá Long Phù Nguyệt một chút, chậc chậc hai tiếng: "Di, nha đầu kia quả nhiên là một mỹ nhân. Không nghĩ tới sau hai năm không gặp đã trưởng thành như vậy…."

Phượng Ngàn Vũ nắm chặt chén trà trong tay, không biết tại sao, thấy đại ca nhìn Long Phù Nguyệt, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cỗ lửa giận không thể tả, hận không thể móc tròng mắt của hắn ra…. (nhok: tất cả mọi người đều nhìn huynh định móc hết sao, PNV: ta móc mắt ngươi bi h, =.=! á ta chạy a..)

Long Phù Nguyệt nhìn hắn một cái, vụng trộm làm cái mặt quỷ, hừ, dám xem thường nàng, nàng sẽ cho hắn hối hận một chút!

Nàng đương nhiên cũng biết Phượng Ngàn Vũ nói vậy là vì mặt mũi của nàng, không muốn nàng giống như nghệ kỹ biểu diễn cho người ta xem. Nhưng biết là một chuyện, nhưng trong lòng thấy thoải mái lại là một chuyện khác.

Nàng quay ra sau, chạy đến trước mặt Thủy Diệu Âm, cười híp mắt nói: "Vị tỷ tỷ này, có thể nói với mụ mụ nơi này một tiếng, để nàng chuẩn bị cho ta một bộ xiêm y khiêu vũ không?"

Thủy Diệu Âm cũng là tinh xảo đặc sắc thiên hạ, lại lăn lộn nhiều năm giữa chốn phong tình như vậy, tuy rằng Phượng Ngàn Vũ đem cảm xúc che giấu vô cùng tốt, nhưng theo biểu hiện của hắn mấy ngày gần đây, có thể trông thấy được ra chút manh mối.

Nàng biết Phượng Ngàn Vũ còn trẻ, tính phong lưu phóng đáng không kìm chế được, nhìn qua đối với nữ tử thanh lâu như nàng tốt lắm, nhưng trong con ngươi hàn băng của hắn, nàng cũng nhìn ra, hắn sẽ không đối với bất kì nữ nhân nào động tình, gặp thì chơi thôi. Mà từ năm kia hắn đã không thường xuyên lui tới nơi này nữa rồi, mỗi lần tới đây, chỉ là nghe một khúc nhạc rồi vội vàng đi.

Hắn là khách nhân thứ nhất của nàng (tức là ả còn có khách thứ 1 hoho), lần đầu tiên của nàng cũng là cho hắn (lần thứ 2 cho người khác a) nhưng là, nàng đối với hắn chỉ an phận không dám yêu cầu, nàng vì hắn thủ thân như ngọc, đối với hành tung của hắn nàng không dám hỏi, chỉ có thể là yên lặng chờ đợi.

Trong hai năm qua, Phượng Thiên Vũ không ở chỗ nàng qua đêm, nàng không rõ là chuyện gì xảy ra, tưởng rằng hắn đối với thân thể mình bắt đầu chán ghét, hoặc là đã có người khác rồi, nhưng xem thần sắc thì không giống. Đến hôm nay nàng thấy Long Phù Nguyệt, lại thấy Phượng Ngàn Vũ lơ đãng nhìn, con ngươi thường xuyên quan sát nha đầu kia, giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, nữ tử làm cho Phượng Ngàn Vũ động tâm đã xuất hiện……

147. Chương 147: Bổn Vương Chính Là Thích Nữ Nhân Lạt Một Ít, Như Vậy Mới. .

Cô nương này nhìn giống như một sinh linh siêu thoát, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác không vui, một luồng ghen tị len lỏi xuất hiện trong lòng nàng, nói thẳng ra, nàng cũng hi vọng Long Phù Nguyệt gặp chuyện không may, nếu có thể giống như vị công chúa Long Phù Yên kia ngã một cái đau như vậy thì càng tốt hơn….

Nghe được Long Phù Nguyệt nói muốn mượn xiêm y, trong nội tâm nàng vừa động, khẽ mỉm cười nói: "Không cần làm phiền mụ mụ, chỗ tỷ tỷ có rất nhiều xiêm y, nếu muội muội không chê, có thể đi chọn một bộ tốt không?"

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Cũng được."

Thủy Diệu Âm nhẹ nhàng cười nói: "Kia_____muội muội đi theo ta."

Long Phù Nguyệt mắt to đảo chung quanh này nhìn như nghiêm trang, lại liếc toàn bộ nam thanh nữ tú văn nhân trong phòng một lần, cười híp mắt nói: "Các ngươi tiếp tục, một lát ta sẽ đi ra khiêu vũ, mong mọi người cổ vũ."

Thái tử kia đã bị nàng gợi sự hiếu kì rất lớn, tuấn mâu nhíu lại, ha ha cười nói: "Tiểu mĩ nhân, ngươi đừng có chạy trốn! Bổn vương chờ xem ngươi biểu diễn."

Long Phù Nguyệt lúm đồng tiền Như Hoa, lấy tay làm ra chữ V : "Thái tử gia, ngươi chắc chắn sẽ xem được."

Xoay ngươi đi theo Thủy Diệu Âm vào phòng thay quần áo.

Thái tử thấy nụ cười này của nàng, cơ hồ bị hút hồn, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào chỗ nàng mới biến mất một lúc lâu, mới thở dài một tiếng nói: "Hai năm trước, nàng chỉ là một con bé ngây ngô, không nghĩ tới bây giờ trổ mã như vậy, thật là thú vị, xem ra là ta đã nhìn nhầm rùi mới chọn lấy Long Phù Yên này, mới nhìn qua thì thật là xinh đẹp nhưng lại như một con nhóc đầu gỗ, lão Cửu, thật là tiện nghi cho ngươi."

Tay Phượng Thiên Vũ dưới bàn đã lặng lẽ nắm thành quyền, nghe được lời Thái tử nói…. , khóe môi hắn nhếch lên, thản nhiên cười nói: "Nàng vẫn chỉ là con bé ngây ngô, thô lỗ không ra gì, đã làm cho đại ca chê cười rồi."

Thái tử lắc lắc đầu : "Ha ha, bổn vương chính là thích nữ nhân lạt một ít, như vậy mới đủ hương vị!" Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ghé sát vào bên người Phượng Thiên Vũ: "Lão Cửu, không bằng như thế này, ta

lấy hai mỹ nhân trong phủ của ta để đổi lấy nàng, thế nào? Nếu như ngươi muốn, thì công chúa Long Phù Yên kia ca ca cũng sẽ tặng cho ngươi……"

Phượng Thiên Vũ phải mất một lực rất lớn mới nhịn được không đem nắm tay của mình đánh vào khuôn mặt tuấn tú của hắn. Hắn cười như không cười, liếc mắt nhìn Thái tử một cái: "Đại ca, ngươi còn nhớ phụ hoàng đã ban hôn cho ta?"

148. Chương 148: Xà Vũ

Thái tử sửng sờ một chút: "Nga, nhớ rõ, lúc trước ngươi hứa hôn là nha đầu này sao?Bất quá khi đó thân phận nàng là công chúa tôn quý, đương nhiên xứng với ngươi, hiện tại quốc gia nàng cũng đã diệt vong rồi, bây giờ các nàng không còn là công chúa mà trở thành nô của chúng ta……"

"Đúng vậy đại ca, người nhớ rõ, nàng là công chúa cũng tốt, là nô tỳ cũng tốt, nhưng nàng đã trao thân cho tiểu đệ, thì nàng là người của tiểu đệ, cho nên vô luận như thế nào tiểu đệ cũng không thể đem nàng đổi cho huynh, trừ phi……trừ phi đại ca cố ý muốn cho tiểu đệ đội cái nón xanh (bị cắm sừng ý ^^)! Đại ca huynh sẽ không làm khó tiểu đệ chứ?" Phượng Thiên Vũ khóe môi mỉm cười nhưng nụ cười lại không đến mắt.

"Ha ha, làm sao có thể…nếu lão Cửu ngươi yêu thích đứa bé kia, đại ca ta cũng không làm khó. Ha ha" Hắn ngồi được ở cái ghế thái tử vững chắc cũng nhờ có tên tiểu đệ tay cầm binh quyền kia nâng đỡ, tự nhiên không thể đắc tội hắn, chỉ cười gượng ha ha hai tiếng, đem chuyện này bỏ qua không nhắc đến nữa.

Mọi người bình luận một hồi thơ một hồi tranh, đã không còn bình tĩnh ngồi đợi nữa. Chợt nghe vang lên tiếng trống thùng thùng, tiếng trống hữu lực, lại có âm tiết, mọi người ánh mắt hoa lên đã thấy trên vũ đài xuất hiện nhiều cô gái xinh đẹp vận quần áo kì lạ.

Thân trên chỉ có bộ ngực được bao bọc bằng tử sa trong suốt, cánh tay trắng nõn cùng bụng nhỏ đáng yêu đều lộ ra ngoài, xung quanh rốn đánh một ít kim tuyến, váy dài dưới thân treo đầy trang sức nhỏ.

Long Phù Nguyệt cũng mặc một thân như vậy, cơ thể theo tiếng trống nhảy lên vừa múa kiểu đường phố vừa múa bụng. Múa bụng nàng thật chưa từng học qua, nhưng cũng may đám cổ nhân này ai cũng không hiểu, nàng mò mẫm múa cũng không ai nhìn ra được sơ hở. Nhảy múa một lúc, nàng mở miệng hát lên, là bài Xà vũ của Châu Kiệt Luân. (nguyên văn là xà khiêu vũ ban đầu còn tưởng là múa cột ^_____^ mò mẫm trên mạng mãi mới biết có bài này)

(Sông nile khe khẽ chảy qua cỏ

Uốn lượn như chiếc áo cánh vô cảm

Mà em mặc lên nhảy múa vì anh

Vì mặt đất rộng lớn cô quạnh, nhảy một điệu vũ kinh ngạc

Hoàng hôn thiêu đốt chân mây trên đỉnh kim tự tháp

Cái bóng của tượng nhân sư đang báo hiệu

Trên từng bậc đá sáp nến vẫn đang bùng cháy trong đất nước của anh

Chất chồng sự huyên náo của mấy thế kỷ

Trên tấm da dê, những điều cổ xưa đều rõ ràng

Ai cũng không thoát khỏi nỗi buồn phiền của trần gian

Em khẽ cười, chân trần rồi lại lắc eo

Hướng tới một con đường mang tên tươi đẹp)

Đến tìm em, không thể thấy em

Ánh mắt lạc đường của anh

Đi theo em bị em mê hoặc

Các vị thần đều bị bỏ bùa mê

Nói yêu em, có yêu em không?

Sự trầm mặc vương giả kia có yêu em hay không?

Nhìn vào anh, bị anh mê hoặc

Linh hồn của anh thuộc về em.

…

Sông nile khe khẽ chảy qua cỏ

Uốn lượn như chiếc áo cánh vô cảm

Mà em mặc lên nhảy múa vì anh…

149. Chương 149: Đem Nàng Xuống Giáo Huấn Một Chút

Nàng thân mình vặn vẹo, khi thì nhảy, khi múa bụng, khi lại khiêu vũ đường phố, thỉnh thoảng còn dùng khinh công tung tăng bay cao bay thấp, nói chung nàng múa một loại múa thập cẩm (^o^ bái phục). Vừa khốc lại xinh đẹp.

Mà ca từ bài hát vừa dài dòng lại rườm rà, Long Phù Nguyệt căn bản không có nhớ kĩ, nhưng cũng may bài hát này vốn là mơ hồ không rõ, cho dù Chu Đổng có tự mình hát, mọi người nếu không nhìn ca từ cũng không biết đang hát cái gì, lúc này Long Phù Nguyệt lại cố ý hàm hồ, lúc quên từ, liền nói bậy vài câu thay thế….

Tóc bay tán loạn, trang sức nhỏ cũng bay tán loạn, thân hình chói mắt, môi mềm mê người, dung hợp với ngọn đèn xoay tròn lúc sáng lúc tối càng thêm diêm dúa lẳng lơ cùng mê hoặc……

Người ở dưới đài đều ngây người, một đám mở to hai mắt, há hốc mồm, không nói nổi một câu, tất cả đều bị chấn động.

Thái tử trong mắt hừng hực lửa nóng, gần như chăm chú nhìn chằm chằm trên người Long Phù Nguyệt chỉ sợ bỏ sót một động tác của nàng.

Phượng Thiên Vũ lại tức giận đến sắp hộc máu, nhìn xem nha đầu này đang mặc loại xiêm y gì! Quần áo như vậy còn ra thể thống gì? Ngón tay của hắn bất tri bất giác nắm chặt thành quyền, cố nén cảm xúc muốn lên bắt nàng xuống giáo huấn một trận. (lại ghen rồi ^o^)

Long Phù Nguyệt tự hát tự múa, bỗng nhiên lộn ngược ra sau một cái, nhảy xuống đài, ở mỗi bàn đều đảo qua một vòng nhưng lại trừ bàn Phượng Thiên Vũ, nàng không dám nhìn gương mặt có chút xanh mét của hắn, rất nhanh chuyển tới trước bàn Thái tử.

Thái tử xem đã thất thần, nước miếng suýt nữa chảy ra, nhìn Long Phù Nguyệt quay tới, hắn kìm lòng không đậu đưa tay ra muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Long Phù Nguyệt lắc eo nhỏ, đầu xoay nhẹ, tay vung lên, liếc mắt một cái, quyến rũ không nói nên lời, dưới chân bỗng giống như bị vướng chân bàn, nàng lảo đảo một cái, bổ nhào về phía trước, nhìn như vô ý đẩy trúng góc bàn.

Thái tử đang xem đến thất thần, thình lình cái bàn hướng hắn đổ tới, hắn trốn tránh không kịp, toàn bộ chén đĩa thức ăn rượu thịt đều giội lên hắn, một thân áo bào cẩm tú cao quý bị biến thành một khối vải bẩn thỉu.

Ghê tớm hơn có một cái tô bắn ra nhảy dựng lên, bên trong cá dấm đường toàn bộ ở trên đầu hắn, nước canh theo tóc hắn từ từ trôi xuống phía dưới….

150. Chương 150: Thiếu Chút Nữa Trần Trụi Rồi

Chuyện này là ngoài ý muốn không ai ngờ tới, khách nhân toàn bộ ngây người, lần này thực là bị hù chết.

Thái tử sửng sờ một chút mới phản ứng lại, hắn nhảy dựng lên mà theo động tác của hắn, con cá ở trên đỉnh đầu rốt cuộc rớt xuống (=)))))))))) em bái phục chị)

Hắn cả đời chưa từng chật vật như vậy, không khỏi giận tím mặt: "Tiểu tiện nhân! Ta giết ngươi!" Gần như không chút nghĩ ngợi rút ra bảo kiếm bên thắt lưng hướng Long Phù Nguyệt chém tới.

Kiếm đang đi tới đột nhiên dừng lại, hắn lắp bắp kinh hãi, lau đi nước trên mặt mới thấy được Phượng Thiên Vũ không biết từ khi nào đã đứng bên người hắn, chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy bảo kiếm của hắn "Đại ca sao người lại cùng tiểu nha đầu chấp nhặt? Mà nàng cũng không phải cố ý." Nói xong liền hướng Long Phù Nguyệt nháy mắt.

Long Phù Nguyệt sớm đã hiểu được, cố ý mở to đôi mắt vô tội, giả bộ sợ hãi nói: "Ôi, xin lỗi, Thái tử gia, tiểu nhân không cẩn thận mới đụng trúng, không phải là cố ý. Người đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân lần này đi. Tiểu nhân lau giúp ngài."

Thái tử hé ra khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, hắn dám cá, nha đầu này tuyệt đối là cố ý! Nhất định bất mãn hắn làm cho tỷ tỷ nàng té ngã, cho nên mới nghĩ ra chiêu này đến báo thù. Hăn bây giờ một thân ướt sủng, nàng lại bày ra khuôn mặt vô tội, nhìn giống như là hắn phụ bạc nàng.

Trong lúc hắn ngây người, Long Phù Nguyệt đã ngồi xổm xuống, tay cầm một khối khăn ra sức lau áo choàng của hắn.

"Mẹ nó, cút cho ta!" Thái tử nhịn không được nữa, nhấc chân hướng Long Phù Nguyệt đá một cái!

Long Phù Nguyệt giống như lắp bắp kinh hãi, kêu ôi một tiếng, theo chân của hắn lăn một vòng, nhưng không ngờ nàng nắm lấy áo choàng của hắn, chỉ nghe xoẹt một tiếng, nhất thời cũng bị nàng kéo xuống.

Thái tử gia hiện tại chẳng những bẩn lại còn ướt sủng, ngay cả áo bào cũng bị thoát đi, lộ ra quần lót bên trong…..Thiếu chút nữa đi bị trần trụi rồi

Chúng tân khách sửng sờ đứng hai bên, thấy một màn này buồn cười lại không dám cười, không cười lại càng khó chịu, một đám giống như bị táo bón, sắc mặt đỏ bừng, có chút không nín được, thừa dịp loạn ngồi xuống dưới bàn, nằm trên mặt đất, thân thể run run giống như trứng tôm……

151. Chương 151: Ta Nghẹn Đến Bị Nội Thương

Vị Lục vương gia kia rốt cục nhịn không được, ha hả nở nụ cười, tay chỉ vào thái tử nói không ra lời.

Phượng Thiên Vũ cũng rất muốn cười, nhưng là người của hắn làm cho thái tử trở thành trò cười của thiên hạ, hắn muốn cười lại không thể làm gì.

Hắn đỡ lấy đại ca tức giận đến phát run, trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt trách mắng một cái: "Nha đầu chết tiệt, trở về ta sẽ trừng phạt ngươi, còn không mau cút đi!"

Long Phù Nguyệt âm thầm le lưỡi một cái, trên mặt vẫn là biểu tình sợ hãi, trong lòng lại vô cùng thích thú. Con mẹ nó, cuối cùng cũng báo thù giùm tỷ tỷ được rồi, cũng dạy cho tên thái tử biến thái này một bài.

Nàng biết giờ phút này không thích hợp lưu lại, liền lôi kéo Điềm nhi đang sợ choáng váng chạy đi.

Một cái áo khoát dài bỗng nhiên bay tới, nằm ở trên người nàng, Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, thấy hắn bên trong là quần áo dài, hắn lại không nhìn nàng.

Thái tử kia tức giận đến kêu to: "Không thể đi! Không thể để nàng đi!"

Long Phù Nguyệt không thèm để ý đến hắn, lôi kéo Điềm nhi đi ra ngoài.

Trong phòng có không ít thị vệ, nhưng ngại Phượng Thiên Vũ trước mặt, ai dám ngăn cản? Ngây người một lúc, Long Phù Nguyệt đã chạy thoát rồi.

Hai người hồng hộc chạy trở về Vương phủ, thẳng đến tiểu viện của mình, hai người mới chân chính thở dài nhẹ nhõm.

Điềm nhi sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hơn nửa ngày mới run run nói một câu: "Phù Nguyệt, ngươi….sơ suất quá! Lần này nếu không phải có Vương gia của chúng ta, thái tử gia tuyệt đối sẽ giết ngươi!"

Cái miệng nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhếch lên nói "Thái tử gia kia rất biến thái! Để cho tỷ tỷ khiêu vũ không nói, còn cố ý để nàng ngã, cố ý nhục nhã nàng, hừ, cơn tức này nếu không báo thù, ta sẽ nghẹn đến bị nội thương."

Điềm nhi sửng sốt: "Nói như vậy, ngươi vướng chân, đẩy ngã bàn thái tử là cố ý?"

Long Phù Nguyệt hơi hất đầu: "Đương nhiên! Ha ha, ta đã ra tay, phỏng chừng rất nhanh thái tử sẽ trở thành trò cười cho cả kinh thành, bị một thân đầy rượu cùng thức ăn không nói, ngay cả y phục cũng bị lột đi một nửa, ha ha, nhớ tới bộ dáng hắn chật vật ta thật không thể nhịn cười, không biết tên kia làm thế nào xong việc, đáng tiếc ta không tận mắt thấy."

152. Chương 152: Ngươi Muốn Học Không

Điềm nhi mở to mắt nhìn nàng, bỗng nhiên thở dài một hơi: "Phù Nguyệt, người thật sự là quá lớn mật! Ai, chúng ta chạy như vậy, chỉ sợ lửa giận của thái tử lại hướng về phía Vương gia……"

Long Phù Nguyệt trên mặt có chút áy náy: "Ừm, có chút liên lụy hắn, bất quá người kia mạng lớn như vậy, tin tưởng hắn sẽ không sao……"

Điềm nhi bỗng nhiên nở nụ cười nói: "Đúng vậy trên đời này còn chưa có việc gì có thể làm khó Vương gia của chúng ta đâu. Nga, đúng rồi, Phù Nguyệt ngươi múa điệu múa kia thật đặc biệt! Là điệu múa của Thiên cơ quốc ngươi sao?"

Long Phù Nguyệt âm thầm lè lưỡi một cái, cười gượng ha ha, gật gật đầu: "Hắc hắc, đúng vậy a, đúng vậy a, Điềm nhi ngươi có muốn học không? Ta dạy cho ngươi."

Điềm nhi cười khổ một cái: "Ta không dám."

"Hắc, có gì mà không dám? Ở quốc gia của ta hầu hết những người trẻ tuổi đều biết nhảy. Đáng tiếc nơi này đèn cùng âm nhạc đều không tốt, bằng không càng rung động lòng người hơn."

Long Phù Nguyệt không khỏi nhớ tới quán Bar, trong lòng ai thán: "Ai, cả đời này cũng không thể trở về sao?"

"Tất cả mọi người trẻ tuổi đều biết? Không thể nào, ta thấy hai vị tỷ tỷ của ngươi đâu có biết a?" Điềm nhi nhớ lại hai vị nữ tử nhu nhược kia, như thế nào cũng không tưởng tượng ra bộ dáng nhảy múa của các nàng.

"Ừm, đúng vậy a, các nàng không biết, các nàng ôn nhu yếu ớt như vậy không thích hợp múa điệu múa này……" Long Phù Nguyệt bắt đầu pha trò.

Hai người đang nói chuyện phiếm cao hứng, lại có một đứa nha hoàn đến báo, Vương gia cho gọi Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt trong lòng bỗng nhảy dựng, nha, đến lúc tính sổ rồi! Cái tên kia không phải đã nhìn ra rồi đi?

Nàng khẩn trương lại càng khẩn trương, nhưng không thể không đi. Đi theo nha hoàn kia đến chỗ ở của Phượng Thiên Vũ, nàng ta báo một tiếng liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên càng khẩn trương hơn, nuốt một ngụm nước miếng, nhìn trộm Phượng Thiên Vũ đang ngồi ở kia không nói nên lời.

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, khóe môi có chút ý cười khó lường, cũng không nói một câu.

153. Chương 153: Ta Cho Ngươi Làm Cái Gì Ngươi Phải Làm Cái Đó.

Long Phù Nguyệt kiên trì đợi một lúc lâu, thấy hắn không có động tĩnh gì, trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Người này tại sao lại không nói chuyện? Không phải là đang nghĩ biện pháp chơi ta chứ?"

Nàng cười cười một tiếng: "Vương gia, ngài gọi nô tì tới đây làm gì? Thỉnh Vương gia phân phó, nô tì dù phải nhảy vào biển lửa cũng không từ nan."

Phượng Thiên Vũ lông mày hơi nhíu, đôi mắt sâu thẳm nhìn không ra tâm trạng, thản nhiên nói: "Châm trà."

"A?" Long Phù Nguyệt ngây người: "Châm trà? Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái: "Nàng sẽ không ngay cả châm trà cũng không biết?"

"Ha ha, đương nhiên biết, ta tất nhiên là biết." Long Phù Nguyệt trong lòng có ám muội, khí thế trước hết thua ba phần. Vội vàng hấp tấp giúp hắn rót một chén trà, đưa đến trên tay của hắn.

Phượng Thiên Vũ nhấp một ngụm, như không nhận ra điều gì liền nhíu mày một chút, đột nhiên hỏi: "Nàng có hiểu gì về trà đạo không?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Trà đạo? Ngươi nói là nghệ thuật uống trà?"

Phượng Thiên Vũ gật gật đầu: "Nghệ thuật uống trà? Tên này rất khác biệt. Nàng nếu đã gọi được tên thì chắc cũng có thể nói về cách pha trà rồi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt hơi đỏ lên, trên tivi nàng cũng đã từng xem qua cách pha trà rồi, nhưng tính tình của nàng thì không ôn hòa, sao có thể làm theo được? Cho nên đành thành thật lắc đầu: "Ta không biết. Nhìn qua đã thấy phiền toái rồi, ta không có tính kiên nhẫn."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Vậy nàng về sau cùng Mai thị thiếp học một ít cách pha trà. Bổn vương muốn uống trà do nàng pha."

"Gì?" Long Phù Nguyệt nhíu mày: "Tại sao muốn ta học? Để Mai thị thiếp hầu hạ ngươi không tốt hơn sao?"

Phượng Thiên Vũ nheo mắt lại, cười tự nhiên: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, đừng quên nàng là thị nữ bên người của ta, ta bao ngươi làm cái gì thì nàng phải làm cái đó."

Long Phù Nguyệt thấy đầu có chút đau, thốt lên: " Cái gì ngươi bảo ta làm ta cũng phải làm, chẳng lẽ ngươi bảo ta lên giường ta cũng phải lên theo a…"

Nàng vừa nói xong mới biết mình lỡ lời…., khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ ửng lên.

Phượng Thiên Vũ tựa hồ cũng không nghĩ nàng sẽ nói mấy lời to gan như vậy…, cũng không khỏi ngây người.

154. Chương 154: Song Trọng Tiêu Chuẩn

Phượng Ngàn Vũ tựa hồ cũng không nghĩ nàng sẽ nói mấy lời to gan như vậy…, cũng không khỏi ngây người, bỗng nhiên khoát tay, những ngón tay trắng như ngọc nâng cằm Long Phù Nguyệt lên, ta mị cười nói: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng là muốn cùng ta lên giường?"

"Oanh!" Long Phù Nguyệt mặt giống như lửa thiêu, nàng một tay vuốt ve móng vuốt sói của Phượng Thiên Vũ , lui về phía sau hai bước: "Có điên ta mới cũng tên háo sắc phong lưu như ngươi ở trên giường!"

"Háo sắc phong lưu?" Cũng không thấy hắn làm như thế nào, đưa tay lên liền nắm ở eo thon nhỏ của nàng , cùng nàng ánh mắt đối ánh mắt, cái mũi đối cái mũi: "Nhưng từ này thật ra vô cùng mới mẻ , bất quá, bổn vương làm sao háo sắc?"

Làm sao háo sắc? Người kia háo sắc nghiêng trời lệch đất , còn hỏi làm sao háo sắc? ! Long Phù Nguyệt trong lòng một luồng lửa giận dâng trào lên, bàn tay nhỏ bé chỉ vào hắn: "Ngươi nhìn thử xem ngươi có bao nhiêu cơ thiếp? ! Nhiều cơ thiếp như vậy còn chưa đủ, lại còn dạo kỹ viện! Kỹ viện cũng có hồng nhan tri kỷ! Giống như đại ngựa đực chung quanh gieo rắc mầm mống, ngươi còn hỏi làm sao háo sắc? !"

Ngón tay Phượng Thiên Vũ duỗi ra, liền bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng, thản nhiên nói: "Tiểu nha đầu, làm gì có nam nhân nào mà không ba vợ bốn nàng hầu? Cái này không gọi là háo sắc, mà gọi là phong lưu! Phong lưu nàng hiểu hay không? Phụ hoàng của ngươi không phải cũng cưới một đám phi tần sao? Bằng không ngươi làm sao có nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy?"

"Ha ha, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu thì gọi là phong lưu, nữ tử chúng ta có phải hay không nên gả cho bốn năm trượng phu để báo đáp các ngươi?"

Long Phù Nguyệt giận dữ ngược lại cười.

"Nói bậy! Nữ tử tốt thì chỉ theo một trượng phu thôi! Nữ tử mà gả cho bốn năm trượng phu sẽ thành cái gì?" Phượng Thiên Vũ đã tức muốn chết rồi, tư tưởng nha đầu kia sao lại cổ quái như vậy? Hắn thấy nàng so với nữ tử bình thường tuyệt đối không giống nhau.

"Hừ, sao hai tiêu chuẩn lại khác nhau? ! Đàn ông các ngươi là người, chẳng lẽ nữ nhân chúng ta không phải là người? Đàn ông các ngươi nếu không thể chung thủy thì dựa vào cái gì mà yêu cầu nữ nhân chúng ta điều ấy? Ngươi không biết là chủ nghĩa nam tử của các ngươi thật buồn cười?" Long Phù Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, tuyệt không để ý đến ánh mắt nguy hiểm.

Phượng Thiên Vũ ngẩn ngơ, vấn đề này hắn là lần đầu tiên mới thấy. Trong lòng có chút rung động, đột nhiên hỏi: "Có phải đây là nguyên nhân mà nàng có chết cũng không chịu gả cho ta?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên.

155. Chương 155: Một Nữ Hài Tử Như Ngươi Đi Vào Kĩ Viện Để Làm Cái Gì?

Long Phù Nguyệt sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên. Cũng rất có khí thế, cười lạnh một tiếng: "Ta chỉ gả cho người ta yêu, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hắn đối với ta toàn tâm toàn ý, phải giống Liễu Hạ Huệ, ngồi cạnh nữ tử mà lòng không loạn."

"Liễu Hạ Huệ? Hắn là ai?" Phượng Thiên Vũ bất động thanh sắc nắm chặc cổ tay của nàng. Trong lòng, sự đố kị nổi lên, hắn muốn đem nam tử tên Liễu Hạ Huệ băm thành trăm mảnh.

Cổ tay Long Phù Nguyệt bị hắn cầm trở nên đau, kìm lòng không được liền kêu lên: "Ngươi buông tay ra, ngươi làm ta bị thương rồi!"

Tay Phượng Thiên Vũ hơi buông lỏng ra, nhưng lại không buông tay nàng ra: "Nói, Liễu Hạ Huệ là ai? Có phải là nam tử của nàng ở Thiên Cơ quốc? Ý trung nhân của nàng?"

Trời, hắn thật là một kẻ khôi hài.

Long Phù Nguyệt ngây ngốc một chút, bỗng nhiên cười ha ha: "Ngươi nghĩ cái gì vậy? Liễu Hạ Huệ là một vị cổ nhân, so sánh như vậy để thấy sự thuần khiết mà nam tử cần có. Trong truyền thuyết, ông ta cực kì chính trực, có mỹ nữ ngồi trong lòng hắn cũng không làm xằng bậy, thậm chí không có động vào."

Nói tới đây, trong lòng nàng bỗng nhiên rung động: "Nha , Liễu Hạ Huệ này không phải là một cái đam mỹ chứ. . . . . ." Nàng đã biết thiên ngoại có được ý tưởng hoảng sợ. Không khỏi nở nụ cười khổ.

Phượng Thiên Vũ đã yên lòng. Hừ. Xác định Liễu Hạ Huệ này không phải người, bằng không hắn sẽ đem đi giết….

Hắn bỗng nhiên bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, hơi nhíu mày, hắn cho tới bây giờ chưa hề có cảm giác với nữ nhân, không ngờ lần này bị tiểu nha đầu trêu chọc liền đã không kiềm chế nổi. Điều này nằm ngoài ý muốn, hắn có chút không quen.

Khuôn mặt tuấn tú nhất thời lanh băng cứng nhắc, hắn bắt đầu nói sang truyện khác: "Oa nhi, sao nàng lại đi thanh lâu? Không phải là đi vào đó tìm ta chứ?"

Long Phù Nguyệt nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên: "Cắt, nằm mơ à! Ta không vào tìm ngươi, ta chỉ là đi dạo trong đó thôi."

"Đi dạo?" Phượng Thiên Vũ nheo con mắt nguy hiểm lại: "Một nữ hài tử như nàng đi vào kĩ viện để làm gì?"

"Tò mò! Đàn ông các ngươi thích nơi ấy như vậy, ta đương nhiên cũng muốn đi nhìn một cái." Vẻ mặt Long Phù Nguyệt biểu hiện sự hiển nhiên.

"Tò mò! ? Một nữ hài tử như ngươi lại đối với nơi đó tò mò! ?" Phượng Thiên Vũ quả thật cũng bị nàng đánh bại.

156. Chương 156: Nha Đầu Này Là Một Bảo Bối Tò Mò

Trong lòng thầm thấy may mắn vì lúc ấy mình ở đây, bằng không nha đầu này bị bán vào thanh lâu, phỏng chừng còn có thể giúp người ta kiếm tiền nữa! Người khác không biết nhưng hắn biết tú bà ở đó là một kẻ thủ đoạn. Tú bà kia so với hồ li tinh, ánh mắt còn độc hơn.

Nếu không phải mình trùng hợp ở nơi tổ chức văn nhân tụ hội này, đem nha đầu kia đưa vào Hoa Âm lâu, để nàng ở bên ngoài lâu thêm chút nữa, thì chắc chắn sẽ bị tú bà nhận ra thân phận nữ nhi. Nói không chừng lúc đó nàng sẽ bị nhốt trong thanh lâu……

Hắn đã sớm biết nha đầu này là một bảo bối tò mò. Nhưng lại không nghĩ nàng đối với kĩ viện cũng hiếu kì. Xem ra_____ Về sau không thể tùy ý chạy loạn rồi, phải tìm cách giám sát tính tình của nàng…….

Long Phù Nguyệt nhìn ánh mắt đang toan tính kia, bỗng nhiên chợt rùng mình, trong lòng có một dự cảm không tốt. Nàng cảm thấy khẩn trương, vội nói lảng sang chuyện khác: "Ách, đúng rồi, à, Thái tử không sao chứ?" Câu này vừa nói ra, trong lòng bỗng nhiên hối hận: "Nha , ta không mở bình thì ai biết trong bình có gì!"

Phượng Ngàn Vũ, mắt đẹp nhíu lại, trên mặt gần như không có biểu tình gì: "Nàngmuốn hắn có chuyện gì?"

"Ha ha, cái kia……..Người ta không cẩn thận hại hắn bị ướt sũng, trong lòng có chút băn khoăn, hắc hắc……" Long Phù Nguyệt giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. (nhok: nàng còn non lắm, PN: ngươi vừa nói cái gì?, nhok: ko có gì a *chuồn thẳng*)

"Không cẩn thận?" Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, tà mị và nguy hiểm: "Tiểu nha đầu, nàng muốn lừa cả ta sao? Lúc nàng nhảy xuống sân khấu ta đã biết nàng muốn làm cái gì rồi."

"Ngươi sớm đã biết? Không thể nào? Làm sao ngươi biết? Ta biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Còn có, nếu ngươi đã nhìn ra, tại sao lại không ngăn cản?" Long Phù Nguyệt giật mình mở to mắt, vậy nàng còn tự cho là làm thật tỉ mirkhoong chút sơ hở đâu. Thì ra mọi chuyện sớm đã bị con hồ ly tinh đoán được!

Phượng Thiên Vũ nở nụ cười, nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Ta vì sao mà phải ngăn cản? Hắn quả thật là nên chịu một chút giáo huấn." Hắn cười giống con hồ ly, nhìn thấy đại ca chật vật trong lòng rất sảng khoái. (nhok: anh cười trên nỗi đau của người khác, nhưng ko sao tên đó đúng rất là đáng ghét mà)

"A?" Long Phù Nguyệt ngây người, nàng không nghĩ Phượng Thiên Vũ sẽ nói ra những lời như vậy.

"Thì ra ngươi cũng hiểu được tên kia cần nhận một chút giáo huấn. Ha ha, nói như vậy, ngươi cũng không trách ta?"

157. Chương 157: Ngươi Muốn Làm Cái Gì?

Long Phù Nguyệt cao hứng trở lại: "Thì ra ngươi và ta là chiến hữu trên một chiến tuyến, ngươi không nói hại ta trở về trong lòng còn run sợ lâu như vậy! Sợ ngươi trừng phạt ta, nhưng như vậy là tốt rồi, ha ha, cái tên kia chắc giận điên lên? Hắn có đem cơn tức trút ra ở trên người ngươi hay không? Ha, may mắn ngươi bao che ta, đa tạ ngươi."

Thì ra có thể cùng một mặt trận thống nhất, vô hình trung, Long Phù Nguyệt cảm thấy đối với Phượng Thiên Vũ có chút cảm tình, liền từng bước lại gần hắn. Rồi giống như một người bạn tốt, vỗ vỗ bờ vai hắn.

Phượng Thiên Vũ cầm lấy bàn tay của nàng, thản nhiên nói: "Ta thay nàng che giấu một tội lỗi lớn, vậy nàng báo đáp ta như thế nào?"

"Cái gì? Báo đáp?" Long Phù Nguyệt hơi ngẩn ra: "Ngươi muốn cái gì? Thứ nhất ta không có tiền, thứ hai ta không có quyến….." Trong lòng vừa động liền kêu lên: "Ngươi đừng mơ tưởng nói ta lấy thân báo đáp…..ta sẽ không đáp ứng!"

Phượng Thiên Vũ dỏng tai nghe, sau đó hướng về phía nàng cười tà ác, ánh mắt hẹp dài di chuyển, phong lưu vô cùng, dĩ nhiên là khác với quyến rũ: "Ta có nói muốn nàng lấy thân báo đáp sao?"

"Nha…" Long Phù Nguyệt thở ra một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng không biết tại sao, trong lòng lại có một cảm giác mất mát, miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Vậy……Ngươi muốn ta báo đáp như thế nào?" (ha ha PN thích a nam 9 rùi nha ^^)

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, trong đôi mắt hiện lên tia hứng thú. Bỗng nhiên không nói câu nào, Long Phù Nguyệt bất ngờ ngã vào lồng ngực của hắn, nàng hoảng sợ, đang định giãy dụa, thì Phượng Ngàn Vũ cúi đầu hôn nhẹ nàng một cái, sau đó buông nàng ra.

"Ngươi…." Long Phù Nguyệt bị hắn hôn nhẹ, vừa thẹn vừa giận, đang định nổi nóng, thì Phượng Thiên Vũ liền đem ngón tay đẹp như ngọc đặt trên môi nàng: "Suỵt, tiểu nha đầu, chỉ là một nụ hôn thôi, coi như báo đáp bổn vương."

Hai tròng mắt di chuyển, hắn cười xấu xa, biểu tình thật đáng đánh đòn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đỏ rực, trừng mắt nhìn hắn một cái rồi xoay người bước đi.

"Phanh!" cửa phòng không gió mà lại đóng, Long Phù Nguyệt không phòng bị, suýt nữa thì cái mũi thon của nàng dính vào cửa.

Nàng liền quay lại: "Uy, ngươi, ngươi muốn làm cái gì?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, thản nhiên nói: “Tiểu nha đầu, nàng đã quên thân phận của mình bây giờ rồi?”

“Cái gì…..Thân phận gì?” Long Phù Nguyệt phòng bị trừng mắt nhìn hắn.

158. Chương 158: Hầu Hạ Bổn Vương Bắt Đầu Cuộc Sống Hàng Ngày

“Cái gì. . . . . Thân phận gì?” Long Phù Nguyệt vẻ mặt phòng bị trừng mắt hắn.

” Thị nữ bên người a, nàng bây giờ là thị nữ bên người bổn vương , đương nhiên phải hầu hạ bổn vương bắt đầu cuộc sống hàng ngày.”

Hắn lười biếng ngáp một cái: “Được rồi, bổn vương bận rộn đã nhiều ngày, vừa mệt vừa buồn ngủ, nàng đi thu thập giường trước, ”

Long Phù Nguyệt không có biện pháp, đành phải tức giận giúp hắn sửa sang lại đệm chăn sạch sẽ: “Đã xong! Lão nhân gia người có thể ngủ!”

Xoay người lại muốn đi.

Phượng Thiên Vũ thở một hơi thật dài: “Tiểu nha đầu, nàng là công chúa giả dối sao? Không biết làm tròn bổn phận thị nữ bên người sao?”

Long Phù Nguyệt buồn bực nhìn hắn: “Còn có cái gì?”

Phượng Thiên Vũ một bộ dáng như muốn thua ở vẻ mặt của nàng: ” Thay quần áo cho ta a. Không lẽ ngay cả chuyện này nàng cũng không biết chứ?”

Choáng váng! Long Phù Nguyệt hoảng hốt nhớ lại xem Hồng Lâu Mộng, tựa hồ là có một đoạn đại nha hoàn Tập Nhân của Bảo Ngọc giúp Bảo Ngọc thay quần áo, còn giống như thị tẩm. . . . . .

“Hôn mê, không phải là cởi xong quần áo, còn muốn thị tẩm chứ? ! Như vậy nàng sẽ gặp rắc rối lớn!” Nàng bất tri bất giác đem băn khoăn nói ra.

Trong đôi mắt hẹp dài của Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút buồn cười thú vị. Hắn tựa hồ là trêu nàng đến nghiện rồi, lấy cây quạt gõ đầu nhỏ của nàng, khẽ cười nói: “Nàng nói đúng rồi, thị nữ bên người đương nhiên là muốn thị tẩm .”

Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên: “Nằm ngủ trong mơ đi, ta mới không cần!”

Phượng Thiên Vũ lành lạnh nói: “Nàng không tuân thủ ước định, ta đây cũng không cần tuân thủ ba năm kỳ hẹn kia.”

Một câu thành công bắt được uy hiếp Long Phù Nguyệt, nhưng là, nhưng là, thân phận nàng đặc thù, quyết không thể dễ dàng thất thân . . . . . .

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn nhó thành một nắm. Phượng Thiên Vũ cao giọng cười to: “Oa nhi, nàng lại nghĩ sai lệch, thị nữ thị tẩm cũng không phải là loại ý tứ này, nàng chỉ cần ngủ ở trong phòng dưới đất bên cạnh của ta, buổi tối lúc ta đi tiểu đêm, nàng hầu hạ một chút là tốt rồi. Yên tâm, không được sự đồng ý của nàng. Ta tuyệt đối sẽ không động tới nàng.”

Long Phù Nguyệt thế mới biết thị tẩm theo lời hắn là có ý gì, hơi hơi yên lòng. Nhưng nghĩ đến ban đêm cùng với hắn chung sống một phòng, da đầu nàng liền run lên. Kiên trì nói : “Cái kia —— Điểm nhi vẫn chờ ta, ngươi, ngươi trước gọi thị nữ ban đầu hầu hạ ngươi được không?”

159. Chương 159: Vì Hắn Cởi Áo Nới Dây Lưng

"Vậy cũng không được." Phượng Thiên Vũ cười híp mắt nhìn nàng, một chút đường sống thương lượng cũng không có : "Ban đầu ta cũng không có thị nữ bên người, chỉ có thị thiếp, chẳng lẽ —— Nàng muốn để cho các nàng ấy đến hầu hạ ta?" Trong tròng mắt của Phượng Thiên Vũ lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

"Cái kia. . . . . Tùy tiện . . . . . ." Cũng không biết là vì sao, trong lòng Long Phù Nguyệt dâng lên một loại cảm giác quái dị chưa bao giờ có, giống như tức giận , lại như có chút đố kỵ. . . . . .

Đố kỵ? ! Long Phù Nguyệt bị cảm xúc kia làm kinh hoàng.

Ông trời, chính mình sẽ không thật sự thích tên phong lưu háo sắc này chứ chứ?

Nàng bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, trên mặt đỏ tươi một mảnh.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Phượng Thiên Vũ nhẹ nâng cằm của nàng, ánh sáng trong đôi mắt sâu như biển, lưu chuyển không chừng, lóe lên cực kì nguy hiểm : "Tùy tiện? Tiểu nha đầu, nàng lặp lại lần nữa thử xem? !" Ngón tay của hắn lướt qua môi của nàng, hơi hơi cúi đầu xuống, môi của hắn lại sát nàng vài phần, theo nàng không tinh xác thực nhìn ra, cách đôi môi của nàng khoảng cách mấy cm.

Long Phù Nguyệt kìm lòng không đậu nuốt nước miếng một chút, con thỏ một lòng dường như nhảy không ngừng.

Nữ nhân tốt không ăn thiệt thòi trước mắt! Từ để cho người khác thị tẩm cũng không dám nói ra nữa. Cười vẻ mặt chân chó, suýt nữa cười như đóa hoa nở trước mặt hắn: "Đâu có, đâu có, ta là thị nữ duy nhất bên người của ngươi nha, yên tâm, ta sẽ làm tốt bổn phận của ta, sẽ không lại để cho người khác chiếm đi. Ừm, cái kia, ta đầu tiên nói trước, ta chỉ là hầu hạ bắt đầu cuộc sống hàng ngày của ngươi nga, cũng không bao gồm chuyện khác. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ hài lòng gật gật đầu: "Ử, như thế mới ngoan." Hắn vươn cánh tay ra: "Tốt, trước thay quần áo ta đi."

Long Phù Nguyệt âm thầm cắn chặt răng: "Con bà nó, trách không được người ta nói Vương gia cổ đại đều là ký sinh trùng, ngay cả mặc quần áo cũng muốn người ta giúp. . . . . .

Bất quá, những lời nói này đó nàng cũng vẻn vẹn dám ở trong bụng oán thầm, cũng không dám nói ra. Kiên trì đi lên phía trước, giúp hắn cởi áo nới dây lưng . . . . . .

Vì thế, cuộc sống thị nữ bên người của Long Phù Nguyệt chính thức mở màn.

Thời gian giống như nước chảy, đảo mắt trôi qua hơn mười ngày, Long Phù Nguyệt cũng dần dần thích ứng loại cuộc sống thị nữ này, nàng cùng hắn đồng nằm một phòng, nàng ngủ ở giường ngoài, hắn ngủ ở giường trong, không xâm phạm lẫn nhau, cũng là bình an vô sự.

160. Chương 160: Tướng Vẻ Háo Sắc

May mắn Phượng Thiên Vũ còn tính quân tử, từ lần trước nhẹ nhàng hôn, hắn rốt cuộc không khinh bạc qua nàng, lại thích cùng nàng nói chuyện phiếm. Có nhiều thời điểm, lúc hắn trong phủ, nói Long Phù Nguyệt vì hắn pha một chén trà xanh, sau đó liền cùng nàng tán chuyện thiên nam địa bắc .

Câu dẫn hứng thú của Long Phù Nguyệt, nàng liền nói cho hắn một ít tri thức hiện đại. Cùng Trung Quốc ở thế kỷ hai mươi mốt, còn có kiến thiết hiện đại hoá, chế độ một vợ một chồng, hình thức các quốc gia. Giảng về bom nguyên tử ở nước Mĩ, lại giảng đến Lưu Đức Hoa, theo sau Lưu Đức Hoa còn nói đến thần tượng của nàng Châu Kiệt Luân. . . . . .

Thời điểm giảng đến Châu Kiệt Luân, trong đôi mắt to của nàng gần như toát ra hình trái tim, vẻ mặt háo sắc, khiến Phượng Thiên Vũ một phen khó chịu. Cuối cùng, biết được hai lần nàng hát đều là của Chu

Đổng, cư nhiên lại đặt quy định mới, về sau không thể hát bài hát của hắn. Bằng không, ba năm kỳ lại lần nữa trở thành phế thãi.

Long Phù Nguyệt có điểm óan niệm như chính chân mình vấp phải tảng đá. Bất quá nghĩ lại, hắn làm sao biết được bài nào là Chu Đổng? Hắc hắc, về sau lúc hát không cần nói là được.

May mà Phượng Thiên Vũ đối với nàng thập phần rộng lượng, cùng một chỗ nửa tháng, mặc dù quan hệ hai người là chủ tớ, nhưng giống như là bằng hữu, bình thường Long Phù Nguyệt cũng không bị quản thúc, ngày trôi qua thật thích ý.

Ở chung một chỗ thời gian dài, Long Phù Nguyệt thế mới biết, Phượng Thiên Vũ lại còn là một người đa tài, ở phương diện âm nhạc, sáng tạo nghệ thuật cư nhiên không hề thấp. Sáo, tiêu, đàn cổ, mọi thứ đều là sở trường, thời điểm rảnh rỗi, hắn liền mang theo Long Phù Nguyệt đến hoa viên nói chuyện phiếm ngắm trăng,

Thời điểm cao hứng, hắn lại thuận tay đàn một bản hoặc thổi một thủ khúc, nhìn lên trời đêm cao xa đầy sao, trở về chỗ cũ là tiếng đàn du dương của Phượng Thiên Vũ, khoảnh khắc không khí cảm động lưu chuyển, tồn tại giữa hai người.

Long Phù Nguyệt thời điểm ở hiện đại vẫn là cuộc sống với tiết tấu nhanh, căn bản không có thời gian nhàn hạ cảm thụ hoa nở hoa tàn, côn trùng kêu, chim hót, càng thiếu cơ hội tĩnh tâm thưởng thức ti trúc chi âm ảo diệu. Bây giờ trời ột đống thời gian, đối với tiếng đàn tiếng tiêu của Phượng Thiên Vũ, nàng cảm giác tư tưởng nhỏ của mình cũng được đề cao không ít.

Chẳng qua nàng buổi tối phải ngủ lại ở Phượng Vũ Thiên các, tiểu viện của mình coi như rốt cuộc trở về không được. Nhắc tới cũng kỳ lạ, Phượng Thiên Vũ luôn luôn phong lưu coi như là cấm dục, mười mấy ngày nay không kêu một thị thiếp nào lại đây bồi ngủ, dường như sống cuộc sống giống như hòa thượng, hắn chịu được, có người lại chịu không nổi . . . . . .

161. Chương 161: Ngươi Tới Đúng Thời Điểm

Một buổi tối, bầu trời đầy sao, Phượng Thiên Vũ hưng trí dâng cao, tiện tay khảy một thủ khúc, leng keng thùng thùng tiếng đàn đổ xuống dưới bầu trời đêm, giống như giọt sương ngưng đọng trong đêm trăng, cùng với hương vị cỏ cây thơm ngát thấm vào lòng người.

Long Phù Nguyệt tay nâng má, ngưng thần nghe hắn khảy đàn, tinh thần dần dần có chút mơ hồ, một loại tương tự với cảm giác hạnh phúc lặng lẽ nổi lên trong lòng, bốc lên, tựa hồ muốn tràn đầy đi ra. . . . . .

Đang say mê , chợt nghe sâu trong hoa viên cũng ẩn ẩn truyền đến từng hồi giai điệu, Phượng Thiên Vũ ngưng tiếng đàn một chút, lộ vẻ chần chờ, chỉ chốc lát sau, sâu trong hoa viên truyền đến tiếng đàn mạnh mẽ, cũng khảy cùng một nhạc khúc, cùng Phượng Thiên Vũ tiếng đàn hòa nhịp, giai điệu đan vào nhau.

Leng keng thùng thùng tiếng đàn chậm rãi vang lên trong màn trời, lượn lờ một hồi, tràn ra. Phảng phất như là tình nhân thỏ thẻ. . . . . .

Long Phù Nguyệt sớm đứng ở nơi đó, nghe này hai tiếng đàn kẻ xướng người hoạ, nước sữa hòa nhau, trong lòng nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác quái dị, cảm giác mình tựa như là bên thứ ba đột ngột đến sai thời điểm. . . . . .

Nàng liếc nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, thấy hắn hai mắt giống như khép như mở, phảng phất đã hoàn toàn đắm chìm trong tiếng đàn.

Một khúc đi qua, dư âm vẫn lượn lờ.

Phượng Thiên Vũ chậm rãi mở to mắt: “Nhã Nhi, là ngươi sao?”

Sâu trong bụi hoa một thanh âm mềm mại truyền đến: “Nhã Nhi nghe xong Vương gia khảy đàn, nhất thời vong tình, quấy nhiễu nhã hứng Vương gia, Nhã Nhi đáng chết.”

Theo tiếng nói, một nữ tử ôm ấp đàn cổ thướt tha từ trong bụi hoa đi ra. Nàng, mặc quần vàng nhạt, viền đều là dùng tơ vàng bạc mà thêu, dáng vẻ hoa lệ mà phiêu dật. Tóc đen dài búi thành một búi tóc năm đọan, giắt một cây trâm ngọc bích, ngọc châu trên trâm cài theo cước bộ của nàng mà lắc lư, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, yếu đuối nhỏ và cao.

Nàng nhẹ nhàng đối với Phượng Thiên Vũ thi lễ một cái: “Vương gia, Nhã Nhi bồi tội.”

Phượng Thiên Vũ mi dài mỉm cười nói, tựa tiếu phi tiếu: “Bất quá chỉ là đánh đàn mà thôi, có tội gì? Ngồi xuống.”

Nhã Nhi nhãn tình sáng lên, trong đôi mắt như có nước lưu động: “Đa tạ Vương gia.”

Tìm vị trí, ngồi xuống.

Phượng Thiên Vũ cười nói: “Vừa vặn bổn vương hơi mệt chút, ngươi tới vừa đúng thời điểm.”

162. Chương 162: Vuốt Mông Ngựa Lại Vỗ Vào Đùi Ngựa Trước

Nhã Nhi thản nhiên cười, tươi như hoa xuân nở rộ, nàng nhìn điểm tâm cùng rượu bày biện trên bàn, đôi mi thanh tú nhăn lại“Vương gia, đồ ngọt với rượu, vậy có chút không thích hợp. . . . . .”

Nàng liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, ôn nhu nói: “Phù Nguyệt cô nương, ngươi bây giờ may mắn là thị nữ bên người Vương gia, đây chính là phúc khí tám đời cũng tu không đến, ẩm thực , cuộc sống hàng ngày của Vương gia , chính là một chút cũng không được qua loa, một chút lầm lỗi, cũng không phải là ngươi một thị nữ nhỏ nhỏ có thể được tha thứ ”

Lại quay đầu hướng Phượng Thiên Vũ vén áo thi lễ: “Nô tì kêu người chuẩn bị một ít đồ ăn thanh nhã, thỉnh Vương gia nếm thử.”

Nàng vỗ nhẹ hai tay, xuất hiện hai tiểu nha hòan tóc trái đào bưng hai hộp đựng thức ăn. Đặt ở trên bàn nhỏ.

Nhã Nhi tự mình mở hộp đựng thức ăn, đồ ăn mùi thơm ngát từng đợt từng đợt bay tản ra. Nàng ân cần bố trí tốt đồ ăn, khẽ cười nói: “Vương gia, đây là Nhã Nhi tự mình xuống bếp vì ngài làm. Vương gia nếm thử, rất vừa miệng.”

Long Phù Nguyệt cười híp mắt nhìn nàng giống tiểu ong mật dường như bận trước bận sau, không cần phải nói, lại là đến câu dẫn hắn. Loại tiết mục này, tiểu thuyết xuyên việt thường có, ngốc nghếch vãn luôn là ngốc nghếch. Cắt, mất công nàng ta đánh một bản đàn rất hay, thì ra trong đầu lại là tương hồ. Hiện tại là thời điểm đánh đàn khoe khoang văn nhã, nàng lại làm một bàn thức ăn , hắc hắc, vậy cũng có điểm không hợp với phong cảnh. . . . .

Nàng nhìn trộm nhìn Phượng Thiên Vũ, quả nhiên thấy lông mày đẹp của hắn hơi hơi nhăn lại, trong ánh mắt có một tia không kiên nhẫn.

“Nhã Nhi, ai cho phép ngươi đem thức ăn mang đến nơi đây?” thanh âm Phượng Thiên Vũ gần như không có cao thấp phập phồng, nhưng không khí chung quanh tựa hồ chợt giảm xuống hơn mười độ, đông lạnh Nhã Nhi đến run.

Nàng nhìn thấy Phượng Thiên Vũ sắc mặt không tốt, sợ tới mức bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, rung giọng nói: “Nhã Nhi nghe bọn nha đầu nói Vương gia bữa tối ăn không nhiều lắm, chắc là tại phòng bếp làm không hợp khẩu vị Vương gia, cho nên Nhã Nhi mới. . . . . .”

Nàng một câu chưa nói xong, Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: “Ai cho ngươi lá gan, dám trộm nghe chuyện của bổn vương?”

Thanh âm của hắn thực bình thản, lại làm cho Nhã Nhi toàn bộ thân mình đều sợ tới mức run rẩy lên, nằm dưới đất, không dám đứng dậy.

Long Phù Nguyệt xem nàng vuốt mông ngựa lại vỗ vào đùi ngựa trước, trong lòng âm thầm buồn cười, đi đến một bàn đồ ăn trước mặt, rất không khách khí mỗi dạng đồ ăn đều nếm thử một miếng.

163. Chương 163: Ngươi Cho Ngươi Là Nguyệt Lão A!

Long Phù Nguyệt xem nàng vuốt mông ngựa lại vỗ vào đùi ngựa trước, trong lòng âm thầm buồn cười, đi đến một ít bàn đồ ăn trước, rất không khách khí mỗi dạng thức ăn đều nếm thử một miếng, miệng chậc chậc lên tiếng: "Không sai, cảm giác rất không tồi, Vương gia, xem nàng có tấm lòng như vậy tạm tha nàng đi. Ta vừa vặn có chút đói khát, những thức ăn này coi như là lấy."

Lại nhìn Nhã Nhi đang nằm ở dưới liếc mắt một cái: "Ta nói Nhã Nhi tỷ tỷ, hiếm khi tỷ có tâm như vậy, về sau này nhiệm vụ nấu cơm, thức ăn liền giao cho tỷ."

Nhã Nhi. . . . . .

Phượng Thiên Vũ. . . . . .

Long Phù Nguyệt không hề nhìn hai người, ăn uống no đủ, nàng hài lòng vỗ vỗ bụng, cười hì hì nói : "Tốt lắm, ta ăn no, hai người các ngươi cứ tiếp tục."

Xoay người muốn đi. Phượng Thiên Vũ duỗi tay ra, liền giữ nàng lại: "Tiểu nha đầu, nàng muốn đi đâu?"

Long Phù Nguyệt tay vuốt ve vuốt sói của hắn, đánh trọn vẹn nấc: "Đại gia không thích làm bóng đèn, Đại gia lại càng không thích ngoạn song phi, cho nên! Đại gia phải đi về ngủ, hai người các ngươi tiếp tục, không cần ta phải xen vào."

Sải bước một mạch đi.

Nàng liên tiếp Đại gia gần như đem Phượng Thiên Vũ khiến cho hôn mê, lời nói của nàng hắn mặc dù có hơn phân nửa không hiểu, nhưng là có thể đoán ra đại thế ý tứ, khuôn mặt tuấn tú lập tức đen hơn phân nửa, nha đầu kia, càng lúc càng lớn mật rồi! Cư nhiên cùng hắn tự xưng Đại gia, xem ra là chính mình quá nuông chiều nàng, là nên dạy dỗ. Bằng không về sau chỉ sợ sẽ cưỡi ở trên đầu của hắn tác oai tác quái. . . . . .

"Bất quá, đây là không phải nha đầu kia đang biểu hiện ghen tuông sao?" Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên tâm tình thật tốt. Cũng không nhìn ngó gì Nhã nhi còn nằm phía dưới, xoay người cũng rời đi .

Hồi lâu, Nhã Nhi mới chậm rãi ngẩng đầu. . . . . .

Nửa đêm.

Long Phù Nguyệt mộng đẹp say sưa, ngón tay út thật tê rần, nàng ôi kêu một tiếng, một vòng lăn lông lốc nhảy dựng lên, mơ mơ màng màng trừng mắt Phượng Thiên Vũ: "Vũ Mao sư huynh, ngươi nửa đêm không ngủ được, lại muốn làm cái gì?"

Thì ra Long Phù Nguyệt ngủ luôn luôn say mê, gần như rất kiên trì, mỗi lần Phượng Thiên Vũ lay động nàng, một lúc lâu mới có thể tỉnh lại. Sau đó Phượng Thiên Vũ liền tìm một biện pháp, giữa ngón tay út hai người buộc một sợi dây đỏ, mỗi lần Phượng Thiên Vũ ban đêm muốn cái gì, kéo dây đỏ, liền có thể đem nha đầu kia lay tỉnh.

164. Chương 164: Nàng, Nhịn

Ban đầu Phượng Thiên Vũ ngủ rất ngoan , cả đêm cũng dậy không nổi lần một lần hai . Đêm nay lại kỳ quái, cứ hai canh giờ, lại kéo tỉnh nàng nhiều lần. Làm cho nàng khi rời giường cơn giận cứ thửng tắp bay lên, nếu như không phải nhìn hắn là một Vương gia, nàng liền leo lên mà đánh hắn một trận!

Nàng vừa mới gọt cho hắn một quả táo, sau đó bò lại giường của mình, tìm được Chu công còn chưa kịp trải rộng bàn cờ ra, hắn liền đem nàng kéo trở lại!

Người này, có phải uống rượu nhiều quá hay không, muốn sửa chửa nàng có phải không?

Trong đôi mắt to của nàng tất cả đều là ngủ không đủ, bất mãn lửa giận, âm thầm đem ngón tay bẻ vang lên răng rắc. Nàng quyết định, hắn lại ép buộc, nàng sẽ không hầu hạ hắn!

Phượng Thiên Vũ đối với lửa giận của nàng, đem tất cả như nhìn không thấy, hắn nghiêng ngừoi tựa tại trên giường, cười híp mắt nói: "Đi, gọt một trái lê, Đại gia có chút nóng nhiệt."

Nóng nhiệt? Nha , hắn là chưa thỏa mãn dục vọng sao? ! Dựa vào cái gì mà ép buộc nàng đến dập lửa!

"Ngươi cho ngươi là hoàng tử ngươi liền rất giỏi a? Ngươi làm như thế này gọi là chà đạp nhân quyền ngươi hiểu hay không! Lúc nửa đêm không ngủ được ép buộc đến ép buộc đi, ngươi không ngủ lão nương còn muốn ngủ! Tên ngạo mạn tự đại, nghĩ đến cao to tuấn tú thì giỏi lắm sao ? Một đại nam nhân mà xinh đẹp một cách hại nước hại dân như vậy , cái này gọi là yêu nghiệt ngươi hiểu hay không?Ở thời đại kia của chúng ta bộ dáng này của ngươi tuyệt đối là cực phẩm tiểu thụ! Hừ! Nhỏ mọn, ta không phát uy, ngươi cho ta là dễ khi dễ lắm phải không?"

Long Phù Nguyệt đem trái lê xem như là gương mặt của Phượng Thiên Vũ , một mặt nảy sinh ác độc từng đao từng đao chém xuống, một mặt lầm bầm mắng nhiếc ác độc thương tiếc.

"Cực phẩm tiểu thụ? Cái gì vậy?" Ngòai cửa truyền đến một thanh âm trầm ấm mà nguy hiểm, đem Long Phù Nguyệt hoảng sợ, suýt nữa cắt trúng ngón tay của chính mình.

Nàng mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy Phượng Thiên Vũ ôm cánh tay tựa tại cửa, một đôi mắt hoa đào híp lại,

"Nga, cái kia. . . . . Cực phẩm tiểu thụ chính là. . . . . Chính là nam tử cực phẩm gầy gò, ừm, ưm, ta khen ngươi đó. Hắc hắc."

Long Phù Nguyệt nhìn hắn không tốt nheo mắt lại, hoảng sợ, vội vã giải thích lung tung. Hắc, nếu nói cho hắn biết hàm nghĩa thực sự của cực phẩm tiểu thụ chính là, nói không chừng người kia sẽ bóp chết nàng.

Rất nhanh đã gọt xong mọt mâm lê, tất cả lớn nhỏ đều có hình thù kỳ quái , Long Phù Nguyệt nhìn vẻ mặt hắn cười tủm tỉm, thật muốn đem một mâm lê này chụp đến trên mặt của hắn! Bất quá, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, vì ước hẹn ba năm, nàng, nhịn!

165. Chương 165: Đưa Dê Vào Miệng Cọp

"Được rồi, lê cắt xong rồi, đại thiếu gia thỉnh từ từ dùng."

Vù, khốn đã chết. Long Phù Nguyệt ngáp một cái thật dài, không hề để ý tới ngừoi ác liệt ở phía sau kia, trở về phòng ngủ, bổn tiểu thư ngủ bù đi.

Ngã đầu đi nằm ngủ.

Lại nửa canh giờ. . . . . .

Ngón út lại mạnh tê rần! Con bà nó, không để ý tới hắn! Tiếp tục ngủ.

Ngón út mạnh bị người vừa tung, wow! Đau chết! Trời ơi, hắn rốt cuộc còn để cho con ngủ hay không a?

Long Phù Nguyệt cũng nhịn không được nữa, nhảy dựng dựng lên, nhào tới trên giường Phượng Thiên Vũ , vươn tay bóp cổ của Phượng Thiên Vũ : "Lão nương cùng tên ác nhân này liều mạng!"

Ngón tay của nàng còn chưa đụng tới cổ Phượng Thiên Vũ , liền bị người nào đó thực nhẹ nhàng bắt lấy, tiếp theo trên người căng thẳng, nàng đã nằm trong vòng ôm thật ấm áp. Từ trên đỉnh đầu truyền xuống âm thanh cố nén cười của Phượng Thiên Vũ : "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng lại bắt đầu yêu thương nhung nhớ với ta rồi, thật đúng là hoài niệm a."

"Yêu thương nhung nhớ? Hừ, nằm mơ đi!" Long Phù Nguyệt dị thường nổi giận, mạnh mẽ ngẩng đầu, lại rơi vào đôi mắt đầy ma mị kia, hắn đang thảnh thơi hướng về phía nàng tà tà cười, sóng mắt lưu chuyển trong ánh mắt hẹp dài của hắn, phong lưu vô hạn.

Không phải không thừa nhận, người này cười rộ lên phi thường mê người, khóe mắt đuôi lông mày bay lên đặc biệt mị lực. Mặc cho ai đón nhận ánh mắt như vậy , hai má đều đã nóng bỏng. Huống chi thân thể nàng bây giờ còn đang nằm trong vòng tay của người nào đó, ở tư thế mờ ám như thế này.

Long Phù Nguyệt cúi đầu, để che dấu xấu hổ trước mắt .

Bên tai, truyền đến tiếng cười sang sảng của tên kia.

"Ôi, lại đỏ mặt!" Hắn vẻ mặt vô tội, véo nhẹ hai má nóng bỏng của nàng, bên môi gợi lên tươi cười mang theo vài phần trêu tức, trong ánh mắt bất cần đời mang theo nhiều ý cười bỡn cợt .

"Người nào đỏ mặt? !" Long Phù Nguyệt đánh chết cũng không thừa nhận, nàng ở trong lòng hắn quẩy người một cái, muốn thoát khỏi cục diện hiện tại xấu hổ này.

Chợt nghe Phượng Thiên Vũ hít vào thở ra một hơi: "Tiểu nha đầu, không cần cử động nữa rồi, bằng không, ta không dám cam đoan sẽ phát sinh cái gì."

"Ngươi. . . . . ." Long Phù Nguyệt thế này mới phát giác giữa hai chân có một thứ gì đó thô sáp đẩy lấy chính mình. . . . . Mặt của nàng cúi gằm xuống, gần như muốn bốc cháy lên. Không dám cử động nữa, sau đó, nàng vô cùng hối hận biết là đã tự đưa dê vào miệng cọp.

166. Chương 166: Nàng Nhìn Một Cái Ta Có Dám Hay Không

"Ngươi. . . . . Ngươi buông trước." Cơn giận của Long Phù Nguyệt toàn bộ tiêu tán, cực lực xem nhẹ thân thể kia đã có chút nóng rực .

"Không buông!" Hắn giống tiểu hài tử đang bướng bỉnh , ôm nàng thật chặc, xem ra như là true nàng đến mức nghiện.

"Ngươi. . . . . !" Long Phù Nguyệt nổi giận, hai tay của nàng bị hắn giam cầm , hoàn toàn không nhúc nhích được mảy may, nhưng là, nàng còn có chân phải không? Trong nháy mắt này, nàng đang nhớ lại khĩ thuật phòng sói ở hiện đại, khóe môi lộ ra một tia cười xấu xa, đầu gối mạnh hướng về phía trước!

Bất quá, còn chưa kịp làm tổn thương đến vận mệnh tử của hắn, đôi mắt hắn nhíu lại, so với nàng nhanh hơn nửa phần, chân của hắn liền bò lên nhanh chóng vô cùng , đem cái chân thiếu chút nữa gây họa kia của nàng ngăn chận lại: "Tiểu nha đầu, tâm nàng thật nham hiểm , nàng muốn làm cho Đại gia không thể làm người được sao?" kiaTrong giọng nói của hắn có chút uy hiếp đắc ý. Lại gợi cảm đòi mạng .

"Xứng đáng! Ta chính là cho ngươi không thể làm người, đỡ phải ngươi lại đi hủy thanh bạch của người khác. . . . . ."

"Ha ha, nàng không cho ta hủy người khác, ta đây chỉ có hủy của nàng sao." Phượng Thiên Vũ cười giống như con hồ ly, cúi đầu ở trên cái miệng nhỏ của nàng nhẹ nhàng hôn xuống.

"A, ngươi dám! Ngươi là kẻ đại háo sắc, buông. . . . . ."

Lúc này, hai tay của nàng bị hắn một tay nắm, giam cầm lên đỉnh đầu phía trên, mà hai cái đùi cũng bị hắn tách ra, tư thế hai người , mờ ám nói không nên lời. Mà Long Phù Nguyệt một chút biện pháp cũng không có. Võ công của nàng nếu đem so với Phượng Thiên Vũ mà nói, gần như là không đáng giá nhắc tới.

"Không dám?"

Phượng Thiên Vũ ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng, đôi mắt màu lam trở nên sâu thăm thẳm, như mặt nước hồ sâu, như muốn đem Long Phù Nguyệt cắn nuốt: "Tiểu nha đầu, nàng nhìn một cái ta có dám hay không."

Không nói lời gì, cúi đầu liền hôn lên đôi môi đỏ sẫm kia của nàng. . . . . .

Môi của nàng thật ngọt ngào y như trong trí nhớ của hắn, thơm ngát và ngọt ngào, Phượng Thiên Vũ vốn là hù dọa nàng, nhưng vừa chạm đến môi nàng, hắn cũng rốt cuộc ép không được lửa nóng dục vọng chính mình. . . . . .

Mạnh mẽ cạy mở môi của nàng, đầu lưỡi linh hoạt cùng cái lưỡi đinh hương của nàng dây dưa, nụ hôn của hắn thâm trầm hữu lực, bá đạo và ôn nhu.

Tim Long Phù Nguyệt đập như nổi trống, nàng muốn đẩy hắn ra, hai tay hai chân lại đều bị hắn giam cầm, hoàn toàn không có chút khí lực . Nàng ở trong lòng hắn vặn vẹo một chút. Lại nghe đến tiếng động hắn hít vào thật sâu, hôn đến càng thêm nồng nhiệt. . . . . .

167. Chương 167: Muốn Dây Dưa Nàng Một Đời

Long Phù Nguyệt dưới nụ hôn sâu của hắn , cũng suýt nữa mất hết hồn phách, trong cơ thể giống như cũng có sự tăng vọt bắt đầu bắt đầu khởi động, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng, suýt nữa rên rỉ ra tiếng.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, gả cho ta đi, ta sẽ đối với nàng thật tốt. . . . . ." Phượng Thiên Vũ ôm chặt nàng, dường như thở dài nói một câu như vậy, lại hôn lên môi của nàng.

"Gả cho hắn? A, không!" Long Phù Nguyệt bỗng nhiên ở trong mê say tình triều tỉnh táo lại!

Nam nhân phong lưu như thế này không phải nàng có thể muốn. Nàng không muốn vì nhiệt tình nhất thời mà hại hắn!

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên khẽ cắn xuống phía dưới! Một mùi máu tanh tràn ngập trong miệngnàng .

Phượng Thiên Vũ không nghĩ đến nàng sẽ ở lúc này cắn hắn, nhất thời không có phòng bị, đầu lưỡi bị nàng cắn nát, hắn thét lớn một tiếng, như tia chớp ngẩng đầu, đau nhức làm cho hắn khoảnh khắc thanh tỉnh. Cúi đầu nhìn Long Phù Nguyệt, Long Phù Nguyệt hai gò má ửng hồng, hai mắt to lại mở to tròn, nước mắt giống những chuỗi hạt châu lăn xuống: "Phượng Thiên Vũ, ngươi thả ta, bằng không ngươi ngươi sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận!"

"Hối hận?" Phượng Thiên Vũ không rõ hắn có cái gì phải hối hận , nàng hiện tại đã không phải là đứa bé, hơn nữa mình cũng rất thích nàng, quyết định muốn dây dưa nàng một đời, vậy hắn còn có cái gì phải hối hận?

Nhưng nước mắt nàng lại giống như những hạt mưa bỏng đau hắn, không tự chủ được , hắn buông nàng ra.

Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên, sửa sang lại quần áo hỗn độn trên người, nàng một lòng phốc phốc trực nhảy, không dám nhìn đôi mắt đỏ sậm bị tình dục thiêu đốt của Phượng Thiên Vũ. Nàng liền lùi lại vào bước, thối lui đến một khoảng cách tương đối an toàn , thế này mới hít một hơi dài, lạnh lùng thốt: "Phượng Thiên Vũ, ta không phải oanh oanh yến yến trong gì phủ của ngươi, ngươi nếu chỉ là muốn tiết dục, thỉnh đi tìm người khác.

168. Chương 168: Nàng Nếu Quả Thật Gả Cho Hắn Tuyệt Đối Là Một Tai Nạn

"Trêu đùa? !" Phượng Thiên Vũ nhướng mày, bỗng dưng hắn đứng bật dậy, hắn đã bay tới trước mặt của nàng, ngón tay thon dài trắng noãn nâng cằm nàng lên, nguy hiểm nheo mắt lại: "Nàng thật sự nghĩ như vậy?" Khuôn mặt hắn lạnh cứng, khẩu khí đông cứng, trong tròng mắt lại hình như có một tia bị thương

"Được! Ta đây liền như nàng mong muốn! Nàng cũng đừng hối hận!" Hắn phút chốc buông nàng ra. Xoay người đi thẳng ra cửa.

Long Phù Nguyệt suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, qua một lúc lâu mới chậm rãi bò lại giường của mình, dùng chăn trùm kín lấy đầu, tiếp tục ngủ, tiếp tục ngủ, nàng bị hắn sai sử một buổi tối, mệt chết người rồi. Tiếp tục ngủ đi, người này đi ra ngoài, vừa vặn không có người lại quấy rầy nàng. . . . . .

Long Phù Nguyệt liều mạng tự thôi miên chính mình, nhưng là, nhưng là nàng cũng là rốt cuộc ngủ không được.

Hắn làm sao vậy? Nhìn mặt hăn ra vẻ chưa thỏa mãn dục vọng, có lẽ là đi tìm thị thiếp để hạ nhiệt rồi. . . . . Đi thôi, đi thôi! Nàng mới sẽ không hối hận đấy! Nhưng là, nhưng là vì sao lòng của nàng quá chua? Rất…muốn khóc. . . . . .

Một đêm này, nàng chẳng biết đi vào giấc ngủ lúc nào, khi tỉnh lại trên gối đầu có một chút ẩm ướt, nàng không biết, đây là nước miếng của nàng, hay là nước mắt?

Sáng sớm ngày thứ hai, nàng hiếm khi, không chờ người khác tới kêu, liền tự mình bò dậy. Theo bản năng nghiêng đầu nhìn trên giường của Phượng Thiên Vũ vẫn hỗn độn như cũ, Phượng Thiên Vũ đi rồi vốn không có rồi trở về. . . . . .

Long Phù Nguyệt đỏ bừng cái miệng nhỏ nhắn bị nàng cắn thành trắng bệch, nha , đồ Lessbian, phá gay, đại ngựa đực! Vài ngày không có nữ nhân liền ra dáng chưa thỏa mãn dục vọng! Hừ, còn muốn bảo nàng gả cho hắn? Hừ! Nàng nếu quả thật gả cho hắn tuyệt đối là một tai nạn!

Nàng tức giận lẩm bẩm, trong lòng không biết tại sao lại vắng vẻ , như thế nào cũng đầy bất mãn. Loạn xạ đem đệm chăn cuốn lên. Lại rửa mặt. Nàng liền đi ra cửa.

Ánh nắng sáng sớm không giữ lại chút nào bao trùm ở trên người của nàng, ấm áp , vô cùng thoải mái. Long Phù Nguyệt hít một hơi thật dài, không muốn, cái gì cũng không cần suy nghĩ.

Ba năm, nàng chỉ có ba năm sẽ tự do. Đến lúc đó nàng muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Cũng giống như một hiệp nữ, xông pha giang hồ, nói không chừng còn có thể đụng tới một người giống Trương Đan Phong (chuyện Trương Đan Phong , mời đọc phiêu bạt hiệp ảnh lục đại hiệp khách, có mối tình thắm thiết .

169. Chương 169: Hắn Tại Sao Không Đi Tìm Cơ Thiếp Dập Lửa?

Ba năm, nàng chỉ cần ba năm sẽ có liền tự do. Đến lúc đó nàng muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Cũng giống như một hiệp nữ, xông pha giang hồ, nói không chừng còn có thể đụng tới một người giống Trương Đan Phong

(chuyện Trương Đan xưa, mời đọc phiêu bạt hiệp ảnh lục , có mối tình thắm thiết đối với chính mình, sau đó hai người dắt tay sóng vai lưu lạc giang hồ, thật là chuyện cỡ nào thích ý? Vương gia, nàng mới không cần đâu đâu. Nhất là Vương gia ngựa đực. . . . . .

Long Phù Nguyệt tự suy nghĩ xây dựng kế hoạch tương lai tốt đẹp cho chính mình, nên lãnh đôi mắt như gấu trúc, hô hấp vài ngụm không khí mới mẻ, ai, cổ đại này chỉ có không khí là tốt nhất, không có ô nhiễm, mang theo một luồng hương thơm ngát của cỏ cây tươi mát . . . . . .

"Phù Nguyệt cô nương, Vương gia bảo cô nương nhanh chóng đến thư phòng hầu hạ rửa mặt chải đầu." Một gia đinh đi lên phía trước, truyền đạt mệnh lệnh của Phượng Thiên Vũ.

Thư phòng? Tên kia tối hôm qua không đi tìm mỹ nhân, mà là đi thư phòng?

Tâm Long Phù Nguyệt bỗng nhiên trở nên tốt hẳn lên. Nàng gật gật đầu: "Ừm, được rồi, ta đã biết, sẽ đi ngay."

Thư phòng cách Phi Vân Các cũng không xa, Long Phù Nguyệt rất nhanh chạy đến. Cũng không đợi thông báo, nàng đẩy cửa chạy đi vào

Phượng Thiên Vũ giống không có việc gì, ngồi ở trên giường sau án thư, thấy nàng tiến vào, trên mặt của hắn bình tĩnh không có sóng: "Giúp bổn vương thay quần áo."

"Dạ!" Long Phù Nguyệt cũng không dám nhìn hắn, trải qua tối hôm qua ôm hôn, giữa nàng và hắn luôn luôn có chút không được tự nhiên. Nàng ngẩng đầu nhìn quần áo trên giá áo: "Muốn. . . . . Muốn mặc bộ nào?"

Phượng Thiên Vũ cũng không thèm nhìn tới nàng: "Bổn vương một lát muốn đi vào triều, nàng nói ta nên mặc bộ nào? !"

Nha, người này chưa thỏa mãn dục vọng đâu! Nói chuyện cư nhiên mang theo mùi thuốc súng. Nhưng mà, hắn tại sao không đi tìm cơ thiếp để dập lửa?

Long Phù Nguyệt trong lòng âm thầm oán thầm, miệng cũng không dám nói gì. Nhìn bộ mặt lạnh như ai quỵt nợ hắn, lạnh hù chết người.

Được rồi, nể tình hắn không đi làm ngựa đực, nàng quyết định không cùng hắn so đo.

Cúi đầu lấy ra triều phục của hắn, đi tới giúp hắn mặc vào, triều phục này mặc vào có chút phiền phức, Long Phù Nguyệt lại không từng hầu hạ qua người khác như thế nào, trong lòng nàng lại có chút khẩn trương, nhất là cái ngọc đái kia, phải vòng qua hông của hắn cài lên.

Hai tay nàng vòng quanh eo của hắn, tay nhỏ bé hơi có chút phát run, càng run run cái ngọc đái kia càng không cài được, mặc dù khí trời là đầu mùa xuân, nàng lại ra một đầu đầy mồ hôi

170. Chương 170: So Với Duổi Tóc Thời Hiện Đại Còn Muốn Thẳng Hơn

"Ai, thật là một tiểu ngu ngốc! Ta tự mình làm!" Phượng Thiên Vũ rốt cuộc chịu không nổi tay chân của nàng, đem trâm ngọc tự mình cài lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đỏ bừng: "Hừ, chuyện mình có thể làm lại bắt người khác làm, không nói chính mình lười, lại nói người khác ngốc. Stop!"

Trong lòng nàng âm thầm oán, bất quá nhìn cái khuôn mặt kia bình thường luôn mỉm cười hiện tại lại nhăn ngó giống như khối băng lớn, nên nàng không dám nói ra khỏi miệng.

"Đi, mang nước tới , cho ta rửa mặt." Phượng Thiên Vũ chỉ vào chậu nước trước mặt .

"Dạ!" Long Phù Nguyệt phối hợp, bưng chậu rửa mặt lên đi ra ngoài.

Di, nha đầu kia bỗng nhiên tại sao lại biết nghe lời rồi? Có phải lại nghĩ tới trò gì mới mẻ đa dạng hay không?

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu nhíu mày, khóe môi lộ ra một chút cười khổ. Nha đầu này, hắn thật sự hoàn toàn không rõ trong đầu nhỏ của nàng nghĩ cái gì. Lại chết tiệt bị nàng hấp dẫn, bị nàng cự tuyệt, làm cho hắn thực căm tức, nhưng khi đối mặt với nữ nhân khác, hắn lại hoàn toàn mất đi hứng thú làm bất cứ việc gì .

Nước, rất nhanh mang tới . Hắn cúi người xuống rửa sạch mặt, Long Phù Nguyệt lại đưa một khăn mặt ấm áp , giúp hắn lau sạch, nhìn một đầu tóc đen như sa tanh, nàng cũng không biết mình là xuất phát từ tâm lý gì, bật thốt lên nói: "Ta giúp ngươi xử lý tóc một chút đi?"

Phượng Thiên Vũ hơi hơi sửng sờ một chút, tóc của hắn bình thường đều có sư phó chuyên môn chải đầu xử lý, bất quá, lần này nếu là Long Phù Nguyệt tự động xin đi giết giặc, hắn thật cũng không cần thiết phải phản đối. Gật gật đầu: "Được rồi."

Tóc của hắn mềm nhẫn như gấm vóc thượng hạng, làm cho Long Phù Nguyệt thật một phen hâm mộ. Nha , so với duổi tóc thời hiện đại còn muốn thẳng hơn, không biết người này là bảo dưỡng thế nào.

Long Phù Nguyệt lúc ở hiện đại,rất yêu thích đùa nghịch tóc người khác, thường thường không có việc gì giúp đồng sự xử lý, đa dạng kiểu cách, sánh với sư phó ở tiệm làm tóc còn muốn nhiều mới mẻ hơn.

Ai, bây giờ là trở về không được, không biết tóc các đồng nghiệp có ai ở xử lý, các nàng hẳn sẽ tưởng niệm nàng. . . . . .

Nàng bất giác có chút xuất thần. Trong tay cũng không nhàn rỗi, đem tóc Phượng Thiên Vũ kéo, xắn, đem đầu tóc ở sau ót lấy phương thức xoay tròn lúc xoay lúc quấn, sau đó dùng trâm ngọc màu xanh gài tóc cố định.

Tóc vấn hoàn hảo, đem đuôi tóc ở lại bên ngoài, xử lý ra một chút cảm giác hỗn độn tự nhiên .

171. Chương 171: Toàn Bộ Một Người Xinh Đẹp Mỹ Nữ. .

Nàng rời đi vài bước, ở sau lưng đánh giá một phen, wow, lại một tạo hình thục nữ mới mẻ, kiểu này phối hợp với quần áo, lễ phục dạ hội màu trắng , tham dự yến hội nhất định mê hoặc được nam nhân đệ nhất. . . . . .

Di, mê hoặc nam nhân? Long Phù Nguyệt bỗng nhiên kịp phản ứng. Hôn mê, người kia là một Vương gia, nàng tại sao lại thất thần cư nhiên tạo cho hắn kiểu tóc thục nữ ?

Phượng Thiên Vũ cảm giác nàng làm xong ình, liền quay người lại coi, đang muốn nói cái gì, Long Phù Nguyệt cũng rốt cuộc nhịn không được, chỉ vào hắn đặt mông ngồi dưới đất, thực không hình tượng cười lên ha hả.

Phượng Thiên Vũ Tâm linh cảm mãnh liệt, quơ lấy gương vừa thấy. Khuôn mặt tuấn tú lập tức đen thui! Này, đây là cái kiểu tóc quỷ gì? ! Tại sao lại ẻo lả như vậy? Tướng mạo hắn vốn tuấn mỹ, lại làm cái kiểu tóc như vậy, toàn bộ giống như một người xinh đẹp mỹ nữ. . . . . .

“Xú nha đầu, nàng là cố ý phải không?” Phượng Thiên Vũ gần như là nghiến răng nghiến lợi trừng mắt Long Phù Nguyệt, Long Phù Nguyệt cười càng vui mừng rồi, gần như đến thân mình không dậy nổi, miệng còn vội vàng giải thích: ”Ha ha, cái kia. . . . . Thật ngại quá, ta nghĩ sai rồi, gặp lại ngươi này một đầu so với tóc của Hải Phi Ti còn thẳng hơn, ta còn tưởng rằng ngươi là nữ đồng sự của ta đấy. Ta đây liền sửa cho ngươi. . . . . .

Xõa tóc hắn ra một lần nữa, chải sơ xuống, lại cho hắn chải một kiểu búi tóc lưu hành cuả nam tử đương thời, cài lên Bạch Ngọc quan, lại khôi phục thành thiếu niên tuấn tú.

Phượng Thiên Vũ cảm nhận được bàn tay nàng mềm mại nhỏ bé bận rộn ở trên đầu của mình, ở trong gương đồng nhìn thấy dung nhan mềm mại như hoa của nàng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một luồng cảm giác cực kỳ ấm áp, một loại cảm giác gia đình.

“Bẩm Vương gia, Lục vương gia tới chơi.” Một gia đinh ở ngoài cửa bẩm báo, cắt đứt ấm áp trong phòng .

“Cho mời!” Phượng Thiên Vũ đứng lên: “Nàng sửa sang lại thư phòng một chút , một lát nữa ta sẽ trở lại.”

Không biết từ lúc nào, Phượng Thiên Vũ đối với Long Phù Nguyệt đã muốn dần dần sửa lại xưng hô, thường ngươi với ta, thời gian nói ‘ bổn vương ’ không nhiều lắm .

Phượng Thiên Vũ sải bước đi.

“Lục vương gia? Không phải là vị nam tử ôn nhu như ngọc lần đó ở Bất Dạ cung chạm mặt? Ừm, hắn đối Phù Vận tỷ tỷ coi như không tệ, hẳn là cùng vị biến thái thái tử kia không giống nhau.”

172. Chương 172: Tại Sao Lại Sinh Sản Ra Nhiều Mỹ Nam Như Vậy

Nàng đang nghĩ tới, một gia đinh bỗng nhiên thở hồng hộc chạy tiến vào: "Phù Nguyệt cô nương, Vương gia nói ngươi đổi thân xiêm y lập tức theo hắn tiến cung."

"A? Tiến cung? Tại sao muốn gọi ta tiến cung?" Trong lòng lại thầm nghĩ: "Hoàng đế Đại gia uống lộn thuốc? Nghĩ như thế nào lại để cho ta tiến cung?"

Gia đinh kia cười nói: "Vương gia phân phó như thế, tiểu nhân cũng không biết. Nha, đây là xiêm y Vương gia nói ngươi mặc tiến cung, cô nương mau mau thay đi. Hai vị Vương gia vẫn còn chờ cô nương."

Long Phù Nguyệt biết hỏi gia đinh này cũng hỏi không ra nguyên cớ, không có biện pháp. Chỉ phải đi vào gian trong, đem quần áo thay.

Bộ quần áo kia là y phục thái giám, Long Phù Nguyệt sau khi thay,lấy kính soi một lượt, không khỏi bật cười. Con mụ nó, thời điểm nàng mới xuyên qua chính là mặc một thân y phục thái giám, không nghĩ tới hôm nay lại đổi lại một thân như vậy.

Mặc xong, Long Phù Nguyệt liền đi theo gia đinh kia đi vào phòng khách phía trước .

Trong phòng khách hai hoàng tử đang nhàn nhã uống nước trà nói chuyện phiếm. Tuyệt không giống bộ dạng đợi người.

Nha Nha , thối gia đinh, thúc giục ta giống như thúc giục trên đống lửa. Hai vị này đây không phải thực nhàn nhã, thực tự đắc nha, làm sao lại giống bộ dáng lập tức phải đi?

Nàng trước tiên thi lễ với Phượng Thiên Vũ, Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Đi thỉnh an Lục vương gia."

Ai, nàng phiền nhất trò quỳ lạy này rồi, từ sau khi thần kỳ tới quốc gia này, đầu gối của nàng liền gặp nạn, không biết đã quỳ lạy qua bao nhiêu lần . Hừ, có thời gian ta cũng làm cái ' quỳ cho dễ dàng '.

Trong lòng nàng âm thầm nhớ kỹ, một mặt cùng vị kia Lục vương gia chào hỏi.

Lúc ở Bất Dạ cung, Long Phù Nguyệt cũng là xa xa thấy hắn một lần. Một là lúc đó có nhiều tình huống không ngừng xảy ra, thứ hai cũng là nàng lúc ấy bị hai tỷ tỷ hấp dẫn toàn bộ tâm tư. Cho nên vẫn không nhìn kỹ hắn.

Lúc này đây, Long Phù Nguyệt là nhìn trọn vẹn. Nàng vừa nhìn thấy, không khỏi ngây người.

Trời ạ, hoàng thất rốt cuộc là huyết thống gì a, tại sao lại sinh sản ra nhiều mỹ nam như vậy ?

Trước mắt Lục hoàng tử mặc một thân áo tím nho nhã, như là tiên nhân rơi lạc nhân gian, thanh nhã mà tuyệt trần, trên mặt lộ vẻ mỉm cười như tắm gió xuân, nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, trên mặt tràn đầy ý cười ấm áp như ngọc: "Vị này chính là —— Long Phù Nguyệt công chúa? Ca múa thật sự là nhất tuyệt, tại hạ có thể vinh hạnh nhìn thấy, thật sự là tam sinh hữu hạnh."

173. Chương 173: Không Nể Mặt Mũi Hắn!

Wow, Lục vương gia này nhìn qua vẻ nho nhã, nói chuyện cũng vẻ nho nhã , tao nhã nho nhã, là loại hình bạch mã hòang tử tiêu chuẩn nha.

Ha, xem hắn đối với một tiểu nha đầu như chính mình cũng khách khí như vậy, tư văn hữu lễ, đứa nhỏ này thực sự có giáo dưỡng, không tệ, không tệ, cũng không biết phương diện đối đãi nữ nhân có phải cũng tốt như hay không vậy. . . . . .

Long Phù Nguyệt mở một đôi mắt to nhìn chăm chú vào trên người Lục vương gia, trong nháy mắt, trong đầu chuyển quá rất nhiều ý niệm loạn thất bát tao .

Lục vương gia lại bị nàng nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, mỉm cười: "Phù Nguyệt cô nương, ở nơi này, có quen không?"

Wow, Thiên Sứ, nàng thấy được Thiên Sứ rồi! Nét tươi cười của hắn rất chói mắt rồi!

Long Phù Nguyệt lấy hết sức lực gật gật đầu: "Đa tạ Lục gia có lòng, Phù Nguyệt ở trong này tốt lắm. Cửu vương gia đối với ta vẫn là rất chiếu cố."

"Ừm, như vậy cũng tốt, tỷ tỷ của ngươi hiện nay ở trong phủ của ta, Phù Nguyệt cô nương có thời gian có thể đi tìm nàng chơi đùa." Lục vương gia tươi cười càng thêm ấm áp.

"Vâng, vâng, được, được!" Long Phù Nguyệt dùng lực gật đầu. Ha, không biết Phù Vận tỷ tỷ có gả cho hắn hay không, có một tỷ phu tốt như vậy cảm giác thật sự là quá sung sướng. Phù Vận thật ra so với Phù Yên có phúc khí.

Trong lòng của nàng nhất thời dâng lên một cỗ cảm giác thực uất ức, càng nhìn Lục vương gia càng thuận mắt, đang muốn cùng vị Lục vương gia này nói thêm gì nữa.

"Long Phù Nguyệt, lại đây! Đừng quên thân phận của chính ngươi." Thanh âm của Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên vang lên.

"Dạ, chủ tử! Ta là thị nữ, thị nữ bên người của ngươi." Long Phù Nguyệt tức giận đáp một câu, nhận mệnh đi tới. Người hắn không biết là có chỗ nào không đúng, vừa rồi vẫn cùng Lục vương gia chuyện trò vui vẻ , bây giờ lại nghiêm mặt, khuôn mặt so với Bao công còn đen hơn.

"Như thế nào? Cửu đệ, ngươi không nạp nàng sao?" Lại cao thấp đánh giá Long Phù Nguyệt vài lần: "Phù Nguyệt cô nương đa tài đa nghệ , người lại mỹ mạo Vô Song, làm sao ngươi nhẫn tâm chỉ cho nàng làm thị nữ?"

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ trầm xuống: "Lục ca, đây là gia sự của tiểu đệ? Vẫn là không nhọc công huynh hỏi tới." Thanh âm của hắn lạnh vài phần, khẩu khí chân thật đáng tin.

Lại nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, trong lòng ngọn lửa vô danh điên cuồng phát ra, nha đầu kia, cư nhiên vẻ mặt háo sắc nhìn Lục ca của hắn! Không nể mặt mũi của hắn!

174. Chương 174: Người Này Hôm Nay Giống Như Ăn Thuốc Súng

Không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái: "Thị nữ phải biết bộ dáng của thị nữ, miệng ngươi chảy đầy nước miếng, rất không quy củ!"

"Lão Cửu, đừng hù dọa nàng, nàng dù sao đã từng là công chúa, nhất thời không quen cũng phải ." Vị Lục vương gia liều mạng vì nàng nói tốt.

Long Phù Nguyệt cảm kích nhìn hắn một cái. Ai, vị Lục vương gia này chính là quân tử, nhìn một cái, hắn đối với một thị nữ nho nhỏ như nàng cũng tốt như vậy, không giống người kia, đối với ta chỉ biết chèn ép, khi dễ. . . . . Sớm biết như thế lúc ấy nếu để cho vị Vương gia này chọn trúng thì tốt rồi. Cuộc sống nhất định thích ý vô cùng.

Long Phù Nguyệt trong lòng vô hạn oán niệm, không khỏi vụng trộm trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái. Không ngờ Phượng Thiên Vũ cũng đang nhìn lại nàng, hai người ánh mắt một đôi, Long Phù Nguyệt giống kẻ trộm bị bắt quả tang, cuống quít cúi đầu. Phượng Thiên Vũ cũng là một bụng hờn dỗi không chỗ phát tác. Thật sự muốn đem Long Phù Nguyệt giấu đi, lại muốn đem Lục ca hắn ra mà đánh . . . . . .

"Tốt lắm, Phù Nguyệt cô nương cũng tới, chúng ta là không phải nên tiến cung sao?" Lục vương gia bắt đầu đi ra hoà giải.

"Tiến cung? Vì sao để cho ta tiến cung? Ta không phải đại thần, cũng không phải Cáo Mệnh phu nhân. . . . . ." Long Phù Nguyệt buồn bực đầy mình.

Phượng Thiên Vũ liếc mắt trừng nàng một cái: "Kêu ngươi đi ngươi phải đi, không nên nói nhiều điều vô nghĩa như vậy? ! Chủ tử làm chuyện gì, còn cần hướng ngươi giải thích sao?"

Được rồi. Coi như hắn là hòang tử, nàng lựa chọn câm miệng. Người này hôm nay giống ăn thuốc súng, tính tình rất khó chịu, nàng vẫn là không nên trêu chọc hắn.

Hoàng cung, Long Phù Nguyệt cuối cùng được thấy hòang cung Thiên Tuyền quốc, đại khí rộng lớn, khí phái vạn phần.

Kim quang lòe lòe, chói sang cả một vùng, xa hoa. . . . . Vô số hình dung từ tự động từ trong đầu Long Phù Nguyệt nhảy ra, nàng lắc đầu, lại lắc đầu: "Thối nát, thật sự là rất thối nát, so với tất cả đại tham quan còn muốn thối nát, con mụ nó, cái này phải cần bao nhiêu bạc a? Chỉ sợ phí trùng tu một tòa hoàng cung này dụng liền đủ chính phủ cắt đất đền tiền một năm . . . . . ."

Phượng Thiên Vũ đương nhiên không biết trong đầu nhỏ của nàng lưu chuyển là ý niệm cổ quái gì, thấy nàng một bộ tư thế Lưu mỗ mỗ đại quan viên mà nhìn ngắm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiến răng nghiến lợi , ra dáng khổ sở khó chịu, hơi có chút buồn bực.

175. Chương 175: Bộ Dáng Nhà Quê Mới Lên Thành

Phượng Thiên Vũ tự nhiên không biết trong đầu nhỏ của nàng lưu chuyển là ý niệm cổ quái gì, thấy nàng một bộ tư thế Lưu mỗ mỗ đại quan viên mà tiến, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiến răng nghiến lợi , ra dáng khổ sở khó chịu, hơi có chút buồn bực. Tại sao nha đầu này thấy hoàng cung phản ứng cũng cùng những nữ nhân khác không giống nhau? Thật là một quái thai!

Lục vương gia khẽ mỉm cười, nhìn Long Phù Nguyệt, nhìn lại bảo bối Cửu đệ của mình, trong đôi mắt ôn nhuận thậm chí có một tia hiểu rõ.

Hắn còn cho tới bây giờ không từng thấy Cửu đệ hồ ly này thất thố cười tủm tỉm như thế quá, đôi mắt luôn vây quanhtrên người Long Phù Nguyệt, có lẽ, trong các tỷ muội khác, tiểu nha đầu này là cực kỳ có phúc khí nhất . . . . . Nhìn Cửu đệ hắn một cái, rơi vào bộ dạng gì cũng không biết.

"Thị nữ, chỉ sợ nha đầu này là làm không lâu . . . . . ." Lục vương gia trong lòng âm thầm buồn cười.

Tay phải chụp bả vai Long Phù Nguyệt : "Đến rồi, đi vào."

Bàn tay của hắn còn chưa có đụng tới Long Phù Nguyệt, Phượng Thiên Vũ liền bất động thanh sắc đem nàng nhẹ nhàng lôi kéo, kéo đến bên cạnh người mình: "Xú nha đầu, lau sạch nước miếng đi, đừng tỏ ra bộ dáng nhà quê mới lên thành thị như thế . . . . . ."

"Ngừng, cái gì là nhà quê mới lên thành? Ta bất quá chính là muốn bóc vài miếng vàng trên cột cung điện đổi lấy tiền. . . . . ." Long Phù Nguyệt trong lòng âm thầm tính toán, bất quá lời này nàng đánh chết cũng không dám nói ra. Bất đắc dĩ nở nụ cười hai tiếng, đi theo hai người đi vào.

Bàn ngọc khảm lưu ly, sơn trân hải vị trên mâm. . . . . .

Long Phù Nguyệt đi tới nơi này mới nghe nói là Thường Đức điện nơi hoàng đế Đại gia dùng cơm. Xem ra Phượng Thiên Vũ tên biến thái này mời nàng đến xem bọn họ ăn cơm ! Trách không được đợi đến giữa trưa mới xuất môn, thì ra là chạy đến nơi này ăn bữa trưa cùng hoàng đế!

Trên điện Thường Đức có hơn trăm bàn, xem ra đơn vị là lấy người sử dụng, vô số Vương Công đại thần quan viên bộ dáng ngồi nghiêm chỉnh ở sau bàn, ngay cả phu nhân cùng nữ tử của bọn hắn cũng ngồi cùng nhau, tư thế không giống như là ăn cơm, giống như là đại hội họp đường của nhân dân.

Nhìn thấy Phượng Thiên Vũ, hai người Vương gia tiến vào, liền lập tức có người tiến lên chào hàn huyên. Phượng Thiên Vũ lại lộ ra chiêu bài tươi cười gần như lười biếng , hướng về phía các đại thần này đi lên hàn huyên hơi hơi gật đầu một cái, liền dẫn Long Phù Nguyệt tới gần bàn trước Long án ngồi xuống.

176. Chương 176: Ta Muốn Hận Hắn

Long Phù Nguyệt mang y phục thái giám trên người, đương nhiên không có tư cách ngồi xuống, đứng ở phía sau hắn, sơn trân hải vị này đối với nàng mà nói chỉ có thể nhìn xem .

Những quan viên này còn dẫn theo không ít nữ quyến, nhìn thấy hai vị này Vương gia tiến vào, các cô gái chưa kết hôn này kích động xoa ngực, hai má dâng lên đám mây đỏ ửng, cúi đầu xuống, muốn nhìn lại thẹn thùng, thẹn thùng lại nhịn không được nhìn lén. . . . . .

"Nha , thì ra đây là hoàng đế lão nhân làm ra Bách Quan Yến, Vũ mao thối tha này muốn chết hay sao đem ta đến đây làm cái gì? Chẳng lẽ đây là phương pháp tra tấn mới của hắn đối với ta sao?" Long Phù Nguyệt ở sau lưng Phượng Thiên Vũ trong tâm vô hạn oán niệm.

"Hoàng thượng giá lâm!" Một thái giám hô lớn.

Chà! Mọi người toàn bộ đứng lên, lại đồng loạt khom thân thể xuống. Giống như cây bị gió thổi trôi qua: "Cung nghênh Thánh Thượng!"

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng khom hạ thân mình. Trong lòng cũng đang âm thầm oán thầm: "Nha , phô trương thật lớn. Chính là tên này đã hủy quốc gia của ta, để cho ta chạy đến nơi đây làm nô tỳ. Con mụ nó, ta đã quyết định, ta muốn hận hắn!"

Phía trên truyền đến tiếng hoàng lão đế nhân đắc chí vừa lòng cười: "Chư vị ái khanh bình thân, hôm nay là Bách Quan Yến, cho quân thần chúng ta đồng vui vẻ, lại là yến hội chiêu đãi sứ giả Diêu Quang quốc, tất cả mọi người không cần câu nệ, ..."

Ông ta dong dài nói một tràng vô nghĩa, đơn giản chính là một ít lời nói khách sáo, nghe thấy Long Phù Nguyệt trợn mắt nhìn thẳng. Nhìn trộm lên mọi người, cũng là mỗi người dáng vóc tiều tụy vô cùng. Bộ dáng kia so với hồng vệ binh của Mao chủ tịch trích lời trung tâm còn thật sự muốn nghiêm túc hơn. Wow, tinh thần thống trị này có thể so sánh với Nhật Nguyệt thần giáo Đông Phương Bất Bại . . . . .

Vị sứ giả kia đứng bên trái Lão hoàng đế, mặc một bộ trường bào cổ quái sắc mặt đen, diện mạo có chút cổ quái.

Thật vất vả chờ lão hoàng đế một ít lời nói dài dòng văn tự, phát biểu xong,bá quan thế này mới dám ngồi xuống.

Ghế của sứ giả Diêu Quang quốc sắp đặt ở phía dưới bên trái Long án, vừa vặn cùng bàn của Phượng Thiên Vũ làm láng giềng gần.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị. Trên đường có một đội ca vũ đi lên biểu diễn trợ hứng. Tuy rằng như thế, nhưng dù sao có hoàng đế ngồi ở chỗ này. Các đại thần cũng không dám làm càn, người người ngồi trang nghiêm thực sự. Sống lưng vô cùng thẳng. Ăn cơm, so sánh với chiến trường còn mệt mỏi đáng sợ hơn. Giống như bình thường bước lên ca tụng một đám công đức của lão hoàng đế. Làm lão hoàng đế càng trở nên đắc chí vừa lòng.

177. Chương 177: Tiểu Vũ Mao Có Thể Cấp Bạc Hay Không ?

Chờ đội vũ cơ kia lui ra, ông ta khoát khoát tay, cười mị mị nói: " Thiên Tuyền quốc Ta thiên uy hiển hách, dẫn tới tứ hải quy thuận, vị này là sứ giả của nước Diêu Quang liền chính là quốc vương nước Diêu Quang phái tới . Có quà tặng gì , trình lên đây đi. Cũng để cho quần thần mở rộng tầm mắt. Nhìn xem Diêu Quang quốc các ngươi mang đến cống phẩm gì?

Sứ giả nước Diêu Quang đáp ứng, đi ra bên ngoài, vỗ tay vài cái . Lại có bốn người nối đuôi nhau đi đến. Mỗi người trong tay nâng một cái thùng trang trí xinh đẹp. Thùng rất nhanh bị mở ra.

"Tiểu nha đầu, xem trong cống phẩm bảo bối của bọn hắn có thể có cái gì cổ quái." Thanh âm của Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên truyền đến trong tai Long Phù Nguyệt, nàng hơi sửng sờ, nhìn nhìn hắn, hắn cũng không thèm nhìn tới nàng, giống câu nói kia không phải hắn nói.

Truyền âm nhập mật! Người này cư nhiên dùng truyền âm nhập mật trong truyền thuyết nói chuyện với nàng , nàng còn chưa kịp phản ứng, thanh âm của Phượng Thiên Vũ tiếp theo truyền đến: "Diêu Quang quốc này thờ phụng Vu cổ thuật, không thể không phòng."

Choáng váng! Long Phù Nguyệt cuối cùng hoàn toàn hiểu được nguyên nhân Phượng Thiên Vũ lần này cứng rắn lôi kéo chính mình đến đây, thì ra, là vì nàng biết một ít Vu cổ thuật, nên để cho nàng đến xem xét đây!

Hừ, người khác xem xét đều phải trả tiền. Không biết nàng xem xét một chút Tiểu Vũ mao có thể cấp bạc hay không ?

Trong lòng nàng âm thầm oán thầm , tò mò vào trong nhìn lên. Trong rương thứ nhất là một khối san hô màu đỏ cao hơn một thước . Trong rương thứ hai là một viên Long Nhãn minh châu to như cái chén. Trong rương thứ ba là một khối Phỉ Thúy xanh như lưu ly, trong rương thứ tư có gì đó đặc biệt nhất . Là một Phật tượng trăm tay trăm mắt đen như mực, không phải đá không phải ngọc. Đóng băng ở bên trong một khối hàn băng lớn . Cũng không biết là có ý tứ gì.

Wow, đều là kỳ trân thế gian khó gặp đây. Các vị đại thần tuy rằng kiến thức rộng rãi, lúc này lập tức nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, cũng không tự giác lộ ra vẻ kinh ngạc. Diêu Quang quốc này —— Xem ra đã ra hết vốn gốc rồi.

Lão hoàng đế Thiên Tuyền quốc lại cười đến vui vẻ tùy ý. Những bảo bối này mặc dù cũng không thể làm cho ông ta ngạc nhiên, nhưng bằng lễ vật quý trọng như thế cũng đã chứng minh thành ý của Diêu Quang quốc. Đương nhiên cũng có thể chứng minh uy nghiêm của mọi người trong nước Thiên Tuyền quốc.

Hắn nhìn nhìn mấy món lễ vật này, ánh mắt bỗng nhiên bị cái Phật tượng đen như mực kia hấp dẫn : "Đây là vật gì làm thành ? Tại sao một chút ánh sáng cũng không có?"

178. Chương 178: Giống Mặc Ngọc Cổ Quái

Vị sứ giả thi lễ một cái nói : "Đây là quốc bảo nước chúng tôi —— Mặc Ngọc Phật. Có thể bảo hộ quốc chủ thiên thu vạn năm, vận mệnh quốc gia hưng thịnh. Chỗ ngồi của ngọc tượng này nếu để ở trong đại điện, có thể khiến cho võ tướng càng thêm dũng mãnh, văn thần càng thêm thông minh. . . . . ."

Hắn nói chuyện giống như hát hỉ ca, Thiên Tuyền quốc chủ không khỏi cười ha ha: "Tốt, tốt, quốc chủ nhà ngươi thật có lòng, người tới, đem cống phẩm thu hồi."

Có bốn hoạn quan đáp ứng một tiếng, tiến lên liền muốn đem những bảo bối kia thu hồi.

Chợt nghe một thanh âm thanh thúy vang lên cao vút một tiếng: "Uy , chậm đã!"

Một tiếng này thanh thúy cực kỳ, trong đại điện vốn cũng không có tạp âm khác , một tiếng này của nàng đột ngột mà trong trẻo. Trong đại điện tất cả ánh mắt đều hướng nơi thanh âm phát ra nhìn sang. Khi vừa nhìn thấy , gần như là mỗi người đều mở to hai mắt. Người nói chuyện dĩ nhiên là vị tiểu thái giám thanh thanh tú tú phía sau Phượng Thiên Vũ kia!

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng thượng trầm xuống: "Vũ nhi, nàng là ai? Là cơ thiếp của con sao ? Tại sao lại mặc xiêm y như vậy?"

Lão hoàng đế cả ngày ở lăn lộn trong phong lưu, tự nhiên mắt sáng như đuốc, liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận Long Phù Nguyệt này là cô gái cải nam trang. Bất quá, ông ta mặc dù ở hai năm trước gặp qua Long Phù Nguyệt một lần, thứ nhất là khi đó Long Phù Nguyệt còn nhỏ, vóc người không đủ, thứ hai

chính sự quốc gia ông ta đang phức tạp, làm sao có thể nhớ rõ một con bé chỉ thấy qua một lần. Nên lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ không thay đổi, khẽ khom người nói : "Phụ hoàng, nàng chính là tiểu công chúa Long Phù Nguyệt của Thiên Cơ quốc ."

Một câu này của hắn vừa thốt ra, chẳng những là hoàng đế, mà các Vương Công đại thần chung quanh cũng toàn bộ nhíu mày.

Hoàng đế tổ chức này Bách Quan Yến này , thỉnh đến đều là các vị quan tai to mặt lớn, các đại nhân vật mặt mũi, các phu nhân đi theo mặc dù là tiểu thiếp sủng ái của vương công quý tộc , nhưng ở những bữa tiệc uy nghiêm trang trọng như thế này cũng chỉ có thể mang theo chính thê có danh phận tham dự. Tuyệt đối không thể mang tiểu thiếp tham dự .

Mà Thiên Cơ quốc đã diệt vong, các công chúa Thiên Cơ quốc cũng bị các quý tộc này chia cắt không còn, nhưng đều là ngay cả tiểu thiếp cũng không bằng địa vị nha đầu thị tẩm . Đương nhiên là không có tư cách tham dự loại yến hội hoàng gia này .

Lại không nghĩ rằng Phượng Thiên Vũ cư nhiên lại đường hoàng mà đem tiểu công chúa Long Phù Nguyệt dẫn theo đến đây. Tuy rằng đem nàng hoá trang thành thái giám, nhưng là cũng đủ khiến mọi người giật mình .

Lão hoàng đế lại mặt trầm như nước: "Vũ nhi, tại sao con mang nàng đến đây? Phụ hoàng đã từng nói gì, chẳng lẽ con đã quên?"

179. Chương 179: Côn Trùng Ngọc 1

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, lại quay đầu nhìn Long Phù Nguyệt: "Phù Nguyệt, nàng nói thử xem, vì sao không thể thu nhận?"

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng nhìn thấy anh mắt khinh thường của những người ở nơi đây , trong lòng âm thầm căm tức, thực sự muốn phủi chạy lấy người, nhưng một đại họa trong nháy mắt sắp giáng xuống đầu, nếu nàng mặc kệ, tất cả những người ở đây có thể đều chết chắc rồi!

Nàng rốt cuộc có chút không đành lòng, nhìn nhìn cái Phật tượng đen như mực kia , lúc này thời tiết đã là đầu mùa xuân, thời tiết trở nên ấm áp, trong đại điện lại đốt mấy lò sưởi ấm, nên toàn bộ trong đại điện ấm áp như mùa hè, lúc này khối băng bao quanh Phật tượng màu đen kia từng chút một đang bị tan ra chỉ cần dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ hòa tan. . . . . .

Nàng rốt cuộc bất chấp mọi thứ, bỗng nhiên hét lên: "Mau phủ lên, che lên! Không thể để cho băng tiếp tục hòa tan!"

Khinh công nàng cũng xem là tốt, nhưng nàng bổ nhào về phía trước, sứ giả kia ôm hòm nhẹ nhàng chợt lóe, thế nhưng nhẹ nhàng bâng quơ né tránh. Đồng thời một bàn tay đặt tại trên hòm, vô số nhiệt khí từ tay hắn chưởng ra,băng trên người Phật tượng hòa tan càng thêm nhanh!

Long Phù Nguyệt bổ nhào về phía trước vồ hụt, không khỏi khẩn trương, kêu lên: "Phật tượng trên tay hắn là Côn trùng ngọc! Một khi hàn băng tan ra hết, hắc ngọc đồng kia sẽ sẽ biến thành vô số phi trùng, đến lúc đó trong đại điện này một người cũng không chạy thoát, tất cả sẽ bị biến thành thức ăn của sâu . . . . . ."

Nàng một câu còn chưa hô xong, Phượng Thiên Vũ đã phi thân lên, hướng về phía sứ giả nước Diêu Quang lao thẳng tới. Thân pháp hắn nhanh đến cực điểm, sứ giả kia hoàn toàn tránh không khỏi. Trước mắt hắn thoáng hoa mắt, trên người tê rần mạnh mẽ, ngay sau đó trên tay lại chợt nhẹ hẳng đi. Thời gian gần như chỉ một cái nháy mắt, cái hộp kia đã đến trong tay Phượng Thiên Vũ . Mà sứ giả kia cũng bị hắn điểm huyệt, đứng ở tại nơi đó.

Lúc này hàn băng trên người Mặc Ngọc đã hòa tan bảy tám phần, mắt thấy sẽ lộ ra màu lót.

Phượng Thiên Vũ không dám chậm trễ, quơ lấy một bình rượu ở bên cạnh, đem rượu đổ đây vào bên trong hộp . Đảo mắt đem Mặc Ngọc kia bao phủ ở trong hộp.

Hắn một tay lập tức đậy hòm. Một tay đưa vào trong hộp. Chỉ khoảng nửa khắc mặt nước hiện lên một luồng khói trắng, hòm bên cạnh nổi lên một tầng trắng tiếp theo trên mặt nước trong hộp kết thành thành từng miếng băng mỏng, băng càng kết càng dày, công phu chỉ một chén trà , một hộp nước trong đều hóa thành hàn băng. Đồng côn trùng ngọc kia hình thành Phật tượng tự nhiên cũng bị đông lại ở bên trong.

180. Chương 180: Côn Trùng Ngọc 2

Hàn Băng chưởng —— hắn cư nhiên luyện thành đọng nước lại thành băng Hàn Băng chưởng. Wow, loại võ công này chỉ có ở trong tiểu thuyết của Kim Dung mới nhìn thấy, nàng cư nhiên nhìn thấy ' sống động' .

"Ai, ngươi nói xem giữa người và người tại sao lại có thể khác biệt lớn như vậy? Chính mình gần như liều mạng luyện hai năm, trừ bỏ thân mình linh hoạt không ít ra, tựa hồ không gia tăng bao nhiêu năng lực. So với vị Tiểu Vũ Mao sư huynh này, kia quả thực là khác nhau một trời một vực, chẳng lẽ đây là vấn đề tư chất thiên phú trong truyền thuyết ? Hắn là luyện võ thiên tài, ta là luyện võ phế vật?" Long Phù Nguyệt ở trong lòng quá cảm khái, này trong nháy mắt, đối Phượng Thiên Vũ bội phục sát đất.

Động tác hắn liền mạch liên tiếp nhanh như gió cuốn, gọn gàng linh hoạt. Mọi người vẫn chưa hoàn toàn kịp phản ứng, một hồi nguy cơ đã bị hắn hóa giải thành vô hình.

Long Phù Nguyệt vừa mới bổ nhào một tới, sứ giả kia nhanh chân trốn, lại dùng chưởng lực thúc giục hóa giải hàn băng, mọi người đã hiểu được, theo như lời Long Phù Nguyệt tất nhiên không giả. Bằng không sứ giả kia cũng sẽ không chột dạ như thế .

Người ở chỗ này đều bị kinh hãi hoảng hốt. Mắt thấy Phượng Thiên Vũ lại lần nữa đông cứng tượng Mặc Ngọc Phật kia, mọi người thế này mới kịp phản ứng. Lão hoàng đế lại hoảng kinh ra một thân mồ hôi lạnh, căm tức vị sứ giả nước Diêu Quang kia, vỗ mạnh Long án: "Nói! Vì sao phải dùng một chiêu này hại trẫm?"

Con mắt vị sứ giả chuyển động nhanh như chớp , trên người hắn huyệt đạo tuy rằng bị điểm, nhưng cũng không gây trở ngại nói chuyện, kêu to oan uổng.

"Bệ hạ, Phật ngọc kia thật là hộ quốc chi bảo của quốc gia ta , lần này ta mang đến làm công phẩm tặng cho bệ hạ vì bày tỏ thành ý, vì thế mới đem kỳ bảo này dâng lên. Lại không nghĩ rằng bệ hạ thế nhưng lại tin lời một tiểu nha đầu mà nói…, cư nhiên hoài nghi thành tâm của Hoàng bệ hạ nước ta , chuyện này nếu để cho người nước ta nghe được, chẳng phải để người ta cười chê?"

Người này cũng thật khéo miệng, ngắn ngủn nói mấy câu liền phản đánh trở ngược lại.

Lão hoàng đế hơi khẽ cau mày, cười lạnh nói: " Nếu trong lòng ngươi không có gì mờ ám, vì sao tránh né nha đầu này, còn muốn dùng chưởng lực thúc giục hóa giải hàn băng?"

Vị sứ giả cười ha ha: "Nha đầu này tự dưng bổ nhào lại đây, tại hạ sợ hộ quốc chi bảo này bị hủy , đương nhiên muốn tránh né, về phần dụng chưởng lực thúc giục hóa giải hàn băng sao? Các ngài người nào gặp được? Có chứng cớ gì , hiện tại trong điện ấm áp như xuân, là chính nó đang hòa tan đúng không?"

Người này già mồm át lẽ phải, thế nhưng đến đây chết cũng không nhận tội.

181. Chương 181: Côn Trùng Ngọc 3

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên đi lên phía trước, cười híp mắt nhìn hắn: "Theo ngươi nói như vậy, chúng ta vẫn là oan uổng ngươi? Mặc Ngọc Phật này của ngươi cũng không phải Côn Trùng ngọc?"

Vị sứ giả hừ một tiếng: "Đương nhiên không phải! Đều là do tiểu nha đầu kia ở nói hươu nói vượn, không tin ngươi có thể cho băng hòa tan, thử xem xem. Đường đường Thiên Tuyền quốc thế nhưng tin tưởng một lời nói của tiểu nha đầu ..., hắc hắc, ngẫm lại thật đúng là buồn cười vô cùng."

Long Phù Nguyệt cả giận nói: "Ngươi còn muốn hại người sao? Thật sự để cho băng hòa tan, những người ở chỗ này sẽ không một ai có thể sống sót rồi!"

Vị sứ giả cười lạnh: "Đây chỉ là lời nói của một bên tiểu nha đầu này, thử cũng không dám thử, làm sao ngươi biết đây là Côn Trùng ngọc?"

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên nở nụ cười: "Phụ hoàng, nhi thần cũng có một biện pháp muốn thử xem ."

Lão hoàng đế đang có chút khó xử, nghe vậy vội hỏi: "Vũ nhi, con có biện pháp gì , nói thử xem."

Phượng Thiên Vũ cười bình thản, nhìn vị sứ giả kia liếc mắt một cái. Vị sứ giả bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi. Nhưng vì sứ mệnh trên vai , cũng không dám lùi bước.

"Rất đơn giản, nhi thần nhớ rõ trong cung này có một gian mật thất, cực kỳ nghiêm mật, ngay cả một làn khỏi cũng không thể lọt qua được. Vị sứ giả này nếu không thừa nhận Phật ngọc này là Côn Trùng ngọc, liền đem hắn và đồng bạn của hắn cùng ngọc Phật này nhốt tại trong mật thất, đợi sau khi băng hòa tan, nhìn xem thử Phật ngọc này có biến thành phi trùng hay không , đến lúc đó chẳng phải là thật giả đã được phân minh sao?"

Phượng Thiên Vũ nói một đoạn này thanh âm cũng không lớn, nhưng nghe vào trong tai sứ giả này cùng đồng bạn của hắn cũng không khác gì sét đánh ngang tai.Nhất là bốn tùy tùng dâng tặng lễ vật kia , lại sợ tới mức bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu: "Hoàng thượng tha mạng, chúng tôi chỉ là tùy tùng, cái gì cũng không biết."

Phượng Thiên Vũ lấy cây quạt gõ đầu của bọn hắn, cười híp mắt nói: "Yên tâm, sẽ không lấy đầu của các ngươi, bất quá chỉ là đem các ngươi cùng bảo khố hộ quốc thần này giam chung một chỗ thôi, nói không chừng pho tượng Phật này của các ngươi còn có thể phù hộ các ngươi đây."

Bốn tùy tùng kia bị hù dọa gần như té ngả xuống đất, chỉ biết liên tục dập đầu trên mặt đất : "Tha mạng, hoàng thượng tha mạng chúng thần. . . . . ."

Long Phù Nguyệt trong lòng có chút không đành lòng: "Mấy người bọn hắn có lẽ là thật sự không biết, tạm tha bọn hắn đi."

Mặt của lão hoàng đế trầm xuống: "Trên đại điện có thể chỗ cho nô tài như ngươi nói chuyện sao ? Còn không mau lui!" Ông ta đây là nể tình Long Phù Nguyệt nhận ra Côn trùng ngọc, cứu mọi người một mạng, bằng không đây chính là này vọng ngôn chi tội *, liền đủ chặt nàng đầu .

182. Chương 182: Côn Trùng Ngọc 4

Long Phù Nguyệt thấy ông ta lại ra uy phong hoàng đế , nhịn không được lạnh lùng cười: "Vạn tuế gia, nếu không phải vừa rồi nô tài ta đây vọng ngôn, hiện tại trên đại điện tất cả đều là tử thi rồi!"

Lông mày lão hoàng đế cau chặt lại, nha đầu kia, rất kiệt ngao bất tuân rồi! Ông ta đang muốn mở miệng giáo huấn nàng một phen.

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên tiến lên một bước nói : "Phụ hoàng, sứ giả này chết cũng không nhận tội, là cần lưu lại vài người sống, để cho bọn họ tận mắt xem Phật tượng này rốt cuộc là sao lại thế này, bằng không nói miệng không bằng chứng, sợ sẽ có người ở quốc gia khác chê cười."

Lão hoàng đế hơi hơi trầm ngâm một chút, gật gật đầu: "Cũng tốt! Lưu lại bốn tùy tùng này, để cho bọn họ cùng xem cái gọi là hộ quốc chi bảo của bọn hắn , đến tột cùng là cái thứ gì!"

Phất phất tay, lập tức có mấy cái thị vệ bước đến, đem năm người nước Diêu Quang đến mặt ngoài một gian mật thất, đem sứ giả kia đẩy đi vào, đem bốn người buộc chặt rồi, đặt ở bên ngoài.

Mật thất này kín không kẽ hở, trên vách tường có chút lỗ nhỏ, trên lỗ nhỏ được khảm thủy tinh trong suốt. Người ở bên ngoài thông qua lỗ nhỏ liền có thể thấy rõ tình huống bên trong.

Chúng đại thần đều rất vô cùng hiếu kỳ, đều để sát vào lỗ nhỏ, nhìn tình hình bên trong.

Trong mật thất đốt mấy ngọn nến, chúc quang lay động chiếu vị sứ giả kia trên mặt âm tình bất định. Sắc mặt vị sứ giả trắng bệch đến phát xanh, sợ hãi nhìn tượng Phật trong cái hộp gấm kia . . . . . .

Băng chậm rãi bắt đầu hòa tan, dần dần, lộ ra Phật tượng đen kia. . . . . .

Trên người cái Phật tượng đen kia hơn mười con mắt vốn là mấp máy, nhưng bây giờ như là bị cái gì quấy nhiễu, chậm rãi mở ra, trong ánh mắt này không có con ngươi, lại như là đang sống, chậm rãi mấp máy.

Ngay sau đó, trong ánh mắt này toát ra từng đợt từng đợt khói đen nồng đậm tới cực điểm, luồng khói đen này ở trong mật thất ngưng tụ làm một thể, nương theo ngọn nến lóe ra ánh sáng chói, có thể nhìn thấy hình dáng luồng khói đen này như là một pho tượng Phật đen mơ mơ hồ hồ khắc nên.

Mọi người ở bên ngoài đều xem ngây người, Phật tượng này chẳng lẽ là muốn thành tinh rồi sao? Làm sao có thể tà môn như thế ?

Luồng khói đen kia chậm rãi di động về phía trước, sứ giả bất hạnh kia huyệt đạo bị điểm, muốn chạy cũng chạy không được, gần như trong nháy mắt công phu, liền bị luồng khói đen kia vây quanh.

Luồng khói đen này nhất thời như giống như ba đào mãnh liệt, bên trong luồng khói truyền đến một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi , như là một con mèo nhỏ bị người ghìm chặt cổ, tiếp theo là xong không một tiếng động .

183. Chương 183: Khi Nàng Là Người Máy A

Mọi người ở bên ngoài nhìn vào, trong lòng đều là đập bịch bịch, không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Lại qua một lát, luồng khói đen rốt cục rời khỏi thân mình sứ giả kia . Chúng nó tựa hồ tìm được mục tiêu mới, một tia ý thức hướng ngọn nến xông đến.

Cũng trong nháy mắt này, thân hình sứ giả kia cũng lộ ra . Giờ phút này, hắn đã hoàn toàn biến thành một đống xương trắng, xương trắng ngổn ngang dày đặc, da thịt toàn thân tại đây chỉ một thời gian ngắn đã muốn biến mất hầu như không còn. . . . . .

Nhìn đến cảnh tượng quỷ dị như thế , tất cả mọi người xuất ra một thân mồ hôi lạnh, có chút nhát gan , gần như ngồi phịch ở trên đất. Trong lòng thầm nghĩ may mắn, như không phải Long Phù Nguyệt nhận ra Đồng Côn trùng ngọc này , người trên đại điện hôm nay một mạng cũng chạy không được, đều phải hóa thành đống xương như thế này!

Mọi người đều nhìn Long Phù Nguyệt, trong ánh mắt không còn có khinh khi. . . . . .

Trong mật thất trở nên tối sầm, thì ra mấy cây ngọn nến kia cũng bị sương mù dày đặc cắn nuốt, dập tắt.

Lão hoàng đế mặt trầm như nước, nhìn bốn tùy tùng của nước Diêu Quang : “Hiện tại, các ngươi còn có gì lời muốn nói? !”

Bốn tùy tùng kia sớm sợ tới mức mềm liệt trên mặt đất, một câu cũng nói không nên lời.

Lão hoàng đế nhìn Long Phù Nguyệt: ”Tiểu nha đầu, nếu ngươi nhận được vật này, cũng biết xử lý nó như thế nào phải không? »

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng, cứng rắn trả lời một câu: “Không biết!”

Hừ, hiện tại không bảo nàng nên im miệng sao ? Muốn cho nàng nói thì nói, không muốn để cho nàng nói khiến cho nàng câm miệng, khi nàng là người máy a? Hừ, cô nãi nãi không hầu hạ đâu!?

Phượng Thiên Vũ vừa thấy vẻ mặt của nàng, liền biết trong cái đầu tinh quái của nàng đang suy nghĩ ý niệm gì trong đầu. Môi mấp máy, người khác nghe không được hắn nói gì đó, Long Phù Nguyệt lại nghe

thật sự rõ ràng: “Tiểu nha đầu, hiểu kẻ thức thời trang tuấn kiệt hay không ? Không cần tiếp tục trêu chọc lão nhân, bằng không ta cũng cứu không được nàng.”

Long Phù Nguyệt sửng sốt, biết hắn lại là dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với mình, nghe được lời nói của hắn , trong lòng xáo động. Đúng vậy a, ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, nàng tại sao lại đem điều này quên mất? Nếu đắc tội lão hoàng đế này, vậy nàng cũng không có quả ngon để ăn.

Nhìn trộm lên mặt lão hoàng đế , quả nhiên đen giống như Bao công. Đoán chừng là lần đầu tiên có người dám cùng ông ta nói như vậy, cho nên nhất thời còn không có kịp phản ứng.

184. Chương 184: Hộ Quốc Quận Chúa

“Ta đối thứ này cũng chỉ là nghe nói mà thôi, cũng không có chân chính gặp qua, cho nên thật sự không biết phương pháp xử lý . Nhưng mà, ta có đọc qua trong sách loại Côn trùng ngọc này gặp được cực nóng mới có thể biến thành luồng khói đen, ăn thịt người, một khi bên trong không còn có nhiệt độ gì đó cao hơn bình thường , nó lại sẽ khôi phục nguyên trạng.” Long Phù Nguyệt vội vàng giải thích.

”Mọi người lúc này mới yên lòng lại. Nhớ tới mưu kế ác độc của nước Diêu Quang, tất cả đều không rét mà run. Trong đại điện thường muốn ánh nến chiếu sáng, nếu không biết, đem pho tượng Phật ngọc kia đặt ở trên đại điện, như vậy quái trùng bám vào mặt trên tuyệt đối sẽ bị tỉnh lại, như vậy toàn bộ trung tâm lãnh đạo lực lượng nước Thiên Tuyền vô hình trung sẽ bị tiêu diệt. . . . . .

Phượng Thiên Vũ nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, hôm nay, hắn mang nha đầu này đến thật đúng là mang đúng rồi! Nghe nàng nói từ trong sách đọc được, hắn có vài phần tò mò: “Sách? Sách gì?”

Long Phù Nguyệt ám muội thè lưỡi, nàng cũng không thể nói nàng là bởi vì đọc Quỷ thổi đèn mới biết được Côn trùng ngọc này a? Sau đó bởi vì tò mò mới có thể lên internet để tìm kiếm thông tin, do đó nhớ kỹ sở hữu tập tính cùng lai lịch của Côn trùng ngọc này . . . . . .

Nàng ha ha cười gượng hai tiếng: “Phải . . . . . Là sách cổ, quên tên quyển sách rồi.”

Lúc này ngọn nến trong mật thất đã sớm tắt, bất quá xuyên thấu qua chỗ trống thủy tinh một ít ánh sáng, trong mật thất cũng không hôn ám như vậy . Mọi người nhìn vào trong một cái. Quả nhiên thấy đám khói đen kia dần dần ngưng kết thành thể rắn, cuối cùng lại tụ tập thành một hình dạng Phật đen trăm tay trăm mắt. . . . . .

Mọi người thế này mới hơi hơi yên lòng, tạm thời không dám đi động tượng Phật đen kia , lão hoàng đế mang theo một đám quần thần quay lại dự tiệc trên đại điện.

Đã xảy ra loại chuyện này, mọi người tự nhiên cũng không có tâm ăn tiệc nữa .

Lão hoàng đế nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, hòa nhã nói: “Tiểu nha đầu, ngươi lần này lập công lớn, trẫm sẽ ban thưởng cho, ngươi muốn cái gì?”

A? Nàng nghĩ muốn cái gì? Nàng muốn gì , lão hoàng đế này đều sẽ cho sao? Bất quá nàng hiện tại muốn nhất liền chính là tự do! Lão hoàng đế này có thể mở miệng thả nàng tự do, để nàng thoát khỏi thân phận nô tỳ này không?

Con mắt nàng chuyển động nhanh như chớp, lo nghĩ, nhân tiện nói: “Đa tạ vạn tuế gia, dân nữ muốn tự do, không muốn làm nô tỳ tiếp .”

Lão hoàng đế thần sắc vừa động, thế nhưng vô cùng thoải mái nhanh chóng gật đầu nhẹ: “Chuyện này dễ dàng, bắt đầu từ bây giờ , ngươi không còn là nô tỳ của bất luận kẻ nào. Trẫm phong ngươi làm Hộ quốc quận chúa.”

185. Chương 185: Bị Nha Đầu Này Cự Tuyệt Hôn Ước Rồi? !

"A? !" Long Phù Nguyệt ngây người, như thế cũng quá nhanh đi! Cư nhiên từ chim sẻ biến thành Phượng Hoàng, lập tức thành quận chúa rồi! Ha ha, nói như vậy, nàng về sau không bao giờ chịu đựng sự tức giận của Phượng Thiên Vũ nữa ?

Nàng vẫn không tin mình sẽ có vận tốt như vậy, còn chưa tới kịp nói chuyện, lão hoàng đế kia lại ném một quả bom nặng kí đến : "Vũ nhi, trẫm đem nàng tứ hôn cho con, sau khi thành hôn , nàng sẽ là Vương Phi của con ."

"Trời ạ? !" Cái này Long Phù Nguyệt hoàn toàn nhảy dựng lên!

Lão hoàng đế Này làm chuyện gì vậy? Êm đẹp ban thưởng thì được rồi, cần chi phải tứ hôn? Nàng nhớ rõ hai năm trước ông ta còn nói Phượng Thiên Vũ không nên đối với nàng động tâm, hôm nay đây là làm sao vậy? Mặt trời mọc từ hướng tây rồi? Hay là lão hoàng đế này đầu bị va vào cánh cửa?

Vô số ánh mắt hướng về Long Phù Nguyệt nhìn sang, , khiếp sợ, khó hiểu, ghen tị, hâm mộ, ngũ quang thập sắc, đủ loại, gần như đem trên người Long Phù Nguyệt đốt ra cái lổ thủng.

"Phụ hoàng, nhi thần nói ra suy nghĩ của mình." Vẫn không nói lời nào thái tử bỗng nhiên ra tiếng.

"Sao? Hoàng nhi có gì muốn nói?" Lão hoàng đế hơi hơi nhíu một chút mày.

"Phụ hoàng, nữ tử họ Long dù sao cũng là công chúa nước Thiên Cơ, Thiên Cơ quốc bị giết, các nàng tất nhiên ghi hận trong lòng, tương đương cơ thiếp còn có thể, làm Vương Phi sợ là không ổn." Thái tử còn đang ghi hận chuyện ở Bất Dạ cung bị hắt thành ướt sũng , lúc này nhân cơ hội tiến lời gièm pha.

"Hừ, cái gì làm cơ thiếp còn có thể? !" Long Phù Nguyệt nổi giận: "Ta ngay cả Vương Phi đều lười làm, còn cần làm cơ thiếp sao?" Nàng hai mắt mở trượt tròn, bỗng nhiên cao giọng nói: "Tạ vạn tuế, nhưng dân nữ không muốn làm Vương Phi, thỉnh vạn tuế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Tiếng nói nàng dị thường thanh thúy, mọi người trong đại điện đều nghe rất rõ ràng. Mỗi người kinh ngạc mở to mắt, vẻ mặt là không tín.

Phải biết rằng Phượng Thiên Vũ là mỹ nam tử nổi danh ở Thiên Tuyền quốc, bao nhiêu danh môn khuê tú liều mạng muốn gả cho hắn lại thủy chung không thể trèo cao , lại không nghĩ rằng công chúa mất nước này cư nhiên lại đường hoàng mà cự tuyệt ngay tạo đây!

Luôn luôn tươi tắn đối diện với mọi người, lại làm cho người không thể nhìn ra cảm xúc Phượng Thiên Vũ lúc này cũng không khỏi biến sắc. Hắn —— Cư nhiên —— bị nha đầu này cự tuyệt hôn ước rồi? !

Vẻ mặt lão hoàng đế cũng là kinh ngạc, dường như cũng không dự đoán được Long Phù Nguyệt sẽ cự hôn, mặt ông ta trầm xuống: "Long Phù Nguyệt, ngươi không muốn làm Vương Phi, vậy ngươi muốn làm cái gì?"

186. Chương 186: Chưa Ăn Quá Thịt Heo, Nàng Đã Gặp Qua Heo Chạy

Long Phù Nguyệt thản nhiên nói: "Ta chỉ muốn tự do, thỉnh vạn tuế gia thành toàn!"

"Tự do?" Ánh mắt lão hoàng đế híp mắt nhíu lại, trong đôi mắt hiện lên một chút ánh sáng lợi hại : "Chẳng lẽ làm Vương Phi sẽ không tự do? Ngươi một lòng muốn tự do, hay là —— Ngươi muốn quay về Thiên Cơ quốc của ngươi ?"

Thanh âm của ông ta lạnh như băng và thâm trầm, hình như có nồng đậm sát khí lộ ra. Nha đầu kia bản lĩnh kỳ lạ, nếu không thể là Thiên Tuyền Quốc có thể dùng, vậy cũng chỉ có thể tiêu diệt nàng! Nhưng mà trước mắt đúng là thực sự cần dùng nàng , ông ta còn không muốn lại giết nàng dễ dàng như vậy . . . . . .

Long Phù Nguyệt bị âm thanh lạnh như băng của ông ta hù dọa khẽ run rẩy, ngẩng đầu nhìn ông ta liếc mắt một cái, thấy sắc mặt ông ta âm trầm, gần như không có biểu tình gì , nhưng trong đôi mắt đã có ánh sáng lợi hại lộ ra, giống như ẩn chứa sát khí mạnh mẽ nặng nề.

Mà Phượng Thiên Vũ, sắc mặt hắn lại xanh mét, một đôi mắt hoa đào híp lại, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Long Phù Nguyệt trong lòng chấn động, biết một khi trả lời không đúng, chỉ sợ liền lập tức sẽ mang họa sát thân ! Gần như là nói theo bản năng : "Không! Dân nữ không muốn trở về nước Thiên cơ , dân nữ chỉ muốn rong chơi vài năm nữa, mới lo lắng đến chuyện hôn nhân đại sự."

Thần sắc lão hoàng đế có chút hòa hoãn xuống dưới, ngữ điệu trở nên nhẹ nhàng, cười nói: "Được rồi, ngươi hôm nay đã lập công, tất cả đều tùy ngươi. Nhưng mà, trẫm có chuyện muốn ngươi đi làm."

"Chuyện gì?" Long Phù Nguyệt nghe hắn thu hồi mệnh lệnh tứ hôn đã ban ra, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng e sợ lão hoàng đế đổi ý, nên bỏ thêm một câu: "Chỉ cần là dân nữ có thể làm được, vượt lửa qua sông không chối từ."

Nha , chưa ăn quá thịt heo, nàng đã gặp qua heo chạy, hiện tại đúng là thời điểm nên bày tỏ vẻ trung tâm, trường hợp loại này ở trên tivi nàng thấy nhiều rồi. Cho nên khi ông ta nói lên lời nói này , mặt không đổi sắc tim không nhảy, làm ra dáng Ta- Thực-Trung-Tâm.

Lão hoàng đế nhìn thấy dáng vẻ nàng như thế, hơi hơi thả lỏng tâm một chút , trên gương mặt ông ta thoáng lộ nét vui mừng nói: "Nước Diêu Quang này ý đồ mưu hại trẫm, tiểu nha đầu, ngươi nói xem, đây là không phải là đại nghịch bất đạo sao?"

Long Phù Nguyệt cẩn thận nhìn ông ta. Nha, trong hồ lô lão hoàng đế này rốt cuộc muốn bán thuốc gì? Ông ta rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng nàng tuy rằng nghi hoặc, miệng lại không thể không đáp, đầu gật giống như gà con mổ thóc: "Vâng, vâng, đương nhiên xem như đại nghịch bất đạo, hừ, hừ, quả thực có thể xem như tội ác tày trời rồi, đê tiện vô sỉ. . . . . ."

Nàng biết lúc này nói càng ngoan độc càng đúng. Rất nhiều ngữ nghĩa xấu xa từng chuỗi xuất hiện. Thẳng đem lão hoàng đế nghe xong mặt mày hớn hở, người chung quanh một thân nổi lên da gà. . . . . .

187. Chương 187: Chúng Ta Vẫn Là Ai Đi Đường Nấy Thì Tốt Hơn. . . . . .

Lão hoàng đế gật gật đầu, mỉm cười nói: "Cô nương quả nhiên rất hiểu đại nghĩa, không uổng công trẫm trọng đãi ngươi. Diêu Quang quốc này đáng giận như thế , công nhiên khiêu khích tôn nghiêm nước Thiên Tuyền của ta , nếu như không thảo phạt nó, nếu thế thật sự sỉ nhục! Long Phù Nguyệt, trẫm ra lệnh cho ngươi cùng Cửu hoàng tử xuất chinh, thảo phạt Diêu Quang quốc, cho Diêu Quang quốc một bài học!"

"Dạ!" Long Phù Nguyệt vô ý thức đáp ứng, chờ đáp ứng xong, mới hiểu rõ lão hoàng đế đã nói cái gì, không khỏi mở to hai mắt.

Không phải chứ? ! Lão hoàng đế cư nhiên phái nàng xuất chinh đánh giặc? ! Nàng lại không hiểu bài binh bố trận, để cho nàng đi làm cái gì? Lão hoàng đế này không phải là muốn biến đổi biện pháp chỉnh nàng chứ? !

Tựa hồ cũng nhìn ra nghi hoặc trong lòng Long Phù Nguyệt , lão hoàng đế nói tiếp: "Yên tâm, ngươi là nữ hài tử, sẽ không để cho ngươi mang binh, ngươi chỉ cần phụ tá Cửu hoàng tử là được. Vu cổ thuật của Diêu Quang quốc rất lợi hại, có ngươi ở bên cạnh hắn, có thể tốt hơn một ít."

Nga, thì ra là thế!

Long Phù Nguyệt nháy mắt hiểu được, thì ra là bởi vì chính mình biết Vu cổ thuật, mà lão hoàng đế muốn tấn công Diêu Quang quốc sẽ phải dùng tới, cho nên lão hoàng đế mới có thể đột nhiên đối với chính mình tốt như vậy, nàng đã biết, trên đời này không có bữa tối miễn phí ! Nàng làm Hộ quốc quận chúa này không phải dễ dàng làm như vậy . . . . . .

Chuyện tấn công Diêu Quang quốc cứ được quyết định xuống như vậy . Từ đầu đến cuối, Phượng Thiên Vũ là một câu đều không nói. Hé ra khuôn mặt tuấn tú khuynh quốc khuynh thành hoàn toàn không có biểu tình gì, nhưng trên người hắn mọi người đều nhìn thấy đã bốc lên khí lạnh.

Long Phù Nguyệt lại ít dám nhìn hắn nhất. Trong lòng cũng đang âm thầm thở dài : "Ai, Tiểu Vũ Mao sư huynh, ngươi thiên tính phong lưu, thuộc loại hoa tâm đại thiếu gia, ngươi phong lưu như vậy nếu cưới ta, đối với ngươi mà nói, tuyệt đối là một tai nạn. Cho nên, chúng ta vẫn là đường ai nấy đithì tốt hơn. . . . . ."

Những lời này nàng đương nhiên không thể nói ra miệng , nhìn lão hoàng đế, hỏi: "Vạn tuế gia, lão nhân gia ngài đã muốn phong dân nữ làm quận chúa, vậy dân nữ thật sự không tiện ở quý phủ của Cửu vương gia nữa ,có thể cho dân nữ một tòa nhà ở một mình hay không ? Dân nữ không cầu xa hoa, chỉ cầu có thể ở lại là được."

Lão hoàng đế liền giật mình ngẩn ra, ha ha cười nói: "Đó là đương nhiên, trẫm sẽ vì ngươi xây một tòa quận chúa phủ, nhưng mà chuyện này cũng nhất thời nửa khắc không có thể xây tốt, nếu không, ngươi tạm thời ở tạm nhà của Cửu vương gia , chờ xuất chinh khải hoàn trở về,quận chúa phủ của ngươi cũng đã xây xong rồi."

188. Chương 188: Vũ Mao Sư Huynh, Thỉnh!

Long Phù Nguyệt vụng trộm nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái, còn chưa kịp nói chuyện, Phượng Thiên Vũ lại tiến lên một bước, thản nhiên nói: "Phụ hoàng, Long Phù Nguyệt hiện tại đã là quận chúa tôn quý, mặc dù là ở tạm quý phủ của nhi thần , chỉ sợ cũng không ổn, sẽ để người bàn luận, sẽ làm thanh danh của quận chúa có trở ngại. Vẫn là thỉnh phụ hoàng ban thưởng phủ đệ khác cho nàng đi."

Lão hoàng đế gật gật đầu, nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, trong lòng bỗng nhiên vừa động: "Cũng tốt, ở cửaThành Tây thật ra có một chỗ trống có thể ở, ban đầu từng là hoàng phủ đệ của Tam hoàng tử, ngươi tạm thời ở tại nơi đó trước, nói vậy cũng không bôi nhọ ngươi."

Lời vừa nói ra, ở đây quan viên đều đối mặt nhìn nhau, sắc mặt Phượng Thiên Vũ lại hơi đổi, nhìn phụ thân liếc mắt một cái. Đã thấy khóe miệng của phụ thân chứa đựng một chút ý cười khó lường , ánh mắt lại lóe lên ánh sáng lạnh lùng.

Hắn không khỏi thở dài, biết chủ ý phụ hoàng đã định, đó là khuyên nữa cũng khuyên không được.

Long Phù Nguyệt nào biết đâu rằng phương diện này có huyền cơ gì, vừa nghe hoàng đế an bài nàng ở phủ đệ một vị Vương gia từng ở, cười đến không thấy mắt, liên tục gật đầu: "Đa tạ vạn tuế."

Lão hoàng đế ừ một tiếng: "Ngươi vừa lòng là tốt rồi. Nhưng mà, phủ đệ kia đã có hơn một năm không có người ở , có chút hoang vu. Trẫm phái người đi thu thập trước . Cũng may đại quân ba ngày sau liền xuất chinh, ngươi trước ở nơi đó tạm đối phó ở hai ngày, chờ các ngươi khải hoàn trở về, trẫm sẽ đem phủ đệ kia sửa sang lại một lần nữa cho ngươi , đổi thành quận chúa phủ cho ngươi ."

Long Phù Nguyệt hơi hơi sửng sờ một chút. Hoang vu? Không phải là một căn nhà hoang chứ? Thường nghe nói nhà hoang dễ dàng có chuyện ma quái . . . . . Nàng đã bị ý tưởng này làm hoảng sợ.

Lắc lắc đầu, thầm nghĩ: "Sẽ không , Lão hoàng đế này còn cần dùng đến mình, nói vậy sẽ không đem ta ném tới chỗ quỷ ở làm ta sợ. . . . . ."

Chuyện xuất chinh cứ được định đoạt như vậy.

Long Phù Nguyệt được phong làm quận chúa, đương nhiên không cần lại đứng ở phía sau Phượng Thiên Vũ, liền ngồi trên một cái ghế ở bên cạnh hắn. Nàng rốt cục cũng có thể công khai ngồi xuống.

Long Phù Nguyệt thở phào thở ra một hơi, bụng của nàng sớm đói dẹp bụng rồi, lúc này ngồi ở bên cạnh Phượng Thiên Vũ liền rốt cuộc không cần khách khí, mắt thấy tất cả mỹ thực đều ở trước mắt, nàng quơ lấy một đôi đũa mun , bưng lên chén rượu trước mặt , hướng về phía Phượng Thiên Vũ cười híp mắt mắt:

"! Vũ mao sư huynh, mời!"

189. Chương 189: Đụng Rượu 1

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cũng cười khuynh quốc khuynh thành: "Quận chúa, thỉnh."

Hơi ngửa đầu, một chén rượu đã thấy đáy.

Long Phù Nguyệt học bộ dáng của hắn, cũng hào khí bưng lên đến uống một hơi cạn sạch.

Long Phù Nguyệt lúc còn ở hiện đại, tốt xấu cũng làm gần một tháng công việc, cũng đã trải qua vài lần giao tiếp, cho nên đối với uống rượu đế cũng không xa lạ. Nhưng không ngờ nghiêm chỉnh nuốt xuống chén này, yết hầu mềm mại của nàng như nuốt phải một luồng lửa nóng, nhất thời ho khan . Bị nghẹn nước mắt nàng chảy ròng.

Nhưng trong lòng đang âm thầm kỳ quái, không phải nói rượu cổ đại đều là rượu gạo tinh khiết, nồng độ cồn trong rượu không cao sao? Tại sao rượu này lại cay đến như vậy? Quả thực vượt qua kỉ thuật hiện đại rồi!

Nàng hé ra mặt cười đến đỏ bừng, còn chưa kịp thở ra một hơi , Phượng Thiên Vũ lại châm thêm cho nàng một ly khác: "Quận chúa, chúc mừng ngươi lên chức, tại hạ lại mời ngươi một ly."

Choáng váng, còn uống? Long Phù Nguyệt hơi hơi nhíu mày: "Vâng vâng, ta ăn một ngụm đồ ăn áp mùi rượu trước."

Vội vàng gắp lên một cái chân gà còn tươm mật, còn không kịp đưa đến bên miệng, chợt thấy cổ tay tê rần, toàn bộ cánh tay lập tức căng thẳng, khối thịt kia như thế nào cũng đưa không đến bên miệng. Nàng lắp bắp kinh hãi, trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái: "Uy , ngươi làm cái gì?"

Phượng Thiên Vũ Du cười bình thản: "Thiên Tuyền quốc có quy củ, khi được kính rượu, phải uống liền mới được, bổn vương tự mình châm rượu cho nàng, chẳng lẽ nàng không cho bổn vương mặt mũi?"

Rượu phải uống liền? Đây là cái quy củ gì vậy? ! Long Phù Nguyệt oán hận trừng mắt nhìn hắn: "Ta cũng không phải người của nước Thiên Tuyền, đương nhiên không cần tuân thủ quy củ này."

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm : "Ban đầu đương nhiên là không phải. Nhưng hiện tại nàng là quận chúa phụ hoàng sắc phong dĩ nhiên là người của Thiên Tuyền quốc, vài chén rượu mà thôi, hay là nàng ngay cả lá gan này cũng không có?"

"Hừ, không phải là vài chén rượu nha, ta bất cứ giá nào rồi! Uống thì uống, WHO sợ WHO a?" Long Phù Nguyệt bất cứ giá nào, nàng hiện tại cũng là Hộ quốc quận chúa, tuyệt không có thể để cho hắn xem nhẹ!

Bưng chén rượu lên, hơi ngửa đầu, lại uống hết đi xuống.

Lần này tựa hồ không cay như vậy rồi, cũng có lẽ là chết lặng.

Phượng Thiên Vũ cười ha ha: "Được! Thật thoải mái!" Lại giúp nàng châm một ly.

"Uy , ngươi muốn chuốc say chết ta à? Không phải uống liền hai chén là được rồi sao?" Đôi mắt to xinh đẹp của Long Phù Nguyệt gần như phún ra lửa giận.

190. Chương 190: Đụng Rượu 2

Phượng Thiên Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn nàng: "Ai nói với nàng là hai chén ? Bình thường lên chức bao nhiêu cấp, liền uống bao nhiêu chén, nàng bây giờ từ một thị nữ trực tiếp lên tới quận chúa, chính nàng tính thử xem, đây là thăng bao nhiêu cấp? Nên uống bao nhiêu rượu?"

Choáng váng! Long Phù Nguyệt nhất thời một đầu hắc tuyến. Một thị nữ thăng làm quận chúa, nàng thật đúng là không có cách nào tính thăng bao nhiêu cấp.

Hừ, không phải chỉ là uống rượu sao? Uống một chén cũng là uống, uống mười chén cũng là uống, nàng liền liều mình bồi tiểu nhân!

Long Phù Nguyệt một ly uống tiếp , uống liền mấy chén, nàng còn uống một chén một chút nhíu mày, uống càng về sau, nàng uống rượu bỗng nhiên giống như uống nước, trong nháy mắt đã có hơn mười chén rượu mạnh được uống sạch, thân ảnh người trước mắt bỗng nhiên biến hóa thành rất nhiều. Khuôn mặt tươi cười của Phượng Thiên Vũ cũng trở thành ba cái, cao thấp đung đưa, tựa hồ cũng đang híp mắt cười nhạo nàng. . . . .

"Nha , ngươi cười cái gì cười, thấy ta thăng quan khó chịu a?" Long Phù Nguyệt bỗng nhiên kêu to, dọa người chung quanh nhảy dựng lên.

Vô số luồng ánh mắt bắn lại đây, Long Phù Nguyệt lúc này đã uống đến choáng váng chóng mặt , hoàn tòan là không cần biết người chung quanh nhìn thế nào.

Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, muốn đến sờ khuôn mặt Phượng Thiên Vũ: "Ha ha, Tiểu Vũ Mao sư huynh, lão nương cuối cùng có thể ngồi ngang hàng với ngươi, ngươi nhất định tức giận đến phát điên đi? Ha ha ha ha. . . . . ." Nàng cười một cách thoải mái tùy ý. Hé ra mặt cười đỏ bừng giống như quả táo.

Phượng Thiên Vũ nhất thời một đầu hắc tuyến! Nha đầu này, cư nhiên đem loại xưng hô này cũng công khai gọi ra!

Mọi người thấy nàng uống rượu loạn tính, muốn cười lại không dám cười, nghe nàng bỗng nhiên gọi Phượng Thiên Vũ là ' Tiểu Vũ Mao sư huynh ', trên mặt mỗi người hiện ra một tia buồn bực. Không rõ tiểu công chúa Long Phù Nguyệt này làm sao có thể cùng Phượng Thiên Vũ trở thành sư huynh muội.

Ngay cả lão hoàng đế nổi hứng tò mò: "Vũ nhi, đây là có chuyện gì? Nàng là sư muội của con sao?"

Phượng Thiên Vũ âm thầm cắn răng trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, thế này mới đáp: "Hồi bẩm phụ hoàng, hai năm trước nàng từng bị sư phụ ta bắt đi, mạnh mẽ thu nàng làm đệ tử cuối cùng, cho nên có thể xem nàng coi như là sư muội của con. . . . . ."

Vẻ kinh ngạc trên mặt lão hoàng đế quá nặng: "Trẫm nghe nói Nam Vực quỷ y chọn đồ cực nghiêm, tại sao. . . . . Làm sao có thể coi trọng nha đầu này?

Phượng Thiên Vũ thầm nghĩ: "Con làm sao mà biết? Có lẽ là lão nhân kia đầu chỉ để cho con lừa nó đá, hừ, lão nhân kia thu đồ đệ là giả, nhưng trêu đùa đồ đệ như hắn mới là thật sự!"

191. Chương 191: Đụng Rượu 3

Lời này hắn đương nhiên là không thể nói ra được. Cho nên hắn chỉ lạnh lùng cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Lão hoàng đế nhìn nhìn Long Phù Nguyệt, càng thêm cảm thấy nha đầu này không đơn giản . Hắn nhìn nhi tử liếc mắt một cái: "Vũ nhi, vu thuật của Diêu Quang quốc không thể xem thường, lần này xuất chinh con cũng nên cẩn thận một chút."

Phượng Thiên Vũ gật đầu một cái: "Nhi thần sẽ để ý tới ."

"Ta đang nhìn lên trên mặt trăng, có bao nhiêu giấc mộng đang từ từ bay lượn. Ngày hôm qua quên đi hóng gió xóa ưu thương, ta muốn cùng ngươi gặp lại tại bầu trời xanh thăm thẳm trên đường. . . . . .

Long Phù Nguyệt đột nhiên cất tiếng hát, làm Phượng Thiên Vũ sợ tới mức giật mình một cái, chẳng những là hắn, mọi người đang ngồi ở đây bị dọa cho hoảng hốt. . Ánh mắt đồng loạt hướng về phía Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt lúc này đã say tìm không ra phương hướng, lúc này cũng không biết dọa người không mất mặt, thầm nghĩ phát tiết thoải mái. Nàng rõ ràng nhảy tới trên bàn, đem toàn bộ mọi thứ trên bàn đá rớt xuống. Lung la lung lay, lắc lắc eo thon nhỏ hát một cách thoải mái mê say.

Cuộc sống như thủy triều lúc lên lúc xuống

Ngươi ở nơi phương xa chính là thiên đường

Ta ở đây chờ linh hồn ta cũng bay theotiếng vó ngựa của người đi mất

Tiếng vó ngựa phi

ohyeah,ohyeah

chỉ trong chớp mắt, cỏ xanh đã mọc thêm cao

Mưa tuyết tung bay

ohyeah,ohyeah

Ai đang kêu gọi tình thâm ý dài

Để cho ta khát vọng giống như đám mây trắng phiêu du

Phía đông nuôi ngựa phía tây chăn dê

tình ca thôn xóm liền hát đến hừng đông. . . . . .

Theo nàng khàn cả giọng hò hét, tất cả mọi người đều ngây người.

Các vị đại thần chưa bao giờ nghe cách hát lạ lùng như thế, vừa tò mò, lại là buồn cười. Bài hát này cao vút, trào dâng, thê lương, rất có hương vị của bờ cát sa mạc. Mọi người đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo liền bị tiếng ca cao vút điều động . Có chút hảo cảm vui vẻ , kìm lòng không đậu theo tiếng ca rung đùi đắc ý. . . . . .

Vị Lục vương gia kia trong mắt hiện lên ánh sang lạ thường, đột nhiên từ bên hông lấy ra một cái cây sáo, đặt ở bên miệng thử một chút âm, thế nhưng lập tức tìm điệu. Chậm rãi đi thong thả đến bên cạnh nàng, phối hợp với tiếng hát của nàng thổi lên.

Có nhạc đệm, Long Phù Nguyệt hát càng thêm ra sức, vừa hát vừa xoay, mặc dù có chút chỗ hơi lạc nhịp , nhưng cũng may người nơi này cũng chưa nghe qua bài hát này, còn tưởng rằng đây chính là chút ý vị đặc biệt trong bài.

192. Chương 192: Không Phải Ta Muốn Tìm Kiếm Ôm Ấp

Thái tử cau chặt mày, cả giận nói: “Rất không quy củ! Phụ hoàng, cho nha đầu này một ít giáo huấn!”

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn thái tử liếc mắt một cái, thản nhiên nói: ”Đại ca, quận chúa cũng chỉ là đang giúp vui. Đây vốn chính là tiệc thân mật, để cho phụ hoàng cười một cái cũng tốt.

Lão hoàng đế lúc đầu cũng bị tiếng hát này của Long Phù Nguyệt làm kinh sợ, nhưng nghe đến nàng can đảm ca, khiêu vũ quái dị, không khỏi thất thanh cười ha hả. Ha ha, nha đầu kia tuyệt đối là bảo vật trong bảo khố, thời thời khắc khắc đều có mới mẻ đa dạng hẳn lên.

Ông khoát khoát tay áo: ”Lão đại, đừng quá so đo, nha đầu kia rất thú vị . Huống chi nàng đang uống rượu say. . . . . .

Các quan viên cũng là xem sắc mặt đón ý gió của chủ nhân, thấy lão hoàng đế cũng không có ý tứ muốn ngăn cản, rõ ràng ầm ầm khen hay.

Có người trầm trồ khen ngợi, Long Phù Nguyệt hoàn toàn dâng trào, ở trên bàn vừa nhảy vừa ca, hát càng thêm hăng say:

Ta là một con chim nho nhỏ

Muốn bay bay bay bay, mà bay không cao

Ta tìm tìm kiếm kiếm tìm tìm kiếm kiếm một vòng ôm ấm áp

Yêu cầu như thế có tính rất cao không

Có đôi khi ta cảm thấy được từ mình giống một chim nhỏ nhỏ

Muốn bay lại thế nào cũng bay không cao

Có lẽ có một ngày ta đậu lên đầu cành

Lại trở thành mục tiêu thợ săn

Ta bay lên trời xanh mới phát hiện chính mình

Từ nay về sau không chỗ nương tựa. . . . . .

Nàng là dùng âm điệu Phượng Hoàng truyền kỳ hát ra, tuy rằng cùng tiếng ca Phượng Hoàng truyền kỳ quả thực không thể nào so sánh nổi, nhưng nàng nhiệt huyết sôi trào, hát dị thường ra sức, khàn cả giọng , cũng là có một ẩn ý khác. . . . . .

Hát phải cao hứng , nàng bỗng nhiên từ trên không lộn ngược một cái ra sau, nhưng rốt cuộc do uống quá nhiều rượu, một cái chân đứng không vững, rầm một tiếng rớt xuống đất.

Choáng váng chóng mặt ở bên trong, nàng tựa hồ cảm thấy ngã vào một vòng tay ấm áp, nàng cười híp mắt vươn tay giữ lấy khuôn mặt tuấn tú đang lắc lư trước mắt sờ soạng: "Tiểu Vũ Mao sư huynh, ngực của ngươi không —— Không phải ta muốn tìm kiếm một vòng tay . . . . . Ha ha, không phải a. . . . . ." Đầu nghiêng một cái, rốt cục vù vù ngủ say.

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ tối sầm, ôm nàng đối với lão hoàng đế thi lễ: "Phụ hoàng, nàng hoàn toàn say, hiện tại đi khu hoa viên đó(tức là hoàng đế ban cho Long Phù Nguyệt nơi ở) sợ là không ổn, nhi thần trước tiên đem nàng mang về phủ, ngày mai nhi thần sẽ để nàng quay về phủ đệ mà phụ hoàng ban tặng."

193. Chương 193: Là Hắn Chuốc Say Nàng

Trong mắt lão hoàng đế có ánh sáng sắc bén chợt lóe, bỗng nhiên khẽ cười lên: "Vũ nhi, ngươi cố ý đem nàng quá chén sao? Ngươi đủ thông minh!"

Phượng Thiên Vũ thong dong cười: "Phụ hoàng quá khen, là nha đầu này tự mình không biết lượng sức uống nhiều quá. Cũng không liên quan đến con, nhi tử cáo lui trước."

Lão hoàng đế trầm ngâm một chút, khoát tay áo: "Được, ngươi mang nàng đi đi. Nhưng mà ngày mai nhất định phải để cho nàng quay về tòa nhà của mình."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên gật nhẹ đầu: "Nhi thần tự biết đúng mực, xin cáo lui trước."

Cũng không thèm nhìn đến ánh mắt ngũ quang thập sắc chung quanh này, ôm Long Phù Nguyệt đi một mạch.

Trong mơ mơ màng màng, Long Phù Nguyệt cảm giác giống như bị người để lên trên một mặt giường lớn, nàng mở mắt to mông lung, mơ hồ cảm thấy giường lớn này có chút quen thuộc.

Chợt thấy một cỗ vị cay nhảy vào trong mũi, nàng không khỏi đánh một cái hắt xì, ý nghĩ thanh tỉnh không ít: "Vù, cái gì vậy, quá cay!"

"Cay? Giọng hát của ngươi mới cay!"

Một thanh âm trầm ấm từ đỉnh đầu truyền tới.

Két! Trong nội tâm nàng bỗng nhiên nhảy dựng, cảm giác say tỉnh hơn phân nửa, nhất thời lăn lông lốc bò dậy, ngẩng đầu nhìn lên, đối diện với một đôi mắt đầy tà mị , hai tay của hắn ôm cánh tay, nghiêng người dựa đầu giường, hoàn mỹ không chê vào đâu được trên mặt là một chút ý cười khó lường .

"Cái kia. . . . . Ta tại sao lại ở chỗ này?" Long Phù Nguyệt ôm đầu liều mạng suy tư, mơ hồ dường như nhớ lại chuyện mình ở trên yến hội hoàng gia"Ta nhớ rồi, ta nhớ được hoàng đế Đại gia của ngươi giống như ban cho ta một tòa phủ đệ. . . . . Ta, ta nên đi nơi đó ."

Nàng lồm cồm bò dậy nhảy dựng lên đã muốn chạy, nhưng dù sao uống khá nhiều rượu, đầu váng mắt hoa, dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã cái té ngã. Nàng đỡ lấy mép giường, hồ nghi nhìn Phượng Thiên Vũ: "Ngươi, ngươi đem ta mang về đây?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Nàng say lại biểu diễn làm trò cười cho thiên hạ, hát giống như khỉ con diễn trò, ta không đem nàng mang về, còn không biết nàng sẽ làm ra bao nhiêu trò cười cho thiên hạ ."

Long Phù Nguyệt sửng sốt, lo nghĩ, nàng đối với việc vừa ca vừa nhảy múa vẫn là rất ấn tượng . . . . . .

Nàng bỗng nhiên hận không thể tìm một cái lổ để chui vào! Con bà nó, nàng thật vất vả mới làm quận chúa, cái này làm hình tượng thục nữ của nàng toàn bộ bị hủy! Còn suy nghĩ dường như mình sở dĩ lại uống toàn bộ rượu là do tên quái dị trước mắt này! Là hắn cố ý chuốc say nàng!

194. Chương 194: Ngươi Có Sợ Quỷ Không

Tay nhỏ bé của nàng chỉ lên mũi hắn: "Ngươi là cố ý là phải không? Thấy ta được phong làm quận chúa nên khó chịu, cho nên mới muốn đem ta quá chén để cho ta sơ xuất làm trò cười cho thiên hạ, làm cho ta xuống đài không được! Ngươi là cố ý , ngươi tuyệt đối là cố ý !"

Phượng Thiên Vũ vuốt ve tay nhỏ bé của nàng, lành lạnh nói: "Ai biết rượu phẩm của nàng lại kém như vậy? Nàng cũng làm ta giật cả mình."

"Vậy ngươi tại sao muốn chuốc say ta?" Long Phù Nguyệt trợn đôi mắt to: "Hay là, ngươi bị ta cự hôn thẹn quá thành giận, cho nên đem ta quá chén, đem ta mang trở về muốn. . . . . Bá Vương ngạnh thượng cung? Đến trở thành sự thật?" Liên tưởng của nàng dị thường phong phú, hơn nữa nàng lúc này tuy rằng đã có chút thanh tỉnh, nhưng rốt cuộc còn có chút say rượu, ngoài miệng tựa như đã tỉnh, nhưng trong lòng nghĩ cái gì, miệng lập tức đã nói đi ra.

Đến khi nàng đã tỉnh hồn lại, lời của nàng đã ra khỏi miệng . Chính mình nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm lòng không đậu đỏ lên.

Ánh mắt của Phượng Thiên Vũ chợt trở nên sâu sắc, bỗng nhiên một phát bắt được tay nhỏ bé của nàng , lạnh lùng thốt: "Nha đầu, ta muốn Bá Vương ngạnh thượng cung như trong lời nói còn cần đem nàng chuốc say sao? Nàng cho là chỉ bằng công phu mèo quào kia của nàng có thể ngăn cản được ta?"

"À, cũng đúng nha. . . . . ." Long Phù Nguyệt cúi đầu: "Quên đi, ta không cùng ngươi so đo, ta quay về phủ của chính ta. . . . . ."

Nhảy xuống đất, Phượng Thiên Vũ lại cũng không buông tay: "Nàng bây giờ không thể đi!"

"Không thể đi? Vì sao? Chẳng lẽ hoàng đế cha của ngươi lại thừa dịp thời điểm ta say rượu đem tòa nhà kia thu hồi lại rồi?" Long Phù Nguyệt mở to hai mắt.

"Không phải ——" Phượng Thiên Vũ tựa hồ có chút do dự.

"Vậy không phải đã xong sao ! Nếu là ban cho ta, ta vì sao lại không thể trở về?" Long Phù Nguyệt có một chút không nhịn được.

Phượng Thiên Vũ nhíu mi không đáp, đột nhiên hỏi một câu: "Tiểu nha đầu, nàng nếu biết vu cổ thuật, vậy nàng có sợ quỷ không?"

"Quỷ? !" Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng nhảy loạn : "Đương nhiên sợ a! Ta chỉ là biết một chút cổ thuật mà thôi, cũng không phải thầy pháp sư. . . . . Không phải là trong phủ của ngươi xảy ra chuyện ma quái, muốn mời ta tới bắt chứ?"

Phượng Thiên Vũ cười híp mắt gõ đầu của nàng một cái: "Thì đúng rồi, tiểu nha đầu, ta nói với nàng nga, trong nhà kia của nàng có chuyện ma quái. . . . . ."

"Náo loạn. . . . . Chuyện ma quái. . . . . ." Long Phù Nguyệt ngẩn ra: "Không thể nào, cha ngươi không lẽ lại đưa ta chỗ ở của quỷ sao? Ngươi lừa quỷ ! ." Long Phù Nguyệt đầu tiên hoảng sợ, nghĩ lại, lại cười lên ha hả.

195. Chương 195: Tòa Nhà Lớn Đen Kịt

Phượng Thiên Vũ hé ra khuôn mặt tuấn tú lại biến thành có chút xanh mét, hắn lành lạnh nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, nàng không tin?"

Long Phù Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười khanh khách nói: "Trên đời này không có nhiều chỗ ở cho quỷ như thế? Đều là do người tự mình dọa chính mình ." Nhưng trong lòng nói : "Lão hoàng đế đang lúc này cần dùng đến ta, làm sao có chuyện đưa ta vào chỗ ở của quỷ? Làm ta hoảng hốt, sẽ không có người giúp con trai bảo bối của ông ta xuất chinh . . . . . ."

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười lạnh đứng lên: "Tốt lắm! Nàng đã không tin, vậy nàng xin cứ tự nhiên! Ta gọi người mang ngươi đến đó!" Xoay người mà đi.

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn sẽ dễ dàng buông tha chính mình như thế, không khỏi ngẩn ngơ, ngu ngơ nghĩ: "Chẳng lẽ hắn nói là thật sao? Vậy thì nơi đó thật sự là chỗ ở của quỷ?" Không khỏi rùng mình một cái. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, còn muốn thu hồi vậy cũng sẽ khó khăn.

Không lâu sau, có hai thị vệ bước đến, phía sau là hai người nâng một cái kiệu nhỏ, người thị vệ này thi lễ với Long Phù Nguyệt: "Quận chúa, thỉnh!"

Long Phù Nguyệt không có biện pháp, chỉ phải lên kiệu nhỏ, rời khỏi Vương Phủ của Phượng Thiên Vũ, ở trong thành vòng qua mấy con đường cái, đi vào trước cửa một toàn nhà đen kịt ở Thành Tây

Hai thị vệ kia đưa đến nơi này, dừng bước, vung tay lên, hai kiệu phu cũng dừng cỗ kiệu. Long Phù Nguyệt từ trong kiệu đi ra, ngẩng đầu nhìn. Thấy trước mặt là một ngôi nhà thật lớn, ở bên ngoài xem, tòa nhà này so với Vương Phủ của Phượng Thiên Vũ cũng nhỏ không bao nhiêu. Chính là bên trong tối sầm, nửa điểm đèn đuốc cũng không.

Trong nội tâm nàng cứng lại nhảy dựng, hỏi: "Nơi này chính là Tam vương phủ?"

Thị vệ kia gật gật đầu: "Phải quận chúa thỉnh tự mình đi vào, chúng tiểu nhân cũng cần trở về báo cáo kết quả công tác ."

"Cái gì? Các ngươi còn muốn trở về? Tiểu Vũ. . . . . Vương gia các ngươi không cho ta một người nào sao?" Long Phù Nguyệt quay đầu nhìn tòa nhà lớn đen kịt kia, trong lòng bỗng nhiên hoang mang rối loạn .

"Này —— Thuộc hạ không biết. Vương gia vẫn chờ chúng ta đáp lời, quận chúa, bảo trọng, bọn thuộc hạ cáo từ. Nga, đúng rồi, đây là ngọn nến cùng hộp quẹt Vương gia cho người dự bị ." Hai người thị vệ này ngẩng đầu nhìn tòa nhà kia, trên mặt kìm lòng không đậu lộ ra một tia sợ hãi, cũng không đợi Long Phù Nguyệt nói nữa, đem ngọn nến cùng hộp quẹt nhét vào trong tay Long Phù Nguyệt, đi cùng hai kiệu phu kia, quay trở về, giống như ở phía sau có ác quỷ đuổi vậy.

196. Chương 196: Khách Điếm Chưởng Quầy Không Đem Hắn Đánh Ra Là Không Thể

Long Phù Nguyệt trơ mắt nhìn bóng lưng của bọn hắn ở góc đường mềm rủ xuống biến mất, trong lòng cảm thấy bồn chồn: "Nha , hay là trong ngôi nhà này thực sự có quỷ? Nếu không, bọn họ tại sao lại chạy vội vã như vậy?" Nàng kìm lòng không đậu rùng mình một cái. Lại ngẩng đầu nhìn phủ đệ kia không có một ngọn đèn, co thân mình lại.

"Nha Nha , lão hoàng đế này váng đầu phải không? Nếu phong ta là quận chúa, tại sao một nha hoàn cũng không ban cho ta? Để cho ta đơn độc ở tòa nhà lớn này, thiên a, cho dù bên trong không có quỷ cũng thực dọa người ! Ai, sớm biết thế cũng không cùng Tiểu Vũ mao kia dỗi rồi, có lẽ hắn là thật sự tốt với ta. . . . . ." Trong miệng nàng thầm lẩm bẩm, trong lòng rất hối hận.

Nhưng mà lúc này lại hối hận cũng không còn có tác dụng gì, nàng ở cửa đứng một hồi, bỗng nhiên thầm nghĩ: "Lão hoàng đế để cho ta ở ta đây liền ở nơi này sao? Ta sao không tìm khách điếm ở lại, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp?"

Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên hưng phấn lên, xoay người đang muốn đi, trong lúc vô ý vừa sờ túi áo, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tối sầm, trên người của nàng nửa lượng bạc cũng không có. Như vậy vào ở khách điếm, khách điếm chưởng quầy không đem nàng đánh ra đến không thể! ,

"Trời ạ! Ta thực sự là một quận chúa nghèo túng bần cùng nhất trên đời này rồi ! Hoàng đế lão nhi này bất quá chỉ cho ta một danh hiệu mà thôi. Thực chất nửa điểm gì đó cũng không có! Nha Nha , này thối hoàng đế, hoàng đế chết toi. . . . . ." Trong lòng nàng mắng lật trời, nhưng chuyện cho tới bây giờ, một chút biện pháp cũng không có.

Ngẩng đầu nhìn cửa lớn, cánh cửa kia lại không hề giống chỗ ở của quỷ trong truyền thuyết , mạng nhện trải rộng, ngược lại, còn thập phần sạch sẽ, quả thực được giữ sạch đến mức kì lạ, cánh cửa lớn lóe ánh sáng lạnh dưới trăng.

Nàng thử đẩy cửa một cái, một thanh âm chầm chậm vang lên, đại môn cư nhiên mở, chậm rãi hướng hai bên mở ra, giống như mở ra cái miệng tối om .

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau hai bước, thăm dò vào trong nhìn một cái. Lúc này ánh trăng trên trời đã treo lên cao, chiếu lên mặt đất một mảnh ánh sáng trắng, bên trong cảnh sắc cũng im lìm mơ hồ. Sau cánh cửa là một cái hành lang tối om, cuối hành lang là một cánh cửa thùy hoa, vào cửa thuỳ hoa*, hai bên là hành lang gấp khúc, phía trên là một màn che được treo trên cái giá bằng gổ tử đàn, giá bằng đá cẩm thạch . Chuyển qua đồ trang trí, ba gian sảnh nho nhỏ, sau phòng chính là khu đại sảnh chính rộng lớn. Ngay mặt có năm gian phòng hảo hạng, rường cột toàn bộ được chạm trổ, tuy rằng hoang phế một năm, phía trên lại cũng không dơ dáy bẩn thỉu.

197. Chương 197: Hướng Cổ Của Nàng Thổi Khí

Long Phù Nguyệt không dám đi sâu vào trong, liền dừng lại tại ba gian đại sảnh kia. Long Phù Nguyệt đốt ngọn nến lên, cắm nến ở phía trên, bắt đầu xem cách bài trí trong sảnh. Có một cửa sổ lớn kề bên cạnh giường màu đỏ tươi, đầu giường trải tấm tựa lưng màu đỏ, gối màu xanh, chăm nệm màu xanh mát mắt. Hai bên có trang trí những đóa hoa mai chạm khắc tinh xảo. Bên trái có vài lò trầm hương. Bên phải những bình hoa cổ quý giá, bên trong có cắm những cánh hoa đã khô. Và một bàn nhỏ để cạnh đầu giường với những tách trà xinh xắn. Còn lại trần nhà do ban đêm ánh sáng lập lòe nên Phù Nguyệt không nhìn thấy rõ được.

"Nha Nha, lão hoàng đế này thật không gạt ta, xem ra bố cục bài trí này, thật sự là Vương Phủ của Vương gia , chỉ là không biết tại sao hoang phế." Nàng lại đánh giá bốn phía một chút, sáng sủa sạch sẽ, tuyệt không dơ dáy bẩn thỉu.

"Chắc là lão hoàng đế này phái người quét dọn thu thập qua, cho nên mới sạch sẽ như vậy. Con bà nó, lão hoàng đế này cũng thực biến thái, vì sao không cho ta vài người nha hoàn, gia đinh? Không trông cậy vào bọn họ làm việc, cho dù là cường tráng cộng can đảm cũng tốt." Long Phù Nguyệt trong lòng vô hạn oán niệm.

Nàng lại quét nhìn một vòng bốn phía, ánh nến lay động, bên trong ánh sáng tối không rõ, không có một tia âm thanh, chỉ có ánh nến ngẫu nhiên phát tiếng động, tĩnh lặng giống như một phần mộ lạnh như băng.

"Ai..., Toà nhà tốt như vậy, làm sao lại hoang phế? Chẳng lẽ —— Lời Tiểu Vũ mao nói là sự thật, nơi này có chuyện ma quái. . . . . ." Nàng giật nảy mình, rùng mình một cái. Mãnh liệt lắc lắc đầu: "Sẽ không . Ở trên tivi, chỗ ở hoang phế đều là cỏ dại mọc thành bụi, suy sút và hoang vắng . Nơi này nhìn thế nào cũng không giống như vậy. Quả thực giống như đang có người ở. . . . . .

Vẫn ở có người ở? Không đúng! Lão hoàng đế không phải nói tòa nhà này đã vứt đi hơn một năm sao ?Tại sao lại giống như vẫn có người tỉ mỉ quét dọn qua? ! Mặc dù là lão hoàng đế trước tiên phái người quét dọn qua, cũng không sạch sẽ như vậy chứ? !

Nàng một bụng đầy hồ nghi, chợt thấy sau lưng có gió lạnh từ từ thổi tới, như là có người nào đó hướng cổ của nàng đang thổi khí . . . . . .

Nàng « a » kinh hô một tiếng, bỗng nhiên xoay người, sau lưng cái gì cũng không có. Chỉ có ánh nến lay động làm bóng nàng dáng kéo dài, mơ hồ không rõ.

198. Chương 198: Cảm Giác Toàn Bộ Mồ Hôi Lạnh Chạy Ra

"Ngươi, hù doạ chết người a! Phù Nguyệt đừng. . . Đừng sợ, là gió. . . gió mà thôi." Nàng liều mạng cổ động chính mình.

Lại một ngụm khí lạnh từ sau lưng thổi qua, Long Phù Nguyệt thoáng chốc kinh hoảng nhảy dựng lên, đột nhiên xoay người, nhưng vẫn như vậy cũng không thấy gì.

"Ai? ! Dấu đầu lộ đuôi, có bản lãnh gì, mau. . . . . mau. . . . . Ra đây cho cô nãi nãi nhanh lên!" Long Phù Nguyệt toàn thân tóc gáy toàn bộ dựng đứng lên, phía sau lưng khí lạnh cũng mãnh liệt bốc lên, nói chuyện có chút cà lăm.

Chợt nghe trong phòng, nơi nào đó truyền đến nhẹ nhàng"Lách tách" một tiếng, phảng phất có người dùng đốt ngón tay cào trên vách tường.

Nàng quay đầu lại, ngón tay cầm chặt bảo kiếm bên hông, tại lòng bàn tay phút chốc có chút lạnh lẽo ẩm ướt. . .

Không ai, như trước không có ai, gió đêm thổi vào lay động ngọn nến trên bàn, không có một chút hơi thở của người, chỉ có cánh cửa cùng cửa sổ bị gió thổi chầm chậm vang lên tiếng động nhỏ.

Mẹ nó! Gió đáng chết kia! Muốn hù chết người a! Long Phù Nguyệt lẩm bẩm hai câu, liền quay lại đi đóng cửa, vừa mới đi tới cửa, ánh mắt của nàng bỗng nhiên cứng đờ, một cỗ lãnh khí từ lòng bàn chân nhanh chóng chạy đi lên.

Ánh trăng trên cao thâm thuý, nàng nhìn bên trong sân, có một bóng màu trắng lướt qua. Váy áo thật dài theo gió đêm tung bay, bóng dáng kia nhẹ mà mỏng giống như trúc, bay lên tường cao, rồi bỗng nhiên chậm rãi xoay người lại.

Long Phù Nguyệt cuối cùng thấy rõ mặt mũi của người đó, hoá ra là mặt của nữ nhân, sưng húp mà tái nhợt, ánh mắt không hề tức giận mở to, khóe miệng đã có một tia cười quỷ dị. Giờ phút này gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Toàn thân Long Phù Nguyệt tóc cùng tóc gáy tựa hồ toàn bộ dựng đứng lên, thoáng chốc bỗng bật ra một tiếng nói thật cao: "Ngươi. . . . . Ngươi là ai? Phải . . . Là người hay quỷ? " Thanh âm của nàng run run líu lưỡi, ôm thật chặc cánh tay phải, tiểu thanh xà Đồ Đằng ở trên cánh tay phải thình thịch nhảy lên. . .

Vù! Bóng dáng cô gái kia bỗng nhiên bay đi, không thấy đâu.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, cắn răng một cái, chạy ra cửa phòng, nhìn bốn phía một cái, trong viện trăng lạnh như nước, hoa và cây cảnh sum suê, nhìn không ra một sinh vật sống.

"Ngươi. . . . . Ngươi ở đâu? Thực. . . . . Thật là quỷ sao?" Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy da đầu run lên, ban đầu nàng còn có chút cảm giác say, lúc này bị nữ nhân áo trắng làm cho giật mình, cảm giác say toàn bộ theo mồ hôi lạnh chạy ra.

199. Chương 199: Nha ! Dám Làm Ta Sợ

"Sớm biết như thế này, ta sẽ không đến đây, còn không bằng ở chỗ quý phủ của Tiểu Vũ mao." Trong lòng Long Phù Nguyệt vô cùng hối hận.

Phanh! Cửa phòng bỗng nhiên đóng lại một cách đột ngột. Long Phù Nguyệt vốn đang khẩn trương toàn thân cứng đờ, nghe thanh âm như thế vang lên, nàng gần như bị doạ muốn ngất đi. Thân mình run rẩy nhìn lại, một cái bóng ở cửa phòng phiêu động, đồng thời trong phòng còn có tiếng bước chân trầm trọng vang lên, bóng dáng đã ở chỗ ánh nến chiếu ra càng dài. . . .

Đồng thời ở bên trong có âm thanh sâu kính vang lên: "Phòng này là của ta a, phòng này là của ta a. . . . . Đây là phòng của ta ở a. . ." Thanh âm này mơ hồ mà lảnh lót, giống như quỷ khóc, làm cho người ta vừa nghe là cả người nổi da gà.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy bên tai vừa vang lên một tiếng « ong » , Trong đầu cảm thấy một trận cháng váng, trái tim cũng gần như ngừng đập.

Nàng không tự chủ được, ngã nhào trên nền đất. Nàng trừng mắt nhìn bóng người trong phòng kia, đầu ngón tay đều đã lạnh như băng. Như thế nào cũng không có nổi dũng khí đứng lên đi xem. Hai đùi cũng run cầm cập.

Đạo bóng dáng nọ ở cửa sổ linh hoạt biến ảo, khi dài khi ngắn, tựa như một quái vật hướng về phía nàng nhăn mặt.

Long Phù Nguyệt rùng mình, vẫn cứ rùng mình. Nhưng nàng đã từ từ đứng lên!

"Nha! Dám làm ta sợ! Bản thân ta muốn xem ngươi là quái vật gì? Giả thần giả quỷ, lão nương ta liều mạng với ngươi! Mẹ nó, lão nương cũng đã từng là quỷ tới, còn không phải xuyên qua tới? Ta nha! So với ngươi còn cao hơn một cấp, lão nương không có sợ ngươi!" Xoẹt một tiếng, thanh bảo kiếm đã được rút ra.

"Phanh!" Nàng một cước đạp cửa ra, thanh âm bên trong phòng kia bỗng nhiên két một tiếng dừng lại, bóng dáng vẫn lượn lờ kia cũng không thấy.

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, không dám có chút lơi lỏng, há mồm mắng to: "Cái gì vậy? Có gan ngươi đừng trốn! Xem lão nương há sợ ngươi!"

"Vù!" Một trận gió thổi qua, trên bàn ngọn nến nhất thời tắt, trong phòng nhất thời tối đen một mảnh. Long Phù Nguyệt tâm thần chấn động, suýt nữa thất thanh kinh hô lên.

Nhưng đó bất quá là gió, ' Một luồng gió lạnh khó hiểu, vì sao loạn làm cho người ta sợ hãi. ' Long Phù Nguyệt quả thực là hận thấu xương cơn gió này, răng cắn môi, tay trái đỡ ngực.

200. Chương 200: Đây Là Ta Phòng Ở, Mau Cút

Nhưng đó bất quá chỉ là gió, 'Một luồng gió lạnh khó hiểu, vì sao loạn làm cho người ta sợ hãi. ' Long Phù Nguyệt quả thực là hận thấu xương cơn gió này, răng cắn môi, tay trái đỡ ngực.

Lúc này nàng tuy rằng vẫn đang rùng mình, nhưng toàn thân tứ chi đều hiện đầy chân khí, toàn thân trên dưới, đều chu đáo chặt chẽ đề phòng tình huống bên trong.

Nàng mọi lúc mọi nơi, đều phòng bị âm thầm bị đánh bất ngờ.

Rồi nàng lại đi vào trong hai bước, nhưng lại hoàn toàn không có sự việc ngoài ý muốn phát sinh —— Trong phòng tối đến mức gần như là đưa tay không thấy được năm ngón, nàng không nhìn thấy gì, cũng không nghe được gì —— trừ tiếng tim đập của chính nàng.

Bóng người quỷ dị kia chạy đi đâu rồi? Biến mất? Người đó đến tột cùng có âm mưu quỷ kế gì? Vì sao còn không xuống tay với nàng? Người đó đang đợi cái gì?

"Uy , ngươi lăn ra đây cho ta, giả thần giả quỷ , ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi a? Lăn ra đây, cùng lão nương chân đao chân thương đánh một trận!" Long Phù Nguyệt rõ ràng kêu to lên.

Vù, lại một trận gió từ sau lưng nàng xẹt qua, Long Phù Nguyệt gần như không chút nghĩ ngợi, hướng phía sau đánh một đao, đầu ngón tay giống như đụng phải một chút da lông, tại giây lát tiếp xúc.

Cái gì vậy? Chồn? Mèo?

Long Phù Nguyệt bắt tay lùi về, cái mũi ghé vào chỗ đó ngửi một chút, thậm chí có một loại mùi thơm nhàn nhạt, cũng không rõ có phải là mùi thơm trên người mình hay không.

"Cạc cạc cạc cạc cạc!" Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang giống như cười lại như khóc, Long Phù Nguyệt ngẩng đầu hướng ra phía ngoài.

Lại thấy nữ quỷ áo trắng kia lại xuất hiện! Phiêu đãng trong sân, đang nhìn vào nàng.

Long Phù Nguyệt lửa giận toàn bộ dâng lên, cũng quên mất sợ hãi, nhảy ra cửa hướng về kia nữ quỷ liền xông lên. Còn không đợi nàng bổ nhào vào trước mặt, nữ kia quỷ bỗng nhiên không thấy.

Nàng ngây người một lúc.

"Két! Két! Két!" Tiếng cười sắc nhọn của nữ quỷ kia lại từ sau lưng nàng vang lên: "Đây là phòng ở của ta, mau cút, mau cút!"

Một trận gió lạnh lại hướng về phía cổ của Long Phù Nguyệt thổi lại.

Long Phù Nguyệt bất chấp tất cả, hướng phía sau lưng đâm mạnh ra một kiếm, vù …vừa vang lên, bảo kiếm của nàng đâm vào khoảng không.

Trong hậu viện một cái cửa nhỏ khép khép mở mở, tựa hồ có cái gì chui vào.

201. Chương 201: Lá Gan Ngươi Thật Không Nhỏ

Trong hậu viện cũng đã làm dọn không nhiễm một hạt bụi, trên đường đá nhẹ nhàng quanh co khúc khuỷu. Dưới ánh trăng, hoa và cây cảnh sum suê, núi giả, lương đình, dòng suối nhỏ, cái gì cần có đều có, hơn nữa không có ngoại lệ, vẫn là sạch sẽ còn giống là vừa mới quét dọn qua.

Long Phù Nguyệt đưa mắt nhìn quanh, vẫn như cũ nhìn không ra một bóng người.

Nha, nhưng con quỷ này cũng thật tà môn, chẳng lẽ là quỷ cũng sợ người hung hãn, bị nàng dọa chạy?

Long Phù Nguyệt không khỏi nở nụ cười khổ, giằng co này nửa ngày, nàng cũng mệt mỏi rồi, liền ở trong hậu viện kêu một tiếng: "Uy, lão nương đi nghỉ ngơi, quỷ thối nhà ngươi đừng quấy rầy ta nữa!"

Liền xoay người muốn rời đi, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm bất thường – giống như trong bóng đêm có vật gì đó lặng yên phủ xuống, hơi thở tà dị dày đặt đập vào mặt.

Nàng giữ chặt thanh bảo kiếm trong tay, nhìn một vòng bốn phía, « đát đát đát », từ trong bụi hoa, sau núi giả, trên cây to có vô số người đến.

Tất cả những người này khuôn mặt đều xám trắng, thân thể cứng nhắc, hai cánh tay duỗi thẳng, trên móng tay loé lên ánh sang đen bóng, những ánh mắt xám trắng đảo hướng về phía trước, không có một tia sáng, vây chung quanh nhảy về hướng nàng.

Cương thi!*

Trái tim lòng Long Phù Nguyệt gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng lén lút lui về phía sau hai bước. Hôn mê, lần này cái mạng nhỏ của nàng chỉ sợ là xong rồi! Nàng cũng không phải khu Ma Sư, sao có thể đối phó được với nhiều cương thi như vậy !

Cương thi này đảo mắt đã đem nàng vây kín ở chính giữa, lại bỗng nhiên cùng nhau mở miệng: "Đây là phòng ở của ta! Mau cút! Bằng không ta lấy mạng của ngươi!"

Mấy cương thi này cùng nhau há mồm, lại cùng nhau ngậm miệng, như một người nói chuyện, nhưng thanh âm lại lớn đến đinh tai nhức óc, Long Phù Nguyệt thiếu chút nữa đứng cũng không vững.

Nàng cố nén sợ hãi trong lòng, từng bước một lui về phía sau.

Ba, một bàn tay bỗng nhiên vỗ trên đầu vai của nàng. Long Phù Nguyệt tinh thần đã đã muốn căng thẳng tới cực điểm, bị vỗ nhẹ nhàng như vậy, suýt nữa rụng rời hồn phách, há mồm sẽ thét chói tai.

Chợt thấy cái gáy tê rần, tiếng thét chói tai này liền bị chận lại ở cổ họng, kêu không được, bỗng nhiên thắt lưng căng thẳng, giống như té vào trong một lồng ngực ấm áp.

Chỉ nghe một thanh âm quen thuộc ở bên tai của nàng nói: "Tiểu nha đầu, lá gan ngươi quả thật không nhỏ."

Phượng Thiên Vũ! Thanh âm này dĩ nhiên là của Phượng Thiên Vũ!

*Cương Thi : nếu nàng nào chưa coi phim cương thi hoặc không biết cương thi thì đó chính là zombie (xác chết biết đi). Cương thi (theo kiểu gọi của phim) thường là người đàn ông mặc áo quan đời nhà Thanh (hoặc 1 loại đồ liệm xác khác), đặc điểm là chúng hay di chuyển bằng cách là nhảy từng bước và thường giơ 2 tay ra trước.

202. Chương 202: Ngươi Biết Ta Sẽ Đến

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, quay đầu lại thật mạnh, chính là nhìn thấy đôi mắt dài hẹp mà mị hoặc của Phượng Thiên Vũ cười híp mắt nhìn nàng.

Long Phù Nguyệt mở to mắt nhìn hắn, bộ dáng kia, giống như là gặp được quỷ.

Nha đầu kia không phải là sợ đến choáng váng chứ?

Phượng Thiên Vũ thuận tay ấn huyệt đạo của nàng, nhéo nhéo gương mặt của nàng: "Hồi hồn , Tiểu Nguyệt Nguyệt."

Long Phù Nguyệt con mắt vừa chuyển vòng vo, bỗng nhiên wow một tiếng khóc lên: "Ngươi đồ trứng thối! Tại sao bây giờ ngươi mới đến? !"

Phượng Thiên Vũ sửng sờ một chút, cười khổ nói: "Nàng biết ta sẽ đến?"

Long Phù Nguyệt lau lau nước mắt: "Đương nhiên! Tòa nhà này thật là một chỗ quỷ quái, ngươi nếu biết, làm sao có thể yên tâm ném ta ở nơi này một mình?"

Nghe được những lời nói này của nàng, Phượng Thiên Vũ quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn khẽ nhăn lại, nói : "Ta vốn tưởng để mặc nàng ở nơi này tự sinh tự diệt , nhưng nếu nàng ở trong này bị hù chết, ta đây đi nơi để có thể tìm được Cổ sư đi cùng ta?"

Tuy rằng khuôn mặt tuấn tú đang cau có khó chịu, nhưng trong lòng vẫn còn có chút bội phục lá gan của nha đầu này.

Nha đầu này chân trước vừa đi, hắn ở sau lưng cũng đi theo.

Tốc độ của hắn so với nàng nhanh hơn nhiều, lúc nàng ở ngoài cửa lớn bồi hồi, hắn đã ở bên trong chờ .

Nhìn nàng từng bước một ai óan tiến vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh kinh hoàng, hắn lại cảm thấy một tia buồn cười. Sau lại gặp nàng cả kinh bất chợt ra ra vào vào, hắn đương nhiên cũng nhìn thấy nữ quỷ, nhưng hắn biết đây chẳng qua là một ảo ảnh, hơn nữa hắn cũng nghĩ cho nha đầu không biết trời cao đất rộng này một bài học, cho nên liền chịu đựng không ra tay.

Núp trong bóng tối, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu này sợ tới mức trắng bệch, nhưng lá gan bây giờ không nhỏ, cư nhiên dám một mình hướng gian nhà có ma mãnh liệt tiến vào, nghe nàng kêu cái kia, hắn suýt nữa không khỏi bật cười thất thanh.

Sau đó, hắn liền đi theo nàng vào hậu viện, mắt thấy nàng bị cương thi vây khốn, thế này mới nhảy ra ngoài.

Long Phù Nguyệt thầm oán, giờ phút này nằm ở trong lòng của hắn, chỉ cảm thấy tâm vô cùng an bình , nhìn chung quanh mắt thấy cương thi vây tới, cũng không sợ hãi lại như vậy, bật thốt lên nói: "Cha của ngươi rất biến thái đi, tại sao lại cho ta một gian nhà có ma ở? Nha , nếu ta bị hù chết, ai cùng ngươi đi đánh giặc a?"

203. Chương 203: Chúng Nó Muốn Bắt Chúng Ta

Phượng Thiên Vũ lấy cán quạt nhẹ nhàng gõ nàng một cái: "Ngu ngốc, nếu như nàng ngay cả cửa ải gian nhà có ma này cũng không qua được, vậy nàng làm thế nào theo giúp ta đi đánh giặc?"

Long Phù Nguyệt trong đầu linh quang chợt lóe: "Chẳng lẽ đây là cục diện lão đầu lĩnh nhà ngươi cố ý thiết kế? Muốn thử bản lãnh cùng gan dạ của ta? Quỷ này là hắn phái tới ?"

Phượng Thiên Vũ tức giận gõ nàng một cái: "Lão đầu lĩnh là cho nha đầu ngươi kêu sao? Cẩn thận để cho ông ấy nghe được sẽ trừng trị nàng tội bất kính, đem đầu nàng chặt xuống. Gian nhà có ma này đã sớm đã tồn tại . Từ hơn một năm trước, Tam ca của ta bệnh nặng qua đời, tòa nhà đã bắt đầu xảy ra chuyện ma quái, cho nên gia quyến của Tam ca mới rời đi. Mọi người ở kinh thành đều biết nơi này có chuyện ma quái, bình thường đều tránh đi, cũng chỉ có nha đầu không biết sống chết như ngươi là náo loạn , đem hảo tâm của ta trở thành lòng lang dạ thú, hừ, ta không nên quan tâm nàng !"

Ánh mắt hắn liếc xéo nàng, vẻ mặt có chút tức giận lại có chút bất đắc dĩ.

Trong lòng Long Phù Nguyệt vừa động, suy nghĩ trong lòng bỗng dâng lên một luồng băn khoăn bất an, khe khẽ thở dài, thầm nghĩ: " Nếu ta không phải là con gái Miêu Tộc thì thật tốt, chỉ bằng phần nhân tình này của ngươi đối với ta, ta cũng nên lấy thân báo đáp rồi, ai, đáng tiếc. . . . . Ngươi đối với ta càng tốt, ta càng không thể gả cho ngươi, bởi vì gả cho ngươi liền tương đương hại ngươi. . . . . ."

"Làm sao bây giờ? Đám cương thi này—— A, chúng nó muốn bắt chúng ta!"

Lúc này cương thi đã đem hai người bọn họ vây quanh thật đông, vươn cánh tay đen thùi giống như rừng rậm, đầu ngón tay lóe ra hàn quang, mắt thấy đều để trên người bọn họ.

Phượng Thiên Vũ vỗ vỗ đầu của nàng: "Không phải sợ, chúng nó đều là hư ảo , không phải chân thật ."

Kiếm trong tay như tia chớp hướng ra phía ngoài vung lên, chỉ nghe khúc khích hai tiếng, khiến chi vài cương thi gần đó nháy mắt biến mất không thấy.

"A? Thì ra đều là giả dối!" Long Phù Nguyệt cũng nhìn thấy liền bắt chước, một kiếm vút ngang đi qua, quả nhiên có mấy cương thi cũng biến mất.

Ở sâu trong hoa viên, bỗng nhiên có người hô ' di ' một tiếng.

Phượng Thiên Vũ thần sắc vừa động, thân hình đồng bộ, hướng về hướng kia mãnh liệt phác qua.

Động tác của hắn nhanh vô cùng, gần như là thời gian một cái nháy mắt, liền nhào vào trong bụi hoa.

Long Phù Nguyệt theo sát sau đó, cũng chạy tới.

204. Chương 204: Tựa Hồ Cũng Không Phải Quỷ

Đến đó vừa thấy, lại nhìn không rõ đó là cái gì.

Phượng Thiên Vũ đứng ở nơi đó, nhíu mày, thở dài một hơi: "Lại để cho nó chạy mất!"

"Cái gì chạy mất? Ừm, ngươi nói từ ' lại ', hay là, ngươi ban đầu đã tới nơi này? Đã chạm qua thứ này?" Long Phù Nguyệt mẫn cảm bắt được lỗ hổng trong lời hắn nói .

Phượng Thiên Vũ thật cũng không giấu diếm nàng, gật gật đầu: "Không sai, từ lúc nghe đồn chuyện ma quái ở nơi này, ta đã tới hai ba lần rồi, ai, đáng tiếc mỗi lần đều bắt không đến thân ảnh của nó. . . . . ."

"Nga, trách không được ngươi có biết cương thi là ảo ảnh, thì ra ngươi đã cùng nó giao thủ qua vài lần rồi, " Long Phù Nguyệt nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái, kìm lòng không đậu nói : "Không nghĩ tới ngươi lại là khu Ma Sư, dám cùng quỷ quái tranh cao thấp. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ cười xinh đẹp, ở trên khuôn mặt Long Phù Nguyệt sờ soạng một cái: "Vậy —— Tiểu nha đầu, nàng có sùng bái ta chút nào hay không? Gả cho ta."

Long Phù Nguyệt liếc hắn một cái: "Nói chuyện không nửa điểm đứng đắn, ta không nói với ngươi nữa, đúng rồi, ngươi cùng ai học công phu trừ ma?"

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm : "Mắt nàng nhìn thế nào ra ta là khu Ma Sư rồi?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Ngươi không phải sao?"

Phượng Thiên Vũ vuốt vuốt tóc của nàng, cười một cái tùy ý: "Đương nhiên —— Không phải! Đại gia một chút khu ma thuật cũng không hiểu . Nếu mà biết…, tiểu quỷ nơi này ta đã sớm thu rồi."

Hơ, Long Phù Nguyệt cái trán toát ra ba vạch hắc tuyến: "Không phải khu Ma Sư ngươi dám một lần thêm một lần xông vào căn nhà có quỷ này, ta thật phục ngươi."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Chưa chắc là khu Ma Sư mới có thể cùng quỷ đấu . Huống chi, nơi này , tựa hồ cũng không phải quỷ. . . . . ."

"Không phải quỷ? Chẳng lẽ là người giả trang ? !"

Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên: "Không đúng, vừa rồi nữ kia quỷ rõ ràng là trong sân bay tới bay lui , người nào khinh công có thể lợi hại như vậy?"

Phượng Thiên Vũ lắc lắc đầu: "Cũng không phải người."

"Không phải người, không phải quỷ, vậy nó là vật gì? Chẳng lẽ là yêu?" Long Phù Nguyệt suy đoán.

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Cái này khó nói. Ta cùng nó giao thủ qua vài lần, đều không biết thân ảnh đích thực của nó. . . . . ."

205. Chương 205: Ngươi Không Sợ Ta Ăn Ngươi

"Vậy bây giờ làm sao bây giờ?" Long Phù Nguyệt lúc này không tự giác đem hắn trở thành người tâm phúc của mình. Lúc này này cương thi cũng không còn bóng dáng.

Phượng Thiên Vũ nghiêng người liếc nàng liếc mắt một cái, bỗng nhiên lười biếng ngáp một cái, nói : "Làm sao bây giờ? Mặc kệ chứ sao. Quái vật kia đêm nay sợ là sẽ không ra đến đây, Đại gia trở về ngủ lo cho bản thân trước."

Quay đầu đi ra ngoài. Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, kìm lòng không đậu một phát bắt được hắn: "Ngươi. . . . . Ngươi đi đâu vậy?"

"Đương nhiên là quay về Vương Phủ của ta. Tiểu quận chúa sư muội, ta thấy nơi này của ngươi đệm chăn cái gì cũng đầy đủ hết, muội cũng nên nghỉ ngơi đi." Phượng Thiên Vũ lại ngáp một cái. Ngay cả đầu cũng không quay lại.

Long Phù Nguyệt trông mong nhìn hắn tay áo phất phơ, hướng ngoài viện đi đến. Lại quay đầu nhìn xem nhà cửa chung quanh đen nhánh, trong lòng một trận phát run, da đầu run lên, kìm lòng không đậu chạy theo: "Cái kia. . . . . Vũ Mao sư huynh ——"

Phượng Thiên Vũ liếc cũng không thèm nghía nàng.

"Vũ Mao Vương gia ——"

"Vũ Mao đại ca ——"

"Huynh đứng lại , ta có việc cùng ngươi thương lượng." Long Phù Nguyệt liên tục thay đổi vài loại xưng hô,

"Có chuyện gì ngày mai nói sau, bây giờ sắc trời quá muộn, Đại gia mệt nhọc." Phượng Thiên Vũ như trước cũng không quay đầu lại.

"Uy , ngươi nỡ đem ta một mình ném ở địa phương quỷ quái này a? ! Ngươi không sợ ngày mai gặp không thấy ta, đã thấy đến thi thể của ta? Hừ, nếu như ta bị quỷ nơi này hù chết, ta đây biến thành quỷ cũng không tha cho ngươi!" Long Phù Nguyệt gần như có chút hổn hển .

"Hừ, lúc nàng làm người ta còn không sợ, vậy nàng làm quỷ lại có cái gì đáng sợ ?" Phượng Thiên Vũ ngữ khí thản nhiên .

"Ngươi. . . . . ." Long Phù Nguyệt nóng nảy, hiện tại nàng đánh chết cũng không dám ở một mình trong này qua đêm. Mắt thấy Phượng Thiên Vũ cước bộ không ngừng, nàng nhất thời sốt ruột, xông đến, một phát bắt được ống tay áo của hắn: "Ngươi chờ một chút !"

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên dừng lại thân mình, Long Phù Nguyệt bất ngờ không phòng ngự, suýt nữa tiến công vào trong ngực của hắn, vội dừng cước bộ, mắt trông mong nhìn hắn.

Phượng Thiên Vũ tự tiếu phi tiếu nhìn nàng: "Nàng muốn để cho ta cùng nàng ở trong này qua đêm? Nàng không sợ ta ăn nàng?"

Long Phù Nguyệt khuôn mặt nhỏ đỏ lên: "Cái kia —— Ngươi có thể cho ta mấy lượng bạc hay không?"

206. Chương 206: Chúng Nó! Thật Sự!

"Mấy lượng bạc?" Phượng Thiên Vũ nhướng lông mày lên : "Muốn bạc làm cái gì?"

"Ta, ta không muốn một mình ở…địa phương quỷ quái này! Ta muốn đi ở trọ." Long Phù Nguyệt nói ra ý nghĩ của chính mình.

"Ở trọ? !" Thần sắc Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, cứng rắn nói: "Không có! Trên người Đại gia nửa lượng bạc cũng không có mang, muốn ở trọ tự mình suy nghĩ biện pháp!"

Phất tay, phi thân mà đi.

Long Phù Nguyệt ngây ngẩn cả người, không rõ người kia làm sao có thể bỗng nhiên trong lúc đó lại nổi giận lớn như vậy : "Tên keo kiệt đi đi! Mấy lượng bạc cũng không chịu cho ta. Tự mình nghĩ biện pháp thì tự mình nghĩ biện pháp. Ta là một người sống không lẽ sợ ngươi sao?"

Chạy vào bên trong gian phòng, đốt một ngọn nến, nhìn một vòng chung quanh phòng . Thấy trên bàn nhỏ có bình sứ … Cổ xưa, trong nội tâm nàng vừa động, thầm nghĩ: "Dù sao lão hoàng đế cũng đem tòa nhà này thưởng cho ta, vật trong nhà này tất cả đều là của ta! Cái lọ này giống đồ tốt, nói vậy có thể làm không ít bạc. . . . . ."

Nàng đảo một vòng quanh phòng, tìm một miếng vải bằng gấm to làm hành lí, thu thập một ít bình bình lọ lọ bao ở bên trong, ôm lấy bước đi.

Nàng mới vừa đi ra cửa phòng, trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu, sợ tới mức chân lảo đảo. Ngoài cửa thế nhưng vây quanh hơn mười tên cương thi, màu da trắng xanh , Gương mặt dại ra, ghẻ lở đầy người, còn có một loại khí tanh hôi kỳ dị di động ở trong không khí .

Long Phù Nguyệt hơi hơi nhíu mày một chút , thì thào khẽ nguyền rủa: "Nha , lại đem loại hư ảo gì đó đến làm ta sợ! Đều đi tìm chết!" Một tay ôm gánh nặng, một tay rút ra bảo kiếm tiện tay vung lên.

"Phốc!" Ra ngoài Long Phù Nguyệt đắc ý vung bề phía trước, bảo kiếm trong tay nàng thế nhưng thẳng tắp cắm vào trong cơ thể một cái cương thi , cảm giác đâm vào bên trong huyết nhục làm cho Long Phù Nguyệt nháy mắt ra một thân mồ hôi lạnh.

Chúng nó! Thật sự!

Lúc này đây, tất cả cương thi đều là thật sự!

Long Phù Nguyệt cấp tốc thu lực, nhưng thân mình đã muốn ngăn không được đã bước về phía trước ba bước, suýt nữa thì nhào vào đám cương thi đang đứng, nàng cuống quít lui về phía sau, cương thi kia bị nàng đâm trúng trên mặt cư nhiên không hề thống khổ hoặc vẻ mặt sợ hãi, càng hướng về phía trước bước gần từng bước. Trên hai bàn tay đầy những móng tay sắc nhọn đen kịn lóe hàn quang như đao nhọn, đối diện ngựcLong Phù Nguyệt . Cái loại mùi hôi thối này gần như xông nàng hôn mê .

207. Chương 207: Hồ Ly Tham Tài

"Đem đồ vật buông xuống! Cút khỏi nơi này! Bằng không, ta sẽ cho ngươi chết vô cùng khó coi!" Đám cương thi này bỗng nhiên lại cùng nhau há mồm nói chuyện . Thanh âm ám ách khó nghe, làm cho Long Phù Nguyệt lại nổi lên một thân da gà.

Trong lúc vô ý nhìn lại, ngọn nến trên bàn kia đã muốn biến thành màu xanh thẫm, lóe ra ánh sáng quỷ dị .

"A!" Long Phù Nguyệt thất thanh thét chói tai, gánh nặng trong tay thất thủ rơi xuống, mắt thấy sẽ rơi trên mặt đất, bỗng nhiên có bạch quang chợt lóe, một cái bóng trắng núc ních gì đó ở trước mặt nàng nhất thời xẹt qua, cái túi xách kia đã nằm vắt trên lưng của nó.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, cúi đầu vừa thấy, không khỏi sửng sờ một chút. Bóng trắng núc ních gì đó lại là một con hồ ly nhỏ , da lông trắng như tuyết , đôi mắt xanh rờn , nó đem lưng cẩn thận đã run một cái, cái túi xách kia liền chậm rãi rơi trên mặt đất, bên trong bình bình lọ lọ đương nhiên là lông tóc vô thương.

Nó dùng hai móng vuốt nhỏ tháo túi xách, nhìn gì đó, xác nhận đồ vật bên trong không có gì tổn hại, nó mới mạnh mẽ ngẩng đầu,trong đôi mắt xanh biếc dĩ nhiên là lóe lên cực kỳ phẫn nộ, móng vuốt nhỏ vừa nhấc, bỗng nhiên rít một tiếng:

"Tất cả mấy thứ này đều là bảo bối của ta, ngươi là nữ nhân bại hoại, không phải vật của ngươi có thể tùy ý trộm a?"

Long Phù Nguyệt thấy nó cư nhiên miệng phun tiếng người, dọa hoảng hốt nhảy dựng, bàn tay nhỏ bé run rẩy chỉ vào nó: "Ngươi. . . . . Làm sao ngươi biết nói tiếng người?"

Đầu nhỏ của tiểu hồ ly hướng lên, cũng không biết vì sao, Long Phù Nguyệt phát giác khóe miệng của nó tựa hồ có một tia khinh thường: "Đương nhiên! Ta là thượng tiên tu luyện ngàn năm, nói tiếng người thì tính là cái gì? !"

Hồ ly, thượng tiên? Trời ạ, nàng cư nhiên đụng phải một con hồ ly tinh trong truyền thuyết !

Lòng hiếu kỳ của Long Phù Nguyệt nổi lên:

"Vậy —— Ngươi có thể biến ảo hình người hay không ? Ngươi là hùng hồ ly vẫn là thư hồ ly? , Biến ra thử cho ta xem."

(Hùng: đực, thư: cái)

"Hừ! Ngươi tính làm gì đó, ngươi muốn cho ta biến ta liền biến sao?" Tiểu hồ li rắm thúi vô cùng, đầu nhỏ ngẩng lên cao cao .

Hai móng vuốt nhỏ lại nắm chặt cái xách tay kia, dường như e sợ Long Phù Nguyệt sẽ giành với nó . Lại là một con hồ ly tham tài .

Long Phù Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn cương thi giờ phút này đứng thẳng bất động ở nguyên chỗ không cử động, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Uy , thối hồ ly, mấy cương thi là ngươi tạo ra?"

208. Chương 208: Hắn Lại Đã Trở Lại

Trong ánh mắt xanh rờn của Tiểu hồ ly dần hiện ra ánh sáng mạnh mẽ: "Không sai! Chúng nó đều nghe ta . Ta khuyên ngươi vẫn là cút nhanh khỏi nơi này, bằng không, ta liền khiến chúng nó đem ngươi bóp chết tươi, dù sao người bảo vệ ngươi cũng đi rồi, không ai có thể là đối thủ của bọn nó. . . . . ."

Nó một câu còn chưa nói hết, chợt nghe trên nóc nhà truyền đến một thanh âm lười biếng : "Tiểu hồ ly, ai nói ta đi rồi? Khi dễ một tiểu cô nương thật sự có lỗi với danh hiệu hồ ly thượng tiên a."

Trên nóc nhà một người đứng đó , tóc dài bay lên, quần áo áo trắng như tuyết, lười biếng tươi cười, đúng là Phượng Thiên Vũ.

Hắn cư nhiên lại đã trở lại!

Tiểu hồ li kia sợ tới mức thân mình cứng nhắc, một cái móng vuốt nhỏ lại chuyển động cực kỳ nhanh, trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra một đám chú ngữ kì lạ. Các cương thi vốn dĩ bất động bỗng nhiên giống như tỉnh táo lại bao vây quanh lại đây.

Tiểu hồ li kia nhân cơ hội co rụt thân mình lại, bốn móng vuốt ôm túi xách tay kia cuộn tròn lại thành hình quả cầu xoay tròn , tốc độ nó xoay nhanh giống như tia chớp, nhanh như chớp bay về phía hậu viện.

Cũng gần như đồng thời, có bốn năm móng vuốt sắc bén cương thi kia đã hướng tới Long Phù Nguyệt tiến lại đây!

Phượng Thiên Vũ lắp bắp kinh hãi, thân hình chợt lóe, đã muốn bổ nhào tới trước mặt Long Phù Nguyệt, nghĩ cũng không kịp cũng vội vã đem nàng túm đến phía sau mình, dựa vào trực giác lập tức một kiếm đều phong tỏa chung quanh, đem tất cả các chổ không cửa trước mặt đều chắn cẩn thận, mũi chân nhún nhẹ

một chút lui về phía sau, đem hết toàn lực lướt đi – Một ngọn gió nhẹ vừa lướt qua, nhìn như đơn giản, nhưng hắn cũng đã dùng đến cực hạn sở hữu võ học của hắn.

Sát sát tiếng động giống như dây đàn mật tấu, vô số móng tay đen dài bị hắn cắt rơi xuống, rơi trên mặt đất, trong móng tay thậm chí có máu đen chảy ra, tản ra mùi hơi thở hôi thối .

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ trầm xuống: "Tiểu hồ li tinh này xem ra là bị ép quá nên hóa liều, cư nhiên lấy số cương thi thật sự đem ra đối phó! Bọn người kia không sợ đao kiếm, không biết đau đớn, đây chính là làm cho người ta đau đầu! Đi, chúng ta đi tìm kia con hồ ly, giết nó đám cương thi này sẽ không làm được gì!"

Không nói lời gì, một phen ôm lấy Long Phù Nguyệt, bỗng nhiên phi thân lên, lướt qua trên đỉnh đầu đám cương thi .

Đám cương thi này tuy rằng lợi hại, nhưng rốt cuộc là bị người khống chế, động tác cực kỳ cứng ngắc, chuyển động mất linh, cho nên Phượng Thiên Vũ mang theo Long Phù Nguyệt rất dễ dàng liền chạy ra khỏi vòng vây của bọn nó.

209. Chương 209: Một Mồi Lửa Thiêu Đi!

Phượng Thiên Vũ lại càng không chần chờ, mang theo Long Phù Nguyệt trong nháy mắt vọt tới hậu viện, trong hậu viện cùng mới vừa rồi không có gì khác nhau, hoa và cây cảnh sum suê, nhìn không thấy một bóng người.

Long Phù Nguyệt hơi hơi cau lông mày rậm: "Chẳng lẽ lại để cho nó chạy thoát?"

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút, nói : "Sẽ không . Con hồ ly này không phải tham tài bình thường, nó ôm cái xách tay kia, chạy không xa . Chúng ta tìm thử xem."

Hai người phân công nhau tìm kiếm, cương thi này cũng chính là một kích kia lợi hại, giờ phút này liền như là mất đi khống chế, lung la lung lay ở Tiền viện lắc lư, cũng không đuổi theo vào .

Hai người phân công nhau tìm một hồi, chợt nghe Long Phù Nguyệt ở phía sau vườn, chỗ rẽ phía Đông Nam kêu một tiếng: "Ở trong này!"

Lời nói chưa dứt, Phượng Thiên Vũ đã muốn dừng ở trước người của nàng, theo ngón tay của nàng vừa thấy, thấy cái túi gấm vóc kia bao vây êm đẹp còn ở đó, bình bình lọ lọ bên trong không có…chút nào tổn hại. Nhưng tiểu hồ li kia lại không thấy bóng dáng.

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu nhíu mày, thân mình như tia chớp đem bốn phía kiểm tra một phen, gần như ngay cả động con chuột cũng không buông tha. Nhưng ngay cả cọng lông của hồ li cũng còn không tìm được.

"Chẳng lẽ con hồ ly kia chạy trốn?" Long Phù Nguyệt đầy bụng hoài nghi. Nàng nhìn cái xách tay kia liếc mắt một cái, trong lòng bỗng nhiên vừa động, khóe miệng lộ ra một chút cười xấu xa.

Thân thể khom xuống, từ trong bao lấy ra một cái bình sứ, giơ cao khỏi đầu, lớn tiếng nói: "Tiểu hồ ly, nếu ngươi không ra, ta liền đem bảo bối của ngươi ném vở hết!"

Gió vù vù thổi qua, chung quanh không có một tia động tĩnh.

Di, con hồ ly kia chẳng lẽ thực sự đã chạy?

Long Phù Nguyệt hơi hơi nhíu nhíu mày: "Thối hồ ly, ta đếm một hai ba, ngươi nếu không ra, ta liền đem những thứ này toàn bộ ném vụn! Hừ, nếu ngươi vẫn là không ra, ta sẽ ném vụn toàn bộ mọi thứ trong phủ này ." .

Trong tâm Phượng Thiên Vũ vừa động, cười híp mắt nói: "Ném vụn rất phiền toái, một mồi lửa thiêu đi! Ta đi đốt lửa. . . . . ."

Hắn một câu này còn chưa có nói xong, chợt nghe một tiếng thét chói tai: "Các ngươi thật sự là đôi nam nữ phá sản, đây là của ta, các ngươi dựa vào cái gì đòi đốt a? !"

Một đoàn sương mù toát ra từ góc tường , một con tiểu hồ ly trắng như tuyết trống rỗng xuất hiện, nó trừng mắt hai ánh mắt xanh rờn, gắt gao nhìn thẳng cái túi xách trong tay Long Phù Nguyệt, âm thanh kêu to: "Buông xuống!"

210. Chương 210: Tiểu Hồ Ly Tham Tài

Long Phù Nguyệt cười híp mắt nhìn nó: "Dựa vào cái gì? Đồ đạc của ta ta muốn ném sẽ ném!"

"Nói bậy, làm sao là của ngươi? Mấy thứ này đều là của ta!" Khuôn mặt tiểu hồ ly phẫn nộ, tức giận đến đám lông trên người gần như đều dựng lên.

Phượng Thiên Vũ bất động thanh sắc đứng ở địa phương nó xuất hiện, lành lạnh nói: "Không nghĩ tới một con hồ ly cũng tham tài như vậy. Nhưng mà, mấy thứ này đều là của Tam ca ta , khi nào thì thành của ngươi?"

Con hồ ly kia tựa hồ sửng sốt, mắt hồ ly xanh rờn nhìn chằm chằm Phượng Thiên Vũ một hồi: "Ngươi thật sự cùng tên chết đi kia có điểm giống nhau. . . . . Hừ, là của Tam ca ngươi cũng không phải của ngươi, ngươi dựa vào cái gì đòi thiêu hủy?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Ta không có quyền thiêu hủy, vậy ngươi thì càng không có quyền chiếm đoạt! Nói, Tam ca của ta chết đi có phải cùng ngươi có liên quan hay không ?" Một câu cuối cùng này , thanh sắc hắn gần như là sắc bén.

Tiểu hồ li kia hoảng sợ, thân mình hơi run rẩy, lắc lắc đầu nhỏ, trên mặt hồ ly mang vẻ mặt khinh thường: "Tam ca của ngươi là bị tửu sắc vét sạch thân thể mới có thể chết bất đắc kỳ tử. Cùng ta một chút quan hệ cũng không có."

"Vậy tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Phượng Thiên Vũ cũng không có ý định buông tha nó.

"Là do Tam ca ngươi đi săn thú đem đám con cháu hồ ly của ta bắt lại. Ta là cứu chúng nó mới đi đến trong vương phủ này , sau khi cứu bọn chúng ra , ta vốn định cho Tam ca ngươi một bài học, nhưng mà không đợi ta động thủ, hắn liền ợ ra rắm . . . . . ." Tiểu hồ ly bộ dạng thực đúng lý hợp tình .

"Nói như vậy, chuyện ma quái ở Vương Phủ này tất cả đều là ngươi làm ra sao?" Phượng Thiên Vũ liếc xéo nó.

"Hừ, Tam ca ngươi suýt nữa hại tánh mạng của con cháu hồ li nhà ta, như vậy dùng gia sản của hắn bồi thường ta cũng vậy theo lý thường phải làm. . . . . ."

"Thối hồ ly, hắn suýt nữa hại tánh mạng con cháu ngươi, nên dùng toàn bộ gia sản bồi thường, vậy ngươi vừa mới thiếu chút nữa lấy tánh mạng của ta, ngươi có phải cũng nên bồi thường ta hay không ?" Vẫn không nói chuyện Long Phù Nguyệt bỗng nhiên tiến vào thêm một câu.

Con mắt xanh thẳm của con tiểu hồ li kia đảo vòng một lần, hừ một tiếng nói : "Ta không muốn hại tính mệnh của ngươi , ta muốn đem ngươi dọa chạy thôi. Cho nên cương thi cùng nữ quỷ này đều là ta sắp đặt Chướng Nhãn pháp, làm sao nghĩ đến xú nha đầu này chẳng những không chạy, ngược lại muốn trộm lấy đồ vật trong phòng ta . . . . . Ta tức giận, mới có thể phái ra cương thi thực ."

211. Chương 211: Ta Mỗi Ngày Đều Thưởng Cho Ngươi Một Con Gà.

Cái miệng nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhếch lên, nói : "Cái gì gọi là trộm lấy? Ta đây gọi là lấy quang minh chính đại được không? Hoàng đế đã đem tòa nhà này thưởng cho ta, ta mới là chủ nhân của tòa nhà này , ta muốn lấy cái gì mượn cái gì, thối hồ ly như ngươi không được xen vào!"

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Đây là tòa nhà của ta , đồ đạc của ta, tòa nhà này vẫn là ta đang xử lý , dựa vào cái gì câu nói đầu tiên của tên thối hoàng đế kia toàn bộ thành của ngươi? Đây là ta, của ta! Của ta!"

Nó liên tục nói vài cái ' của ta '. Trên mặt hồ ly hé ra tức tối hổn hển.

Long Phù Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ: "Trách không được tòa nhà này không ai ở cũng sạch sẽ như vậy , thì ra là nhờ tiểu hồ li quét tước . Không nghĩ tới ngươi vẫn là tiểu hồ ly thực sự chăm chỉ . . . . . ."

"Wow, tiểu hồ ly này yêu sạch sẽ như vậy , nếu có thể bắt nó dưỡng thành sủng vật thật cũng không tồi. . . . . ." Long Phù Nguyệt trong lòng âm thầm tính toán. Bỗng nhiên cười híp mắt nói: "Uy, tiểu hồ ly, ta và ngươi thương lượng được không?"

Tiểu hồ li kia thấy vẻ mặt nàng cười không có hảo ý, trong cái đầu nhỏ có tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, đề phòng nhìn nàng: "Thương lượng cái gì?"

Long Phù Nguyệt cười nói: "Ngôi phủ đệ này cho dù ngươi có đồng ý hay không, hoàng đế đều đem nó thưởng cho ta, cho nên nếu như ngươi muốn tiếp tục ở đây, vậy đáp ứng làm quản gia của ta. . . . . ."

Nàng nhìn thấy tiểu hồ li chu cái mỏ nhọn của nó lên, giống như muốn nói cái gì, vội nói tiếp "Yên tâm, ngươi trên danh nghĩa là quản gia, kỳ thật vẫn là chủ nhân nơi này, trong phủ này tất cả cũng là ngươi xử lý, ta chỉ là ở lại nơi này một thời gian mà thôi. Ngươi xem, chỉ cần chúng ta bình an vô sự, hoàng đế cũng sẽ không đem này tòa nhà ban cho cho người khác. . . . . ."

"Hừ, hắn ban cho người khác ta cũng không sợ, ta có biện pháp đem dọa hắn chạy." Tiểu hồ ly thực rắm thúi nói.

"Đúng vậy a, nhưng là —— Ta nghe nói lão hoàng đế biết chuyện ma quái của tòa nhà lớn này, hiện tại đang tìm kiếm Pháp Sư đến nơi đây tróc quỷ, ngươi tin tưởng ngươi có bản lĩnh có thể đấu tất cả các pháp sư sao? Một khi chạm phải một người lợi hại . Không cần nói này tòa nhà, mặc dù là mạng hồ ly này của ngươi cũng không giữ được . Đúng hay không?"

Tiểu hồ ly cúi đầu, cũng bị lời của nàng đả động. Long Phù Nguyệt rèn sắt khi còn nóng: "Ngươi nhất định thời gian thật dài chưa ăn đến thịt gà chứ? Ngươi chỉ cần xử lý phủ đệ này thật tốt, ta mỗi ngày đều thưởng cho ngươi một con gà. . . . . ."

212. Chương 212: Hồ Ly Tiểu Quản Gia

Đôi mắt xanh mượt của tiểu hồ ly hồ ly mắt lập tức có ánh sáng sắc bén bắn ra, nó quả thật thời gian đã rất lâu chưa ăn qua thịt gà rồi, thứ nhất là nó sẽ không có phương tiện biến ảo thành hình người, thứ hai tất cả những chú gà trong phủ này từ một năm trước đều bị nó bắt hết, ngay cả những con gà ở thôn xóm gần đó cũng bị nó trộm sạch. Lúc này vừa nghe mỗi ngày có gà có thể ăn, nó nhất thời hưng phấn lên.

Một mắt đôi hồ ly nhìn Long Phù Nguyệt: "Ngươi nói thật? Ngươi sẽ không động từng ngọn cây cọng cỏ trong phủ này, viên ngói, hòn sỏi, chỉ là ở trong này?"

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Đúng vậy, ta ở thoải mái là được, yên tâm, hoàng đế đem ta phong làm quận chúa, về sau nhất định còn có thể ban cho thật nhiều thứ . Ngươi xem, ta chẳng những không chạm vào những thứ này, ngoài ra còn có thể đem thêm thật nhiều đồ trân quý vào. Vốn dĩ hoàng đế muốn đem nơi này trùng tu lại, nhưng nếu ngươi đáp ứng làm quản gia của ta, ta liền cầu hoàng đế không nên động

nơi này dù chỉ một ngọn cây cọng cỏ, mọi thứ vẫn giữ nguyên như cũ. Ngươi xem, ta về sau ở nơi này, đối với ngươi thực có lợi đúng hay không? Chuyện tốt như vậy đây chính là qua khỏi thôn này sẽ không còn phòng trọ . . . . . ."

Long Phù Nguyệt rất có tài ăn nói, một phen nói có lý có cứ, đem tiểu hồ ly lừa dối tâm động không thôi. Ánh mắt xanh rờn vòng vo mấy vòng, há mồm nói: "Ta sẽ đáp ứng ngươi, nhưng, mỗi ngày ta muốn hai con gà. . . . . ."

"Được! Hai thì hai! Ai bảo ta thích ngươi chứ." Long Phù Nguyệt thực sảng khoái đáp ứng.

Phượng Thiên Vũ thấy Long Phù Nguyệt chỉ dùng hai ba câu nói đã thu thập xong một con hồ ly thành tinh, mỗi ngày dùng hai con gà để làm một quản gia vạn năng, mua bán này thật sự là có lợi không hại. Không khỏi có chút buồn cười, nhìn tiểu hồ ly chỉ biết chiếm tiện nghi kia, không khỏi lắc lắc đầu. Ai, súc sinh chính là súc sinh, bất quá nó dù giảo hoạt cũng giảo hoạt không qua nhân loại. . . . . .

Hắn lười biếng ngáp một cái: "Tốt lắm, có con hồ ly này ở trong này, nói vậy nàng cũng không cần lại đi ở trọ . Đại gia cùng ngươi giằng co suốt cả đêm nay , thật sự mệt chết. Tạm biệt!" Phi thân mà đi, lúc này đây hắn đương nhiên là thật tiêu sái .

Long Phù Nguyệt cũng muốn đã mệt mỏi, hợp với đánh hai cái ngáp, vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly : "Ừm, ta cũng đi ngủ vậy . Ngươi giải quyết tốt hậu quả đi, ngày mai ta liền mua gà tới cho ngươi ăn.

213. Chương 213: Ta Muốn Ăn Gà

Đã không có quỷ quái quấy rầy, lại có một tiểu hồ ly quản gia, Long Phù Nguyệt cảm giác ngủ được dị thường thật ngọt ngào, nàng mộng đẹp say sưa, bỗng nhiên cảm giác một cái vật nặng nện ở trên người, tiếp theo bên tai liền truyền đến một trận tiếng rít: "Tỉnh mau, tỉnh mau! Nếu không tỉnh ta liền cắn ngươi!" Tiếng rít này lớn khác tầm thường, đem lỗ tai Long Phù Nguyệt suýt nữa chấn động mà điếc mất.

Nàng mở to mắt, lập tức đối diện là một đôi mắt xanh rờn , mắt to đối đôi mắt nhỏ.

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, thế này mới nhớ tới nó là hồ ly tối hôm qua mới thu phục được,

Một phen nắm lông hồ ly của nó, bắt nó ôm vào trong ngực:

" Tiểu hồ ly, đừng làm phiền ta ngủ, chúng ta ngủ tiếp một lát."

Tiểu hồ ly kia nhất thời một đầu hắc tuyến, trợn tròn nó ánh mắt hồ ly , tứ chi liều mạng giãy dụa: "Uy , uy , ngươi buông, ta là hồ ly thượng tiên, không phải con mèo nhỏ nhà ngươi . . . . . ."

Long Phù Nguyệt vỗ vỗ đầu của nó, khép hờ ánh mắt, nỉ non: "Ngoan ha, nằm nhiều hơn một lát nữa thôi, đừng làm rộn."

"Ngoan? Ngoan cái đầu ngươi á ngoan!" Tiểu hồ ly hoàn toàn nổi giận, quanh thân một vòng bạch quang chợt lóe, Long Phù Nguyệt Như bị điện giật, lập tức từ trên giường nhảy xuống.

"Hồ ly chết bầm, hồ ly thối tha, ngươi muốn giật điện chết ta à?" Long Phù Nguyệt chỉ vào nó kêu to. Tóc của nàng đều gần như bị điện giật dựng đứng .

"Ai bảo ngươi ngủ nướng ? Hừ!" Một cái móng vuốt nhỏ của tiểu hồ ly chỉa về phía nàng, đáp đúng lý hợp tình .

"Choáng váng! Ta không có chuyện gì làm, ngủ lười một chút cũng không được a?" Long Phù Nguyệt gần như có chút vô lực .

"Đương nhiên —— Không được! Ta đói bụng, ta muốn ăn gà! Ngươi đã hứa cho ta ăn gà." Tiểu hồ ly mở to một đôi ánh mắt tròn căng, vừa nói đến nó thích ăn gì đó, khóe miệng nó tham lam nước miếng gần như muốn chảy ra.

“Được rồi, được rồi, ta làm gà cho ngươi ăn.” Long Phù Nguyệt nhấc tay đầu hàng.

“Trước khi làm gà, ngươi nên đem người ở phía ngoài đuổi trước đi.” Tiểu hồ ly kia lạnh lùng nói.

“Người ở phía ngoài?” Long Phù Nguyệt ngẩn ra, thế này mới nghe được bên ngoài có tiếng động ồn ào , đại môn cũng bị chụp ầm ầm.

Nàng hơi hơi nhíu mày, mới sáng tinh mơ, là ai đến đây?

Nàng sơ lược rửa mặt chải đầu một chút, liền chạy bộ đi mở cửa.

214. Chương 214: Yên Tâm, Ta Không Kén Ăn

Nàng rửa mặt chải đầu sơ lược một chút, liền chạy đi mở cửa. Trong lòng cũng đang âm thầm thầm oán: “Con bà nó, có quận chúa như ta vậy sao? Còn muốn mình chính mình tự đi mở cửa. . . . . .”

Cửa mở, ngoài cửa lớn toàn bộ người đang đứng rút lui vài bước.

Ngoài cửa lớn người đứng thật đúng là không ít, có sáu thị nữ, tám gia đinh, thái tử gia kia cũng rõ ràng đứng ở ngoài cửa.

Hắn nhìn thấy Long Phù Nguyệt lông tóc vô thương chạy đến, không khỏi mở to mắt, bộ dáng kia giống như là thấy quỷ.

Long Phù Nguyệt đối với hắn không có một tia hảo cảm, lạnh lùng thốt: “A, thái tử gia sáng tinh mơ đại giá quang lâm không biết có chuyện gì muốn chỉ dạy?”

Thái tử ngượng cứng lại, hỏi: “Nàng. . . . . Tối hôm qua ở trong này nghỉ ngơi ? Thì ra Cửu đệ nói là thật sao.”

Long Phù Nguyệt cười nhẹ một tiếng: “Vạn tuế gia đã đem nơi này ban cho ta, ta đương nhiên là ở trong phủ của mình để nghỉ ngơi. Thái tử gia có ý kiến?”

Thái tử ho một tiếng: “Đương nhiên, ha ha —— đương nhiên không có ý kiến. Ừm, bổn vương tới nơi này là phụng ý chỉ của phụ hoàng đem người ban cho quận chúa.”

Vung tay lên: “Các ngươi mau tới đây thỉnh an Hộ quốc quận chúa.”

Đám gia đinh cùng thị nữ quả nhiên đều lại đây thi lễ.

Long Phù Nguyệt phất phất tay, trong lòng âm thầm nói thầm: “Lão hoàng đế này, ngày hôm qua không cho ta một người nào, nhưng hôm nay lại đưa tới, hừ, chắc là phái thái tử chạy đến chỗ này của ta xem ta có phải còn sống hay không . . . . . .”

Nàng đang muốn thuận theo đem toàn bộ mọi người nhận lấy, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nói sắc nhọn của con hồ ly kia : “Không được lưu lại bọn họ! Ta chán ghét nhân loại!”

“A?” Long Phù Nguyệt sửng sốt, nhìn xem người chung quanh, những người đó lại giống như cũng không có nghe thấy thanh âm của con hồ ly, đều đang trông mong nhìn nàng.

Tiểu hồ ly này dùng truyền âm nhập mật? Choáng váng, chẳng lẽ nó cũng là võ lâm cao thủ? Long Phù Nguyệt một đầu đầy hắc tuyến.

Tiểu hồ ly nàythật ra đem đình viện đều quét tước thu thập thỏa đáng rồi, nhưng không để lại người, ai sẽ hầu hạ nấu ăn cho bọn họ.

Nhưng tiểu hồ ly kia lại như nghe được lời trong lòng của nàng, tiếng nói sắc nhọn kia lại đang vang lên trong tai nàng : “Hừ, ta dùng là mới không cần cái gì dẫn âm nhập mật đấy, ta đây là hồ ngữ thuật, ta muốn nói với ai , thì người đó có thể nghe được, những người khác nghe không được. Nếu ta phụ trách quét tước đình viện, như vậy ngươi liền phụ trách nấu cơm, yên tâm, ta không kén ăn , có gà ăn là được.”

215. Chương 215: Cư Nhiên Thỉnh Thái Tử Ăn Bế Môn Canh

Két? ! Long Phù Nguyệt suýt nữa nhảy dựng lên!

Tiểu hồ ly này, nó cư nhiên có thuật đọc tâm! Đem toàn bộ lời nói trong lòng nàng nghĩ phản bác hoàn toàn!

"Thuật đọc tâm thực bình thường , hồ ly gia tộc chúng ta đều biết dùng . Đừng một bộ ngạc nhiên như vậy dạng, người khác biết sẽ cười ngươi ngu ngốc." Tiếng nói của tiểu hồ ly lại hợp thời vang lên.

Long Phù Nguyệt gần như muốn điên . Thiên a! Trong lòng nàng nghĩ đều bị này hồ ly đọc đi, vậy nàng về sau còn có quyền riêng tư không?

Nhìn lại những người chung quanh, những người này toàn bộ buồn bực nhìn nàng. Không hiểu sao nàng không nói một câu, nhưng trên mặt biểu tình lại dị thường phong phú, giống như một quái vật vậy.

Nàng —— Không phải là bị ma quỷ gì bám vào người chứ?

Ý nghĩ như vậy ở trong lòng mọi người lan tràn, thái tử đánh bạo đem ngón tay lung lay ở trước mắt Long Phù Nguyệt nhoáng lên một cái: "Ê , Long cô nương, Long cô nương, hồi hồn đi, ngươi có nghe không?"

Long Phù Nguyệt đột nhiên vừa tỉnh, đang muốn nói cái gì. Tiếng rít của con hồ ly kia lại vang lên: "Mau cự tuyệt, mau cự tuyệt! Bằng không ta đem ngươi cũng đuổi đi ra!"

Long Phù Nguyệt bị nó làm cho đau cả đầu, kìm lòng không đậu thanh thanh cổ họng: "Câm miệng! Đừng kêu nữa!"

Sắc mặt Thái tử khẽ biến thành tái mét, người chung quanh cũng hoảng sợ.

Quận chúa này, cư nhiên dám rống thái tử! To gan!

Mọi người nhìn về hướng Long Phù Nguyệt trong ánh mắt nhiều hơn một phần sùng bái.

Thái tử hé ra khuôn mặt tuấn tú kéo dài ra, lạnh lùng thốt: "Long Phù Nguyệt, nàng không nên quá phận rồi! Nàng bất quá chỉ là một quận chúa mà thôi, cư nhiên dám rống bổn thái tử! Nàng không muốn sống nữa ư?"

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy nhức đầu một vòng, nàng tuy rằng rống không phải là thái tử, nhưng khi nhìn đến sắc mặt kia của thái tử nàng lại nổi giận . Lạnh lùng thốt: "Thái tử gia, trở về thỉnh chuyển cáo với vạn tuế gia, Long Phù Nguyệt người nghèo cùng mạng, không có thói quen để cho người ta hầu hạ, các nha đầu và gia đinh này làm phiền ngài đều mang về đi. Nếu lão nhân gia ông ta thật sự lo lắng, vậy đưa cho ta chút bạc . Lại thuận tiện, đưa đến một chuồng gà. Được rồi, ta mệt mỏi, thái tử mời trở về đi."

' Bịch ' một tiếng, nàng đóng lại đại môn, cũng thuận tiện đem thái tử cùng với những người hắn mang đến cũng nhốt tất cả ở bên ngoài.

Cư nhiên thỉnh thái tử ăn bế môn canh! Mọi người toàn bộ ngây người.

216. Chương 216: Ta Đói Bụng

Cư nhiên thỉnh thái tử ăn bế môn canh! Mọi người toàn bộ ngây người, mắt thấy thái tử hé ra khuôn mặt tuấn tú từ trắng chuyển hồng, từ hồng chuyển tím, từ tím biến thành đen. . . . . Sắc thái có thể nói là vô cùng phong phú.

Đôi tay của Thái tử nắm chặt thành quyền đầu.

Long Phù Nguyệt, ngươi điên rồi! Cư nhiên không đem bản thái tử để vào mắt! Hừ, hãy đợi đấy!

Hắn vung tay áo, mang người rời đi.

Long Phù Nguyệt đóng cửa xong, nhanh như chớp chạy về trong phòng.

Trong phòng, có một con hồ li trắng như tuyết đang nằm cuộn tròn, uốn tại trên giường của nàng , híp một đôi mắt hồ ly , thật là thích ý.

Nhìn thấy sắc mặt không tốt của Long Phù Nguyệt tiến vào, nó nhất thời lăn lông lốc nhảy dựng lên, trợn lên ánh mắt xanh biếc : "Uy , uy , ngươi làm gì thế mang một vẻ mặt như thế? Giống như muốn ăn ta vậy."

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười, vươn tay sờ sờ nó lông của hồ ly : "Biết quét tước đình viện, thu thập phòng ở?"

"Biết!"

"Biết thuật đọc tâm?"

"Biết. . . . . ."

"Quyền riêng tư của ta ở chỗ nào đây? Ngươi là hồ ly thối dựa vào cái gì rình coi nội tâm của ta? ! Ngươi có biết cái gì gọi là xâm phạm nhân quyền không? !" Long Phù Nguyệt bắt lấy da hồ ly của nó, một phen nhấc lên nó, giận dữ trừng mắt nhìn nó.

Bốn cái chân ngắn ngủn của tiểu hồ ly liều mạng giãy dụa, kêu lên: "Ngươi nghĩ rằng ta đường đường là hồ ly thượng tiên cần thiết phải đọc tâm của ngươi sao? Còn không phải ta không có tiện đi ra ngoài cự tuyệt, mà ngươi lại ra dáng muốn đáp ứng , ta sốt ruột rồi, mới dùng một chiêu này chứ sao. Cái này cũng có thể gọi là tâm linh trao đổi, chúng ta dùng tâm linh đến trao đổi. . . . . ."

"Phanh!" Đỉnh đầu của tiểu hồ ly ăn một bàn tay.

"Ai muốn cùng ngươi tâm linh trao đổi? ! Về sau ngươi không được đọc nội tâm của ta!" Long Phù Nguyệt cầm lấy da lông trên cổ nó, cùng ánh mắt nó đối diện nhau, mũi đối mũi.

"Được rồi, được rồi, về sau không trải qua cho phép của ngươi , ta không đọc tâm của ngươi là được. Keo kiệt quá nha đầu, ngươi nghĩ rằng ta cần sao." Tiểu hồ ly bị nàng trừng lông cả người gần như đều phải dựng thẳng lên .

"Như thế tạm được!" Long Phù Nguyệt bắt nó ném xuống đất.

Tiểu hồ ly lộn ngược một cái ra sau, vững vàng rơi xuống đất, lập tức lại nhảy, nhảy lên đầu giường, đem thân mình nằm co lại: "Được rồi, ngươi nên đi làm gà cho ta ăn, ta đói bụng."

217. Chương 217: Lão Nương Muốn Đi Trộm Con Gà Trở Về

"Đói, đói! Ta xem ngươi không phải hồ ly, là con heo nhỏ! Chỉ có biết ăn thôi! Ngươi nha , ngươi đem những người đó toàn bộ cưỡng chế di dời rồi, ta hiện tại lại không có bạc, đi nơi nào mua gà cho ngươi ăn a?" Long Phù Nguyệt tức giận trừng mắt nó.

"Ngươi nói chuyện không giữ lời!" Tiểu hồ ly bỗng nhiên rít một tiếng, thanh âm cực lớn gần như đâm rách màng tai Long Phù Nguyệt .

Trời ạ, nàng không nghĩ tới một hồ ly cũng có thể thét chói tai như vậy , quả thực có thể so sánh cao âm của nữ .

Long Phù Nguyệt che lỗ tai: "Đừng hét nữa! Lão nương sẽ đi trộm gà trở về. . . . . ."

"Ha ha ha, đường đường là quận chúa lại muốn đi ăn trộm gà sao?" Một thanh âm trầm ấm bỗng nhiên gia nhập vào,

Bóng trắng chợt lóe, Phượng Thiên Vũ thản nhiên đi thong thả tiến vào, hắn rõ ràng là trèo tường vào. Hãy nhìn ánh mắt của hắn giống như nơi này vốn chính là nhà của hắn, hắn vừa mới tản bộ trở về.

Trong tay của hắn dẫn theo hai con gà, hai con gà giống như đã chết, ở trong tay hắn vẫn không nhúc nhích.

Tiểu hồ ly hoan hô một tiếng, xông đến. Vừa mới bổ nhào vào một nửa, lại một cái xoay người, ngừng lại.

Ánh mắt xanh mượt trừng mắt nhìn hai con gà kia : "Ta không ăn gà chết!"

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng: "Ta biết." Dùng ngón tay trên người hai con gà kia điểm một chút.

Hai con gà nhất thời sống lại . Ở trong tay hắn giãy dụa không ngớt.

Long Phù Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười: "Người kia, lại điểm huyệt của gà !"

Tiểu hồ ly nhất thời hoan hô lên, tham lam nước miếng theo khóe miệng chảy xuống phía dưới . Nhanh chóng vọt tới, há miệng đớp một con gà, gần như nhanh như chớp chạy vô tung vô ảnh.

"Con gà này ta ăn, con kia nhớ đem nhốt lại . . . . . ." Bên tai Long Phù Nguyệt bỗng nhiên lại truyền đến thanh âm quen thuộc kia .

Long Phù Nguyệt nhất thời nhảy dựng lên, kêu lên: "Thối hồ ly, ngươi lại sử dụng cái tâm ý linh trao đổi chết tiệt này !"

Nhưng mà hồ ly kia sớm không biết chạy đến đâu trốn tránh ăn gà rồi. Long Phù Nguyệt muốn đánh nó cũng bắt không được nó.

Nàng tức giận vù vù ngồi ở trên giường: "Hồ ly chết tiệt, hồ ly thối , ngươi lại đọc tâm ta, ta không nhổ sạch lông hồ ly của ngươi là không được!"

Phượng Thiên Vũ buồn cười nhìn này một người một hồ đấu đến bất diệc nhạc hồ: "Làm sao vậy? Sáng tinh mơ , nàng có vẻ cùng hồ ly quản gia này của nàng ở chung thực vui vẻ nhỉ."

218. Chương 218: Bá Đạo Quản Gia

Long Phù Nguyệt tức giận trừng hắn liếc mắt một cái: "Con hồ ly thối này, lại không thông qua ta đồng ý, liền đọc nội tâm ý tưởng của ta , chết tiệt, tại...trước mặt tên này , ta một chút quyền riêng tư cũng không có."

"Nó có thuật đọc tâm?" Phượng Thiên Vũ trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

"Đúng vậy! Trong lòng ta nghĩ cái gì tên kia tất cả đều biết, nhưng lại ở trong lòng cùng ta nói chuyện trao đổi." Long Phù Nguyệt thở phì phì .

"Nga, thì ra là như vậy." Phượng Thiên Vũ gật gật đầu, trong đôi mắt lại hiện lên một chút tính kế: "Hắc hắc, về sau ta đem con hồ ly này hối lộ thì tốt rồi, tâm sự nha đầu kia không phải biết hết rồi?"

Long Phù Nguyệt còn không biết trong lời nói mình có bao nhiêu lỗ hổng, nổi giận nói: "Con thối hồ ly này lại đọc tâm, ta đã không cần quản gia như nó rồi!"

"Muộn rồi! Không cần cũng không được, ngươi đã cùng ta đặt khế ước. Ngươi chính là chủ nhân vĩnh viễn của ta , ta cũng sẽ là quản gia tốt của ngươi." Thanh âm của tiểu hồ li lại vang lên.

"Đáng chết! Thối hồ ly, ngươi lại dùng thuật đọc tâm cùng ta trao đổi, ta sẽ giết ngươi!" Long Phù Nguyệt gần như muốn điên .

"Uy , sai dùng thuật đọc tâm chứ? Ta đây là dùng phương pháp bình thường cùng ngươi trao đổi a." Tiểu hồ li lại đi thong thả trở về. Da bụng nhỏ của nó ăn đến tròn vo . Ngoài miệng còn có một cọng lông gà.

Long Phù Nguyệt sửng sốt, thế này mới phát giác hồ ly này quả nhiên là dùng ngữ điệu bình thường nói , đang muốn thở phào , bỗng nhiên lại như nhớ tới cái gì, kêu lên: "Cái gì khế ước? Ta khi nào thì cùng ngươi ký kết khế ước?"

Tiểu hồ ly chậm rãi đưa tay ra quẹt mũi, lại dùng móng vuốt lau mặt một cái , đem lông gà kia thu xuống, rồi mới lên tiếng:

"Ngay tại tối hôm qua..., ngươi có thể ở trong phủ này mua thêm này nọ, có năng lực mỗi ngày để cho ta ăn gà, ta cảm giác giao dịch này quả thật không tệ, chúng ta có thể hợp tác lâu dài . Cho nên ta nghĩ thật lâu, nên muốn cùng ngươi thay đổi máu , rồi cùng ký kết khế ước, cho nên, về sau ngươi sẽ là chủ nhân vĩnh viễn của ta , cả đời cho gà ta ăn. . . . . ."

Trời! Có quản gia bá đạo như vậy sao? Chính mình muốn cả đời cho nó ăn gà , con bà nó, vậy nàng có phải cả đời cùng với gà giao tiếp rồi hay không ? !

"Đợi chút! Đổi máu? Khi nào? Ta tại sao lại không biết? !" Vẻ mặt của Long Phù Nguyệt buồn bực.

219. Chương 219: Văn Tự Khế Ước Bán Mình

Hắc hắc, nói đến đây, tiểu hồ ly vừa ý vô tư nói : "Tối hôm qua sau khi ngươi ngủ say, ta —— Ta len lén cắn nát một ngón tay của ngươi , lấy ngươi một chút máu là được."

"Cái gì? Ngươi cắn nát tay của ta rồi?" Sắc mặt Long Phù Nguyệt thay đổi một lần. Hôn mê, bị một con hồ ly cắn trúng, có thể bệnh chó dại hay không a?

Nâng tay nhìn nhìn mười ngón, quả nhiên thấy ở trên ngón trỏ tay trái , có một miệng vết thương nhợt nhạt , đã gần lên vảy, không chú ý hoàn toàn nhìn không thấy.

"Hồ ly chết bầm, hồ ly thối tha, không được ta đồng ý, ai cho ngươi cùng ta đặt cái khế ước quỷ quái gì ?" Hai mắt Long Phù Nguyệt trợn lên, Vươn tay đến nắm cổ con tiểu hồ li kia .

Tiểu hồ ly sớm có phòng bị, oạch một tiếng chui đến sau lưng của Phượng Thiên Vũ, lộ ra cái đầu hồ ly nho nhỏ tội nghiệp nhìn Long Phù Nguyệt: "Uy , ngươi không nên tức giận được không? Nếu không ký kết khế ước, ta liền không thể biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì."

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Ngươi chỉ có thể đọc nội tâm người cùng ngươi ký kết khế ước thôi sao? Những người khác không được?"

Tiểu hồ ly gật mạnh đầu: "Ừm, đúng vậy. Bằng không ta phí lớn tinh thần như vậy cùng ngươi ký kết khế ước làm cái gì."

"Nha , thối hồ ly! Ta muốn bóp chết ngươi" Long Phù Nguyệt hoàn toàn nổi giận, chạy tới muốn bắt nó.

Thân mình tiểu hồ ly trơn trượt dị thường, vây quanh Phượng Thiên Vũ bao quanh đảo quanh, Long Phù Nguyệt đừng nói bắt lấy nó, ngay cả một sợi lông hồ ly cũng đừng mơ tưởng với tới.

Tiểu hồ ly vừa chạy vừa kêu: "Uy , uy , xú nữ nhân, có thể cùng hồ ly thượng tiên đây ký kết khế ước là vinh hạnh của ngươi , người thường ta còn nhìn không thuận mắt đấy. Ngươi không phải hi vọng ta làm quản gia của ngươi sao? Như vậy ta mới có thể vì ngươi làm cả đời, ngươi còn có cái gì không hài lòng ?"

"Quá vinh hạnh! Đem phần vinh hạnh này của ngươi đưa cho người khác tốt hơn, lão nương không cần! Thối hồ ly, lão nương không hy vọng bị người khác khống chế, nhất là một con hồ ly nhỏ khống chế!" Long Phù Nguyệt gần như phát điên .

"Ta sẽ không khống chế ngươi , ngươi chỉ cần cho ta gà ăn là tốt rồi, nói sau, ta cũng có thể giúp ngươi làm không ít chuyện vậy, ngươi sẽ không lỗ lả gì." Tiểu hồ ly liều mạng đẩy mạnh tiêu thụ chính mình, một đôi mắt hồ ly chớp chớp, để chứng minh chỗ tốt cùng mình ký kết khế ước .

220. Chương 220: Không Duyên Cớ Thiếu Một Con Gà

Long Phù Nguyệt nổi cơn thịnh nộ: "Ta không muốn nó, ta muốn trực tiếp lột da hồ ly của nó! Giết nó khế ước sẽ không còn."

Tiểu hồ ly hoảng sợ, kêu lên: "Không đúng, không đúng, ta và ngươi ký kết khế ước, thì phải là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn*, nếu ta chết, ngươi cũng không sống được ." (Vui cùng vui, tổn thương cùng tổn thương)

"Sao? !" Lần này làm Long Phù Nguyệt càng nổi giận: "Ngươi chết ta cũng không sống được? Nếu ta đây chết thì sao? Ngươi có phải cũng sống không được hay không ?"

Tiểu hồ ly cúi đầu nhỏ xuống , thanh âm cũng không còn đúng lý hợp tình như vậy : "Vậy cũng không phải , bởi vì lấy khả năng yếu ớt của con người, cho nên khế ước hình thành có vẻ đối kẻ yếu có lợi, ta chết ngươi không sống được, nhưng nếu ngươi chết. . . . . Ta có thể vẫn sống rất tốt như trước ."

Nhìn đôi mắt của Long Phù Nguyệt gần như phun lửa, nó vội vàng lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, đó là nói đến chuyện ngươi tử vong theo cách bình thường, mới đối với ta không có gây trở ngại, nếu ngươi tử vong không bình thường, như vậy —— Ta cũng sẽ bệnh nặng một trận . Cho nên nói, ta cũng có vậy phiêu lưu , không chiếm ngươi nhiều tiện nghi. . . . . ."

"Không chiếm nhiều tiện nghi? !" Long Phù Nguyệt nghiến răng nghiến lợi , hai con mắt gần như muốn phun ra lửa.

Con bà nó, đây là cái khế ước ngang ngược gì thế? Quá không công bình! Long Phù Nguyệt gần như muốn ngửa mặt lên trời hét to .

"Con hồ ly đáng chết này, lần này ta cho dù liều cả mạng sống, cũng muốn lột da hồ ly của ngươi !" Long Phù Nguyệt hé ra khuôn mặt không còn xinh đẹp nữa mà vặn vẹo giống như Dạ Xoa.

Sợ tới mức lông của tiểu hồ li kia gần như toàn bộ dựng lên.

Nó cuống quít kêu lên: "Được rồi, ta thừa nhận ta lỗ mãng rồi. Nhưng khế ước đã ký kết xong, cho dù hối hận cũng không có tác dụng . Kỳ thật ký kết khế ước đối với ngươi hoàn toàn có lợi rất nhiều . Ta có rất nhiều chuyện ngươi nghĩ cũng không nghĩ ra, thời điểm ngươi gặp phải nguy hiểm , có thể đối với tâm linh ta sinh ra cảm ứng, ta lập tức có thể đi cứu ngươi, cho bọn ngươi lại thêm một hộ vệ miễn phí . . . . . ."

Nhìn thấy gương mặt Dạ Xoa của Long Phù Nguyệt xem ra không thấy dịu đi, tiểu hồ ly cắn răng một cái, tiếp tục kêu lên: "Quên đi, ta mỗi ngày sẽ ăn một con gà là được, cũng không cần ngươi ngươi nhốt, tự ta bắt, thế này chu toàn chứ?" Vẻ mặt tiểu hồ ly giống như bị cắt thịt. Ai, không duyên cớ thiếu một con gà, nó đau lòng muốn chết .

Đến giờ phút này, Long Phù Nguyệt cũng biết cho dù là đem con hồ ly này bầm thây vạn đoạn đi chăng nữa, cũng không huỷ bỏ được khế ước gặp quỷ này .

221. Chương 221: Tiểu Hồ Ly Kinh Ngạc

Đến giờ phút này, Long Phù Nguyệt cũng biết cho dù là đem con hồ ly này bầm thây vạn đoạn đi chăng nữa, cũng không huỷ bỏ được khế ước gặp quỷ này. Không khỏi thở dài một hơi, trừng mắt nhìn tiểu hồ li: "Về sau ta nếu gặp được nguy hiểm, ngươi thật có thể cảm ứng được?"

Tiểu hồ ly gật đầu thật mạnh : "Đúng! Đây là chỗ tốt của khế ước ."

"Ngươi lúc nào cũng có thể tới cứu ta?"

"Đương nhiên, nếu ngươi đột ngột chết đi, ta cũng sẽ bệnh nặng một trận . Đương nhiên sẽ cứu."

"Quên đi, vậy cứ như thế đi. Hôm nay gà ngươi đã ăn rồi, nếu ăn ngày mai thỉnh đến sớm. Ngươi có thể đi rồi, quay về hang ổ hồ ly của ngươi ." Long Phù Nguyệt thở một hơi thật dài , nàng có chút vô lực .

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu: "Ta thích ở phòng ở có không khí con người , càng ưa thích ngủ giường mềm ."

Nó vừa nói vừa nhảy lên giường của Long Phù Nguyệt, Giống như con mèo nhỏ nghịch ngợm.

Còn không có híp ánh mắt, thân thể nho nhỏ của nó liền bị một bàn tay to lớn nắm lên. Phượng Thiên Vũ không tốt liếc nó: "Uy , tiểu hồ ly, ngươi là hùng hay là thư ?" Bắt thân mình nó cuốn lại đây, muốn xem thử nó là giống đực hay cái.

Tiểu hồ ly hoảng sợ, liều mạng nhất tránh, đồng thời thân mình cũng phóng điện, Phượng Thiên Vũ bất ngờ không phòng ngự, cũng bị điện run lên, nhẹ buông tay, tiểu hồ ly rơi trên mặt đất.

Tiểu hồ ly phẫn nộ nhìn hắn: "Tất cả mọi người là giống đực, không được đối với ta vô lễ!"

Choáng váng! Con hồ ly này lại là hùng hồ ly!

Phượng Thiên Vũ lúc này đen mặt, tay nhanh như tia chớp tịch thu, đem nó lại tịch thu ở trong tay: "Hồ ly háo sắc, không được ngủ cùng Tiểu Nguyệt Nguyệt! Bằng không ta sẽ lột da hồ ly của ngươi !"

Thuận tay quăng một cái, liền đem nó ném ra cửa, chân nhất câu, cửa phòng cũng bị hắn đóng lại.

Tiểu hồ ly còn muốn kêu to, Phượng Thiên Vũ lại ném cho nó một câu, thành công ngăn chận miệngcủa nó: "Ngươi chạy đến nơi đây ngủ lần nữa , ta liền không cho người mang gà tới. Không chỉ như thế, ta còn sẽ làm dân chúng toàn thành đều không cho nuôi gà. . . . . ."

Hắn là Vương gia, hắn nói ra được là làm được! Tiểu hồ ly vì cái bụng mình suy nghĩ, cũng chỉ có ủy khuất lần này. Dù sao nơi này phòng ở nhiều như vậy, nó cũng chưa chắc không ở tại trong phòng này thì không được .

Tiểu hồ ly mênh mông mà thẳng bước đi.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy tiểu hồ li này kinh ngạc, thiếu chút nữa bật cười.

222. Chương 222: Đại Gia Ở Trong Này Ngủ Thêm Một Chút

"Uy , ta nói Vũ Mao sư huynh, làm sao ngươi có rảnh sáng sớm tinh mơ , quang lâm đến nơi này của ta vậy? Qua hai ngày nữa không phải sẽ xuất chinh sao? Nhất định có không ít việc cần hoàn thành chứ?"

Phượng Thiên Vũ duỗi đôi chân dài ra, lười biếng nhìn nàng một cái: " Nếu ta không đến, làm sao nàng có thể thu phục con hồ li tham ăn này?Nhanh đi nấu cơm, Đại gia đã đói bụng!"

"Nấu. . . . . Nấu cơm? ! Ta nói Vũ Mao sư huynh, nhà ngươi nhiều đầu bếp như vậy, tại sao chạy đến chỗ này của ta ăn ké a? Nói sau nơi này hiện tại cũng không có nguyên liệu nấu ăn. . . . . ." Long Phù Nguyệt có chút buồn bực .

"Nguyên liệu nấu ăn sao? Ta đã sớm dự bị cho nàng đầy đủ, ở ngay ngoài cửa."

Hắn ngáp một cái: "Được rồi, nhanh đi làm đi, Đại gia ở trong này ngủ thêm một chút ."

Nghiêng người tà tứ nằm tại trên mặt giường lớn khắc hoa của Long Phù Nguyệt, đi tìm Chu công .

Long Phù Nguyệt chạy đến ngoài cửa vừa thấy, quả nhiên thấy có một túi tiền lớn siêu cấp . Trong túi tiền có gà vịt thịt bò, trứng gà quả sơ, cùng với các thứ đồ gia vị mọi thứ đều đủ.

Cái túi này lớn như vậy, không biết người kia chuyển vào đây như thế nào.

Trong đầu nổi lên bộ dáng Phượng Thiên Vũ trên lưng mang túi lớn trèo tường mà vào, nàng không khỏi có chút bật cười. Người kia, có đôi khi vẫn là thật đáng yêu .

Long Phù Nguyệt đối với nấu cơm rất thành thục, không có biện pháp, khi nàng học đại học thời điểm ăn không quen cơm căn tin, liền thường thường mua về căn nhà trọ nhỏ nàng thuê ở tự mình làm, thức ăn làm được tuy rằng so ra kém đại sư phụ tiệm cơm. Nhưng sắc hương vị cũng đều đủ .

Nàng làm đơn giản bốn món ăn một canh.

Nha , không biết khẩu vị Tiểu Vũ Mao vương gia này là gì , chỉ mong người này sẽ không kiêng ăn.

Nàng vừa mới đem thức ăn dọn xong, Phượng Thiên Vũ liền lười biếng đi thong thả lên, hơi hơi hít mũi một cái: "Ừm, thơm quá!"

Kẹp lên một khối cà tím kho tàu nếm thử một miếng, khẽ gật đầu: "Ừm, mùi vị không tệ!"

Long Phù Nguyệt hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, người này, không kén ăn cho lắm.

Vừa mới gắp mấy cái, ngoài cửa bóng trắng chợt lóe, tiểu hồ li kia vọt tiến vào, đôi mắt xanh mượt sáng trông suốt, khóe miệng gần như muốn nhỏ ra nước miếng: "Thơm quá! Thơm quá! Ta cũng muốn ăn !"

Bịch một tiếng nhảy lên cái bàn, vươn móng vuốt nhỏ nghĩ muốn thò tay vào bát canh lấy cá.

223. Chương 223: Rất Vũ Nhục Uy Nghiêm Của Hồ Ly Thượng Tiên Ta

Bịch một tiếng nhảy lên cái bàn, vươn móng vuốt nhỏ bé muốn thò tay vào bát canh lấy cá. Phượng Thiên Vũ mau tay nhanh mắt, nói từng tiếng: "Thối hồ ly, ai cho ngươi ngồi lên bàn ? Nơi đó có một bàn dành cho cẩu , đi vào trong đó ngồi !"

Tiểu hồ ly nhìn thấy bàn ở góc tường dành cho cẩu , tuy rằng cũng rất sạch sẽ, rất được, nhưng tổn thương tâm của hồ ly thượng tiên như nó thật lớn , nó trợn tròn hai mắt đang muốn phóng điện. Phượng Thiên Vũ lạnh lùng thốt: "Ngươi dám lại phóng điện ta một lần, ngươi đừng mơ tưởng ăn đến một con gà nữa !"

Đang bị hắn bắt được uy hiếp, tiểu hồ ly ủ rũ cúi đầu xuống: "Được rồi, được rồi, ta đến bàn kia ăn. Nhưng mà, ta mới không cần sử dụng bàn cho chó! Rất vũ nhục uy nghiêm của hồ ly thượng tiên ta rồi!"

Long Phù Nguyệt không khỏi bật cười, cũng không nghĩ tới tiểu hồ ly này chỉ trời không sợ, đất không sợ sẽ bị Phượng Thiên Vũ điểm trúng gắt gao .

Ai, này là người có thân phận, có địa vị chính là bất đồng, lời nói nói ra hiệu quả cũng không giống nhau .

Nàng cầm một cái chén men sứ xanh sạch sẽ trên bàn, đem mỗi thứ thức ăn đều lấy một ít, đặt ở trên cái băng ngồi. Tiểu hồ ly thế này mới rốt cục vừa lòng, cúi đầu buồn bã ăn.

Phượng Thiên Vũ ở trong phủ cả ngày thịt cá , sớm ăn đến ngán. Nay đối bữa ăn sáng không phong phú nhiều gia vị nhưng thật ra có hứng thú, không lâu sau, bốn món ăn một món canh toàn bộ bị hai người này ăn sạch sẽ, làm cho tiểu đầu bếp Long Phù Nguyệt nở mũi.

Long Phù Nguyệt nhìn người này ăn thực sự ngon miệng và vui vẻ, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác ấm áp ửng lên , có một loại cảm giác ấm áp của người cùng một nhà. . . . . .

Phượng Thiên Vũ hình như là dính ở nơi này, trong ba ngày này, hắn không có việc gì liền chạy đến nơi này cùng nàng nói chuyện phiếm, ngoại trừ phải đi làm công sự, bên ngoài, hắn gần như là mỗi ngày uốn tại nơi này của nàng . Ăn cơm ở trong này, ghê tởm hơn là, hắn ngủ cũng ngủ ở nơi đây! Đuổi cũng đuổi không đi. May mắn nơi này phòng ở quá nhiều. Nàng ngủ buồng trong, hắn ngủ gian ngoài, cũng là bình an vô sự.

Chỉ có con hồ ly kia , trong ba ngày này nó tham luyến thức ăn của Long Phù Nguyệt , mỗi ngày đều chạy đến phía trước chờ đợi thức ăn, mỗi tối còn muốn vụng trộm chạy tới trên giường Long Phù Nguyệt ngủ, nhưng ngặt nỗi Phượng Thiên Vũ giống như môn thần, mỗi lần nó còn không kịp nhảy lên giường, liền bị hắn nắm lấy cổ ném ra thường xuyên qua lại . Nó cũng không làm loại chuyện tốn công vô ích này nữa, ngoan ngoãn nhìn Long Phù Nguyệt leo lên giường.

224. Chương 224: Sắp Bị Phơi Nắng Thành Khối Than

Long Phù Nguyệt hiện tại phi thường buồn bực.

Diêu Quang quốc ở Phương Nam , lại tôn sùng vu cổ thuật, như vậy nó không phải là thuộc về khí hậu rừng mưa nhiệt đới sao? Từ khi nào biến hoang mạc rồi? Hơn nữa còn là sa mạc mênh mông vô bờ!

Long Phù Nguyệt cưỡi ở trên lưng Lạc Đà , đón nhận ánh mặt trời chói chang theo đội ngũ khó khăn đi vào trong sa mạc .

Mặt trời chói chan nhô lên cao, giống như một quả cầu lửa lớn đang tiêu đốt mọi người bên dưới, môi Long Phù Nguyệt ngày xưa no đủ hồng nhuận bây giờ đều rạn nứt rồi, nhưng là, nàng lại không thể uống nước cho tận hứng .

Trong sa mạc, nước chính là sinh mệnh, đương nhiên muốn nghiêm phải khống chế.

Nàng thở dài một hơi, lại thở dài một hơi, ai, dựa vào cái gì hành quân đánh giặc muốn phái nàng đến a? Hơn nữa còn là tới cái loại địa phương phân chim cũng không có!

Nàng xoay người nhìn thoáng qua Phượng Thiên Vũ, từ trước đến nay sau khi đến quân doanh , Phượng Thiên Vũ liền thu hồi dáng vẻ lưu manh cợt nhả kia, khuôn mặt tuấn tú hé ra không có bất kỳ biểu tình, nhìn qua trầm tĩnh và cơ trí, dáng vẻ không giận mà đầy uy nghiêm.

Hơn nữa hắn quản lý quân doanh rất đồng bộ, bọn lính kính hắn lại có chút sợ hắn, giờ phút này mặc dù đang đi ở dưới mặt trời chói chang , nóng đến mức mọi người đều cảm thấy da như sắp sửa bị lột ra, nhưng đội ngũ chỉnh tề, không loạn chút nào, thậm chí ngay cả những bước chân của Lạc Đà đồng loạt nhất trí .

Có lẽ là biết sa mạc điều kiện gian khổ, cho nên lần này xuất binh không mang gia quyến, toàn bộ đội ngũ chỉ có Long Phù Nguyệt một nữ nhân.

Phượng Thiên Vũ cho nàng một lều trại riêng, mỗi lần hạ trại, đều là láng giềng gần cùng soái trướng của hắn. Vốn tiểu hồ li kia ăn quen thức ăn Long Phù Nguyệt làm, cũng muốn theo tới. Nhưng Phượng Thiên Vũ nghĩ đến trong đội ngũ mang con hồ ly dù sao có chút không hòa hợp, cho nên liền không để cho nó theo tới.

Tiểu hồ ly thất vọng và tức giận, gần như chạy nhanh như chớp , mãi đến khi đại quân xuất phát, Long Phù Nguyệt cũng không gặp được nó. Nàng cùng nó tuy rằng chung sống gần ba ngày, nhưng lúc nào cũng cãi nhau, nhưng thật ra khi không có nó ở một bên ồn ào náo nhiệt, Long Phù Nguyệt thật là có chút không quen.

Nay, đại quân đi ra đã muốn gần nửa tháng rồi, dần dần tới gần biên cảnh của nước Diêu Quang . . . . . .

Long Phù Nguyệt nhìn xem bầu trời giống như quả cầu lửa, lại lau mồ hôi nóng trên mặt trôi . Trời ạ, nàng sắp bị cảm nắng rồi!

Nghiêng đầu nhìn Phượng Thiên Vũ đang ngồi trên lưng lạc đà bên cạnh: ”Nguyên soái đại nhân, trời quá nóng có thể nghỉ ngơi một chút được không? Đi suốt một ngày ta sắp bị phơi nắng thành khối than rồi!

225. Chương 225: Nói Không Chừng Không Phải Là Có Cái Ý Niệm Xấu Xa Gì Trong Đầu. . . .

Phượng Thiên Vũ cũng không thèm nhìn tới nàng, thản nhiên nói: “Không được! Hiện tại đã sắp đến gần biên giới của Diêu Quang quốc , binh trọng thần tốc, càng nhanh đối với chúng ta càng có lợi.”

“Nhưng. . . . . Nhưng nếu cứ như thế này, trong binh lính của ngươi sẽ nóng ! Ngươi nhìn thử xem, trên mặt đã bị phơi nắng đen như than rồi.” Long Phù Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn để cho hắn xem, mấy ngày nay ở trên sa mạc ngày đi đêm nghỉ ,khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng gần như phơi nắng lột hết một lớp da, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ mịn màng như phấn, hiện tại đỏ rừng rực .Cái miệng nhỏ nhắn giống như nụ hoa cũng có một ít khô nứt.

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút không đành lòng, kìm lòng không đậu vươn tay, vỗ vỗ đầu của nàng: "Phù Nguyệt, nhịn một chút đi."

Sau đó tự cởi cái nón che mát, đưa cho nàng.

Long Phù Nguyệt thở dài, nếu nói đến việc điều binh khiển tướng , nàng không hiểu lắm, đương nhiên không thể can thiệp nhiều hơn .

Lại đi được nửa ngày, thẳng đến trời hoàn toàn đen sẫm, đại quân mới hạ trại.

Long Phù Nguyệt mệt đến thở không nổi, nàng gần như là lăn xuống Lạc Đà, hai cái đùi lại càng không như là của mình. Nàng đang muốn hướng lều nhỏ của mình chui vào. Phượng Thiên Vũ một phát bắt được nàng: "Tối nay nàng vào trong trướng của ta nghỉ tạm."

"Vì sao?" Long Phù Nguyệt có chút buồn bực, mở to hai mắt.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại, thản nhiên nói: "Đây là quân lệnh! Không nên hỏi vì sao nhiều như vậy!"

Phất phất tay, ra lệnh binh sĩ đem lều nhỏ của nàng thu vào.

Long Phù Nguyệt gần như có chút chán nản, người kia, vừa đến trong quân doanh, bá đạo không ít.

Nàng nhìn xem bốn phía, binh lính chung quanh đều bận rộn xây dựng cơ sở tạm thời, không rảnh xem phong cảnh bên này .

Nàng cau lông mày rậm: Người kia lần này không mang gia quyến, không phải là. . . . . Muốn cho nàng đảm đương nhân vật cơ thiếp chứ?

Nàng bị ý nghĩ của chính mình hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ lên. Lại nhất tưởng: "Lần này hắn đối với ta quân tử không ít, nói không chừng không phải là có cái ý niệm xấu xa gì trong đầu. . . . . ."

Lại nhìn Phượng Thiên Vũ, người này giống như là làm bằng sắt , giờ này cũng không nghỉ ngơi, cư nhiên đi tuần tra quân doanh nữa.

Quân lệnh như núi đổ, nàng muốn không tuân theo cũng không được. Chỉ phải chạy đến trong đại trướng của hắn , trong đại trướng cư nhiên bày hai giường, Long Phù Nguyệt sớm mệt không chịu nổi, bổ nhào vào một giường trong đó, không đến nửa phút đã ngủ say sưa.

226. Chương 226: Ngoan Ngoãn , Đừng Nhúc Nhích

Quân lệnh như núi đổ, nàng muốn không tuân theo cũng không được. Chỉ phải chạy đến trong đại trướng của hắn , trong đại trướng cư nhiên bày hai giường, Long Phù Nguyệt sớm mệt không chịu nổi, bổ nhào vào một giường trong đó, không đến nửa phút đã ngủ say sưa.

Đợi khi nàng …tỉnh lại, đã hơn nửa đêm, nàng mở to mắt, lại phát hiện trên người mình xây một tầng chăn bông.

Sa mạc hình thành thực sự là quái dị, ban ngày trời nóng nực có thể ở dưới lớp cát nấu chín trứng gà tươi, vào ban đêm , lại lạnh thấu xương như băng , mặc quần áo thật dày còn cảm thấy lạnh.

Nàng vừa mới quá mệt mỏi, mặc một bộ áo mỏng, nhào vào trên giường liền ngủ mất . Nếu như không có người đắp chăn bông cho nàng , nàng chắc chắn sẽ bị cảm mạo.

Nàng nâng thân mình lên nhìn nhìn, trong trướng ánh đèn lay động, Phượng Thiên Vũ ngồi ở trước suất án , trước mặt mở ra bản đồ bằng da dê , hàng lông mày đẹp nhíu lại, giống như đang suy tư điều gì.

Cũng không biết là vì sao, Long Phù Nguyệt lại không đành lòng quấy rầy hắn. Chỉ tựa vào trong chăn, kinh ngạc nhìn hắn.

Phượng Thiên Vũ như vậy không thường gặp lắm . Gần như khiến nàng có chút thất thần.

Phượng Thiên Vũ giống như cảm thấy được cái gì, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, khóe môi gợi lên một chút tươi cười: "Tỉnh rồi sao, heo con?"

Long Phù Nguyệt trong lòng ' phanh ' nhảy dựng, giống như nhảy lạc nửa nhịp, khuôn mặt đỏ lên, háy hắn một cái: "Ngươi mới là heo đó. Hiện tại đã là canh ba rồi? Tại sao ngươi còn không ngủ?"

Nàng đơn giản leo ra ổ chăn, mặc áo đơn chạy đến phía sau hắn, đêm khuya sương lạnh đánh úp lại, nháy mắt tay nàng lạnh như băng , nàng run run một chút, lại không chịu lui về. Nhìn bản đồ của hắn , trong mắt nàng , mấy thứ kia cùng chữ như gà bới không có gì khác nhau. . . . . .

Ai, cổ nhân gì đó vốn dĩ không tiên tiến, tại sao lại có bản đồ hiện đại như vậy, vừa xem hiểu ngay .

Một áo choàng dài phủ thêm trên vai nàng, tiếp theo bên hông căng thẳng, nàng bị hắn kéo vào trong lòng, nghe trên người hắn hơi thở ấm áp quen thuộc kia, Long Phù Nguyệt trong lòng nhảy dựng, hơi hơi quẩy người một cái.

Phượng Thiên Vũ lại đem nàng ôm vào trong ngực: "Ngoan ngoãn , đừng nhúc nhích."

Long Phù Nguyệt có chút buồn bực, khi nàng ở trong lòng hắn ngẩng đầu lên, đã thấy đôi mắt hắn vẫn tập trung ở trên địa đồ như trước , trên vầng trán có một chút đau buồn âm thầm.

"Làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?" Long Phù Nguyệt nhìn hắn.

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút: "Đại quân chúng ta đã xuất phát nửa tháng rồi, theo lý thuyết , nước Diêu Quang hẳn là sớm nhận được tin tức, tại sao lại một chút động tĩnh cũng không có?"

227. Chương 227: Người Này Thật Không Dễ Gạt Gẫm

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, nói : "Các ngươi xuất phát lại không thông báo cho bọn họ, vả lại binh lính của ngươi mặc áo giáp màu sắc giống như cát, troing sa mạc nếu không đến gần nhìn, nói không chừng nhìn không ra đâu. Có thể bọn họ còn không biết đâu. Chúng ta vừa vặn đánh nó trở tay không kịp."

Phượng Thiên Vũ không khỏi có chút bật cười, vuốt vuốt tóc của nàng: "Nàng thật là một oa nhi ngốc, nàng cho là hai quốc gia đánh giặc giống tiểu hài tử thăm gia gia sao? Mỗi quốc gia ở quốc gia khác đều có phái thám tử, chuyên môn thám thính tin tức. Chúng ta xuất phát binh mã nhiều như vậy , bọn họ làm sao có thể không biết?"

Long Phù Nguyệt đối với việc quốc gia đại sự này thật đúng là không biết gì cả, âm thầm thè lưỡi: "Ngươi cảm thấy bọn họ là có âm mưu sao? Vậy ngươi nói bọn họ sẽ có âm mưu gì?"

Phượng Thiên Vũ cười khổ một cái: "Tiểu nha đầu, nàng nghĩ rằng ta có thể tính toán giống như thần tiên sao? Bọn họ hiện tại án binh bất động, nàng nghĩ thử xem ta dựa vào đâu mà đoán?"

Long Phù Nguyệt cười nói: "Nhìn vẻ mặt ngươi thâm trầm , ta còn tưởng rằng ngươi đang bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý Gia Cát Lượng a. Thì ra cũng không biết gì hết."

Phượng Thiên Vũ nhướng mày: "Gia Cát Lượng? Hắn là ai vậy?"

Long Phù Nguyệt cố ý chọc giận hắn: "Gia Cát Lượng kia chính là đại danh nhân của thời đại chúng ta , trí tuệ của ông ta thật vô cùng siêu việt, thông minh là không ai có thể sánh kịp, Thừa tướng nổi tiếng nhất, quân sư, nhà quân sự, ba người như ngươi vẫn không thể so sánh với ông ta. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười tủm tỉm, một đôi ánh mắt xinh đẹp liếc xéo nàng: "Thừa tướng, quân sư? Nàng không phải nói thời đại kia của nàng đã không có chức quan này đó sao? Tại sao lại nói thế?"

Choáng váng! Lời nói trong lúc vô ý lúc ban đầu nàng nói lời hắn lại còn nhớ kỹ sao. Người này thật không dễ gạt gẫm.

Đành phải thành thành thật thật nói cho hắn biết câu chuyện kể về Gia Cát Lượng, cũng may nàng xem qua Tam Quốc Diễn Nghĩa , đối với nội dung bên trong có thể nhớ kỹ. Nhưng đang nói đến cao hứng. Ngoài trướng doanh bỗng nhiên ẩn ẩn có tiếng động ồn ào .

Phượng Thiên Vũ thần sắc hơi đổi: "Nàng ở ngoan ngoản đợi đừng có chạy loạn, ta đi nhìn xem." Phi thân ra khỏi lều.

Lòng hiếu kỳ của Long Phù Nguyệt cũng bị câu dẫn, đâu chịu thành thật đợi như thế . Cuống quít cũng mặc lên xiêm y thật dày, chạy ra bên ngoài.

Tiếng huyên náo là ở một cái trong lều truyền tới .

228. Chương 228: Tiểu Hồ Ly Uống Rượu

Long Phù Nguyệt biết, lều trại này là phòng bếp trong quân ngũ , bởi vì là đêm khuya, quân sĩ sớm đã ăn cơm xong rồi, tại phòng bếp binh lính phía sau cũng có thể toàn bộ nghỉ ngơi, như vậy bên trong huyên náo như vậy là xảy ra chuyện gì ?

Toàn bộ binh sĩ tuần tra đứng ở bên ngoài lều, thần sắc có một chút khẩn trương, tựa hồ bên trong có vật gì ly kỳ cổ quái.

Long Phù Nguyệt vội hỏi làm sao vậy?

Các binh lính tuần tra đều biết nàng. Trong đó một sĩ binh cung kính trả lời: "Khởi bẩm quận chúa, trong lúc thuộc hạ chờ đến lượt tuần tra , nghe trong trướng có một tiếng động lạ, liền đi vào thăm dò xem, liền phát hiện. . . . . Phát hiện bên trong có một bình rượu tự mình có thể bay. . . . . ."

Bình rượu tự mình có thể bay? Long Phù Nguyệt vạn phần buồn bực: "Chẳng lẽ bình rượu cũng thành tinh rồi?"

Bất chấp lại cùng những binh lính này nói chuyện, chính nàng chạy đi vào.

Vừa mới tiến vào bên trong trướng , chợt nghe đến một thanh âm ' phanh ' vang lên, một vò rượu vỡ vụn lên tiếng trả lời , một cái gì đó trắng như tuyết lăn đi ra nhanh như chớp .

Long Phù Nguyệt thất thanh kêu lên: "Tiểu hồ ly!"

Khối tuyết trắng gì đó đúng là quản gia tiểu hồ ly của nàng . Giờ phút này nó lung la lung lay, bụng nhỏ tròn vo , một đôi mắt hồ ly xanh biếc híp nửa, nhưng bộ dạng lại giống như là đã uống rượu say . Nhìn thấy Long Phù Nguyệt, nó lắc lắc cái đuôi to của nó: "Rượu này thực sự làm bằng lửa? Rất không tồi! Rất nóng bỏng!" Rầm một tiếng, nó thế nhưng té ngã ở dưới chân Long Phù Nguyệt . Vù vù đã ngủ say sưa!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời tối sầm, nhìn nhìn lại Phượng Thiên Vũ, mặt của hắn gần như so với của nàng còn muốn đen hơn.

Vươn tay nhấc tiểu hồ ly lên , tiểu hồ ly này thực uống rượu say, mùi rượu đầy người, hai con mắt đóng chặt lại , bốn móng vuốt nhỏ bé co quắng, vù vù đang ngủ say.

Phượng Thiên Vũ hận không thể bắt nó quăng ra. Trách không được khắp sân tìm không thấy nó, thì ra là trà trộn đến trong quân doanh này!

Long Phù Nguyệt hết hồn theo ở phía sau Phượng Thiên Vũ trở lại lều lớn, e sợ cho Phượng Thiên Vũ tức giận sẽ đem tiểu hồ ly cấp làm thịt ngay lập tức.

Rót bát canh giã rượu cho tiểu hồ li, Long Phù Nguyệt ngẫm lại thật sự buồn cười, nhưng Phượng Thiên Vũ quả thật làm như vậy. Một chén tỉnh rượu canh rót hết, tiểu hồ ly hắt hơi một cái, cuối cùng là tỉnh lại.

Nó chớp chớp một đôi xanh rờn ánh mắt, nhìn nhìn Long Phù Nguyệt, nhìn nhìn lại Phượng Thiên Vũ, thế nhưng cạc cạc nở nụ cười hai tiếng, rõ ràng lo lắng không đủ: "Ta. . . . . Cám ơn các ngươi đã cứu ta."

229. Chương 229: Ẩn Trong Cát

"Cứu ngươi?" Long Phù Nguyệt có chút buồn bực: "Làm sao cứu ngươi rồi?"

Thế nhưng Tiểu hồ ly lại thở dài thật sâu: "Nghĩ tới ta một thế hệ hồ ly đại tiên, suýt nữa bị một vò rượu làm chết đuối, may mắn ta lực lượng lớn, đem vò rượu cố gắng uống hết, nhưng uống nhiều lắm, như thế nào cũng ra không được, may mắn các ngươi đã tới. . . . . ."

Choáng váng! Thì ra bình rượu có thể bay là có chuyện như vậy.

"Mấy ngày nay ngươi trốn ở nơi nào?" Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nó.

Tiểu hồ ly thực ủy khuất cúi đầu: "Trốn ở trên xe lương thảo của các ngươi , à, trong quân này của ngươi ngay cả một con gà sống đều không có, làm hại ta mấy ngày nay chỉ có thể ăn gà chết. . . . ."

"Vậy ngươi tại sao có thể chạy vào trong vò rượu chứ?" Long Phù Nguyệt vạn phần buồn bực.

Tiểu hồ ly co móng vuốt lại : "Mấy ngày nay miệng có chút lạt lẽo, muốn uống chút rượu, liền mở ra một vò, uống uống không cẩn thận liền rớt xuống bên trong. . . . . ."

Lại còn là một tiểu hồ ly mê rượu ! Nhớ tới vừa mới vào cửa thì nhìn thấy ' bình rượu ' kia giống như ruồi bọ không đầu bay loạn xạ, Long Phù Nguyệt không khỏi xì một tiếng cười ra tiếng. Điểm điểm ngón tay vào đầu của tiểu hồ ly : "Ngươi thật là tên tiểu quỷ! Rất giống từ hạt cát chui đi ra . . . . . ."

Đợi chút! Từ hạt cát chui đi ra?

Trong lòng Long Phù Nguyệt chấn động mạnh ! Đúng vậy, nàng tại sao lại quên mất điểm này! Nàng nhớ rõ trong sa mạc có một vài bộ tộc là biết ' Ẩn trong cát ' !

Vội vàng hướng Phượng Thiên Vũ nói: "Người Diêu Quang quốc có thể ẩn trong cát hay không ?"

Thần sắc Phượng Thiên Vũ khẽ biến: "Ẩn trong cát? Có ý gì?"

Long Phù Nguyệt nói : "Ngươi không biết loại công phu này? Ta cũng chỉ nhìn qua ở trong phim ảnh , sa mạc có một vài bộ tộc có một loại công phu kỳ quái, có thể di chuyển ở trong cát . . . . . Không biết người nước Diêu Quang này có thể hay không?"

Phượng Thiên Vũ thần sắc hơi đổi: "Có lẽ tối nay bọn họ sẽ đánh bất ngờ chính là dùng thuật ' Ẩn trong cát! Chuyện này không thể không phòng! Người đâu!"

Có hai binh lính bước nhanh vào.

"Dặn dò binh lính tuần tra ban đêm , chú ý dưới mặt đất!"

Long Phù Nguyệt vội hỏi: "Nên chuẩn bị cho binh lính dự bị một ít trường thương, thuật ẩn trong cát này ẩn không sâu đâu.

Hai binh lính kia đáp ứng một tiếng đi.

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn Phượng Thiên Vũ: "Vũ Mao sư huynh, ngươi là lần đầu tiên cùng người nước Diêu Quang giao thủ? Cũng biết bọn họ tinh thông về cái gì?"

230. Chương 230: Bọn Họ Thật Sự Sẽ Ẩn Trong Cát

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Trong bảy nước, chỉ có dân tộc Diêu Quang có đất đai sinh trưởng tại sa mạc, thần bí nhất. Theo thám tử hồi báo, người trong nước Diêu Quang dân phong mạnh mẽ, bọn họ thờ phụng kính trọng nhất là đại vu sư của họ, theo như đồn đãi đại vu sư này có khả năng thay trời đổi đất . Pháp thuật cường đại,giáo chúng thủ hạ thật nhiều. . . . . ."

"Pháp Thuật ? Đại vu sư?" Long Phù Nguyệt ẩn ẩn cảm thấy có chút quen tai, trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, kêu lên: "Đúng rồi, ngày đó hắc y tế sư ở trong rừng rậm phục kích ta dường như chính là người của Diêu Quang quốc !"

Phượng Thiên Vũ gật gật đầu: "Không sai, nếu như ta đoán không lầm, người kia hẳn là đệ tử của đại vu sư ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đen một nửa: "Trời ạ, một người đệ tử bình thường lại lợi hại như vậy , vậy sư phụ của hắn —— Pháp thuật không biết sẽ mạnh mẽ đến mức độ nào đâu!"

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ: "Đúng vậy, đây cũng là nguyên nhân phụ hoàng bảo nàng đi theo."

Toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn Long Phù Nguyệt đen thui: "Ta tuy rằng biết một chút vu cổ thuật, nhưng nếu thự sự đem so sánh với đại vu sư , chỉ sợ là gặp phải sư phụ. . . . . ."

Thôi tiêu rồi, lần này mạng nhỏ chỉ sợ sẽ mất ở trong này! Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy đầu có chút đau .

"Pháp Thuật ? Ta cũng biết pháp thuật vậy!" Tiểu hồ ly ở một bên kêu lên. Dương dương đắc ý giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ta là một vị thượng tiên, pháp thuật là sở trường của ta, tuyệt đối so với cái tên đại vu sư gì đó mạnh hơn nhiều! Yên tâm! Có hồ đại tiên ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi chịu thiệt . . . . . ."

Một câu vẫn chưa nói xong, chợt thấy dưới đất có một luồng cát mịn chuyển động, cấp tốc tới. Phốc, một thanh âm vang lên, cát bụi bay lên, nhảy ra một bóng người, binh khí trong tay hàn quang lóe ra, hướng về Long Phù Nguyệt đâm xuống!

Long Phù Nguyệt còn chưa kịp hoàn hồn, thân mình đã bị người ôm bay lên. Phượng Thiên Vũ tay trái ôm Long Phù Nguyệt, tay phải giương lên, một luồng hàn quang phóng vọt ra nhanh như tia chớp, một luồng huyết quang bật ra ngay lúc đó ở bên trong, một tiếng kêu rên hét lên từ bóng người kia , bổ nhào một tiếng lại rơi trở vào trong các. Nháy mắt không thấy.

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt: "Wow, thật để cho ta nói trúng! Bọn họ thật sự sẽ ẩn trong cát!"

Một câu chưa hoàn, nghe được tiếng ồn ào bên ngoài nổi lên bốn phía, ngay sau đó lại có có vài sa tuyến tinh tế dâng tới. Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ trầm xuống, bảo kiếm trong tay ra tuốt khỏi vỏ, thân hình cùng nhau, nghiêm túc đứng đó mắt nhìn không chớp.

231. Chương 231: Không Thể Cách Ta Ở Ngoài Ba Thước

Dưới cát truyền đến tiếng kêu thảm thiết nặng nề , một luồng máu tươi xông ra. Luồng cát kia đang kéo dài rất nhanh nhất thời bất động.

Thân hình hắn đổi hướng như bay, gần như là thời gian một cái nháy mắt, tất cả các luồng cát đang di chuyển nhanh chóng đã bị hắn đâm xuống, đưa bọn họ đều đóng đinh ở trong cát.

Nghe được binh lính bên ngoài hô quát có tiếng kêu thảm thiết không dứt, Phượng Thiên Vũ sắc mặt khẽ biến thành hơi biến, nói : "Nàng tạm thời đợi ở chỗ này đừng nhúc nhích, ta đi ra ngoài nhìn xem!"

Long Phù Nguyệt vội hỏi: "Ta cũng đi ! Thuật ẩn trong cát của người Diêu Quang quốc thật lợi hại! Vạn nhất ngươi đi ra ngoài, bọn họ tiến vào làm sao bây giờ? Ta không phải đối thủ của họ!"

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại: "Được, nàng theo ta đi ra ngoài! Nhưng mà, nàng phải theo sát ta, không thể cách ta ở ngoài ba thước ."

Long Phù Nguyệt đáp ứng một tiếng, vội vàng đi theo hắn chạy ra.

Mặt cát bên ngoài đại doanh , giống như biển đang nỏi cơn giận dữ. Vô số luồng cát quay cuồng, sa tuyến từ bốn phương tám hướng mà đến.

May mắn vừa rồi Phượng Thiên Vũ đã căn dặn qua, các tướng sĩ sớm có chuẩn bị, các binh lính tuần tra này trong tay mỗi người một cái trường mâu (thương dài), nhìn thấy cát chuyển động liền đâm xuống, vô số huyết hoa từ phía dưới phụt lên. . . . . .

Tướng sĩ khác nghe được động tĩnh cũng toàn bộ nhảy dựng lên. Mở to mắt nhìn mặt đất, nhìn thấy động đậy, liền đâm một thương! Trên mặt cát giống như từng đóa hồng đỏ thẫm , một đóa lại một đóa, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh. . . . . .

Dưới mặt cát rốt cục không có...bóng dáng hoạt động nữa , Phượng Thiên Vũ thở dài một hơi, nhìn Long Phù Nguyệt bên cạnh liếc mắt một cái. Lần này nếu như không có sự nhắc nhở của nàng, lần này nhất định sẽ thiệt thòi lớn .

Hắn vỗ trên mặt cát một cái, hạt cát bay tán loạn, một khối xác chết bị vỗ văng ra.

Người này mặc quần áo nịt màu cát,trong tay cầm một thanh binh khí hình thù kỳ quái , sau lưng đeo một cái túi lớn, sắc mặt đen, hai mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên đã chết hết.

Long Phù Nguyệt dù sao cũng là người hiện đại sống ở niên đại hòa bình , nhìn đến nhiều thi thể chết như vậy cũng nhịn không được trong lòng run rẩy, trong dạ dày bốc lên, suýt nữa liền ói ra.

Phượng Thiên Vũ đem cái xác chết tùy tay ném trên mặt đất, chỉ đem binh khí bộ dáng cổ quái trong tay hắn cầm lên.

Đó là một cây gậy bằng đồng rỗng ruột , cây gậy đồng sáng lấp lánh, phía trước có một miếng sắt hình lá cây uốn cong, giống như nhánh hao chín cánh cắm ngay ở phía trước cây gậy bằng đồng. Phía sau có một móc khóa, miếng sắt hình lá cây cắm vào liền lập tức bị khóa hoàng cố định chặt chẽ.

232. Chương 232: Ngươi Biết Thứ Này

Ở phía sau côn đồng còn trang bị một cái trục quay, trục quay này xoay tròn quanh phiến lá có chút giống quạt điện, công cụ này có thể tới lui rất nhanh. . . . . .

Long Phù Nguyệt nhìn đến vật này, cảm giác có chút quen mắt, lo nghĩ, bỗng nhiên kêu lên: “Di, đây không phải xẻng gió xoáy sao?”

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng: “Nàng biết thứ này?”

Long Phù Nguyệt lấy tới nhìn kỹ thấy, gật gật đầu: ”Thứ này giống như bọn trộm mộ bên trong truyện Quỷ thổi đèn dùng là xẻng gió xoáy, ha ha, thứ này vốn dùng cho trộm mộ , thì ra ở trong này trở thành các công cụ cho các binh lính ẩn thân trong các. »

Trong tâm Phượng Thiên Vũ vừa động, lại thu được mấy cổ thi thể, không có ngoại lệ , trong tay từng tử thi đều có một cái xẻng gió xoáy cùng loại gì đó.

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút, bỗng nhiên vỗ tay một cái, có mấy cái tướng lãnh vội bước nhanh tới trước. Phượng Thiên Vũ nói : “Phân phó đi xuống, đây chỉ là đợt công kích thứ nhất của bọn họ, đợt công kích thứ hai chỉ sợ rất nhanh sẽ đến đây! Bảo cho các tướng sĩ cẩn thận!”

Một đạo mệnh lệnh hắn vừa mới phân phó đi xuống. Trên bầu trời bỗng nhiên có một cái tiễn nổ tung . Hỏa tiễn bắn vào là bầu trời bao la tối đen, nổ tung thành một luồng hỏa hoa đỏ tươi, theo gió phiêu tán. Con thứ nhất chưa rơi, thứ hai lại được đưa lên tiếp theo .

Tay Phượng Thiên Vũ căng thẳng: ”Đợt tấn công thứ hai của kẻ địch sắp đến đây!

Xa xa tiếng chân dồn dập, một đám người ngựa, tay cầm Trường Đao, xông thẳng đến. Ánh đao chói mắt, tiếng vó ngựa loạn. Thanh thế hết sức kinh người.

Phượng Thiên Vũ đứng ở trong bóng tối của soái trướng, vung tay lên, vô số binh lính mai phục vọt ra. Nhất thời đem toàn bộ nhân mã của bọn xâm chiếm vây khốn.

Những binh lính này tay phải vung Quỷ Đầu Đao, tay trái cầm tấm mộc khiên, tấm chắn bảo vệ thân hình, Quỷ Đầu Đao chém thẳng vào đùi ngựa.

Trong phút chốc, chỉ nghe tiếng ngữa hí thất thanh, rống hỗn loạn kêu thảm thiết, tiếng đao kiếm chạm hòa lẫn vào nhau, vang vọng tại bên trong đại mạc hoang vắng này .

Máu tươi nhiễm đỏ cát vàng, bốn phía cũng nổi lên ánh đuốc sáng rực rỡ.

Long Phù Nguyệt dù sao cũng là lần đầu tiên chứng kiến thức loại chiến tranh tàn khốc này, mắt thấy máu thịt bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết không dứt, trên mặt cát, rất nhanh khắp nơi đều là những mảnh vụn của thi thể. . . . . .

Sắc mặt Long Phù Nguyệt trắng bệch, tránh ở phía sau Phượng Thiên Vũ , trong lòng ôm chặt tiểu hồ li kia , nàng khẩn trương rất dùng sức, thiếu chút nữa làm tiểu hồ li kia chết ngạt.

233. Chương 233: Mạnh Được Yếu Thua

Sắc mặt Long Phù Nguyệt trắng bệch, tránh ở phía sau Phượng Thiên Vũ , trong lòng ôm chặt tiểu hồ li kia, nàng khẩn trương rất dùng sức, thiếu chút nữa làm tiểu hồ li kia chết ngạt. Nó liều mạng giãy dụa, vừa mới ló đầu ra , đã thấy một cánh tay máu chảy đầm đìa bay tới.

Long Phù Nguyệt thất thanh thét chói tai, sợ tới mức bưng kín ánh mắt.

Phượng Thiên Vũ tay áo vung lên, cánh tay đứt rời kia bay xéo đi ra ngoài. Cuối cùng rơi xuống trước mặt Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt cũng nhịn không được nữa, wow một tiếng liền ói ra. Ngồi chồm hổm trên mặt đất, suýt nữa ngay cả mật đắng cũng nhổ ra. Hơn nữa ngày mới đình chỉ. Cũng đã phun đến choáng váng đầu hoa mắt, gần như đứng thẳng không được.

Phượng Thiên Vũ hơi khẽ cau mày, nhìn thấy đang binh lính liều chết khổ đấu, bỗng nhiên một phen ôm lấy Long Phù Nguyệt, thấp giọng nói: "Nàng quay về lều lớn chờ ta!" Đem nàng đuổi về trong đại trướng.

Quay người lại, lại liền xông ra ngoài. Long Phù Nguyệt không dám đi theo. Ôm tiểu hồ li núp ở sau trướng rèm, nghe thấy bên ngoài tiếng kêu rên kêu thảm không dứt, thân thể của nàng cũng run run thành một đoàn.

Tiểu hồ ly liều mạng giãy dụa mới giãy khỏi ngực của nàng, mở to hai mắt hồ ly xanh rờn tò mò đánh giá Long Phù Nguyệt: "Ngươi sợ? Yên tâm, có đại Vũ Mao nhà ngươi ở đây, binh lính của hắn đều dũng mãnh thiện chiến, không có người nào thương tổn được ngươi. Nói sau Vũ mao nhà ngươi sớm có chuẩn bị, lần này nhất định là cái thắng trận lớn!"

Long Phù Nguyệt lắc lắc đầu, khép hờ ánh mắt: "Ta. . . . . Ta không phải sợ thắng thua, mà là. . . . . Mà là chiến tranh này quá tàn nhẫn! Thật nhiều người. . . . . Thật nhiều người sinh mệnh cứ dễ dàng mất đi như vậy, biến mất. . . . . ."

Vẻ mặt trầm tư tiểu hồ ly nhìn nàng, bỗng nhiên thở dài: "Ta sống hơn một nghìn năm, chiến tranh ta đã thấy nhiều lắm . . . . . Thế giới nhân loại cũng cùng các loại thú không có gì khác nhau, đều là mạnh được yếu thua. . . . . Nhưng mà, ở trên chiến trường không thể có một chút nhân từ nào, nhân từ thoáng mềm lòng đối với đối thủ, người chết sẽ là ngươi. Cũng không nghĩ tới nha đầu như ngươi lại có tâm phật như thế, Nhưng ở trên chiến trường này thì không thể như thế. . . . . ."

Tiếng hét hò bên ngoài dần dần nhỏ xuống.

Nói vậy toàn quân nhân mã tới tập kích lần này đều bị tiêu diệt. . . . . .

Long Phù Nguyệt hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng đứng dậy. Chợt thấy trướng rèm được vén lên, một tướng sĩ nhanh chóng bước vào. Hướng về phía Long Phù Nguyệt thi lễ: "Khởi bẩm quận chúa, Nguyên Soái đang đuổi bắt địch binh, thỉnh quận chúa ở trong trướng hảo hảo nghỉ ngơi, yên tâm, bốn phía có mười tám tử sĩ hộ vệ soái trướng này, tuyệt sẽ không để cho quận chúa gặp nguy hiểm ."

234. Chương 234: Phượng Thiên Vũ Vẫn Chưa Về. . .

Long Phù Nguyệt hoảng sợ: "Hắn. . . . . Hắn truy đuổi kẻ địch sao?"

Tên tướng sĩ kia khẽ khom người nói : "Không sai! Nguyên soái dường như đã phát hiện một ít sơ hở của bọn họ, cho nên mang binh đuổi theo ."

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Ồ" một tiếng. Liếc mắt đánh giá tên tướng sĩ kia một cái. Thấy tuổi tác hắn tuy rằng không lớn, nhưng trong đôi mắt lộ ra một sự thông minh tháo vát, lại nhìn áo giáp trên người, liền biết địa vị người này ở trong quân doanh không thấp. Liền hỏi: "Ngươi là?"

Người nọ khẽ khom người nói : "Mạt tướng là phó tướng dưới trướng của nguyên soái , Trương Vân Long.

Long Phù Nguyệt gật gật đầu. Nghĩ đến sự thông minh của Phượng Thiên Vũ , biết hắn lần đi này tất sẽ không lỗ lã. Hiện tại lại phái tướng lãnh một thông minh tháo vát như vậy thủ vệ doanh trướng, nói vậy không có chuyện gì ngoài ý muốn. Tâm thoáng buông xuống một chút.

Lại đang trong trướng ngồi một lúc, liền đi ra khỏi trướng , những binh sĩ đều đang thu dọn chiến trường, gió cát, khói lửa lan tràn ở bên trong, đầy đất đều là tử thi chết máu tươi đầm đìa, ánh lửa chớp động , hé ra diện mục nhìn dử tợn, cảnh tượng thê thảm, làm người ta khi liếc mắt nhìn một cái suốt đời cũng khó quên.

Long Phù Nguyệt khép hờ ánh mắt, không dám nhìn cảnh tượng dữ tợn trước mặt này. Nàng nhìn lướt qua chung quanh, tất cả tướng sĩ tất cả đều bận rộn đâu vào đấy. Băng bó miệng vết thương cho người bị thương, một lần nữa đem những mảnh vụn của lều trại bị chặt đổ nhặt lên, kiểm kê nhân số, vùi lấp tử thi. . . . .

Long Phù Nguyệt biết việc này mình cũng không giúp đỡ được cái gì, rõ ràng nên quay về lều trại, trước nghỉ ngơi một chút. Nhưng trong lòng bất ổn , như thế nào cũng ngủ không được .

Bất tri bất giác, lại một canh giờ qua đi, trên bầu trời lộ ra mặt trời, Phượng Thiên Vũ lại vẫn chưa về.

Long Phù Nguyệt ở trong lều vải rốt cuộc đợi không được, đơn giản lại đi ra.

Luồng ánh mặt trời đầu tiên của buổi sáng từ đường chân trời ở Phương Đông dâng lên, đám mây ánh đỏ nơi cuối chân trời, những cồn cát nối đuôi nhau trong sa mạc , bao phủ lên một tầng sáng mờ, tất cả mọi vật trên vùng đất hoang vu này, đều bị ánh thành một màu vàng đỏ rực rỡ, màu sắc lấp lánh, ở trong trời đất mênh mông tạo thành một bức họa rực rỡ tráng lệ.

Wow! Đẹp quá! Long Phù Nguyệt gần như bị cảnh đẹp trên đại mạc này làm rung động. Binh lính Thiên Tuyền quốc tuy rằng hàng năm chinh chiến nam bắc, nhưng đại mạc này không ít người đều là lần đầu tiên tới. Cũng không khỏi bị này cảnh đẹp mê say.

Long Phù Nguyệt nhìn ra ngoài một lát, chợt nghe phía bên canh truyền đến một trận tiếng động rối loạn.

235. Chương 235: Không Phải Là Cái Điềm Tốt Gì

Long Phù Nguyệt nhìn ra ngoài một lúc, chợt nghe bên cạnh truyền đến một trận tiếng động rối loạn . Nàng bước đi tới nhìn thử, thì ra là Lạc Đà hành quân đều buộc ở nơi đó, ánh bình minh đã ở trên người chúng nó ánh lên một tầng vòng ánh sáng kim hồng sắc bảo vệ.

Các con Lạc Đà này dường như có chút bất an, phun phát ra tiếng phì phì trong mũi, có một số con giãy dụa đi lòng vòng. Dường như liều mạng muốn tránh thoát dây cương.Binh sĩ hộ vệ Lạc Đà liều mạng trấn an, lại không có một chút tác dụng nào.

Long Phù Nguyệt trong lòng chấn động, chợt nhớ tới ' Ánh bình minh không ra khỏi cửa, ánh nắng chiều đi ngàn dặm ' câu đại tục ngữ này . Trong lúc nàng đọc trong tiểu thuyết, tựa hồ có một cái như vậy, sáng sớm trong sa mạc phát ra lửa đỏ mây tía như thế này , tựa hồ không phải là điềm tốt. Là tượng trưng cho lốc bão sắp đến gần!

Nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên, phó tướng Trương Vân Long đang hộ vệ ở bên người nàng , thấy thần sắc nàng có biến, hỏi vội: "Quận chúa, làm sao vậy?"

Long Phù Nguyệt vội vàng hỏi: "Chung quanh đây có thành trì nào bỏ hoang hoặc là ốc đảo gì không?"

Phó tướng tìm bản đồ tới , nhìn một lượt, nói : "Cách một trăm hai mươi dặm về hướng đông có một phế thành. Đã từng là một cái thành nhỏ của nước Diêu Quang. Sau lại bị gió cát xâm nhập, liền vứt đi . Quận chúa có chuyện gì không?"

Long Phù Nguyệt nhìn trời, vội hỏi: "Nếu như ta đoán không lầm, một trận lốc bão sắp sửa tiến đến. Ánh bình minh này sáng lạn như thế , như vậy trận cuồng phong này khẳng định cũng không nhỏ. Chỉ sợ ngay cả núi đá cũng không trụ được. Chúng ta nhanh chóng xuất phát chạy đến tòa phế thành này. Nếu muộn chỉ sợ không còn kịp rồi!"

Nhìn thấy Vân Long kinh sợ, cũng nhìn sắc trời một chút, lại không cảm giác một tia gió, không khỏi có chút kinh ngạc: "Lốc bão? Sao Quận chúa lại biết? Hay là quận chúa trước kia từng sống qua ở sa mạc ?"

Long Phù Nguyệt đầu đầy mồ hôi, nàng cũng không thể nói tri thức này của nàng là từ trong một quyển tiểu thuyết có được ? Lung tung lên tiếng, chỉ chỉ đàn lạc đà cách đó không xa : "Bọn Lạc Đà hàng năm sinh hoạt tại sa mạc, chúng nó đối với tập tính sa mạc hiểu nhất, ngươi xem bọn chúng náo loạn một chút cũng không yên tĩnh, nhất định là có lốc bão sắp tới rồi! Chúng ta đi nhanh đi, nếu muộn sẽ không kịp!"

Trương Vân Long hơi hơi ngẩn ra , trầm ngâm một chút nói: "Nhưng nguyên soái trước khi xuất phát đã lệnh cho chúng tôi án binh bất động."

Trong đội ngũ này, hắn đương nhiên là người dẫn đường trong sa mạc, nhưng mọi thứ đều phải tuân theo chỉ thị hướng dẫn của Phượng Thiên Vũ. Ngoài ra không ai biết đường đi nơi sa mạc này.

236. Chương 236: Bão Cát

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, một trận gió nhẹ thổi qua cồn cát, cát mịn liên tiếp cuồn cuộn nổi lên , trên bầu trời xanh xa xa, dần dần biến thành một mảnh sắc ố vàng .

Đây đúng là ngọn cuồng phong đang nổi lên!

Long Phù Nguyệt lạnh lùng nói: "Là mệnh lệnh nguyên soái quan trọng? Hay là tánh mạng mấy vạn binh sĩ này quan trọng? ! Không đi tiếp, chúng ta đều sẽ bị gió dữ dội vùi lấp tại sa mạc này! Mau mau hạ lệnh khởi binh xuất phát, yên tâm, nguyên soái trách tội xuống dưới có ta chịu trách nhiệm!"

Trương Vân Long nhìn nhìn sắc trời xa xa , rồi nhìn lại đám Lạc Đà đang giậm chân bất an, rốt cục hạ quyết tâm. Đáp ứng một tiếng: "Được! Mạt tướng sẽ đi truyền lệnh!"

Phượng Thiên Vũ mang một đội nhân mã này kỷ luật cực kỳ nghiêm minh, hơn nữa động tác cực kỳ nhanh chóng, gần như cũng chỉ trong thời gian nửa chén trà nhỏ , tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp lên xe, tất cả tướng sĩ đều đã chuẩn bị đợi lệnh.

Tay Trương Vân Long vung lên, đội ngũ một lần nữa nhanh chóng ra đi.

Bọn Lạc Đà cũng cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm từ trên bầu trời truyền đến, bỏ ra bốn chân đề chạy như điên trong sa mạc , bình thường ngồi trên Lạc Đà hành tẩu, lảo đảo cảm thấy rất có thú vị, nhưng nó một khi chạy liền xóc nảy gay gắt, Long Phù Nguyệt ôm tiểu hồ ly gắt gao nằm sát vào trên lưng Lạc Đà , sợ nắm không vững sẽ rơi xuống.

Cả đại đội di chuyển nhanh chóng trong sa mạc, lúc này những ngọn cát vàng cuồn cuộn nổi lên thành một con Cự Long màu vàng khổng lồ,

May mắn binh lính Thiên Tuyền quốc đều là huấn luyện nghiêm chỉnh, mặc dù kinh hoảng nhưng bất loạn, đội hình vẫn bảo trì vững vàng.

Thẳng tắp chạy vội hơn một canh giờ như vậy, Long Phù Nguyệt đã cảm thấy mông đều sắp bị vỡ nát thành mấy cánh hoa rồi, nàng cũng không dám dừng lại. Xem chừng còn khoảng hơn một trăm dặm nữa mới đến nơi.

Bầu trời bao la vừa mới trong xanh sáng lạn bỗng nhiên âm u xuống. Ngọn gió lốc kia tới quá nhanh, cát mịn bị gió thổi sang không trung càng ngày càng nhiều, bốn phía trời và đất đều bị bao phủ ở bên trong cát bụi , tầm nhìn cũng càng ngày càng thấp. Xem ra Vân Long vẫn bôn chạy ở bên cạnh Long Phù Nguyệt . Nhìn thấy trận cuồng phong mãnh liệt này cũng hoảng sợ.

Long Phù Nguyệt hướng về phía trước nhìn một cái, kêu to: “Đã đến rồi?”

Trương Vân Long lúc này đối Long Phù Nguyệt đã muốn bội phục sát đất, nên gật gật đầu: “Nhanh, nhanh!”

Thúc dục dưới háng Lạc Đà, chạy nhanh hơn. Gió càng thổi càng hung, cuồng phong cát tàn sát bừa bãi, khắp nơi là một mảnh sắc ố vàng , người ở đối diện gần như cũng nhìn không thấy .

237. Chương 237: Bị Thổi Lên Trời. . . . .

Long Phù Nguyệt ôm chặt tiểu hồ ly, nằm ở trên lưng Lạc Đà , bị gió thổi mắt gần như mở không ra. Mắt thấy một luồng cát vừa di chuyển liền có thể thấy xuất hiện một tòa núi cát phía trước cách đó không xa, vòng qua chỗ núi cát ngồi này, phía trước xuất hiện một tòa thành hoang vu rách nát, cùng một ít phòng ốc tường đổ vách xiêu. . . . . .

Long Phù Nguyệt thở dài ra một hơi, nha , cuối cùng là được cứu rồi!

Đại đội nhân mã hướng về tường thành đổ nát kia chạy tới.

Cuồng Phong gào rít giận dữ, trời đất rung chuyển mãnh liệt, bên tai Long Phù Nguyệt đều là tiếng gió rống giận, thanh âm khác hoàn toàn nghe không được. Mắt thấy sắp chạy đến phía dưới tường thành kia , Long Phù Nguyệt đang muốn thở nhẹ nhõm , chợt thấy trên thân mình Lạc Đà chấn động mạnh một cái, một tiếng kêu rên, đang chở Long Phù Nguyệt bỗng nhiên thoát khỏi đội ngũ, giống như phát điên hướng phía trước chạy đi, trong nháy mắt nhập vào trong bão cát.

Trương Vân Long vốn luôn luôn hộ vệ ở bên cạnh Long Phù Nguyệt, thấy chấn động như vậy ,liếc mắt thoáng nhìn, đã thấy trên cái mông Lạc Đà mà Long Phù Nguyệtđang cưỡi đã bị cắm một ngọn dao sắc bén. Chắc là gió to đem binh khí của binh sĩ cuồn cuộn nổi lên, thật vừa đúng lúc đâm vào trên người Lạc Đà kia .

Lạc Đà chấn kinh, nhưng lại giống như phát điên chạy vào bên trong ngọn cuồng phong lốc xoáy .

Trương Vân Long đương nhiên biết địa vị cô nương Long Phù Nguyệt này trong cảm nhận của nguyên soái , cuống quít đuổi theo, nhưng Lạc Đà này dường như đã phát điên, hoàn toàn đuổi không kịp. Mà lúc này cuồng phong càng lớn. Thổi quét qua thân mình hắn giống như một trang giấy. Chân hoàn toàn không thể đứng thẳng, hắn cắn chặt răng, đang lại muốn xông về trước, chợt nghe Long Phù Nguyệt thét chói tai một tiếng , hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không thể lên tiếng.

Long Phù Nguyệt thế nhưng đã bị Cuồng Phong thổi sang không trung! Mắt thấy thân thể của nàng đang bị cuốn vào trung tâm ngọn lốc xoáy, nháy mắt liền không còn bóng dáng, không biết đã bị quét đến chỗ nào . . . . . .

Trương Vân Long thiếu chút nữa té xuống lưng Lạc Đà , cuốn vào bên trong gió to như vậy, Long Phù Nguyệt làm sao còn có mạng sống? !

Nhưng đến nơi bước này , hắn cũng không có biện pháp khác. Chỉ phải suất lĩnh tam quân tướng sĩ đều chạy vào trong phế thành kia . Có tường thành hoang phế cao lớn kia che dấu, thật ra có thể ngăn cản một trận lốc bão này .

Tam quân tướng sĩ sống sót sau tai nạn, sắc mặt tóc tai của mỗi người đều úa vàng, bởi vì đi vội quá mau, đương nhiên cũng có người rớt đội, bị cuốn vào trong gió lốc, nhưng đại bộ phận binh sĩ cũng còn khoẻ mạnh, vậy cũng là đủ may mắn .

238. Chương 238: Muốn Sống Trong Biển Cát

Trương Vân Long chỉ huy binh sĩ đem Lạc Đà nằm một vòng ở chung quanh , tam quân tướng sĩ đều nằm ở vòng trong, tay nắm lại, phòng ngừa bị gió to thổi bay. . . . .

Tiếng gió đang rít gào giận dữ, giống như vô số ma quỷ đang tru lên, vô số cát mịn tung bay mù mịt, đã muốn phân không rõ trời và đất, chung quanh hỗn độn thành một đoàn.

Trương Vân Long trong lòng âm thầm kêu khổ, trận bão cát mù mịt như vậy, không biết đoàn người Phượng Thiên Vũ thế nào? Nếu hắn đắc thắng trở về, phát hiện không thấy Long Phù Nguyệt , không biết có thể lấy đầu của mình đi tế cờ hay không . . . . . .

Long Phù Nguyệt bị gió dữ dội cuốn vào giữa không trung, sợ tới mức hồn phi phách tán. Giờ phút này thân thể của nàng toàn bộ không thể làm chủ, giống như máy xay gió xoay tròn ở trong bão cát , Cuồng Phong cùng cát sắc bén như mưa to đánh vào trên người của nàng, đau đớn giống như ngũ mã phanh thây, thân mình cong oằn bị gió giật giống như một một bó cỏ khô, bị cuốn loạn quay cuồng trong cát. Long Phù Nguyệt gần như không thể thở được, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đến mức đỏ bừng, nàng chỉ cảm thấy ngực nhảy một trận mãnh liệt , trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không khỏi nhắm mắt lại, thầm nghĩ trong lòng: “Đại gia ta lần này đã chơi xong rồi!”

Mặc dù là như vậy, nàng cũng che tiểu hồ ly kia trong ngực, ôm gắt gao .

Tiểu hồ ly kia liều mạng giãy dụa, cuối cùng là lộ ra đầu nhỏ, trong cái miệng nhỏ nhắn toát ra vô số phù chú màu lam nhạt .

Các phù chú này nhanh chóng xoay tròn, không lâu sao, liền đem một người một hồ khóa lại chính giữa. Giống như một cái kén màu lam nhạt , bị Cuồng Phong cuốn đi biến ảo ra đủ loại hình dạng.

Long Phù Nguyệt đã hôn mê bất tỉnh, đương nhiên là không thấy được loại cảnh kỳ lạ này . Tiểu hồ ly kia gần như đã tập trung toàn bộ sức lực, duy trì ở kết giới kia, nhưng là gần duy trì nguyên trạng, không cho bão cát lại trực tiếp đánh vào người mà thôi, lại khó có thể rơi trên mặt đất, ổn định thân mình. . . . . .

Gió to thổi quét ước chừng hơn hai canh giờ, mới dần dần dừng lại yên tĩnh .

Một trận gió cát thổi qua đi, từ từ đại mạc vô thanh vô tức kéo dài tới vô biên vô hạn.

Ở trong này có một ốc đảo nhỏ, toàn bộ đã muốn chết héo, cành cây xơ xác, giống như những ngón tay khô của những người già.

Ven ốc đảo, có một hở ra hố cát, hố cát này chậm rãi ngọ nguậy, bỗng nhiên rầm một tiếng vang lên, mọc ra một tiểu hồ ly tuyết trắng .

Tiểu hồ ly này dùng bốn móng vuốt nhỏ bé của mình đào bới mãnh liệt một trận , rốt cục lại lộ ra một thân thể dính đầy cát vàng.

239. Chương 239: Vẫn Chưa Nhìn Thấy Bộ Dạng Nịnh Nọt Của Diêm Vương Lão Gia.

Móng vuốt của tiểu hồ ly mãnh liệt đào bới, rốt cuộc lộ ra một cái thân thể dính đầy cát vàng, còn có máu từ trên người nàng chảy xuống, thấm vào lớp cát dưới thân, tiểu hồ ly ngửi ngửi một chút, dùng móng vuốt phủi phủi, lại dùng cái lưỡi liếm liếm.

Long Phù Nguyệt lại không nhúc nhích, giống như người chết. Con mắt xanh rờn của tiểu hồ ly vòng vo chuyển động, đột nhiên cắn một ngụm lên vai nàng, răng nanh nháy mắt nhập vào máu thịt bên trong!

Long Phù Nguyệt thân mình chấn động, hô nhỏ một tiếng: "Đau quá, cái gì cắn ta vậy?" Xuất phát từ bản năng, nàng vung tay lên, tiểu hồ ly nhất thời không phòng ngự, bị ném lên mặt đất, lăn một vòng trên cát, sau đó nhanh chóng nhảy dựng lên.

Long Phù Nguyệt lật người một cái, lảo đảo từ mặt cát đứng lên, đôi mắt to đầy sương mù nhìn xung quanh: "Ủa, ta, ta không chết? Đây không phải Diêm La điện, vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng nịnh nọt của Diêm Vương lão gia…."

Chợt thấy tiểu hồ ly, ánh mắt nàng sáng ngời: "Tiểu hồ ly, là ngươi cứu ta?" Lại nhìn bốn phía một chút "Chúng ta đang ở đâu?"

Lỗ tai Tiểu hồ ly run run, lắc lắc cái đầu nhỏ: "Sa mạc, chúng ta đang ở sa mạc."

Long Phù Nguyệt buồn bực gõ đầu nó một cái: "Ta đương nhiên biết đây là sa mạc! Ta là hỏi chúng ta cách quân doanh có xa lắm không?"

Tiểu hồ ly liếc mắt một cái: "Ta làm sao mà biết?! Chúng ta bị quét lên bầu trời, ở trong cuồng phong (gió lớn, lốc xoáy) vòng vo nữa ngày, ta sớm đã hôn mê, gió ngừng chúng ta mới rơi xuống mặt đất, ai biết bị thổi ra xa đến cỡ nào? Nói không chừng đã vài ngàn dặm đường rồi!"

Vài ngàn dặm đường!? Trán Long Phù Nguyệt đầy hắc tuyến, như thế thì làm sao trở về? Nàng lại ngước mắt nhìn chung quanh.

Bốn phía đều là cát vàng mờ mịt, gió cát gào thét, thổi trúng nàng, mắt lại không mở ra nổi.

Giờ phút này là lúc xế chiều, ánh mặt trời cũng độc nhất, bị ánh nắng chiếu vào lại giống như từng đao lăng trì da thit mềm mại của nàng. Khắp nơi đều là cát vàng mờ mịt, không có bóng người cũng không có chút nước.

Vừa sờ dưới lưng, lại không có thứ gì, chắc bị gió mạnh thôi bay đi rồi. Bây giờ muốn tìm cũng không biết tìm chỗ nào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời tối sầm, nàng chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy, đương nhiên biết ở sa mạc không có nước đại biểu cho cái gì.

240. Chương 240: Nàng Phải Cố Gắng Sống Sót.

Nàng hé ra đôi môi khô khốc, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất, Chợt thấy dưới đầu gối đau nhói, giống như đụng trúng cái gì đó, nàng có chút buồn bực, lấy tay bới ra, không khỏi thét chói tai.

Nàng thế nhưng bới ra một cái thây khô (xác người chết khô), hơi nước toàn thân đều đã bay hết, hốc mắt tối om mỡ to nhìn trời xanh, môi khô nứt, làn da khô khốc nứt nẻ giống như tấm da dê…….Vừa nhìn đã biết chết khát.

Long Phù Nguyệt gần như ngã ngồi trên mặt đất, Nàng sẽ không——Cũng chết khát giống như vậy chứ?

Vừa nghĩ tời chính mình cũng có thể biến thành cái thây khô giốngnhư thế này, Long Phù Nguyệt không lạnh mà rét run, co rút trong bóng mát của cây đại thụ sau lưng, ôm chặt hai tay có chút rạn nứt, hai mắt mở to, nhìn tiểu hồ ly: "Ngươi….ngươi có biện pháp thoát khỏi chỗ này hay không?"

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu nhỏ: "Ta cũng là lần đầu tiên đến sa mạc, không biết phân biệt Đông Tây Nam Bắc……"

Choáng váng, thì ra hồ ly thượng tiên cũng không phải vạn năng (cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được)! Hơn nữa còn bị mù phương hướng giống như nàng!

Ai,lần này chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng rồi!

Long Phù Nguyệt mơ hồ chỉ cảm thấy đầu to ra hơn một vòng: "Chẳng lẽ cứ chết vô thanh vô tức ở đây?Trở thành thức ăn cho chim trên trời, cho kiến dưới đất?"

Không! Quyết không thể! Cho dù thế nào cũng phải liều mạng một phen. Phượng Thiên Vũ có lẽ cũng đang tìm nàng, nàng phải cố gắng sống sót!

Nàng liều mạng nhớ lại kiến thực sinh tồn trên sa mạc. May mắn lúc còn ở hiện đại nàng xem sách tương đối nhiều, nàng lại thích thám hiểm tìm kiếm cái lạ, cho nên cũng biết vài phương pháp đơn giản để sinh tồn trên sa mạc…….

Hiện tại nhiệm vụ gấp gáp nhất là tìm ra nước!

Chung quanh đây không có nước, mà nàng bị gió to quét tới nơi này, căn bản không xác định được phương hướng. Phải thừa dịp còn chưa mất nước tìm nguồn nước, bằng không nàng chết chắc rồi.

Long Phù Nguyệt cắn răng một cái, đứng dậy, trên người nàng bị gió cắt nhiều vết, rất nhiều nơi chảy ra tơ máu. Kỳ lạ là những chỗ tiểu hồ ly liếm qua trên người nàng đều đã không còn chảy máu nữa.

241. Chương 241: Ngươi Cũng Là Xuyên Qua Đến Đây?

Long Phù Nguyệt xoa xoa đầu nhỏ của tiểu hồ ly: "Tiểu hồ ly, ngươi không phải đại tiên hay sao?Có thể hay không biến ra chút nước đi?Ta khát muốn chết rồi!"

Tiểu hồ ly liếc nàng một cái, cứng rắn nói: "Không có!"

Long Phù Nguyệt tức giận mở to mắt nhìn nó: "Người ta là đại tiên không phải đều có thể biến ra nhiều thứ này nọ hay sao?Ngươi ngay cả nước cũng biến không được?! Hồ ly vô dụng!"

Tiểu hồ ly trợn tròn đôi mắt xanh rờn: "Ngươi cho ta là đại tiên vạn năng sao? Cái gì cũng có thể biến ra? Các đại tiên khác không phải biến ra đồ vật, mà là lấy ra từ nơi khác, dùng Chướng Nhãn pháp mà thôi! Ngươi thấy Tôn Ngộ Không biến ra cơm cho sự phụ hắn ăn hay là đi khất thực a?Hắn tài giỏi như vậy sao còn không biến ra cơm a!"

"Còn có……, còn có thần tiên là dùng Chướng Nhãn pháp, đem hạt cát hòn đá biến thành bộ dáng thức ăn, nhưng mấy thứ đó vẫn là hạt cát hòn đá, hoàn toàn không thể ăn." Tiểu hồ ly đơn giản giải thích.

Nó nói dài dòng như vậy làm Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, bỗng nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào tiểu hồ ly: "Ngươi…ngươi làm sao cũng biết Tôn Ngộ Không?Chẳng lẽ ngươi cũng là xuyên qua đến đây?"

Tiểu hồ ly tựa hồ cũng biết lỡ lời, đảo tròn mắt, hắc hắc cười khan hai tiếng: "Ta, hẳn là cũng một cái thời đại với ngươi a, là cha ta đá ta đến đây……."

"A, thì ra ngươi cũng đến từ thời đại của ta!" Long Phù Nguyệt có loại hưng phấn gặp được cố hương, kìm lòng không được cầm tiểu hồ ly lên, sờ sờ lông của hắn: "Ngươi cũng đến từ Trung Quốc năm 2009?"

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu: "Không phải, ta đến từ triều Minh, vốn ta có một kiếp nạn, cần một vị thần tiên Hồ Tộc của ta hóa giải, mà cũng không biết hắn làm sao lại xuyên đến hiện đại. Cha ta thật vất vả mới tìm được một gia tộc khu ma sư (Pháp sư), gia tộc hắn có một loại bàn luân hồi gì đó có thể xuyên qua thời không, cha ta khẩn cầu mãi mới được một cái, để ta xuyên qua tìm vị hồ tiên tổ tông kia, nhưng không biết sao lại xuất hiện sai lầm, ta lại xuyên qua nơi này. Bàn luân hồi kia ta cũng đã đánh mất, cho nên ta không trở về được……."

Tiểu hồ ly nói đến đây có chút thương tâm.

242. Chương 242: Lại Thêm Một Đêm Tối.

Long Phù Nguyệt vỗ vỗ đầu nó: "Không cần đau lòng, mọi sự đều có số mệnh, nếu ngươi đã xuyên qua nơi này, có thể hóa giải được một chút đạo kiếp của ngươi. Tốt lắm, chúng ta đi, ra khỏi nơi quỹ quái này tính sau."

Tiểu hồ ly nhìn nhìn trời: "Được rồi, bây giờ chúng ta tìm phương hướng đi, bây giờ là buổi chiều, mặt trời ở hướng tây. vậy chúng ta ngược mặt trời đi hướng đông xem một chút."

Đến lúc này, chỉ có thể dựa vào vận may, có lẽ cón có một con đường sống.

Mỗi người một bước, đi về hướng đông.

Tiểu hồ ly coi như cũng có chút tài lẻ, chỉ cần không phải ăn vào bụng nó đều có thể biến ra được, một cành Hồ Dương bị gãy nó biến thành một cây dù, tuy rằng cây dù nặng muốn chết, nhưng tốt xấu cũng có thể che nắng được.

Đã đi hai canh giờ, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy cổ họng có thể phun ra lửa, khắp nơi đều mờ mịt, nửa cái ốc đảo cũng nhìn không thấy.

Long Phù Nguyệt hai chân lảo đảo, mỗi bước đều nặng nghìn cân. Đến tận bây giờ nàng cũng không nhìn thấy một chút hi vong sống sót……

Lại thêm một đêm tối, bầu trời sao sáng lập lòe nhấp nháy, ở trong mắt Long Phù Nguyệt, tất cả đều là nước mưa, ánh trăng ở sa mạc so với nơi khác cũng tròn hơn, nhìn giống cái bánh nướng, nàng hận không thể đi đến đó cắn hai miếng……

Ban đêm đương nhiên không có mặt trời chỉ đường, cũng may tiểu hồ ly biết được sao Bắc Đẩu, căn cứ vào vị trí sao Bắc Đẩu, cuối cũng cũng may là chưa đi sai phương hướng.

Lại đi thêm hai canh giờ, Long Phù Nguyệt rốt cuộc đi không nổi, gục trên nền cát, thì thào nói một câu: "Nghĩ ngơi một chút đi, ta mệt chết đi được!"

Tiểu hồ ly nhìn nàng, gật gật đầu, tìm một nơi cản gió ngồi xuống nghĩ ngơi.

Cái khô nóng của ban ngày đã hoàn toàn biến mất, đêm lạnh như nước, Long Phù Nguyệt quần áo đơn bạc, lại vừa mệt vừa khát vừa đói, run lên vì lạnh, tiểu hồ ly không nói hai lời, nhày vào trong ngực nàng, thân thể nó giống như cái ấm lô nho nhỏ, ôm nó một hồi, Long Phù Nguyệt cuối cùng cũng hết run.

Chỉ là cảm giác khát khô cổ chưa giảm xuống, môi của nàng sớm khô nứt, giờ phút này ngay cả lưỡi cũng có cảm giác khô nứt, bây giờ nàng một câu cũng lười nói.

243. Chương 243: Đàn Sói 1

Chỉ là cảm giác khát khô cổ chưa giảm xuống, môi của nàng sớm đã khô nứt, giờ phút này ngay cả lưỡi cũng có cảm giác khô nứt, bây giờ nàng một câu cũng lười nói. Nhưng nhất định vẫn phải nói: "Ngươi...có thể biến ra miếng vải che mưa không?"

Tiểu Hồ Ly mệt mỏi buông móng vuốt run run, gật gật đầu, dùng móng vuốt bấm lên tảng đá, miệng phun ra vài câu chú ngữ, tảng đá kia liền biến thành một tấm vải che mưa.

Long Phù Nguyệt hai mắt sáng lên, trên mặt đất đào một cái hố nhỏ, đem vải che mưa trải bên trong, rồi lại đem mặt trên vải che mưa đặt trên vài tảng đá.

Làm xong xuôi, nàng gần như mất hết sức lực, ôm lấy tiểu hồ ly, mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc nữa đêm, nàng bị tiểu hồ ly cấn tỉnh, miễn cưỡng mở mắt nhìn lên, giữa đống vải che mưa có một chỗ lõm đầy nước, cò vài giọt sương còn đang lăn xuống dưới.

Long Phù Nguyệt hoan hô một tiếng, ở miếng vải che mưa uống vài ngụm, chợt nhớ tới tiểu hồ ly, vẫy vẫy tay: "Ngươi cũng uống một ít đi."

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu: "Ta là hồ ly đại tiên, một tháng không ăn không uống cũng không khổ sở lắm. Không giống phàm nhân như ngươi, tự mình uống đi."

Long Phù Nguyệt nhìn kỹ nó một chút, nhìn nó quả thực không giống bộ dạng khô cạn. Lập tức không khách khí, uống thêm mấy ngụm.....

Tiểu hồ ly quay thân mình, len lén mấp máy miệng, nó một tháng không ăn không uống cũng không chêt, nhưng sẽ khát. Khó khăn lắm mới có một chút nước, một người uống không đủ, nó làm sao có thể tranh giành cùng nàng? (NN: tiểu hồ ly ngoan, thơm một cái >X<>

Long Phù Nguyệt đã uống vài ngụm nước, nhân tiện nói: "Tiểu hồ ly, ngươi vẫn là nên uống một chút đi……" Vừa ngẩng đầu lên, chợt thấy hai mắt tiểu hồ ly mở to căng tròn, đôi tai mẫn cảm dựng lên, như nghe được động tĩnh gì.

"Làm sao vậy?" Long Phù Nguyệt xem vẻ mặt nó trịnh trọng, trong lòng trầm xuống "Nghe được tiếng động gì rồi?Có phải là tiếng bước chân người đến hay không?Có người đến đây?" Nói đến đây nàng không tư giác có chút hưng phấn.

"Không đúng, không phải tiếng bước chân người!....hình như là đàn sói!"

244. Chương 244: Đàn Sói 2

Tiểu Nguyệt Nguyệt

"Đàn sói?" Long Phù Nguyệt suýt nữa bị dọa ngất đi.

Nàng xem không ít sách nói về nguy hiểm trên sa mạc, đương nhiên cũng biết trong sa mạc đụng phải sói là loại kết quả nào.

Trong sa mạc đều là sói hoang, cũng là giống sói hung tàn nhất! Cắn người một phát xương cốt đều không còn!

Long Phù Nguyệt sắc mặt trắng bệch, run giọng hỏi: "Đàn sói? Chúng đi hướng nào?"

Tiểu hồ ly cũng rất khẩn trương, vừa nghe xong, bỗng nhiên nhảy dựng lên "Chúng là hướng bên này đi tới!"

Lại nhìn vết thương trên người Long Phù Nguyệt, bộ dạng giống như bừng tỉnh đại ngộ "Ta biết rồi! Là do máu trên người ngươi thu hút bọn chúng đến đây!"

Long Phù Nguyệt trên người có vài vết thương, cũng may vết thương không sau, máu cũng không nhiều. Lại không nghĩ rằng chỉ có ít máu cũng hấp dẫn chúng đến đây.

Tiểu hồ ly đã muốn nhảy dựng: "Hiện tại chạy trốn đã không kịp, chỉ có thể đánh cuộc một lần! Ngươi mau ngồi xuống, trăm ngàn lần không nên cử động, ta biến ngươi thành tảng đá, có thể tránh một kiếp."

Lúc này ở xa đã nghe được ù ù của vô số động vật bốn chân. Tiểu hồ ly không dám chậm trễ, móng vuốt khẽ điểm, đem đống vải che mưa kia biến lại thành tảng đá, nhanh chóng vây quanh Long Phù Nguyệt bao nàng lại, một đạo ánh sáng xanh nhạt hiện lên, không thấy Long Phù Nguyệt đâu nữa, chỉ là nơi nàng vừa đứng xuất hiện một tảng đá lớn.

Thân thể Tiểu hồ ly cũng lắc lư biến thành một tảng đá nhỏ, cùng tảng đá lớn của Long Phù Nguyệt đặt song song một chỗ.

"Một lát nữa bầy sói đến đây, chỉ cần nó không cắn ngươi, ngươi không được cử động! Bằng không phép thuật của ta liền bị phá!"

Đến lúc này, Long Phù Nguyệt cũng chỉ biết để mặc số phận.

Dưới ánh trăng, xa xa cát vàng cuồn cuộn, hướng bên này chạy tới. Quả nhiên là đàn sói!

Có đến khoảng trăm con, giống như một đám mây màu xám, như gió lốc đánh tới. Đây đúng là sói hoang, nói chúng nó thực gầy cũng không thể diễn tả hết thực tế, phải dùng ba chữ "Da bọc xương" mới hình dung hết được.

Trong mắt mỗi con sói đều là đói khát, chúng nó giống như cơn lốc chạy vội đến trước mặt, bỗng nhiên trong bấy sói truyền đến tiếng tru lên, khàn khàn cực kỳ khó nghe, giống như đã ăn rất nhiều cát.

245. Chương 245: Tảng Đá Cũng Đổ Máu.

Tiểu Nguyệt Nguyệt

Bầy sói bỗng nhiên dừng lại cước bộ, nhìn trọn bốn phía cồn cát.

Trong đêm tối, ánh mắt chúng giống như là quỷ lửa, thỉnh thoảng ở miệng chúng còn có nước miếng chảy xuống, cái loại mùi đặc trưng của đám sói bay vào trong mũi, gần như muốn làm Long Phù Nguyệt ngất đi.

Tuy rằng tim đập như nổi trống, nàng cũng không dám cử động, chỉ mong đám sói này tìm thấy con mồi khác nhanh chóng rời đi.

Đám sói này không tìm được người, có chút buồn bực, thế những vẫn không chịu rời đi.

Dùng cái mũi ngửi ngửi, có mấy con sói còn thong thả đến phía trước chỗ tảng đá mà Long Phù Nguyêt biến thành.

Mấy con sói vây quanh nàng đi dạo một vòng, có một con sói thậm chí còn đến trước mặt nàng ngửi một chút. Long Phù Nguyệt liều chết mới giữ cho nàng không run lên, hơi thở hôi thối từ miệng con sói trước mặt nàng từng đợt biến thành máu đen.

"Không nên cử động, trăm ngàn lần đừng cử động!" Thanh âm của tiểu hồ ly truyền đến tai nàng.

Long Phù Nguyệt biết nó đang dùng cái gọi là tâm linh trao đổi để nói chuyện với nàng.

Mấy con sói tựa hồ cảm thấy tảng đá sao lại có hơi thở của con người. Cứ đảo quanh "Tảng đá lớn" không chịu rời đi.

Có một con sói ở trên người Long Phù Nguyệt ngửi ngửi, nước miếng ở đầu lưỡi vừa đỏ vừa dài của nó rơi xuống. Có vài giọt rớt trên người nàng.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thân mình cứng ngắc như đầu gỗ, hai chân nhũn ra, muốn ngã lên nền cát.

Có một con sói bỗng nhiên vươn chân trước gẫy gẫy tảng đá, móng vuốt của nó cực kì sắc bén, làm rách quần áo Long Phù Nguyệt, còn xước một đường trên cánh tay nàng, máu tươi chậm rãi chảy xuống…..

Con sói kia tựa hồ không nghĩ hòn đá lại chảy máu, ngẩn ra, nhưng máu tươi khơi lên sự điên cuồng của nó, nó bỗng mở rộng miêng, hướng "tảng đá to" cắn xuống!

Long Phù Nguyệt cực kỳ sợ hãi, nó là muốn cắn cánh tay nàng, nếu như để nó cắn thực, cánh tay coi như phế đi!

Rốt cuộc bất chấp tất cả, né tránh, con sói liền cắn trúng không khí. Nhưng nàng vừa động, cũng liền hiện ra thân hình!

246. Chương 246: Tiểu Hồ Ly Toát Mồ Hôi.

Đám sói sững sờ một chút, bỗng nhiên tru lên, có mấy con sói như lốc xoáy bổ nhào về phía trước.

Chúng nó còn chưa đến trước mặt Long Phù Nguyệt, tảng đá nhỏ bên cạnh nàng lăn một vòng biến lại thành tiểu hồ ly, tiểu hồ ly bổ nhào vào lòng Long Phù Nguyệt, một đạo ánh sáng xanh nhạt hiện ra, tạo thành một tầng màng bảo hộ xung quanh thân nàng.

Vài con sói bổ nhào vào bên người Long Phù Nguyệt, đụng phải tầng bảo hộ kia, đều bị đẩy lùi ra xa.

Phốc cái ngã xuống đất, tiếp theo nhảy dựng lên, kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) nhìn bọn họ.

Thấy món ngon trước mắt, đám sói làm sao có thể buông tha, giương to miệng mà cắn tới!

Nhưng không có ngoại lệ, đều bị tầng bảo vệ kia đẩy lùi về.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy bọn chúng không thể chạm vào người nàng, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua tiểu hồ ly: "Không nghĩ tới ngươi còn một chiêu này, sớm biết như thế, chúng ta không cần biến thành tảng đá, sớm tạo ra cái màng này có phải tốt hơn không?"

Tiểu hồ ly cũng không thèm nhìn nàng, hai mắt xanh gắt gao nhìn chằm chằm đám sói, ở chóp mũi chảy ra mồ hôi.

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, kìm lòng không được vươn tay trên người nó sờ loạn một chút, tiểu hồ ly thế nhưng lại chảy mồ hôi.

Hay là……duy trì cái này rất vất vả?

Long Phù Nguyệt không khỏi có một trận đau lòng. Nhưng mà, nàng cái gì cũng không thể làm, thanh kiếm trên người nàng cũng đã rớt mất. Nàng mặc dù có chút võ công, nhưng muốn nàng tay không đánh lại đám sói đúng là si tâm vọng tưởng (mơ cũng không làm được ^^)

Đám sói không phục, điên cuồng hướng phía Long Phù Nguyệt lao vào, tầng màng bảo hộ này chấn động không ngớt.

Đụng một hồi, thấy không có kết quả, chúng bắt đầu dùng ranh nanh cắn xé, tuy rằng chưa có kết quả, nhưng mồ hôi trên người tiểu hồ ly túa ra càng nhiều, thân thể nho nhỏ có chút run run.

Long Phù Nguyệt trong lòng chợt lạnh. Nàng biết tập tính của sói sa mạc. Một khi đã phát hiện miếng ăn, dù phải truy kích mấy trăm dặm, chưa ăn được, chúng sẽ không chịu bỏ cuộc.

Lần này, nàng xem ra là thật sự chạy trời không khỏi nắng rồi! Sẽ chết trong miệng sói?

247. Chương 247: Trong Bầy Sói

Nàng cắn răng một cái, sờ soạng tiểu hồ ly một phen: "Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Ngươi nếu như có thể trốn liền chính mình trốn đi."

Tiểu hồ ly trên chóp mũi tất cả đều là mồ hôi, thân thể nho nhỏ run rẩy càng ngày càng lợi hại, cũng là không chịu lùi bước: "Không được! Ta nếu vứt bỏ chủ nhân một mình chạy trốn, sẽ làm đồng loại của ta chê cười !"

Lại qua ước chừng nửa canh giờ, trên người tiểu hồ ly da lông đã muốn chảy mồ hôi ướt đẫm, mà lớp màng kia cũng càng ngày càng mỏng, có nhiều lần, móng vuốt sói gần như muốn chạm đến da thịt Long Phù Nguyệt . Đám sói đem màng bảo hộ tiến tới tiến lui, nhìn tới xa xa, liền nhìn thấy như có một ' quả trứng một màu lam nhạt , bị đám sói cũng lăn qua lăn lại.

Long Phù Nguyệt biết chỉ trong khoảnh khắc kết giới sẽ bị sói công phá, cắn răng một cái, muốn mạnh mẽ phá vỡ kết giới, để cho tiểu hồ ly trước hết đào tẩu.

Chợt nghe xa xa có tiếng sáo vang lên. Làn điệu cực kỳ quái lạ. Như là biển cát gió nổi lên, hoặc như là có quái vật gì ô ô khóc nỉ non. . . . . .

Thanh âm này vừa mới nổi lên, đám sói bỗng nhiên đình chỉ tất cả động tác, hai lỗ tai dựng thẳng lên, trong đôi mắt xanh biếc toát ra sắc thái khủng bố.

Long Phù Nguyệt mừng rỡ, có thể thổi sáo, nhất định là người. Lúc này có thể nghe được thanh âm của người phát ra không thể nghi ngờ chính là Thiên Âm.

Nàng không tự chủ được kêu to: "Cứu mạng!"

Tiếng sáo mưu lược ngừng lại một chút, lại tiếp tục vang lên, lúc này tiếng sáo giống như sóng triều nổi lên từ biển rộng, một lớp hợp với một lớp.

Long Phù Nguyệt trong lòng rung động, mặt không khỏi lộ vẻ mỉm cười, nhẹ buông tay, tiểu hồ ly nhanh như chớp nhảy xuống đất. Kết giới nhất thời vỡ tan!

Mà tiểu hồ ly lại giật mình chưa tỉnh, ánh mắt híp lại , cái đầu nhỏ theo âm nhạc lắc lư trái phải.

Mà đám sói tựa hồ cũng quên mất mỹ thực trước mắt , hướng về nơi có tiếng sáo truyền đến mà chạy tới.

Long Phù Nguyệt toàn thân nhiệt huyết sôi trào, chỉ muốn hoa chân múa tay vui sướng lộn xộn một phen, mới vừa rồi thoải mái. Nàng vừa vung tay múa chân, lập tức giật mình, kiệt lực trấn định lại tâm thần, ngẩng đầu nhìn lên.

Liền thấy cách đó gần 40-50m, một người thân áo bào trắng. Cũng không biết là đến đây lúc nào. Bởi vì khoảng cách hơi xa, thấy không rõ khuôn mặt của hắn như thế nào, chỉ thấy hắn một đầu tóc đen theo gió nhẹ bay lượn.

Đám sói đều chạy vội tới trước mặt hắn, ngẩng lên đầu, theo tiếng sáo lắc đầu múa may điên cuồng. . . . . .

248. Chương 248: Thần Tiên? Hay Là Yêu Quái

Tình cảnh này vô cùng quỷ dị, Long Phù Nguyệt gần như xem ngây người, nàng tuy rằng không biết người nọ là kẻ địch hay là bằng hữu, nhưng tối thiểu sẽ không táng thân trong bụng sói .

Nàng nhìn thấy trong đôi mắt của tiểu hồ ly cũng lộ ra sắc thái mê loạn , nhưng nó dù sao cũng là tiên hồ tu luyện thành tinh , cũng nhận thấy được không thể đối đầu, đầu nhỏ liều mạng lay động, giống như chỉ muốn thoát khỏi âm nhạc trói buộc,

Long Phù Nguyệt trong lòng vừa động, lấy tay bịt lỗ tai của nó, thân mình chấn động tiểu hồ ly, thế này mới chân chính tỉnh táo lại. Một đôi mắt xanh rờn nhìn Bạch y nhân kia, bỗng nhiên toát ra một tia sợ hãi, chui vào trong lòng Long Phù Nguyệt, hai lỗ tai nhỏ tự động khép kín, kề sát ở nơi đó, nhìn buồn cười nói không nên lời .

Nếu như không phải ở trong tình huống quỷ dị như vậy, Long Phù Nguyệt sẽ bật cười. Sờ sờ đầu tiểu hồ ly , trong mắt toát ra ôn nhu.

Nàng cùng tiểu hồ ly một lần này đồng sinh cộng tử như vậy, cảm tình tự nhiên gần lại rất nhiều.

Tiếng sáo kia càng ngày càng nhanh, đám sói hiện tại tựa như điên cuồng. Bỗng nhiên quay sang cắn xé nhau, máu tươi phun tung toé, tiếng tru thảm thiết cùng tiếng cắn xé tiếng vang thành một mảnh, trong một mảnh hỗn loạn, cũng không lấn át được tiếng sáo kia lượn lờ .

Không đến một lúc sau, đám sói, con chết con bị thương hầu như không còn khắp nơi trên cồn cát đều là thi thể sói nằm hỗn độn.

Long Phù Nguyệt bị loại cảnh tượng này làm cho kinh hãi ngây người.

Người này giống như là từ hư không xuất hiện. Tại hoang mạc này tại sao có thể có một người như vậy tồn tại? Chỉ dùng một khúc sáo đã giết chết đám sói hoành hành sa mạc !

Thần tiên? Hay là yêu quái?

Trái tim nàng phốc phốc nhảy loạn, mặc dù là người này vừa mới cứu mình, nàng lại không có lý do cảm thấy một tia e ngại, dưới chân như là mọc rễ. Không dám đi tới.

Cho đến lúc con sói cuối cùng cũng nức nở rồi ngã xuống. Tiếng sáo mới chậm rãi ngừng lại. Người nọ cũng không thèm nhìn tới Long Phù Nguyệt bên này, quay đầu liền đi.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nàng thật vất vả thấy được người, làm sao có thể buông tha.

Kìm lòng không đậu đuổi tới: "Dừng lại, chờ một chút."

Bước chân người nọ giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, bước chân nhẹ nhàng, một cái dấu chân cũng không có, giống như lướt bay trên mặt cát. Long Phù Nguyệt ở phía sau liều mạng đuổi theo, lại càng đuổi càng xa.

Long Phù Nguyệt nhìn thân hình kia mơ hồ như gió , ẩn ẩn có chút quen thuộc, bỗng nhiên trong lòng vừa động, kêu lên: "Đại sư huynh! Huynh là đại sư huynh sao?"

249. Chương 249: Ta Mới Không Phải Sủng Vật!

Thân hình Bạch y nhân phía trước hơi ngừng lại một chút, bỗng nhiên dừng lại.

Nhân cơ hội đang ở trước mắt, Long Phù Nguyệt mặc dù mệt, cũng gắng chạy tới.

Nàng rốt cục thấy rõ bộ dáng người kia.

Mặt mũi ôn nhuận như ngọc , một đôi mắt như ánh sao lạnh lẽo như nước, đen như mực giống như một cái đầm sâu, nhìn không thấy đáy. . . . . Lại có một loại trầm tĩnh , khí độ áp đảo hết thảy , vẻ mặt hơi có chút cô đơn cùng cô tịch. Mặc một thân áo bào trắng rộng thùng thình , hai chân trần trụi. Đúng là nam tử ngày đó ở Trầm Hương Cốc nàng nhìn thấy.

Nàng đã từng xem hắn là đại sư huynh của mình, hắn lại thề thốt phủ nhận. . . . . .

Nam tử kia cao thấp đánh giá nàng liếc mắt một cái: "Thì ra là ngươi —— Nhưng mà, ta không phải Đại sư huynh của ngươi, ngươi nhận lầm người." Xoay người đi, bất quá lúc này bước chân chậm rất nhiều.

Long Phù Nguyệt miễn cưỡng có thể đuổi kịp. Ở tình cảnh tuyệt vọng có thể gặp được ' Người quen ', Long Phù Nguyệt vô cùng vui mừng. Cũng không suy nghĩ người này vì sao đêm khuya lại xuất hiện ở nơi này.

Nàng đã một ngày một đêm chưa ăn gì, vừa khát vừa đói, bước chân xiêu vẹo: "Cái kia —— Đại sư huynh, trên người ngươi có thức ăn nước uống hay không?"

Người nọ hơi hơi ngừng lại một chút, rốt cục lại dừng bước. Long Phù Nguyệt bất ngờ không phòng ngự, suýt nữa đụng vào người hắn. May mắn kịp sớm phanh lại, đứng sát thân thể của hắn.

Người nọ cũng không biết từ đâu biến ra một khối thịt khô, lại đưa qua một bình nước.

Long Phù Nguyệt vội nói một tiếng cảm tạ, nhận lấy, trước tiên đem thịt khô mở, cấp tiểu hồ ly một nửa, chính mình đã uống vài ngụm nước, đưa cho tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly lúc này cũng không khách khí nữa, dùng hai tiểu móng vuốt nhận lấy, thô lỗ uống cho thật no. Sau đó cúi đầu ăn đến thịt .

Người nọ nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, ánh mắt lạnh như băng rốt cục hiện lên một chút kinh ngạc, thản nhiên nói: "Không nghĩ tới ngươi lại nuôi sủng vật thần quái như vậy. . . . . ."

Hắn một câu chưa nói xong, tiểu hồ li liền nhảy dựng, kêu lên: "Ta là hồ ly thượng tiên, mới không phải sủng vật gì!"

250. Chương 250: Khuynh Quốc Khuynh Thành

Người nọ khẽ nhướng mày mỉm cười, không thấy hắn dùng tuyệt chiêu gì, hắn đã làm cho tiểu hồ ly nói ra. Tiểu hồ ly kinh hoảng, cho là hắn có ý định gì với mình, trên người ánh sáng màu lam chợt lóe, người nọ không nghĩ tới nó cư nhiên lại phóng điện, mỉm cười vẫy tay, tiểu hồ ly rơi trên mặt đất.

Đầu Tiểu hồ ly rúc vào trong lòng Long Phù, chỉ lộ một đôi mắt hồ ly xanh mượt giận dữ trừng mắt nhìn hắn: "Không được vô lễ với ta!"

Người nọ khẽ nhếch môi, thậm chí có mỉm cười xẹt qua, tuy rằng ý cười này chỉ thóang trong giây lát, nhưng vẫn làm cho Long Phù Nguyệt nhìn ngẩn ngơ.

Đại khối băng ngàn năm cư nhiên biết cười nha. Thật đúng là ngạc nhiên.

Long Phù Nguyệt đem miếng thịt ăn xong, nhìn trông mong nhìn hắn: "Đại sư huynh, có còn hay không?"

Người nọ khẽ cau mày mỉm cười nói: "Ta nói rồi ta không phải Đại sư huynh của ngươi. ."

Long Phù Nguyệt xấu xa cười: "Ở trong mắt ta, huynh chính là đại sư huynh—— Đông Phương Diệu Bạch. Đúng rồi, đại sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?"

Người nọ quay mình, thanh âm thản nhiên lạnh lẽo như nước: "Ta vốn chính là ở nơi này . Những lời này hẳn là hỏi ngươi, ngươi không ở Phương Nam, chạy tới sa mạc làm cái gì?"

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, đối với câu hỏi người này tránh né không đáp, lại mở to hai mắt cao thấp cẩn thận đánh giá mặt mày người nọ , dưới ánh trăng, màu da của hắn tái nhợt như ngọc, dường như là nhiều năm không thấy ánh mặt trời.

Nàng bỗng nhiên lắc lắc đầu: "Huynh đừng gạt ta . Màu da huynh trắng như vậy , làm sao giống người sinh trưởng ở sa mạc?"

"Ách. . . . . Vậy ngươi nói người sa mạc là bộ dáng gì?" Người nọ cuối cùng bị lời của nàng gợi lên một tia tò mò.

"Người ở sa mạc sao —— Ha ha,người ở sa mạc đương nhiên là màu đen, làn da đen giống như than. Răng lại đặc biệt trắng, cười một cái ' nhất ' tự, bất quá huynh lại một thân áo bào trắng lại trái ngược, giống người Ấn Độ. . . . . ."

Người nọ nghe nói thấy buồn cười, khóe môi kìm lòng không đậu khẽ cong, gợi lên một chút cười nhẹ không thể nhận ra trên mặt. Lời nói của tiểu cô nương này lại có chút ngạc nhiên mê hoặc làm cho hắn buồn cười. . . . . .

"Wow, huynh vừa cười! Đại sư huynh, huynh hẳn là nên thường xuyên cười , huynh cười lên rất đẹp. Khuynh quốc khuynh thành . . . . . ." Long Phù Nguyệt với phong thái háo sắc nhìn hắn . Mắt to lấp lánh lưu chuyển , như bầu trời đầy sao sáng nhất.

251. Chương 251: Ta Sẽ Không Mang Theo Ngươi

Người nọ đang mỉm cười bỗng dừng lại, trán tóat ta một tia hắc tuyến. Nha đầu kia, đây là ý tứ gì? ! Khuynh quốc khuynh thành không phải so sánh mỹ nữ đấy sao? Nàng tại sao lại so sanh hắn như vậy?

Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn nàng: "Làm sao ngươi lại ở chỗ này? Sư phụ ngươi đâu?"

Long Phù Nguyệt con mắt vòng vo vừa chuyển, nàng hiện tại không biết thân phận người trước mắt, cũng không dám tùy tiện nói lời nói thật, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, nửa thật nửa giả nói: "Ta là cùng sư huynh đến nơi đây . Gặp Bão Cát thất lạc rồi, may mắn đụng phải huynh, đại sư huynh, bằng không ta đã làm mồi cho sói . Đại sư huynh, nếuhuynh nói mình là người sa mạc, vậy huynh nhất định biết đường đi ra ngoài đúng hay không? Hiện tại thành cách đây gần nhất có còn xa lắm không? Ta mệt chết đi được, muốn… tìm khách sạn nghỉ ngơi nghỉ một chút. . . . . ."

Người nọ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Nơi này cách ốc đảo gần nhất ít nhất còn hai ngày lộ trình. . . . . ."

"Hai. . . . . Hai ngày lộ trình!" Long Phù Nguyệt thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình: "Làm sao có thể? ! Vậy ngươi làm sao có thể đến nơi đây ? !"

Hôn mê, nàng nghĩ đến ở trong này đụng tới sư huynh, cứ nghĩ là cách ốc đảo gần nhất không xa, làm sao nghĩ đến lại còn hai ngày lộ trình? ! Chân của nàng đều bị mài đến bóng rồi . . . . . .

Người nọ đạm mạc liếc nàng một cái: "Ta vì truy tìm bọn sói này mà đến, nếu như không phải đụng trận bão cát kia, một ngày trước chúng nó đã bị diệt rồi."

Long Phù Nguyệt nhìn hắn, thở dài một hơi: "Đại sư huynh, huynh rốt cuộc là người nào? Người khác đối với sói ở sa mạc đều e sợ tránh không kịp, tại sao huynh lại đi tìm chúng nó?"

Người nọ thản nhiên nói: "Chúng nó đối với người trong sa mạc nguy hại rất lớn, ta nếu đụng phải, đương nhiên sẽ không bỏ qua chúng nó."

"Wow, thì ra đại sư huynh của ta còn là một vị hiệp khách! Ha ha. Đại sư huynh thật có lòng từ bi , nhất định sẽ mang theo Phù Nguyệt ra khỏi hoang mạc này , có phải hay không?" Long Phù Nguyệt chợt trổ tài vuốt đuôi ngựa. Bàn tay nhỏ bé đã bò lên ống tay áo người này.

Người nọ giống như không có thói quen có người quá mức thân cận, nhẹ vung tay áo, Long Phù Nguyệt giống như sói con bị đánh, thân mình như mây bay vụt ra sau, cách người đó xa ba trượng.

Con ngươi đen như mực của hắn lạnh băng đạm mạc: "Ngươi sai lầm rồi, ta nói hai ngày lộ trình là lộ trình của ta đi, nếu như mang theo ngươi, ít nhất phải đi ba ngày. Mà trên người của ta đồ ăn nước uống cũng vẻn vẹn đủ riêng mình ta dùng. Cho nên —— Ta sẽ không mang theo ngươi!"

252. Chương 252: Vậy Còn Phải Xem Tạo Hóa Của Ngươi Nữa

"A? !" Long Phù Nguyệt sợ đến mức tim gần như ngừng đập:

"Không phải ngươi muốn ném ta lại mặc kệ chứ? ! Không cần a, tốt xấu gì ta và ngươi cũng từng quen biết đúng không? Sao ngươi có thể nhẫn tâm mặc kệ ném ta lại? Ngươi nhất định sẽ không nhẫn tâm như vậy đúng không? Ngươi là đại hiệp a."

Người nọ thản nhiên nhìn nàng, lạnh lùng thốt: "Nhớ kỹ, trong sa mạc không có đại hiệp, chỉ có người thích ứng nhanh mới sinh tồn. So với Lạc Đà càng có thể nhẫn nại tốt hơn so với hồ ly tinh ranh hơn, so với sói ác hơn. Ở loại địa phương này, chỉ có người có lòng dạ ác độc, mới có thể sống sót, ta có thể chia cho ngươi một túi nước, một miếng thịt, đã là giới hạn giúp đỡ cuối cùng của ta rồi. Cho nên —— Con đường sau này, ngươi tự mình đi đi!"

Xoay người liền đi.

Trái tim của Long Phù Nguyệt gần như chìm xuống dưới nền đất, kìm lòng không đậu nhào đến: "Đừng mà! Đại sư huynh, ngươi không thể bỏ ta ở lại! Ngươi bỏ ta ở lại, ta sẽ chết , ta thật sự sẽ chết . Sư huynh, ngươi thật sự nhẫn tâm xem ta chết?"

Người nọ cũng không quay đầu, thản nhiên nói: "Trong sa mạc ta một ngày ít nhất gặp phải hơn mười người sắp chết, nếu thực sự cần cứu hết, ta đây cũng không có khả năng

."

"Nhưng là, nhưng là, ta không giống với họ, ta là sư muội của ngươi. . . . . ." Long Phù Nguyệt vẫn chưa hết hy vọng. Ở phía sau đuổi sát không buông.

"Ta đã nói rồi, ta không phải sư huynh của ngươi."

"Nhưng là, ta dù sao cùng ngươi có quen biết đúng không? Nói sau, ta cũng không phải người xấu, ta là người tốt, ngươi hẳn là sẽ cứu người tốt phải không? Mười năm tu hành chỉ để gặp thoáng qua, ta và ngươi đã chạm mặt hai lần, như thế công phu tu hành phải có hơn mười năm, chúng ta cũng coi như hữu duyên. . . . . ." Long Phù Nguyệt ở phía sau liều mạng chạy, miệng hô bôn loạn thất bát tao . Gần như ngay cả chút sức lực cuối cùng cũng dùng hết.

Hắn là cứu tinh duy nhất có thể cứu nàng sống sót hiện tại, Long Phù Nguyệt rốt cuộc bất chấp mọi thứ, phát huy tinh thần kẹo da trâu, ở phía sau đuổi sát không buông.

"Uy , chỉ cần ngươi mang theo ta, ta không ăn không bất cứ thứ gì của ngươi được không?" Long Phù Nguyệt gần như phát khóc nói.

Người nọ hơi ngừng lại một chút, vẫn không quay đầu lại, bỗng nhiên nói một câu: "Đi cắt một ít thịt sói."

"A?" Long Phù Nguyệt ngây ngốc đáp một câu, rung giọng nói: "Ngươi chịu mang ta theo rồi?"

Người nọ thản nhiên nói: "Có thể đuổi kịp hay không, liền xem tạo hóa của ngươi nữa."

"Đối với ngươi, ta không có bất kỳ công cụ. . . . . ." Long Phù Nguyệt ấp úng nói.

253. Chương 253: Đau Toàn Tâm

Một thanh đao nhỏ sáng như tuyết ném vào dưới chân của nàng: "Đi thôi. Cho ngươi nửa canh giờ, có thể dung hết sức lực cắt được bao nhiêu thịt sói có thể mang theo."

Long Phù Nguyệt lúc này cũng không dám hỏi lại những lời khác, cuống quít nghiêng ngả lảo đảo lại chạy ngược trở lại, liều mạng đi cắt thịt sói. Tiểu hồ ly ở bên cạnh sôi nổi , thỉnh thoảng lại chỉ điểm nàng: "Thịt sói thô cứng, mấy chỗ khác ăn không ngon, hay lóc thịt trên bụng nó đi. Nơi đó mềm một chút."

Lúc Long Phù Nguyệt còn ở hiện đại, ngay cả con gà cũng không dám chạm đến, nhưng bây giờ lại giống như tên đồ tể, từng dao lóc thịt sói xuống.

Nàng e sợ cho người nọ lại đột nhiên bỏ mình lại, cho nên cắt được vài đao, liền không nhịn được ngẩng đầu nhìn xem. Người nọ lạnh lùng đứng ở nơi đó, áo bào trắng tung bay, tóc đen bay lượn, tựa hồ tùy thời đều có thể theo gió mà đi.

Thật vất vả cắt hơn mười cân thịt sói, nàng bỗng dưng buồn bức. Buổi tối thì không sao, thời tiết đông lạnh chết người, thịt đương nhiên sẽ không hư, nhưng ban ngày làm sao bây giờ? Còn những miếng thịt này thì làm sao mang theo? Không lẽ ôm vào lòng?

Người nọ vẫn đưa lưng về phía nàng, lại tựa hồ như nhìn ra nghi ngờ của nàng, lại lạnh lùng nói một câu: "Nhóm lửa. Lóc da sói."

"Nhóm lửa?" Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Nơi đó có củi đốt?"

Người nọ thản nhiên nói: "Bên trái ngươi khoảng một trăm bước có một cây xương rồng gai chết héo, ngươi đi chặt một ít."

Long Phù Nguyệt lúc này dị thường ngoan ngoãn, biết không phải là thời điểm ương bướng, tuyệt không dám làm trái lời của hắn. Cũng bất chấp chân đau, chạy như bay đi tìm cây xương rồng kia .

Cây xương rồng héo trên sa mạc tuy đã chết nhưng những gai nhọn của nó vẫn tua tủa, Long Phù Nguyệt vừa rồi không có công cụ nào nhọn, khác, chỉ có thể dung cây đao nhỏ này để cắt. Nhưng cây xương rồng kia lại thật dai, cắt hơn mười đao vẫn không thể hạ được một cây nào.

Hai tay của nàng nhanh chóng bị gai xương rồng đâm nát máu chảy đầm đìa đau toàn tâm, tiểu hồ ly ở bên cạnh nhìn nàng, đau lòng không chịu nổi. Nhưng vào lúc này, thực sự nó không thể giúp được gì. Chỉ có thể nhìn những vết thương, giúp nàng liếm liếm miệng vết thương. . . . . .

Thật vất vả cắt một đống lớn, Long Phù Nguyệt mệt gần đứt hơi. Nàng cắn răng lại chạy về phía trước, dung dao lột lớp da sói, đem thịt sói bao ở bên trong, ôm đến một ít xương rồng khô đến trước mặt.

254. Chương 254: Muốn Sống Trên Sa Mạc

Ánh mắt người kia lạnh lẽo nhìn nàng bận trước bận sau, không hề có chút ý tứ muốn hổ trợ. Tiểu hồ ly nổi giận, đôi mắt xanh biếc trợn trừng nhìn hắn: "Uy , ngươi là một đại nam nhân, một chút việc cũng không giúp? Ngươi thực sự muốn nhìn một nữ hài tử bận trước bận sau ?"

Nét lạnh nhạt hờ hững trong đôi mắt người kia hoàn toàn không có một tia xao động, thản nhiên nói: "Không ai ép nàng làm. Nàng có thể không làm."

"Hừ, tâm địa ngươi thực cứng rắn lạnh lùng. . . . . ."

Long Phù Nguyệt ôm tiểu hồ ly qua , ngăn cản nó tiếp tục lải nhải, nhìn thoáng qua người kia: "Đại sư huynh, ta không có công cụ nhóm lửa . . . . . ."

Cũng không thấy người nọ rat ay như thế nào, tay nhẹ phất một cái, một đạo ánh lửa bay qua. Ngay lập tức ngọn lửa cháy bùng lên.

"Ta cho ngươi thêm một canh giờ, đem những miếng thịt này hoàn toàn nướng chín."

"Nha. . . . . Được rồi." Long Phù Nguyệt lúc này không cầu gì khác. Chỉ cần người này có thể mang nàng cùng đi, muốn nàng làm cái gì cũng được. May mắn nàng cùng Nam Vực Quỷ Y học võ hai năm, cũng học được một ít kĩ thuật đốt lửa nướng thịt. Đương nhiên chuyện này cũng không làm khó được nàng.

"Đùng" một tiếng, ngọn lửa cắn nuốt củi khô, phát ra tiếng vang giòn, bốc lên từng trận khói nhẹ, Long Phù Nguyệt ngồi ở bên cạnh đống lửa, dùng một cành cây góc thô to xiên qua mấy miếng thịt sói, chậm rãi đưa lên ngọn lửa nướng.

"Ba !" Một bao muối ăn ném ở bên người Long Phù Nguyệt.

"Ướp chút muối vào, thịt không dễ dàng bị hư. . . . . ." Người nọ lại phân phó một câu.

Một canh giờ rất nhanh đã trôi qua rồi. Cuối cùng Long Phù Nguyệt cũng đã nướng xong hơn mười cân thịt sói, đem mọi thứ gói gọn gang vào bên trong miếng da sói…..

Long Phù Nguyệt mang túi thịt sói này trên lưng lặng lẽ đi theo phía sau lưng của người nọ, tiếp tục cuộc hành trình.

Bước chân của người nọ đi cực nhanh, Long Phù Nguyệt gần như sử dụng tất cả khí lực, mới miễn cưỡng có thể đuổi kịp hắn.

Mặt trời lại từ từ dâng cao. Độ ấm trên sa mạc nhanh chóng tăng lên, mặc dù là cùng một cái mặt trời, nhưng mặt trời trên đến sa mạc này, liền bỗng nhiên trở nên vừa âm vừa độc, giống như là muốn đem trọn cái sa mạc đều đốt cháy lên cả.

Long Phù Nguyệt cắn chặt răng, theo thật sát phía sau người kia.

Không có gió, một ngọn gió nhỏ cũng không có, cũng không có chút thanh âm, dưới ánh mặt trời đã khuất, tất cả sinh mệnh trên sa mạc, đều đã tiến nhập vào một loại trạng thái hôn mê.

255. Chương 255: Có Lẽ, Nha Đầu Này Là Đáng Giá Để Cứu

Long Phù Nguyệt môi vừa khô vừa nóng, có chút máu tươi chảy ra. Khát khô cổ —— Giống như ác ma cùng nhau giày vò nàng, làm uốn hét to, lại kêu không được.

Lại đi tiếp khoảng một canh giờ, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt một trận một trận biến thành màu đen, người nọ chợt dừng bước, đưa cho nàng một cái túi da dê, trong túi có âm thanh nước trong mát nhẹ nhàng lay động.

Lúc này âm thanh kia giống như thiên âm ở trong tai Long Phù Nguyệt , ở quả thực là hay nhất so với tất cả âm nhạc trên thế giới.

Nàng cuống quít tiếp nhận. Còn chưa kịp uống, thanh âm lạnh lẽo của người nọ lại lập tức vang lên: "Ngươi chỉ có nửa túi nước này, ngươi có thể lựa chọn một hơi uống vào. Cũng có thể chậm rãi uống. Chống đỡ trên ba ngày."

Long Phù Nguyệt có thể có lựa chọn khác sao? Không thể! Cho nên nàng mở ra túi nước, khẽ hớp nhẹ một cái, làm dịu đi yết hầu đang muốn bốc cháy của nàng.

Lại vỗ vỗ tiểu hồ ly đầu, khẽ ậm ừ. Tiểu hồ ly lại nghiêng đầu qua, một ngụm cũng không chịu uống.

Cứ đi thẳng tắp một ngày như vậy, đã đến hoàng hôn, hai người một hồ tìm một cồn cát cản gió ngủ lại.

Hai chân của Long Phù Nguyệt sớm chết lặng, đôi chân mỏi đến mức tựa như không phải là của mình. Nàng vô lực ngồi xuống.

Một câu cũng không muốn nói. Đối với tiểu hồ ly vẫy tay ra hiệu. Tiểu hồ ly hiểu ý, lại biến ra một khối vải che mưa, Long Phù Nguyệt lại giống như đêm qua, bào chế đúng cách, người nọ thản nhiên nhìn nàng bận rộn, nhưng ánh mắt khi nhìn về hướng nàng lại phát ra một chút ánh sang khác thường.

Hắn không nghĩ tới, tiểu nha đầu mới nhìn qua không chút nào thu hút này kiên cường nghị lực thậm chí có như vậy, cư nhiên đuổi kịp cước bộ của hắn!

"Có lẽ, cái nha đầu này là đáng giá để cứu . . . . . ." Hắn nhìn về phía mắt của nàng trong mắt có một tia ôn nhu chính hắn cũng không biết .

Hắn chán đến chết nhìn xem bốn phía, bỗng nhiên, hắn bị một nhánh cây nhỏ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, hắn nhanh chóng đứng bật dậy, đi đến trước nhánh cây nhỏ ấy.

Đó là một gốc cây nhỏ đơn độc, một nhánh cây sinh trưởng giữ những đụn cát vàng, cành nửa vàng khô, như là sắp khô héo .

Long Phù Nguyệt thấy hắn bỗng nhiên đối với một thân cây nổi lên hứng thú, còn muốn chạy đi qua nhìn xem. Nhưng hai cái đùi run lẩy bẩy, nàng đã không thể đứng lên.

Người kia vây quanh nhánh cây kia, đi một vòng quanh, sau đó bỗng nhiên đem cây kia nhổ bật lên.

256. Chương 256: Ngươi Nếu Chết, Ta Sẽ Bỏ Ngươi

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, không biết hắn muốn làm gì.

Người này không phải là khát điên rồi chứ, đến một góc cây cũng không tha sao?

Người nọ nhìn nhìn rễ cây, trên mặt hơi có chút sắc thái vui mừng. tay áo trắng như tuyết khẽ vung lên, những hạt cát giống như có cái gì đó hấp dẫn, đều bay lên, nằm dạt sang hai bên. Không bao lâu, dưới đất xuất hiện một hố cát khá lớn.

Tiểu hồ ly vô cùng tò mò, chạy tới, nhìn hố cát này, lại nhìn thần sắc người nọ một chút: "Uy , ngươi đào hầm làm cái gì? Không phải là muốn đem mình chôn chứ?"

Người nọ cũng không thèm nhìn tới nó, tiếp tục ' đào ' hố, hạt cát phía dưới dần dần ướt át . . . . . .

Tiểu hồ ly giật mình hiểu được: "Wow, nơi này không phải có nước chứ?"

Long Phù Nguyệt vội vã bò đến, , nàng vừa mới chạy đến bên cạnh hố cát, chợt nghe thấy tiếng hoan hô vang dội của tiểu hồ ly. Nàng tập trung nhìn vào. Thấy dưới đáy hố có nước . Ở dưới ánh trăng đung đưa. Lóe ra ánh sang mê người.

Nếu không phải tiểu hồ ly cắn góc áo của nàng, nàng thiếu chút nữa liền chụp đi xuống một cái.

Trên mặt người nọ cũng rốt cục xuất hiện vẻ vui mừng, lấy ra một cái túi da, nước trong túi của hắn khi vừa mới gặp Phù Nguyệt thì hắn đã cho nàng uống một ít, lúc này tự nhiên là vô ích,hắn cẩn thận đem rót đầy, lại hướng Long Phù Nguyệt vẫy vẫy tay. Long Phù Nguyệt mang theo túi da dê bên hông của mình đưa cho hắn.

Rốt cục túi da dê cũng trang bị đầy đủ nước. nước dưới hố cát đã gần thấy đáy.

Tiểu hồ ly nhảy xuống, cúi đầu uống vài ngụm, nước dưới hố cát đã hoàn toàn không thấy.

Người nọ nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vừa quay đầu lại, đã thấy Long Phù Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn. Trong đôi mắt to lóe ra ánh sáng nhạt: "Ngươi. . . . . Thì ra ngươi đã đem toàn bộ nước cho ta rồi, trách không được cả ngày hôm nay ta không thấy ngươi uống nước."

Người nọ thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, như trước không nói lời nào. Nửa tựa ở trên đống cát. Uống một hớp nước, lại ăn một ít khối thịt, khẽ thở dài một cái: "Ngủ đi."

Long Phù Nguyệt cẩn thận nhìn hắn: "Ngươi. . . . . Ngươi sẽ không lúc nửa đêm bỏ ta ở lại một mình đi chứ?"

Đôi mắt người nọ lạnh lẽo như nước, trên mặt không có...chút biểu tình nào: "Nếu ngươi chết, ta sẽ bỏ ngươi."

257. Chương 257: Không Giống Như Là Người Sống. .

Long Phù Nguyệt thở ra một hơi, rốt cục yên tâm. Nàng có thể kiên trì đến nơi đây, đương nhiên là sẽ không chết . Tuyệt đối sẽ không để ình chết !

Giờ phút này hai chân nàng đau toàn tâm, nhịn không được đem giầy cỡi ra, nhìn một cái, không ngoài dự kiến của nàng, hai chân của nàng lấm tấm đầy những vết máu.

Nàng cắn chặt răng, móc ra thanh đao nhỏ đã cùn, vừa muốn đem những lớp da bong trên chân bỏ xuống. Một bàn tay trắng trẻo xinh đẹp tuyệt trần như ngọc duỗi lại đây, lòng bàn tay là một thanh ngân châm: "Dùng cái này."

Long Phù Nguyệt đưa tay nhận lấy thanh ngân châm từ lòng bàn tay của hắn, trong lúc vô ý nhẹ lướt qua lòng bàn tay của hắn, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hắn lạnh như băng, giống như hàn băng.

Trong nội tâm nàng âm thầm buồn bực. Nhiệt độ cơ thể người này tại sao qunh năm lại lạnh như băng . Không giống như là người sống. . . . . Nàng đã bị ý tưởng này làm hoảng sợ, khẽ cười khổ . Người này nhìn qua có hô hấp, có hình ảnh, rõ ràng ngay tại trước mắt mình, mình tại sao lại có ý tưởng kỳ quái như thế ?

Nàng lắc lắc đầu, như muốn xua đi những ý nghĩ không hay đang mien man trong đầu nàng. Dùng ngân châm đem những miếng da bị sướt lấy xuống, một cái

bình sứ men xanh đưa tới, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của người

ở bên cạnh nàng vang lên: "Xoa thứ này, sẽ giảm đau hơn."

Long Phù Nguyệt cúi đầu nói một tiếng cám ơn, đem thuốc mỡ trong bình sứ xanh kia lấy ra một ít, thoa lên hai chân đã rướm máu. Một luồng mát lạnh thấu tâm can xông đến, đau đớn quả nhiên giảm bớt không ít.

Nàng không khỏi cảm kích nhìn hắn một cái: "Đại. . . . . À, ta nên xưng hô ngươi như thế nào?"

Nàng vốn muốn gọi đại sư huynh, lại không biết vì sao càng lại kêu không được, liền sửa miệng hỏi tên hắn .

Người nọ thản nhiên liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi vẫn là gọi đại sư huynh đi."

"A? Ngươi không phải nói ngươi không phải hắn?" Long Phù Nguyệt ngạc nhiên nhìn hắn.

"Tên bất quá chỉ là danh hiệu mà thôi, gọi là gì có cái gì quan trọng đâu? Nếu ngươi kêu đại sư huynh của ta có vẻ dễ gọi, vậy kêu tên này đi." Vẻ mặt người nọ vân đạm phong khinh , tựa hồ mọi chuyện không gì lien quan đến hắn.

"Nha. . . . ." Long Phù Nguyệt có chút hết chỗ nói rồi.

Lúc này đêm đã gần canh hai, gió lạnh buốt đến xương ,thổi ở trên người, giống như đao cắt. Long Phù Nguyệt một thân quần áo sớm rách nát, miễn cưỡng có thể tạm che thân thể. Giờ phút này lại đông lạnh cứ run run.

258. Chương 258: Hai Ba Người Dẫn Đường

Người này nhìn nàng một cái, đem áo choàng màu trắng trên người cởi ra, đưa cho nàng: "Mặc vào đi."

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, thấy hắn bên trong chỉ mặc một lớp áo mỏng: "Huynh…..Huynh không lạnh sao?"

Người kia, mắt híp lại, tựa mình trên đống cát, thản nhiên hỏi lại một câu: "Ngươi thấy ta giống như đang lạnh sao?"

Ách_____Quả thật là không giống…..

Long Phù Nguyệt không thể nói lại, liền đem áo trắng khoác lên người. Cái áo trắng này của hắn không biết làm từ cái gì, không phải lụa, hay da, nhưng mặc lên người lại ấm áp lạ thường. Tình cảnh này có một chút quen thuộc.

Long Phù Nguyệt đột nhiên nhớ tới Phượng Thiên Vũ, trong lòng có chút nhói đau, sau khi chia tay hắn ở trong cơn bão cát, nàng vẫn chưa nhìn thấy hắn, không biết hắn có đánh thắng trận kia không, càng không biết hắn có tránh được cơn bão cát kia không…..

"Ai, bên cạnh hắn có ba bốn người dẫn đường trên sa mạc, chắc có thể thoát khỏi trận bão cát kia? Không biết hắn và binh lính của hắn có hội họp được với nhau không, có thể nhớ đến ta không, có thể sốt ruột hay không ….."

Nghĩ đến Phượng Thiên Vũ bá đạo lại còn xấu tính, nàng không khỏi có chút xuất thần.

Ở bên cạnh hắn, nàng nghĩ mọi cách để thoát đi, nhưng hôm nay không ở bên cạnh hắn, nàng lại có chút nhớ mong.

"Đang nghĩ đến sư huynh bị thất lạc?" Đôi mắt người nọ nhìn nàng, ánh mắt tuy rằng lạnh như băng, nhưng lại có một vài tia thân thiết.

Long Phù Nguyệt thở dài, gật gật đầu: "Đúng vậy a, không biết hắn có thể tìm ta hay không…."

Người nọ thản nhiên nói: "Không phải ai cũng có thể may mắn như ngươi. Gặp bão cát, thương nhân rất khó tránh đi, có lẽ hắn đã….."

Hắn chưa nói xong câu, Long Phù Nguyệt đã nhảy dựng lên, kêu: "Không, hắn sẽ không có việc gì đâu! Bên cạnh hắn có hai ba người dẫn đường sa mạc cơ mà!" Nàng nói cho hắn nghe nhưng thực chất là nói cho bản thân nghe: "Võ công của hắn cũng không kém ngươi, nhất định sẽ không có việc gì…."

Người nọ thần sắc hơi biến đổi, thản nhiên nói: "Hai ba người dẫn đường? Sư huynh của ngươi khí phái thật lớn! Các ngươi đã đem bao nhiêu người tới?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, mới biết mình nói lỡ lời, người này tuy rằng nhìn qua không giống người xấu, nhưng rốt cuộc thân phận rất bí ẩn, không biết rõ lai lịch của hắn trước, nàng vẫn là không cần mù quáng nói ra thân phận của mình.

259. Chương 259: Sơ Hở

Long Phù Nguyệt sửng sốt, mới biết mình nói lỡ lời, người này tuy rằng nhìn qua không giống người xấu, nhưng rốt cuộc thân phận rất bí ẩn, không biết rõ lai lịch của hắn trước, nàng vẫn là không cần mù quáng nói ra thân phận của mình. Dù sao sa mạc này là địa bàn của Diêu Quang quốc, nàng cẩn thận vẫn hơn.

Nàng cười ha ha: "Người tới không ít…..Ha ha, làm công việc buôn bán, đi ít người sao được."

"À, thì ra là việc buôn bán, xem ra các ngươi buôn bán không nhỏ…" Đêm dài từ từ trôi đi, người nọ tựa hồ có chút suy tính: "Ở sa mạc việc buôn bán rất hiếm có, lại có một thân công phu tốt, cô nương nói vậy cũng biết rõ bí quyết trong đó. Mua bán trong sa mạc lợi nhuận không nhỏ đúng không?"

"Ha ha, đúng vậy a, đúng vậy a, ta cũng hiểu được một ít." Long Phù Nguyệt cũng bị câu dẫn vào câu chuyện, cười nói: "Trong sa mạc mua bán cũng không thường làm, bão cát, bầy sói, cực nóng, cường đạo. . . . . Tùy tiện sẽ mất mạng, lợi nhuận tự nhiên cũng lớn một ít. . . . . ."

Ánh mắt người nọ chợt lóe, thản nhiên nói: "Nhìn da thịt cô nương non mềm, trói gà không chặt, quả thật không giống như là người kiếm ăn trên sa mạc."

Không xong! Chỉ mải lo đàm thoại mà để lộ ra sơ hở!

Trong lòng Long Phù Nguyệt trầm xuống, há mồm ngáp một cái: "Ha ha, có thể ta cùng đại sư huynh giống nhau, dù phơi nắng thế nào cũng không đen được…..Thôi, ta mệt rồi, chờ ta tỉnh lại sẽ cùng ngươi nói chuyện tiếp…."

Đem thân mình dựa vào đống cát, nàng cũng thật sự rất mệt mỏi, tiểu hồ ly lại nhào vào ngực nàng, thân thể nho nhỏ của nó giống như một cái ấm lô. Long Phù Nguyệt ôm nó, hết sức thoải mái. Bất tri bất giác đã ngủ.

Nàng bị một trận tiếng vó ngựa vang như sấm làm bừng tỉnh.

Nàng mơ mơ màng màng nhảy dựng lên, theo bản năng kêu một tiếng: "Vũ Mao sư huynh!" Tiếng này vừa thốt lên, nàng chợt nhớ tới,đại bộ phận đội ngũ của Phượng Thiên Vũ là cưỡi lạc đà, nhóm này đến sẽ không có Phượng Thiên Vũ.

Nàng ngẩng đầu lên, thấy hơn mười con tuấn mã điên cuồng chạy vội về hướng này. Người cưỡi ngựa toàn bộ dán thân mình lên ngựa, như là đang trốn truy binh.

Những người này giây lát liền tới gần chỗ nàng, dưới ánh trăng, Long Phù Nguyệt thậm chí có thể thấy rõ mặt họ.

260. Chương 260: Cho Các Ngươi Biết Lợi Hại

Cưỡi ngựa thành thục, những thanh đao hắt ra ánh sang lạnh lẽo, khí phách mạnh mẽ, khuôn mặt đen hung ác……Tất cả đều nói lên thân phận của bọn họ_____Đạo tặc sa mạc!

Long Phù Nguyệt sợ tới mức suýt nữa té xuống hồ cát.

Trời ạ, trên đời này liệu còn có ai đen hơn nàng không? Vừa thoát khỏi bầy sói, giờ lại gặp đạo tặc sa mạc, ông trời có phải đang cố ý đùa nàng không?

Nàng nghiêng đầu nhìn 'đại sư huynh', đại sư huynh vẫn đang ngồi ở chỗ kia, không nhúc nhích, trên mặt là một mảnh lạnh nhạt, không biết là bị sợ đến choáng váng hay là không để đám đạo tặc vào mắt.

Long Phù Nguyệt chỉ hi vọng là ý sau.

Đám đạo tặc này tự nhiên cũng nhìn thấy hai người Long Phù Nguyệt, chợt thấy tiểu hồ ly trong lòng Long Phù Nguyệt, ánh mắt rạng ngời. Ở trong sa mạc, tuy rằng cũng có hồ ly, nhưng đều là màu vàng đen_____Thổ Hồ Ly, còn loại hồ ly trắng như tuyết , thì bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Lại vừa thấy hố cát này có hai người, thấy bọn họ nghèo túng, cô đơn bóng chiếc, liền biết là bọn họ bị vây ở trong sa mạc mấy ngày. Người như vậy bọn họ không để vào mắt. Mạnh mẽ ghìm chặt dây cương.

Người cầm đầu dùng thanh đao chỉ vào hai người: "Giao con hồ ly ra đây, ta sẽ tha tội chết cho!"

Long Phù Nguyệt ôm chặt tiểu hồ ly: "Các ngươi muốn con hồ ly này để làm gì?"

Người cầm đầu kia cười ha hả: "Hồ ly này da lông bóng loáng, lột ra để làm cái áo da trấn thủ thì không tồi."

"Đem da các ngươi lột ra, làm mặt nạ da người thì không tồi!" Tiểu hồ ly bỗng nhiên kêu lên. Hai mắt xanh mượt, trừng mắt nhìn đám đạo tặc này, cơ hồ muốn phun lửa.

Đám đạo tặc này tự nhiên không nghĩ tới tiểu hồ ly sẽ nói tiếng người, giật nảy mình, ghìm ngựa lui về phía sau hai bước, đạo tặc cầm đầu cũng có đôi chút kiến thức, nhìn chằm chằm vào tiểu hồ ly: "Di, con hồ ly này tự nhiên lại nói tiếng người! Chắc không phải là tu luyện thành tinh rồi chứ? Ha ha, như vậy thì hồ ly càng đáng giá!"

Toàn thân tiểu hồ ly lông trắng dựng lên vì giận dữ, hét lên: "Dám đối với hồ ly thượng tiên ta vô lễ, cho các ngươi biết lợi hại!"

261. Chương 261: Ngươi Phải Học Cách Tự Cứu Mình

Miệng nó phun ra từng chuỗi phù chú, mặt cát dưới chân rung chuyển không ngừng, thế nhưng từ dưới cát chui ra vô số cương thi, giương nanh múa vuốt hướng về kia mười mấy tên mã tặc xông đến!

Mấy tay đạo tặc kinh hãi, thanh đao trên tay chém tới, lại vượt qua cương thi, như là chém vào không khí.

Bọn họ ngẩn ngơ, người cầm đầu bỗng nhiên cười ha hả: "Thì ra là giả dối. Tiểu hồ ly ngươi sử dụng loại chướng pháp nhãn này cũng vô dụng thôi…."

Hắn còn chưa cười xong, trước mắt có một bóng trắng chợt lóe lên, tiếp theo trong chớp mắt thấy đôi bàn tay nóng bỏng tê rần, hắn vung tay tóm lấy, nhưng tiểu hồ ly thân mình linh hoạt dị thường, chạy trên lưng, trước ngực, giữa cổ, trên mặt, mau lẹ vô cùng, chạy tới chạy lui.

Người này vung hai tay bắt lấy, nhưng tay hắn mặc dù mau, tiểu hổ ly này lại nhanh hơn hắn gấp bội, hắn mỗi cái túm đều là vào khoảng không. Người bên ngoài chỉ thấy hai tay của hắn vung lên, trên lưng, trước ngực, trên mặt, giữa cổ nắm,bắt loạn cả lên, tiểu hồ ly kia lại vẫn là chạy không ngừng.

Long Phù Nguyệt không khỏi cười ha hả: "Tiểu hồ ly, làm rất tốt!"

Tiểu hồ ly này bốn chân móng vuốt thật là lợi hại, chỉ sau một lát, trên thân mình trần trụi của hắn đã xuất hiện nhiều vết cào nhỏ chảy máu do tiểu hồ ly để lại.

Những đạo tặc khác không biết móng vuốt của nó có độc hay không, muốn dùng đao chém nhưng lại sợ làm bị thương thủ lĩnh. Liếc mắt sang thấy Long Phù Nguyệt vỗ tay không ngừng. Mà phía đối diện là một người đứng yên, khoanh tay lại, tựa hồ là không đếm xỉa đến.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên cùng nhau lao về phía Long Phù Nguyệt!

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nàng mặc dù có một ít võ công, nhưng không thể đơn thân độc mã đánh với nhiều người, huống chi mấy ngày này bôn ba đã khiến nàng tiêu hao hết thể lực, toàn thân giống như tan rã ra, đúng lúc này toàn bộ bảy tám tên đạo tặc hướng nàng xông tới, gươm đao chói lọi, ở dưới ánh trăng lóe lên ánh sang lạnh lẽo.

Nàng sợ tới mức kêu to một tiếng: "Đại sư huynh!"

Vừa kêu to, vừa liều mạng chạy gần lại chỗ 'đại sư huynh'.

Đại sư huynh ánh mắt khó lường, thản nhiên nói: "Cầu người không bằng cầu mình, không cần cầu người khác cứu ngươi. Trên đời không có thứ gì vĩnh viễn là dựa vào được. Ngươi phải học cách tự cứu mình!" (Nhok: anh này kì kì sao ý)

262. Chương 262: Gặp Quỷ!

Long Phù Nguyệt nghe hắn ngay tại lúc quan trọng như thế này lại khoanh tay đứng nhìn, nhưng lại nói ra những lời nói đầy ẩn ý như thế…, không khỏi ngẩn ngơ. Thầm nghĩ mình ở hiện đại là một nữ sinh độc lập luôn tự cố gắng, nhưng xuyên qua tới đây, gặp khó khăn lại luôn dựa vào người khác….

Nàng âm thầm cắn răng một cái: "Ta không tin chính mình không giải quyết được!"

Rút thanh đoản đao duy nhất trên người ra, cùng mấy tên đạo tặc kia so chiêu.

Long Phù Nguyệt là đồ đệ của Quỷ y, võ công tuy thua hai vị sư huynh nhưng so với mấy tên đạo tặc thì thừa sức đánh bại.

Đánh một hồi, nàng bắt đầu lực bất tòng tâm, chân tay luống cuống, trận đánh đang ở thế hòa.

Nàng càng đánh càng mất tinh thần, nhưng bọn đạo tặc kia càng đánh lại càng kinh hãi. Cũng không biết tại sao, mấy người bọn hắn tựa như là trúng tà, thanh đao chém ra luôn mất chính xác, tựa như có vật gì đó âm thầm dẫn dắt, làm cho bọn họ khó có thể phát huy trình độ như bình thường.

Tiếp tục đánh một hồi, Long Phù Nguyệt dần dần chiếm thế thượng phong, tám chín tên đạo tặc kia lại như có chút luống cuống tay chân.

Một tên đạo tặc tâm tư có vẻ kín đáo, biết có gì đó cổ quái, trong lúc chiến đấu vô ý nhìn thấy bạch y nhân đứng ở nơi đó. Nhìn thấy trên tóc hắn có hào quang, đó là một viên bảo thạch, độc nhất vô nhị, lóe ra ánh sáng bảy màu. . . . . .

Mặt hắn bỗng nhiên tái nhợt. Thanh đao rơi xuống đất, hai mắt nhìn bạch y nhân kia, thần sắc hoảng sợ đến cực điểm: "Ngươi….Ngươi là…."

Hắn còn chưa có nói hết câu, thì tên đồng đảng ở phía đối diện giống như phát điên, một đao bổ tới chém đứt đầu hắn. Máu cứ thế tuôn ra. (Nhok: ặc ghê quá*che mắt lại*)

Đám mã tặc này từ trước đến nay trên đao của bọn chúng luôn luôn đẫm máu, hung tàn mà dữ tợn bình thường giết người như ngóe, giết một người với bọn hắn ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Nhưng hôm nay, tên đạo tặc giết chết đồng đảng của mình trên mặt như thấy quỷ, vừa thấy bạn chết trong tay mình liền kêu 'a' một tiếng, vứt đao xuống đất.

263. Chương 263: Gặp Quỷ 2

Mặt khác hắn thấy mấy người đồng bạn đang cùng Long Phù Nguyệt càng đấu càng hăng, không đề phòng hắn lâm trận phản chiến, giật nảy mình, nhìn công phu mà ngây người một lúc lại để cho hắn chém chết hai người. Mà trong đó có một mã tặc giống như là có đồ vật gì đó dẫn dắt, lưỡi đao liền hướng về Long Phù Nguyệt mà xông đến. Chỉ nghe "phốc" một tiếng vang lên, Long Phù Nguyệt một đao thật sâu chui vào trong ngực người nọ.

Những người khác đều kêu to: "Nạp Mẫu Đa, ngươi điên rồi!"

"Nạp Mẫu Đa, con mẹ nó ngươi dừng tay!"

. . . . . .

Nhưng lúc này tên Nạp Mẫu Đa giống như có ác ma nhập vào cơ thể, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng, nhưng tay chân lại hoạt động không phải do ý của mình, hướng đồng bạn điên cuồng mà công kích.

Võ công của hắn so với những người tại đây xem như là tốt nhất, Hơ n nữa hắn lại "nổi điên", càng về sau võ công lại càng cao gấp đôi, những người khác kinh hồn táng đảm, không rõ hắn bỗng nhiên phát điên vì cái gì.

Những người khác vừa thấy không ổn, cũng bất chấp không bắt Long Phù Nguyệt nữa, phát một tiếng kêu, nhảy lên người, chạy bốn phía.

Mà tên đầu đảng kia gần như đem thân thể của mình đánh đến sưng lên, vẫn như cũ không chạm được nửa cọng long củ con hồ li, vết máu trên người như mạng nhện dầy đặc, ẩn ẩn thế nhưng đã hình thành một cái hình vẽ con rùa.

Hắn chợt thấy đồng bạn chạy tán loạn, không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng càng thêm bối rối. Bỗng nhiên tên đồng bạn phát điên tự nhiên lao đến, hàn quang chợt lóe, một đao đâm đâm vào trong bụng đầu mục!

Tên đầu mục này đang bị tiểu hồ ly trêu đùa một cỗ lửa giận không chỗ phát tiết, giờ phút này đồng bạn lại một đao đâm vào trong bụng hắn, nháy mắt kích thích tính hung hãn của hắn, võ công của hắn tự nhiên so với những người khác cao hơn rất nhiều. Cũng gần như cùng lúc này, đao của hắn hướng về phía đồng bọn đang phát điên bổ tới.

Máu tươi văng tung tóe, một đao này của hắn bổ trúng vào trên vai đồng bạn, nhất thời đưa thân mình tên kia xẻ làm đôi, hai người đồng thanh kêu to, lại đồng thời ngã xuống đất, hai thân mình trên mặt đất run rẩy một chút, không bao giờ động đậy nữa…

Tiểu hồ ly sớm nhảy ra, rung đám lông trắng lên trên người , dương dương đắc ý nhìn Long Phù Nguyệt.

264. Chương 264: Ai Giở Trò Quỷ?

Tiểu hồ ly sớm nhảy ra, rung đám lông trắng lên trên người , dương dương đắc ý nhìn Long Phù Nguyệt. Long Phù Nguyệt lại ngơ ngác đứng ở nơi đó, hai mắt đăm đăm: "Ta —— Ta đã giết người…."

Tiểu hồ ly nhảy đến trên người của nàng, móng vuốt nhỏ vỗ vỗ mặt của nàng: "Đừng sợ , giết người có gì đặc biệt hơn người? Ngươi không giết người kia thì người kia sẽ giết ngươi . . . . ."

"Nói cho ngươi biết. . . . . Ta cho tới bây giờ chưa từng giết người. . . . . Ô ô ô. . . . . ." Dao găm trong tay Long Phù Nguyệt rốt cục rơi trên mặt đất, nàng dùng hai tay che mặt, không dám nhìn bộ dạng mã tặc đã bị giết dưới tay nàng.

"Không có việc gì, không có việc gì, chuyện gì cũng sẽ có lần đầu mà , lần sau lại giết người sẽ không sợ …" Tiểu hồ ly ở trong ngực của nàng quýnh lên an ủi.

Long Phù Nguyệt gần như bị nó nói dở khóc dở cười, vỗ đầu nó một chút: "Còn lần sau giết người? Ta mới không cần! Giết người lúc này đã đủ cho ta gặp ác mộng nửa năm! Cũng không phải chơi game, Chuyện gì cũng có làn đầu…"

Tiểu hồ ly co cổ lại, mặt hồ ly nhìn qua dĩ nhiên là cười tủm tỉm: "Đúng rồi, mấy tên này tại sao bỗng nhiên lại giống như nổi điên ? Người một nhà với nhau mà đứng lên chém?"

Long Phù Nguyệt kinh ngạc nhìn nhìn nó: "Ta còn tưởng rằng là ngươi giở trò quỷ chứ, nói như vậy, không phải ngươi?" Quay đầu nhìn ' đại sư huynh ' một cái: "Đại sư huynh, không phải là huynh giở trò quỷ chứ?"

Người nọ lại cũng không trả lời nàng, xoay người ở trên người mấy cổ tử thi tìm ra vài cái túi da dê, trong túi có lương khô cùng nước trong. Hắn ném cho Long Phù Nguyệt vài cái: "Ngươi có thể không cần ăn thịt sói ."

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, theo bản năng tiếp được gói to của mấy người kia. Này nếu là ở trước kia, nếu là lấy đồ ăn xuống từ người chết, nàng đánh chết cũng sẽ không nhận. Nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể nhận.

Nàng đưa mắt đảo qua bốn phía: "Đại sư huynh, chúng ta đổi chỗ ở đi, nơi này —— Đáng ghét."

Người nọ gật gật đầu, mang theo nàng lại đi về phía trước một đoạn, đến một ở sau lưng cái cồn cát ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mặc dù chỉ là đồ ăn bình thường bánh bao trắng, thậm chí có chút cứng rắn , nhưng giờ phút này ở trong mắt Long Phù Nguyệt không thua gì sơn hào hải vị. Nàng cho tiểu hồ ly một cái, sau đó chính mình ăn một cái, ăn no, lại đã uống vài ngụm nước trong, lúc này trái tim đập không yên cuối cùng mới an ổn xuống dưới.

265. Chương 265: Bị Từ Bỏ

Người nọ hơi hơi ho hai tiếng, cũng ý tứ ăn một chút, thở dài một hơi: "Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm để đi."

Long Phù Nguyệt cũng thật là mệt mỏi, gật gật đầu, tựa vào trên cồn cát, đã ngủ.

Mặt trời lại mọc lên. Trong sa mạc độ ấm nhanh chóng lên cao, cũng đem Long Phù Nguyệt phơi nắng tỉnh lại. Nàng mê mê mang mang mở to mắt, nhìn nhìn mặt trời chói lọi kia, ngáp một cái: "Mặt trời đã cao như vậy rồi, đại sư huynh, tại sao huynh không gọi ta tỉnh. . . . . ."

Một câu chưa nói xong, nàng bỗng nhiên nghẹn họng. Người kia sao lại không có ở nơi này! Nàng nhìn chung quanh, khắp nơi mờ mịt, biển cát vô biên vô hạn như trước, lại một bóng người cũng không có.

Trong nội tâm nàng trầm xuống, nhảy dựng lên một chút, trong lòng nhanh như chớp xuất hiện một vật vừa cúi đầu liền nhìn thấy, đúng là tiểu hồ ly, nó cuộn thân mình, như trước ngủ say chưa tỉnh.

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, tiểu hồ ly luôn luôn tỉnh táo tại sao lại ngủ so với lợn chết giống nhau? Còn có, đại sư huynh chạy đi đâu rồi? Là đụng phải cái gì nguy hiểm? Hay là. . . . . Hắn rốt cuộc ném nàng ra đi một mình rồi!

Nàng nhấc tiểu hồ ly lên, một trận mãnh liệt dao động, thân mình tiểu hồ ly đã run một cái, mới chậm rãi mở to mắt, ánh mắt xanh rờn nhìn thoáng qua bốn phía, trong mắt hồ ly mê mê mang mang : "Tại sao lại ngủ thẳng đến bây giờ rồi? Vị đại sư huynh kia của ngươi đâu?"

Long Phù Nguyệt cưỡng chế dự cảm không tốt trong lòng kia, lắc lắc đầu: "Ta cũng không biết, đại khái chắc là đi tiểu tiện rồi…."

Tiểu hồ ly nhất thời nhảy dựng lên: "Tiểu tiện?" Nó nhảy lên cồn cát, đứng thẳng thân mình nhìn xung quanh: "Không có a, đây là đại sa mạc, vừa xem là hiểu ngay căn bản nhìn không có một bóng người nào?

Long Phù Nguyệt cũng bò lên trên cồn cát, quả nhiên nhìn không có một bóng người nào. Chỉ có xa xa nhìn thấy địa phương đêm qua nàng bắt đầu nghỉ chân, có mấy con kên kên đang lên lên xuống xuống , hiển nhiên là cắn xé mấy tên…mã tặc đã chết.

Long Phù Nguyệt hét to vài tiếng ' Đại sư huynh ' như trước không ai trả lời, chỉ có gió thổi qua cồn cát, phát ra thanh âm ô ô của gió.

Nàng vẫn chưa yên tâm, cắn răng một cái, chạy đến chỗ địa phương mấy con kên kên lên xuống. Không hề ngoài ý muốn , nơi đó chỉ có mấy cổ thi thể mã tặc đã bị cắn thành khung xương, cũng không có bóng dáng đại sư huynh của nàng…

Nàng suy sụp ngồi xuống, nước mắt nhịn không được chảy ra.

266. Chương 266: Hắn Rốt Cuộc Là Ai?

Người nọ rốt cuộc đem nàng bỏ lại! Hừ, nói cái gì "Không chết cũng không bỏ ngươi xuống", thì ra đều là gạt người ! Trách không được hắn để ình học được tự cứu, thì ra hắn sớm đã có tâm ý muốn bỏ nàng lại! Ô ô ô, về sau nàng lại phải ở đây, trong sa mạc một mình chiến đấu hăng hái rồi!

Đúng rồi, lương khô cùng nước trong đâu? ! Cái tên kia, sẽ không đem toàn bộ mang đi chứ? !

Nàng quýnh lên lại chạy về, nơi đó vài cái túi nước lẳng lặng nằm yên cùng mấy túi lương thự. Tiểu hồ ly ở bên cạnh kêu lên: "Di, nơi này còn có chữ nè."

Long Phù Nguyệt vội vã chạy đến, trên mặt cát bằng phẳngcó viết một hàng chữ : Không đi chung đường, nên tha cho ngươi khỏi chết.

"Choáng váng! Đây là có ý gì? ! Cái gì gọi là tha cho ngươi khỏi chết? Nói giống như là oan gia đối đầu…"Tiểu hồ ly suy nghĩ nói ra.

Nhưng trong lòng Long Phù Nguyệt thì chấn động mạnh, như có suy nghĩ gì, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Tiểu hồ ly, đừng nghĩ nữa, chúng ta. . . . . Có lẽ thật sự đã tìm được đường sống trong chỗ chết."

Tiểu hồ ly ngẩng đầu: "Nói thế là sao?"

Long Phù Nguyệt thở dài: "Hắn —— có lẽ chính là người của nước Diêu Quang, hơn nữa, thông qua buổi nói chuyện tối hôm qua , hắn có lẽ cũng đoán được thân phận của ta. . . . . Hắn không giết chúng ta là đã nhân đạo lắm rồi."

Tiểu hồ ly co cổ lại: "Kỳ quái, ta tối hôm qua làm sao có thể ngủ mê như vậy?"

Long Phù Nguyệt trầm ngâm một chút: "Người nọ thủ đoạn kỳ lạ, cũng nói không chừng hắn ở trên người ngươi sử dụng pháp thuật gì đó."

Tiểu hồ ly gật gật đầu: "Như thế, chỉ sợ tối hôm qua trên người của mấy tên mã tặc nổi điên kia cũng là do hắn giở trò quỷ!"

Long Phù Nguyệt cười khổ một cái: "Chúng ta ba người, không phải ngươi, không phải ta, dĩ nhiên là hắn. Ai, người này công phu sâu không lường được, nếu như thật là cùng hắn làm đối thủ, nh thế cũng thật sự là không ổn."

Tiểu hồ ly lại gật gật đầu: "Chỉ sợ đại Vũ Mao nhà ngươi cũng không phải đối thủ của hắn. Nhìn vẻ mặt hắn, địa vị hắn khẳng định không thấp, nói không chừng cũng là Thừa tướng."

Long Phù Nguyệt hơi hơi nhíu nhíu mày, lắc lắc đầu: "Sẽ không . Người này nhìn qua còn trẻ như vậy, hẳn là còn ngồi không đến vị trí kia. Nghe nói Diêu Quang quốc chủ sự có đại tế sư cùng đại vu sư, nói không chừng hắn là đệ tử của hai người kia cũng nên."

267. Chương 267: Ngọc Kiều Long

Đến mức độ này, Long Phù Nguyệt cũng chỉ có dựa vào chính mình . Cũng may hiện tại thức ăn nước uống sung túc, nàng nhất thời không sợ bị chết khát hay đói chết.

Nhưng là nên đi theo phương hướng nào a? Trong sa mạc chỉ cần lỡ một bước chân sẽ lệch xa ngàn dặm, một khi đi nhầm, chỉ sợ ngay cả ốc đảo trú chân cũng không tìm được!

Tiểu hồ ly thì lại tin tưởng tràn đầy: "Yên tâm, trên đường này có của mùi hắn, chúng ta cứ đi theo mùi của hắn."

Long Phù Nguyệt sửng sốt, không khỏi nở nụ cười, vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly : "Tiểu hồ ly, không nghĩ tới ngươi còn có cái mũi thính của chó."

Tiểu hồ ly trợn trắng mắt: "Không cần lấy ta cùng bọn chó đó so sánh, ta là hồ ly thượng tiên."

"Đúng, đúng, ngươi là hồ ly thượng tiên, chúng ta có thể cùng lên đường được chưa?" Long Phù Nguyệt sờ sờ đầu của nó: "Đúng rồi, tiểu hồ ly, ta đặt cho ngươi cái tên, cứ gọi ngươi là hồ ly mãi cũng không được, người ta nuôi sủng vật cũng đều có tên."

Tiểu hồ ly trợn tròn hai mắt: "Ngươi nghĩ tên cho ta là gì? Chó và mèo ta đây cũng không đáp ứng! Nói gì thì nói ta đây không phải sủng vật!"

Long Phù Nguyệt nở nụ cười: "Tiểu hồ ly của nhà ta tự nhiên cái tên cũng không thể là tên bình thường nha…"

Nàng xem nó một thân mình có một ít da lông tuyết trắng, trầm ngâm một chút: "Gọi Tuyết Nhi được không?"

Tiểu hồ ly cái đầu lắc lắc giống như trống bỏi (trống con nít chơi thì phải): "Không tốt, không tốt! Nhưng mà ta là giống đực, tên này tuyệt không có nhiệt huyết, ta không thể nào giống nữ hài tử. Ta muốn cái tên giống dạng Long Nhất uy vũ khí phách."

Long? Long Phù Nguyệt nhìn trên dưới đánh giá nó một chút: "Ngươi làm sao giống Rồng chứ?"

Trong lòng bỗng nhiên vừa động, vỗ tay nói : "Gọi ngươi là ' Ngọc Kiều Long ' được không? Tên này thực sự đủ phong cách."

Tiểu hồ ly đảo tròn mắt, lo nghĩ. Gật gật đầu: "Được! Bổn thượng tiên sẽ mang tên này . Ha ha, ta cũng có tên rồi!"

Tiểu hồ ly ra vẻ thực thích tên này, miệng nhớ kỹ tên mới của mình, lại lộn vòng trên không trung mấy cái.

Long Phù Nguyệt lại âm thầm cười trộm. Này ' Ngọc Kiều Long ' là nàng xem một quyển tiểu thuyết nữ chủ nhân là tên này, bất quá, nàng cũng không thể nói cho nó biết, bằng không với cái não của hồ ly này, nói không chừng lại dùng tiểu móng vuốt đem nàng cong thành diễn viên hí khúc.

Một người một hồ lại đi thẳng về phía trước.

268. Chương 268: Là Ai Lại Có Cái Tên Gọi Ghê Tởm Như Vậy

Lại đi tiếp hai ba canh giờ, Long Phù Nguyệt đang bị mặt trời chiếu có chút choáng váng, tiểu hồ ly bỗng nhiên dựng hai lỗ tai lên, nghiêng tai nghe xong vừa nghe, kêu lên: "Không tốt! Giống như lại có một đại đội nhân mã đang đến!"

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi: "Không phải là mã tặc chứ?"

Vội vàng tìm một cồn cát ẩn thân , ngẩng đầu nhìn lên. Liền thấy vạn dặm xa trên bầu trời xanh không mây, đột nhiên bốc lên một lớp bụi mù màu vàng, mặt đất gần như chấn động. Ẩn ẩn còn có vài tiếng chó sủa vang.

Tiếng chân đột nhiên vang lên, như trống trận sấm sét, động đất mà đến.

Tiểu hồ ly hoảng sợ: "Sẽ không phải là mã tặc chứ? Nghe tiếng chân đến đây không ít, chỉ sợ chúng ta không phải đối thủ. . . . . ."

Vừa ngẩng đầu, đã thấy biểu tình trên mặt của Long Phù Nguyệt giống như khóc lại như cười , thân mình run nhè nhẹ, hướng về hướng tiếng chân kia chạy nhanh đến hai bước.

"Làm sao vậy?" Tiểu hồ ly gắt gao ngậm quần áo của nàng.

Long Phù Nguyệt vươn tay ôm lấy nó: "Là cục cưng, là cục cưng đến đây!"

"Cục cưng?" Vẻ mặt Tiểu hồ ly buồn bực: "Là ai có cái tên gọi ghê tởm như vậy?"

Ý nghĩ trong đầu vẫn chưa suy nghĩ xong, đã thấy một đầu màu đen giống như con nghé con, khi con chó ngao Tây Tạng chạy tới trước, phía sau là một tuấn mã, trên lưng có một người ngồi, trên người áo bào trắng theo gió bay lên, tiểu hồ ly vừa nhìn thấy hắn, nhất thời hét lên một tiếng: "Đại Vũ Mao!"

Người tới chính là Phượng Thiên Vũ!

Đảo mắt đến gần đó, đột nhiên phi thân lướt xuống, đứng ở nơi đó, trong nháy mắt ngơ ngẩn nhìn Long Phù Nguyệt không chớp mắt, biểu tình trên mặt giống như vừa mừng vừa lo, hoặc như là không thể tin được, một đôi mắt màu lam sáng như có ánh sáng lóe ra, hắn chậm rãi đưa tay ra, chạm nhè nhẹ vào hai má của Long Phù Nguyệt : "Tiểu Nguyệt Nguyệt, thật là nàng? !"

Long Phù Nguyệt cũng ngây ngốc nhìn hắn, niềm vui đến đột ngột như thế này làm cho nàng không biết nói cái gì cho phải, nước mắt bỗng nhiên chảy ra, sợ run một lát, nàng wow một tiếng khóc lên, liều lĩnh bổ

nhào vào trong lòng Phượng Thiên Vũ : "Vũ Mao sư huynh, tại sao bây giờ ngươi mới đến? ! Ô ô ô, ngươi chậm thêm đến vài ngày, ta sẽ chết phơi thây ở đây rồi!"

Phượng Thiên Vũ ôm chặt lấy nàng, giống như ôm lấy một bảo bối đã mất đi mới tìm lại được, ôm thân mình mềm mại của nàng, thân thể hắn cũng hơi có chút run run.

Mấy ngày nay hắn tìm nàng muốn tìm điên rồi. Chưa từng có một loại cảm giác khi mất đi nàng tê tâm liệt phế đến mức này.

269. Chương 269: Lộ Từ Từ Chi Tìm Kiếm 1

Hôm đó hắn truy kích đám đào binh của Diêu Quang quốc, men theo dấu chân đám đào binh này tìm được một căn cứ bí mật được thiết lập của nước Diêu Quang.

Căn cứ bí mật kia so với đám người của hắn giống như muốn nhiều không ít. Hắn mang binh đến mật thất thật lớn kia, hăng hái tấn công, mới vừa rồi đem cái trụ sở kia hoàn toàn phá hủy. Khi muốn thu binh, ba tên dẫn đường trên sa mạc lại bỗng nhiên hướng hắn báo cáo nói, trong sa mạc, có một ngọn bão cát đang thổi ập đến, phải chạy nhanh tìm một chỗ tránh gió, bằng không tất cả mọi người nơi này cũng bị bão cát chôn tươi sống ở chỗ này.

Phượng Thiên Vũ nhớ tới đám người vẫn còn đóng quân và Long Phù Nguyệt, không ngừng lo lắng bất an.

Lúc này nhân mã của hắn cách đại quân doanh có hơn một trăm dặm, muốn chạy về nơi đó để thông báo, đó là tuyệt đối không đủ thời gian .

Hắn là binh mã Đại Nguyên Soái, không thể vứt bỏ hơn mười vạn đại quân không để ý, lúc cần thiết nhất định phải làm ra lựa chọn.

Hắn cắn răng một cái, chỉ phải trước tiên mang theo binh mã dựa theo phương hướng của người dẫn đường, một đường chạy như điên, đi vào một cái thành hoang. Sau khi dàn xếp binh lính ổn định, hắn rốt cuộc không an tâm bỏ lại Long Phù Nguyệt và đám người còn lại tại đại doanh, cầm một phần bản đồ, không để ý các thủ hạ tướng sĩ ngăn trở, vọt ra, bắt đầu hướng về quân doanh chạy đi.

Đáng tiếc hắn vẫn chưa đến được chỗ đóng quân, cơn bão cát đã tràn tới. Mang theo tất cả các lực lượng phá hủy hết tất cả. May mắn hắn dừng lại trú chân trong một hốc đá, hắn lại có một thân tuyệt tục võ công hơn người, hắn ôm thật chặc một tảng đá lớn không buông tay, mới không bị thổi lên bầu trời. Nhưng lạc đà mà hắn cưỡi đã bị gió lốc cuốn đi.

Thật vất vả chờ gió thổi nhỏ một chút chút. Hắn liền theo sau ngọn bão cát lần dò tìm đến quân doanh.

Đến nơi đóng quân, đã thấy nơi đó hoàn toàn hoang vu , hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng một ai.

Trận cuồng phong cát này làm cho địa hình trong sa mạc lại biến dạng một lần nữa. Gần như không nhìn ra nơi này có đại quân đóng binh. Nhưng nếu những người kia bị chôn ở chỗ này, như thế nào cũng nên có chút dấu vết có thể tìm ra . Hắn gần như tại nguyên chỗ đào sâu ba thước, cũng không tìm được nửa bóng dáng của một ai, hơn nữa nhìn thấy một dấu vết, giống như là nhổ trại đi rồi.

Không tìm được người, trong lòng hắn thoáng thả lỏng tâm một chút. Dự đoán được có thể là những người này tìm được chỗ trốn tránh gió cát rồi.

Muốn theo dấu vết tìm kiếm, nhưng cố tình trận lốc bão này đem tất cả dấu vết của nhân mã lưu lại đều đã vùi lấp, làm cho hắn muốn đuổi theo tung tích cũng không còn nơi để truy.

270. Chương 270: Lộ Từ Từ Chi Tìm Kiếm 2

Đang ở thời điểm sốt ruột, vài tên tướng sĩ dưới tay hắn mang theo một dẫn đường khác cũng tới bắt đầu đi tìm kiếm hắn

Đến giờ phút này, hắn cũng không có biện pháp khác, chỉ phải trước cùng binh lính hội hợp một chỗ, may mắn hắn có một bản lĩnh truy tìm tung tích kinh người, lại có một đôi chó săn, tuy rằng mất không ít công sức, nhưng cuối cùng là tìm được một ngôi thành hoang phế có quân doanh đang trốn trong đó. Cũng thấy được hạ tướng Trương Vân Long dưới tay hắn.

Hai phương nhân mã hội hợp, may mà bởi vì tránh né đúng lúc, nhân mã của hắn cũng không có tổn thất bao nhiêu. Trương Vân Long cũng quỳ trên mặt đất không dám nhìn, đem chuyện Long Phù Nguyệt phát hiện manh mối cơn bão cát, cùng với chuyện dẫn dắt rất nhiều người này chạy trối chết, trốn cơn giận dữ của sa mạc, cuối cùng nàng cùng tiểu hồ ly lại bị gió cuốn đi nói một lần

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ trắng bệch, gần như tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Không nói hai lời, dẫn theo một ít đội nhân mã, lại dẫn theo hai người dẫn đường, theo đi tìm theo luồng cơn lốc cát cuốn kia.

Mặc dù hai dẫn đường đã nói người bị cuốn vào lốc xoáy cát không một ai có thể sống sót. Nhưng nhìn đến sắc mặt của Phượng Thiên Vũ, những lời này như thế nào cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Cứ như vậy tìm hai ngày hai đêm, Phượng Thiên Vũ gần như là không ngủ không nghỉ, ven đường hắn cũng đã từng gặp thật nhiều lữ nhân bị gió to vùi lấp, hầu như bị các loại chim chóc bay trên trời, hay thú hoang cắn xé chỉ còn một bộ xương trắng. Mỗi bộ xương hắn đến tra xét thật kĩ, vô cùng hốt hoảng sẽ là nàng, cũng may cũng không phải nàng. . . . . .

Cứ như vậy tìm gần ba ngày, ngay tại khi hắn gần như tuyệt vọng, bỗng nhiên đụng phải một tên mã tặc.

Nhóm mã tặc này không biết có phải càn rỡ quen thói hay không, thế nhưng đến tập kích đội ngũ của hắn, hắn đang một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, đương nhiên là đem nhóm mã tặc kia diệt sạch toàn bộ, cũng trên người một tên mã tặc tìm ra một thanh đoản kiếm. Chuôi đoản kiếm này đúng là Long Phù Nguyệt từng đeo!

Trải qua thẩm vấn mới biết được, chuôi đoản kiếm này là tên mã tặc kia ở trên đường nhặt đượ c, mặc dù không có tin tức xác thực của Long Phù Nguyệt , nhưng đoản kiếm của nàng nếu thất lạc mát ở trong này, vậy chứng minh phương hướng của hắn truy tung là không có sai .

Tối hôm qua, thời gian vào khoảng canh bốn, hắn đột nhiên nhận được một phong thư, trên thư có bản đồ đi kèm, còn có một dúm lông hồ ly .

Tuy rằng người dẫn đường còn có các tướng sĩ nói có thể là cạm bẫy, nhưng hắn ôm một phần vạn hi vọng, vẫn là liều lĩnh đến đây . Lại mang theo chó ngao Tây Tạng Cục cưng, một đường truy tung, rốt cục gặp được nàng!

271. Chương 271: Nói Không Chừng Tiểu Hồ Ly Mừng Muốn Điên Rồi

Long Phù Nguyệt một lần nữa trở lại trong ngực của hắn, nghe hơi thở đặc biệt trên người hắn, chỉ cảm thấy vô cùng an tâm. Hai ngày này nàng thật sự là bị khổ nhiều lắm , tâm vẫn thắc thỏm lo âu, giờ phút này được tình nhân ôm ấp vào lòng, nàng liền rốt cuộc duy trì không được, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến khi nàng lại…tỉnh lại, đã là ở phía trên một chiếc xe ngựa. Xe ngựa này tuy rằng không lớn, nhưng cực kỳ thoải mái, Phượng Thiên Vũ ngồi ở một bên, đang giúp nàng xoa thuốc mỡ trên miệng vết thương.

Tay nhỏ bé của nàng, hai chân của nàng, trên người của nàng. Khắp nơi là mỗi một miệng vết thương, giống như một cái miệng nhỏ nhắn của một đám tiểu hài tử, hắn không cần hỏi nàng đã trải qua những gì. chỉ nhìn những vết thương này là đã biết được nàng bị nhiều khổ sở.

Đem mỗi một miệng vết thương hắn đều tinh tế băng bó, động tác mềm nhẹ, tựa hồ là e sợ sẽ chạm vào đau nàng.

Long Phù Nguyệt kỳ thật đã sớm tỉnh, nhưng không muốn đánh vỡ giờ phút ấm áp yên tĩnh này, chỉ vụng trộm đem mắt mở một đường nhỏ nhìn hắn. Trong lòng có một luồng sóng hạnh phúc đang dâng lên, như muốn tràn đầy.

Mãi đến một cái miệng vết thương cuối cùng cũng băng bó hoàn tất, Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu lên, bỗng nhiên tà tà cười, vỗ vỗ gương mặt của nàng: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nếu nàng đã sớm tỉnh, tại sao không mở to mắt? Nàng không sợ ta đem nàng ăn sao?"

Đổ mồ hôi !©¸®! Thì ra người kia đã sớm đã nhận ra!

Long Phù Nguyệt hơi có chút lúng túng mở to mắt, bất kỳ ý đột nhiên rơi vào một đôi mắt sâu thẳm. Trong đôi mắt của hắn như có một ngọn hải triều đang bắt đầu khởi động, ngọn sóng dao động mênh mông ấm áp, gần như muốn nhấn chìm nàng vào trong đó.

Cũng không biết là sao lại thế này, hô hấp Long Phù Nguyệt bỗng nhiên có chút dồn dập , nàng mất tự nhiên quay đầu ra, cười giả lả: "Ha ha, cái kia —— Ta mới không sợ, ta hiện tại giống như cây quýt hong gió khô nứt, làm sao huynh sẽ có hứng thú. . . . . Đúng rồi, Ngọc Kiều Long đâu?"

"Ngọc Kiều Long? Ai là Ngọc Kiều Long? Là nam nhân khác?" Phượng Thiên Vũ nheo lại mắt không tốt.

Long Phù Nguyệt bật cười: "Chính là tiểu hồ ly . Ngọc Kiều Long là ta cho hắn cái tên. Thế nào? Đủ phong cách chứ?"

Phượng Thiên Vũ cũng cười theo: "Nó xinh xắn lanh lợi , làm sao giống Long rồi?"

Long Phù Nguyệt làm cái mặt quỷ: "Cho nên mới là Kiều Long a, con rồng nhỏ nhắn. . . . . ."

"Ừm, ừm, tên này không sai, nói không chừng tiểu hồ ly vui đến phát điên rồi, được rồi, tiểu nha đầu, nói cho ta biết một chút chuyện ngày nay nàng đã trải qua, chuyện quan trọng toàn bộ nói hết. Phượng Thiên Vũ dứt khoát ngồi xuống ở cạnh nàng.

272. Chương 272: Tựa Hồ Có Một Chút Bất Đồng

Long Phù Nguyệt thở dài một hơi, liền đem mấy chuyện đã trải qua mấy ngày nay nói một lần, mặc dù là vài ngày ngắn ngủn, nàng cũng đã ở giữa lằn ranh sinh tử lăn qua lại vài lần, tài ăn nói của nàng lại tốt, kể chuyện phong phú, sinh động như thật.

Trên mặt Phượng Thiên Vũ tuy rằng không hề biểu lộ điều gì, nhưng toàn tâm ý nghe theo lời kể của nàng lên lên xuống xuống, hắn nghe cẩn thận, thường thường cắt ngang lời của nàng, hỏi xen vào một đôi lời như vậy, hơn nữa vừa hỏi liền đánh trúng ngay trọng điểm, làm cho nàng muốn lảng tránh cũng không được.

Hắn hơi hơi nhíu mày: "Người nam nhân kia rốt cuộc là ai? Nghe nha đầu này miêu tả, người kia tựa hồ thật là sư huynh của ta, nhưng là —— Nhưng người này lãnh đạm vô tình, mà đại sư huynh lại là người khiêm tốn ôn nhuận như ngọc, tính tình, tính cách thật sự không giống như là một người, vậy —— Hắn rốt cuộc là ai? Công phu của hắn thực tà khí, hay là —— Hắn là đại tế sư thần bí nhất của nước Diêu Quang? Vậy hắn tại sao muốn cứu Phù Nnguyệt chứ? Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thư đêm qua nói vậy cũng là hắn lưu lại, người này nhìn qua lạnh lùng như băng, nhưng đối với Long Phù Nguyệt, dường như có chút khác biệt. . . . . .

Vẫn nghe nàng nói xong, Phượng Thiên Vũ mới sờ sờ đầu của nàng: "Nam tử kia cho tới bây giờ nàng cũng không biết tên của hắn?"

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Đúng vậy a, người này ngậm miệng chặt cứng giống như vỏ trai, ta nói bóng nói gió , hắn cũng không nói. Ta cũng không có biện pháp."

Lại thở dài: "Cũng không biết về sau có thể gặp lại hắn hay không. . . . . ." Trong giọng nói rất có hương vị tiếc nuối.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại, tự tiếu phi tiếu nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, nàng còn nhớ thương hắn sao?"

Long Phù Nguyệt nhìn phía sau lưng nét tươi cười của hắn trong lòng bất chợt sợ hãi, cũng không sợ chết nói tiếp: "Đúng vậy a, người nọ tốt xấu đã cứu ta một mạng nha, người vừa cao to lại đẹp trai như vậy, nhìn hắn lạnh như thế, khẳng định không phải là một đại ngựa đực. . . . . ." Trong lòng bỏ thêm một câu: "Là một người trượng phu lý tưởng để chọn. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Kỳ thật ta cũng muốn gặp hắn, giáp mặt cám ơn hắn. . . . . ."

Long Phù Nguyệt sửng sốt, ngây ngốc nói: "Cám ơn hắn cái gì?"

Phượng Thiên Vũ cười tà mị: "Cám ơn hắn đã cứu Vương Phi của ta a, nếu như không phải hắn, Vương Phi thân yêu của ta đây đã làm mồi cho sói rồi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt lại đỏ, nguýt hắn một cái: "Dừng, ta khi nào thì thành Vương phi của ngươi rồi? Hừ, ta mới sẽ không gả cho tên lãng tử háo sắc như ngươi. . . . . ."

273. Chương 273: Lãng Tử Háo Sắc

"Lãng tử háo sắc? !" Ánh mắt Phượng Thiên Vũ nghiêm túc, ngón tay như bạch ngọc mơn trớn cánh hoa môi của nàng: "Tiểu nha đầu, nếu như ta là tên lãng tử háo sắc, nàng cho là nàng cho tới bây giờ còn có thể bảo trì trong sạch của nàng sao?"

"Ta. . . . . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt lại đỏ, ấp úng nói: "Ha ha, trong phủ ngươi nhiều sắc đẹp ganh đua như vậy, mỹ nhân đủ loại màu sắc hình dạng, giống như hoa tươi mơn mởn, đương nhiên là không nhìn trúng một ngọn cỏ nhỏ như ta rồi. . . . ."

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn nàng, ngón tay bốc lên nàng cằm: " Oa nhi không lương tâm, lại còn nói ra lời nói như vậy . . . . . ."

Đôi mắt của hắn bỗng nhiên toát ra một tia cười xấu xa: "Ta không nhìn thấy ngọn cỏ nhỏ này sao? Ha ha, ta hiện tại liền chứng minh cho nàng xem!"

Long Phù Nguyệt còn không kịp phản ứng ý trong lời nói của hắn, thấy hoa mắt, khuôn mặt tuấn tú của hắn bỗng nhiên phóng đại ở trước mắt, đôi môi ấm nóng của hắn đã chiếm hữu nàng. . . . . .

Trong ý nghĩ Long Phù Nguyệt « Rắc » Vừa vang lên một tiếng, hoàn toàn mơ hồ.

Mới đầu chính là cánh môi bị hắn dùng lực hút ma sát, dùng đầu lưỡi ướt át liếm lên đôi môi khô của nàng, dần dần , đối phương tựa hồ chưa đủ, bắt đầu xâm nhập vào bên trong. Đầu óc của Long Phù Nguyệt mênh mông , tim đập như nổi trống, mơ màng đột nhiên môi của nàng bị cạy mở dễ dàng, mặc người tiến quân thần tốc.

Theo cái lưỡi ấm áp của hắn xâm nhập, bọn họ gần như toàn thân trên dưới đều gắt gao dán sát vào cùng nhau, nhưng là nằm đè lên người của nàng lại dường như cảm thấy chưa đủ, càng thêm gấp gáp đè nặng nàng. Dưới thân là chiếc giường mềm mại, mà trước người tiếp xúc mỗi một địa phương của hắn đồng thời lại thiêu đốt giống như lửa nóng.

"Ngô. . . . . ." Long Phù Nguyệt thở hổn hển, theo bản năng muốn đẩy hắn ra một chút, nhưng hoàn toàn vô dụng, ngược lại càng đưa tới thêm cường lực áp chế. Long Phù Nguyệt mơ màng đột nhiên, hoa mắt, hoa mắt, đột nhiên cảm giác mình sắp hòa tan. Hơi thở của hắn giống nhau thông qua khoang miệng truyền đến khắp mọi ngóc ngách của toàn bộ cơ thể, rút đi khí lực toàn thân của nàng.

"Ưm. . . . . ."

Long Phù Nguyệt không nhịn được rên rỉ ra tiếng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng giống như ánh bình minh nơi chân trời , nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng không có chút khí lực. Hai tay cũng đang bất tri bất giác đặt lên bờ vai của hắn, ôm ấp lấy cổ của hắn, làm cho nụ hôn này càng thêm sâu, thêm nồng nàn. . . . . .

Phượng Thiên Vũ vốn chỉ là muốn trừng phạt nàng một chút, lại không nghĩ rằng môi của nàng là thơm ngọt như thế, làm cho hắn không nhịn được trầm luân,

274. Chương 274: Hiện Tại Muốn Ngừng, Thật Sự Rất Khó. . . . . .

Phượng Thiên Vũ vốn chỉ là muốn trừng phạt nàng một chút, lại không nghĩ rằng môi của nàng là hương thơm thơm ngọt như thế, làm cho hắn không nhịn được trầm luân.

Long Phù Nguyệt Như bị tia chớp bổ tới, cái loại tê dại như bị điện giật này trôi qua nháy mắt truyền khắp toàn thân nàng, đầu óc hoàn toàn trở thành trục bánh xe biến tốc, chỉ chừa một dây thần kinh, cảm nhận được đến hắn làm cho nàng run rẩy.

"Nha. . . . . Không. . . . . Không cần. . . . . ." Long Phù Nguyệt vươn tay muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn rất dễ dàng đem hai tay giam cầm, giam cầm ở phía trên đỉnh đầu của nàng, loại tư thế này dị thường mờ ám, Long Phù Nguyệt hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn gần như muốn bốc cháy lên.

Nụ hôn, vuốt ve càng ngày càng như lửa nóng, đòi hỏi cũng càng ngày càng nhiều. . . . . .

"A! Không, đừng!" Long Phù Nguyệt chấn động mạnh một cái, không được, nếu còn tiếp tục như vậy, hắn sẽ hoàn toàn muốn nàng!

Nàng không thể hại hắn!

Phượng Thiên Vũ đôi mắt sâu giống như mặt nước hồ đã bị nhiễm đỏ sậm, dục hỏa đốt người làm cho hắn gần như muốn nổ tung, hiện tại muốn ngừng, thật sự rất khó. . . . . .

Hắn thấp giọng dụ dỗ: "Ngoan, Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta sẽ phụ trách đối với nàng. . . . . ."

Phụ trách? Phụ trách như thế nào? Cho nàng một cái danh phận? Sau đó lại để cho nàng cùng cơ thiếp khác của hắn giống nhau, cùng đợi sủng hạnh của hắn? Có lẽ, người khác có thể, nàng lại không được!

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên dùng sức giẳng co

"Phượng Thiên Vũ! Ta không phải cơ thiếp để ngươi tùy ý tiết dục, ngươi buông, buông, bằng không ta sẽ hận ngươi cả đời. Ta sẽ rời khỏi ngươi, cũng không gặp ngươi nữa. . . . . ." Long Phù Nguyệt bỗng nhiên kêu khóc .

Phượng Thiên Vũ chấn động, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, nháy mắt tỉnh táo lại.

Hắn đứng thẳng thân lên, một đôi con ngươi có chật vật, cũng có khó hiểu: "Phù Nguyệt, ta biết, nàng là yêu thích ta , nhưng là, vì sao không đáp ứng? Sợ ta sẽ đem nàng vứt bỏ? Hay là trong lòng nàng có người khác. . . . . ."

Nói xong lời cuối cùng một câu, tròng mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ, ngón tay vung qua môi cánh hoa của nàng: "Phù Nguyệt, bất luận nàng có nguyện ý hay không, cả đời này nàng đều là của ta! Bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng cướp đi! Cho nên —— nàng vẫn là nên chết tâm đó đi! Nàng về sau là thê tử của ta, cũng chỉ có thể là thê tử của ta."

275. Chương 275: Cho Ngươi Phong Phong Quang Cảnh* Gả Cho Ta

(*Phong phong quang cảnh : Làm nổi tiếng, nở mày nở mặt)

Bộ dáng của hắn như là đang tuyên thệ, vẻ mặt vô cùng đứng đắn. Lại có một loại tình thế bắt buộc ngang ngược.

Long Phù Nguyệt tim đập như nổi trống, giống như ngọt lại như chua xót, giống như vui mừng, lại như có chút bi ai, nhưng nhất thời lại đứng ở nơi đó. Không thể lên tiếng.

"Ngươi —— Sẽ vĩnh viễn yêu một mình ta sao?" Nàng thật sự muốn…rất muốn… hỏi một câu này. Nhưng là, miệng há to ra, lại nói không thành lời.

Nói đến bên miệng bỗng nhiên biến thành một câu như vậy: "Cho dù ta về sau là Vương Phi của ngươi, đó cũng là chuyện từ nay về sau, ngươi không thể hiện tại muốn ta. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ nở nụ cười, tươi cười khuynh quốc khuynh thành: "Nói như vậy, nàng đáp ứng làm Vương Phi của ta sao? Tiểu Nguyệt Nguyệt, nhưng trong lời nói đã nói ra không cho đổi ý nha. Chờ sau khi khải hoàn quay về triều, ta sẽ để cho phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn, ta sẽ cho ngươi một cuộc hôn lễ long trọng, cho ngươi Phong phong cảnh quang gả cho ta."

Nhìn thấy mặt Long Phù Nguyệt gần như có chút ngu ngơ, hắn không khỏi cười ha ha, ở trên môi của nàng lại hôn một cái, thế này mới xuống xe đi tuần tra.

Diêu Quang quốc tuy rằng xưng là nước, nhưng kỳ thật chính là vài ốc đảo trong sa mạc tổ hợp cùng một chỗ. Hoang vắng, binh lính cả nước tổng hợp đứng lên tối đa cũng chỉ một vạn người. Nước nhỏ mà lực yếu. So với binh hùng tướng mạnh của Thiên Tuyền quốc , gần như là không thể so sánh nổi.

Cho nên Phượng Thiên Vũ gần như không phí bao nhiêu sức lực, liền đánh tới quốc đô của Diêu Quang quốc —— Đóng binh ngoài thành Thận Ngọc.

Ở trong này, hắn lại đụng phải kình địch trước nay chưa từng có—— Đại tế sư.

Đại tế sư là một vị lão nhân hơn sáu mươi tuổi, cổ thuật kinh người, thủ hạ cũng hơn trăm đệ tử.

Bọn họ ở ngoài thành Thận Ngọc thiết thật mạnh cổ chướng, chỉ cần quân đội Phượng Thiên Vũ tiến vào trước một chút, liền lập tức trúng độc.

Tiên phong của đội quân Phượng Thiên Vũ chính là vị phó tướng Trương Vân Long suất lĩnh , liền bởi vậy bị tổn thất nặng, mấy trăm người cùng nhau trúng độc, trên ói dưới đi ngoài, bụng trướng như trống, đau không thể đỡ. Chỉ phải chật vật lui lại. May mà Diêu Quang quốc binh tướng không đủ, không dám ra thành đánh lén, bằng không, Trương Vân Long sẽ tổn thất lớn hơn nữa.

Rút lui có hai ba mươi dặm, nghênh diện là đụng tới đại quân của Phượng Thiên Vũ .

Long Phù Nguyệt xem xét một vài binh lính trúng độc, biết bọn họ sử dụng chính là Cam cổ, cùng Nan Tre cổ, cùng với Âm Xà cổ. . . . . .

May mắn nàng biết giải pháp, liền dùng biện pháp đối ứng để giải, binh lính trúng độc cuối cùng là lại giản hồi được một cái mạng.

276. Chương 276: Quỷ Đánh Tường 1

Phượng Thiên Vũ biết, càng tiếp cận Thận Ngọc thành, nguy hiểm càng lớn, không xác minh tình huống phía trước, quyết không thể dễ dàng đi tới. Liền mệnh lệnh cho đại quân rời hai mươi dặm hạ trại, đem

Thận Ngọc thành xa xa bao vây lại.

Chính hắn dẫn theo Long Phù Nguyệt cùng với vài tên bộ hạ đắc lực còn có mấy trăm tinh binh chậm rãi tiến về phía trước , ven đường kiểm tra. May mắn dẫn theo Long Phù Nguyệt này đúng là.nhà chuyên dùng cổ thuật.

Rất nhanh bị nàng phá giải Nan Tre cổ, Thạch cổ, Âm Xà cổ, và nhiều loại sa địa cổ giấu ở ven đường . . . . . .

Long Phù Nguyệt kiếp trước sống ở thế gia chuyên dùng cổ , gia gia của nàng chính là cao thủ dùng cổ , đến thế hệ này của nàng, gia gia thấy nàng thông minh lanh lợi, lại sinh ra được một loại số mệnh kỳ quái, cho nên liền đem một thân vu cổ thuật toàn bộ dạy cho nàng. Nàng khi đó nhưng cũng bất quá là vì muốn chơi đùa, chỉ học được vài loại cổ là chế pháp, nhưng phương pháp phá giải cổ lại học không ít. Mà tiểu thanh xà trên cánh tay nàng liền chính là trong tổ tông các loại cổ —— Kim tằm cổ. Hầu hết có thể cảm nhận được các loại cổ khác tồn tại.

Cho nên này cổ ven đường tuy rằng che dấu rất là bí ẩn, vẫn bị nàng nhất nhất tìm được, cũng phá giải tất cả.

Long Phù Nguyệt một bên phá giải, một bên giảng giải tính chất nguy hại cùng với giải pháp của các loại cổ cho Phượng Thiên Vũ . Phượng Thiên Vũ nghe thật là cẩn thận, khi nhìn thấy đôi mắt linh động đầy sức sống,biểu tìnhbách biến, trong lòng hắn âm thầm may mắn. May mắn mang nàng đi theo . Bằng không cuộc tấn công Diêu Quang quốc lần này, binh lình của hắn hơn một nửa sẽ chết vào cổ thuật.

Như vậy đi về phía trước ước chừng có hơn hai mươi dặm, xa xa nhìn thấy phía trước xuất hiện một tòa thành trì, ban công cao ngất, tảng đá tường thành, cực kỳ hùng vĩ.

Long Phù Nguyệt cười nói: “Di, không nghĩ tới tại trong sa mạc này cũng có như vậy thành trì tráng lệ a, đây là quốc đô của Diêu Quang quốc chứ?”

Vừa quay đầu lại, đã thấy gương mặt Trương Vân Long sắc tái nhợt, ngơ ngác nhìn tường thành sững sờ kia .

Long Phù Nguyệt vươn tay nhỏ bé, đưa đến trước mắt hắn lung lay nhoáng lên một cái: “Uy , Trương tướng quân, ngươi làm sao vậy? Bị cổ thuật của hắn sợ cháng váng? Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để cho các ngươi lại trúng độc . . . . . .”

Trương Vân Long bộ dáng giống như là thấy quỷ, lẩm bẩm: “Làm sao có thể? Làm sao có thể chứ?”

Tâm Phượng Thiên Vũ trầm xuống: “Làm sao vậy? Nói rõ ràng!”

Trương Vân Long lại nhìn này tòa thành trì nguy nga một chút : “Cái kia. . . . . Thành trì này giống như không phải Thận Ngọc thành, khi thuộc hạ mới vừa tới không phải như thế này này.”

277. Chương 277: Quỷ Đánh Tường 2

“Không phải Thận Ngọc Thành? Chẳng lẽ chúng ta đi sai phương hướng rồi?” Phượng Thiên Vũ cũng có một ít buồn bực, hắn lấy bản đồ ra nhìn một cái, lại lấy la bàn ra định một chút phương vị: “Hẳn là đúng vậy a, Thận Ngọc thành nên ở trong này!”

Trương Vân Long gãi gãi da đầu: “Nhưng. . . . . Nhưng khi thuộc hạ mới vừa tới nhìn thấy tường thành của bọn họ không có cao lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ mới công phu mấy canh giờ ngắn ngủn , bọn họ lại trùng tu tường thành cao như thế? Hẳn là không nhanh như vậy chứ?”

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên phúc chí tâm linh*, nói: “Không phải là ảo ảnh chứ? Ta nghe nói trong sa mạc thường chạm phải ảo ảnh .”

(* Khi vận may đến tự nhiên trong lòng cũng sáng ra)

Một trong những người dẫn đường sa mạc Phượng Thiên Vũ mang theo, hắn lắc lắc đầu: "Không giống, ảo ảnh không có thực như vậy , cũng không có gần như vậy. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút: "Chẳng lẽ —— Lại là tên đại tế sư kia giở trò quỷ? Hay hoặc là vị đại vu sư thần bí kia . . . . . Hai người kia một người tinh thông Cổ thuật, một người tinh thông Vu thuật, là phụ tá đắc lực của quốc vương nước Diêu Quang , chúng ta không thể không phòng bị."

"Vậy —— chúng ta còn có cần tiến lên đi xem hay không? Hay là bẫy." Trương Vân Long đến bây giờ lòng vẫncòn sợ hãi.

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Cho dù là đầm rồng hang hổ, chúng ta cũng nhất định phải vào xem! Không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ như vậy ! Mọi người cẩn thận một chút. Cổ thuật Phù Nguyệt quận chúa có thể phá giải, mà Vu Thuật sao, đơn giản chính là Chướng Nhãn pháp,dùng ý tưởng phá giải là được."

Mọi người lại đi về phía trước một lúc, tường thành kia cũng càng ngày càng gần.

Không biết khi nào thì nổi lên sương mù, mà sương mù này lại gần như không nhìn thấy bóng dáng người đối diện. Long Phù Nguyệt nhìn hình bóng người lờ mờ trong sương mù , trong lòng ẩn ẩn dâng lên một cỗ dự cảm bất tường. Nàng chợt dừng bước: "Nguyên soái, ta cảm giác có chút không ổn, chúng ta hay là lui về trước đi?"

Ở trước mặt binh sĩ , Long Phù Nguyệt đương nhiên không thể kêu gọi tên thân mật của hắn . Chỉ có thể giống như cùng các tướng sĩ , gọi hắn là Nguyên soái.

Phượng Thiên Vũ cũng cảm giác làn sương mù này cực kỳ quái dị. Sương mù bên trong đại mạc cực kì hiếm thấy, tại sao lúc này bỗng nhiên có thể nổi lên làn sương mù dày như thế này ?

Hắn hơi trầm ngâm, quyết đoán vung tay một chút : "Được, rút!"

Bọn binh lính đang có chút lo sợ bất an. Nghe ra lệnh một tiếng như thế , lúc này xoay người. Bước lui ra.

278. Chương 278: Quỷ Đánh Tường 3

Những binh lính này vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh, mặc dù đang trong sương mù dày đặc, nhưng đội hình không hề bấn loạn chút nào.

Nhưng cho dù Long Phù Nguyệt đang ở giữa đội ngũ, nhưng gần như không thể nhìn thấy người đang đnưgs trước mặt và phía saucura mình. Chỉ dùng bước chân làn mò dò đường từng bước. Trong đầu nàng buồn bực cứ một mực đi tới, bịch một tiếng va vào người phía trước. Mà nguwoif phía trứ mặt khôi giáp trên người nên trong yên lặng tiếng kim loại khua lên ầm ĩ khi bị nàng va chạm.

Bổ nhào, người ở phía sau lại vấp lên người nàng, người nọ thấy rõ dung mạo của Long Phù Nguyệt , cuống quít xin lỗi: "Xin lỗi, quận chúa, đụng phải người. . . . . ."

Long Phù Nguyệt không hề nhìn đến hắn, nàng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Phía trước cách đó không xa, xuất hiện một tòa thành, tường thành bằng đá, nguy nga cao ngất. trong sương mù mờ mịt này lại hiện lên rõ ràng một cách kì dị. . Đúng là quái thành mà bọn hok muốn tránh đi !

Không phải nói phải đi về sao? Tại sao lại vòng trở lại? !

Mỗi người đối diện nhìn nhau, tuy rằng không nói chuyện, nhưng có thể đọc được trong mắt nhau, nét hoảng sợ cùng bối rối.

Khi ngôi thành trì này xuất hiện, sương mù tan đi nhiều hơn một chút. Long Phù Nguyệt thậm chí có thể nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của Phượng Thiên Vũ dẫn đầu đội ngũ.

Người dẫn đường sa mạc cười khan hai tiếng: "Là thuộc hạ, là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ đã đi sai đường . . . . . Chúng ta, chúng ta tiếp tục quay về."

Thần sắc Phượng Thiên Vũ vẫn thản nhiên , vung tay lên: "Mọi người không cần nghi hoặc, là người dẫn đường đi lầm đường, chúng ta sẽ quay về doanh địa."

Nhìn thấy thần sắc của hắn vẫn rất nhạt, đột nhiên bình tĩnh, các binh sĩ thế này mới hơi yên lòng một chút, có Chiến thần của bọn họ ở đây, vậy bọn họ cũng không còn có gì đáng sợ !

Đội ngũ lại lần nữa máy móc đi , chung quanh, lại lần nữa bị sương mù dày đặc bao phủ.

Lại không biết đi bao lâu rồi, chân của Long Phù Nguyệt gần như gần như không nhấc lên nổi, người phía trước bỗng nhiên lại ngừng lại.

Chẳng lẽ đã trở lại doanh địa rồi?

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên trong lúc đó, liền ngơ ngác đứng im!

Tòa quỷ thành kia lại xuất hiện! Lần này giống như cách gần hơn, Long Phù Nguyệt gần như có thể thấy rõ trên cửa thành có mấy đinh đồng to lớn!

Tại sao có thể như vậy? ! Chẳng lẽ là đụng phải quỷ đánh tường? trong truyền thuyết

Mày Phượng Thiên Vũ nhíu lại, không biểu hiện gì nhìn người dẫn đường, thanh âm của người dẫn đường đã có chút run lên: "Phải . . . . . Là lỗi của thuộc hạ, chúng ta, chúng ta tiếp tục đi, nhất định có thể trở về . . . . . ."

279. Chương 279: Nó. . . . . Nó Xoay Chung Quanh Chúng Ta

Mày Phượng Thiên Vũ nhíu lại, không biểu hiện gì nhìn người dẫn đường, thanh âm của người dẫn đường đã có chút run lên: "Phải . . . . . Là lỗi của thuộc hạ, chúng ta, chúng ta tiếp tục đi, nhất định có thể trở về . . . . . ."

." Hắn nói lời này rõ ràng lo lắng không yên. Nếu không có bản tính cứng rắn của người sống trong sa mạc, chỉ sợ hắn đã phát khóc.

Đoàn người lại xoay người, đi về phía sau. Người dẫn đường lúc này cũng không cầu có thể quay về doanh địa trước, chỉ cầu có thể tránh được chổ quái quỷ này là được.

Long Phù Nguyệt thấy cảnh sắc chung quanh gần như không thay đổi, trong lòng dâng lên một loại cảm giác không yên cực kỳ mãnh liệt. Nàng nhìn chung quanh một chút, thấy cách đó không xa có một gốc cây cây khô, trong nội tâm nàng vừa động, liền tự mình tháo mảnh vải trên người buột chặt lên đó.

Lúc này sương mù càng lúc càng dày, Long Phù Nguyệt đang lần dò từng bước một đi theo đoàn người. Chợt thấy tiếng gió bên trái hơi động một chút, tiếp theo một bàn tay đã bị người nắm lấy, nàng hoảng sợ, nghiêng đầu nhìn, đã thấy Phượng Thiên Vũ không biết khi nào thì đến bên người của nàng: "Phù Nguyệt, theo sát ta."

Mang theo nàng bước nhanh hơn một chút, đã bước đến dẫn đầu đội ngũ.

Cũng không biết vì sao, có Phượng Thiên Vũ ở bên cạnh, tay hắn vẫn nắm tay của nàng, điều này làm cho trong lòng Long Phù Nguyệt yên ổn rất nhiều.

Người dẫn đường gần như đi vài bước liền liếc mắt nhìn la bàn, đối chiếu một chút phương hướng. Cho nên đi cũng không nhanh.

Lại đi được khoảng một canh giờ, ánh sáng trước mắt lóe lên quang đãng, tòa quỷ thành giống như đột nhiên xuất hiện ở trong sương mù dày đặc, lại chắn ngang trước mặt bọn hắn!

"Ba !" La bàn trong tay người dẫn đường rơi trên mặt đất. Người của hắn cũng té ngã. Thân thể to lớn cứng rắn giờ này đã trở nên xanh mét, run giọng nói: "Thành. . . . . Thành này có thể di chuyển! Nó. . . . . Nó xoay chung quanh chúng ta!"

"Không, không phải Thành biết di chuyển! Mà là chúng ta nãy giờ vẫn đi vòng quanh nó!" Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên trầm giọng nói một câu, hắn phi thân lên, ở trên một gốc cây khô cách đó không xa cởi xuống một mảnh vải.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, mảnh vải này đúng là của nàng vừa rồi buộc vào thân cây kia. Nàng không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ thế nhưng chú ý tới động tác nhỏ của nàng.

Quỷ đánh tường! Ban ngày ban mặt , bọn họ nhiều người như vậy thế nhưng đụng phải quỷ đánh tường!

Người dẫn đường không phải cầm la bàn sao? Tại sao còn có thể đi vòng qunh một chỗ? Chẳng lẽ la bàn kia cũng đã có vấn đề?

280. Chương 280: Ta Và Ngươi Cùng Đi

Trái tim của Long Phù Nguyệt đập dồn dập, nhặt chiếc la bàn lên, nhưng nhìn mãi không thấy có gì lạ.

Hay là quỷ thành này có từ trường gì đó sao ? Làm cho la bàn cũng không nhạy rồi?

Đội ngũ có chút xôn xao , mỗi người xanh cả mặt, trong đôi mắt tất cả đều là hoảng sợ.

Người dẫn đường run rẩy đứng lên, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào tường thành nguy nga kia, gần như là có chút máy móc hỏi: "Nên đi tiếp hay không?"

Phượng Thiên Vũ hơi trầm ngâm, vung tay lên: "Bố trí Vẩy cá trận, tại chỗ đợi lệnh!"

Vài tướng lãnh dưới tay hắn nhanh chóng đem mệnh lệnh của hắn truyền ra ngoài. Hắn lần này mang theo tuy rằng chỉ có vài trăm người, nhưng đều là tinh binh tinh nhuệ lấy một địch mười. Lúc này dù bọn họ đang sợ sệt bất an, nhanh chóng biến hóa đội hình, không lâu sau đã thành lập trận đồ một cách trang nghiêm.

Cái gọi là Vẩy cá trận đó chính là một đôi quân xoay quanh nhau sắp xếp thành tầng tầng lớp lớp theo hình bậc thang, đầ trận nhô ra theo tư thế tấn công. Vừa đánh vừa thủ. Lúc này đang không hiểu rõ quân địch đang ở vị trí nào bố trí trận này là đúng là thời điểm.

Long Phù Nguyệt biết nếu lòng người đang hoang mang, nguy hiểm sẽ càng tấn công vào sâu hơn, vô hình trung gia tăng thêm sự tổn thất càng cao, cho nên giờ phút này đoàn kết cùng trấn tĩnh là quan trọng nhất.

Mà làm chủ soái dẫn đầu trận tuyến, phía sau lại không thể rối loạn. Cho nên Phượng Thiên Vũ rất bình tĩnh, khóe miệng của hắn thậm chí có vẻ tươi cười, thản nhiên nói: "Đây chẳng qua là Chướng Nhãn pháp của quân địch , chẳng có gì lạ, mọi người không cần bối rối, bổn soái đã có biện pháp mang mọi người đi ra ngoài.

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại truyền bá ra đi rất xa, mỗi một binh lính đều nghe rành mạch, giống như vang ở bên tai, mang theo một loại sức mạnh kỳ dị yên ổn lòng người.

Chủ soái trấn định như thế, tất cả mọi người an tâm không ít.

Tất cả đã an bài thỏa đáng, Phượng Thiên Vũ nhìn cửa thành gần trong gang tấc , nhìn Long Phù Nguyệt ở bên cạnh thấp giọng nói: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng ở đây. Ta vào thành xem thử."

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, kìm lòng không đậu nắm lấy cánh tay hắn: "Không được! Thành này thật là quỷ dị, ngươi đi vào sẽ có nguy hiểm ."

Phượng Thiên Vũ vỗ vỗ tay nàng: "Yên tâm, bằng bản lãnh của ta tin tưởng không có gì có thể ngăn được ta."

Long Phù Nguyệt cầm chặt tay hắn không buông: "Ta và ngươi cùng đi!"

281. Chương 281: Chẳng Lẽ — Gặp Cái Gì Bất Trắc

Phượng Thiên Vũ hơi khẽ cau mày: "Không được, bên trong không biết có cái gì nguy hiểm, công phu của nàng không cao, vẫn là ngoan ngoãn chờ ở nơi này. Yên tâm, ta đi sẽ nhanh chóng quay về."

"Ngươi nên mang ta đi, hay tự ta đơn độc xông vào?" Long Phù Nguyệt cũng đứng lên. Liếc mắt nhìn tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn.

"Ngươi. . . . . ." Phượng Thiên Vũ lần đầu tiên bị nàng quấy đến đau đầu .

"Nga, được rồi. Nàng cần phải ngoan ngoãn , không nên chạy loạn. . . . . ." Phượng Thiên Vũ chỉ phải thỏa hiệp.

"Vâng, vâng, ta sẽ không chạy loạn ." Trên mặt đẹp của Long Phù Nguyệt lộ ra tươi cười.

Nàng vẫn còn chưa nói xong, chợt thấy sau gáy tê rần, toàn thân nhất thời không thể động: "Thối Vũ Mao, ngươi lại điểm huyệt đạo ta!"

Long Phù Nguyệt oa oa kêu to.

Phượng Thiên Vũ cũng không để ý đến nàng, đem nàng giao cho vài vị phó tướng bên cạnh : "Bảo vệ nàng, nếu có cái gì sơ xuất các ngươi sẽ thảm!"

Thân thể nhẹ lướt, như một đạo khói nhẹ bay vào bên trong tòa thành kia. . . . . .

Trái tim của Long Phù Nguyệt gần như muốn nhảy ra khỏi yết hầu, nàng đã cảm nhận được bên trong này có nguy hiểm thật lớn, nhưng đành trơ mắt nhìn hắn đi vào, nàng một chút biện pháp cũng cũng không có.

Mấy người phó tướng đem nàng bảo vệ ở chính giữa, nghiêm túc cẩn thận. Nhất là Trương Vân Long, lần trước hắn đã để Long Phù Nguyệt thất lạc, trong lòng vẫn thực áy náy, lúc này tự nhiên không dám lại thả lỏng cảnh giác, đứng ở phía sau của nàng, trong lòng âm thầm thề, vô luận gặp bất cứ tình huống nguy hiểm gian nan đến mức nào, hắn cũng sẽ không để lạc nàng lần nữa! Liều chết cũng muốn bảo vệ sự an toàn của nàng.

Lại một canh giờ rất nhanh qua đi.

Trong thành một mảnh tĩnh mịch như trước, một chút động tĩnh cũng không có.

Yên tĩnh không tiếng động này, yên tĩnh kỳ quái , thật sự so với bất cứ động tĩnh gì đều đáng sợ.

Trong lòng Long Phù Nguyệt giống như có một trăm con chuột đang gặm cắn, tay nắm chặc lại buông ra. Một đôi mắt to chăm chú nhìn về hướng cửa thành: "Hắn tại sao còn chưa ra? Chẳng lẽ —— Gặp phải bất trắc gì? Có thể võ công của hắn, cho dù gặp cường địch mạng như thế nào, cũng nên có chút động tĩnh mới đúng nha. Cái này rốt cuộc là sao lại thế này?"

Nàng hận không thể xông đi vào nhìn thử, nhưng huyệt đạo trên người bị điểm, một bước cũng dịch chuyển không được.

Thành trì, không có sự sống giờ phút này ở trong mắt nàng nhìn thấy, lại phảng phất giống như địa ngục gian xảo kì dị.

282. Chương 282: Mười Vạn Đại Quân Đều Phải Chôn Cùng Ở Trong Sa Mạc Này

Thành trì, không có sự sống giờ phút này ở trong mắt nàng nhìn thấy, lại phảng phất giống như địa ngục gian xảo kì dị. Bức tường thành bằng đá cao vút kia, giống như cửa lão già gian xảo đầu bạc phơ , nhưng cửa thành rộng mở , lại giống như miệng địa ngục, đang chực chờ cắn nuốt người.

"Cởi bỏ huyệt đạo của ta! Ta muốn đi vào tìm hắn!" Đôi mắt của Long Phù Nguyệt nhìn trừng trừng Trương Vân Long, nàng rốt cuộc chờ không nổi nữa!

Tâm tình của Trương Vân Long giờ phút này so với nàng cũng không tốt hơn là bao. Dù sao chủ soái đang bị vây ở bên trong sống chết không rõ, đối với toàn bộ đại quân đều là cực kỳ bất lợi.

Vài phó tướng khác cũng cùng ý nghĩ như hắn, dần dần có chút nôn nóng bất an.

Trương Vân Long không dám nhìn vào đôi mắt gần như muốn phun ra lửa của Long Phù Nguyệt, vừa quay đầu: "Quận chúa, Nguyên soái có lệnh, quận chúa không thể tự tiện đi vào. Đợi lát nữa. . . . . Chờ một chút đi!"

"Chờ! Chờ cái rắm! Nói không chừng bên trong có đại BOSS(*) gì, biết hắn có thể đối phó được không? Tên đại tế sư nước này không phải cổ thuật kinh người sao? Rủi hắn trúng độc thì làm sao đây? Nếu hắn xảy ra chuyện không may, mười vạn đại quân đều phải chôn cùng tại trong sa mạc này!" Long Phù Nguyệt gần như muốn gào lên.

(Quái thú: Thuật ngữ của game, chỉ người chỉ huy cao nhất của trò chơi.)

Trương Vân Long bị lời nàng nói làm cho hoảng sợ. Nhưng quân lệnh đó chính là quân lệnh, hắn làm sao dám vi phạm?

Long Phù Nguyệt càng thêm không kiên nhẫn: "Đầu óc quả dưa của ngươi linh hoạt một chút được không? Ngươi không nghe nói qua Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có chút khó tuân sao? Có một vài chuyện nếu không phải ta cãi quân mệnh mang theo các ngươi chạy trốn, sớm đã bị bão cát chôn sống! Mau, cởi bỏ huyệt đạo cho ta, bằng không nếu hắn quả thật có chuyện không hay xảy ra, cho dù ngươi có mười cái đầu cũng không đủ đền tội!"

Trương Vân Long bị nàng thuyết phục tâm, hắn cắn răng nói: "Được, thuộc hạ thả ngài ra, nhưng, mạt tướng đi cùng với ngài."

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Được, ta đáp ứng ngươi. Mau cởi bỏ huyệt đạo cho ta."

Trương Vân Long liều một phen, cởi bỏ huyệt đạo của nàng, đang định nói gì đó, một tiếng sáo bỗng nhiên vang lên.

Tiếng sáo này thình lình xuất hiện, gần như nghe không rõ nó là từ phương hướng nào truyền tới .

Làn điệu tiếng sáo này vô cùng quái dị, không theo âm tiết làn điệu, giống như gió nhẹ lướt qua ngọn cây, giống ánh trăng treo trên đầu cành, vừa giống như tình nhân nói nhỏ, cha mẹ dặn dò. . . . . .

Long Phù Nguyệt ngẩn ra. Nhảy dựng lên.

283. Chương 283: Tiếng Sáo Quỷ Dị

Đây là —— Tiếng sáo rất quen thuộc !

"Đại sư huynh? !" Long Phù Nguyệt kìm lòng không đậu kêu lên. Giọng của nàng không nhỏ, gần như vài trăm người ở hiện trường cũng đều nghe thấy.

Tiếng sáo hơi hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục vang lên liên miên không ngừng như trước,

"Đại sư huynh, là huynh sao?" Long Phù Nguyệt còn không hết hy vọng, tiếp theo há mồm kêu to.

Lần này, tiếng sáo ngay cả tạm dừng cũng không dừng lại, từ từ vang ở bên tai.

Long Phù Nguyệt muốn lần theo tiếng sáo tìm thử xem, nhưng âm thanh này chợt trái chợt phải, nàng hoàn toàn không thể xác định phương hướng.

Nàng nhìn chung quanh vừa thấy, bỗng nhiên ngẩn ngơ!

Chẳng biết lúc nào, mấy trăm tướng sĩ toàn bộ đứng lên. Trên mặt mỗi người đều có vẻ bi thương sắc, giống như gười xa quê rất lâu bất chợt nhìn thấy cố hương, vừa buồn vừa vui, vừa chua xót vừa đau lòng, thậm chí, nước mắt chảy ra khóe mắt, từo hai má chảy xuống.

Những người này giống bị người nào đó thao túng linh hồn, từng bước một đi vào trong thành.

Long Phù Nguyệt chấn động, nhìn chung quanh, thấy trên mặt mấy vị phó tướng cũng như thế, vừa vui vừa buồn giống y như những binh lình, mơ mơ màng màng rảo bước đi vào trong thành.

Long Phù Nguyệt biết bọn họ đích thị đã bị tiếng sáo này khống chế, trong thành này không biết có quái vật gì không biết đang chờ bọn họ, cứ đi vào như vậy, đây chính là chỉ có chết chứ không sống nổi.

Chính nàng cũng có chút buồn bực, mình vì sao không bị tiếng sáo này mê hoặc?

Bất quá, hiện tại cũng không phải là thời điểm để tự hỏi.

Nàng chạy đến trước đầu đội ngũ, lên tiếng kêu to: "Các ngươi tỉnh lại, các ngươi nhanh tỉnh lại, làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Những người đó dường như trúng tà thuật, đối với tiếng hò hét của nàng gần như mắt điếc tai ngơ, thẳng tắp đi về phía trước.

Long Phù Nguyệt khẩn trương, liều lĩnh đứng ngay đầu muốn ngăn cản bọn họ.

Vẻ mặt bọn họ đờ đẫn, cũng không thèm nhìn tới nàng, vượt qua nàng tiếp tục đi tới.

Cái này —— Long Phù Nguyệt không khỏi thầm nguyền rủa một tiếng.

Nàng cắn răng một cái, cũng đi theo phía sau đội ngũ, nàng cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc hiện tại là cái gì đang tác quái!

Nàng chân trước vừa mới bước vào trong cửa thành, phía sau cửa thành liền ầm ầm đóng cửa, thanh âm này thật sự không nhỏ, dọa Long Phù Nguyệt nhảy dựng.

284. Chương 284: Giả Dối! Đây Là Giả Dối

Nhìn những binh lình vẫn cặm cụi đi về phía trước như cũ, hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh ở phía sau.

Đến nước này, Long Phù Nguyệt cũng chỉ có thể giả ngu, đi theo phía sau đội ngũ, nàng cũng muốn nhìn xem tiếng sáo này muốn đem bọn họ dẫn tới nơi nào.

Mấy trăm người đang đi đến ngã tư đường của bức tường thành bằng đá đồ sộ.

Long Phù Nguyệt nhìn hướng hai bên, nhanh chóng ngẩn ra!

Trong thành này lại có rất nhiều người qua lại. Hàng hóa bày dọc theo hai bên đường, phồn hoa và náo nhiệt.

Tiếng sáo kia không biết khi nào thì tan biến, chỉ có đám đông huyên náo này là chân thật .

Những đứa bé ở trên đường chạy tới chạy lui , người trưởng thành cũng đang đều lo bận rộn mua bán, cảnh trí không màng danh lợi mà ấm áp. . . . .

Long Phù Nguyệt trong lúc vô ý vừa quay đầu, chợt thấy tại ngôi nhà xanh nhỏ ở gần đó, có hai tiểu hài tử đang đùa giỡn, một phụ nhân áo xanh trên mặt là tươi cười, sủng nịch không màng danh lợi nhìn hai hài tử.

Ở bên cạnh của nàng, có một nam tử đang đứng. Nam tử này tuổi tác tuy rằng không lớn, lại lộ ra một cỗ thông minh tháo vát, giờ phút này, hắn cũng đang nhìn thê tử của hắn, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

Long Phù Nguyệt thấy rõ bộ dạng nam tử này , lại như bị sấm đánh, suýt nữa ngã ngồi!

Nam tử này —— Nam tử này dĩ nhiên là Trương Vân Long!

Long Phù Nguyệt không dám tin vào hai mắt của mình. Nàng theo bản năng quay đầu ở trong quân tìm kiếm thân ảnh của Trương Vân Long .

Vì thế —— Nàng đã tìm được một Trương Vân Long khác!

Trương Vân Long trong quân doanh cũng giống như Trương Vân Long trên đường, trên gương mặt là vô cùng hạnh phúc không màng danh lợi. . . . . .

Hay là ——Trương Vân Long kia là giả ? !

Long Phù Nguyệt cắn răng một cái, chạy tới, đi đến trước tiểu viện kia, đưa tay muốn kéo ống tay áo của hắn: "Trương tướng quân."

Tay nàng cũng đang ở trên người của hắn bất chợt qua, hoàn toàn sờ không tới cơ thể thật!

Giả dối! Đây là giả dối!

Long Phù Nguyệt chưa từ bỏ ý định, lại đi túm áo người phụ nhân mặc áo xanh kia, không hề ngoài ý muốn , tay nàng xuyên qua ở trên người của nàng ta như trước, phụ nhân kia ngay cả vẻ mặt cũng chưa biến sắc!

Thì ra —— Mọi người trong thành này là ảo ảnh! Hoàn toàn không phải chân thật !

Nàng quay đầu nhìn những người khác trong quân ngũ, những người khác đang nhìn về những hướng khác nhau, nhưng trên mặt cũng là một bộ dáng hạnh phúc thỏa mãn .

285. Chương 285: Khóc Òa Lên

Nói vậy bọn họ cũng đang thấy gia đình bọn họ đang cùng nhau an hưởng hạnh phúc thanh bình….

Tiếng sáo lại từ từ vang lên, làn điệu lần này cũng là thật là dồn dập, bi thương, giống như trống trận đang thúc giục.

Trên đường cảnh tượng cũng lặng yên biến ảo. Một biểu chiều thu thê lương, các nam nhân đều chuẩn bị lên đường đều xuất chinh, mà vợ con,cha mẹ của bọn họ đang ở phía sau chảy nước mắt đưa tiễn, ở ngã tư đường tràn ngập hơi thở ly biệt bi thương.

Nhìn lại những binh sĩ, cũng là vẻ mặt bi thương, tựa hồ đang nhớ lại những ngày vừa mới xuất binh…..

Tiếng sáo lại biến đổi, lần này lại là chiến trường chiến hỏa bay tán loạn, khắp nơi là quân binh chết trận , thiếu tay gãy chân , vô cùng thê thảm. Bụi màu vàng là kim cổ, trăm xương loạn thành hàng. . . . . .

Long Phù Nguyệt chỉ nhìn hết hồn, cố nén lại nhìn tiếp, đã thấy 'Trương Vân Long 'kia cũng đang ở trong đống hoang tàn phế tích đó, hắn ngã lăn ở trên mặt đất, ngực cắm một cây đao, hai mắt trợn tròn, tựa hồ là chết không nhắm mắt.

Mà Trương Vân Long trong đội ngũ vẻ mặt cũng tái nhợt, tay đang ôm chặt lấy ngực, chậm rãi tê liệt ngã xuống, giống như một đao kia thực sự cắm vào tim của hắn. . . . . .

Lại nhìn trong đội ngũ những binh lính khác, cũng đều té trên mặt đất, giống y như trong ảo cảnh 'mình' đã chết…….

Hoàn cảnh chung quanh lại đột nhiên biến hóa.

Dường như quay ngược lại trong thành, những thân nhân của những người đã chết trận nhận được tin tức báo tin, toàn bộ mặc đồ tang trắng, khóc chết đi sống lại, ruột gan đứt từng khúc, vô số tiền giấy bay lượn trong gió thu trên không trung. . . . . .

Nước mắt của Long Phù Nguyệt cũng không biết bất giác chảy xuống, nàng ngồi dưới đất, trong cơn đau xót , khóc òa lên . Chỉ cảm thấy trong thiên hạ không có chuyện gì tàn khốc hơn so với chiến tranh, hận không thể đem người đã phát động chiến tranh chộp tới, bóp chết một phen!

Lại nhìn những binh lính cùng mình cùng nhau tiến vào ngôi thành này, tuy rằng nằm trên mặt đất, vẻ mặt giống như đã chết, nhưng khóe mắt mỗi người có mắt nước mắt trào ra. . . . . .

Chẳng biết lúc nào, cảnh tượng lại thay đổi. Vô số bệnh đậu mùa từ không trung chậm rãi rớt xuống, một thanh âm từ từ vang lên: "Ngủ yên đi, đem linh hồn các ngươi giao cho ta. . . . . Nơi này không có ly biệt, không có chiến tranh. . . . . ." Thanh âm này giống như từ bầu trời bao la xa xôi là truyền đến, lại bao phủ khắp mặt đất.

Lại nhìn Trương Vân Long bọn họ, trên mặt hiện ra một tia giải thoát, ánh mắt cũng chầm chậm nhắm lại. . . . . .

Long Phù Nguyệt cũng cảm giác mình mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi quá, nàng cũng chầm chậm nhắm hai mắt lại.

286. Chương 286: Ta Biết Là Huynh!

Một tiếng rít bỗng nhiên vang lên. Tiếng rít này thình lình xảy ra, lại vang dội vô cùng, giống như xe lửa kéo còi hơi vang lên, gần như chấn động điếc lỗ tai Long Phù Nguyệt .

Tiểu hồ ly!

Thân mình Long Phù Nguyệt chấn động, bỗng nhiên thanh tỉnh, trợn mắt vừa thấy, chỉ thấy một bóng trắng chạy tới như bay. Nhào vào trên người của nàng. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ cắn mạnh vào tay Long Phù Nguyệt.

‘ Ôi! ’ Long Phù Nguyệt đau đến kêu to, vung tay lên, đem tiểu hồ ly quăng ra ngoài, kêu lên: "Thối hồ ly! Ngươi làm cái gì?"

Tiểu hồ ly lăn một vòng trên mặt đất, lại nhảy dựng lên. Ánh mắt xanh rờn của nó nhìn Long Phù Nguyệt: "Ngươi đã tỉnh? Thật sự tỉnh?"

Long Phù Nguyệt tức giận nói: " Tiếng rít của ngươi gần như đem lỗ tai của ta chấn điếc! Đương nhiên tỉnh! Cái tên này không bỏ thói quen cắn bậy bạ, đau chết mất."

Quay đầu nhìn lại mọi người, đã thấy sắc mặt những người này càng ngày càng trắng, hô hấp cũng càng ngày càng yếu. . . . . .

Nàng không khỏi nhảy dựng lên: "Ai nha, bọn họ cũng còn chịu tiếng sáo khống chế, đang ở bên trong ảo ảnh, chết tiệt, tiểu hồ ly, mau cứu bọn họ!"

Con mắt xanh rờn Tiểu hồ ly đảo một vòng: "Người này quá lợi hại! Ta không phải là đối thủ. Ta cũng chỉ có thể thử một lần vậy."

Bỗng nhiên lại mở miệng rít lên một tiếng. Tiếng huýt gió lúc cao lúc thấp, khi thì Như Rồng ngâm sư tử rống, khi thì như sói kêu vút cao, hoặc như gió thổi mạnh vào rừng cây, hoặc giống như tiếng mưa rơi trên những đóa hoa ẩm ướt, vô cùng thiên biến vạn hóa.

Mà làn điệu tiếng sáo bất chợt biến đổi một chút, tiếng sáo nhanh hơn, càng về sau giống như những tiếng hòa tấu đồng loạt vang lên, hay giống như vạn mã đag phi như bay trên cánh đồng. Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy tim của mình đập giống như nhịp điệu của tiếng sáo , càng nhảy càng nhanh, chỉ cảm thấy ngực thắng thắn nhấp nhô, vô cùng khó chịu. Nghe một lát sau, trái tim nàng gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực . . . . . .

Mà tiếng sáo cũng dần dần đem tiếng huýt gió của tiểu hồ ly đè ép đi xuống

Gương mặt của Tiểu hồ ly đều trướng thành màu hồng, hiển nhiên cũng dốc hết toàn lực, bỗng nhiên há hốc miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Long Phù Nguyệt chấn động, bỗng nhiên dùng hết toàn lực mở miệng kêu lên: "Đại sư huynh! Ta biết là huynh! Huynh đi ra đây, ta biết huynh chán ghét chiến tranh, nhưng không lẽ huynh thật sự nhẫn tâm giết chết tất cả chúng ta sao? ! Đại sư huynh! Đại sư huynh!"

Nàng giống như liều mạng hô lớn, cổ họng gần như muốn vỡ tung. Nhịp tim của nàng bị tiếng sáo dẫn tới càng nhảy càng nhanh, bỗng nhiên cũng wow một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

287. Chương 287: Chúng Ta Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân. . .

Tiếng sáo bỗng nhiên dừng một chút, có một tia hỗn độn. Tiếng huýt gió của Tiểu hồ ly nhân cơ hội đè lên. Rốt cục chế trụ tiếng sáo. Tuy rằng tiếng huýt gió càng ngày càng vang, cảnh trí xung quanh nhanh chóng biến hóa. Tất cả những cảnh tượng hư ảo đều biến mất không thấy bóng dáng.

Tiếng sáo đột nhiên ngừng lại ngừng, một thanh âm nhẹ thở dài một hơi: "Không nghĩ tới kế hoạch của ta lại thua ở trong tay tiểu nha đầu này!"

Tiếng sáo dừng lại, tất cả ma chú, tất cả ảo giác cũng hoàn toàn biến mất.

Long Phù Nguyệt nhìn xung quanh bốn phía , thấy nơi này là một tòa thành như cũ. Cũng là một tòa thành tan hoang.

Cửa thành sớm sụp xuống, trong thành ngã tư đường cùng phòng ốc không phải sụp xuống thì cũng là rách nát.

Một mảnh tường đổ, nói vậy ngôi thành này là thành hoang đã bị vứt bỏ đi từ rất lâu.

Những binh lính suýt chết cũng chầm chậm mở to mắt, mờ mịt nhìn bốn phía, không biết mình là tỉnh hay là mộng.

Mấy vị phó tướng bản lĩnh cao hơn một chút, tuy rằng bị tiếng sáo kia mê hoặc bị nội thương rất nặng. Trước mắt từng trận biến thành màu đen, nhưng vẫn nhanh chóng gượng đứng bật dậy. Nhưng binh lính khác cũng lung la lung lay đứng lên.

Trương Vân Long nhìn xem tòa thành hoang phế, sau đó nhìn lại Long Phù Nguyệt: "Chúng ta. . . . . Chúng ta tại sao lại ở chỗ này?"

Lại nhìn khóe miệng tiểu hồ ly còn đang chảy máu : "Nó tại sao cũng ở nơi đây?"

Long Phù Nguyệt liền đem chuyện mọi người bị tiếng sáo mê hoặc giản đơn nói một lần. Mọi người lúc này mới chợt hiểu ra, kìm lòng không đậu ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu như không phải có tiểu hồ ly cùng Long Phù Nguyệt, mấy trăm người này chỉ sợ đều đã bỏ xác ở trong này!

Long Phù Nguyệt lại nhìn thoáng qua tiểu hồ ly: "Nga, đúng rồi, ngươi không phải ở lại trong đại doanh sao? Làm sao tìm được đến nơi đây ?"

Thần sắc Tiểu hồ ly có chút uể oải, yếu ớt nói: "Đừng quên ta là hồ ly thượng tiên, ta và ngươi đã đặt khế ước, ngươi gặp nguy hiểm ta đương nhiên sẽ có thể cảm ứng được . . . . . ."

Long Phù Nguyệt kìm lòng không đậu ôm lấy nó, hôn lên cái mũi nó một cái: "Cám ơn ngươi , tiểu hồ ly thượng tiên của ta."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu hồ ly thậm chí có một ít biểu tình thẹn thùng , lông trên mặt hồ ly đều biến thành màu hồng: "Ngươi. . . . . Ngươi là sắc nữ, đừng. . . . . Chúng ta nam nữ thụ thụ bất thân. . . . . ."

Long Phù Nguyệt lúc này tuy rằng đầy bụng tâm sự, nhưng cũng bị tiểu hồ ly làm cho nở nụ cười

288. Chương 288: Nữ Hài Tử Quấn Quít Chặt Lấy

Nhưng là chỉ là cười nhẹ một tiếng, nhớ tới Phượng Thiên Vũ còn không rõ tung tích, nàng lại nhíu mày, vội vàng nói : "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm kiếm Nguyên soái."

Mọi người gật gật đầu, đang muốn phân công nhau hành động. Vô số sương mù bỗng nhiên lại từ bốn phương tám hướng quét tới.

Làn sương mù này vừa tăng nhanh lại vừa đậm đặc, tựa hồ là thời gian một cái nháy mắt, liền tràn ngập toàn bộ trời đất, ngã tư đường nhìn không thấy rồi, tòa thành hoang cũng nhìn không thấy , hết thảy tất cả đều bị lạc tại trong tấm màn sương mù hỗn độn này. Làm cho người ta phân không rõ nam bắc

Long Phù Nguyệt cả kinh, nàng vừa rồi nghe được tiếng thở dài kia , mặc dù chỉ là ngắn ngủn một câu, nàng cũng đã nghe ra thân phận của hắn. Đúng là ' đại sư huynh 'của nàng

Hắn quả nhiên là người của nước Diêu Quang !

Trách không được trong sa mạc hắn lại vứt bỏ mình bỏ chạy một mình, chỉ sợ khi đó hắn cũng đoán ra thân phận của nàng rồi? Hắn không giết mình, còn giúp mình mời tới cứu tinh, có lẽ hắn ta muốn mở cho nàng một con đường.

Mà vừa rồi nàng mới hét lên, chắc là nhiễu loạn tâm cảnh của hắn, cho nên mới phải thua ở tiểu hồ ly. Hiện tại hắn điều chỉnh tâm tình tốt rồi, đương nhiên là muốn quăng lưới bắt gọn.Bây giờ là hai nước giao binh, thời điểm sinh tử tồn vong , ai nương tay, người đó sẽ chết !

Đạo lý này trong sa mạc hắn đã nói qua một lần. Mình cũng không thể quá ngây thơ, mưu cầu hắn sẽ vì một đoạn quan hệ sơ giao ngắn ngủn mà bỏ qua cho tất cả mọi người..., hiện tại, hoàn toàn nên sử dụng bằng bản lãnh của mình!

"Bản lãnh của hắn, chỉ sợ không phải tiểu lâu la, nói không chừng, hắn chính là vị đại Vu sư thần bí nhất Diêu Quang quốc !

Đại Vũ Mao từng nói qua, nước Diêu Quang sức lực nhỏ, binh lính nhân mã vô cùng thiếu hụt, lực lượng chống đỡ quốc gia này đó chính là hai phụ tá đắc lực của hoàng đế, đại vu sư cùng đại tế sư. Nghe đồn hai người bọn họ có sức mạnh thay trời đổi đất. Nhất là đại vu sư, đã tiếp cận với địch nhân bên cạnh . Lại không nghĩ rằng, ta lại có thể hội ngộ hắn, cứng rắn nhận thức thành đại sư huynh, hắn chỉ sợ là lần đầu tiên nhìn thấy người như ta, quấn quýt lấy hắn không buông đi. . . . . .

Trong lòng Long Phù Nguyệt một bên suy nghĩ loạn thất bát tao , một bên hô lớn: "Mọi người không cần kinh hoảng, một người nắm một người, trăm ngàn lần không được tách ra. Chúng ta ra khỏi thành trước nói sau!"

Giờ phút này, Long Phù Nguyệt nghiễm nhiên thành người tâm phúc của một nhóm người này. Mọi người nắm chặt lấy tay nhau, xếp thành một hàng dài, đi về hướng ngoài thành.

289. Chương 289: Tất Cả Mọi Người Không Thấy

Sương mù ban nãy vẫn còn mờ mịt, Long Phù Nguyệt đã muốn thấy rõ, cửa thành ở trước mắt không đến một trăm mét. Hơn nữa con đường này vừa thẳng vừa đều, không cần quanh co.

Trương Vân Long đi ở tuốt đàng trước, Long Phù Nguyệt ôm tiểu hồ ly đang bị thương theo sát phía sau hắn , ở mặt sau là một chuỗi binh lính dài giống như kẹo hồ lô.

Cứ như vậy, thời gian kéo dài khoảng một nén nhang, nhưng vẫn như cũ nhìn không thấy cái cửa thành cũ nát kia .

Chung quanh sương trắng tràn ngập, sương mù kia dày đặc như bơ, hơn nữa dị thường bị đè nén, Long Phù Nguyệt gần như thấy không rõ tiểu hồ ly đang ôm chặt trong lòng .

Bốn phía tĩnh lặng đáng sợ, vốn đây là một tòa thành trống không vứt đi , không có động tĩnh gì là đương nhiên , nhưng trong này lại yên lặng bất thường, không phải hoàn toàn không có tiếng vang, mà là cái loại âm trầm này , cảm giác tĩnh mịch này, ngay cả mình hô hấp cùng tim đập cũng không cảm nhận được giống nhau, giống như đây không phải một tòa thành trống không mà là một ngôi mộ.

Chỉ có tiếng bước chân mọi người đá đạp đá đạp , từng bước một như người đang đi trên đầu quả tim.

Tại sao vẫn chưa nhìn thấy cửa thành? Hay là lại đụng tới quỷ đánh tường rồi? Trong lòng Long Phù Nguyệt âm thầm bồn chồn.

"A!" Nơi cuối của đội ngũ bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm . Tiếng kêu thê lương, lọt vào tai kinh tâm động phách.

"Làm sao vậy?" Trương Vân Long trầm giọng hỏi.

"Tướng. . . . . Tướng quân. . . . . Người mà tôi đang nắm, không. . . . . Không thấy. . . . . A!" Lại là một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi, người vừa trả lời cũng không có động tĩnh.

Mà ở chỗ sâu trong làn sương mù dày đặc , đã có một tiếng động nhai nuốt xương và thịt truyền ra. Làm ọi người đền trợn mắt kinh hoàng.

Trong sương mù dày đặc có ẩn chứa quái thú ăn thịt người !

Nhận thức này làm cho tất cả mọi người kinh hoảng nhảy dựng lên.

Trong tiếng kêu sợ hãi, tất cả mọi người đều chạy tứ tán ra bốn phía .

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, hét lên: "Mọi người không đươuọc chạy bốn phía , cùng một chỗ mới an toàn một ít." Nhưng mà thanh âm của nàng như là bị làn sương mù này nuốt mất, đừng nói là người khác, chính bản thân nàng cũng gần như không nghe rõ.

Cũng tại thời gian một cái nháy mắt như vậy , tất cả mọi người không thấy.

Đứng ở tại chỗ , chỉ còn lại mình nàng cùng tiểu hồ ly còn có Trương Vân Long!

Sắc mặt của Trương Vân Long tái nhợt, tựa hồ đã bị kinh hách cũng không nhỏ, nhưng hắn vẫn gắt gao che ở trước mặt Long Phù Nguyệt , run giọng nói: "Quận chúa, đừng. . . . . Đừng sợ! Mạt tướng liều chết cũng phải bảo vệ quận chúa chu toàn."

290. Chương 290: Cổ Tổ Tông

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Chúng ta cùng nhau xông ra trước đi nói sau."

Trương Vân Long lúc này rốt cuộc bất chấp cái gì nam nữ hữu biệt, lôi kéo một bàn tay Long Phù Nguyệt, lại đi thẳng về phía trước.

Một trận gió bỗng nhiên không biết từ nơi nào thổi qua . Thổi khắp cả người đều phát lạnh, đồng thời cũng đem sương mù dày đặc trước mắt thổi tan một chút. Ở trong sương mù loãng ra hiện ra một bóng đen mơ mơ hồ hồ !

Bóng đen kia giống con hổ, lại lớn hơn so với hổ

, toàn thân đều là hoa văn màu sắc rực rỡ , thân hình run rẩy, toàn thân cơ bắp tựa hồ cũng ở nhúc nhích và cử động. . . . . .

Ánh mắt sáng quắc của nó nhìn sang về hướng bên này. Đôi mắt màu xám tro kia đang cùng ánh mắt Long Phù Nguyệt bên này giao nhau

Trong lòng Long Phù Nguyệt run lên bần bật: “Đó là cái gì vậy?”

Ngón tay bất giác nắm chặt bảo kiếm bên hông .

Vật kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vọt mạnh về hướng bên này!

Trương Vân Long thất thanh kêu to, hắn tuy rằng sợ muốn chết, nhưng vì bảo vệ Long Phù Nguyệt, cắn răng một cái, rút đao muốn xông lên nghênh chiến.

Hắn còn chưa kịp vọt tới trước mặt quái vật kia

Một bóng người đột nhiên từ trong sương mù dày đặc lao tới, vừa vặn cùng quái vật kia đến đây mặt đối mặt. Long Phù Nguyệt thấy rõ, đây đúng là một binh lính của Thiên Tuyền Quốc. Hắn đánh bậy đánh bạ chạy đến nơi đây.

Người nọ sợ tới mức kêu to một tiếng, xoay người liền trốn, vẫn chưa chạy được hai bước, trên người quái vật kia bỗng nhiên tăng vọt ra một đôi râu, giống như rắn bò lên eo của người này, cuốn mạnh về phía sau một cái, đồng thời nó mở ra miệng to như chậu máu, răng rắc một tiếng, đem đầu người binh lính kia cắn xuống! Đáng thương người lính kia ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã trở thành thức ăn cho quái vật kia

“Long! Đây là Cổ Long!” Long Phù Nguyệt kêu to lên.

Hôn mê! Đây chính là cổ tổ tông của tất cả các loại cổ a! Nhưng tại sao trong tòa thành hoàng này lại có thứ này? !

Long Phù Nguyệt sợ tới mức hai chân đều run lên.

Cổ Long ăn hết người lính kia, lại từng bước một đi về hướng Long Phù Nguyệt.

Trương Vân Long tuy rằng cũng sợ cả người phát run, nhưng hắn dù sao cũng là một đại tướng quân, năng lực phản ứng so với người bình thường cao hơn nhiều.

Hắn kéo tay Long Phù Nguyệt lại : “Chạy mau! Chạy mau!”

291. Chương 291: Cắn Một Ngụm Hết Giận!

Lôi kéo Long Phù Nguyệt bỏ chạy.

Vẫn chưa chạy được hai bước, trên đỉnh đầu có một ngón gió vù vù thổi qua. Cổ Long đã ngăn cản con đường hai người đi đến .

Trương Vân Long không nghĩ tới Cổ Long này hành động nhanh như vậy. Sợ tới mức thay đổi sắc mặt, lại đem Long Phù Nguyệt đẩy mạnh : “Quận chúa, ngài đi trước! Thuộc hạ sẽ ngăn nó lại!”

Cầm kiếm hướng con Cổ Long kia bổ tới.

Cổ Long kia dùng đầu ngăn lại, thân mình co rụt lại, một đao này của Trương Vân Long liền bổ vào khoảng không.

Một người, một con rồng quần đấu lại với nhau.

Chung quanh sương mù bị quấy quay cuồng, giống như mở nồi nước đang sôi.

Hai chân Long Phù Nguyệt như nhũn ra, tuy nhiên nó không chịu đi. Nàng biết Trương Vân Long tuy rằng võ công không tồi, nhưng cũng không phải là đối thủ con Cổ Long này , có lẽ chỉ trong một lát, hắn cũng sẽ trở thành thức ăn của con Cổ Long. . . . . Nàng làm sao nhẫn tâm bỏ rơi hắn một mình đào tẩu?

Đang trong lúc sợ hãi , chợt nghe tiếng kêu đau đớn của Trương Vân Long, nàng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Trương Vân Long giống như một người máu, một cánh tay trái dĩ nhiên không thấy. Người cũng té ở trên mặt đất.

Mà trong mắt Cổ Long kia là một mảnh thị huyết hồng mang, mở ra miệng to như chậu máu, hướng đầu Trương Vân Long cắn tới!

Mắt thấy Trương Vân Long gặp nguy cấp, máu của Long Phù Nguyệt sôi lên, rốt cuộc bất chấp mọi thứ, rút kiếm hướng ánh mắt con Cổ Long kia đâm tới. Con cổ Long kia tựa hồ đối với ánh mắt của nó giám sát thập phần chặt chẽ, Đại Đầu lay động, lui về phía sau hai bước.

Thừa dịp lúc Cổ Long tránh né, Long Phù Nguyệt một phen kéo Trương Vân Long, liền lui về phía sau . Vừa mới lui hai bước, tiếng gió bên tai lại vang lên, Cổ Long đã ngăn ở trước mắt bọn họ , chặn đường đi.

Lúc này đây, đầu của nó cách hai người Long Phù Nguyệt quá gần, Long Phù Nguyệt thậm chí nghe thấy miệng hơi thở tanh hôi của nó .

"Nha , không nghĩ tới ta sẽ chết ở chỗ này!" Nàng đương nhiên không cam lòng cứ chết như vậy , đang muốn kêu gọi tiểu thanh xà ra , tiểu thanh xà tuy rằng không phải đối thủ của vật này , nhưng có thể cắn nó một ngụm, cũng coi như thay mình trút giận.

Từ rất xa bỗng nhiên truyền ra một tiếng sáo cực kỳ ngắn ngủi .

Tiếng sáo này vang lên. Thân mình con Cổ Long chấn động, lui về phía sau từng bước. Một đôi mắt đỏ như máu có một tia không cam lòng. . . . . .

Long Phù Nguyệt vừa thấy thời cơ khó được, cuống quít nâng Trương Vân Long dậy vội vàng thối lui về phía sau .

292. Chương 292: Lần Này Ta Thiếu Chút Nữa Lại Chết Vưởng Rồi!

Con Cổ Long kia tựa hồ không cam lòng mỹ thực đến miệng cứ đào tẩu như vậy, rống lớn một tiếng, lại muốn nhào đầu về phía trước. Tiếng sáo kia lại hợp thời vang lên.

Con Cổ Long tựa hồ đối với tiếng sáo này có chút kiêng kị, Đại Đầu lắc lắc dao động, ánh sáng trong đôi mắt màu xám quang mang chớp đảo không chừng. Có chút do dự. . . . . .

Cũng trong lúc nó đang ngây người một lúc, Long Phù Nguyệt kéo Trương Vân Long lại ẩn vào trong sương mù dày đặc.

Một thanh âm già nua đầy giận dữ bỗng nhiên vang lên: "Cổ Nhược, ngươi lại phá hư chuyện tốt của ta !"

Một tiếng huýt sáo cổ quái đột nhiên truyền tới. Cổ Long kia phảng phất là nhận được chỉ lệnh, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, truy tìm tung tích của hai người Long Phù Nguyệt.

Trương Vân Long bị thương rất nặng, đã hôn mê bất tỉnh. Thân mình hắn cao lớn , Long Phù Nguyệt đã dùng hết tất cả các khí lực, mới lôi kéo được hắn , ở trong sương mù dày đặc liều mạng chạy trốn.

Nàng vừa mới đi vội mấy chục bước, trước mắt bóng trắng chợt lóe, nàng thu chân không kịp, đánh vào trên người của hắn. Lần này trước mắt nàng sao xẹt chim nhỏ bay loạn, một hơi suýt nữa không thở nổi.

Nàng chấn động, nghĩ đến lại bị con Cổ Long kia chặn đứng, không chút nghĩ ngợi, vung kiếm lên, miệng hô to: "Ta liều mạng với ngươi!"

Một kiếm này của nàng đâm vào khoảng không, cổ tay lại bị người bắt lấy: "Phù Nguyệt, là ta!"

Thanh âm rất quen thuộc ! Long Phù Nguyệt nháy mắt ngây người, trước mắt nàng là sương mù dày đặc đến mức không thể nhìn thấy gì cả, làm cho nàng không nhìn thấy bóng người mới tới, chỉ thấy một cái bóng trắng mơ hồ

Cũng trong lúc nàng đang ngây người, người nọ vung tay kéo mạnh, Long Phù Nguyệt đã ở trong lồng ngực ấm của hắn. Mà Trương Vân Long trên lưng Long Phù Nguyệt lại tát một tiếng rơi trên mặt đất.

"Tốt rồi, tốt rồi, không có việc gì . Không có việc gì . Là ta. Phù Nguyệt, là ta."

Bên tai thanh âm quen thuộc cùng mùi hương thoang thoảng đặc thù trên thân thể người nọ, làm cho Long Phù Nguyệt cứng ngắc đứng ở nơi đó, nàng mở to hai mắt muốn nhìn kỹ nhìn hắn, nhưng cái gì cũng thấy không rõ.

Nàng bỗng nhiên wow một tiếng khóc lên: "Đại Vũ Mao, ngươi là tên hỗn đản! Ta nói đi theo ngươi, ngươi không cho ta đi theo, lần này ta thiếu chút nữa lại vất vưởng rồi!"

293. Chương 293: Ta Sẽ Không Bỏ Nàng Lại. . . . . ."

Người tới chính là Phượng Thiên Vũ, thân thể hắn cũng hơi có chút run run, ôm nàng thật chặt : "Được rồi, đừng khóc, đừng khóc, là ta không tốt, ta sẽ không bỏ nàng lại. . . . . ."

Tay hắn vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, lại vỗ trúng một tay ẩm ướt, hắn hơi sửng sờ, trái tim hắn trầm xuống mạnh mẽ, run giọng nói: "Nha đầu, nàng bị thương? Tại sao lại chảy nhiều máu như vậy. . . . . ." Một đôi tay theo bản năng ở trên người Long Phù Nguyệt sờ soạng, muốn tìm ra miệng vết thương trên người nàng .

Long Phù Nguyệt cuống quít né tránh: "Ta không bị thương, là Trương tướng quân, hắn bị thương. Ai nha, thương thế của hắn rất nặng, ngươi mau cứu hắn!"

Nàng cúi người sờ soạng ở trên mặt đất, cuối cùng lại sờ soạng đến thân mình Trương Vân Long. Nàng còn chưa kịp nói chuyện, Phượng Thiên Vũ đã đem thân mình Trương Vân Long nâng dậy, cũng thuận tay điểm huyệt đạo chung quanh vết thương của hắn , cầm máu.

Một trận Cuồng Phong cực lạnh bỗng nhiên thổi lại đây. Đem sương mù chung quanh bọn họ thổi tan, Long Phù Nguyệt thét một tiếng chói tai: "Cổ Long lại tới nữa!"

Theo tiếng kêu của nàng, con Cổ Long mềm mại như từ trên trời giáng xuống. Uy phong lẫm lẫm đứng ở trước mặt ba người .

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại: "Phù Nguyệt, ngươi thay Trương tướng quân băng bó, ta tới đối phó quái vật này !"

Trái tim của Long Phù Nguyệt phốc phốc nhảy loạn, kêu lên: "Ngươi hãy cẩn thận, đây là Cổ Long, là cổ tổ tông của các loại cổ trong thiên hạ , điểm yếu của nó là cặp mắt!"

Phượng Thiên Vũ ha ha cười: "Tốt! Biết điểm yếu của nó sẽ dễ làm hơn!"

Thân hình hòa cùng với kiếm như một ánh chớp, đánh về hướng con quái vật!

Con Cổ Long kia dường như là bại tướng dưới tay của Phượng Thiên Vũ , vừa thấy hắn ở trong này, trong đôi tròng mắt màu xám hiện lên một chút kinh hoàng.Thân mình nó co rụt lại, giống như muốn trốn, nhưng Phượng Thiên Vũ lần này chặn đứng nó, lại đã biết điểm yếu nó, làm sao có thể dễ dàng thả nó. Lạnh lùng thốt: "Hoa Nê Thu, chúng ta vẫn chưa phân ra thắng bại mà, chịu chết đi!"

Thân pháp của hắn giống như tia chớp, cùng cổ Long kia quay cuồng đấu ở tại một chỗ.

Long Phù Nguyệt kinh hãi run rẩy nhìn một hồi, công lực nàng tuy rằng không đủ, nhưng vẫn là có thể nhìn ra Phượng Thiên Vũ cũng không có dấu hiệu bị thua. Nàng thoáng buông tâm một chút , thế này mới cúi đầu băng bó giúp Trương Vân Long .

294. Chương 294: Tiếp Tục Ca Hát

Trương Vân Long cũng từ từ tỉnh lại, hắn đau đến sắc mặt trắng bệch, lại không kêu lên một tiếng. Nhìn thấy thân ảnh Phượng Thiên Vũ, hắn than dài một hơi. Quẩy người một cái. Liền đứng lên, không chớp mắt nhìn trận tranh đấu trong sân , tùy thời dự bị tiến lên hỗ trợ.

Trận chiến đấu càng lúc càng lớn, tiếng gió cũng càng ngày càng cao, một người, một con rồng thân pháp đều là nhanh đến cực điểm, sương mù chung quanh nhanh chóng tản ra bốn phía. Phượng Thiên Vũ kiếm quang lòe lòe, không rời hai mắt Cổ Long, toàn thân Cổ Long cứng rắn như sắt, nhưng lại bảo vệ đôi mắt thập phần giám sát chặt chẽ.

Trong lòng Long Phù Nguyệt bất chợt có sáng kiến, bỗng nhiên vỗ cánh tay một cái: "Tiểu Thanh, đi cắn vào mắt của nó!"

Một bóng màu xanh bay ra. Giống như điện quang chợt lóe, hướng về Cổ Long kia liền vọt tới.

Thân mình Tiểu thanh xà mặc dù nhỏ, nhưng linh hoạt dị thường, thân mình uốn lượn trên không, vây quanh Cổ Long kia đảo quanh, thình lình xông đến công kích cặp mắt của nó.

Tiểu thanh xà này vừa gia nhập trận chiến , Cổ Long nhất thời có chút trứng chọi đá , chú ý trái không giữ được phải công kích bối rối không yên, thập phần vội vàng. . . . . .

Long Phù Nguyệt cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thế này mới nhớ tới tiểu hồ ly: "Di, tiểu hồ ly chạy đi đâu rồi? Hôn mê, nó sẽ không chạy lạc mất chứ?" Muốn đi tìm kiếm, nhưng này trong sương mù không biết còn cất dấu cái gì, nàng thật là không có lá gan đi tìm một mình .

Đang có chút do dự, chợt nghe trong sương mù truyền đến một tiếng huýt sáo véo von, Cổ Long kia nghe được tiếng cười, giống như ăn thuốc kích thích, khí lực bạo tăng, động tác nhanh gấp mấy lần. Đã phá tan mấy tình thế bất lợi

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, biết là chủ nhân con Cổ Long này giở trò quỷ, dùng tiếng huýt sáo khống chế Cổ Long tiến công. Trong nội tâm nàng vừa động, bỗng nhiên kéo lấy tay áo Trương Vân Long : ", Chúng ta ca hát!"

"Hát. . . . . Ca hát?" Trương Vân Long không biết nàng trúng phải ngọn gió gì, tự dưng lại muốn ca hát.

Long Phù Nguyệt gật gật đầu: "Đúng, ca hát, , ta dạy cho ngươi, chúng ta chẳng những phải hát, còn phải hát thật lớn!"

Nàng cũng không quản Trương Vân Long có đồng ý hay không, đằng hắng một tiếng liền hát lên: "

Núi Thanh Sơn dài hơn trăm dặm

Đỉnh núi cao cao chắn mắt tầm nhìn

Núi xanh xanh, cao hơn mây trời

Những đám mây trắng bay lượn ở khắp nói

Núi Thanh Sơn dài hơn trăm dặm

Sói trên đồi có đôi mắt đỏ hồng

295. Chương 295: Hắn Không Ổn

Bài hát Đứng ở trên đồi cao cao vút, dũng cảm, làm người ta phấn chấn. Bị từ cổ họng Long Phù Nguyệt gào thét ra ,lại trở thành một loại phong tình thô ráp.

Giọng của nàng thật sự là không nhỏ, nhất thời đè lại tiếng huýt sáo kia

Cổ Long lắc lắc lỗ tai, nó nghe không được tiếng huýt sáo, động tác lại chậm lại.

Tiếng huýt sáo kia ngừng lại một chút, bỗng nhiên cũng trở nên sắc nhọn , lại xuyên qua từ trong tiếng ca của Long Phù Nguyệt .

Trương Vân Long cũng bỗng nhiên sáng suốt hẳn, đã biết dụng ý ca hát của Long Phù Nguyệt lần này . Hắn cũng không quan tâm giọng mình có dễ nghe hay không, đằng hắng cổ họng bắt đầu gào khan theo Long Phù Nguyệt .

Hắn hát tuy rằng không đúng nhịp điệu, nhưng giọng thật lớn, giống như gào khóc thảm thiết , rất nhanh chóng làm cho tiếng huýt sáo kia áp chế đi xuống.

Chợt nghe xa xa một tiếng rít, bóng trắng chợt lóe, tiểu hồ ly từ trong sương mù chui ra. Nghe được Long Phù Nguyệt ca hát, nó cũng rít thật mạnh lên.

Lần này, tiếng huýt sáo kia rốt cuộc nghe không thấy. . . . . .

Trong lúc kịch chiến, chợt nghe một tiếng rống thảm thiết kinh thiên động địa của con Cổ Long kia, trường kiếm của Phượng Thiên Vũ đã đâm vào mắt phải của nó .

Cùng lúc đó, tiểu thanh xà cũng một ngụm cắn trúng mắt trái nó .

Vô số máu đen giống như suối phun phun tới, Long Phù Nguyệt kêu lên vui mừng một tiếng : “Thành công!”

Cũng gần như ngay trong nháy mắt này, ở chỗ sâu trong sương mù cũng truyền đến một tiếng hét thảm kinh tâm lọt vào tai. Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, tiếng kêu thảm thiết này thật là già nua, hiển nhiên là một lão nhân.

Trong nội tâm nàng vừa động, chợt nhớ tới một truyền thuyết của tổ tông, Cổ được luyện càng lợi hại, thì lại càng dễ dàng có huyết mạch tương liên cùng người nuôi nấng . Cổ Long này là tổ tông trong cổ , như vậy người chăn nuôi nó chỉ sợ đã cùng nó hợp hai làm một . Cổ Long bị thương, cũng tương đương người kia bị thương.

Người kia không cần hỏi, đích thị là cổ sư lớn nhất nước Diêu Quang —— Đại tế sư rồi!

Thì ra chẳng những là Đại sư huynh của nàng đến đây, ngay cả này đại tế sư cũng tới! Hai đại pháp sư nước Diêu Quang này cùng tiến vào trận, trách không được làm cho Phượng Thiên Vũ cũng gặp hạn té ngã.

Trong sương mù lại một tiếng nói kinh hoảng vang lên: “Cổ Nhược, ngươi mau giúp đại tế sư một chút, hắn không ổn rồi!”

Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo thản nhiên nói: “Hoàng thượng, là chính bản thân hắn không nên thả Ác Long này đi ra, hiện tại Ác Long bị giết, thần tiên cũng cứu không được hắn.”

296. Chương 296: Ngươi Mang Châu Báu Mời Ta, Ta Cũng Không Thèm Đến

Thanh âm già nua kia bỗng nhiên tru lên : “Cổ Nhược, là ngươi cố ý ! Ta với ngươi luôn luôn bất hòa, cho nên ngươi mới có thể thấy chết mà không cứu!”

Âm thanh trong trẻo kia nhẹ nhàng trào phúng: “Cũng không phải ta thấy chết không cứu, mà là Cổ Long này của ngươi rất ác, nó đã ăn sâu vào tâm ngươi, nên không thể cứu. . . . . .”

‘ Ha ha ha ha” Thanh âm già nua kia bỗng nhiên cười như điên: “Cái gì gọi là không thể cứu? ! Ngươi rõ ràng là muốn mượn tay của bọn hắn loại trừ ta! Như thế nước Diêu Quang chính là thiên hạ một mình ngươi rồi . Hoàng thượng, hắn muốn một mình phát triển an toàn!”

Thanh âm kinh hoảng lúc trước hỏi vội: “Cổ Nhược, ngươi. . . . . Hai người các ngươi đều là cánh tay đắc lực của ta , ngươi mau cứu hắn.”

Âm thanh trong trẻo kia bỗng nhiên trở nên lạnh băng: "Hoàng thượng, người không tin vi thần?"

Hoàng thượng tựa hồ ngẩn ngơ, cuống quít nói : "Không. . . . . Không phải, trẫm tin tưởng ngươi. Nhưng. . . . . Nhưng. . . . . Đại tế sư thật sự hết thuốc chữa sao?"

Đại vu sư Cổ Nhược lạnh lùng thốt: "Cổ Long cùng ông ta đã thành nhất thể, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, Cổ Long kia đã chết, ông ta đương nhiên cũng không sống nổi."

"Hoàng thượng, người không cần cầu hắn. Hắn là hận vi thần, hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh, hắn lại cùng vi thần nội chiến. . . . . ." Lão đại tế sư bị thương kia không cam lòng cứ chết đi như vậy , một lòng muốn đem Cổ Nhược dụ dỗ.

Tiếng cười lạnh lùng của Cổ Nhược vang lên: "Ngươi đừng quên, là ai đưa tới trận chiến tranh này? ! Diêu Quang quốc ta không tranh sự đời, bá tính an cư lạc nghiệp, là ngươi phái người giả mạo cống phẩm đến Thiên Tuyền Quốc, vọng tưởng độc hại những người đứng đầu Thiên Tuyền Quốc. . . . . Nhưng bây giờ làm cho dân chúng nước Diêu Quang cùng chịu tao ương với ngươi!"

Đại tế sư kia tựa hồ có chút đuối lý, kêu lên: "Ta. . . . . Ta cũng là vì nước Diêu Quang suy nghĩ, Thiên Tuyền quốc dã tâm bừng bừng , một lòng muốn thôn tính tiêu diệt sáu nước khác, chúng ta không động thủ trước, bọn họ cũng sẽ đánh tới !"

"Buồn cười! Nước Diêu Quang của ngươi tận cùng hẻo lánh, lại ở chỗ xa xôi, nếu như không phải các ngươi công nhiên khiêu khích, cho dù ngươi đem châu báu đến mời ta, ta cũng không thèm đến !"

Một tiếng nói lười biếng bỗng nhiên vang lên, ngay bên cạnh hoàng thượng của nước Diêu Quang không xa !

Quốc quân nước Diêu Quang hoảng sợ, ở trên một tòa đài cao trực tiếp nhảy lên. Muốn hướng đến người đang ẩn phía sau Vu sư Cổ Nhược.

Cổ Nhược đại vu sư khẽ thở dài một hơi: "Yên tâm, ở chung quanh đài cao thần có thiết kế kết giới, hắn không qua được ."

297. Chương 297: Đại Vu Sư Cổ Nhược

Phượng Thiên Vũ nắm tay Long Phù Nguyệt đứng ở dưới đài cao, ven đường lại bị Long Phù Nguyệt bài trừ mấy đạo cổ chắn.

Long Phù Nguyệt cuối cũng cũng gặp lại được vị Cổ Nhược đại vu sư kia .

Hắn lúc này vẫn mặc một thân áo bào trắng rộng thùng thình như cũ tóc đen xõa dài như nước chảy, trên gương mặt tuấn dật thản nhiên không có một tia biểu tình.

Mà ở bên người hắn, ngồi một vị mặc long bào, chừng ba mươi tuổi, gương mặt đen giống như người sa mạc thông thường, trên mặt của hắn có một tia kinh hoảng.

Mà ở trên. Có một vị lão giả nằm ngửa, trong đôi mắt của ông ta có máu tươi còn đang ồ ồ chảy ra, thân mình hơi có chút run rẩy, nói vậy còn chưa chết.

Hoàng đế kia vừa thấy Phượng Thiên Vũ đứng ở dưới đài, sợ tới mức suýt nữa từ trên ghế rồng té xuống. Hắn run giọng nói: "Hắn. . . . . Hắn đến đây!"

Phượng Thiên Vũ vừa thấy tướng mạo vị đại vu sư kia thân mình cũng chấn động: "Diệu Bạch sư huynh, thật là huynh! Tại sao huynh lại ở chỗ này?"

Cổ Nhược đại vu sư thản nhiên nhướng mày: "Cửu vương gia, ngài nhận lầm người, ta là Cổ Nhược, không phải Diệu Bạch sư huynh gì của ngài."

Phượng Thiên Vũ cau mày thật chặt, trên mặt đột nhiên hiện ra một nụ cười xấu xa: "Huynh không thừa nhận cũng không sao, dù sao ta biết huynh là Diệu Bạch sư huynh của ta là được rồi. Huynh không tiếp nhận ta cũng không sao, chẳng lẽ huynh cũng không muốn nhận thức sư phụ? Lão nhân gia ông ta là phi thường nhớ thương huynh."

Hoàng đế đầy kia bụng hồ nghi, nhìn Phượng Thiên Vũ, rồi nhìn lại Cổ Nhược, trên mặt hiện ra một tia kinh hoảng —— Nếu như đại vu sư của mình thật là sư huynh của vị Cửu vương gia này , vậy mình có thể thật lớn không ổn rồi!

Hắn bỗng nhiên kêu lên: "Cửu vương gia, sứ giả kia không phải trẫm phái đi . Là —— Là đại tế sư tự chủ trương, hiện tại ông ta đã bị hứng chịu sự trừng phạt, ngài cũng nên lui binh chứ?"

Khóe môi Phượng Thiên Vũ mỉm cười, liếc mắt nhìn vị hoàng đế kia: "Ta đã đến đây, há có thể cho ngươi tùy tùy tiện tiện hai câu nói liền đuổi đi. . . . . ."

"Vậy —— Ngươi muốn như thế nào?" Hoàng đế nơm nớp lo sợ .

"Ngươi nói thử xem?" Phượng Thiên Vũ bắt đầu trò chơi mèo vờn chuột. Trong tay hắn vuốt vuốt bảo kiếm, lại hướng về phía trước đi từng bước, trên khuôn mặt tuấn tú nhìn như không thèm để ý, giống như một con báo nhỏ. Đã tràn ngập nguy hiểm không lường trước được.

"Trẫm. . . . . Trẫm nguyện phục tùng, hướng Thiên Tuyền Quốc xưng thần. . . . . ." Hoàng đế càng ngày càng khẩn trương, cuống quít nói.

298. Chương 298: Châm Ngòi

"Nếu ta không muốn thì sao?" Lông mày Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch.

Hoàng đế kia còn chưa kịp nói, tiếng nói đại vu sư thản nhiên vang lên: "Cửu vương gia, ngài đừng quên, mấy trăm người của ngài còn vây ở trong kết giới của ta . Diêu Quang quốc đam mê hòa bình, chỉ cần ngài lui binh, ta sẽ thả người của ngài."

Trên mặt Phượng Thiên Vũ không có bất kì biểu hiện nào, kỳ thật trong lòng cũng thầm giật mình. Kết giới chung quanh đài cao này lợi hại phi thường, hắn vừa mới nhìn như lơ đãng đi thử một bước, lại một bước, kỳ thật đã tốn rất nhiều khí lực.

Hắn suy nghĩ cực nhanh. Diêu Quang quốc này cằn cỗi muốn chết, hắn hoàn toàn chiếm lĩnh nó cũng không có nhiều ích lợi. Huống chi lần này xuất chinh thuần túy là vì báo thù, hiện tại nếu đầu đảng tội ác đã chết, hắn cũng nên nhân cơ hội này mà lui binh. . . . . .

Hắn ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói : "Diệu Bạch sư huynh, huynh đã nói lời này, ta sẽ nể của mặt của huynh , nhận lời hứa của vị quốc quân này . . . . . ."

. . . . . .

Sương trắng rốt cục tan đi , binh sĩ của Thiên Tuyền quốc đang ở trong sương, mù quáng chạy trốn đột nhiên nhìn thấy Phượng Thiên Vũ, phát ra tiếng hoan hô như sấm sét.

"Các huynh đệ, chiến tranh đã xong! Chúng ta về nhà!" Phượng Thiên Vũ tiêu sái vung tay lên.

"Về nhà! Về nhà! Về nhà!" Gần như tất cả mọi người hoan hô ầm ĩ. Trên mặt vô cùng cuồng nhiệt, tựa hồ nhà đang ở trước mắt. . . . . .

Long Phù Nguyệt cũng cười híp mắt lại, rốt cục có thể rời khỏi địa phương phân chim cũng không có này . Nếu cứ tiếp tục ở lại nơi này, nàng sẽ bị phơi nắng thành than đen.

Trong lúc vô ý vừa ngẩng đầu, lại rơi vào ánh mắt đen nhánh của vị đại vu sư kia , tròng mắt của hắn lưu chuyển là —— Một tia thương hại?

"Sao lại thế này? Hắn tại sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta ? Hay là —— Hắn đoán được cái gì? Hoặc là nhìn ra cái gì?" Trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, suýt nữa hỏi thành tiếng.

Nàng nhìn người bên cạnh, Phượng Thiên Vũ, trên mặt Phượng Thiên Vũ cười bình thản, hắn tùy tay đem thư xin hàng của nước Diêu Quang đặt ở trong lòng, nhìn Cổ Nhược liếc mắt một cái: "Đại sư huynh, huynh xác định muốn ở lại địa phương một con chim bay cũng không có? Nơi này hoàng đế cũng không tín nhiệm huynh. . . . . ."

"Không. . . . . Không đúng, trẫm thập phần tin tưởng đại vu sư! Ngươi. . . . . Ngài đừng vội châm ngòi quan hệ quân thần của chúng ta !" Hoàng đế nước Diêu Quang kêu lên, hắn vốn định trách cứ Phượng Thiên Vũ , nhưng nhìn lên thấy đôi mắt lạnh lùng của hắn, hai chữ ' nói bậy ' này lại rụt trở về.

299. Chương 299: Tại Sao Lòng Ngươi Cứ Hướng Ra Bên Ngoài Thế ?

Cổ Nhược thản nhiên liếc Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái: "Các hạ đã nhận lầm người, ta không phải sư huynh của các hạ."

Phượng Thiên Vũ cười ha hả: "Vô luận huynh có thừa nhận hay không, ta cũng xem huynh là sư huynh của ta . Tốt, huynh nhớ kỹ, biên giới của Thiên Tuyền Quốc vĩnh viễn rộng mở cho huynh. Chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại!"

Chắp tay, cùng Long Phù Nguyệt, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới vị quốc quân nước Diêu Quang kia một cái, dẫn theo một đám binh tướng nghênh ngang rời đi.

Long Phù Nguyệt lặng lẽ quay đầu liếc mắt nhìn Cổ Nhược lần nữa, thấy hắn áo trắng phiêu phiêu đứng ở đó, giống như tiên hạ phàm, không khỏi âm thầm thầm oán Phượng Thiên Vũ: "Đại Vũ Mao, ngươi cũng quá hư hỏng rồi, nào có ai bức người đến đường cùng như vậy chứ ?Ngươi là cố ý muốn cho quân thần bọn họ bất hòa có phải hay không?"

Lúc này đã đã ra khỏi tòa phế thành, Phượng Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, cười nhẹ: "Ta chính là muốn quân thần bọn họ bất hòa! Hoàng đế này không đáng phụ tá, sư huynh ở tại nơi này cũng quá thiệt thòi cho huynh ấy. Không dùng thuốc kích thích mãnh liệt huynh ấy cũng sẽ không rời đi."

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái: "Thật sự âm hiểm! Ngươi không sợ vị hoàng đế tức giận giết hắn sao?"

Phượng Thiên Vũ điểm lên mũi thon của nàng một cái : "Nàng thật là một tiểu ngu ngốc, lấy bản lãnh của sư huynh, nàng cho là hoàng đế yếu đuối kia có thể giết được huynh ấy sao?"

Long Phù Nguyệt ngẫm lại cũng đúng, nên không nói gì nữa. Qua sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Huynh ấy thật sự là đại sư huynh sao? Ta nhớ sư phụ đã từng nói, y thuật của huynh ấy kinh người, khi nào thì huynh ấy lại học xong Vu thuật? Nhưng lại lợi hại như vậy!"

Liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái: "Tựa hồ ngay cả ngươi cũng không làm gì được đâu."

Phượng Thiên Vũ không khách khí gõ đầu của nàng một cái : "Ngu ngốc, là hắn cũng không làm gì được ta được không? Tốt xấu gì ta cũng là phu quân thân ái của nàng trong tương lai, tại sao lòng nàng cứ hướng ra bên ngoài thế?"

Trong lòng lại thầm thở dài một hơi: "Sư huynh rốt cuộc đã trải qua cái gì? Hắn dường như thật sự không nhớ ta. . . . . ."

Long Phù Nguyệt rụt cổ một chút , liếc hắn một cái: "Ngươi là phong lưu bại hoại, ta mới không thèm gả cho ngươi. . . . . ."

Nàng một câu chưa nói xong, cổ tay trở nên căng thẳng, Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng: "Nàng không lấy ta làm chồng, vậy muốn gả cho ai? Nha đầu, chẳng lẽ nàng không thích ta?"

Trái tim của Long Phù Nguyệt nhảy dựng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có chút đỏ.

300. Chương 300: Quá Tham Lam..., Cũng Không Phải Là Cô Bé Ngoan Nga

Đúng vậy, nàng quả thật thích hắn, hơn nữa —— Chính xác là càng ngày càng thích hắn.

Nhưng , nàng cũng rất sợ, rất sợ bản thân mình sẽ thật sự yêu hắn, rất sợ hắn về sau sẽ phụ bạc nàng.

"Thiên Vũ, ngươi có phải thật sự yêu thích ta hay không ?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt thực sự đứng đắn.

Phượng Thiên Vũ vẫn là lần đầu tiên nghe nàng trực tiếp gọi tên mình, trong lòng lại có một loại cảm giác đặc biệt quái dị, hơi hơi ngẩn ra, sờ sờ đầu của nàng, tức giận nói: "Tiểu nha đầu, nàng lại hỏi những lời nói không có lương tâm này rồi! Ta thích nàng hay không, trong lòng của nàng chẳng lẽ không cảm nhận được sao? »

Long Phù Nguyệt thở dài. Nàng đương nhiên có thể cảm nhận được. Nhưng nàng chỉ muốn xác định một chút mà thôi.

"Vậy ——- Sau này, ngươi có thể chỉ cười một mình ta, không thể có những cơ thiếp khác không?" Long Phù Nguyệt mở đôi mắt to xinh đẹp nhìn hắn. Trái tim vì chờ đợi câu trả lời của hắn mà đập dồn dập.

Phượng Thiên Vũ hơi sửng sờ một chút, hơi nhíu nhíu mày: "Tiểu nha đầu, suy nghĩ của nàng quả thực cổ quái nha. Nàng sợ sau này ta sẽ bỏ rơi nàng sao? Yên tâm! Về sau bất luận như thế nào , ngươi đều là chánh phi của ta . Quá tham lam..., cũng không phải là cô bé ngoan nha."

Trong lòng Long Phù Nguyệt trầm xuống mạnh mẽ, khóe môi lộ ra một nụ cười khổ. Nàng đã biết, là loại kết quả này!

Trong tiểu thuyết nói những người phong lưu phóng khoáng, khi gặp phải một cô gái trong sáng ngây thơ xinh đẹp , từ đó về sau thay đổi triệt để đều là gạt người .

Trong lòng của hắn, chỉ sợ có thể phong mình làm chánh phi đã là ban ân huệ lớn nhất rồi.

Xem ra nàng là nên thừa dịp trái tim của mình còn chưa hoàn toàn dừng lại bên hắn, tìm một cơ hội rời đi.

Nhưng chỉ là nghĩ như vậy trong lòng bất chợt nhói đau, thật luyến tiếc. . . . . .

Đại quân của Phượng Thiên Vũ rốt cục về tới thành đô Thiên Tuyền Quốc. Hắn lần này gần như không đánh mà thắng đã làm cho nước Diêu Quang cúi đầu xưng thần. Long nhan của phụ hoàng Phượng Thiên Vũ cực kỳ vui mừng, dẫn dắt văn võ bá quan, tự mình ra đến ngoại thành nghênh đón.

Chuyện kế tiếp chính là khao thưởng tam quân, phong thưởng tướng lãnh. Hộ quốc quận chúa Long Phù Nguyệt, lần này công lao vô cùng to lớn, đương nhiên cũng nhận được không ít ban thưởng. Đem tiểu hồ ly mừng rỡ gần như tìm không thấy phương hướng.

Long Phù Nguyệt mang theo tiểu hồ ly về đến quận chúa phủ, Long Phù Nguyệt trước khi đi, từng khẩn cầu hoàng thượng đừng cho người đến sửa chữa, chỉ cần đem tên hiệu của phủ thay đổi là được rồi.

301. Chương 301: Hầu Hạ Giống Như Bậc Cha Mẹ

Long Phù Nguyệt mang theo tiểu hồ ly về đến quận chúa phủ, Long Phù Nguyệt trước khi đi, từng khẩn cầu hoàng thượng đừng cho người đến sửa chữa, chỉ cần thay đổi biển hiệu là được rồi. Chuyện giao dịch tiết kiệm ngân khố như thế này đương nhiên là hoàng đế rất vui lòng đáp ứng. Cho nên lúc Long Phù Nguyệt trở lại, phủ quận chúa này vẫn như cũ. Tất cả đồ vật bên trong cũng không thay đổi.

Tiểu hồ ly lộn nhào hai vòng trên không trung"Ha ha, rốt cục lại trở về đến nơi này! Nhanh đi làm gà cho ta ăn. Đã lâu chưa ăn con gà sống nào."

Long Phù Nguyệt cũng thập phần cảm khái, không đi sa mạc sẽ không biết cuộc sống ở hiện tại hạnh phúc như thế nào, nàng bây giờ có cảm giác như được sống lại khi về tới đây, nàng cảm giác rất đẹp, rất thỏa mãn.

Nàng vỗ đầu tiểu hồ ly: "Đi, ta dẫn ngươi đi ăn đại tiệc! Ta chuẩn bị cho ngươi một đại tiệc toàn bộ làm từ gà."

Hai mắt xanh mượt của Tiểu hồ ly hồ ly nhất thời sáng rực, nhưng lập tức lại cụp lỗ tai xuống: "Dáng vẻ ta thế này, chỉ sợ không vào được tửu lâu."

Long Phù Nguyệt cười nói: "Chỉ mình ngươi đương nhiên là vào không được, nhưng ta ôm lấy ngươi đi a. Bản quận chúa mang theo sủng vật mà thôi, bọn họ dám không cho vào sao!"

Đầu Tiểu hồ ly lay động: "Ta là hồ ly thượng tiên, mới không phải sủng vật của ngươi!"

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng: "Không làm sủng vật của ta cũng được, tự ngươi ở trong này ăn gió lạnh đi, ta tự mình đi ăn đại tiệc!"

Quay đầu bước đi.

Tiểu hồ ly rốt cuộc không thể thoát khỏi sự quyến rũ của mỹ thực mê hoặc: "Được rồi, được rồi, ta sẽ làm sủng vật của ngươi , nhưng chỉ giới hạn trong hôm nay."

Long Phù Nguyệt cười ha ha , đưa tay bế nó lên , ôm vào trong ngực, rời khỏi nhà chuẩn bị đi ăn đại tiệc.

Hoàng đế ban cho Long Phù Nguyệt một ngàn lượng vàng, nàng hiện tại cũng xem như là người giàu có. Cho nên thẳng hướng đi đến tửu lâu lớn nhất của kinh thành.

Một đại mỹ nữ bộ dáng xinh đẹp trong lòng ôm một con hồ ly trắng như tuyết , lại gọi hai bàn thức ăn thật to, hơn nữa tất cả đều là bày biện trong tửu lâu này, và một bàn toàn làm từ gà đều dành riêng cho chú hồ li này.

Khách hàng như vậy thật sự là không nhiều lắm, cho nên gần như toàn bộ mọi người trong tửu lâu đều đang nhìn nàng, nhìn nàng cùng con hồ ly kia .

Mà điếm tiểu nhị kia luôn luôn chầu chực vây quanh

nàng, ân cần giúp nàng rót rượu chia thức ăn. Không có biện pháp, chưởng quầy nói, gặp phải một đại gia có tiền, tất cả bọn họ đều sẽ hầu hạ giống như bậc cha mẹ.

302. Chương 302: Ăn Một Bữa Cơm Cũng Có Thể Đụng Tới Thái Tử

Long Phù Nguyệt cũng không để ý ánh mắt của người chung quanh, nàng nhấm nháp các loại mỹ vị, không khỏi cười híp mắt lại.

Chà, đã lâu chưa ăn thức ăn ngon như vậy, cảm giác làm đại gia giàu có thực sự rất tuyệt.

Tiểu hồ ly cũng nhảy đến trên bàn vùi đầu mãnh liệt ăn. Nó ở trong sa mạc vẫn ăn toàn là thịt khô, hiện tại cuối cùng cũng được một bữa ăn ngon.

Nàng đang ăn vô cùng cao hứng, chợt nghe một thanh âm lười biếng truyền tới: "Ta đang thắc mắc không hiểu tên nhà giàu mới nổi nào lại thèm ăn khát uống đến thế, thì ra chính là Hộ quốc quận chúa của chúng ta a."

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy bàn của nàng và của Thái Tử gia đang cách nhau không xa, trong tay đang khẽ phe phẩy chiếc quạt mạ vàng, trên gương mặt tuấn dật là ý cười đầy mỉa mai, phía sau hắn có vài vị thiếu gia, nhìn sơ qua cũng đã biết không giàu cũng thuộc con nhà quyền quý.

Người này là tới bới móc !

Long Phù Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười ngắm hắn liếc mắt một cái: "Ta cũng đang thắc mắc không hiểu người nào lại có giọng điệu chátchúa khó nghe lại kênh kiệu đến như vậy, thì ra là thái tử gia của chúng ta , thái tử gia quốc sự bận rộn, tại sao lại rảnh rỗi đến nơi đây đi dạo?" Hừ, muốn trêu chọc nàng sao , kiếp sau đi!

Thái tử gia sắc mặt khẽ biến thành hơi biến, hắn còn chưa kịp nói, đám bằng hữu lang sói bên cạnh hắn đã không hài lòng.

Một người chỉ vào mũi Long Phù Nguyệt trách mắng: "Lớn mật! Làm càn! Cư nhiên dám nói chuyện cùng thái tử gia như vậy. . . . . ."

Long Phù Nguyệt không khách khí dùng chiếc đũa đánh rơi tay hắn: "Lớn mật, làm càn, cư nhiên dám nói chuyện cùng bổn quận chúa như vậy ! Thằng nhãi như ngươi đã chán sống rồi sao? !"

Sức mạnh trên chiếc đũa cuả nàng thật sự là không nhỏ, suýt nữa đã gạt gãy ngón tay của vị công tử kia . Hắn kêu rên một tiếng , vội vã rút tay trở về, ôm tay xoa xoa mãnh liệt.

Thái tử gia khẽ nhướng mày, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười phúng : "Ngươi thật đúng là đã tự xem chính mình là quận chúa rồi? Phụ hoàng bất quá là coi trọng bãn lãnh quái lạ của ngươi, nên mới phong ngươi làm quận chúa hữu danh vô thực, kỳ thật ngươi vẫn còn là kiếp nô tài của Thiên Cơ quốc !"

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cũng cười, khóe môi nàng khẽ cong, trong tròng mắt hiện lên một chút chê cười: "Thái tử gia, ta thực biết chính thân phận của ta , nhưng ngươi tựa hồ quên mất thân phận của chính ngươi. Hoàng đế dù sao cũng là cha của ngươi, ngươi đem mưu đồ của chính cha mình nói một cách trắng trợn như thế, không sợ làm cho ta thất vọng đau khổ? Về sau sẽ không còn bán mạng cho ông ta nữa sao ?"

303. Chương 303: Này Thái Tử Nhìn Qua Dạng Chó Hình Người

Hừ, hoàng đế là người như thế nào, nàng đã hiểu rõ tám chín phần. Tốt xấu gì nàng cũng từng là thành phần tri thức, ở trong xã hội hiện đại lăn lộn một năm, hạng người gì chưa thấy qua? Nàng cùng hoàng đế lão nhân bất quá đều là theo như nhu cầu mà thôi. Hắn ta nghĩ là nàng thực sự tham luyến thân phận quận chúa này sao?

Nhưng vị thái tử này lại trước mặt mọi người đem mưu kế của phụ vương mình vạch trần ra, còn đắc ý dương dương tự đắc, Ai, thái tử này nhìn qua như chó đội lốt người, lại ngu ngốc đến không thể tin được! Thật khó tin nổi làm sao hắn có thể được phong làm thái tử .

Ai, ánh mắt của hoàng đế mù, ánh mắt Phượng Thiên Vũ cư nhiên cũng mù, cư nhiên cùng tên ngu ngốc này quan hệ cũng không tệ. . . . . .

Long Phù Nguyệt thở dài lại thở dài. Không hề để ý tới những người liên can đang chờ đợi này bên cạnh. Tự rót uống một mình .

Thái tử ở trước mặt một đám bằng hữu không mặt mũi như vậy , không khỏi thẹn quá thành giận, lông mày hắn vừa nhíu, lạnh lùng thốt: "Đừng tưởng rằng Cửu đệ bao che cho ngươi, cái đuôi của ngươi liền vểnh lên đến tận trời! Hừ, ngươi nhất định còn đang chờ hoàng thượng cho các ngươi tứ hôn phải không? Ngươi còn muốn làm chánh phi sao? Ha ha, đừng nằm mộng đẹp quá như thế! Thân phận của ngươi như vậy, hoàng thượng sẽ không cho phép ngươi làm chánh phi của Cửu đệ. Nghe nói phụ hoàng đã truyền khẩu dụ xuống cho Cửu đệ , để cho hắn cưới ngươi làm sườn phi."

"Sườn phi?" Long Phù Nguyệt cười tủm tỉm : "Ngươi xác định?"

Cây quạt của Thái tử 'tát' một tiếng mở ra: "Đó là đương nhiên! Hôm nay phụ hoàng ở trên đại điện chỉ lưu lại vài huynh đệ chúng ta, sau đó liền truyền xuống khẩu dụ này . Cho nên —— hắc hắc, ngươi cũng đừng nằm mơ đi! Ngươi tối đa cũng chỉ có mạng làm sườn phi thôi!"

Hắn liếc xéo Long Phù Nguyệt, lòng tràn đầy vừa lòng muốn xem bộ dạng phẫn nộ nổi giận của nàng, Nhưng là, hắn thất vọng rồi. Long Phù Nguyệt cư nhiên cười híp mắt gật gật đầu: "À, thì ra là thế, vậy Cửu đệ ngươi thì sao? Hắn nói như thế nào?"

"Hắn ——" Thái tử ngừng lại một chút, đang nhớ lại phụ hoàng mới vừa truyền khẩu dụ xuống thì gương mặt luôn luôn cợt nhả của Phượng Thiên Vũ lần đầu tiên xanh mét, lạnh lùng quẳng xuống một câu: "Phụ hoàng, quân vô hí ngôn! Ngài trước khi chúng ta xuất chinh đã nói như thế nào?"

Sau đó hắn phẩy tay áo bỏ đi. Đem lão hoàng đế gạt ở một bên. . . . . .

Nhưng mà, trường hợp như vậy hắn đương nhiên không muốn nói với Long Phù Nguyệt , lạnh lùng thốt: "Hắn có thể nói như thế nào? Lời nói của phụ hoàng chính là thánh chỉ, hắn dám không tuân theo?"

304. Chương 304: Bản Quận Chúa Có Thưởng

Long Phù Nguyệt gật gật đầu, bỗng nhiên cười thản nhiên:

"À, ta đã biết, đã làm phiền thái tử gia giống như một gã sai vặt đến báo cáo tỉ mỉ xác thực cho ta như vậy , bản quận chúa có thưởng."

Dùng chiếc đũa gắp lên một miếng cá tươm mật đưa tới.

Thái tử gia khi nào thì đã chịu qua trêu đùa đến mức này, nhìn đầu cá còn tươm mật, đột nhiên nhớ tới điệu múa vũ thoát y ở Vô Dạ cung, toàn thân hắn ướt đẫm thức ăn, thù kia hắn vẫn chưa có báo, hiện tại cư nhiên lại bị nha đầu này trêu đùa! Hắn nhất thời nổi trận lôi đình, đầu óc nóng lên, đánh một cái tát vào trên mặt Long Phù Nguyệt: "Xú nha đầu, muốn chết!"

Hắn có biết một chút võ công, đã nghĩ đến một tát này có thể đem răng Long Phù Nguyệt đánh rơi đầy đất, lại không lường được trước mắt bóng trắng chợt lóe, một tát của hắn chính là vỗ vào bóng trắng kia!

Trên người bóng trắng kia phát ra một luồng ánh sáng màu lam, thái tử kêu to một tiếng, ôm lấy bàn tay đánh người, thân mình giống như phát sốt, run run không ngừng.

Tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, thế này mới nhìn thấy một tiểu hồ ly nhảy lại đây, mà một cái tát của thái tử chính là vỗ vào trên người tiểu hồ ly . . . . . .

Đây là giống hồ ly gì ? Lại có thể phóng điện!

Nhìn đến tóc thái tử bị điện giật gần như muốn dựng thẳng lên , mọi người muốn cười lại không dám cười. Toàn bộ khuôn mặt nhăn nhó ra vẻ nghiêm túc, nhịn thật sự thập phần vất vả.

Vài tên bằng hữu của Thái tử vừa thấy thái tử xấu mặt, đương nhiên muốn thay hắn ra mặt.

Nhưng đối với phương là một tiểu cô nương nũng nịu , hơn nữa lại là thân phận quận chúa, và còn là vị hôn thê của Cửu vương gia, làm cho bọn họ không dám tùy tiện động thủ. Đành phải lên tiếng trách cứ, đơn giản chính là ' Không chừng mực '' Dám đắc tội thái tử gia ' những lời hùa theo không có chút sức lực.

Đôi mắt Long Phù Nguyệt khẽ đảo vòng vo, một bộ dạng khiêm tốn thụ giáo , bỗng nhiên vỗ vỗ đầu của tiểu hồ ly : "Oa nhi, làm sao ngươi dám phóng điện thái tử gia? Ngươi là súc sinh, hắn là người, tên súc sinh như ngươi tại sao cùng người so sánh? Nhìn đi, đã gây họa rồi! Hừ! Một bàn này tiệc rượu không cho ngươi ăn! Sẽ đưa cho thái tử gia ăn, coi như thay ngươi hướng ngài ấy bồi tội nhé."

'Tát' một tiếng đem một thỏi đại bạc vỗ vào trên bàn:

"Tiểu nhị, tính tiền! Hai bàn rượu và thức ăn này ta sẽ tặng cho thái tử gia ."

Lại hướng về phía thái tử hì hì cười: "Thái tử gia, ngài từ từ dùng."

Cũng không nhìn sắc mặt thái tử tức giận đến trắng bệch, ôm tiểu hồ ly nghênh ngang rời đi.

305. Chương 305: Không Nên Gọi Ta Là Tiểu Hài Tử

"Nha đầu, ngươi không thích hợp nha." Tiểu hồ ly uốn tại trong ngực của nàng, tìm một tư thế thoải mái nhất, hai ánh mắt xanh mượt nhìn Long Phù Nguyệt, hiện lên một tia không xác định.

"Thối hồ ly! Không được kêu ta nha đầu! Ta lạ ở chỗ nào đây? Ngươi nói thử xem." Long Phù Nguyệt cúi đầu liếc mắt nhìn nó.

"Hừ, hoàng đế lão nhân kia nói không giữ lời, rõ ràng nên phong ngươi làm chánh phi . Hiện tại lại đổi ý rồi, ngươi không phải nên rất tức giận sao?"

Long Phù Nguyệt thở dài, thản nhiên nói:

"Lão hoàng đế đây luôn luôn có mưu ma chước quỷ, ta đã sớm liệu đến. Hiện tại uy hiếp của nước Diêu Quang đã không còn, ông ta đương nhiên sẽ không còn cần dùng cổ thuật của ta nữa, không giết ta đã là may mắn, làm sao có tin tưởng ông ta sẽ phong ta làm chánh phi của Vũ Mao a? Nói sau, cho dù ông ta có phong ta chánh phi, hay sườn phi, ta cũng không thể gả cho hắn."

"Vì sao?"

"Bởi vì hắn là một tên phong lưu lang chạ, người mà ta muốn gả phải đối với ta là duy nhất . Bằng không hắn. . . . . ." Đầu óc của nàng lý bỗng nhiên trống rỗng, há miệng thở dốc nhưng không cách nào nói ra đượccái gì.

Trong lòng không khỏi cười khổ một cái: "Vẫn là nói không nên lời a, thật bá đạo, cổ thật là lợi hại ! Mụ mụ a, hành động bảo hộ nữ nhi đến nay thật sự làm con thảm quá. . . . . ."

"Bằng không hắn cái gì? Ta nói chủ nhân nghe, nói chuyện với ta, ngươi đừng nói một nửa được không?" Tiểu hồ ly vô cùng rất hiếu kỳ.

Long Phù Nguyệt nhẹ gõ nó một chút: "Tiểu hài tử không nên hỏi nhiều như vậy! Nói ngươi cũng sẽ không biết ."

Tiểu hồ ly rít một tiếng : "Không nên gọi ta là tiểu hài tử! Ta so với ngươi lớn hơn nhiều lắm!"

Long Phù Nguyệt sờ sờ đầu của nó, đem những đám lông dựng thẳng của nó, vuốt mềm xuống, lành lạnh nói: "Ngươi bây giờ ngay cả hình người cũng chưa tu luyện ra , không phải tiểu hài tử là cái gì? Được rồi, ta mang ngươi đi dạo, trời đã sắp lạnh, chúng ta mua chút xiêm y qua mùa đông ."

Long Phù Nguyệt kiếp trước rất thích đi dạo phố, shopping, tuy rằng sau khi đi vào Thiên Tuyền Quốc cũng dạo phố qua một lần , nhưng khi đó trong túi quần không bao nhiêu tiền, đương nhiên không thể đùa tận hứng.

Hiện tại trong ngực của nàng đang có tấm ngân phiếu ngàn lượng , lại có thêm vàng nén, đương nhiên là muốn xài như thế nào liền xài như thế ấy, muốn đi dạo như thế nào cũng được. . . . . .

Toàn bộ cửa hiệu may mặc toàn bộ khách sạn lớn nhỏ ở Đô thành nàng gần như đều đi dạo một lần, mua mấy bộ quần áo nhìn qua rất đẹp.

306. Chương 306: Lão Hoàng Đế Qua Sông Đoạn Cầu Cũng Quá Nhanh Đi

Nàng cư nhiên cũng mua mấy bộ cho tiểu hồ ly, ngay cả hù dọa và uy hiếp làm cho tiểu hồ ly mặc vào một bộ. Đó là một cái áo nhỏ màu đỏ bằng vải dệt, , tiểu hồ ly mặc lên người, hơi có chút giống chú chó cưng

ở hiện đại. Nàng vốn còn muốn mua một cái chuông đồng , tiểu hồ ly liều chết cũng không mang, thế này mới thôi.

Nàng thẳng tắp đi dạo đến quá trưa, thẳng đến trời tối mới hướng quận chúa phủ của mình đi đến. Tiểu hồ ly vô tình theo ở phía sau của nàng, gần như bị nàng chọc tức đến vô lực . Nó cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ hài tử có thể đi dạo phố như vậy . Quả thực có thể dùng từ khủng bố để hình dung,

Mà nàng hiện tại đang ôm ấp một đống quần áo, hoàn toàn không thể ôm nó, đanh phải khổ sở theo ở phía sau của nàng, bốn cái chân nhỏ của nó đều mệt đến rã rời.

Vừa mới chuyển qua một cái góc đường, quận chúa phủ đã ở trước mắt, phía trước bỗng nhiên có mấy người nhảy ra , ngăn cản đường đi của nàng.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nhìn kỹ. Thấy mấy người này đều là thị vệ trong cung, trong đó còn có một thái giám. Thái giám này Long Phù Nguyệt nhìn phảng phất có chút nhìn quen mắt.

Vị thái giám liếc mắt cao thấp đánh giá Long Phù Nguyệt: "Ngươi là Long Phù Nguyệt quận chúa?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt bỗng nhiên có một chút dự cảm bất hảo: "Ngươi làm gì? Các ngươi là ai?"

Vị thái giám bỗng nhiên mở ra một mảnh lụa màu vàng gì đó:

"Long Phù Nguyệt tiếp chỉ!"

Tiếp. . . . . Tiếp chỉ? Hôn mê, không phải là ý chỉ phong Sườn phi đến chứ? Tại sao không đến quận chúa phủ của nàng hạ chỉ, lại ở nơi này chặn đứng nàng? Tuy rằng đêm nay ánh trăng tốt lắm, nhưng muốn xem chữ vẫn là hơi khó khăn một chút?

Trong lòng nàng suy nghĩ mông lung , nhưng vẫn là quỳ xuống tiếp chỉ.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Long Phù Nguyệt thị công kiêu ngạo, nhục mạ thái tử, tội không thể tha, từ hôm nay bỏ đi danh xưng quận chúa, lập tức tróc nã vào cung vấn tội!"

Trời ạ? ! Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên. Lão hoàng đế này qua sông đoạn cầu cũng quá nhanh đi!

Nhục mạ thái tử? Nhất định là thái tử chết tiệt này đi cáo trạng với hoàng đế lão nhân rồi! Hừ, vừa vặn cho lão hoàng đế một cái lý do để qua sông đoạn cầu . . . . . .

Còn không đợi nàng phân tích nên làm như thế nào, có hai gã thị vệ đã đem nàng bao bọc ở chung quanh.

307. Chương 307: Lão Hoàng Đế Ra Oai Phủ Đầu Với Nàng

Tiểu hồ ly mở mắt hồ ly tròn căng , bỗng nhiên rít lên một tiếng: "Trong phủ của ta chỉ cho phép một mình Long Phù Nguyệt làm chủ nhân! Tuyệt đối không cho phép lại cho người khác!" Toàn bộ lông trên người nó đều dựng đứng.

Mấy người … Thị vệ kia tựa hồ không nghĩ tới một con hồ ly lại biết nói tiếng người, hoảng sợ. Thái giám kia hốt hoảng kêu lên: "Đem con hồ ly này cũng bắt lấy, nó cũng đắc tội thái tử gia. . . . . ."

Trong đó hai gã thị vệ vội vươn tay phải đến bắt tiểu hồ ly, tiểu hồ ly cư nhiên cũng không giãy dụa, để mặc một người thị vệ bắt nó ôm vào trong ngực. Người thị vệ kia trên mặt vừa mới lộ ra vẻ tươi cười, bỗng nhiên trong lòng một luồng ánh sáng màu lam hiện lên, hắn ' a ' kêu to một tiếng, bùm một tiếng thân thể té lăn trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy, tóc gần như cũng bị dựng đứng .

Tiểu hồ ly sớm xoay người nhảy xuống đất, trên mặt hồ ly dương dương đắc ý : "Muốn bắt hồ ly thượng tiên ta ? Các ngươi đi tu luyện mấy trăm năm nữa đi!"

Thân mình nó đứng thẳng, muốn công kích hai tên thị vệ đã bắt giữ Long Phù Nguyệt , Long Phù Nguyệt lại biết lúc này kháng chỉ tuyệt đối là tử tội, vội vã kêu lên: "Tiểu Long , không cần phải xen vào chuyện của ta, ngươi đi đi."

Trong lòng cũng đang thầm nghĩ: "Tiểu hồ ly, nhanh đi tìm đại Vũ Mao, bảo hắn đến cứu ta, tiểu hồ ly, nhanh đi tìm đại Vũ Mao, bảo hắn đến cứu ta. . . . . ."

Tiểu hồ ly tựa hồ đọc được tiếng nói trong lòng nàng, lỗ tai nhỏ đã run một cái, bỗng nhiên xoay người né ra, động tác nó giống như tia chớp, trong nháy mắt liền không còn bóng dáng.

Mấy người thị vệ kia sửng sờ một chút, nhưng ai cũng không dám đến bắt nó lại . Nhưng cũng may bắt được Long Phù Nguyệt, bọn họ cũng có thể trở về báo cáo kết quả công tác .

Im lặng quỳ gối trong đại điện, mắt to quay tròn dạo qua một vòng, trong đại điện trừ bỏ có mấy tên thái giám ở nơi đó mắt xem mũi, mũi nhìn tâm làm bộ dạng tu hành ra, ngoài ra không còn có một ai.

Long Phù Nguyệt biết, đây là lão hoàng đế ra oai phủ đầu với nàng đây.

Lại đợi ước chừng một canh giờ, hai chân quỳ Long Phù Nguyệt chết lặng không chịu nổi, đã hoàn toàn mất đi tri giác. Trong lòng nàng gần như đem bát đại tổ tông của hoàng đế toàn bộ ân cần thăm hỏi một lần. Nha , lão già biến thái này không phải là muốn để cho nàng ở trong này quỳ một đêm chứ? ! Muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ làm một lần cho thống khoái, định kéo dài như thế để làm gì?

Rốt cục —— Trước điện truyền đến một tiếng kêu cao vút: “Hoàng thượng giá lâm!”

308. Chương 308: Cùng Hoàng Đế Lão Nhi Đấu Trí

Một đôi hài thêu Kim Long dừng lại ở trước mặt nàng một chút, sau đó lại đi tới, một thanh âm uy nghiêm từ phía trên truyền xuống dưới: “Long Phù Nguyệt, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Long Phù Nguyệt thấp đầu, giòn thanh nói : “Dân nữ không biết.”

“Ba !” Long án bị vỗ mạnh: “Không biết? ! Thái tử dầu gì cũng là quân vương tương lai, há lại có thể cho ngươi tùy tiện nhục nhã ? Ngươi cũng biết khinh mạn hoàng gia đó chính là tử tội? !”

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu lên, hai tròng mắt nhìn thẳng vào vị hoàng thượng đang ngồi cao ngất ngưỡng kia, bỗng nhiên cười nhẹ: “Hoàng thượng, dân nữ là khinh mạn thái tử như thế nào? Thỉnh Thánh Thượng thuyết minh.”

“Ngươi. . . . . .” Hoàng thượng thiếu chút nữa nói không ra lời.

Xế chiều hôm nay thái tử tiến cung đến cáo trạng, chỉ nói Long Phù Nguyệt đối với hắn thập phần vô lễ, mà ông ta lúc ấy chính là bởi vì Phượng Thiên Vũ phẩy tay áo bỏ đi tức giận không thôi. Thái tử lại tới đúng lúc, làm cho ông ta rốt cục có lý do bắt ép được nhi tử đi vào khuôn khổ, cho nên ông ta mới khẩn cấp phái binh tới bắt Long Phù Nguyệt.

“Hừ! Thái tử cùng ngươi không oán không cừu, chẳng lẽ lại vu oan giá họa cho ngươi sao? ! Nói, ngươi khinh mạn thái tử như thế nào ? Hãy nói lời thực!”

Đáy mắt Hoàng đế hiện lên một chút tinh quang, nhanh đến làm cho người ta không thể nắm lấy.

“Hoàng thượng, tục ngữ nói mắt thấy tắc sáng, tai nghe tắc ám, hoàng thượng vốn là một vị minh quân, là bậc cha mẹ trong lòng dân chúng, ta nghĩ ngài tất nhiên sẽ nghe lời giải thích của ta ?” Long Phù Nguyệt trước tiên đưa ông ta đến đỉnh cao chót vót.

Bậc cha mẹ? Có ý tứ gì?” Hoàng thượng hơi hơi nhíu nhíu mày, sao ông ta cho tới bây giờ không nghe nói qua loại từ ngữ này ?

Long Phù Nguyệt vụng trộm thè lưỡi , nàng căng thẳng khẩn trương, nên dùng những từ ngữ của Tiểu Yến Tử nói với Càn Long chuyển đổi một chút. Ừm, chỉ sợ triều đại này còn không biết đến triều đại vua Nghiêu, vua Thuấn nữa a……

Con mắt tròn to tinh nghịch đảo một vòng, cười nói: “Cha mẹ đó là cách ví von của quê hương hạ thần, là ngợi khen quân vương thánh minh , chỉ có quân chủ thánh minh nhất mới có thể được xưng tụng mấy chữ này.”

Đôi mắt Lão hoàng đế trầm xuống, cũng không biết là sao lại thế này, Ông ta cứ có cảm giác nha đầu này đang châm chọc ông ta, nhưng không thể tìm ra được nhược điểm.

Ông trầm ngâm một chút: "Được, ngươi nói, rốt cuộc là sao lại thế này?" Ngữ khí hòa hoãn không ít.

Long Phù Nguyệt thở dài nói: "Hôm nay hoàng thượng phong thưởng Phù Nguyệt, Phù Nguyệt hết sức cao hứng, cho nên chính mình đi tửu lâu tự chúc mừng chính mình , đang ăn uống cao hứng. Lại đụng phải thái tử gia. . . . . ."

309. Chương 309: Tám Đời Tổ Tông Dân Nữ Đã Thắp Hương. . .

Nàng ngừng lại một cái, nói tiếp: " Thái tử gia lại nói Vạn Tuế gia muốn bội ước, phong dân nữ làm sườn phi của Cửu vương gia. Dân nữ nghĩ rằng, hoàng thượng là miệng vàng lời ngọc, có thể nói phải là nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao có thể làm ra chuyện được chim quên ná, đặng cá quên nơm như vậy được ? Thái tử gia rõ ràng là nhục mạ hoàng thượng, xuyên tạc ý tứ hoàng thượng , thay đổi là người khác nói như thế, dân nữ nhất định sẽ tặng hắn ta vài cái cái tát, giáo huấn hắn tội danh dám giả truyền thánh chỉ. Nhưng ngài ấy dù sao cũng là thái tử, cho nên dân nữ cũng chỉ cúi đầu nghe. Nhưng trong lòng nửa điểm cũng không tin tưởng. Vì không dám cãi với thái tử, dân nữ lại thỉnh thái tử ăn cơm, ai ngờ thái tử hoàn toàn là không lĩnh tình, ngài ấy. . . . . Ngài ấy còn vươn tay muốn đánh dân nữ. Dân nữ không dám trốn, là hồ ly dân nữ nuôi sốt ruột đỡ cho chủ , dùng chính thân thể nho nhỏ của mình đi chắn cơn thịnh nộ lôi đình của thái tử gia. Thật không nghĩ đến, chính là như vậy, lại đắc tội thái tử gia, dân nữ sợ ảnh hưởng thái tử gia ăn cơm, đành phải xin được cáo lui trước. . . . . Hoàng thượng, không biết dân nữ làm như thế là sai chỗ nào? Nếu như nói dân nữ có sai lầm, thì phải là dân nữ không tin tưởng lời nói của thái tử gia ..., Nhưng là, trong lời nói của thái tử gia rõ ràng là giả dối a? Hoàng thượng thánh minh, xin Hoàng thượng minh xét."

Những lời này của nàng đem hoàng thượng nghẹn họng sau một lúc lâu không nói gì, trong lòng thầm mắng thái tử vô liêm sỉ. Long Phù Nguyệt dù sao cũng là công chúa nước Thiên Cơ , nước Thiên Cơ bị ông ta tiêu diệt, nếu như phong nàng làm chánh phi của Phượng Thiên Vũ, chỉ sợ sẽ để người mượn cớ, càng sợ công chúa mất nước này vì báo thù mà bị hủy đi nhi tử ưu tú nhất của chính mình, cho nên ông ta muốn đổi ý, nhưng cũng không dám công khai trước mặt triều thần văn võ. Cho nên mới chỉ để lại vài nhi tử thương lượng, vốn định trước tiên đem nhi tử thuyết phục, khi chuyện đã thành sự thật, nhưng không ngờ thái tử bảo bối kia lại đi ra ngoài nói như thế. Nha đầu này miệng lưỡi khéo léo, vừa vặn lấy lời này chắn, lấp, miệng của ông ta. Làm cho ông ta nhất thời không có lời gì có thể nói.

Ông bước xuống Long ỷ, thuộc loại vương giả khí phách chậm rãi tới gần:

"Trẫm nghe nói, vài nhi tử của trẫm cũng khá thân thiết với ngươi, cho dù ngay cả Lục hoàng tử Thiên Diệp cũng đối xử với ngươi không tồi. . . . . ." Ông ta bắt đầu lại đi vòng vo bên cạnh nàng.

Nha. . . . . Trời a, Lục hoàng tử làm sao đối với nàng không tồi? Nha, nếu này lão hoàng đế không nói, ta cũng không biết vị Lục hoàng tử gọi là ' Thiên Diệp gì đó . . . . . .

Nhưng mà đương nhiên không thể nói như vậy. Cho nên nàng ha ha cười khan hai tiếng: "Đó là tổ tông tám đời của dân nữ đã thắp hương. . . . . ."

Nha , nàng lại đưa ông ta lên cao, xem lão hoàng đế này còn nói cái gì.

310. Chương 310: Nha Đầu Này Thực Sự Có Chút Bản Lãnh

"Ta nghe Vũ nhi nói, cổ thuật của ngươi rất inh, nhưng theo ta biết, Thiên Cơ quốc cũng không phải tôn sùng cổ thuật, không biết bản thân của cô nương làm sao học một thân bản lãnh kinh người như vậy?"

Trên mặt lão hoàng đế là nụ cười vân đạm phong khinh , trong đôi mắt lại hiện lên một chút ánh sáng sắc bén.

Long Phù Nguyệt hơi hơi sửng sờ một chút, nàng suy nghĩ cực nhanh, đương nhiên không thể nói mình là xuyên qua đến, một thân bản lãnh cổ thuật này là gia truyền . Nến như nói như vậy , chỉ sợ này lão hoàng đế nhân cơ hội sẽ giáng tội danh quái lực loạn thần cho nàng đem nhốt lại.

Nàng khẽ rũ mắt xuống , dấu ánh sáng quang mang trong đôi mắt lung linh: "Hồi bẩm hoàng thượng, dân nữ dẫn theo hình xăm xuất thế, cho nên phụ thân của dân nữ mới phong dân nữ làm Thánh nữ, cũng không biết vì sao, lúc còn nhỏ đã thường xuyên nằm thấy những giấc mộng quái dị , trong mộng có một lão nhân râu bạc dạy dân nữ cổ thuật, dân nữ liền học xong như vậy ."

Nàng nói những lời này nửa thật nửa giả, mà khối thân thể này của nàng thân mang hình xăm xuất thế là chuyện mọi người người ai ai cũng biết , nên vị hoàng đế của Thiên Tuyền Quốc mới đem nhi tử ưu tú nhất của chính mình đính thân với nàng. Cho nên nàng nói như vậy, đó là một chút sơ hở cũng không có.

Lão hoàng đế sớm đem thân thế của nàng điều tra rõ ràng rành mạch, biết Long Phù Nguyệt bình thường khi ở trong cung cũng là theo khuôn phép cũ, nước Thiên Cơ trước khi rơi vào tay giặc , vẫn xây dựng riêng cho nàng một cung Thánh nữ . Nửa bước cũng không đi ra. Cũng không tiếp xúc được với vị cao nhân nào, cũng không có cao nhân đến dạy dỗ nàng, cho nên chuyện nàng giỏi cổ thuật thực sự cũng không thể nào hiểu nổi. Xem ra —— cũng chỉ có thể là những lời nói như trời ban cho nàng vừa nói này . . . . . .

Hay là —— Nha đầu này thực sự như lời đồn đại? Là Thánh nữ chuyển thế? Bằng không tại sao có thể có thần tiên đến dạy nàng?

Lão hoàng đế đi trở về Long án, hai tròng mắt sáng ngời, nhìn chăm chú Long Phù Nguyệt, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra vạch trần khe hở. .

Long Phù Nguyệt không biết trong lòng ông ta có chủ ý gì, bị ông ta nhìn cả người sợ hãi.

"Ngươi có thích Vũ nhi hay không ?" Lão hoàng đế bỗng nhiên từ trên trời bay tới một câu.

Long Phù Nguyệt trong lòng nhảy dựng, trong lòng xẹt qua một chút cười khổ. Nếu không thích thì tốt rồi, nàng cũng sẽ đi mà không vướng không bận, cũng sẽ không rối rắm giống hiện tại như vậy . . . . . .

Nhưng mà, lão hoàng đế hỏi cái này là có ý tứ gì? Nha , nghiền ngẫm tâm tư hoàng thượng thật đúng là một môn học vấn.

Long Phù Nguyệt quyết định dùng tứ lạng bạt thiên cân: "Dân nữ nghĩ cho dân nữ thích Cửu vương gia hay không, đều có thay đổi được quyết định của hoàng thượng không? Nhưng mà, dân nữ chỉ muốn nói một câu, nếu Cửu vương gia gặp nạn, dân nữ có thể vì hắn liều mạng tánh mạng này ."

311. Chương 311: Thành Công Xem Nàng Dọa Trắng Mặt

Ánh mắt của lão hoàng đế chợt lóe: "Nói như vậy, ngươi là thật sự thích hắn sao? Vậy ngươi đối thái tử thấy thế nào? Cảm nhận hắn như thế nào?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, lão hoàng đế này là có ý gì? Hắn không phải là muốn loạn điểm uyên ương phổ, đem nàng lại chỉ cho tên bao cỏ thái tử kia chứ? !

Hỏi cách nhìn của nàng đối với thái tử ? Nha , nàng rất muốn nói ' Thái tử rất ngu ngốc, thực sự vô cùng ngu ngốc, hoàng đế lập hắn ta làm thái tử thật đúng là mắt bị mù . . . . . '

Nhưng mà, xem lão hoàng đế này cũng không phải dễ trêu đùa, khôn khéo âm trầm giống như con hồ ly, ông ta lập tên bao cỏ làm thái tử chỉ sợ có thâm ý khác. Bí mật của hoàng gia nàng không nên tham dự thì tốt hơn.

"Ha ha, thái tử gia không hổ là huyết mạch hoàng gia, tuấn mỹ uy vũ, tâm như lưu ly, là một thái tử gia rất tốt ." Trong lòng cũng đang cười thầm: Tâm như lưu ly, ha ha, cũng chính là liếc mắt một cái đã thông thấu ý tứ của hắn, nàng cuối cùng không có nói sai.

Lão hoàng đế hừ một tiếng, nha đầu kia nói chuyện cẩn thận, nhưng thật ra rất có phong phạm của hoàng gia . Nhưng nàng rốt cuộc là công chúa Thiên Cơ quốc, khó bảo đảm nàng sẽ không bởi vì Vũ nhi diệt quốc gia của nàng mà ghi hận trong lòng, nếu bụng dạ nàng khó lường, chỉ sợ Vũ nhi gặp nhiều thua thiệt! Nhưng nếu đem nàng giết chết, lấy tính tình của Vũ nhi, chỉ sợ lập tức sẽ cùng ông ta trở mặt! Vũ nhi là nhi tử ông ta nể trọng nhất, ông ta cũng không muốn mất đi hắn.

Nhưng nếu như lưu lại nàng, không thành toàn hôn sự nàng cùng Vũ nhi, Vũ nhi phản loạn đó là chuyện tiếp theo, nếu bản lãnh này của nàng bị quốc gia khác sử dụng, đây chính là rắc rối lớn. Nhưng nàng ta quyết không thể làm chánh phi của Vũ nhi, xem ra cũng chỉ có thể để cho nàng làm sườn phi của Vũ nhi rồi, nhưng Vũ nhi tựa hồ lại rất không vui. . . . . .

Ông ta nhìn Long Phù Nguyệt, tựa như nhìn một ngọn núi lửa sắp phun trào, nhất thời không biết nên đem nàng nhét vào đâu có vẻ an toàn hơn. . . . . Một cái đầu lại bắt đầu đau .

Ánh mắt ông ta thâm trầm nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, khuôn mặt lại hoàn toàn không thể nhìn ra biểu tình gì , thản nhiên nói: "Trẫm không biết ngươi cùng thái tử có hiềm khích gì„ nhưng ngươi đắc tội thái tử đó là chuyện không thể chối cãi, khinh mạn hoàng gia đó là tử tội, huống chi ngươi là vũ nhục thái tử, cho nên, trẫm có thể phán ngươi tội bất kính ban cho ngươi cái chết. . . . . ."

Trái tim Long Phù Nguyệt nhảy dựng mạnh mẽ, lão hoàng đế này là muốn diệt cỏ tận gốc, mưu ma chước quỷ sao? Nàng mở to hai mắt, chờ hoàng thượng nói thêm gì nữa.

Hoàng thượng nhìn nàng một cái, thành công thấy nàng bị dọa trắng mặt, trong lòng âm thầm vừa lòng.

312. Chương 312: Nàng Đang Ăn Cũng Có Người Ở Một Bên Nhìn Chằm Chằm

Hoàng thượng nhìn nàng một cái, thành công thấy nàng bị dọa trắng mặt, trong lòng âm thầm vừa lòng, nói tiếp: "Nhưng ngươi vừa mới lập công lớn, dù sao cũng gánh vác một phần lỗi lầm của ngươi, cho nên ____"

Long Phù Nguyệt nghe ông ta nói thở mạnh, một lòng bất ổn , chỉ còn chờ ông ta nói tiếp.

Lão hoàng đế cũng không nói, nhìn nàng vài lần bỗng nhiên thản nhiên nói: "Long cô nương xem như là một cô nương thông minh, ta nghĩ ngươi hiểu được phải nên làm như thế nào. Được rồi, thời điểm không còn sớm, trước ủy khuất cô nương đi xuống, trẫm thì sẽ theo lẽ công bằng mà định đoạt."

Phất phất tay: "Mang Long cô nương đi Thu Hương uyển, sành ăn, không được chậm trễ.

Đương nhiên có tiểu thái giám lại đây mang Long Phù Nguyệt đi.

Long Phù Nguyệt bị đưa đến một cái tiểu viện trong hoàng cung .

Tiểu viện này không lớn, nhưng người trông coi cũng thật không ít. Cửa lớn cũng cao vút, cửa phòng ngủ cũng kín mít, lại ngẩng đầu nhìn xem, trên nóc nhà cũng thật sự rất cao.

Nha , võ công của nàng lại không cao, có cần phòng bị như vậy sao?

Long Phù Nguyệt vẻ mặt hắc tuyến, đi theo dưới sự dẫn dắt tiểu thái giám kia , đi vào trong phòng .

Trong phòng không hề ngoài ý muốn , cũng có hai ả thị nữ nhìn dáng vóc to tướng nhìn qua đã biết là người luyện võ. Nhìn cánh tay chân cường tráng, đã biết không có gì là lương thiện.

Đến buổi cơm chiều, Long Phù Nguyệt cuối cùng đã biết cái gì là sành ăn, không thể chậm trễ.

Cơm chiều là hai cái bánh bao thêm một ít lát dưa muối, cộng thêm một ly nước lọc.

May mắn Long Phù Nguyệt vừa rồi trong sa mạc trở về, khẩu vị thô ráp không ít, nói sau nàng đi dạo một buổi chiều, sớm đói bụng đến đến hoa cả mắt, cho nên trong lòng nàng tuy rằng oán niệm thật mạnh, nhưng vẫn là thực anh dũng nuốt vào. Nàng muốn tích góp thể lực từng tí một , không ăn cũng không được.

Đến nửa đêm, Long Phù Nguyệt lại buồn bực nàng đang ăn cũng có người ở một bên nhìn chằm chằm!

Cuộc sống của nàng hiện giờ có thể giống như quả trứng màu vàng ! Chỉ còn thử nghiệm sức chịu đựng của chính bản thân rồi!

Thật vất vả sống qua một đêm, nghĩ đến ngày hôm sau hoàng đế còn có thể thẩm vấn nàng, nhưng không ngờ hoàng đế dường như đã quên nàng rồi.

Thời gian vừa nhắm mắt mở mắt, lại nhắm, lại mở. trong nháy mắt, Long Phù Nguyệt đã bị giam lỏng tại nơi này ba ngày rồi!

Nàng cũng gặm ba ngày bánh bao dưa muối

313. Chương 313: Làm Sao Cũng Không Thoát Khỏi Nhà Giam Này.

Ngày đầu tiên, nàng có thể ăn được, ngủ được, quyết định làm nữ tử chỉ sống trong nhà.

Ngày thứ hai, nàng bày ra bộ dáng, cuộc sống này thực sự chết tiệt thật. (cái này của tác giả, hok phải của ta nha >.<). nàng=“” là=“” thanh=“” niên=“” của=“” chủ=“” nghĩa=“” xã=“” hội=“” khoa=“” học=“” hiện=“” đại,=“” lại=“” từng=“” nếm=“” trải=“” nền=“” giáo=“” dục=“” trung=“” nông=“” và=“” bần=“”>

Ngày thứ ba, nàng rốt cuộc đã đói đến muốn hoa mắt, nàng thấy khuôn mặt lớn của hai thị nữ thì nghĩ đến bánh bao, thấy bàn tay của các nàng thì liền nghĩ đến móng giò. Nha, muốn khi dễ nàng phải không? Có bản lĩnh thì đi tìm đứa con trai bảo bối của ông ta mà gây phiền toái a, sao lại khi dễ một con tôm nhỏ như nàng?

Mà Phượng Thiên Vũ, cái tên kia lại như biến mất không còn dấu vết! Hoàn toàn không đến thăm nàng một lần! Người này không phải là đi tìm đám oanh oanh yến yến, rồi quên mất nàng chứ? ! Tiểu hồ ly không biết có tìm được hắn không…..

55555555555555, nàng hiện tại nhớ cái giường ấm áp quá, đồ ăn phong phú, không biết nàng sau này còn có thể ăn được nữa không?

Những phạm nhân khác còn có không khí, thời gian. Đến phiên nàng thì lại khác biệt, toàn bộ bị giam trong cái tiểu viện nhỏ bé chật hẹp này, ăn uống cũng như thế, nàng nghẹn đến muốn điên rồi!

Nhưng _____Nàng một chút biện pháp cũng không có!

Nàng như một con chim nhỏ bị cắt bỏ đôi cánh, ở trong tiểu viện này bất lực nhảy, nhưng làm thế nào cũng không thể nhảy khỏi nhà giam này.

Trong ngự thư phòng, lão hoàng đế Thiên Tuyền quốc, rất hứng thú, ngồi trên ngai vàng, nghiêng mắt nhìn nhi tử ưu tú nhất: “Vũ nhi, con thật có tâm nha, lại đến đây thăm phụ hoàng rồi, lại liên tục đến đây trong ba ngày, trẫm đã bị lòng hiếu thảo của con làm cảm động rồi.”

Phượng Thiên Vũ ngước mắt nhìn ông ta, trong lòng lại âm thầm cắn răng. Trong đêm kia khi vừa nhận được tin tức, liền cấp tốc chạy đến hoàng cung, thế nhưng hoàng thượng lại đi ngủ, không tiếp.

Hắn biết hoàng thượng nể mặt mũi của hắn, nhất thời sẽ không hại Long Phù Nguyệt, cho nên hắn đành phải nhẫn nhịn.

Nhưng không ngờ ngày thứ hai, thứ ba hoàng đế lại cự tuyệt cả lời cầu kiến của hắn, hắn ngay cả hoàng cung cũng không vào được.

Tiểu hồ ly nhịn không được, muốn vào nhìn trộm, bị hắn ngăn lại, bởi vì hắn biết việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn, hắn không muốn Long Phù Nguyệt lại thêm một lỗi, sẽ là cái cớ cho người khác. Cho nên hắn nhịn.

Ngày hôm nay, hắn nhịn không được nữa, ở bên ngoài cung ước chừng một ngày, lão hoàng đế cuối cùng truyền chỉ triệu hắn.

314. Chương 314: Vậy —— Phải Nhìn Biểu Hiện Của Ngươi Cùng Nàng

Thấy lão hoàng đế gần như có ý trêu tức, Phượng Thiên Vũ cưỡng chế lửa giận, lên tiếng nói: "Phận làm nhi tử đương nhiên là phải hiếu thuận rồi. Hôn thê của nhi thần không biết đã phạm vào tội gì mà phụ hoàng đem nàng giam lỏng?"

Lão hoàng đế tựa hồ không nghĩ hắn sẽ đi thẳng vào vấn đề, thậm chí ngay cả nói vòng vèo cũng không, bất giác có chút kinh ngạc, ngón tay thon dài hơi di chuyển trên Long án, đôi mắt sâu thẳm tựa như không thấy đáy nhìn không ra cảm xúc gì: "Long Phù Nguyệt ỷ công kiêu ngạo, lại đối với thái tử vô lễ, khinh thường hoàng thất đây chính là tội chết. Trẫm chỉ giam lỏng nàng, đã là coi trọng hoàng nhi rồi. Tại sao hoàng nhi không cảm kích phụ hoàng, lại còn trách cứ ta?"

Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch miệng, lông mày chau lại, thản nhiên nói: "Vậy phụ hoàng muốn xử trí nàng như thế nào?"

"Vậy —— phải nhìn biểu hiện của con cùng nàng . Biểu hiện tốt, trẫm tự nhiên sẽ thả nàng, bỏ qua chuyện cũ, còn nếu không để trẫm vừa lòng, thì trẫm đành phải nhốt nàng cả đời. Dù sao hoàng cung này cũng rất lớn, thêm một miệng ăn cũng không sao. " Trên mặt Lão hoàng đế vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, lộ ra một tia tàn nhẫn.

Phượng Thiên Vũ khép hờ ánh mắt, hắn tất nhiên biết lão hoàng đế có ý gì. Ông ta muốn ép mình cưới Long Phù Nguyệt làm sườn phi ! Nhưng……Mình rõ ràng dã hứa cùng nàng, muốn lấy nàng làm chính phi, hơn nữa ngoại trừ Long Phù Nguyệt, hắn cũng không muốn lấy thêm bất kì một nữ tử nào.

Nhưng nếu không đáp ứng yêu cầu của lão hoàng đế, chỉ sợ sẽ khiến cho hoàng thượng ra chiêu khác làm tổn hại nàng, hắn không thể không đề phòng.

Chuyện quan trọng trước mắt chính là đem Long Phù Nguyệt cứu ra, mặc dù hiện tại nàng chỉ làm sườn phi, nhưng sau này hắn sẽ tìm lí do để đưa nàng lên làm chính phi. Hắn không cho phép bất kì nữ tử nào mơ ước đến vị trí này.

"Phụ hoàng, ta muốn gặp Long Phù Nguyệt. Không biết phụ hoàng có cho phép không?" Đôi mắt Phượng Thiên Vũ trong sáng, tựa hồ là đã muốn thỏa hiệp.

Lão hoàng đế trầm ngâm một chút, rồi cười ha ha: "Được, trẫm sẽ dẫn con đi gặp nàng, nhưng nàng hiện tại đang hưởng thụ rất tốt, sành ăn, nàng sắp là con dâu của trẫm, trẫm đương nhiên sẽ không bạc đãi nàng."

Lại thêm một ngày nữa Long Phù Nguyệt một bụng đầy oán niệm mong chúng qua đi, ban đêm đã đến gần, Phù Nguyệt đang ở trong phòng bất đắc dĩ chờ bánh bao dưa muối của nàng.

Nhưng không ngờ tiến vào là bốn thị nữ, mỗi người đều bưng trên tay một khay thức ăn.

315. Chương 315: Bị Thịt Viên Làm Nghẹn Chết

Nhưng không ngờ tiến vào là bốn thị nữ, mỗi người đều bưng trên tay một khay thức ăn, một mùi thơm bay vào trong mũi, Long Phù Nguyệt nhìn về phía khay thức ăn, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra!

Ba mâm thức ăn đều có đủ bốn loại điểm tâm tinh xảo, và trong mâm cũng có một dĩa cơm thập cẩm cũng ngỗng quay béo ngậy.

Thức ăn vừa đặt trên bàn, Long Phù Nguyệt không nhịn được nữa, vô lực nhìn vào hai cung nữ: "Những cái này đều cho ta dùng?"

Hai cung nữ kia gật gật đầu.

Trời ơi, nàng nghe nói người trước khi ra pháp trường đều sẽ được ăn uống no say, lão hoàng đế bỗng nhiên cho nàng nhiều sơn hào hải vị như vậy, không phải là ngày mai muốn chém đầu nàng chứ?

Trong lòng nàng âm thầm nguyền rủa, nhưng nàng không thể làm thay đổi kết quả được, giờ mà quân lính đến bắt thì thức ăn sẽ không vào được miệng đâu. Làm ma no vẫn còn hơn làm quỷ đói!

Nàng biết giám thị của nàng được huấn luyện nghiêm chỉnh, miệng còn kín hơn cả vỏ trai, nên nàng không cần hỏi, ngồi vào bàn ăn thoải mái.

Nàng vừa mới đưa miếng thịt viên vào miệng, chợt nghe bên ngoài hô to một tiếng: "Hoàng thượng giá lâm!"

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, miếng thịt viên nghẹn ở trong cổ họng, nhổ không ra, nuốt không trôi. Đến mức khuôn mặt của nàng đỏ bừng cả lên, bàn tay nhỏ bé khua loạn.

Trước mắt bỗng thiên thấy một bóng trắng lóe lên, người này ôm chặt lấy nàng, hai tay đặt trước ngực nàng dùng sức lắc thật mạnh, chỉ nghe 'phụt' một tiếng miếng thịt viên bay ra, có đáng chế hay không khi nó bay thẳng vào chiếc long bào vàng chóe trước mắt. Gương mặt kia làm cho người ta

hoảng sợ.

Long Phù Nguyệt trong lòng vẫn còn sợ hãi vuôdt vuốt ngực, vô lực nói: "Hoàng thượng, dân nữ thiếu chút nữa là bị miếng thịt viên của Thiên Tuyền quốc làm nghẹn chết."

Quay đầu lại thấy người đang ôm mình là Phượng Thiên Vũ, trong lòng rất vui vẻ, nhưng lại có một cỗ oán khí xen lẫn tức giận, liền nói: "Đại Vũ…. Cửu Vương điện hạ tại sao ngài lại có thời gian rảnh đến đây?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, bốn ngày không gặp, nàng quả nhiên gầy đi không ít. Ôm thật là nhẹ.

Phượng Thiên Vũ hơi nhăn mày, lại nhìn một bàn toàn sơn hào hải vị, xem ra phụ hoàng nói không sai, nha đầu kia quả nhiên không phải đang chịu tội, rất sành ăn, nhìn qua cũng thấy bữa tối rất phong phú.

316. Chương 316: Ân Đức Của Ngài So Với Quan Vân Trường Còn Lớn Hơn

Lão hoàng đế cười ha ha nói: "Thế nào? Long cô nương, ở trong cung của trẫm đã quen chưa? Các nô tài phục vụ ngươi chu đáo chứ?"

"Ha ha, có hoàng thượng che chở chodân nữ, các nàng sao dám phục vụ không chu đáo chứ? Hết thảy đều nghe lời hoàng thượng ngài." Long Phù Nguyệt cười ha ha nhưng trong lòng giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lão hoàng đế này mời nàng gặm bánh bao dưa muối mấy ngày, hiện tại lại giả vờ không có việc gì xảy ra sao?

Nô tài phục vụ không chu đáo? Hừ, không có lão hoàng đế này âm thầm bày mưu đặt kế, các nô tài dám sao?

Trách không được bỗng nhiên bưng đến cho nàng nhiều món ăn, ra là để cho nhi tử xem!

Nhưng những lời này, nàng đương nhiên không thể nói ra, không thể để cho lão hoàng đế này mất mặt được, bằng không lão ta thẹn quá hóa giận, người chịu thiệt vẫn là mình.

Lão hoàng đế nhíu mắt lại, trên mặt không nhìn ra vui buồn: "Vẫn là Long cô nương biết ăn nói, là một đứa nhỏ thông minh. Ừm, trẫm rất thích."

Long Phù Nguyệt nhếch khóe miệng, lại cười ha ha: "Hoàng thượng thích là tốt rồi. Không biết hoàng thượng tới đây có gì dặn dò. Tiểu nhân sẽ làm theo."

Lão hoàng đế mỉm cười nhìn nàng: "Ngươi là một đứa nhỏ thông mình, ta thật sự rất muốn lưu giữ ngươi ở lại trong hoàng cung vài ngày nữa, nhưng mà ngươi lại vội vã làm sườn phi của Vũ nhi, nên trẫm sẽ không lưu ngươi…."

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, thầm nghĩ: "Ta đáp ứng làm sườn phi của Vũ Mao?" Nhưng mà trong lúc vô tình nhìn lên thấy lão hoàng đế nở nụ cười, nàng rốt cuộc hiểu ra ý của lão hoàng đế_____Chỉ cần nàng đáp ứng làm sườn phi, như vậy nàng có thể được tự do ngay lập tức, nhưng nếu như không đáp ứng thì sao, nàng sẽ bị nhốt trong cái lồng hoa lệ, ngày ngày ăn bánh bao dưa muối rồi !

Quan trọng hơn cả là chọc lão hoàng đế thẹn quá hóa giận nàng sẽ chuốc lấy bao nhiêu tai họa, làm không tốt cái mạng nhỏ của nàng sẽ không giữ được.

Nha, lão ta đã tìm đủ lí do để nhốt mình ba ngày, chính là muốn mình đồng ý làm sườn phi, quả là lão hồ ly!

Hừ, ngay cả chính phi ta cũng không muốn làm, muốn ta làm sườn phi sao? ! Quên đi, cứ đáp ứng trước rồi ra khỏi đây sẽ nói sau !

Long Phù Nguyệt suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, trong lòng tuy âm thầm chửi rủa lão hoàng đế, nhưng trên mặt lại không ngừng cười tươi như một đóa hoa: "Ha ha, đúng vậy a, hoàng thượng, người chăm sóc cho dân nữ thật chu đáo! Thật sự là rất tốt! Hoàng thượng ngài thật không hổ danh làm hoàng đế, anh minh vô cùng, nhìn rõ mọi việc, trí tuệ của ngài so với Gia Cát Lượng còn sáng hơn, ân đức so với Quan Vân Trường còn lớn hơn…."

317. Chương 317: Bụng Thật Đói

Ách lời nói chém gió này khiến nàng toàn thân nổi da gà.

Thân mình Phượng Thiên Vũ cũng run lên, khóe miệng giật giật. Đại khái là rất kích thích.

Hắn từng nghe Long Phù Nguyệt nói về "Tam quốc diễn nghĩa", nên đối với hai người kia vô cùng quen thuộc, lúc này nghe nha đầu này dùng trong hoàn cảnh này, hắn nhịn không được muốn cười phá lên, nhưng sợ lão hoàng đế mất mặt. Hắn nhịn!

Lão hoàng thượng hơi hơi nhíu mày, tại sao ông lại có cảm giác như nha đầu này dung lời nói để true cợt ông? Nhưng dù sao, nha đầu này xem như cũng thông minh biết thời thế, đã chịu hạ thế thượng phong, đã giảm cho ông ta rất nhiều phiền toái.

Ông ta cười ha ha, nhịn không được sờ sờ đầu Long Phù Nguyệt: "Hài tử ngoan, ngươi thật là đứa nhỏ thông mình, yên tâm, mặc dù ngươi là sườn phi của Vũ nhi nhưng trẫm sẽ làm một hôn lễ vô cùng long trọng để ngươi có thể diện mà gả đi."

Long Phù Nguyệt cúi đầu: "Tạ ơn hoàng thượng!"

Hoàng thượng khoát tay áo, nhìn sang Phượng Thiên Vũ: "Vũ nhi, Phù Nguyệt đã đồng ý rồi, sao con không nói gì?"

Phượng Thiên Vũ tâm lí đã có sẵn, cười dài nói: "Tất cả đều nghe lời phụ hoàng."

Hoàng thượng cực kì vui mừng: "Tốt! Cứ làm như vậy đi. Con dẫn Long cô nương về trước, ba ngày sau cưới nàng qua cửa."

Người không có nhân tính, trời không có thiên lí a!

Nàng gặm bánh bao dưa muối ba ngày, thật vất vả mới trông thấy cao lương mĩ vị, thật không nghĩ rằng vừa ăn vào miệng liền phun ra.

Nàng rốt cuộc đã được tự do, nhưng T_____Thật là đói bụng!

Nàng đói đến mức trước vào sau lưng như dính sát vào nhau trông mong nhìn Phượng Thiên Vũ: "Đại Vũ Mao, ta rất đói, ngươi đưa ta đi ăn được không?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng xanh mét, coi bộ dinh dưỡng không được đầy đủ, liền biết nàng trong hoàng cung chịu không ít khổ cực, trong lòng chua xót, cũng may sắc trời chưa tối lắm, tửu lâu vẫn chưa đóng cửa.

Có bóng dáng của đồng tiền. Trong tửu lâu, thức ăn được mang lên còn nhanh hơn thỏ nhảy.

Không lâu sau, tất cả các món ăn đều đã được bưng lên.

Long Phù Nguyệt lúc này cũng bất chấp thể diện, ăn như gió cuốn mây tan, sau khi đã no, trong lòng của nàng cũng có so đo.

Nàng liếc nhìn Phượng Thiên Vũ một cái: "Đại Vũ Mao , ngươi thật sự muốn ta làm sườn phi sao? "

318. Chương 318: Ai Thua Sẽ Bị Phạt Rượu

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ tà mị nhìn nàng: " Phù Nguyệt, nàng yên tâm, trừ nàng ra, ta sẽ không cho bất cứ kẻ nào ngồi lên vị trí chính phi. Tìm được cơ hội ta sẽ cho nàng lên làmchính phi."

"Vậy ngươi có thể hứa về sau chỉ yêu một mình ta? Không liên quan tới nữ tử khác?" Long Phù Nguyệt hai mắt sáng long lanh.

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút: "Phù Nguyệt, ta chỉ có thể đảm bảo nàng ở trong lòng ta là duy nhất…."

Khuôn mặt nhỏ của Long Phù Nguyệt xụ xuống: "Nói cách khác, ngươi sẽ không vì cây gỗ cổ như ta mà buông tha cho toàn bộ rừng cây sao?"

"Phanh" Đầu Long Phù Nguyệt bị hắn dùng cây quạt gõ một cái: "Tiểu ngu ngốc, nàng so sánh gì mà dốt vậy! Nàng sao lại là cây gỗ cổ, tốt xấu gì cũng là cây có vẻ liễu rủ."

Long Phù Nguyệt khe khẽ thở dài, thì thào: "Chỉ sợ ta đây làm cây liễu rủ cũng không đảm đương nổi ngươi - đồ đầu heo…."

Tai Phượng Thiên Vũ rất thính, hắn liếc mắt nhìn nàng, nâng lấy cằm nàng: "Tiểu nha đầu, nàng vừa nói gì ta?"

Long Phù Nguyệt cười ha ha: "Tiểu nhân nào dám nói gì ngài. Để chúc mừng ta thoát khỏi cái nhà giam hoa lệ đó, chúng ta uống rượu đi."

Phượng Thiên Vũ liếc xéo nàng: "Phù Nguyệt, tửu lượng của nàng không được tốt lắm."

Hắn đang nhớ lại lúc nàng ở yến hội Hoàng gia uống rượu rồi hát, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười.

Long Phù Nguyệt có chút bối rối, cười nhẹ một tiếng: "Được rồi, cùng lắm thì ta uống ít, ngươi thay ta uống nhiều một chút là được. Tục ngữ nói không rượu không vui, chẳng lẽ ngươi không thể cùng ta chúc mừng sao?"

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ có ánh sang lạ lóe lên, hắn ha ha cười nhẹ một tiếng: "Được, chúng ta cùng uống rượu chúc mừng."

Rượu, tất nhiên rượu là tốt nhất.

Long Phù Nguyệt uống một chén, Phượng Thiên Vũ uống ba chén.

"Làm như vậy không có ý nghĩa, chúng ta đánh quyền đi!" Long Phù Nguyệt đưa ra cái chủ ý.

Phượng Thiên Vũ chân mày nhíu lại: "Đánh quyền? Nàng là một nữ tử đánh quyền sẽ rất khó coi?"

319. Chương 319: Đố Kị Thật Lớn

"Khụ khụ, nữ hài tử chúng ta ở nơi đó đánh quyền so với nam tử các ngươi còn mạnh hơn, thế nào? Ngươi không dám sao? Nhưng mà ai thua sẽ bị phạt rượu." Long Phù Nguyệt hai tròng mắt lóe sáng, trên mặt thập phần đắc ý.

Mắt Phượng Thiên Vũ chợt lóe: "Được, nàng nói cách chơi đi."

"Khẩu lệnh là 'hai chú ong nhỏ a. bay ra từ giữa bông hoa a' sau đó hai phe chơi búa kéo đá nha. (oằn tú tì đó ^^ tỷ này lại có âm mưu gì rùi) Ha ha, người thắng sẽ làm động tác tát, đồng thời trong miệng phát ra hai tiếng 'bành bạch', người thua thuận thế lắc đầu, làm động tác bị đánh, đồng thời trong miệng phát ra hai tiếng 'a a', nếu hai phe ra giống nhau, hai người đều phải làm động tác hôn môi, còn muốn phát Ra hôn môi thanh âm của phối hợp, người làm sai động tác hoặc là thanh âm sẽ bị phạt uống rượu. ————————"

"Người ở đây ít người chơi đùa loại trò chơi này?" Mắt Phượng Thiên Vũ trầm xuống, không tốt liếc nàng.

"Ha ha, rất nhiều, trò chơi này rất tốt, chúng tôi thường chơi đùa." Long Phù Nguyệt nhất thời không kịp phản ứng, có chút chột dạ.

"Cùng rất nhiều người thân mật quá nhỉ?" Ngữ khí Phượng Thiên Vũ càng nặng nề hơn, cầm một bàn tay của nàng, liếc xéo nàng.

Di, đố kị thật lớn.

Long Phù Nguyệt cuối cùng cũng kịp phản ứng, tức giận nói: "Ngươi lại nghĩ đi đâu rồi, chỉ làm động tác hôn môi mà thôi, thí dụ như vậy nè."

"Ừm, sao nào."

Long Phù Nguyệt ở thật xa làm động tác hôn môi: "Như vậy là được."

Phượng Thiên Vũ cuối cùng thở dài một hơi, gõ nhẹ lên đầu nàng một cái: "Về sau, ngoại trừ ta ra, nàng không được cùng bất cứ kẻ nào chơi trò này! Có nghe không?"

Long Phù Nguyệt thè lưỡi, người này, đố kị thật là lớn? Nhưng như vậy lại làm cho lòng nàng cảm thấy ấm áp, cũng thật rối rắm.....

"Được rồi, được rồi, ngươi có nhớ cách chơi không đó, bắt đầu."

"Từ từ đã, ta muốn sửa quy tắc." Phượng Thiên Vũ hớp một ngụm rượu, chậm rãi nói.

"Rất đơn giản, nếu hai chúng ta ra giống nhau, chúng ta sẽ phải hôn môi thật." Phượng Thiên Vũ cười híp mắt nhìn nàng.

Hả, Long Phù Nguyệt đỏ mặt, may mắn đây là phòng riêng, không có người khác rình coi.

320. Chương 320: Chu Sa Lệ

"Nga, được rồi."

"Hai chú ong nhỏ a, bay ra từ giữa bụi hoa a, phi a, phi a...." Hai người bắt đầu ra quyền.

Mấy lần trước, Phượng Thiên Vũ bởi vì chưa thuộc cách chơi, mà Long Phù Nguyệt lại là tay chơi lão luyện, nên Phượng Thiên Vũ bị phạt hơn mười chung rượu, lại đồng dạng biết, cũng là hòa nhiều, Long Phù Nguyệt bị hắn hôn hoàn toàn, cái miệng nhỏ nhắn suýt nữa bị hắn hôn sưng lên.

Sau đó, Long Phù Nguyệt bị phạt mấy chung rượu, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, nàng bỗng nhiên cười híp mắt sờ mặt Phượng Thiên Vũ nói: "Đại Vũ Mao, ta hát cho ngươi một bài được không?"

((((đoạn này ta thấy được mà))))))))

Phượng Thiên Vũ nhớ tới khi nàng ở phế thành trong sa mạc gào khóc thảm thiết, không khỏi nở nụ cười. Ung dung nhìn nàng: "Được, nàng hát đi."

Long Phù Nguyệt nhìn hắn một cái: "Ngươi có thể đệm nhạc cho ta không?"

Phượng Thiên Vũ cười ha ha: "Có gì là không thể?" Vỗ tay vài cái, gọi tiểu nhị ở ngoài cửa điếm lại, dặn dò hắn vài câu. Tiểu nhị kia chạy như bay đi.

Hai người lại đánh quyền một hồi, Long Phù Nguyệt tuy rằng thua nhiều, nhưng Phượng Thiên Vũ cũng không cho nàng uống nhiều rượu sợ nàng say, cũng không nghe nàng có tiếng động gì.

Tiểu nhị kia mang đến một cây đàn cổ.

Phượng Thiên Vũ thử âm một chút, thở dài: "Dù sao cũng không phải là danh cầm, thôi cứ dùng tạm vậy. Được, ngươi hát, ta đàn."

Long Phù Nguyệt trầm ngâm một chút: "Ta sẽ hát bài "Chu sa lệ"".(một bài hát của Đổng Trinh của phim nói về đam mỹ)

Dẫn ca Trường Khiếu mây bay kiếm thử thiên hạ áo trắng nhuộm sương hoa

Năm đó say hoa ấm hạ hồng nhan khoảnh khắc lăng hoa nước mắt chu sa

Vẫn còn nhớ ca lý phồn hoa trong mộng pháo hoa bằng ai sai vướng bận

Hoàng Hạc lâu không tiêu điều sống nơi đất khách quê người thiên nhai tóc đen thành đầu bạc

Năm xưa trộm đổi bằng tình này tương ký

Dịch biên đầu cầu bộ dạng phục tùng thì thầm

Cùng trời cuối đất hồng trần tan mất khó tìm

Quay đầu trăm năm đi

Kính Hồ núi xanh thẳm mây thấp cúi giai nhân trước trướng ám vẽ lông mày ai đang hỏi Vua Hồ Bất Quy

Tình này bất quá pháo hoa toái yêu biệt ly rượu tưới ngàn chén mỏng châm chu nhan ngủ

Khinh hàn Mộ Tuyết gì tùy tướng lần đi kinh niên nhân tự mình bi chỉ nói cuộc đời này ứng dứt khoát

Khoan thai nhạn tự đi lại quay về đồ mi hoa nở hết

cách say chính là thiếu ai một giọt chu sa nước mắt. . . .

321. Chương 321: Thì Ra Hắn Thật Sự Uống Rượu Say. . .

Nàng vừa mới ngẩng đầu lên hát vài câu, Phượng Thiên Vũ đã tìm được nhịp điệu, tình tang phối hợp tiếng hát của nàng mà khảy đàn .

Long Phù Nguyệt âm giọng cũng không tính là tốt, nhưng bài hát này coi như là bản nàng yêu nhất , nghe có khoảng trên dưới một trăm lần, sớm thuộc lòng. Huống chi nàng hiện tại có tâm đồng cảm, hát cũng coi như tràn đầy tình cảm, cũng là có một phen ý nhị.

Phượng Thiên Vũ vẫn là lần đầu tiên nghe nàng hát loại tình ca bi ai này, nhất thời bị ca từ chấn trụ, thẳng đến âm thanh cuối cùng vừa dứt, hắn mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt thâm trầm nhìn Long Phù Nguyệt, khẽ thở dài một tiếng: "Tình này bất quá chỉ là yên hoa sớm tắt, yêu trong ly biệt, rượu chuốc say ngàn chén chẳng châm đầy một giấc ngủ hồng nhan. Quả nhiên là ca hay! Thì ra nàng cũng có thời điểm văn nhã như vậy."

Long Phù Nguyệt bĩu môi một cái: "Đó là đương nhiên! Nhớ năm đó ta cũng là người làm công tác văn hoá, đại học hàng hiệu a." Trong lòng cũng đang âm thầm nói: "Người này thật là một thùng rượu, uống nhiều như vậy, còn không thấy say."

Mắt nàng chuyển vòng vo, cười nói: "Như vậy đi, ta hát một khúc khiến cho ngươi gõ nhịp tán thưởng ca hay, ngươi cứ uống mười chén rượu chúc mừng. Ngươi suy nghĩ một chút, một khúc ca hay chính là một khúc thơ hay, ngươi dùng mười chén rượu liền mua được rồi, có phải hay không thực có lời?"

Phượng Thiên Vũ trong mắt hình như có ánh sáng mờ nhạt đang bắt đầu khởi động: "Quả nhiên thực có lời, được! Ta Uống….uố…ng!"

Mười chén rượu giống uống nước uống vào bụng, khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ sớm nhiễm một tia ửng đỏ. Hắn nửa khép lại đôi mắt: "Nàng có thể tiếp tục hát."

Long Phù Nguyệt thích ca hát, một bụng ca từ tự nhiên cũng nhớ không ít, lúc này cũng không cần để ý, tìm từ tốt đẹp, một tia ý thức toàn bộ hát đi ra. Cái gì Thương Hải một tiếng cười Tiếu hồng trần thậm chí ngay cả Chu Hoa Kiện kỷ niệm đáng nhớ nhất cũng bị nàng mang ra hát. . . . . .

Hát, lời ca cùng nhịp điệu đều là thật tốt, hòa hợp không ngừng, Phượng Thiên Vũ đương nhiên là nghe ra, hắn lại không có toan tính quỵt nợ, cho nên rượu của hắn càng uống càng nhiều, đến cuối cùng đầu của hắn gần như to thên một vòng, tới lúc uống vòng mười chén rượu cuối cùng, uống đến thứ chén tám, hắn liền nằm gục ở trên bàn,.

"Đại Vũ Mao, đại Vũ Mao, Vũ Mao sư huynh. . . . .." Long Phù Nguyệt gọi vài tiếng, Phượng Thiên Vũ cũng không nhúc nhích.

"Hắn —— thì ra thật sự uống rượu say. . . . . ."

322. Chương 322: Chào Tạm Biệt, Gặp Lại Sau, Vũ Mao Sư Huynh

Long Phù Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, ngón tay run rẩy mơn trớn lông mày, mắt môi của hắn. . . . . Tâm phảng phất bị một sợi tơ không rõ níu chặt. Nước mắt cứ như vậy không khống chế lặng lẽ chảy xuống.

"Vũ Mao, Vũ Mao sư huynh, ta sẽ vĩnh viễn nhớ rõ tấm lòng của ngươi. Nhưng về sau, ngươi nên quên ta, coi như chưa bao giờ quen biết ta. . . . . ."

Nàng thì thào tự nói vài câu, lại kinh ngạc nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên cắn răng một cái, gọi chủ quán, đưa cho hắn một thỏi bạc, dặn vài câu, chủ quán kia chạy nhanh đi.

Không lâu sau, bốn thị vệ liền xuất hiện, còn nâng đến đây một cái kiệu nhỏ. Nhìn thấy Phượng Thiên Vũ say rượu , bọn họ tựa hồ cũng thập phần kinh ngạc, trong ấn tượng của bọn hắn, quả thật chưa thấy qua Phượng Thiên Vũ uống rượu.

Một mực cẩn thận đem Phượng Thiên Vũ nâng lên kiệu, bốn thị vệ nhìn thoáng qua Long Phù Nguyệt, một người trong đó khom người hỏi: "Quận chúa có cùng nhau hồi phủ hay không?" Bọn họ còn chưa biết tin tức Long Phù Nguyệt đã không phải là quận chúa .

Long Phù Nguyệt cười khổ một cái: "Trời đã quá muộn, ta về trước đây. Các ngươi chiếu cố tốt Vương gia của các ngươi cho tốt. Ta tự quay về phủ quận chúa."

"Như vậy làm sao được, quận chúa đi một mình trên đường không an toàn, vẫn là phái cỗ kiệu đưa ngài đi?" Thị vệ cầm đầu vẫn là không thể nào yên tâm.

Mặt Long Phù Nguyệt trầm xuống: "Ta nói không có việc gì thì không có việc gì, các ngươi dài dòng là có dụng ý gì? ! Còn không mau đi!" Nàng dù sao vẫn là có một chút uy nghiêm , thị vệ này quả nhiên không hề dong dài, nâng Phượng Thiên Vũ lên, đi một mạch.

Không đến thời gian một chén trà, thị vệ đã khiêng kiệu nhỏ về tới Vương Phủ, cẩn thận buông cỗ kiệu, thị vệ đầu lĩnh cúi đầu nói một câu: "Vương gia, thỉnh hạ kiệu."

Bên trong kiệu không có nửa điểm động tĩnh, thị vệ đầu lĩnh cười khổ một tiếng. Trong lòng thầm mắng ngu ngốc, Vương gia say bất tỉnh nhân sự, làm sao có thể nghe được hắn nói chuyện?

Hắn xốc lên màn kiệu dự định dìu Phượng Thiên Vũ đi ra. Cũng trong nháy mắt giật mình. Bên trong kiệu rỗng tuếch, không còn bóng dáng Phượng Thiên Vũ ?

Long Phù Nguyệt đứng ở trên đường cái, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên người của nàng, trên mặt đất tạo nên một hình vòng cung cắt đi hình ảnh nàng, nàng kinh ngạc cỗ kiệu mang Phượng Thiên Vũ cứ như vậy biến mất cuối con phố dài. Nước mắt lại chảy ra: "Chào tạm biệt, gặp lại sau, Vũ Mao sư huynh."

323. Chương 323: Ngươi Đã Tỉnh? Tỉnh Thật Là Nhanh

Nàng vận dụng khinh công thượng thừa chạy về nơi đã từng là phủ quận chúa, vội vàng thu thập một chút đồ đạc, chuẩn bị thành một bọc nhỏ, cuối cùng nhìn thoáng qua hậu viên thanh nhã, sâu kín thở dài một hơi.

Nàng nghe Phượng Thiên Vũ nói, hai ngày này tiểu hồ ly ở trong Vương phủ chờ đợi nàng trở về. Chỉ tiếc, nó sẽ không chờ được. Trước khi đi không thể gặp mặt tiểu hồ ly một lần, không thể không nói là không có tiếc nuối, nhưng cũng giảm bớt phiền toái. Tiểu hồ ly nếu biết nàng muốn đi, nhất định sẽ ngăn trở . . . . . .

Nàng đứng ở trước đại môn, nhìn thoáng qua tiểu viện lần cuối cùng, xoay người lại, đang muốn vận dụng khinh công chạy thật nhanh. Chợt nghe một thanh âm dày đặc thản nhiên nói: "Nàng dự tính đi nơi nào?"

Thanh âm này trầm thấp mà từ tính, có một loại mê hoặc hương vị, Long Phù Nguyệt nghe vào trong tai quen thuộc vô cùng.

Phượng Thiên Vũ!

Thân thể của nàng nháy mắt cứng ngắc,bọc nhỏ trong khuỷu tay " bịch" một tiếng rơi trên mặt đất. Nàng chậm rãi quay đầu lại.

Phượng Thiên Vũ đứng ở cách đó không xa, một thân áo trắng ở trong gió đêm bay lên, đôi con ngươi trong trẻo dưới ánh trăng như hai cái hồ sâu, bên trong tựa như có ba đào mãnh liệt, hắn rõ ràng đang cười, lại khiến Long Phù Nguyệt lại cảm thấy quanh thân từng đợt rét run.

Không xong! Hắn không phải uống rượu được mang về Vương Phủ sao? Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Long Phù Nguyệt miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng, cười so với khóc càng khó xem: "Ha ha, ngươi đã tỉnh? Tỉnh thật là nhanh. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ từng bước một đi lên thềm trước, trên mặt vân đạm phong khinh cười đến khuynh quốc khuynh thành , ngón tay thon dài trắng nõn nâng người nàng: “, Ngoan, nói cho ta biết, nàng muốn đi nơi nào?”

“Ta. . . . . .” Long Phù Nguyệt muốn lui về phía sau, con mắt nàng cấp tốc chuyển vòng vo : “Ta. . . . . Ha ha, quận chúa ta đây không phải là bị hoàng thượng phế bỏ sao? Như vậy phủ quận chúa này cũng không phải của ta. Ta, ta nghĩ. . . . . muốn đổi chổ ở.”

Long Phù Nguyệt thập phần bội phục mình, đối mặt khí thế cường đại như thế còn có thể nói ra lời đâu vào đấy như vậy.

Phượng Thiên Vũ mâu quang chợt lóe, thản nhiên nói: “Đổi nơi ở? Vậy cũng tốt, theo ta quay về phủ Vân Vương.”

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, thầm nghĩ: ” Phủ Vân Vương nhiều thị vệ như vậy , nếu ta đi vào muốn trở ra có thể khó khăn!” Nàng vội lắc lắc đầu: “Không, không cần! Ba ngày sau ta mới gả cho ngươi, hiện tại vào ở không tốt. . . . . .”

324. Chương 324: Đêm Nay Liền Ở Tại Chỗ Này

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, cánh môi thản nhiên nhếch lên, hai tròng mắt chớp động những tia sáng khó lường : “Vậy trước tiên tại ở lại phủ quận chúa đi, dù sao cũng chỉ là thời gian ba ngày, ta nghĩ phụ hoàng cũng sẽ đáp ứng .”

Long Phù Nguyệt kịch liệt xoay chuyển ý niệm trong đại não: ở lại quận chúa phủ so với đi phủ Vân Vương tốt hơn, nơi này tốt xấu không có ai trông coi, người này tuy rằng nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng cũng may hắn không có khả năng ba ngày đều đợi ở chỗ này coi chừng ta, ta còn có cơ hội chạy trốn. . . . . .

Cũng không biết là vì sao, nàng cảm giác Phượng Thiên Vũ đã biết tất cả mọi chuyện của nàng, hắn cũng không vạch trần, bất quá nàng cũng không dám hỏi hắn, tự mình mở miệng chạm đến.

Nàng ha ha cười khan một tiếng: “Được rồi, ta đây tạm thời trước ở tại phủ quận chúa. Tốt lắm, ngươi có thể trở về đi.”

Phượng Thiên Vũ cười dài , lại đem nửa thân mình gần như tựa vào trên người Phù Nguyệt: “Tiểu nha đầu, ta bị nàng làm cho quá chén rồi, đêm nay liền ở tại chỗ này .”

Long Phù Nguyệt thiếu chút nữa bị hắn đè bẹp, một đầu hắc tuyến: “Uy , uy , ngươi uống say còn chạy đến chỗ này của ta làm chi!”

Phượng Thiên Vũ yêu mỵ cười, ngón tay bạch ngọc vươn tới cái miệng nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi là tiểu tinh linh, ta sợ ngươi lại vụng trộm chạy trốn.”

Long Phù Nguyệt trong lòng phù phù nhảy dựng, không biết lời người này nói là thật hay là vì say, nhìn hắn một cái, thấy hắn nửa tựa trên người nàng, ánh mắt híp lại , lông mi nửa khép, che lại mâu quang, khiến cho người ta đoán không ra tâm tư.

Long Phù Nguyệt bất đắc dĩ, đành phải giúp đỡ hắn một lần nữa vào trong phủ, đi vào trong phòng ngủ.

Trước đây Phượng Thiên Vũ cũng đã ở qua đêm tại đây vài lần, mỗi lần đều là nàng ngủ buồng trong, hắn ngủ gian ngoài.

Long Phù Nguyệt liền đem hắn đỡ đến trên giường ở gian ngoài giúp hắn trải tốt đệm chăn, hầu hạ hắn nằm ngủ. Còn chính mình đi vào giường ở buồng trong ngủ.

Trong lòng nàng còn có việc, làm sao ngủ được? Ước chừng mở to hai mắt ngẩn người hơn một canh giờ, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh gian ngoài , Phượng Thiên Vũ ở gian ngoài hô hấp trầm đều đặn, cũng ngủ say.

Nàng lặng lẽ đứng dậy, lặng yên không một tiếng động đi đến gian ngoài, đứng ở đầu giường Phượng Thiên Vũ , dừng lại ở dung nhan đang ngủ của hắn: "Hắn là thực đang ngủ hay vờ ngủ?"

Kìm lòng không đậu thấp giọng kêu hai tiếng: "Vũ Mao sư huynh, Vũ Mao sư huynh."

325. Chương 325: Chẳng Lẽ —— Nàng Không Thích Ta

Phượng Thiên Vũ ngay cả ánh mắt cũng không mở, mùi rượu từ hô hấp nhợt nhạt của hắn mà tràn ngập. . .

Long Phù Nguyệt cười khổ một cái. Người kia rốt cuộc uống nhiều rượu như vậy, xem ra giờ phút này thật sự say rượu ngủ say.

Tay nhỏ bé vươn, muốn vuốt ve tuấn nhan của hắn một chút, nhưng đưa đến một nửa lại vô lực hạ xuống. Phượng Thiên Vũ cho dù uống rượu cũng so với người bình thường bén nhạy hơn nhiều, nàng vẫn là không nên mạo hiểm.

Nàng đưa mắt nhìn hắn một lúc lâu, sau đó kéo cái bọc nhỏ của mình, lặng lẽ mở cửa, đang muốn từng bước hướng ra phía ngoài bước ra. Phía sau một trận gió nhẹ đảo qua, tiếp theo bên hông căng thẳng, chỉ nghe thanh âm dày đặc của Phượng Thiên Vũ vang lên bên tai: "Lúc này đây, nàng lại muốn đi đâu?"

Long Phù Nguyệt thân thể hoàn toàn cứng đờ, chậm rãi quay người lại, trừng mắt hắn: "Ngươi. . . . . Ngươi giả say!"

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ trong suốt nhìn không ra hỉ nộ, thản nhiên nói: "Không giả say làm sao có thể nhìn ra tâm tư của nàng?"

"Ngươi!" Long Phù Nguyệt hoàn toàn ngây người, cười khan hai tiếng: "Ta. . . . . Ta có tâm tư gì?"

"Nàng còn muốn dấu!" Tức giận ẫn nhẫn rốt cục bừng bừng nổi lên, hắn giữ chặt cánh tay của nàng, nhìn cái bọc nhỏ trên tay nàng: "Vậy nàng nói cho ta biết, nàng bây giờ lại muốn đi đâu?"

"Ta. . . . . Ta đi. . . . . đại tiện." Long Phù Nguyệt cảm ứng được hắn bừng bừng nổi lên tức giận, thanh âm đều run rẩy.

"Đại tiện?" Phượng Thiên Vũ cánh môi khẽ cong, gợi lên một chút cười nhạt: "Đi đại tiện còn phải mang theo hành lý? !"

"Đây. . . . ." Long Phù Nguyệt hoàn toàn không có lời để nói .

Cánh tay Phượng Thiên Vũ giữ chặt eo Long Phù Nguyệt , hai tròng mắt nhìn nàng chằm chằm: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, đây là vì sao? Nàng vì sao muốn trốn? Ta ở trong lòng nàng như vậy không có gì sao? ! Vì sao không chịu gả cho ta? Chẳng lẽ —— Nàng không thích ta sao?"

Trong giọng nói của hắn có một tia đau đớn cùng không cam lòng, trong tròng mắt ám chìm như nước, hình như có ba đào bắt đầu khởi động, làm cho Long Phù Nguyệt thở không được .

Một chút đau đớn ở trong lòng lan tràn, nàng cắn chặt lấy môi, khẽ nhắm mắt lại. Không vui sao? Nếu không thích, nàng sẽ không rối rắm như vậy, vừa nghĩ tới phải rời khỏi hắn, trong lòng liền đau thật lợi hại. . . . . .

"Nói! Đây là vì sao? !" Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên hét lớn khiến Long Phù Nguyệt sợ tới mức khẽ run rẩy.

326. Chương 326: Đừng Phụ Ta

Nàng mở choàng mắt, tức giận trừng mắt hắn: "Bởi vì ta là Miêu nữ, của ta. . . . . ." Nàng liều lĩnh muốn đem chân tướng nói ra, nhưng vừa mới nói tới đây, đầu óc trong nháy mắt tức thời trống rỗng, há hốc mồm nói không ra lời.

Lông mày Phượng Thiên Vũ nhíu lại, một đôi con ngươi nhìn nàng: "Của nàng cái gì?"

Long Phù Nguyệt lại suy sụp nhắm hai mắt lại, nói không nên lời! Vẫn là nói không nên lời! Cổ này đã khống chế tinh thần của nàng, chỉ cần là nàng muốn nói ra chân tướng, liền làm cho nàng đầu óc nháy mắt kịp thời, hoàn toàn không biết muốn nói gì.

"Vì sao không nói lời nào? !" Lạnh lùng mang theo ẩn nhẫn tức giận đến mức giới hạn . Giống như bão táp tiến đến trước đêm tối.

Long Phù Nguyệt mở choàng mắt, tức giận nhìn hắn: "Bởi vì ta không thích ngươi! Ta không thương ngươi! Ngươi là đại vương vạn người kính ngưỡng, bao nhiêu danh môn khuê tú công phá cửa muốn gả cho ngươi, vì sao ngươi nhất định phải quấn quít lấy ta? Buông, ngươi buông ra, ta muốn tìm nam nhân ta thích để gả!" Nước mắt của nàng tuôn rào rào xuống.

"Thả nàng ra? !" Phượng Thiên Vũ đột nhiên phá lên cười, cười đến mức Long Phù Nguyệt không biết gọi là gì, đôi mắt tà mị giống như là muốn đem nàng nuốt vào: "Nàng có biết cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ để ý hay liếc mắt đến bất kì nữ nhân nào hay không? Chẳng lẽ ta đối với nàng còn chưa đủ tốt? Phù Nguyệt, vì sao nàng luôn muốn chạy trốn? !" Tròng mắt của hắn giống như là muốn nổi lửa. Bỗng nhiên dùng lực, đem nàng bế lên, đi đến bên giường.

Long Phù Nguyệt kinh hoàng sợ hãi, liều mạng giãy dụa: "Ngươi buông ra, buông ra, ngươi muốn làm gì? !"

Nét đỏ sậm trong đôi mắt của Phượng Thiên Vũ, ánh sáng bắt đầu khởi động, hắn tà mị cười: "Thả nàng ra? Mặc cho nàng đi tìm nam nhân khác? ! Nàng là Vương Phi của ta, cũng chỉ có thể là của ta! Nam nhân khác ta thấy một người là giết một người! Nàng đã không ngoan như vậy, ta đây khiến cho nàng hoàn toàn buông tha cho ý nghĩ này!" Hắn buông lỏng tay, liền đem Long Phù Nguyệt ấn lên trên giường lớn.

Long Phù Nguyệt ý thức được muốn nhảy lên, nhưng không ngờ Phượng Thiên Vũ đã đè xuống. Cúi đầu, oán hận hôn nàng. Mang theo ôn nhu cùng bá đạo, ở trên đôi môi mềm mại trên môi trằn trọc mút thỏa thích, trầm mê hấp thu hơi thở ngọt ngào.

Toàn bộ sức nàng của hắn đều đặt trên người của nàng, khiến nàng vùi sâu bên trong giường, hoàn toàn không thể động đậy. Nàng khẩn trương, người này, không phải là hiện tại muốn nàng chứ? !

327. Chương 327: Thanh Tỉnh Nhìn Mình Trầm Luân

Nàng liều mạng giằng co. Cánh tay tuyết trắng liều mạng xô đẩy hắn, nàng muốn hắn buông nàng ra, nhưng vừa lên tiếng, lại làm ôi của hắn xâm nhập càng sâu. Cái loại hôn này giống như là muốn đem nàng toàn bộ nuốt vào, ngay cả thở cũng không cho nàng, cánh tay hắn ôm nàng càng thu càng chặt, giống như là muốn đem nàng khảm nhập trong thân thể của mình. Từ nay về sau trở thành một bộ phận của hắn.

Nàng giãy dụa càng thúc giục, hóa thành hắn càng thêm nhiệt tình, càng đổ thêm dục vọng của hắn muốn khống chế nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn Long Phù Nguyệt dưới thân , ngón tay mơn trớn cánh môi sưng đỏ của nàng: "Phù Nguyệt, nàng là của ta. Một khi ta đã yêu, nàng đừng mơ tưởng trốn thoát!"

Trong cơ thể Long Phù Nguyệt như có nước lũ dâng lên, khát vọng kháng cự lại nam tử trên người. Nàng biết nàng đã hoàn toàn chọc giận hắn, cũng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng là, nàng sợ, thật sự sợ. Nam tử này trong lúc vô tình xâm nhập lòng nàng, nàng thương hắn, nhưng cũng sợ hắn, sợ tình yêu của hắn cùng mình cuối cùng sẽ là cho nhau một hồi bi kịch thương tổn.

Nàng biết nàng nên đem chân tướng nói cho hắn biết , nhưng Cổ độc này cũng giống như tiểu thanh xà, theo linh hồn của nàng xuyên qua mà đến, đều có một loại đặc tính thần bí, nó khiến nàng nói không nên lời. Nàng thử thật nhiều cách, đều không được!

Nàng không muốn hắn bị hắn lừa dối đả thương cõi lòng tan nát, thà rằng giữ lại đoạn ký ức tốt đẹp này, cùng hắn ghi nhớ đến thiên thu. . . . . .

"Vũ Mao, đừng mà, đừng mà! Đừng để cho ta hận ngươi, ta cũng không muốn để cho ngươi hận ta. . . . . ."

Long Phù Nguyệt nức nở. Nhưng đôi môi bá đạo nhanh chóng nuốt đi sự kháng nghị của nàng, theo môi nàng khẽ nhếch, liền quấn quýt lấy đầu lưỡi ngọt ngào, ép nàng cùng mình chơi đùa. . . . . .

Quần áo của nàng đã muốn thoát hết, che dấu không được thân thể mềm mại của nàng, ánh mắt của hắn càng thêm thâm trầm, hỏa diễm đốt càng nhiều, càng mạnh mẽ, ánh mắt của hắn càng ngày càng sâu, hơi thở nguy hiểm càng ngày càng đậm, làm cho nàng tự dưng cảm thấy sợ hãi. Nước mắt của nàng không khỏi đổ rào rào xuống.

"Ngươi uống say! Ngươi, ngươi sẽ phải hối hận. . . . . Ngươi nhất định sẽ hối hận."

"Ta không có say, Phù Nguyệt, ta vẫn thực thanh tỉnh, thanh tỉnh nhìn mình trầm luân. . . . . Cho nên, Phù Nguyệt, ta muốn nàng!"

328. Chương 328: Tất Cả Đều Đã Không Thể Vãn Hồi. . .

Xé rách quần áo, từng mảnh bay lượn.

Cẩm tú trên giường, tóc đen của nàng phân tán, thủy mâu mê ly, đường cong lả lướt, thân thể tuyết trắng mềm mại, làm cho hắn rốt cuộc ép không được dục vọng đốt người, đến giờ phút này, hắn cũng không muốn tiếp tục ngăn chặn, hắn thầm nghĩ muốn nàng, hảo hảo yêu nàng, khiến nàng hoàn toàn trở thành nữ nhân của hắn. . . . . .

Một loại hận ý mang theo tình cảm mãnh liệt gần như khiến Long Phù Nguyệt bốc cháy, rốt cuộc không thể suy nghĩ nữa, mờ mịt , giống như đưa thân vào một việc hệ trọng muôn nghìn.

Lúc nàng ở dưới thân hắn hơi hơi sợ run, kháng cự cùng tâm trạng cũng trở nên yếu đuối vô lực, cắn chặt lấy môi dưới, như trước đổ xuống ra thoát ra rên rỉ, mỗi một thanh âm giống như đánh vào trong lòng Phượng Thiên Vũ . Dục hỏa đánh úp lại, gần như muốn hòa tan cháy sạch hắn.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, từ khi ta gặp nàng, ta không còn động đến những nữ nhân khác. . . . . Mà nàng, lại lần lượt muốn tránh ta! Ta một lòng vì nàng, nàng lại muốn đem ta quá chén rồi đào tẩu, nàng đem tâm tình của ta đặt chỗ nào? Nàng đã tràn đầy tinh lực như vậy, ta khiến cho nàng sức lực đào tẩu cũng không có!"

"Hiện tại không được! Đừng. . . . . ." Long Phù Nguyệt nước mắt gợn sóng. Cực lực phản kháng .

"Ta vốn muốn đem việc cùng nàng hoan ái đến đêm tân hôn của chúng ta, mà nàng. . . . . Cho nên, Phù Nguyệt, ta muốn cho nàng tối nay liền trở thành nữ nhân của ta." Phượng Thiên Vũ nâng gương mặt của nàng, hai tròng mắt nguy hiểm như hồ sâu, giống như muốn đem Long Phù Nguyệt dìm xuống.

"Lần đầu tiên sẽ đau, nhưng ta sẽ thực ôn nhu , Phù Nguyệt, cho ta đi. . . . . ."

"Khốn kiếp! Phượng Thiên Vũ, ngươi sẽ phải hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận." Nước mắt Long Phù Nguyệt như mưa.

"Nếu thả nàng đi rồi ta mới có thể hối hận!" Thanh âm của Phượng Thiên Vũ khàn khàn mà mị hoặc. Hắn cố nén dục vọng bừng bừng nổi lên, ôn nhu hôn lên nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu âu yếm giống như gió nhẹ, làm cho Long Phù Nguyệt rốt cuộc nói không ra lời.

Long Phù Nguyệt liều mạng kéo về thần trí muốn trầm mê , không buông tay sự cố gắng cuối cùng , cố hết sức muốn đẩy hắn ra, giãy dụa thân thể mềm mại, muốn đem thân mình rút khỏi dưới thân hắn. Phượng Thiên Vũ thở dài một tiếng, một chút lý trí còn sót lại hoàn toàn đánh mất, hắn phóng túng chính mình.

Một trận đau đớn tê liệt gần như khiến Long Phù Nguyệt thét chói tai ra tiếng, nước mắt của nàng từng giọt, từng giọt lớn lăn xuống….

329. Chương 329: Ngực Giống Như Tiến Có Cái Gì Tiến Vào

Từ nay về sau, hắn vô luận đối với mình như thế nào, mình cũng đã không thể rời khỏi hắn. . . . . .

Trước mắt giống như một màn pháo hoa nổ tung, trong pháo hoa một con sâu màu đỏ vặn vẹo quay quanh, dần dần biến mất.

Phượng Thiên Vũ trong nháy mắt này, trước mắt cũng bỗng nhiên đỏ lên, ngực giống như tiến có cái gì tiến vào, bỗng nhiên tê rần, một trận mê muội, suýt nữa ngất đi.

Hắn vội vã ổn định tâm thần, trong lòng xẹt qua một chút kinh ngạc, nhưng thấy đôi mắt Long Phù Nguyệt rơi lệ, hắn lại đau lòng vô cùng. Nằm rạp người hôn lên nước mắt trên mặt nàng, thì thào: “Phù Nguyệt, ta sẽ yêu nàng một đời một kiếp. . . . . .”

Động tác của hắn mềm nhẹ vô cùng, giống như nàng là một con búp bê.

Long Phù Nguyệt đã hoàn toàn từ bỏ giãy dụa, hai tròng mắt nàng phủ sương mù hơi nước, song chưởng ôm chặt hông của hắn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn gần sát lồng ngực của hắn: “Đừng phụ ta, ngươi về sau không thể phụ ta.”

. . . . . .

Tất cả tình cảm mãnh liệt rốt cục qua đi.

Phượng Thiên Vũ rốt cục cảm thấy mỹ mãn mà ngủ, nhưng chung quy là ngủ không an ổn. Lúc nửa đêm chẳng biết lúc nào tỉnh lại, bên người trống không. Trong lòng hắn trầm xuống, nhảy dựng lên, ánh mắt nhanh chóng đảo tìm trong phòng, rốt cục, hắn thấy nàng, Long Phù Nguyệt mặc một kiện quần áo đơn bạc đứng ở phía trước cửa sổ, mi mắt cụp xuống, cũng không biết suy nghĩ cái gì? Ánh trăng ôn nhu tắm rửa nàng, trên người nàng hình như phát ra vầng hào quang lấp lánh.

Hắn duỗi cánh tay dài, đem nàng kéo vào trong lòng. Thân thể của nàng có chút lạnh như băng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hình như có nước mắt, hắn không khỏi thở dài một hơi: “Đừng khóc, Phù Nguyệt, thực xin lỗi. Đối với nàng, ta thật sự không thể thả nàng đi. Ta nhất định sẽ cưới nàng làm Vương Phi của ta.”

330. Chương 330: Ngươi Là Thật Sự Yêu Thích Ta Đi

Lại tự mình cười khổ một cái, chạm nhẹ vào mũi Long Phù Nguyệt : “Bổn vương cho tới bây giờ không từng bắt buộc nữ tử làm chuyện này, tiểu nha đầu như nàng đã làm cho ta phá vỡ quy tắc… Tiểu nha đầu, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.”

“Vinh hạnh? Vinh hạnh cái rắm!” Long Phù Nguyệt gần như có chút hổn hển.

“Suỵt, nữ hài tử nói chuyện nên lịch sự một chút, đừng nói những lời thô tục như vậy.”

Phượng Thiên Vũ giống như muốn trừng phạt nàng, khẽ cắn cắn lỗ tai của nàng. Làm cho nàng nhịn không được rụt cổ lại, lỗ tai vào cổ của nàng là mẫn cảm nhất, lúc này hơi thở ấm áp của hắn nhẹ phà vào cổ và

tai của nàng, làm cho nàng kìm lòng không đậu co lại thân mình, cười khanh khách nói: “Đừng cắn ta. . . . . .”

Phượng Thiên Vũ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng như say rượu, nhất thời máu giống như sôi lên, ánh mắt bỗng trở nên thâm thúy âm trầm, bỗng nhiên ôm lấy nàng bế thốc dậy

, thấp giọng cười nói: “Nàng thật là một tiểu yêu tinh mị hoặc . . . . . .”

Lại là một phen cảnh xuân kiều diễm, ngay cả ánh trăng sáng trên cao tựa hồ cũng xấu hổ trốn vào tầng mây.

“Vũ Mao. . . . . .” Long Phù Nguyệt nằm ở trong ngực của hắn, buồn buồn kêu.

“Hửm? Tiểu nha đầu, chỉ có một mình nàng mới gọi bổn vương như thế.” Phượng Thiên Vũ bật cười.

“Ngươi không thích?” Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn.

”Thích, đây là cách xưng hô độc nhất chỉ có mình nàng gọi, , tuy rằng không quá xuôi tai. Bất quá ta thích nàng gọi ta như thế.

ngươi nhưng là ngươi đối với ta độc hữu xưng hô ngươi như vậy bảo ta. Nàng muốn nói cái gì?” Phượng Thiên Vũ nhje hôn một ngụm ở trên cái miệng nhỏ của nàng.

Long Phù Nguyệt cắn cắn môi, muốn nói lại thôi, đột nhiên hỏi: “Vũ Mao, ngươi thật sự yêu thích ta sao?”

Phượng Thiên Vũ liếc xéo nàng: “Tiểu nha đầu, đến lúc này nàng còn hỏi như vậy, ta đương nhiên thích nàng, nếu không phải thích nàng, ta cũng sẽ không bắt buộc nàng như thế này. . . . . Tiểu nha đầu, chẳng lẽ nàng không thích ta? Cho nên mới lại nhiều lần muốn trốn? !” Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên có một tia không xác định.

“Không phải! Cực phẩm nam nhân như ngươi ai không thích? Nếu ở vào thời đại của ta, ngươi chính là thủ tịch CEO, có tiền có nhà , có quyền thế, lại tuấn tú đến mức khó thể tin nổi, ai, thuộc dạng Vương lão ngũ* mà mọi người thèm muốn, không biết bao nhiêu cô gái tranh giành thèm muốn gả cho ngươi…” (5 tiêu chuẩn chọn chồng: có tiền, quyền, sắc, nhà và công việc.)

“Tiểu nha đầu, nàng lại đang nói sang chuyện khác! Ta không có hỏi người khác, ta chỉ hỏi nàng, nàng có thích ta hay không?” Phượng Thiên Vũ nguy hiểm nheo mắt lại.

331. Chương 331: Cho Dù Là Có Lấy Roi Đuổi Ta Đi, Ta Cũng Sẽ Không Đi

“Ta —— đương nhiên thích . Bằng không ngươi bắt buộc ta, ta sớm đã thiến ngươi!” Long Phù Nguyệt tức giận nhìn hắn.

“Như vậy cũng tốt!” Phượng Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

“Vũ Mao. . . . . .” Bàn tay nhỏ bé của Long Phù Nguyệt khẽ vẽ vòng tròn nho nhỏ trên ngực hắn.

“Hửm? Nàng lại muốn nói gì?” Phượng Thiên Vũ lại bị nàng trêu chọc sóng tình dâng trào.

“Vũ Mao, ta bây giờ là người của ngươi, giống như , ngươi cũng là người của ta. Về sau ngươi không tiếp tục ở được bên ngoài hái hoa ngắt cỏ, các cơ thiếp của ngươi cũng phait tiễn bước. Bằng không —— bằng không —— Bằng không ngươi sẽ chết vô cùng khó coi.”

“Tiểu nha đầu, nàng đang uy hiếp ta sao?” Lông mày nhíu lại, mâu quang vừa chuyển, nghe không ra tâm tình trong giọng nói của hắn.

“Ha ha, ngươi là Cửu hoàng tử điện hạ cao cao tại thượng, anh minh thần võ, cũng không chịu bất luận kẻ nào uy hiếp , Chiến thần Tu La a, ta làm sao dám uy hiếp ngươi? Nhiều nhất, ta chỉ đang tự lo cho thân

ta, muốn biến mất ở trước mặt ngươi không thấy gì nữa, đỡ phải đến lúc đó làm chướng tầm mắt hoa vấn liễu của ngươi. . . . . ."

Trong lòng Long Phù Nguyệt âm thầm thở dài một hơi, khởi động thân mình. Nàng muốn nói ra chân tướng, lại sợ hắn sẽ không tiếp nhận được. Nàng tham luyến vòng tay ấm áp của hắn, không muốn phá hư

không khí ấm áp yên tĩnh như vậy, đành phải dùng lời này uy hiếp hắn, để cho hắn dẹp bớt hoa tâm, đừng oanh oanh yến yến khác ở bên ngoài nữa. . . . . .

Nàng biết mình đây là chính sách đà điểu, chân tướng sớm hay muộn cũng sẽ phải nói ra, nhưng chỉ hy vọng có thể kéo dài được một ngày, rồi lại thêm một ngày có lẽ, hắn sẽ vì quá yêu nàng, từ nay về sau sẽ thay đổi triệt để chăng. ….

"Tiểu nha đầu, nếu nàng còn dám cùng ta chơi trò mất tích, ta nhất định sẽ lột da của nàng ra!" Phượng Thiên Vũ gằn giọng gắt gao kéo nàng vào lòng.

"Ngươi bỏ được?" Long Phù Nguyệt ngước mắt nhìn hắn. Nửa thật nửa giả hỏi.

"Ai, đương nhiên luyến tiếc, nhưng nàng là người mà ta yêu nhất, đành phải chịu thiệt thòi một chút vậy. Bất quá, ta sẽ đem nàng buộc ở bên cạnh ta, không thể để nàng rời ta nửa bước."

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi nghĩ rằng ta là sủng vật của ngươi sao. "

Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng hôn ở môi nàng: "Cho nên mới nói, tiểu nha đầu, nàng trăm ngàn lần đừng rục rịch có ý niệm chạy trốn ở trong đầu. Bằng không dù chân trời góc biển, ta nhất định cũng phải đem nàng bắt trở về!"

Long Phù Nguyệt sâu kín thở dài: "Chỉ cần ngươi không phụ ta, cho dù là lấy roi đuổi ta đi, ta cũng sẽ không đi."

332. Chương 332: Tiến Thoái Lưỡng Nan.

Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trong lồng ngực của hắn, hơi hơi nhắm mắt lại, thì thào nói một câu: "Vũ Mao, ta yêu ngươi….Thât sự yêu ngươi. Cho nên…..ngươi đừng phụ ta, bằng không, ta thật sự chết không có chỗ chôn."

Phượng Thiên Vũ lần đâu tiến thấy nàng biểu lộ tình yêu, ôm nàng thật chặt, trong lòng là ấm áp hạnh phúc chưa từng có….

Nghe được câu cuối cùng của nàng, Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu mày, mắt nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, ngươi có tâm sự sao?"

Long Phù Nguyệt thân mình co rụt lại, cắn cắn môi, muốn nói lại thôi: "Ta……."

Ngón tay trắng nõn như ngọc của Phượng Thiên Vũ nâng khuôn mặt nàng lên: "Ngoan, nói ra để ta giúp ngươi."

"Ta…..ta sợ ngươi sẽ tức giận……." Long Phù Nguyệt trong lòng đã muốn nhảy loạn.

Nàng phải nói sao?Nếu không nói, hắn không biết sự tình lại cũng nữ tử khác hoan ái, tới lúc đó cái gì cũng đã muộn! Trong lòng nàng vô cùng rối rắm.

Nhìn khuôn mặt khó xử của nàng, tâm Phượng Thiên vũ trầm xuống: "Nàng có việc gạt ta? Nói, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ, nàng nhiều lần muốn chạy trốn là bởi vì trong lòng nàng có người khác? Ta bất kể nàng nghĩ cái gì, nữ nhân của Phượng Thiên Vũ ta, không có bất kì người nào có thể cướp đi!"

Long Phù Nguyệt mỉm cười, cuống quít lắc lắc đầu: "Không có, không có người khác."

Phượng Thiên Vũ lúc này tâm mới hơi thả lỏng, lại nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái: "Không có thì tốt, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Long Phù Nguyệt khép hờ ánh mắt.

Nói thì cứ nói đi! Thật là tiến thoái lưỡng nan! Sớm muộn cũng phải nói!

"Vũ Mao, ta kể cho ngươi một chuyện xưa được không?"

Phượng Thiên Vũ cũng dự đoán được chuyện cổ này cũng nàng có liên quan, liền gật đầu: "Được, nàng nói đi!"

"Có một thanh niên, hắn rất thích du lịch, có một ngày hắn đi đến Miêu Cương, ở nơi đó, hắn quen một miêu nữ, hắn thập phần yêu thích cô nương này, liền điên cuồng theo đuổi. Mà cô nương đó ngay từ lần đầu tiên đã từ chối hắn, sau lại vì hắn triền miên theo đuổi, hơn nữa nàng quả thực yêu thích thanh niên này, cho nên nàng bắt hắn thề, cả đời chỉ yêu nàng.

333. Chương 333: Độc Tình Cổ

Thanh niên lúc ấy tính tình nóng nảy, lập tức không cần suy nghĩ mà đáp ứng nàng. Lại trải qua một phen thề nguyện dưới trăng, hai người bọn họ liền kết hợp. Thanh niên kia vốn chỉ du lịch đến đó, cho nên sau một thời gian ngắn, lại nói với Miêu nữ hắn phải trở về báo với cha mẹ, sau đó sẽ chính thức cưới nàng……

Nói đến đây Long Phù Nguyệt vụng trộm nhìn sắc mặt Phượng Thiên Vũ, thấy hắn vô cùng chuyên chú, nàng âm thầm thở dài một hơi, nói tiếp: "Thanh niên kia kỳ thực đã sớm quên khoảng thời gian tình cảm với cô Miêu nữ. Cho nên, sau khi hắn về nhà, hắn liền cưới nữ nhân khác làm vợ. Mà sau khi kết hôn vài ngày, hắn cả người đau nhức, nhất là lúc sinh hoạt vợ chồng, ngực bên trái đau như đao chém. Hắn còn tưởng mình bị bệnh gì, liền đi đại phu khám. Nhưng không ai nhìn ra bệnh của hắn, chỉ sau mười ngày ngắn ngủi, hắn gầy đi rất nhiều. Sau lại có một đạo sĩ nói cho hắn biết, hắn có thể đã trúng một loại cổ của Miêu nữ, phải tìm được cô nương kia thì mới có biện pháp. Thanh niên này bất đắc dĩ phải trở lại Miêu Cương, nhưng mà….chưa tìm được cô nương kia, hắn đã chết vì cổ độc phát tác…."

Trong phòng tĩnh lặng như chết, tựa hồ ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Không biết trải qua bao lâu, cánh tay Phượng Thiên Vũ chậm rãi buông ra, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, trong con ngươi hình như còn có ngọn lửa đang cháy: "Vậy nếu hắn tìm được cô nương Miêu nữ kia có phải có thể giải cổ hay không? Đây là cổ gì?"

Long Phù Nguyệt đôi mắt rủ xuống: "Bởi vì sợ nam tử hay thay lòng đổi dạ, nên Miêu gia vì bảo vệ nữ tử của mình đã truyền lại loại cổ này qua nhiều thế hệ, tên là độc tình cổ. Nó ở trong người của các Miêu nữ, sau khi ái ân, sẽ chuyển qua người nam nhân. Nếu nam tử không thay lòng đổi dạ, hắn sẽ bình yên vô sự, hơn nữa thể lực so với trước kia còn mạnh hơn, nhưng nếu hắn ân ái cũng nữ tử khác, vậy thì đã tới lúc chết của hắn……"

"Ha ha……" Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười như điên: "Tiểu nha đầu, nàng cố ý làm ta sợ? Trên thế giới làm gì có loại cổ độc nào lợi hại như thế?"

Long Phù Nguyệt cắn cắn môi: "Ta cũng hi vọng nó là trò đùa, nhưng đây là sự thật, hơn nữa không may, ta lại là người của Miêu tộc, mẹ ta, cha ta, cả ông của ta đều là những người chuyên sử dụng cổ độc……."

334. Chương 334: Độc Tình Cổ 2

Tâm Phượng Thiên Vũ trùng xuống, nhớ tới lúc nãy khi ân ái cùng nàng ngực rất đau đớn.

Hắn nắm chặt hai tay, đôi mắt nhìn nàng chằm chằm: "Nói vậy trong cơ thể nàng cũng có loại độc tình này?"

Long Phù Nguyệt cúi đầu không dám nhìn hắn: "Ta bày ra trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn cũng là vì chuyện này……."

"Chết tiệt, vậy sao nàng không nói sớm?" Hàn ý trên mặt Phượng Thiên Vũ gần như có thể đóng thành băng.

"Sớm hay muộn có gì khác nhau? Có phải nếu nói sớm ngươi sẽ không cần ta? sẽ không thương ta nữa hay không?" Long Phù Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng trong suốt, lại có một tia bi thương không hiểu rõ.

Gương mặt Phượng Thiên Vũ cứng lại, lạnh lùng nhìn nàng: "Đương nhiên là khác nhau, đã biết chân tướng mà còn muốn nàng, là bổn vương cam tâm tình nguyện! Nhưng bây giờ nàng mới nói với ta, rõ ràng là trêu đùa bổn vương! Long Phù Nguyệt, không nghĩ tới nàng là nữ tử như vậy! Đủ âm hiểm, đủ độc ác!"

"Cái gì…?Ngươi,……là ngươi bắt buộc ta, ta thật sự không phải trêu chọc ngươi……..làm sao ngươi có thể nói như vậy?" Nước mắt Long Phù Nguyệt cuối cũng cũng chảy ra, từng hạt từng hạt rơi trên mặt đất.

Phượng Thiên Vũ cũng không vì thế mà thay đổi, chỉ có đôi con ngươi giận dữ nhìn nàng: "Long Phù Nguyệt nàng còn bày ra bộ dạng này, nàng có thể đi làm con hát rồi đó (nói theo hiện tại là diễn viên ấy!) !"

"Không! Ta không có diễn trò! Ta thật sự không có trêu chọc ngươi, ta biết ngươi là người phong lưu, cho nên ta mới muốn chạy trốn ngươi……..là ngươi——ngươi giữ chặt ta không buông……." Long Phù Nguyệt kêu lên

"Không sai! Nàng nhiều lần muốn trốn đi! Nhưng tại sao nàng không nói? Ban đầu nàng vì sao không nói chân tướng? Có phải muốn lạt mềm buộc chặt hay không? Nàng một lòng muốn độc chiếm bổn vương, nên mới bày ra kế sách này phải không? Ha ha, không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ ta cả đời hơn người lại bị mắc bẫy! Nàng thật là một nha đầu độc ác!" (NN: anh đáng chết *đấm đấm đá đá* TT_____TT không muốn làm truyện nữa! Muội sợ ngược a!!!!) (HL:Me too >"<>

Tay hắn tức giận đến run lên, nếu nữ tử khác dùng loại thủ đoạn này với hắn, hắn sẽ không do dự mà giết chết nàng. Nhưng là Long Phù Nguyệt, là nữ nhân duy nhất hắn thương yêu, cho nên, hắn không hạ thủ được…….(TT_____TT)

Hắn mạnh mẽ đẩy nàng ra, định đứng dậy.

335. Chương 335: Trái Tim Đau Quá!

Long Phù Nguyệt lại gắt gao ôm hắn: "Vũ Mao, tin tưởng ta, ta thật sự không cố ý giấu diếm ngươi. Thật sự loại cổ độc này có đặc tính kì lạ, ban đầu nó sẽ không cho ta nói ra, ta đã thử rất nhiều lần, nhưng vẫn không thành công! Ta cũng muốn viết ra, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện này đầu óc sẽ trống rỗng, hoàn toàn không thể viết một chữ……."

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười ha ha như điên: "Long Phù Nguyệt nàng còn muốn gạt ta? Nó không cho nàng nói? Ha ha, lời nàng nói ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng sẽ không tin! Nàng cho là ta ngu ngốc vậy sao!?" (oa muốn nói bậy quá >>>>>>>"<>

Long Phù Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi…ngươi tuyệt không tin tưởng ta sao?"

Phượng Thiên Vũ nhắm mắt lại, chuyện này phát sinh trên người hắn, thật sự quá mức đột ngột, quá mức tàn khốc. Hắn luôn luôn kiêu ngạo, không chịu trói buộc bởi bất cứ ai, nhưng bây giờ———còn chưa từng có ai dám đùa giỡn hắn như vậy! (Cái gì??? Tàn khốc hử???)

"Loại cổ này có thể giải được không?" Phượng Thiên Vũ cắn răng hỏi.

"Chuyện này……" Long Phù Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt: "Không có…."

"Long Phù Nguyệt, nàng có biết không? Ta đã nghĩ về sau sẽ chỉ có nàng, sẽ không dính dáng tới nữ nhân khác, nhưng mà nàng lại sử dụng thủ đoạn như vậy, ta thật không ngờ nàng ở trong lòng ta lại hung hăng đâm ta một đao! Yên tâm, về sau ta sẽ không có bất kì nữ tử nào khác, nàng cũng đừng mơ ta sẽ thương tiếc nàng!" Ánh mắt Phượng Thiên Vũ lãnh khốc, oán hận nói xong, hướng cửa mà đi!

Long Phù Nguyệt suy sụp ngã xuống, trơ mắt nhìn hắn rời đi, trong lòng từng đợt rét run, nàng ôm chặt chăn, nhưng mà vẫn lạnh run như cũ.

Kết quả như vậy, nàng sớm đã đoán được. Nhưng mà, trái tim vẫn đau quá!

……..

Long Phù Nguyệt ngồi chờ trên giường lớn suốt một đêm, Phượng Thiên Vũ cũng không quay trở lại.

Luồng ánh sáng ban mai nhuộm vàng một góc nhà.

Long Phù Nguyệt chậm rãi đứng lên, thân mình đau nhức muốn chết, đó là—-di chứng của việc hoan ái đêm qua.

Nàng cười khổ một cái, quần áo của nàng rơi trên mặt đất nàng cũng không thèm nhặt lên, tìm một bộ quần áo khác, vô lực thay đồ.

Không biết trải qua biến cố này, hắn có còn muốn cưới mình hay không?

336. Chương 336

Nàng suy nghĩ một đêm, cả đầu đau nhức. Lúc này rõ ràng lắc đầu, quên đi, không nghĩ tới nữa, binh đến tướng chặn, nước tới thì đắp đập.

Tốt xấu cũng nên đi rửa mặt…

Vừa mở cửa phòng ra, nàng lại giật mình sửng sốt, ở cửa lại có tới bốn thị vệ!

Thấy nàng mở cửa, bốn người kia khom mình thi lễ: "Tham kiến Phu Nhân."

Phu Nhân? Long Phù Nguyệt trố mắt một chút. Bây giờ mới nhớ ra chỉ có chính phi mới được gọi là Vương Phi, còn sườn phi thì được gọi là Phu Nhân.

Như vậy hắn sẽ lấy nàng làm sườn phi của hắn?

Nàng khẽ gật đầu, muốn đi ra ngoài. Nàng muốn đi ra ngoài tập võ buổi sáng, tốt xấu nàng cũng có chút công phu, không nên bỏ phí.

"Phu nhân, Vương gia nói, hai ngày này ngài không thể đi ra ngoài, một lát nữa sẽ có người trong cung đến dạy cho người lễ nghi cung đình."

Lễ nghi cung đình? Hắn có ý gì? Muốn biến nàng thành cung nhân? Đem nàng thành tiểu thư khuê các? Nhưng quan trọng hơn là———nàng bị giam lỏng rồi! Lúc này người giam lòng nàng lại là nam nhân của nàng……..

Điểm tâm tương đối phong phú, từ đồ ăn đến canh, màu sắc hương vị đều vô cùng thơm ngon, nhưng nàng một chút cũng không thèm ăn, qua loa hai miếng liền buông bát đũa.

Sau khi ăn điểm tâm, người trong cung cũng đến.

Đó là một nữ tử trung niên, trên dưới bốn mươi tuổi, thân mình với gương mặt đều đoan đoan chính chính, bước đi cũng đoan đoan chính chính, cả người cứ như một khối xúc xắc, tứ bình bát ổn làm cho người ta tức muốn giơ chân.

Mama này dạy nàng nề nếp gia giáo, cái gì mà cười phải dấu răng, cái gì đi mà không động váy, cái gì làm vợ người ta phải biết tam tòng tứ đức, cái gì mà tái giá chi nghĩa,...một đống đạo lí rườm rà, làm cho đầu của Long Phù Nguyệt to như cái đấu, gần như hỏng mất.

Mặc nàng giảng giải, nguyên bản là lòng Long Phù Nguyệt không yên, vào lỗ tai này lại ra lỗ tai khác.

Đến buổi chiều chỉ vì một kiểu đi đứng mà bắt nàng tập hơn mấy chục lần, Long Phù Nguyệt rốt cuộc bùng phát, liều lĩnh đá mama kia ra khỏi cửa

337. Chương 337: Đại Hôn

Long Phù Nguyệt dù sao cũng có chút võ công, đối phó với người khác chắc không được, nhưng đối phó với mama không biết võ công này chính là như ăn một bữa ăn sáng. Mama lắc đầu giận dữ, liền xoay người đi tìm Phượng Thiên Vũ cáo trạng.

Phượng Thiên Vũ rốt cuộc cũng không tới.

Long Phù Nguyệt cũng không rõ là nên cảm thấy may mắn hay bi ai, trong phòng chỉ còn lại chính mình, thị vệ đều ở ngoài cửa, nói là thị vệ nhưng thực chất là giám thị.

Hôn lễ đúng hạn cử hành, Phượng Thiên Vũ dù sao cũng là Vương gia được hoàng thượng kính trọng nhất, mặc dù chỉ là sườn phi nhưng lại vô cùng long trọng, náo nhiệt.

Nàng nghĩ, Phượng Thiên Vũ tức giận rời đi, nhất định sẽ từ hôn, lại không nghĩ tới hắn vẫn cưới nàng.

Nàng biết, bất kì nam tử nào gặp chuyện như vậy cũng sẽ tức giận, huống chi là Phượng Thiên Vũ luôn luôn cao ngạo. Nàng cũng đã dự đoán được hắn sẽ tức giận.

Nhưng dù sao hắn cũng cưới nàng, có lẽ, sau khi tức giận, hắn sẽ không có chuyện gì. Dù sao, hắn cũng yêu nàng.....

Phượng Thiên Vũ cũng không tự mình đến đón dâu, chỉ phái một đoàn người tới, mọi người đến xem lễ cưới cũng bắt đầu náo động, tại sao chú rể còn chưa tới? Hay là, Cửu Vương gia không yêu thích cô nương này? Mọi lời đồn đại đều là giả dối sao?

Tiếng nghị luận truyền vào bên trong kiệu, Long Phù Nguyệt cắn chặt đôi môi đỏ mọng kiều diễm, nàng không nên quá để ý, dù sao hắn cũng đang tức giận. Chuyện gì cũng có thể tha thứ. Nhưng lúc tiếng nghị luận truyền vào trong tai, lòng của nàng vẫn cảm thấy khổ sở, đau đến mức nàng không thở nổi. Nước mắt lại chảy xuống.

Nàng lau chùi lung tung một phen, trong lòng lại thầm phỉ nhổ chính mình sao lại giống như cái thủy tố, luôn không kiềm chế được nước mắt. Tốt xấu mình cũng là thanh niên xã hội chủ nghĩa khoa học, sao còn giống như Lâm muội muội, khóc lên khóc xuống rồi sao?

Trong lòng nàng lại thầm rủa: "Thối Vũ Mao, Vũ Mao chết tiệt, bây giờ ngươi bắt ta chịu nhục, về sau ta sẽ đòi lại từ ngươi gấp bội!"

338. Chương 338: Đại Hôn 2

May mắn, đường đi không dài, lúc hỉ kiệu đến phủVân Vương, liền nghe tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, cửa kiệu mở ra, đập vào mắt nàng chính là đôi hỉ giày đỏ thẫm cùng với một đôi giày thêu. Không có cách nào, trên đầu nàng là khăn voan đỏ thắm, nàng chỉ có thể nhìn thấy mấy đôi giày mà thôi....

"Tiểu thư, xuống kiệu." bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu, sau đó một bàn tay trắng nõn nâng nàng hạ kiệu.

Điềm nhi? Long Phù Nguyệt trong lòng bỗng sinh ấm áp. Dù sao Điềm nhi cũng là bằng hữu tốt nhất của nàng.

Có nàng bên cạnh, tâm cũng bình tĩnh hơn một chút.

"Thất thần cái gì? Muốn để bổn vương ôm nàng sao?" Một âm thanh quen thuộc truyền tới, như là đã hết kiên nhẫn, khiến cho nàng nhịn không được thân mình mỉm cười.

Phượng Thiên Vũ? Hắn rốt cuộc cũng ra nhìn nàng rồi? Nàng còn tưởng hắn chỉ đợi nàng ở trong lễ đường làm lễ thôi chứ.

Nước mắt Long Phù Nguyệt lại muốn chảy ra, nàng cắn chặt môi, cứng rắn nén vào trong.

Một đoạn hỉ trù đưa tới tay nàng (hỉ trù là đoạn vải dài máu đỏ có thắt một bông hoa to ở giữa thường được cô dâu chú rễ cầm khi cữ hành hôn lễ bạn nào hay xem phim cổ trang thì biết nhé ^^), nàng lại giống như người mù bị hắn kéo đi về phía trước.

Chung quanh im ắng, một tia âm thanh cũng không có. Nếu không phải từ dưới khăn hỉ nhìn thấy đủ loại màu sắc giày dép, Long Phù Nguyệt còn cho rằng toàn bộ hỉ đường chỉ có mình nàng.

Điềm nhi ở ngay bên cạnh cũng không dám hít thở, câm như hàn thiền.

Sao lại thế này? Những người này đến tham gia hôn lễ hay tang lễ đây? Sao lại lặng ngắt như tờ? Không có hỉ ca, cũng không có lời chúc phúc a?

Chợt nghe Điềm nhi kêu một tiếng: "Tiểu thư, cẩn thận bậc thang."

"A?" Long Phù Nguyệt có chút thất thần, không đề phòng, nhất thời bị vướng chân, cứ như vậy ngã nắm trên mặt đất.

Nàng kêu A một tiếng sợ hãi, mắt thấy mặt sắp đập vào thảm đỏ, bên hông bỗng nhiên căng thẳng, Phượng Thiên Vũ theo bản năng ôm lấy nàng.

Nghe được hơi thở quen thuộc của hắn, Long Phù Nguyệt quả thực đã nhớ nó đến muốn khóc.

Phượng Thiên Vũ lại như bị phỏng, nhanh chóng rút tay trở về, ở bên tai nàng lạnh lùng nói: "Đừng hiểu lầm, ta chỉ không muốn hôn lễ của ta khó coi thôi!"

Giống như bị dội một thùng nước lạnh, Long Phù Nguyệt lạnh thấu tâm, nàng kiên cường cười nhẹ một tiếng, cũng nói một câu: "Yên tâm, ta biết rồi, ta cũng biết ngươi không phải loại người có hảo tâm……"

339. Chương 339: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Gương mặt Phượng Thiên Vũ xanh mét, hai người bọn họ nói chuyện không lớn, nhưng hỉ đường vô cùng im ắng, nên mọi người đều nghe rành mạch. Đây cũng là lần đầu tiên họ gặp phải một đôivợ chồng sắp bái đường còn đối chọi nhau gay gắt, đủ loại ánh mắt nhìn về bên này, mọi người muốn cười lại không dám cười, nín cười đến đỏ cả mặt, giả vờ khụ một tiếng.

"Ha ha ha ha……." Một thanh âm trong trẻo không có bất kì cố kỵ nào vang lên "Cửu đệ, vương phi của ngươi quả nhiên không giống người thường, ha ha, thực sảng khoái!"

Dưới khăn voan đỏ thẩm, Long Phù Nguyệt cũng cười nhẹ một tiếng, nàng biết đây là thanh âm của Lục Vương gia ôn thuận như ngọc, hắn thay nàng lấy lại chút thể diện.

"Tốt lắm, giờ lành đã đến, nên bái đường rồi." Một đạo thanh âm uy nghiêm truyền đến làm cho thân mình nàng hơi hơi cứng đờ.

Lão Hoàng Đế? Thì ra hắn cũng tới, hắn thật sự là yêu thương con trai bảo bối, chỉ cưới một sườn phi cũng ba ba chạy tới.

"Hừ, vẫn hi vọng Đại Vũ Mao không tốt với ta, lần này chỉ sợ là trúng tim của hắn!"

Trình tự hôn lễ rườm rà vẫn tiếp tục tiến hành. Đợi đến lúc kết thúc cũng đã qua một canh giờ.

Thật vất vả mới hết buổi lễ, nàng bị ép buộc gần như chỉ còn lại nửa cái mạng. Nhờ Điềm nhi giúp đỡ nàng rốt cuộc cũng vào được tân phòng trong truyền thuyết.

Trong phòng khắp nơi là màu hồng đỏ chói mắt.

Lại qua một lúc sau, Long Phù Nguyệt ngồi trên giường chờ đợi bắt đầu buồn tẻ.

Phượng Thiên Vũ chỉ đứng ở cửa một chút liền đi ra đại sảnh bồi tân khách.

Mà mũ phượng trên đầu Long Phù Nguyệt làm nàng mệt muốn chết.

Nàng ngồi ở chỗ kia, trong lòng nổi lên từng trận đau đớn.

Hắn—sao lại nhẫn tâm đem mình vứt bỏ ở nơi này? Hắn không biết đống trang sức vàng bạc trên đầu nặng muốn chết sao?Nàng chờ đến toàn thân đều chết lặng, vừa buồn ngủ vừa đói bụng……

Ta vì sao phải chịu đựng hắn tức giận? Là hắn cưỡng bức ta….hắn tức giận, ta càng giận hơn! Mẹ nó, không đợi nữa!

Long Phù Nguyệt một phen tự lột xuống khăn voan, hai mắt tỏa sáng, nàng rốt cuộc cũng bực mình.

340. Chương 340: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 2

Điềm nhi nhất thời sửng sốt, nhảy dựng lên: "Phu nhân, này…….khăn voan này không thể tự mình vén."

Luống cuống tay chân muốn giúp nàng phủ lên, Long Phù Nguyệt lại khoát tay áo, nhăn mày nói: "Không cần lại mang thứ đồ bỏ này. Đúng rồi, Điềm nhi, ngươi cũng đừng kêu ta là phu nhân nữa!"

Điềm nhi nhìn hai bên, thấy bốn phía không có người, mới hơi hơi thở ra, nói: "Theo như quy củ, sườn phi phải gọi là phu nhân, ta không thể gọi người là Vương phi được."

Trời ạ! Nàng hiểu sai ý rồi.

Long Phù Nguyệt bất đắc dĩ trợn mắt một cái: "Điềm nhi, ta không thích nghe phu nhân hay vương phi cái gì, ngươi cứ như cũ gọi ta là Phù Nguyệt đi."

Điềm nhi hoảng sợ cuống quít xua tay: "Làm sao được, như vậy không có quy củ! Ngài hiện tại chỉ là sườn phi nhưng so với nô tỳ cao hơn không biết bao nhiêu bậc, hiện tại Vương Phủ còn chưa có chính phi, người chính là chủ tử cao nhất……."

Điềm nhi đang còn muốn dong dài đã bị Long Phù Nguyệt chặn lại: "Được rồi, ta không thích nghe, nếu ngươi coi ta là bằng hữu thì gọi tên ta. Nếu không, thì quên đi! Ta cho tới bây giờ cũng không quen biết ngươi!"

Một câu liền làm Điềm nhi cấm khẩu, nàng cúi đầu: "Ta về sau vẫn gọi tên ngươi, nhưng nếu có người, đánh chết ta cũng không dám. Quản gia nhất định sẽ lột da ta…."

Long Phù Nguyệt gật đầu: "Quên đi, cứ như vậy cũng được……."

Lại nói tiếp, Phượng Thiên Vũ cũng thật nhiều tiền, cho người làm ra cái mũ phượng khảm đầy vàng ngọc châu báu. Ở giữa còn một viên minh châu to bằng trái trứng gà, hai bên còn đắp mười mấy chuỗi hạt xuyến. Đẹp đẽ quý giá mà tinh mĩ. Chỉ là đội ở trên đầu nặng muốn chết, mang cả một ngày, cổ của nàng cũng sắp gãy mất rồi.

Nàng cắn răng một cái, cũng tháo luôn mũ phượng. mái tóc đen dài như nước thuận thế chảy xuống.

Điềm nhi muốn ngăn cản, nhưng lại thấy sắc mặt Long Phù Nguyệt, nuốt một ngụm nước miếng. Ai, quên đi….

Nàng vừa đem mũ phượng tháo xuống, ngoài cửa đã truyền đến rất nhiều tiếng chân…..

Điềm nhi hoảng sợ, muốn đội lại mũ phượng lên cho nàng.

341. Chương 341: Động Phòng Hoa Chúc 3

Thế nhưng Long Phù Nguyệt lại đưa tay ngăn cản nàng.

Hừ, hắn rốt cuộc cũng đến đây? Hai canh giờ, hắn bắt nàng đợi hai canh giờ! Nàng mới không thèm ngoan ngoãn chờ hắn! Nàng muốn hắn thấy nàng tự tháo khăn voan! Xem hắn sẽ làm thế nào? Hừ!

Cửa phòng mở ra, ba bốn người tiến vào, đi đầu là Lãnh quản gia.

Nàng nhìn thấy Long Phù Nguyệt ngồi ở trên giường hơi hơi giật mình, không nghĩ tới Long Phù Nguyệt có gan tự tháo xuống khăn voan. (NN: Hừ! nguyệt tỷ của ta là ai chứ? Nguyệt tỷ là người cái gì cũng….sợ, sợ nhưng mà….thích liều! hê hê ta thích)

Trong tay nàng là một đòn cân màu bạc, vốn dùng để tháo khăn voan, nhưng xem ra bây giờ đã không cần nữa rồi.

Nàng khẽ cau mày: “Phu nhân, sao lại có thể tự tiện tháo khăn xuống? sẽ không may mắn đâu!”

Long Phù Nguyệt trợn to mắt nhìn nàng, thản nhiên nói: “Vậy—-chẳng lẽ phải có người tới giúp ta tháo xuống?Ta không biết nha, Quản gia có phải nên giảng cho ta hay không?”

Lãnh quản gia sửng sốt, thuận miệng nói: “Khăn voan này, đương nhiên nên để chú rể là Vương gia tháo xuống……”

Long Phù Nguyệt khóe miệng lộ ra một chút cười lạnh: “Vậy….Vương gia đâu? Lãnh quản gia cầm đòn cân đến đây làm gì?”

Lãnh quản gia chấn động, đúng là hỏi khó bà. Qua một hồi lâu mới trả lời: “Ta là phụng mệnh vương gia đến giúp phu nhân tháo khăn, Vương gia quốc sự bận rộn sẽ không đến đây.”

Không tới? Ha ha, quốc sự bận rộn, cư nhiên ngay cả đêm tân hôn cũng không quan tâm……..

Long Phù Nguyệt khẽ nắm chặt tay.

Phượng thiên vũ, ngươi đủ tuyệt (tuyệt tình)! Ngươi cố ý, cố ý trước mặt người khác làm ta mất mặt!

Nàng bỗng nhiên khẽ cười, trên gương mặt nhỏ nhắn là một nét vân đạm phong khinh: “Ta biết, vị hôn phu thân ái của ta đang bận quốc sự, chỉ là tháo khăn voan, ta làm sao có thể không biết xấu hổ còn làm phiền hắn? Cho nên ta tự mình làm, Lãnh quản gia, cũng không cần phiền ngươi đại giá, mời ngươi trở về, ta muốn nghĩ ngơi.”

“Này,…tháo khăn voan…rồi còn phải uống rượu đoàn tụ….” Lãnh quản gia nhớ lại những chuyện nên làm trong đêm tân hôn.

Long Phù Nguyệt thản nhiên nói: “Rượu đoàn tụ? Vị hôn phu thân ái của ta còn không đến, ta uống cùng ai? Quên đi, hết thảy đều miễn đi. Các ngươi lui ra.”

342. Chương 342: Không Hiểu Nàng Đang Lý Luận Thất Loạn Bát Tao Gì

Nàng hiện tại là Sườn Phi, mà Vương gia bình thường đối với nàng lại sủng ái , tuy rằng không biết Vương gia hôm nay là thế nào , cố ý cho nàng ở một mình, nhưng người khác muốn khi dễ nàng là không được. . . . . .

Cho nên Lãnh quản gia lo nghĩ, vẫn là nên thức thời lui xuống.

Trên bàn gỗ lim còn có một bàn tiệc rượu, bày biện rất đẹp mắt, gà nướng mật ong, rau cải trộn thập cẩm, tôm kho tàu, bánh bao tam bảo, hoa quả đông lạnh, súp bong bóng cá, ma bà đậu hũ….. bánh đậu bánh nướng, nhìn muôn sắc muôn vị.

Long Phù Nguyệt gọi Điềm nhi đóng cửa phòng, nàng mấy ngày nay không có tâm trạng ăn uống, lúc này không biết sao, trong lòng trống rỗng , chỉ cảm thấy đói khó chịu, nàng ha ha cười nhẹ một tiếng: "Được rồi, Điềm nhi, hiện tại chỉ còn lại có chúng ta, có thể ăn nhiều một chút. Ngươi có đói bụng không? Gà nướng mật này rất giòn, ăn ngon lắm, ăn đi."

Phù Nguyệt ngồi ở trước bàn, nắm lên một cái ngũ phu say gà liền bắt đầu ăn.

Nàng bình thường rất thích ăn cái này, nhưng nay ăn lại như ăn khúc gỗ mục, một chút hương vị cũng không có.

Điềm nhi ngăn lại nàng đang ăn nói: "Phu. . . . . Phù nguyệt, đồ ăn này sợ là dã nguội, chờ ta đi ra ngoài gọi các nàng hâm lại."

Long Phù Nguyệt ăn miệng đầy thịt gà, hàm hồ lắc lắc đầu: "Không cần, ta thích ăn nguội . . . . . ."

Đem miệng đầy thịt gà thật vất vả nuốt vào cổ, nàng chỉ vào đậu hủ màu xanh nói : ", Ngươi nếm thử cái này đậu hủ xanh, hắc hắc, ta vẫn cho là đậu hủ là màu trắng , không nghĩ tới lại còn có thể biến thành màu xanh, toàn bộ một màu xanh, không ăn sẽ thật sự lãng phí. . . . . ."

Điềm nhi kinh ngạc nhìn nàng, bỗng nhiên giữ chặt tay Long Phù Nguyệt: "Phù nguyệt, đừng ăn, tỷ cùng Vương gia rốt cuộc làm sao vậy?"

Long Phù Nguyệt nuốt vào một ít đậu hủ xanh, nàng cười hì hì nói : "Không làm sao cả a, ngươi không nhìn thấy Lãnh quản gia nói hắn bận rộn việc quốc gia đại sự sao? Ha ha, Vương gia chúng ta không quan tâm việc nhà, việc này không phải nên được mọi người khen ngợi ư, ở thời đại chúng ta, đây chính là làm gương mẫu cho nhân dân, tất cả mọi người dân trong nước phải học tập nửa tháng . . . . . ."

Điềm nhi không biết trong miệng nàng đang nói thất loạn bát tao cái gì : « Thời đại của tỷ ? Có ý gì ? Có phải tỷ muốn nói ở Thiên Cơ quốc hay không?"

343. Chương 343: Hắn Lại Suýt Nữa Không Thả Nàng Ra

Long Phù Nguyệt vỗ bả vai của Điềm Nhi đem nàng đè xuống, suýt nữa đem Điềm nhi ụp mặt xuống bàn: "Ha ha, đúng vậy a, ở Thiên Cơ quốc. . . . . ."

Ánh mắt của nàng trái ngắm phải ngắm, chợt thấy trên bàn có bầu rượu ngọc bích cùng chén thủy tinh: "Ta muốn quên, hôm nay hắn là nên uống thật say. Điềm nhi, chúng ta uống, uống cho say."

Rót ra hai chén rượu, là rượu tuyệt phẩm, ở trong chén thủy tinh hơi hơi tỏa ra ánh xanh mát.

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên có hứng thú thi thơ:

"Lan lăng mỹ tửu uất kim hương

Ngọc uyển thịnh lai hổ phách quang

Đãn sử chủ nhân năng tuý khách

Bất tri hà xứ thị tha hương(*)

. . . . . Ha ha, , chúng ta Uống....uố...ng!"

Ngâm một tiếng, lại uống một ly rượu .

(Khách Trung Tác của Lý Bạch)

Điềm nhi lần đầu tiên thấy bộ dạng nàng như vậy ' hào sảng, điên cuồng ' , trong lòng rất đau, nhưng nàng lại không biết Long Phù Nguyệt cùng Vương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khuyên cũng không biết khuyên như thế nào.

Vươn tay đoạt chén rượu của nàng: "Phù Nguyệt, không thể uống rượu nữa, uống vào bụng sẽ đau ."

Long Phù Nguyệt mỉm cười, muốn đoạt lại từ tay Điềm nhi, nàng khoát khoát tay nói : "Không sợ, không sợ, ta chính là đang nóng rất khó chịu, vừa vặn uống rượu này mát mẻ thực mát mẻ a. Ngươi không uống được, vậy ngươi dùng bữa đi."

Nói chuyện một lúc, lại có mấy chén rượu vào bụng, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên vài câu thơ: "Hoa gian một bầu rượu, tự mình chước vô tướng thân. Nâng chén mời Minh Nguyệt, đối ảnh thành ba người. . . . . ."

Trong mắt bỗng nhiên nong nóng , hình như có hơi nước tràn ngập, nàng ngẩng đầu lên, hít một hơi dài, rốt cục thành công đem nước mắt đang chảy ra ép trở về. . . . . .

Ha ha cười nói: "Nơi này rượu và thức ăn thịnh soạn như vậy, chúng ta nói sang chuyện vui đi. . . . . ."

Bên trong thư phòng, Phượng Thiên Vũ phiền chán đem hỉ phục xé bỏ, tưởng xử lý các bản tấu phụ hoàng giao cho hắn một chút sẽ tĩnh tâm, lại như thế nào cũng tĩnh tâm không nổi. Trước mắt hắn lặp đi lặp lại đều là Long Phù Nguyệt, hai mắt rưng rưng. . . . . .

Rõ ràng khuyên chính mình sẽ không bao giờ yêu thương nàng nữa, tâm tư của nàng không hề giống bề ngoài nhìn qua đơn thuần như vậy, nàng đã dùng cổ, đã dùng cổ để khống chế hắn. Cảm giác bị khống chế thật sự rất khó chịu, cũng làm cho hắn thực căm tức. Nhưng hắn không muốn để nàng rơi lệ, hôm nay nàng té ngã, hắn theo bản năng ôm nàng, mặc dù chỉ là ngắn ngủn một cái chớp mắt, hắn lại suýt nữa không thả nàng ra. . . . . .

344. Chương 344: Hắn Lại Phải Lo Lắng

"Vương gia!" bỗng nhiên một bóng đen nhanh tiến vào, quỳ trên mặt đất.

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn: "Nàng. . . . . Đang làm cái gì?"

" Khởi bẩmVương gia, phu nhân. . . . . Phu nhân đang uống rượu."

"Uống rượu? Rượu ở đâu? Ai ở lại hầu hạ nàng?" Phượng Thiên Vũ nổi lên cuồng phong.

"Hồi bẩm Vương gia, chỉ có Điềm nhi. Rượu kia quả thật mạnh, phu nhân đòi uống, Điềm nhi cũng không có biện pháp."

Bịch một tiếng, một cái chén trà ở trong tay dập nát, vô số bột phấn theo bàn tay của hắn chảy xuống: "Thế những người khác chết đi đâu rồi? Tại sao không giúp nàng hâm lại? Đồ ăn kia cũng đã nguội rồi?"

"Dạ, đã nguội lạnh. Những người khác đều bị phu nhân đuổi ra khỏi phòng. . . . . ." Thị vệ cúi đầu, càng nói càng nhỏ.

Trong lòng lại một hồi oán niệm.Vương gia cũng không biết tại sao vậy, đêm tân hôn đem tân nương tử một mình ném ở nơi đó, lại phái hắn đi nghe lén, hắn dù gì cũng là một ngự tiền thị vệ, một thân công phu, lại giống tên trộm đi nghe lén. . . . . Ai, ủy khuất a!

Bàn tay Phượng Thiên Vũ âm thầm nắm chặt, nha đầu này cố ý? Muốn đem bản thân làm bị bệnh khiến cho hắn đau lòng. . . . . .

Chết tiệt, hắn lại phải lo lắng!

"Tiếp tục nghe ngóng!" Phượng Thiên Vũ vung tay lên, cho hắn đi xuống.

Còn muốn đi nghe ngóng sao? Thị vệ kia chỉ cảm thấy trên đầu có một ngàn con quạ đen đang bay qua. Nhưng lời nói Vương gia cũng không thể không tuân mạng. Cho nên —— Hắn đành phải không thể không chấp nhận ủy khuất—— đi nghe lén.

Long Phù Nguyệt trái một ly phải một ly uống rất cao hứng. Cửa phòng bỗng nhiên bị đại lực đẩy ra. Lãnh quản sự mang theo bốn năm nha hoàn đi đến.

Long Phù Nguyệt lúc này đã có chút men say, liếc mắt nhìn nhìn Lãnh quản gia liếc mắt một cái, hì hì cười nói: "Lãnh quản gia, ngươi cũng là đến cùng ta uống một chén?"

Lãnh quản gia nhìn nàng một cái, trong mắt toát ra một tia thương hại, nói : "Phu nhân, nô tỳ phụng lệnh Vương gia, tới thu thập bàn ăn. Sắc trời không còn sớm, phu nhân cũng nghỉ ngơi đi."

Vung tay lên, một vài nha hoàn khác liền đem rượu trên bàn đồ ăn đem xuống.

Long Phù Nguyệt hơi hơi cười lạnh, nàng đêm nay ăn được thật sự là không ít, giờ phút này ngực nàng như bị chặn lại, như chất đầy vô số gỗ vụn. . . . . .

345. Chương 345: Ta Nhớ Ngươi Muốn Khóc . . . .

Khi những người đó đều đi rồi, đêm đã canh ba, Long Phù Nguyệt gọi Điểm nhi đi nghỉ. Nàng nằm ngang ở trên mặt giường lớn, quần áo cũng không thoát, cứ như vậy ngủ. . . . . .

Nửa mê nửa tỉnh giống như nghe được có người đi lại , nàng xoay mình, đã tỉnh lại thật lâu, trong phòng một mảnh tối đen. Không nhìn thấy gì. Bụng lại bắt đầu ẩn ẩn đau .

Hơn nữa —— có xu thế càng ngày càng đau .

Đáng chết, có lẽ rượu và thức ăn đang đánh lộn trong bụng nàng ?

Nàng lại xoay người, trên chiếc giường cưới rộng thênh thang cũng chỉ có một mình, lòng nàng trống rỗng, nắm một cái gối ôm vào trong ngực, bụng

càng ngày càng đau mãnh liệt, mồ hôi lạnh theo thái dương của nàng chảy ra.

Nàng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, càng cuộn chặt thân mình.

Đau quá, nàng đau đến muốn khóc. Ở trên giường không ngừng quay cuồng. . . . . .

Một trận gió lạnh xẹt qua, ánh trăng bên ngoài cũng giống như tối sầm lại, trên người Long Phù Nguyệt bỗng nhiên tê rần, đầu óc choáng váng hôn mê bất tỉnh.

Trong mơ mơ màng màng, nàng cảm giác có người ngồi bên, một luồng hơi nóng chạy khắp cơ thể nàng, bụng đau đớn cũng chầm chậm giảm xuống, cả người ấm áp như được đặt dưới ánh mặt trời, hết sức thoải mái. Nàng rốt cục ngủ say sưa.

Tỉnh lại lần nữa đã là hừng đông, vén chăn lên rời giường. . . . . .

Chăn? Long Phù Nguyệt ngẩn người, nàng nhớ rõ đêm qua là nằm ở trên chăn ngủ ,

Ừm, chắc là buổi tối lạnh tự mình lấy đắp .

Vừa mới mở cửa, một cái bóng trắng vù một tiếng chui đi vào.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, cúi đầu nhìn lên, trong lòng bỗng nhiên ấm áp, bóng trắng kia đúng là tiểu hồ ly!

Tiểu hồ ly nhảy vào trong ngực của nàng, hai ánh mắt xanh rờn nhìn nàng, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tiểu nha đầu, ngươi giống như đã khóc nha, ngươi nhìn ngươi xem, ánh mắt sưng đỏ giống trái hạnh đào. Nhân loại kết hôn không phải hẳn là vô cùng cao hứng đấy sao? Tại sao ngươi lại khóc đến mức như vậy?"

Một câu làm Long Phù Nguyệt ứa ra nước mắt, nàng vỗ vỗ lông hồ ly, tiểu hồ ly hai ngày này mập không ít, chắc ăn không ít gà. Thân mình nhỏ nhắn của nó tròn vo , càng lúc càng giống một quả bóng .

Long Phù Nguyệt miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Tiểu hồ ly, đã lâu không gặp, ta nghĩ ngươi muốn khóc . . . . . .

346. Chương 346: Nên Bớt Mập Một Chút . . .

Tiểu hồ ly bĩu miệng nhỏ nhắn một cái: "Kỳ thật ta cũng rất nhớ ngươi. Tưởng nhớ ngươi, ngay cả gà cũng không muốn ăn, đúng rồi, không nên gọi ta là tiểu hồ ly, ta gọi là Ngọc Kiều Long nha."

Long Phù Nguyệt bật cười: "Ngươi nhìn ngươi xem, hiện tại làm sao giống Long rồi? Béo giống trái cầu. Thôi cứ gọi Cầu Cầu đi."

"Ta mới không gọi Cầu Cầu! Tên thật là khó nghe , ngươi phải gọi ta là Ngọc Kiều Long, hoặc không ta biến thành con rắn cắn ngươi nga!"

Tiểu hồ ly rít một tiếng. Ầm ỹ gần như phá màng tai Long Phù Nguyệt .

"Được rồi, được rồi, tiểu Long thì tiểu Long làm ơn đừng hét nữa„ lỗ tai sắp bị ngươi làm điếc rồi. . . . . ."

" Hồ ly này. . . . . Có thể nói? !" Điểm nhi vừa mới bưng đồ dùng rửa mặt vào cửa, liền nghe được tiếng rít của tiểu hồ ly , nàng chấn động, chỉ vào tiểu hồ ly kêu lên. Nàng bị dọa đến mất mật.

Mấy ngày trước Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên bế một con hồ ly trở về, hắn đối với hồ ly vô cùng sủng ái, bảo toàn bộ nha hoàn vú già trong phủ đều lấy hồ ly làm tổ tông cung cấp nuôi dưỡng. Mỗi bữa đều là đãi tiệc bằng gà. Nhưng, những người này cho tới bây giờ chưa thấy qua tiểu hồ ly nói chuyện. Nay chợt vừa nghe đến, đương nhiên hoảng sợ.

Tiểu hồ ly đẩy cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cũng không thèm quan tâm đến lý lẽ của nàng. Đầu chôn sâu vào trong lòng Long Phù Nguyệt , buồn buồn nói : "Chủ nhân, ta nhớ ngươi lắm, tại sao bây giờ mới thấy ngươi đến?"

Long Phù Nguyệt cười khổ một cái, sờ sờ đầu nhỏ của nó : "Được rồi, chúng ta đây không phải đã gặp sao? Ngươi nhìn ngươi xem, hiện tại ăn nhiều thật giống như con heo nhỏ, nên bớt mập một chút . . . . . ."

Trong nháy mắt, nửa tháng trôi qua.

Phượng Thiên Vũ tựa như mất tích, vẫn không từng xuất hiện qua.

Nhưng thật ra các cơ thiếp khác thường thường đến ' bái phỏng ' nàng.

Long Phù Nguyệt biết, các nàng trên danh nghĩa là tới thăm, kỳ thật là đến chê cười nàng.

Nhất là Vân Mặc Dao, đố kỵ trong ánh mắt nàng gần như trắng trợn viết ở trên mặt, nói chuyện chua ngoa, nhưng mỗi lần đều bị Long Phù Nguyệt thản nhiên nói mấy câu làm nghẹn họng. Mặt nghẹn đỏ tai hồng, lại cứ như vậy không thể nào phản bác. . . . . .

Ai ——

Tiếng thở dài nhẹ nhàng bật ra từ cánh môi đỏ bừng , một công tử tự mình tựa vào phía trước cửa sổ nhìn .

347. Chương 347: Ta Thực Hối Hận

Tiếng thở dài nhẹ nhàng bật ra từ cánh môi đỏ bừng , một công tử tự mình tựa vào phía trước cửa sổ , ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhìn dòng người hối hả , ánh mắt của hắn có chút cô đơn, suy nghĩ, không biết lại lạt vào cõi thần tiên đi nơi nào.

"Phù. . . . . Công tử, chúng ta trở về đi, không còn sớm. . . . . ." Bên cạnh thư đồng mặt thất sắc có chút lo lắng cùng sợ hãi, lặng lẽ gọi vị công tử kia.

Vị công tử ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại, dùng cây quạt nhẹ nhàng gõ thư đồng kia một chút: "Ngu ngốc, gấp cái gì, yên tâm, toàn bộ Vương Phủ cũng không có ai chú ý chúng ta. Chúng ta ăn uống no đủ nói sau."

Thư đồng kia gần như muốn khóc, thấp giọng nói: "Phù Nguyệt, chúng ta làm như vậy không hợp với quy củ , nếu như để cho Vương gia biết, sẽ lột da ta."

"Yên tâm, hắn sẽ không biết , hắn đã sớm đối với ta chẳng quan tâm ? Phủ hắn lớn như vậy , như thế nào cũng không làm hắn sợ?, hắn biết, đánh chết ta cũng sẽ không trốn . . . . . Ha ha!" Long Phù Nguyệt tựa hồ nói một câu, nhưng trong giọng nói lại có thản nhiên chua sót.

Hôm sau, Phượng Thiên Vũ không hề cấm túc nàng, nàng có thể tùy ý ra vào Vương Phủ, trong phủ nàng không muốn nhìn thấy ánh mắt lũ tiểu nhân này , liền mỗi ngày mang theo Điểm nhi đi dạo phố, vì tránh cho phiền toái không cần thiết, nàng mỗi lần đi ra đều là thay đổi nam trang,thành công tử.

"Ha ha, thật khéo, không ngờ Long công tử cũng ở nơi đây." Một âm thanh trong trẻo bỗng nhiên truyền tới.

Trước bàn bỗng nhiên xuất hiện một bóng ma, Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, đứng trước mặt một người. Áo mãng bào ngọc bội, má đỏ môi hồng, trên khuôn mặt tuấn mỹ là nụ cười ôn nhuận như ngọc .

Lục vương gia!

Long Phù Nguyệt cũng cười, đứng dậy, làm một tư thế xin mời: "Hiếm khi được gặp Lục vương gia, mời ngồi."

Lục vương gia cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống, khẽ cười nói: "Không nên gọi ta là Lục vương gia, gọi ta Thiên Diệp đi."

Long Phù Nguyệt đối với hắn luôn luôn có vẻ có hảo cảm, lập tức nghe lời : "Được, hiếm khi được ngài coi trọng, ta đây sẽ không khách khí, Thiên Diệp."

Phượng Thiên Diệp ánh mắt cười thành trăng lưỡi liềm, lắc đầu thở dài một hơi, nửa thật nửa giả nói: "Phù nguyệt, nói thật, ta thực hối hận."

348. Chương 348: Ta Nhất Định Sẽ Hảo Hảo Che Chở Ngươi

Long Phù Nguyệt hơi khẽ cau mày: "Hối hận cái gì?"

Phượng Thiên Diệp thở dài: "Ba năm trước đây tại sao ta lại không phát hiện nàng? Bằng không —— Ta nhất định sẽ che chở nàng thật tốt, không cho nàng chịu một chút ủy khuất."

Long Phù Nguyệt run lên, rượu hơi hơi hắt ra một chút.

Hắn tại sao lại nói như vậy? Hắn không phải đã nghe được cái gì chứ? Hay là đã biết Vương Gia không chịu sủng nàng. Chuyện này đã lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ rồi sao? Ha ha, đáy lòng Long Phù Nguyệt ngầm cười khổ, chỉ sợ mình đã trở thành người cho Thiên Tuyền Quốc chê cười rồi. . . . . .

"Thiên Diệp, ngài đã có Phù Vân tỷ tỷ, trăm ngàn không thể phụ tỷ ấy, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngài!" Long Phù Nguyệt quơ quơ nắm tay nhỏ.

Phượng Thiên Diệp không khỏi bật cười: "Yên tâm, tỷ tỷ của nàng hiện tại đã mang thai, chờ qua ít ngày nữa, ta sẽ nghĩ cách tìm một cơ hội báo cáo với phụ hoàng, để ông ấy cho phép ta đưa Phù Vân lên làm sườn phi."

Khóe môi Long Phù Nguyệt nhất câu, nhịn không được lộ ra một chút châm chọc cười: "Thì ra ở trong lòng các vị Vương gia, có thể đem người yêu mến lên làm sườn phi chính là ân huệ lớn nhất . . . . . ."

Trong đôi mắt ôn nhuận của Phượng Thiên Diệp hiện lên một tia hào quang, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nửa thật nửa giả nói: "Nếu người kia là nàng, ta tuyệt đối sẽ đem nàng lên làm chánh phi . . . . . ."

Hắn nói lời này thanh âm rất nhỏ, như gió thoảng qua, Long Phù Nguyệt không có nghe rõ ràng: "Hửm? Ngài nói cái gì?"

Phượng Thiên Diệp nở nụ cười, tươi cười trong sáng như hoa Lưu Ly, ôn nhuận như nước mùa xuân: "Ta nói, ta đã lâu không nghe thấy nàng ca hát rồi, không biết ta có còn có vinh hạnh nghe một khúc hay không?"

Long Phù Nguyệt cười ha hả nói: "Chuyện này có đáng gì? Ngài muốn nghe cái gì?"

Ánh mắt của Phượng Thiên Diệp chợt lóe: "Là cô nương hát ta đây đều thích nghe."

Long Phù Nguyệt đảo mắt nhìn bốn phía. Giờ phút này không phải giờ cơm, trong tửu lâu cũng không có nhiều người.

Long Phù Nguyệt cười nhẹ một tiếng: "Ở chỗ này?"

Phượng Thiên Diệp mắt theo tia mỉm cười: "Nơi này tục nhân nhiều lắm, chúng ta nên đến chổ khác đi."

Chỗ mà Phượng Thiên Diệp tìm là một mảnh rừng trúc, lá trúc lay động, phong cảnh thanh nhã trầm lắng. Trong rừng trúc còn có một ngôi đình nhỏ.

Long Phù Nguyệt dự định không theo Phượng Thiên Diệp, nói sau nàng hiện tại cũng quả thật nhàm chán khó chịu, cho nên không để ý Điểm nhi ngăn cản, vẫn là cùng hắn đến đây.

349. Chương 349: Thiến Nữ U Hồn

Trong rừng trúc không khí tươi mát, gió thổi lá trúc, xào xạc âm vang, làm cho người ta cảm thấy cảnh vật ở đây câu hồn thoát tục.

Hai người ngồi ở bên trong tiểu đình, Điểm nhi khẩn trương đứng ở phía sau Long Phù Nguyệt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó thành một nắm. Nơi này là rừng sâu yên tĩnh, u tĩnh vô cùng, Sườn Phi ở trong này giống như là cùng Lục vương gia hẹn hò. . . . . .

Ai, nếu rơi vào tay người nhiều chuyện, chỉ sợ lại có một trận dị nghị.

Nhưng thật ra Long Phù Nguyệt chẳng hề để ý, linh hồn của nàng dù sao cũng là hiện đại . Đối với nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, cũng không thèm câu nệ nhiều như vậy, nói sao nàng đối với Lục vương gia cũng rất có hảo cảm, ở trong lòng của nàng, hắn chính là tỷ phu.

Phượng Thiên Diệp lấy ra một cây sáo ngọc, màu sắc xanh biếc, có thể so với rừng trúc chung quanh : "Long cô nương hát, ta làm nhạc đệm cho cô nương, được không?"

Long Phù Nguyệt lo nghĩ, cười nói: "Nơi này thanh u như thế, đương nhiên cũng hát một bài trầm lắng một chút, ừm, ta hát Thiện Nữ U Hồn đi »

Cuộc đời

Như một giấc mơ

Sương gió phủ trên gương mặt

Hồng trần

Mộng đẹp có bao nhiêu phương hướng

Đi tìm giấc mộng ngu ngơ

Con đường mờ mịt

Nhân sinh là

Giấc mơ kéo dài

Trong mộng thoáng ngấn lệ

Gì từ đâu đi

phương hướng trong lòng ta và nàng

Gió khẽ than van trong giấc mộng

Đường cùng người mờ mịt

Con đường của nhân gian

. . . . . .

Long Phù Nguyệt khi đó mê bộ phim Thiến Nữ U Hồn trong Thất Dạ ca ca, bộ phim điện ảnh kia và truyền hình xem không dưới mười lần, xem một lần khóc một lần, cũng nhân tiện đem ca khúc chủ đề bên trong học thuộc.

Giờ phút này, trong lòng nàng cảm nhận, ca từ mờ mịt giống mình, gì từ đâu đi, phương hướng trong lòng ta và ngươi, Gió từ từ đang ở trong mộng than nhẹ, đường cùng người mờ mịt. . . . . .

Phượng Thiên Diệp cũng là xem như thiên tài âm nhạc, nghe xong vài câu, liền tìm được điệu, tiếng sáo thanh u mang theo thương cảm cùng tiếng ca tang thương hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, Điềm nhi cũng nghe kinh ngạc sửng sốt, nước mắt chảy xuống.

Một khúc đệm đã hoàn, hai tròng mắt Phượng Thiên Diệp sángnhư sao, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Thơ hay! Ca hay! Ta sinh thời có thể nghe được một ca khúc tốt như vậy, thật cũng không uổng ."

"Ba ! Ba ! Ba !" Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên.

350. Chương 350: Vợ Bạn, Không Thể Chạm Vào

"Ba ! Ba ! Ba !" Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, chỉ nghe một thanh âm lười biếng cất lên: "Quả nhiên là thơ hay, ca hay! Cũng chứng thật là cảnh đẹp, con người tao nhã. . . . . Không biết bổn vương có quấy rầy nhã hứng của nhị vị hay không?"

Điềm nhi sợ tới mức thiếu chút nữa chui vào dưới đáy bàn, sắc mặt Long Phù Nguyệt cũng hơi hơi thay đổi một chút, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy Phượng Thiên Vũ từ chỗ sâu nhất trong rừng trúc phiêu phiêu đi ra.

Hắn một thân áo bào trắng chế tạo tinh xảo, tóc đen như mực, theo gió tung bay, khóe môi nhếch lên, một đôi mắt sáng lạnh lẽo như ánh sao đêm tối, như ánh trăng lạnh cô đơn, đẹp một cách cao ngạo mà lạnh lung.

Phượng Thiên Diệp cũng cười đứng lên: "Cửu đệ, không ngờ đệ cũng ở đây."

Đôi môi mỏng của Phượng Thiên Vũ bĩu một cái, thản nhiên nói: "Đúng vậy a, thật khéo, Lục ca thật sự là thật hăng hái, chỉ là không biết Lục ca mang theo Sườn phi của ta tới nơi này có ý gì?"

Phượng Thiên Diệp lắc lư chiếc phiến, ánh mắt ôn nhuận không rời khỏi gương mặt Long Phù Nguyệt, bình tĩnh tươi cười đáp lại: "Như đệ đã chứng kiến, vi huynh ở trên đường ngẫu nhiên gặp đệ muội, liền mời đến cùng nhau luyện thanh, ta nghĩ đệ sẽ không để ý chứ?"

Bàn tay của Phượng Thiên Vũ ở trong tay áo nắm chặt , trên mặt yêu mị lại cười đến khuynh quốc khuynh thành: "Tục ngữ nói, vợ của bằng hữu, không thể chạm vào. Huống chi chúng ta là huynh đệ? Huynh nói thử xem ta sẽ để ý hay không?"

Phượng Thiên Diệp lắc lắc đầu: "Đệ nói gì thế oan uổng cho chúng ta quá mà, ta cùng đệ muội cũng chỉ là nói chuyện phiếm, cùng nhau ca hát mà thôi."

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ rốt cục chuyển tới trên người Long Phù Nguyệt : "Tại sao nàng không nói?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, nàng còn chưa kịp nói cái gì.

Chợt nghe một thanh âm mềm giòn dễ vỡ vong lên: "Thiên Vũ ca ca, Thiên Vũ ca ca, huynh trốn đến nơi nào?"

Sắc mặt Long Phù Nguyệt khẽ biến trở nên trầm ổn, mười đầu ngón tay lặng lẽ nắm chặt, Thiên Vũ ca ca? Quá chua! Đây rốt cuộc là ai?

Mày Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu lại, trong đôi mắt của Phượng Thiên Diệp hiện lên một chút ánh sáng, mỉm cười nói: "Thì ra Anh Lạc công chúa cũng tới."

Hắn cất cao giọng nói : "Anh Lạc công chúa, chúng ta ở trong này."

Bóng người trong rừng trúc ở chỗ sâu chợt lóe, một cô gái áo tím đi ra.

Long Phù Nguyệt vừa nhìn thấy nàng, trong đầu tự động nghĩ một từ ——Thiên Tiên!

351. Chương 351: Tại Sao Huynh Lại Không Đợi Ta?

Vẻ đẹp của nàng, tựa hồ không phải người gian nên có, làm cho người ta chỉ liếc mắt nhìn một cái, sẽ ngừng thở. E sợ chỉ thở mạnh một chút, sẽ đem nàng thổi bay. . . . . .

Anh Lạc công chúa ngước mắt nhìn thấy Phượng Thiên Vũ, hai tròng mắt sáng ngời, nhanh chóng chạy đến ôm lấy cánh tay hắn: "Thiên Vũ ca ca, huynh thật xấu, tại sao huynh đi không đợi ta?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, Anh Lạc công chúa liền im lặng.

Nàng ta cũng không nghĩ đến toan tính, nhìn thoáng qua Phượng Thiên Diệp, cười khanh khách nói: "Thiên Diệp ca ca, huynh cũng ở đây." Lại nhìn thoáng qua Long Phù Nguyệt: "Vị công tử này là?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Nàng không phải là công tử, nàng chính là Sườn Phi của ta. Phù nguyệt, lại đây, thỉnh an Anh Lạc công chúa đi."

Long Phù Nguyệt dưới chân lại không nhúc nhích, thản nhiên nói: "Anh Lạc công chúa? Là công chúa sao?" Lại nhìn về phía Lục vương gia: "Nàng là muội muội của ngài?"

Trong mắt ôn nhuận như ngọc của Lục vương gia Phượng Thiên Diệp lấp lánh ánh hào quang: "Nàng là. . . . . ."

Hắn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, vị Anh Lạc công chúa kia đã tự động giới thiệu: "Ta là công chúa của nước Ngọc Hành, lần này thay phụ hoàng ta đến Thiên Tuyền Quốc tham quan."

Phượng Thiên Diệp cười nói: "Chỉ sợ đến du ngoạn là giả, tới chọn con rể mới là thật ? Ha ha. Nếu không, công chúa cũng sẽ không mấy ngày nay luôn quấn quít lấy lão Cửu a, công chúa yêu thích lão Cửu của chúng tôi sao?"

Thì ra hắn mấy ngày nay không lộ diện, là vì phục vụ mỹ nữ này. Công chúa mà! Trong lòng Long Phù Nguyệt như là bị ai đó hung hăng đâm mấy đao, sắc mặt trong phúc chốc tái nhợt đi.

Tay nàng nắm thật chặt, móng tay gần như muốn đâm sâu vào trong thịt. Nước mắt như muốn tuôn trào, lại bị nàng bức nghẹn trở về.

Không thể để cho hắn chế giễu! Tuyệt đối không thể để ọi người nơi này chế giễu! Nàng ở trong lòng từng lần một cảnh báo bản thân, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nước mắt cứ muốn tuôn ra,nhất thời làm nàng không thể mở miệng.

Phượng Thiên Vũ quan sát Phù Nguyệt ,nàng chỉ yên lặng, ánh mắt thâm trầm đưa mắt liếc nhìn Phượng Thiên Diệp, thản nhiên cười nói: "Lục ca nói nhăng cuội gì đấy? Anh Lạc công chúa ở xa tới là khách, phụ hoàng lấy đạo đãi khách muốn chúng ta hộ tống Anh Lạc công chúa du ngoạn chung quanh, tán gẫu mà thôi. Mấy hôm trước không phải huynh đệ chúng ta chia nhau cùng đi với nàng sao?"

Phượng Thiên Diệp khẽ cười nói: " Anh Lạc công chúa không thích mấy người chúng ta hộ tống nàng a? Nàng chỉ thích đi cùng ngươi. Chúng ta ai chẳng thấy rõ."

352. Chương 352: Nếu Không, Ta Đưa Ngươi Trở Về

Trên gương mặt trắng như tuyết của Anh Lạc công chúa bỗng chốc trở nên đỏ ửng, lại thoải mái nói: "Không sai, ta thích Thiên Vũ ca ca, ta muốn hướng phụ hoàng, xin người làm chủ, ta muốn gả cho Thiên Vũ ca ca."

Một câu này có hiệu quả long trời lở đất , dù là Phượng Thiên Vũ luôn luôn cà lơ phất phơ, cợt nhả, lúc này cũng không khỏi biến sắc, kìm lòng không đậu liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt. Thấy mặt nàng trắng bệch như tuyết, đứng ở nơi đó, thân mình lại cứng đờ. Con mắt đen sẫm không hề chớp mắt nhìn hắn.

Giống như đang đợi câu trả lời của hắn.

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Anh Lạc công chúa đừng nói đùa, ta đã cưới thê tử, cũng không dám toan tính đón nhận thêm vẻ đẹp của công nương."

Anh Lạc công chúa kinh ngạc trợn to hai tròng mắt: "Không đúng nha, ta nhớ được phụ hoàng của huynh nói huynh cũng không có chánh phi mà? Nga, huynh là nói nàng ——"

Tay nhỏ bé của nàng đột nhiên chỉ hướng Long Phù Nguyệt: "Nàng là sườn phi của huynh sao? Yên tâm, ta không cần biết huynh có bao nhiêu sườn phi . Ta thật tình thích Thiên Vũ ca ca, chỉ cần có thể gả cho Thiên Vũ ca ca là được. Dù sao ta là công chúa cao quý, phụ hoàng của huynh nhất định sẽ cho huynh cưới ta làm chánh phi."

Đụng tới công chúa bướng bỉnh này, Phượng Thiên Vũ cũng có chút đau đầu. Hắn trầm ngâm một chút,đang muốn tìm lí do cự tuyệt.

Phượng Thiên Diệp bỗng nhiên cười nói: "Trong một ngày trời tốt cảnh đẹp như hôm nay, chúng ta nói những lời này làm gì? Anh Lạc công chúa, nếu công chúa muốn gả cho Thiên Vũ ca ca, chỉ cần nói cho phụ hoàng là được, phải biết rằng, chánh phi của huynh đệ chúng ta cũng phải cần phụ hoàng chỉ hôn , tự chúng ta cũng không làm chủ được, cho nên, bây giờ công chúa nói những lời này cũng vô dụng. Mấy người chúng ta hiếm khi được gặp nhau, cùng nhau kết bạn du ngoạn đi, càng nhiều người thì càng náo nhiệt."

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên nói: "Mấy người các ngươi cùng nhau chơi đùa đi, thân thể của ta không thoải mái, cáo lui trước."

Trong đôi mắt của Phượng Thiên Diệp hiện lên vẻ sắc bén: "Phù Nguyệt, nàng không thoải mái sao? Nếu vậy để ta đưa nàng trở về?"

Nói rồi liền đi theo phía sau Long Phù Nguyệt.

Ống tay áo Phượng Thiên Vũ giương lên, liền đem hắn chặn lại, nói: " Thê tử của ta, vẫn là không làm phiền Lục ca phải đưa về, huynh cùng Anh Lạc công chúa cứ đi du ngoạn, ta đưa nàng trở về."

Anh Lạc công chúa sửng sờ một chút, dậm chân kêu lên: "Thiên Vũ ca ca không được đi, người ta vẫn chưa chơi xong."

353. Chương 353: Ta Ôm Ngươi Thì Tại Sao Lại Biến Thành Đăng Đồ Tử Rồi? !

Nàng quay qua nhìn Long Phù Nguyệt

"Thì ra ngươi chính là vị tiểu công chúa Long Phù Nguyệt của nước Thiên Cơ, lúc ta ở trong nước Ngọc Hành có nghe nói đến ngươi, nghe nói ngươi sinh ra đã mang theo Đồ Đằng xà, là thánh nữ nước Thiên Cơ , còn nghe nói ngươi Cổ thuật xuất thần nhập hóa, giúp đỡ Thiên Vũ ca ca đánh bại nước Diêu Quang, rất rất cao, ta đã sớm muốn làm quen với ngươi, hiện tại có cơ hội này, vừa vặn tỷ muội chúng ta cũng nên để cho cảm tình sâu sắc một chút ,để về sau chúng ta còn cùng chung một chồng . . . . ."

Cùng chung một chồng? Khóe môi Long Phù Nguyệt bỗng nhiên toát ra một nụ cười quỷ dị , nàng vỗ vỗ bả vai Anh Lạc công chúa , ôn nhu nói: "Anh Lạc công chúa, ngươi yên tâm đi, ta và ngươi không có khả năng cùng chung một chồng . Ta rất cổ quái, cùng những người nơi này không hợp nhau, ta đối với nam nhân của ta chỉ có một yêu cầu, hoặc là hắn chỉ cần một mình ta. Hoặc là bỏ ta, cứ cưới người khác! Nếu như hắn muốn cưới ngươi, ta sẽ không phản đối, nhưng điều kiện tiên quyết, phải hưu ta trước! Tốt lắm, lời của ta nói đến đây là hết , ba vị, chơi vui vẻ nhé. Tiểu nữ tử cáo lui trước."

Quay đầu liền đi. Điểm nhi quýnh lên đuổi theo sau. . . . . .

Phía sau truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của Anh Lạc công chúa : "Di, vị Phù Nguyệt công chúa này có tư tưởng thật cổ quái. Nam tử làm sao có thể chỉ kết hôn với một nữ tử? Thiên Vũ ca ca, huynh nói xem làm sao được? Di, Thiên Vũ ca ca, huynh đừng đi mà, đợi Anh Lạc. . . . . ."

"Lục ca, huynh bồi Anh Lạc công chúa đi du ngoạn đi, ta có việc đi trước ."

Long Phù Nguyệt đang bước đi nhanh, trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người , Phượng Thiên Vũ đứng che ở trước mặt nàng: "Ta đưa nàng trở về."

Thân mình Long Phù Nguyệt chợt né ngang, lạnh lùng thốt: "Không cần!"

Nàng còn muốn châm chọc hắn hai câu, nhưng còn chưa há mồm, nước mắt liền chảy xuống, làm nàng nhất thời không thể thốt nên lời.

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ xanh mét, đôi mắt nhíu lại, uy hiếp nàng nói: "Đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta, theo ta đi!" Vươn tay ôm lấy nàng, phi thân đi.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nàng đã có hơn nửa tháng không thấy được hắn, hiện tại bị hắn ôm vào trong ngực, trong lòng vừa chua xót vừa tức giận. Lấy tay nhỏ bé liều mạng xô đẩy hắn: "Buông! Ngươi là tên háo sắc, buông ra!

Tên háo sắc? Phượng Thiên Vũ đầu đầy hắc tuyến, vỗ tay, liền điểm huyệt đạo của nàng, lạnh lùng nhìn nàng: "Nàng là thê tử của ta, ta ôm nàng sao lại có thể nói là háo sắc?!"

354. Chương 354: Làm Cho Hắn Rất Muốn Giết Người

Miệng nói chuyện, dưới chân cũng không ngừng bước,bên ngoài rừng có một chiếc xe ngựa hoa lệ mà tinh xảo , Phượng Thiên Vũ liền đem Long Phù Nguyệt ném vào trong xe ngựa. Sau đó nói một tiếng: "Hồi phủ!"

Chính hắn cũng chui vào.

Chỉ là thương cho Điểm nhi, ở phía sau liều mạng đuổi theo cũng đuổi theo không kịp. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Phượng Thiên Vũ ôm Long Phù Nguyệt đi xa.

Long Phù Nguyệt bị điểm huyệt đạo, thân mình không thể động đậy, nhưng vẫn là có thể mở miệng nói chuyện. Nàng trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: "Ngươi. . . . . Ngươi đê tiện!"

"Ta đê tiện?" Phượng Thiên Vũ híp mắt lại, ngón tay bạch ngọc nâng cằm nàng lên: "Nàng nói thử xem, ta đê tiện thế nào? Nàng trách ta quấy rầy nàng cùng Lục ca của ta hẹn hò ' nhã sự ' sao?"

Thanh âm của hắn vân đạm phong khinh(nhẹ như mây gió) , nhưng lại che dấu không được sự lạnh lẽo, toàn bộ độ ấm trong xe tựa hồ nháy mắt giảm xuống mấy chục độ, đông lạnh làm cho người ta rung lên.

Hắn nắm cánh tay Long Phù Nguyệt: "Nàng có tự giác được mình đã là thê tử của người khác? Nàng bây giờ đã là Vương phi của ta , sao có thể cùng nam tử khác hẹn hò? Long Phù Nguyệt, nàng phải cho ta một lời giải thích!"

Phượng Thiên Vũ chỉ cảm thấy một cái nón xanh thật to đang treo trên đỉnh đầu , điều này làm cho hắn muốn phát cuồng. Chết tiệt, khi gặp nàng cùng Phượng Thiên Diệp cùng một chỗ cầm sắt hài hòa , làm cho hắn có cảm giác muốn giết người!

Hai ngày này hắn bị Anh Lạc công chúa kia làm phiền thiếu chút nữa phát điên, Anh Lạc công chúa lại là tiểu công chúa được hoàng đế nước Ngọc Hành thương yêu nhất, Ngọc Hành này cùng nước Thiên Tuyền giống nhau, ở trong sáu nước xem như có thực lực mạnh nhất, hoàng đế Ngọc Hành quốc chủ ý cùng Thiên Tuyền Quốc cường cường liên thủ, biện pháp tốt nhất chính là kết làm quan hệ thông gia, hoàng đế Thiên Tuyền Quốc đương nhiên cũng vui vẻ tán thành, liền phái vài Vương gia chưa có chính phi đưa Anh Lạc công chúa đi du ngoạn.

Trước kia, nhìn mỹ nữ như vậy, hắn sớm nghĩ cách dụ dỗ tới tay, nhưng hiện tại hắn một chút hứng thú đều không có. Mở mắt nhắm mắt tất cả đều là bóng dáng Long Phù Nguyệt. Nhưng hoàng mệnh(lệnh vua) không thể trái, nhất là phụ hoàng hắn lại dung phương pháp đê tiện, lấy Long Phù Nguyệt ra để áp chế hắn vào khuôn khổ.

Hắn tuy rằng hận Long Phù Nguyệt ' lừa ' hắn, nhưng không dám mạo hiểm an toàn của nàng. Rơi vào đường cùng, chỉ phải đáp ứng bồi vị Anh Lạc công chúa du ngoạn. . . . . .

Long Phù Nguyệt nhắm mắt lại, thản nhiên nói: "Có cái gì phải giải thích ? Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc(ý là mình tốt hay xấu tự mình biết rõ). Là ngươi hiểu sai thôi."

355. Chương 355: Cho Tới Bây Giờ Không Muốn Quá Buông Tay

"Ta nghĩ sai?" Phượng Thiên Vũ dùng ngón tay lướt qua môi cánh hoa của nàng : "Nàng nghĩ rằng ta là đứa ngốc sao? Nhìn không ra lão Lục có ý đối với nàng? ! Long Phù Nguyệt, ta không tin nàng cũng nhìn không ra? ! Hôm nay may mắn ta vừa đuổi tới, bằng không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì với nàng!"

Long Phù Nguyệt lạnh lùng thốt: "Ngươi có tư cách gì nói ta? Vị Anh Lạc công chúa không phải cũng bám sát vào ngươi sao?"

"Cái này thì khác . . . . ." Phượng Thiên Vũ chau mày: "Là phụ hoàng ép ta bồi nàng , hơn nữa, cũng chỉ là du ngoạn mà thôi."

"Cha ngươi ép ngươi cùng nàng du ngoạn? Vậy nếu phụ hoàng ép ngươi cưới nàng làm chánh phi? Ngươi có phải cũng sẽ đáp ứng hay không?" Long Phù Nguyệt mở to hai mắt nhìn hắn.

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Đây mới là ước nguyện ban đầu nàng hạ cổ ta phải không? Nàng hướng tới cái gì chế độ một vợ một chồng, cho nên đã dùng này biện pháp này khống chế ta. . . . . Long Phù Nguyệt, nàng thật sự yêu ta sao? Thà rằng ta chết, cũng không để cho ta phụ ngươi có phải hay không? Đây chính là tình yêu trong miệng mà nàng nói sao?"

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên mở to hai mắt, trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, một tầng nước mắt chua sót chậm rãi rớt xuống : "Thì ra —— Ngươi nghĩ như vậy? ! Phượng Thiên Vũ, ngươi đừng quên, đêm hôm đó là ngươi cưỡng bức ta , cũng không ta trêu chọc ngươi!"

Phượng Thiên Vũ cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy a, là ta xứng đáng, tự mình đưa đến tận cửa!"

Hắn một phát bắt được một cánh tay của Long Phù Nguyệt : "Nhưng tại sao nàng lại không nói sớm? Ta hận nhất chính là có người lừa gạt ta!"

Long Phù Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn: " Nếu ta nói sớm, có phải ngươi không cần đến ta hay không ?"

Phượng Thiên Vũ sửng sốt, không cần nàng? Làm sao có thể!Không có một nữ tử nào có thể làm cho tâm tình của hắn phập phồng không yên như thế, thay đổi rất nhanh như thế. . . . . .

Hắn muốn nàng! Điều này hắn chắc chắn.

Hiện tại hắn tuy rằng hận nàng sử dụng thủ đoạn‘ đê tiện 'lừa gạt hắn, nhưng là hắn vẫn chưa có ý muốn buông tay.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trong lòng nói không rõ cảm giác gì, thở dài một hơi: "Phù Nguyệt, nàng có biết ta tức giận nhất là cái gì không? Không phải tức giận nàng đã hạ cổ ta, mà là tức giận nàng lừa gạt của ta! Thì ra muốn ta thủ thân vì nàng, mà nàng —— lại sử dụng biện pháp cực đoan như vậy! Nàng làm cho ta thật thất vọng . . . . . ."

Long Phù Nguyệt nhắm mắt lại, cười khổ một cái: "Thì ra —— ngươi vẫn không tin lời nói đêm đó. Ta cũng không phải không muốn nói cho ngươi nghe trước, mà là loại cổ kia có đặc tính thần bí, nó hoàn toàn không cho ta nói nên lời!Ta phải nói bao nhiêu lần ngươi mới tin tưởng?"

356. Chương 356: Trên Tình Cảm Thích Sạch Sẽ

Ngón tay Phượng Thiên Vũ nắm chặt: "Được, ta tạm thời tin tưởng nàng một lần. Như vậy cổ này giải như thế nào? Nàng sẽ không nói cho ta biết, cổ này cũng khó giải chứ?"

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, mở to hai mắt trừng hắn, trong mắt nàng tất cả đều là bi thương: "Ngươi muốn cùng nữ nhân khác hoan ái đến như vậy sao? Vì sao nhất định phải giải?"

Nàng hạ mắt xuống, ngầm cắn chặt răng, thản nhiên nói: "Ta nói cho ngươi biết, cổ này có biện pháp giải, nhưng nếu ngươi như muốn để cho ta giải, có một điều kiện đầu tiên là. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ sửng sốt, : "Cái gì điều kiện đầu tiên?"

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, khóe miệng bỗng nhiên vẽ ra một đóa mỉm cười, thản nhiên nói: "Ngươi bỏ ta!Ta và ngươi đường ai nấy đi!"

Nụ cười này rất nhạt, rất nhẹ, như nước, lại giống như gió.

Rơi vào trong mắt Phượng Thiên Vũ, cũng là một trận hít thở không thông giống như đau đớn!

"Nàng ——!" Phượng Thiên Vũ tức giận thân mình hắn run lên.

Bỏ nàng? Từ nay về sau đường ai nấy đi? Nghĩ cũng đừng nghĩ đến!

Long Phù Nguyệt, ta muốn cùng nàng dây dưa một đời! Nàng đừng mơ tưởng dứt khỏi ta!

Phượng Thiên Vũ oán hận nhìn nàng, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười lạnh: "Nàng muốn độc bá ta phải không? Được!Như nàng mong muốn!" Bỗng nhiên vươn tay tới cởi xiêm y của nàng . Long Phù Nguyệt kinh hoàng, kêu lên: "Ngươi. . . . . Ngươi làm gì thế?"

Bàn tay Phượng Thiên Vũ vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, tà mị cười: "Nàng nói thử xem? Không phải nàng muốn độc bá ta sao? Ta đây để cho nàng độc bá hoàn toàn!"

Hắn đột nhiên cúi đầu, oán hận hôn lên môi Long Phù Nguyệt, môi của nàng vẫn ngọt như trong trí nhớ, trời biết, mấy ngày nay hắn tuy rằng cố ý không đến gặp nàng, nhưng lại nhớ nàng gần như muốn điên rồi. . . . . Lúc này ôm thân mình mềm mại của nàng , tình dục nháy mắt bừng bừng phấn chấn, lấy xu thế bài sơn đảo hải tập kích lại đây.

Hắn trừng phạt bằng cách cắn cắn nàng, ánh mắt lãnh khốc lại hung ác nham hiểm, lại cất dấu một tia chật vật thấy không rõ. . . . . .

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn lại trên xe ngựa muốn nàng, không khỏi vừa thẹn lại căm phẫn,

Nhất là nghĩ đến xe ngựa này chính là hắn và vị kia Anh Lạc công chúa cùng ngồi đến lúc nãy, nàng càng thêm cảm thấy ghê tởm.

357. Chương 357: Hắn Rõ Ràng Chính Là Trừng Phạt Nàng

Nàng thừa nhận, nàng thích sạch sẽ, hắn trước kia thế nào, nàng không muốn quan tâm, nhưng hiện tại, nàng đã gả cho hắn, hắn cùng nữ tử khác qua lại, mặc dù biết trên người hắn có độc tình của mình sẽ không phát sinh quan hệ gì, nhưng nàng vẫn là cảm thấy thực ghê tởm.

Nàng muốn giãy dụa, nhưng bất đắc dĩ huyệt đạo bị điểm, động cũng không thể động.

Nước mắt không khỏi rơi xuống.

Nước mắt nóng đến nỗi thân mình Phượng Thiên Vũ run rẩy, động tác cuối cùng nhẹ nhàng chậm chạp xuống,

Từng đợt cảm giác điện giật truyền khắp toàn thân, Long Phù Nguyệt cắn chặt môi, cố gắng ngăn chặn tiếng rên rỉ sắp phát ra.

Đúng vậy a, nàng cũng muốn hắn, nhưng—— Nhưng nàng không nghĩ là ở dưới loại tình huống này!

Phượng Thiên Vũ động thân một cái, hoàn toàn tiến vào!

"Á . . . . ." Long Phù Nguyệt hít vào thở ra một hơi, dị vật cùng cảm giác hơi xé rách làm cho nàng vạn phần sợ hãi, tuy rằng đã làm qua một lần, nhưng khi đó Phượng Thiên Vũ là ôn nhu? Ôn nhu thương tiếc phảng phất như nàng là đứa trẻ con.

Nhưng là bây giờ là thô bạo. . . . . Hắn rõ ràng đang trừng phạt nàng!

Nàng nhắm chặc hai mắt, nước mắt như rơi xuống hạt châu,

. . . . . .

Lại nửa tháng trôi qua, nửa tháng này Long Phù Nguyệt lại bị cấm chừng, ở đâu đều có ba bốn người đi theo. Mà Phượng Thiên Vũ giống như mất tích, lại không có ở viện Lãnh Hương của nàng hay hoa viên cũng không xuất hiện.

Trong Vương phủ bắt đầu có một ít tiếng bàn luận xôn xao

Sáng sớm, Long Phù Nguyệt nghe được một tiếng nói nhỏ:

"Ta nghe nói công chúa nước Ngọc Hành thường xuyên cùng Vương gia của chúng ta đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy đó"

"Chưa hết đâu, ta còn nghe nói nước Ngọc Hành muốn đem công chúa gả cho Vương gia chúng ta nữa !"

"Suỵt! Nhỏ giọng một chút, đừng làm cho vị phi được sủng ái kia nghe được."

Long Phù Nguyệt cười khổ, đã nhiều ngày luôn nghe được một ít lời đồn đãi, nói về chuyện của đại Vũ Mao cùng công chúa, nàng mỗi khi nghe được, trong lòng tựa như bị một ngàn cái tay nhỏ bé giày xéo, đau đến nàng muốn khóc, lại khóc không được.

Nàng hít sâu rồi thở ra một hơi"Không cần ta ư, hắn cố ý chọc giận ta, hừ, ta lại càng không thể tức giận!"

358. Chương 358: Nội Dung Vở Kịch Máu Chó

Từ rừng trúc trở về

Một đêm kia, hắn rốt cục vì nàng chuẩn bị tân phòng. Hắn nghĩ nàng sẽ vui mừng .

Phượng Thiên Vũ cảm thấy nhục nhã, không có ai dám đánh hắn, vậy mà nàng dám cho hắn một cái tát. Hắn lớn như vậy cũng chưa từng bị đánh, cho nên hắn có chút phát hỏa, chờ tỉnh ngộ lại suýt nữa chôn sống nàng, may mắn hắn không có nhẫn tâm. Liền đem tân phòng hủy hoàn bộ, sau đó phất tay áo bỏ đi, cũng không quay lại. . . . . .

Trách không được người ta nói hôn nhân là phần mộ tình yêu, thì ra tình yêu là như thế ——

Hiện tại hắn và nàng, giống như là hai con nhím, muốn đến gần đối phương, lại bị đối phương làm ình đầy thương tích……..

Ngoài cửa sổ gió thật lạnh, ánh trăng cũng rất lớn.

Long Phù Nguyệt ở trên giường lật qua lật lại, vết thương sau lưng đau đớn, khiến nàng lại nhen nhóm lửa giận. Mồ hôi lạnh toát ra, theo thái dương chảy xuống.

"Phu nhân, phu nhân, người muốn cái gì? Nô tỳ lấy cho người." Điềm nhi đang ngồi dưới đèn may vá quần áo, nghe được động tĩnh vội chạy tới.

"Ta, ta khát quá! Điềm nhi cho ta nước." Long Phù Nguyệt nằm lỳ ở trên giường, cổ họng của nàng rất khát .

Điềm nhi giúp nàng rót một chén nước, thấy nàng uống một hơi, nước mắt nàng chảy ra.

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nha đầu ngốc, ngươi khóc cái gì? Ta bất quá chỉ trúng vài roi mà thôi. Không chết được. Còn nữa, không nên gọi ta là phu nhân, ta bây giờ là thị thiếp, ha ha, thị thiếp. . . . . Ngươi không nhìn thấy, chúng ta bị đưa đến lãnh cung rồi sao?"

Điềm nhi nghẹn ngào nửa ngày: "Phu nhân, rốt cuộc làm sao lại thế này? Làm sao mà chỉ mới qua một ngày, lại biến thành như vậy?"

Khóe miệng Long Phù Nguyệt lộ ra nụ cười ảm đạm, nhẹ nhàng nói : "Rất đơn giản, nữ nhân chính trong tiểu thuyết xuyên không sẽ đụng đến nội dung vở kịch máu chó, giờ hiện tại đã tới phiên ta. Nếu ta không trải qua, chẳng phải sẽ làm người xem thất vọng sao?"

Nàng nghĩ: sự tình đơn giản lại không đơn giản, sáng hôm nay, nàng nhận được thánh chỉ, cho nàng vào cung để tham gia yến hội.

359. Chương 359: Vô Luận Ngươi Đồng Ý Hay Không, Hắn Đều Cưới Ta. . .

Nàng tuy rằng không biết lần này lão hoàng đế lại muốn muốn giở trò gì , nhưng ít nhiều cũng đoán được .Tựa hồ lão hoàng đế lại muốn làm nguyệt lão, lão già vô liêm sỉ, muốn liều mạng ép mình đến ngõ cụt rồi cho nhi tử cùng Anh Lạc công chúa đính hôn là xong.

Phượng Thiên Vũ đại khái là không đáp ứng, cho nên lão hoàng đế lại muốn ra tay với nàng, các vị nương nương ba bốn ngày trong cung từng bước từng bước tìm nàng, cùng nàng nói chuyện phiếm tâm sự.

Nói nội dung đơn giản chính là chút chuyện cũ mèm, cái gì nam nhân là trời, nữ nhân là ….????, cái gì tam tòng tứ đức vân vân, cuối cùng lại luôn kết thúc bằng Phượng Thiên Vũ là long phượng trong đám người, không thể bị trói buộc bên người một nữ nhân. . . . . .

Còn nói, Anh Lạc công chúa rất hiểu đại nghĩa, đã muốn nhượng bộ, chịu đi cửa sau, có thể cùng nàng chẳng phân biệt lớn nhỏ, cùng làm tỷ muội . . . . . .ngụ ý chính là, người ta là công chúa cao cao tại thượng chạm tay còn không tới lại chịu cùng ngươi ngồi ngang hàng, ngươi còn có cái gì không hài lòng ?

Bất đắc dĩ miệng Long Phù Nguyệt so với vỏ trai còn khép chặt hơn, trả lời các nàng chỉ có một câu —— nàng sẽ không ngăn trở Phượng Thiên Vũ cưới chính phi, nhưng điều kiện tiên quyết là, hắn phải hưu nàng!

Một đám yến yến oanh oanh khi đến thì cao hứng, khi về lại mất hứng, sau khi trở về lại không biết nói gì với lão hoàng đế, lão bà tám thổi gió gì đó bên tai lão ta, hôm nay mới sáng tinh mơ đã truyền thánh chỉ, cho nàng đi dự tiệc.

Nàng đương nhiên biết lần này là "hồng môn yến" nhưng thánh chỉ đa ban ra, nàng không thể không đi.

Nàng đã rất cẩn thận, không dám phân tâm, toàn bộ yến hội, nàng cũng giống mọi người, một câu cũng không nói. Nhưng phiền toái vẫn cứ tìm đế nàng.

Yến hội xong, vị Anh Lạc công chúa nói muốn tìm nàng tâm sự, nàng tuy rằng không muốn, nhưng hoàng hậu thản nhiên nói một câu khiến nàng không thể không đi, hoàng hậu nói rất đúng —— Ngươi dù sao cũng là phi tử của Vũ nhi, Anh Lạc công chúa là khách ở xa tới, ngươi nói chuyện với nàng có gì không được?

Long Phù Nguyệt phải đáp ứng, bồi vị Anh Lạc công chúa ở trong ngự hoa viên .Dọc đường đi,Anh Lạc công chúa vẫn cười cười nói nói, còn làm thân hơn nóng lòng kéo tay nàng, nói không biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất, nàng ngoại trừ hừ, ha, một câu cũng không nói.

Bất tri bất giác liền đi tới ao hoa sen. Vị Anh Lạc công chúa bỗng nhiên cười lạnh nói: "Thiên Vũ ca ca thích ta, nhưng hắn là một người trọng tình trọng nghĩa, không muốn làm cho ngươi đau lòng, cho nên để cho ta tự mình nói với ngươi, vô luận ngươi có bằng lòng hay không, hắn đều cưới ta. . . . . ."

360. Chương 360: Trừng Phạt Đối Với Nàng

Long Phù Nguyệt cũng cười lạnh: "Ngươi hãy bảo hắn tự mình nói với ta. Ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản chuyện tốt của hắn."

Anh Lạc công chúa thở dài, cười nhẹ một tiếng: "Ngươi đã cản trở chuyện tốt của chúng ta rồi!"

Bỗng nhiên bắt lấy tay nàng, hướng về ao hoa sen đi đến. Long Phù Nguyệt nghĩ là muốn đem nàng đẩy xuống. Vừa bực mình vừa buồn cười, mỉm cười tránh nhẹ, lại không nghĩ rằng 'bùm' một tiếng, Anh Lạc công chúa lại rơi xuống.

Nàng không nghĩ tới, Anh Lạc công chúa lại không biết bơi , ở trong nước uống xong mấy ngụm nước, liền chìm xuống.

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, đang muốn xuống nước cứu nàng, nhưng không ngờ phía sau xẹt qua một đạo bóng trắng, như chim bay xẹt qua mặt nước, đạp trên lá sen mà đi, áo trắng hơn tuyết, phi thân một cái, nhảy vào trong nước, nháy mắt bế vị Anh Lạc công chúa đó, bay lên bờ.

Người này đúng là vị hôn phu thân ái của nàng Phượng Thiên Vũ. Sắc mặt hắn tái nhợt, trong mắt lại cháy lên lửa giận hừng hực, ôm công chúa ướt đẫm, lạnh lùng đứng ở trước mặt của nàng.

Anh Lạc công chúa trong lòng hắn hơi mở to mắt, hơi thở mỏng manh mở miệng: "Đừng. . . . . Đừng trách Long cô nương, nàng cũng không phải là cố ý muốn đẩy ta xuống nước, là ta nói hoàng thượng muốn tứ hôn cho chúng ta, nàng có chút xúc động. . . . . ."

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, bỗng nhiên rất muốn cười to. Mưu kế ngoan độc, cố tình kéo nàng vào, khiến nàng có miệng khó cãi.

Nàng trừng mắt Phượng Thiên Vũ, chỉ hỏi một câu: "Ngươi tin tưởng lời nói của nàng ta?"

Phượng Thiên Vũ lại trừng mắt nhìn nàng: "Đủ rồi, ta chỉ tin tưởng ánh mắt của ta!" Quýnh lên đem Anh Lạc công chúa đặt trên bờ, hai hàng lông mày tỏ ra vô cùng lo lắng, dường như sợ Anh Lạc công chúa sẽ có chuyện bất trắc.

Lúc này đã có vô số cung nữ thái giám, thị vệ, tần phi tới, hoàng đế cùng vị Ngọc Hành quốc quân cũng đến đầy đủ. Trong ngự hoa viên trở nên thật sự náo nhiệt.

Vị hoàng đế Ngọc Hành quốc vừa thấy nữ nhi bảo bối suýt nữa bị chết đuối, đương nhiên nổi trận lôi đình , muốn đòi một câu trả lời thỏa đáng.

Lão hoàng đế mặt trầm như nước, nhìn về phía Phượng Thiên Vũ. Thản nhiên hỏi: "Ngọc Hành Quốc cùng Thiên Tuyền Quốc luôn luôn là hảo hữu, cha con bọn họ vốn đến làm khách, hiện tại Anh Lạc công chúa bởi vì con mà xảy ra chuyện, việc này không xử lý hợp tình con nên ăn nói sao đây?"

361. Chương 361: Trừng Phạt Nói Với Nàng 2

Ngón tay Phượng Thiên Vũ nắm chặt, mặt có chút trắng, hắn liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt: "Thiếu nợ thì trả tiền, nàng xô Anh Lạc công chúa vào nước, nhất định phải trừng phạt ."

Lão hoàng đế tựa hồ cũng không dự đoán được hắn sẽ như thế, sửng sờ một chút, mới nói: "Không sai, phải phạt. Dựa theo luật pháp Thiên Tuyền, nàng muốn hại sứ giả quốc gia khác, bụng dạ khó lường, ứng phán. . . . . Ha ha, Vũ nhi, đọc luật pháp thành thục, không biết nên phán tội gì, con nhỉ?"

Phượng Thiên Vũ khép hờ ánh mắt, thản nhiên nói: "Vừa rồi nhi tử đến vội vàng, vẫn chưa thấy rõ sự tình nguyên do, nhưng Anh Lạc công chúa nói là bỏ qua, chúng ta giúp nàng làm việc tốt, Long Phù Nguyệt dù sao cũng là Sườn phi của nhi thần, hiện tại nàng nhất thời làm chuyện hồ đồ, vậy đánh nàng ba mươi roi da, để răn đe. Nhi thần tự nguyện tự mình hành hình."

Lời nói này của hắn thập phần khéo, lão hoàng đế cũng không nghĩ Vũ nhi sẽ nói khéo giảm tội, ông ta trầm ngâm một chút: "Cô gái này tâm địa có chút ác độc, sợ là làm không thể làm sườn phi, Vũ nhi, hay là con. . . . . ." Ông ta đang muốn nói 'hay là con hãy hưu nàng'.

Phượng Thiên Vũ lại phủ đầu ông ta trước: "Phụ hoàng nói có lý, nhi thần đem nàng phế làm thị thiếp, đưa nàng đến Lãnh Nguyệt cung ."

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cười lên ha hả, vỗ vỗ tay: "Mưu kế hay, thật sự là mưu kế hay, các người diễn thật sinh động. . . . . ."

Nàng một câu chưa nói xong, bên hông tê rần, nhất thời nói không ra lời. Chỉ một đôi mắt đảo tới đảo lui, bên trong là ý cười điên cuồng.

Vì thế, nàng bị trói tay sau lưng ở trên một cây đại thụ, mở mắt nhìn trừng trừng mọi người ở dưới, Phượng Thiên Vũ tự mình thi hành, không nhiều không ít, đánh nàng ba mươi roi da. Rồi đem nàng đi xuống, vết máu nàng loang dài, đau thấu xương.

Long Phù Nguyệt sợ nhất là đau , giờ phút này lại cắn chặt răng, môi đều bị nàng cắn nát, máu theo khóe miệng của nàng chảy xuống. Nàng lại không nói tiếng nào. . . . . .

Sau đó, nàng liền bị giáng từ Sườn phi, thành một thị thiếp, cách chức đến Lãnh Nguyệt cung xem ánh trăng đến bây giờ.

Lãnh Nguyệt cung thật ra là lãnh cung, trong viện cỏ hoang cao hơn nửa thước, cung điện rách nát, miễn cưỡng chỉ có thể che gió tránh mưa.

Long Phù Nguyệt ngước mắt nhìn ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên khống chế được cười ha hả.

362. Chương 362: Còn Muốn Đánh Thêm Vài Roi Nữa Sao?

Nàng ở hiện đại, đọc không ít tiểu thuyết hậu cung, nữ chính đều là ở trong lãnh cung, khi đó nàng còn nói ta mà xuyên qua ở lãnh cung rồi, sẽ bắt nó biến thành 'nóng cung'! Thêm chút hoa cỏ, chỉnh thành nhà cấp bốn . . . . . .

Nhưng hôm nay, lòng nàng tràn đầy bi phẫn tuyệt vọng, làm sao còn có tâm chỉnh?

Cửa mở, có gió thổi vào. Thân mình Long Phù Nguyệt lạnh co lại.

Tai nghe Điềm nhi một tiếng kinh hỉ gọi: "Phu nhân, là Vương gia tới thăm người ."

Người tới chính là Phượng Thiên Vũ, trong tay của hắn mang theo hai bộ chăn.

Lay động dưới ánh đèn, sắc mặt của hắn nhìn có chút tiều tụy, hắn khoát tay áo: "Điềm nhi, ngươi đi ra ngoài đi"

Điềm nhi cúi đầu đáp ứng 'Vâng', vội lui đi ra ngoài. Giúp bọn họ đóng cửa lại.

Long Phù Nguyệt nghiêng người vào trong, nhưng căn bản không quay đầu lại.

Chiếc đệm bị lún xuống một chút. Chắc Phượng Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh nàng.

Một bàn tay xoa phía sau lưng nàng, có một tia run run nói: "Phù Nguyệt, còn đau không?, ta giúp nàng bôi thuốc. . . . . ."

Long Phù Nguyệt như một con rắn uốn éo tránh tay hắn chạm đến, lạnh lùng nói "Ngươi không đi thăm chính phi tương lai, tới chỗ bẩn đây ngồi làm gì? Có phải ba mươi roi vẫn chưa đã ghiền, lại muốn đánh thêm vài roi hay không?"

Cánh tay Phượng Thiên Vũ vô lực hạ xuống: "Phù Nguyệt, ta biết nàng chịu ủy khuất, nhưng lúc đó tình huống cấp bách, ta không thể không làm như vậy. . . . . ."

"Được rồi! Phượng Thiên Vũ, ta không muốn nghe ngươi giải thích. Được rồi, ta mệt mỏi, cũng mệt nhọc, đừng làm cho chỗ ô uế này ảnh hưởng đến người cao quý như ngươi, ngươi có thể đi rồi." Giọng Long Phù Nguyệt cực kỳ lãnh đạm.

"Phù Nguyệt, yên tâm, ta sẽ khôi phục danh phận cho nàng. Cũng sẽ không cưới Anh Lạc công chúa. . . . . ." Phượng Thiên Vũ kéo tay của Long Phù Nguyệt .

Tay nàng lạnh như băng, giờ phút này tâm cũng lạnh, Long Phù Nguyệt chậm rãi quay đầu, liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười: "Cứu vương gia, ngươi sợ ta sẽ không cho ngươi phương pháp giải cổ sao? Kỳ thật, còn có một cách giải, ta cũng không ngại nói cho ngươi biết."

Phượng Thiên Vũ hơi sửng sờ, nhíu mày: "Cái gì?"

363. Chương 363: Bọn Họ Diễn Không Mệt Nhưng Nàng Xem Lại Vô Cùng Mệt Mỏi

Long Phù Nguyệt chậm rãi đưa tay lên đầu rút ra một cây trâm, nhẹ nhàng cười: "Biện pháp này đơn giản đến không thể đơn giản hơn, giết chết người hạ cổ, cổ độc trong người ngươi đương nhiên sẽ được giải…."

Thân mình Phượng Thiên Vũ cứng lại: "Nàng nói bậy bạ gì đó? Ta làm sao có thể giết chết nàng?"

Long Phù Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngươi là Chiến Thần Tu La, giết một người đối với ngươi mà nói không là gì cả, bây giờ ta lại là chướng ngại vật của ngươi, vì sao còn không muốn loại trừ ta? Do dự như vậy không giống tác phong của ngươi, thật khiến ta xem thường."

Thân mình Phượng Thiên Vũ khẽ run, hắn trừng mắt nhìn nàng, qua một lúc lâu sau, mới vô lực nói: "Phù Nguyệt, bây giờ nàng đang giận ta, ta biết, hiện tại có nói gì nàng cũng không tin, về sau ta sẽ giải thích cặn kẽ với nàng. Ngoan, nghe lời, ta giúp nàng bôi thuốc, nếu để lâu sẽ rất đau đó."

Hắn sợ Long Phù Nguyệt lại phản đối, nhanh tay điểm huyệt nàng, đem thuốc mỡ lành lạnh thoa lên vết roi trên người nàng.

Long Phù Nguyệt khép hờ ánh mắt, không nói một lời, mặc hắn tùy ý.

Một giọt nước ấm áp giống như nhẹ nhàng rơi trên vai nàng, làm thân mình nàng kìm lòng không được hơi hơi run một cái. (NN: giọt nước ấm áp? Vũ ca anh khóc sao? *vẻ mặt ngu ngơ*)

"Phù Nguyệt, nàng dưỡng thương cho tốt, hai ngày nữa ta sẽ đưa nàng ra khỏi chỗ này, đến Hà Hương vườn của nàng, yên tâm, nơi đó ta vẫn giữ nguyên như cũ…"

Long Phù Nguyệt nhắm mắt lại: "Thực xin lỗi, Cửu vương gia, ta mệt rồi, mời ngài về cho."

Phượng Thiên Vũ hơi cứng lại, ôm lấy nàng, thuận tay giải huyệt đạo cho nàng, thở dài một hơi rồi mới rời đi.

Nam nhân trước đây mình vạn vạn lần không muốn rời xa nhưng hôm nay chỉ mới đụng chạm một chút lại làm cho nàng vô cùng ghê tởm. Nàng chính là một người rất kì quái, nếu hắn đã muốn yêu cô gái kia, đã muốn cưới cô gái kia làm vợ, thì tại sao lại không vui vẻ đưa cho nàng một phong hưu thư? Hoặc một đao giết nàng, chẳng phải tốt hơn sao? Làm sao đám người kia còn muốn hát tuồng? Bọn họ diễn không mệt nhưng nàng xem lại vô cùng mệt mỏi!

"Điểm nhi, mang nước lại đây." Long Phù Nguyệt chờ Phượng Thiên Vũ đi rồi mới thản nhiên phân phó.

Điểm nhi không biết nàng muốn làm gì nhưng vẫn mang nước lại.

Long Phù Nguyệt cắn răng xoay người: "Giúp ta rửa lưng."

364. Chương 364: Buông Tha Hắn Cũng Là Buông Tha Chính Mình.

"Cái gì?!" Điểm nhi nhất thời sửng sốt "Phù Nguyệt, sau lưng người còn có vết thương không thể đụng nước, với lại….Với lại trên lưng ngươi hình như còn có chút thuốc mỡ…"

Long Phù Nguyệt thản nhiên nói: "Ta biết, chính là muốn rửa thuốc mỡ đi."

Điểm nhi gần như muốn khóc òa lên: "Không được a, thuốc này là cao dược để trị thương cho người sao có thể rửa đi?!"

Long Phù Nguyệt nhìn nàng một cái: "Ngươi không làm thì ta tự làm."

Điểm nhi hoàn toàn chịu thua rồi, đành phải tìm một tấm khăn sạch sẽ nhúng nước giúp nàng lau…

Long Phù Nguyệt đau đến toàn thân phát run, lại không kêu một tiếng.

Cuối cùng tất cả thuốc mỡ đều được tẩy đi, Điềm nhi vô cùng oán hận nhìn chậu nước đầy máu mang đi ra ngoài.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy hai cái giường đệm chăn Phượng Thiên Vũ mang đến, ánh mắt liền sáng lên: "Phù Nguyệt, nô tỳ giúp người đứng dậy, trên thân thể người còn có vết thương, vẫn là nên nằm nệm ấm áp tốt hơn."

Nàng giúp Long Phù Nguyệt thu xếp giường ngủ, Long Phù Nguyệt lại không thèm nhìn tới, thản nhiên nói: " Mang ra ngoài đốt hết đi."

"Cái gì…đốt?" Điềm nhi gần như gấp đến cắn trúng lưỡi của mình.

Long Phù Nguyệt nhắm mắt lại không nói thêm nữa. Điềm nhi lại không dám không theo, đành phải đem đống đồ mới tinh kia ra ngoài, một mồi lửa đốt trụi, vải dệt mới tinh, bông mềm mới tinh đều biến mất trong lửa…….

Điềm nhi làm xong hết thảy, quay đầu nhìn Long Phù Nguyệt lại thấy nàng gục xuống, tựa hồ đã ngủ say.

Điềm nhi nhẹ nhàng thở dài một hơi, cũng đi nghĩ ngơi.

Long Phù Nguyệt chậm rãi mở to mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ, nàng cẩn thận nằm sấp trong chăn, suy nghĩ bay tán loạn.

Chuyện cũ từng màn chạy qua, cay, đắng, ngọt, bùi… Sau đó lại là hình ảnh Phượng Thiên Vũ cầm trong tay roi da dính máu của nàng, giống như có ngọn lửa đang cháy mãnh liệt làm bỏng trái tim nàng.

Nàng thở dài một hơi, đã đến lúc nên kết thúc đoạn tình cảm này.

Tình yêu như vậy, có đôi khi, sẽ làm cho con người trở nên vô cùng hèn mọn.

Sau những chuyện này, buông tha hắn cũng là buông tha chính mình.

Nàng sẽ chấm dứt hết thảy.

Tất nhiên phải đợi thương thế của nàng khá hơn rồi mới nói tiếp.

365. Chương 365: Giống Như Ôm Một Khúc Gỗ Cứng Ngắc.

Dù gì cũng chỉ là vết thương ngoài da, sau năm ngày vết thương đã bắt đầu kết vảy, nàng cũng có thể xuống giường đi lại.

Trong năm ngày này, mỗi đêm Phượng Thiên Vũ đều tới, mỗi lần đều ngồi thật lâu mới rời đi. Mà Long Phù Nguyệt lại giống như câm điếc, đều không nói một câu, ánh mắt lạnh lùng gần như có thể đem hắn đông cứng.

Phượng Thiên Vũ mỗi lần tới đều cẩn thận xem xét vết thương của nàng, thấy vết thương hồi phục cực kỳ chậm, thập phần buồn bực, lại thấy hai giường chăn mền kia đều mất tích không thấy bóng dáng, tự nhiên trong lòng nổi lên nghi ngờ. Hắn biết, cho dù có hỏi Long Phù Nguyệt cũng không được gì.

Cho nên một ngày kia, hắn gọi Điềm nhi vào thư phòng tra hỏi nguyên do.

Điềm nhi đương nhiên sợ hắn, chỉ hỏi vài câu liền đem sự thật nói ra.

Phượng Thiên Vũ nghe xong sắc mặt so với tờ giấy còn trắng hơn. Nhắm mắt lại.

Điềm nhi sợ tới mức thở cũng không dám, Phượng Thiên Vũ phất phất tay, nàng liền giống như con thỏ nhỏ bị chấn động chạy đi.

Phượng Thiên Vũ suy sụp ngã ngồi, chỉ cảm thấy trong lòng còn khó chịu hơn khi bị kim đâm.

Hắn rốt cuộc đã làm cái gi? Lại có thể làm tổn thương nàng sâu sắc như thế? Ngay cả mình giúp nàng bôi thuốc mỡ nàng cũng khinh thường để tự hắn vẽ loạn, là muốn nhanh chóng cùng mình phân rõ giới hạn sao? Trong lòng bỗng có một loại cảm giác khủng hoảng cực độ, hắn sắp mất nàng!

Loại khủng hoảng này gần như làm hắn hỏng mất, vì thế, hắn bất chấp tất cả, buổi tối mỗi ngày sau khi bôi thuốc mỡ cho nàng xong, đề phòng nàng lại đem tẩy đi, hắn liền ôm nàng đi vào giấc ngủ, thẳng đến sáng hôm sau mới rời đi.

Mà Long Phù Nguyệt căn bản ngay cả giãy dụa cũng không có, lại luôn phân rõ giới hạn với hắn, hắn ôm nàng, giống như ôm một khúc gỗ cứng ngắc.

Nhưng cũng may, vết thương trên lưng nàng tốt lên rất nhiều. Hắn rốt cuộc có thể thả lỏng lo lắng xuống một chút.

Sau khi thương thế Long Phù Nguyệt tốt lên, nàng liền khôi phục luyện công, cũng may đây là lãnh cung ít có người lui tới, nàng cũng có thể tiêu diêu tự tại (thong thả, ung dung) mà luyện.

Công phu của nàng cũng không phải vô dụng, mới luyện mấy ngày, thân thể đã khôi phục đến tám chín phần.

Một ngày nọ, nàng đang tập quyền, chợt nghe bên ngoài có người vỗ tay: "Phù Nguyệt, công phu của ngươi lại tốt hơn rồi."

Long Phù Nguyệt nhìn lại, liền thấy lục vương gia Phượng Thiên Diệp tiêu dao đi tới.

366. Chương 366: Thật Giỏi Tính Toán.

Long Phù Nguyệt cười nhẹ: "Vương gia quá khen, không biết ngài đến có chuyện gì?"

Phượng Thiên Diệp hơi cau mi: "Phù Nguyệt sao lại xưng hô vương gia xa lạ như vậy? Gọi ta Thiên Diệp là được rồi."

Long Phù Nguyệt hạ tầm mắt: "Dân nữ không dám."

"Phù Nguyệt nàng rốt cuộc làm sao vậy? Sao đột nhiên xưng hô vương gia xa lạ? Ai, nàng là trách bổn vương ngày đó không cứu nàng sao? Ngày đó bổn vương thật sự có việc phải xuất cung, bằng không ta tuyệt đối không để cho nàng chịu khổ như vậy! Nàng tốt xấu cũng là sườn phi của Cửu đệ, sao hắn có thể ra tay nặng thế? Ta xem xem, bị thương ở chỗ nào? Có đau hay không?" Trong mắt Phượng Thiên Diệp đều là thương tiếc ôn nhuận.

Long Phù Nguyệt lắc mình, dễ dàng né tránh, thản nhiên nói: "Vương gia, nam nữ hữu biệt, xin tự trọng."

Phượng Thiên Diệp giật mình một cái, chán nản nói: "Phù Nguyệt, nàng vẫn trách ta, nàng đã không xem ta là bằng hữu rồi?"

Long Phù Nguyệt cười lạnh: "Bằng hữu? Thảo dân không dám, cũng không có vinh hạnh này, Vương gia nên trở về đi thôi. Dân nữ vẫn là thị thiếp của Cửu Vương gia, nếu để người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ sẽ bị đồn thổi. Lúc đó cũng sẽ gây cho Lục Vương Gia ngài không ít phiền phức a."

"Phù Nguyệt, Phù Nguyệt! Cửu đệ đã phụ nàng, sao nàng còn khăng khăng theo hắn? Tốt hơn hết, theo ta đi! Ta nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, ta muốn nàng làm chính phi của ta……."

Long Phù Nguyệt ngước mắt nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng, nàng thản nhiên mỉm cười: "Ta lại không biết, Vương gia Thiên Tuyền quốc các ngươi còn có chuyện chung vợ. Bội phục, bội phục!"

Phượng Thiên Diệp sửng sốt: "Phù Nguyệt, nàng hiểu lầm rồi. Đây không phải là chung vợ, thị thiếp không được coi là vợ, cho nên có thể tùy tiện đem tặng. Giống như Vân Mặc Dao, là do đại ca đem tặng cho Cửu Đệ……."

Hắn thấy sắc mặt Long Phù Nguyệt không tốt, đổi lại nói: "Yên tâm, nếu ta cưới nàng , tuyệt đối không cho nàng làm thị thiếp……"

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Long Phù Nguyệt đánh gãy: "Đây là mục đích ngươi tiếp cận ta? Ha ha, thật giỏi tính toán quá nhỉ ! Lần đó gặp gỡ trong rừng trúc cũng là ngươi cố ý? Ngươi biết Cửu Vương gia cùng

Anh Lạc công chúa ở đó, cho nên mới đưa ta đến đó! Lục Vương gia, đa tạ ngươi nâng đỡ, dân nữ nhận không nổi, mời người về đi!"

367. Chương 367: Hắn Ợ Ra Rắm Làm Sao Bây Giờ

Xoay người đi vào trong nhà.

Phượng Thiên Diệp kinh ngạc đứng tại chỗ, ánh mắt biến ảo không ngừng, thì thào nói: "Phù Nguyệt ta sẽ không buông tay…."

Gian kế của hắn đã bị nàng bóc trần, trong lòng hắn lúc này cũng có chút hỗn loạn, nhưng lại không có gan tiến vào phòng nàng, cuối cùng đành thở dài một tiếng, chán nản rời đi.

Điềm nhi bỗng nhiên vui vẻ chạy vào: "Phù Nguyệt, Phù Nguyệt nói cho tỷ tin tốt nè, có muốn nghe hay không a?"

Long Phù Nguyệt xoay người, trong lòng có chút cười khổ "Tin tốt? Đối với ta còn có tin nào là tin tốt nữa hả?"

Nhưng mà nàng không đành lòng nói vậy với Điềm Nhi, chỉ mỉm cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Tin gì tốt? Ngươi nói nghe a!"

Điềm nhi vui vẻ nói: "Vương gia đem hết thị thiếp trong phủ đuổi đi rồi."

Long Phù Nguyệt hơi sửng sờ: "Đuổi đi hết? Là có ý gì?"

Điềm nhi cười nói: " Chính là Vương gia đem các nàng đi tặng cho người khác hết rồi, các nàng sẽ không bao giờ quay về nữa đó. Ha ha, Phù Nguyệt, hiện tại cả Vân Vương phủ chỉ còn mình tỷ là nữ nhân của Vương Gia nha, chắc chắn không bao lâu nữa ngươi sẽ khôi phục lại thân phận Sườn phi."

Trong mắt nàng vô vùng rõ ràng, Vương gia đối với Phù Nguyệt vô cùng tốt, mỗi tối đều tự tay thay thuốc cho nàng, chậc chậc, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Vương Gia đối tốt với nữ nhân nào như vậy đó. Phù Nguyệt cũng thật có phúc khí!

Long Phù Nguyệt cười nhẹ: "Các nàng có đi hay không, có liên quan gì đến ta? Có lẽ, hắn cũng sắp đuổi ta đi rồi!" Trong lòng như bị ngàn vạn cây ngân châm đâm "Xem ra vị Anh Lạc công chúa kia cũng sắp vào cửa rồi, cho nên hắn mới đem đám thê thiếp đã chơi chán kia tặng đi, ha ha, xem ra hắn đối với vị Anh Lạc công chúa kia rất chân thành. Chỉ không biết, đoạn tình cảm này của bọn họ sẽ kéo dài được bao lâu……"

Nàng hít một hơi thật sâu. Không muốn, Long Phù Nguyệt không muốn nghĩ tới những chuyện này. Ngươi cùng với hắn đã không còn chút quan hệ nào, chờ sau khi giải cổ cho hắn xong, bọn họ liền ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn dây dưa!

Ngoài viện Điềm Nhi bỗng kêu một tiếng: "Nô tỳ tham kiến vương gia!"

Long Phù Nguyệt hơi hơi nhíu mày, mấy ngày nay Phượng Thiên Vũ luôn luôn buổi tối mới đến, sao hôm nay hắn lại đến vào ban ngày? Chẳng lẽ muốn đuổi nàng đi sao? Nhưng cổ độc chưa giải, hắn ợ ra rắm làm sao bây giờ?

368. Chương 368: Ngươi Muốn Trừng Phạt Ta Đến Lúc Nào?

Cửa phòng mở ra, ánh mặt trời theo chân người cùng nhau tiến vào: "Phù Nguyệt, ta đến đưa nàng ra ngoài."

Long Phù Nguyệt quay đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Đi đâu?"

Môi của nàng nhếch lên chút chê cười: "Ngươi sẽ không nhanh như vậy đã đem ta tặng cho người khác chứ?"

Cả người Phượng Thiên Vũ cứng đờ, trong mắt là một mảnh bi thương. Mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên Long Phù Nguyệt nói chuyện với hắn, nhưng lời nói ra lại giống như dao găm đâm thật sâu vào trái tim.

Đôi mắt hắn tối sầm, kìm lòng không được, cầm lấy một bàn tay của nàng: "Phù Nguyệt, bây giờ nàng đã không tin ta đến mức này ư?"

Ánh mắt Long Phù Nguyệt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, rốt cuộc một câu cũng không nói.

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên ôm nàng vào trong ngực: "Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng muốn ta làm như thế nào, đến tột cùng muốn ta làm thế nào mới tha thứ cho ta?"

Long Phù Nguyệt mặc kệ việc hắn ôm nàng chỉ lạnh nhạt khép hờ ánh mắt.

Phượng Thiên Vũ, ngươi đang thương hại ta sao? Hay là nhớ tại tình cũ? Nhưng ta sẽ không tha thứ, từ nay về sau, ta vĩnh viễn không bao giờ chảy thêm một giọt nước mắt nào vì ngươi nữa.

Long Phù Nguyệt quay lại Hà Hương viện, mọi thứ ở nơi này đều không thay đổi, thậm chí chữ Hỷ đỏ thẳm trên cửa vẫn còn nguyên, chẳng qua đã sắp tróc ra, cái màu hồng ảm đạm này thật giống như trái tim nàng.

Phượng Thiên Vũ cũng không hề cấm cản nàng, chỉ phái bốn thị vệ khôn khéo, tài giỏi bảo vệ nàng.

Bất luận Long Phù Nguyệt đi nơi nào, bọn họ cũng gắt gao theo sau, giống như sợ nàng sẽ bỏ trốn.

Thật sự, Long Phù Nguyệt rất ít khi đi ra ngoài, thỉnh thoảng đi dạo, cũng sẽ tới hiệu thuốc mua thuốc, hoặc là vào rừng đào trùng đất.

Phượng Thiên Vũ thập phần buồn bực, không rõ nàng mua thuốc làm cái gì, những thuốc kia hắn đều điều tra qua, tất cả đều là các loại dược bổ huyết, không có độc dược, cho nên có thể bài trừ khả năng nàng tự sát.

Mỗi buổi tối hắn đều tới tìm nàng, cố gắng cùng nàng trò chuyện, nhưng nàng lại giống như một khúc gỗ, ngồi ở chỗ kia ôm đầu gối ngưng thần (Nhắm mắt), làm cho hắn không thể đoán được suy nghĩ của nàng.

Vết thương trên người nàng cũng đã tốt lắm rồi, nhưng mà vết sẹo giăng khắp người lại chưa thể tiêu trừ, hắn mỗi lần nhìn thấy, trái tim giống như bị người ta lăng trì.

Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng muốn trừng phạt ta tới khi nào?

369. Chương 369: Chúng Ta Cùng Buông Tay Để Đối Phương Được Tự Do Đi!

Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng muốn trừng phạt ta đến khi nào? Ta phải làm thế nào để nàng trở lại là tiểu nha đầu thông minh hoạt bát tinh linh cổ quái đây?

Buổi tối, hắn đều ở lại chỗ Long Phù Nguyệt nghỉ ngơi, nhưng lại không dám chạm vào nàng.

Thứ nhất, trên người nàng còn nhiều vết thương, thứ hai, ánh mắt lạnh lùng của Long Phù Nguyệt làm cho lòng hắn rét run từng đợt, đem tất cả ý niệm của hắn đều bóp nát.

Long Phù Nguyệt đương nhiên không chịu nằm chung một giường với hắn, đơn giản là nằm ngủ ở ghế, Phượng Thiên Vũ không thể, sợ nàng bị cảm lạnh, nên nhường giường cho nàng, hắn nằm ghế.

Hắn mỗi ngày đều tỉ mỉ phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm canh cho nàng, nhưng nàng càng ngày càng gầy yếu, khuôn mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Hắn biết tâm tình nàng không tốt, nhưng cũng không thể tái nhợt tới mức này chứ? Mời đại phu tốt nhất đến xem, nhưng đại phu cũng nhìn không ra nguyên nhân, chỉ nói có thể là do mất máu quá nhiều.

Mất máu quá nhiều? Phượng Thiên Vũ bỗng nhớ lại một màn kia, mỗi một roi rơi xuống người nàng đều có rất nhiều máu tươi chảy ra.

Nàng lần đó chảy ra không ít máu, mà miệng vết thương của nàng lại kết vảy cực kì chậm, phỏng chừng cũng mất thêm rất nhiều máu, không mất máu quá nhiều mới lạ, hắn bỗng nhiên nhớ tới, trên núi mây mù có một loại huyết sen, ích khí, bổ máu……

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên mất tích khoảng mười ngày.

Long Phù Nguyệt ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại âm thầm cười khổ.

Rốt cuộc cũng mệt mỏi, đã không còn chịu đựng nổi nàng nữa rồi?

Kỳ thực hắn mệt, nàng cũng mệt mỏi.

Vô luận như thế nào, Phượng Thiên Vũ, ta vẫn còn yêu ngươi, ngươi cũng có một chút yêu thích ta, vậy chúng ta cùng buông tay để cho đối phương được tự do đi……..

Nàng đem tất cả nha hoàn cùng vú già đuổi ra ngoài.

Những người đó đều biết, mỗi buổi trưa Long Phù Nguyệt đều phải ở trong phòng một canh giờ. Nghe nói là nghỉ trưa nhưng lại không cần ai hầu hạ.

Long Phù Nguyệt đóng cửa phòng lại.

Tự cởi bỏ quần áo của mình, sau đó khoanh chân ngồi xuống. Từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc màu xanh ngọc trong suốt, gở nút đậy xuống liền có một vật phấn hồng chậm rãi bò ra.

Bộ dáng vật kia giống như con đỉa, nhưng so với đỉa lại nhỏ hơn một chút, trên thân thể có nhiều vạch đen sậm, phía trước lại một cái miệng sắc nhọn, nó ở trong lòng bàn tay nàng chậm rãi mấp máy.

Long Phù Nguyệt cắn chặt răng, đem còn đỉa kia tiến đến trước ngực mình.

370. Chương 370: Thực Xin Lỗi, Thực Sự Xin Lỗi

Vật kia phát ra hồng quang, tựa hồ là thập phần hưng phấn, nó ngọ nguậy bò đến ngực nàng, đông ngửi ngửi, tây ngửi ngửi, trên đỉnh đầu hai con mắt nhỏ chuyển động nhanh như chớp, bỗng nhiên cúi đầu, chui vào!

Trán Long Phù Nguyệt nháy mắt toàn mồ hôi lạnh, vẻ mặt cực kì thống khổ, nàng cắn chặt răng, không dám nhúc nhích, cái loại đau đớn này là đau đến tận xương tủy, thậm chí nàng còn cảm nhận được con trùng kia chui vào trái tim nàng, uống máu ở bên trong……

Sắc mặt Long Phù Nguyệt càng ngày càng trắng, cuối cùng có chút phát xanh. Ước chừng nửa canh giờ, nàng mới vỗ tay một cái, tiểu thanh xà bay ra, vòng một vòng ở chỗ con trùng chui vào, sau đó thổi mạnh một hơi.

Vật kia rốt cuộc cũng chui ra, lúc này đây, thân thể của nó tròn vo, nguyên bản là màu phấn hồng bây giờ đã biến thành màu hồng đậm…..

Long Phù Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, còn ba ngày, ba ngày nữa nàng sẽ được tự do!

Nàng nghỉ ngơi một hồi, ở trên mặt đánh chút son phấn, che đi thần sắc tái nhợt rồi mới đi ra ngoài.

Điểm nhi hấp tấp chạy tới.

"Phù Nguyệt, Phù Nguyệt mau ra đây, thánh chỉ đến."

Thành chỉ? Lão Hoàng Đế này lại muốn làm gì? Mới đó đã nóng lòng rồi sao?

Long Phù Nguyệt lạnh lùng mà cười, nàng hiện tại ngay cả chết cũng không sợ, vậy còn sợ cái thánh chỉ chó má của hắn sao?

Trong đại sảnh có rất nhiều người, nổi bật nhất là vị Anh Lạc công chúa, nàng một thân cũng trang, tay áo mềm mại, thanh thoát như tiên, phía sau có hơn mười cung nữ, còn có một đại thái giám.

Nhìn thấy Long Phù Nguyệt đi ra, đôi mắt to xinh đẹp của vị Anh Lạc công chúa liền ngập nước, đi lên hai bước, đứng trước mắt nàng: "Phù Nguyệt công chúa, thực xin lỗi, đều tại muội, bởi vì muội mà tỷ mới phải

bị hình phạt roi nặng như thế. Vết thương trên lưng của tỷ còn đau hay không? Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi tỷ."

Nàng khóc như hoa đào gặp mưa, thương tâm muốn chết, tựa hồ như quan hệ của nàng với Long Phù Nguyệt vô cùng tốt.

Long Phù Nguyệt lui về sau từng bước, cách nàng chừng một trượng, khoảng cách thập phần an toàn, thản nhiên nói: "Anh Lạc công chúa có gì dạy bảo?"

371. Chương 371: Phiên Ngoại: Tim Hắn Cũng Giống Như Bị Lăng Trì.

Hắn đương nhiên biết, Anh Lạc công chúa rơi xuống nước, là do Phụ Hoàng tỉ mỉ an bài.

Việc xảy ra mấy ngày trước, tuy rằng hắn cố ý lãnh đạm Long Phù Nguyệt, nhưng vẫn phái tâm phúc chú ý đến nhất cử nhất động của nàng. Phụ Hoàng của hắn mỗi ngày đều tìm cách ép buộc hắn chấp nhận vị Anh Lạc công chúa kia, nhưng hắn đều không cần suy nghĩ lập tức từ chối. Hắn đương nhiên cũng lo lắng, phụ hoàng sẽ ra tay với Long Phù Nguyệt nên cũng an bài một chút.

Chuyện không may ngày đó, hắn đang ra ngoài làm việc, thị vệ tới báo, sườn phi Long Phù Nguyệt bị Hoàng Thượng triệu tiến cung. Hắn sợ nàng xảy ra chuyện, lòng liền nóng như lửa đốt, gấp gáp trở về, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cảnh Long Phù Nguyệt "đẩy" Anh Lạc công chúa rơi xuống nước.

Hắn biết, Anh Lạc công chúa tuyệt đối không thể có việc gì, bằng không Long Phù Nguyệt sẽ chết không có chỗ chôn. Cho nên hắn mới nhanh chóng cứu Anh Lạc công chúa lên.

Khi Anh Lạc công chúa thì thào nói ra chuyện kia, hắn liền biết, hắn ngàn cẩn thận, vạn cẩn thận, vẫn để cho Long Phù Nguyệt dính vào kết cục này.

Nhìn sắc mặt trắng bệch sầu thảm của Long Phù Nguyệt khi hỏi hắn: "Ngươi tin tưởng lời nàng nói?"

Tim của hắn bỗng nhiên đau quá.

Khi đó có vô số cung nữ thái giám chạy đến, hắn biết hắn muốn làm gì cũng không kịp nữa rồi!

Hắn vội vàng cứu chữa vị Anh Lạc công chúa, mau chóng giúp nàng hồi phục như cũ, mới có thể giúp Long Phù Nguyệt nói tốt.

Lúc phụ hoàng hỏi hắn muốn xử lí thế nào, trong lòng hắn liền sáng tỏ, phụ hoàng chờ hắn giúp Long Phù Nguyệt giải vây, như vậy vừa vặn có thể ép hắn đi vào khuôn khổ, cưới Anh Lạc công chúa. Thuận tiện xử tử Long Phù Nguyệt.

Cho nên hắn mới nói sẽ trừng phạt Long Phù Nguyệt. Cũng nói đích thân mình hành hình. Lời hắn nói đường hoàng, làm cho đám người phụ hoàng hắn không thể nói được gì. Cũng không thể dùng cách khác để trừng phạt Long Phù Nguyệt.

Hắn muốn tự mình hành hình, thứ nhất để chứng tỏ quyết tâm muốn trừng phạt nàng, thứ hai để tránh phụ hoàng hắn trong lúc hành hình, ra tay khiến nàng bị nội thương. Nhưng trước mặt bao nhiêu người, hắn lại không thể nhường nhịn. Hắn khống chế lực vừa đủ, tuy rằng mỗi một roi đều chảy ra máu, nhưng không làm nàng bị thương nặng……..

Đánh lên người nàng, lại đau nhói trong lòng hắn. Nàng đau nhức là máu thịt, còn tim hắn là từng mảnh lăng trì……

372. Chương 372: Đã Đợi Không Kịp.

Anh Lạc công chúa cắn cắn môi, từ trong lòng lấy ra một bình bạch ngọc nho nhỏ "Đây là thuốc cao tốt nhất của Ngọc Hành quốc, tỷ bôi một chút sẽ không để lại thẹo đâu. Ai, Phù Nguyệt, cầu xin tỷ hãy tha thứ cho Thiên Vũ ca ca, chàng cũng chỉ đau lòng vì ta mà, cho nên mới nặng tay với tỷ như vậy .....Ta sẽ khuyên chàng, chờ chàng hết giận, sẽ giúp tỷ trở lại làm sườn phi……"

"Công chúa, ngài không cần áy náy, đây là nàng ta đã gieo gió thì gặt bão, không thể trách ngài, ngài thực quá thiện lương." Thị nữ bên cạnh nàng quýnh lên an ủi.

Khóe môi Long Phù Nguyệt nhếch lên chút trào phúng (cười nhạo). Nữ nhân này thật sự không phải là diễn viên bình thường. Nếu là trước đây, nàng sẽ trả lời một cách mỉa mai, nhưng bây giờ nàn chỉ cười gượng một tiếng.

"Nghe nói thánh chỉ đến?" Ánh mắt nàng nhìn về phía vị thái giám kia.

Thái giám liền gật gật đầu: "Hoàng thượng có khẩu dụ, Anh Lạc công chúa tạm thời ở lại Hà Hương viện Vân Vương phủ, Long thị thiếp chọn viện khác ở."

Long Phù Nguyệt cười nhẹ: "Tiếp chỉ."

Trong lòng lại đang cười lạnh. Đã đợi không kịp rồi sao? Chỉ là không biết vị Cửu Vương gia kia đang ở nơi nào, thậm chí ngay cả mặt cũng không dám lộ ra.

Hừ, nghĩ nàng tiếc cái Hà Hương viện kia sao? Ở trong mắt nàng, nơi đó cùng lãnh cung cũng không khác gì nhau. Chỉ là ở Hà Hương viện có một ao sen khiến nàng lưu luyến, nhưng nó cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Bộ dạng Anh Lạc công chúa có chút áy náy, kéo tay nàng: "Phù Nguyệt, muội vốn không muốn ở nơi này. Là Hoàng thượng mong muội ở nơi này, ngài ấy nói, Hà Hương viện là nơi Vương phi của Thiên Vũ ca ca ở, muội ở nơi khác không thích hợp. Thực xin lỗi, phải phiền tỷ chuyển nhà rồi."

Long Phù Nguyệt cười nhẹ: "Ta ở nơi nào cũng không có gì khác nhau. Dù sao chuyển nhà cũng chỉ có nô tài lao động. Phiền cũng là bọn họ phiền. Công chúa nên nói với bọn họ mới phải."

Long Phù Nguyệt chuyển tới Vòng Thúy điện, nơi này gần với Hà Hương viện, do Lãnh quan gia an bài. Mọi việc so với ban đầu đều không có khác biệt gì.

Lại hai ngày trôi qua.

Anh Lạc công chúa cảm thấy thập phần viên mãn, nàng ta rốt cuộc cũng có thể tiến vào Vân Vương phủ như ý nguyện rồi.

Từ sau khi nàng ta rơi xuống hồ nước, Phượng Thiên Vũ cũng không thèm đưa nàng ta đi du ngoạn nữa, giống như đã quên mất nàng ta, điều này làm cho nàng ta cực kì buồn bực.

373. Chương 373: Hắn Sẽ Ngủ Không Yên……

Lão hoàng đế kì thực cũng rất buồn bực, việc lần đó do ông ta tỉ mỉ an bài, ông ta biết tình cảm mà nhi tử dành cho Long Phù Nguyệt, vốn định thông qua chuyện này nhốt Long Phù Nguyệt lại, ép nhi tử cưới Anh Lạc công chúa, nhi tử nếu nhất định không chịu, ông ta sẽ mặc kệ nhi tử có thương tâm hay không cũng muốn xử tử Long Phù Nguyệt, trừ đi hậu hoạn.

Lại không ngờ Phương Thiên Vũ biết được kế hoạch của ông, hơn nữa còn dùng khổ nhục kế hóa giải tai nạn, trước mặt mọi người, ông ta cũng không thể lật lọng, cho nên tuy rằng ông rất không cam lòng, cũng chỉ có thể đứng nhìn nhi tử ôm Long Phù Nguyệt thương tích đầy mình nghênh ngang rời đi.

Mà sau đó nhi tử cũng vô cùng biết nghe lời, đẩy Long Phù Nguyệt vào lãnh cung, ông ta đương nhiên cũng phái tâm phúc đi giám thị nhưng lại không bắt được chút nhược điểm của Phượng Thiên Vũ.

Hơn nữa để đề phòng ông ta lại triệu Long Phù Nguyệt tiến cung, Phượng Thiên Vũ đứng trước mặt ông ta rõ ràng nói Long Phù Nguyệt bị roi đánh rất nặng, không thể tham gia yến hội. Trực tiếp chặt đứt ý niệm ở trong đầu ông ta.

Lão Hoàng đế cũng từng muốn âm thầm xử lý Long Phù Nguyệt, nhưng Phượng Thiên Vũ lại luôn ở bên cạnh nàng, cho dù nhi tử có việc rời đi cũng sẽ phái rất nhiều ám vệ bảo hộ nàng, cho nên lão hoàng đế hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Mấy ngày hôm trước, Phượng Thiên Vũ đột nhiên xin nghỉ vài ngày, sau đó không rõ tung tích.

Lão hoàng đế nhất kế bất thành liền sinh nhị kế (kế này không được thì bày kế khác), lợi dụng cơ hội, ông ta liền cho Anh Lạc công chúa trực tiếp tiến vào Vân Vương phủ, ông ta cũng biết Phượng Thiên Vũ luôn luôn rất phóng túng, cho nên tin tưởng vào nhan sắc của Anh Lạc công chúa có thể chinh phục được trái tim của nhi tử, chỉ cần tình cảm đối với Long Phù Nguyệt trong lòng Phượng Thiên Vũ phai nhạt, ông ta có thể thẳng tay trừ bỏ tai họa này.

Ông ta tuyệt đối không cho phép có kẻ thù ở bên cạnh mình, như vậy ông ta sẽ ngủ không yên…….

Hiện tại Anh Lạc công chúa rốt cuộc cũng có thể đường hoàng ở lại Vân Vương phủ, đương nhiên nàng ta cũng thập phần hưng phấn, đi dạo khắp nơi. Đôi khi còn muốn tới Vòng Thúy điện xem một chút. Nhưng Long Phù Nguyệt lại luôn lấy lí do cơ thể không thoải mái, cơ bản không có cơ hội nhìn thấy nàng.

Nàng ta cũng nghĩ tới chuyện xông thẳng vào, nhưng thị vệ giữ cửa lại không dễ nói chuyện chút nào, vô luận là đe dọa hay dụ dỗ thì đám thị vệ kia cũng chỉ trả lời "Long thị thiếp không muốn tiếp khách, thỉnh công chúa trở về."

374. Chương 374: Thức Thời Thì Mau Cút Đi.

Nàng ta lại không có võ công, căn bản không thể xông vào.

Lại một ngày trôi qua, nàng ta đang thoát y chuẩn bị đi ngủ, cửa phòng đột nhiên bị một mãnh lực cực mạnh đẩy ra. Nàng lắp bắp kinh hãi, đang muốn trách cứ ai dám lớn mật như thế, vừa quay đầu lại liền sững sờ một chút, lập tức nở nụ cười xinh đẹp như hoa: "Thiên Vũ ca ca, chàng rốt cuộc cũng trở lại rồi!"

Dứt lời liền tiến về phía trước.

Phượng Thiên Vũ xoay người một cái, nàng liền ôm không khí, dừng chân không được, suýt nữa đâm đầu vào khung cửa.

Phượng Thiên Vũ bắt lấy cổ tay của nàng ta, Anh Lạc công chúa đang vô cùng sung sướng, bỗng cảm thấy cổ tay vô cùng đau đớn, đau đến thấu xương, đôi mắt Phượng Thiên Vũ bắt đầu trở lạnh: "Sao ngươi dám ở chỗ này? Ai cho phép ngươi ở chỗ này?"

"Đau, đau, đau quá!" Anh Lạc công chuá chỉ cảm thấy cổ tay sắp bị bẻ gẫy, đau đến mức nàng ta khóc như mưa.

Phượng Thiên Vũ chỉ lạnh lùng nhìn nàng, lực tay cũng không giảm đi chút nào, hắn bỗng nhiên cười hết sức xinh đẹp, thản nhiên nói: "Ngươi không nói sẽ càng đau hơn, ngươi có muốn thử một chút hay không?"

Anh Lạc công chúa nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của hắn cả người không tự giác mà rét run, lần đầu tiên nàng ta cảm nhận được hắn hoàn toàn không có lòng thương hoa tiếc ngọc!

Chỗ cổ tay đau đến tận tâm, nàng ta nhịn không được nữa rốt cuộc đem mọi chuyện nói ra.

Phượng Thiên Vũ buông tay nàng ta ra, lạnh lùng ném lại một câu: "Đừng uổng phí tâm tư, ta sẽ không cưới ngươi, thức thời thì mau cút đi."

Anh Lạc công chúa kinh hồn chưa định, lần đầu tiên nàng nhìn thấy vẻ mặt lãnh huyết của Phượng Thiên Vũ, sợ tới mức thân mình phát run. Trong lúc vô ý lại phát hiện chân Phượng Thiên Vũ lúc đi có chút khập khểnh. Hắn bị thương? Làm sao có thể, võ công của hắn không phải đã ở mức cao nhất sao, ai có thể làm hắn bị thương được?

Trong lòng nàng ta có vô số nghi vấn, nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi.

Long Phù Nguyệt mỗi ngày đều để con trùng kia hút máu trong tim, mặt càng ngày càng tái nhợt, son phấn cũng không thể che đi được, thời gian nàng nghĩ ngơi càng ngày càng dài, gần như là cả nửa ngày nằm mê man trên giường.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, lại thấy đầu giường có bóng người.

Nàng lắp bắp kinh hãi, mở choàng mắt.

375. Chương 375: Sắc Mặt Tái Nhợt Thật Giống Như Người Chết.

Nàng lắp bắp kinh hãi, mở choàng mắt, chỉ thấy Phượng Thiên Vũ mấy ngày không gặp đang đứng ở đó, trong tay bưng một chén canh màu hồng thổi vù vù: "Ngoan, mau uống thuốc."

Long Phù Nguyệt co mình lại một chút, đề phòng nhìn hắn: "Đây là cái gì?"

Người này mất tích hơn mười ngày, vừa trở về liền bắt nàng uống thứ này là có ý gì?

"Đây là thuốc bổ máu, sắc mặt của nàng tái nhợt như vậy, ngoan mau uống đi!" Phượng Thiên Vũ đưa chén thuốc vào sát cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Một mùi hương tanh nồng bay vào mũi, theo bản năng nàng đẩy chén thuốc ra "Ta không cần!"

Nước thuốc hồng hồng đổ ra một ít, phun tung tóe trên mặt đất, màu sắc giống như máu.

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ đại biến, hắn lui về sau một bước, bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe, ngón tay duỗi ra. Long Phù Nguyệt lại không thể cử động

Hắn một bay bưng thuốc, một tay ôm nàng, Long Phù Nguyệt biết hắn lại muốn ép buộc mình, mím chặt môi. Phượng Thiên Vũ tà mị cười: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, chuyện ta muốn làm đều sẽ làm được."

Bỗng nhiên uống một ngụm, cúi người xuống hôn lên môi nàng, miệng đối miệng nàng, cứng rắn ép nàng nuốt thuốc xuống.

Hơn nửa bát thuốc đều do hắn dùng phương pháp này ép nàng uống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt vốn tái nhợt không có một tia huyết sắc, giờ phút này cũng hơi hơi ửng đỏ.

Trong bụng giống như có một trận lửa lớn đang thiêu đốt. Cảm giác giống như bị ném vào một cái lò lửa, đau đớn khổ sở nói không nên lời, nàng kìm lòng không được thét chói tai, muốn nhảy dựng lên.

Lại thấy phía sau lưng căng thẳng, bị một bàn tay chặt chẽ đè lại, một cỗ nhiệt lưu dũng mãnh đi vào, truyền tới tứ chi nàng, toàn thân đều ấm áp, thoải mái cực kì. Trận lửa lớn trong bụng cũng bị dòng nước ấm này hóa giải, chậm rãi chạy chung quanh theo dòng nước ấm…….

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt rốt cuộc cũng có một tia đỏ ửng, Phượng Thiên Vũ giải huyệt cho nàng nhưng vẫn ôm chặt nàng như cũ, hơi chau mày.

Sao lại thế này? Mười ngày không gặp, nàng dường như lại nhẹ đi không ít, sắc mặt nhợt nhạt giống người chết. Đã nhiều ngày trôi qua, vết thương bị roi đánh của nàng toàn bộ đều đã khỏi, tại sao bộ dạng vẫn giống như đã mất rất nhiều máu? Hay là nàng bị nội thương rồi?

376. Chương 376: Phá Lệ Lần Đầu Tiên Có Cảm Giác Bất An.

Nhưng vừa rồi hắn truyền nội lực cho nàng, lại không phát hiện có nội thương, rốt cuộc là tại sao? Hay là—-Khúc mắc của nàng còn chưa được cởi bỏ?

"Phù Nguyệt, thực xin lỗi là ta lãnh đạm với nàng, kì thực ta chỉ muốn giận nàng một chút mà thôi, cũng không phải không nhớ nàng....Lần này dùng phạt roi, ta biết nàng rất hận ta, nhưng ta cũng không có biện pháp.....Nàng tuy rằng thông minh lanh lợi, nhưng vẫn không phải là người trong chốn cung đình, không biết những tranh đấu gay gắt phức tạp trong cung!"

Qua thật lâu sau, Phượng Thiên Vũ rốt cuộc mở miệng, hắn châm chước từ ngữ, còn muốn nói tiếp, đã thấy mắt Long Phù Nguyệt khép kín, hơi thở nặng nề, giống như đã ngủ.

Hắn chỉ có thể cười khổ một cái. Huyết sen kia thập phần khó uống, cơ thể nàng lại yếu, nàng đương nhiên buồn ngủ, cơ bản không thể nghe được lời hắn nói.

Nhìn dung nhan yếu đuối khi ngủ của nàng, hắn nhẹ thở hắt ra, ở trên môi nàng nhẹ nhàng hôn, thì thào nói: "Phù Nguyệt, chúng ta đừng tiếp tục hành hạ nhau được không? Ta còn muốn nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của nàng....."

Quên đi, có thời gian lại chậm rãi giải thích cho nàng nghe, hiện tại để nàng nghĩ ngơi thật tốt. Dù sao nàng đã là vợ hắn, cả đời ở chung một chỗ.....

Ngày hôm sau, Phượng Thiên Vũ hạ triều, liền ở trong thư phòng xử lý công văn, hắn đi ra ngoài hơn mười ngày, công việc lưu lại rất nhiều, hắn phải mau chóng xử lý...

Ngoài cửa có tiếng ồn

Hắn ghét nhất lúc đang xử lý công sự mà có người quấy rầy, cho nên thị vệ canh cửa chưa bao giờ cho kẻ nào làm phiền hắn.

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu mày: "Chuyện gì mà ồn ào vậy hả?"

Một thị vệ tiến vào, quỳ trên mặt đất: "Bẩm vương gia, là Long thị thiếp, nàng bảo có việc gặp người....."

Phù Nguyệt? Lòng Phượng Thiên Vũ nhảy dựng thật mạnh.....

Nàng vốn là không để ý đến hắn, lúc này nghĩ thế nào lại đến tìm hắn? Chẳng lẽ——Nàng đã nghĩ thông suốt rồi?

Trong lòng hắn bỗng cảm thấy có chút hồi hộp cùng vui vẻ: "Để cho nàng vào đi, không có dặn dò của ta, ai cũng không được quấy rầy."

Long Phù Nguyệt đi vào, Phượng Thiên Vũ chăm chú nhìn nàng, phá lệ lần đầu tiên có cảm giác bất an.

377. Chương 377: Ngươi, Mau Cởi Quần Áo!

Hắn cố gắng đè nén cảm giác vui sướng trong lòng: "Phù Nguyệt, nàng tìm ta có việc gì? Nàng xem, hiện tại ta còn chút chuyện bận, lát nữa nói chuyện có được không?"

Long Phù Nguyệt giật mình một cái, nhẹ nhàng đáp ứng: "Được." Sau đó đi kiếm một cái ghế trong góc phòng ngồi xuống.

Phượng Thiên Vũ lần đầu tiên thấy nàng nhu thuận giống như con mèo nhỏ, trong lòng có chút cảm giác kì quái.

"Có lẽ, tối qua nàng nghe được lời giải thích nên mới đến đây?"

Hắn bỗng nhiên có một loại vui sướng kì lạ, đang âm thầm lan tràn khắp đáy lòng, khóe môi không tự giác gợi lên chút tươi cười, hướng nàng cười an ủi một cái.

Nhanh chóng cúi đầu xử lý công việc.

Long Phù Nguyệt vô thanh vô tức (không tiếng động) ngồi ở phía sau hắn, kinh ngạc nhìn hắn, tất cả quá khứ đều xẹt qua đáy mắt, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Nam tử này là người nàng yêu sâu sắc nhất, cũng là người làm nàng tổn thương sâu sắc nhất. Bất quá từ nay nàng và hắn sẽ đường ai nấy đi…..

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên quay đầu, thấy Long Phù Nguyệt đang mở to hai mắt nhìn hắn, cười khổ một cái: "Phù Nguyệt, nàng có chuyện gì? Nói đi! Nàng ở cạnh ta, ta không thể tập trung làm việc được."

Nàng ảnh hưởng đến hắn?

Long Phù Nguyệt chợt nhớ đến, trong "Làm sao để Tiêu Sanh lặng yên" nam chủ cũng vì có nữ chủ ở bên người mà không thể làm việc, nhưng là, khi đó nam chủ yêu nữ chủ. Như vậy hắn….. Có phải hắn cũng như vậy hay không?….Quên đi, đã đến lúc này, chuyện gì cũng vô dụng.

Phượng Thiên Vũ thấy hai mắt nàng mở to, nhưng rõ ràng suy nghĩ lại bay tới tận nơi nào, không khỏi thở dài, quơ quơ tay trước mặt nàng: "Tiểu nha đầu, hồi hồn. Nói chuyện xong lại tiếp tục suy nghĩ cũng không muộn."

Hắn đã rất lâu không gọi nàng là "Tiểu nha đầu" rồi, bỗng nhiên nghe đến kiểu xưng hô này, trong lòng lại run lên một cái, khép hờ mắt, tâm đã muốn nguội lạnh thế nhưng vẫn muốn thấy ấm áp sao? Quên đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Nhìn thấy chính mình trong tròng mắt xinh đẹp của Phượng Thiên Vũ, trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, bỗng nhiên thốt lên một câu: "Ngươi, mau cởi quần áo!"

Phượng Thiên Vũ vô cùng sửng sốt, không thể tin nổi lỗ tai của mình: "Nàng….nói cái gì?"

Long Phù Nguyệt cũng ngẩn ra, hơi đỏ mặt: "Ta, ta là nói…..ngươi mau cởi áo ra, ta giúp ngươi giải cổ."

378. Chương 378: Bằng Không Ta Và Ngươi Đều Chết Vô Cùng Thảm.

Giải cổ? Trong lòng Phượng Thiên Vũ trầm xuống, đủ mọi cảm xúc tràn lan, giống như vui mừng nhưng lại lo lắng, cũng không rõ là loại cảm giác gì: "Nghĩ như thế nào lại muốn giải cổ cho ta?" Long Phù Nguyệt cụp mắt xuống, thản nhiên nói: "Như thế nào? Ngươi không muốn sao?"

"Ta……" Lúc này Phượng Thiên Vũ thật không rõ là cảm giác gì. Cổ độc này giống như một loại xiềng xích, thời điểm hắn vướng phải, cảm giác như bị người ta bắt được mạch máu, luôn muốn tránh thoát. Nay cơ hội đã ở trước mắt, hắn lại không muốn thoát ra: "Giải cổ có gây trở ngại gì cho nàng hay không?"

"Nếu có trở ngại thì khỏi giải cũng được." Hắn ở trong lòng lại thêm một câu, cái xiềng xích này hắn mang đã quen, trong lòng có chút không nỡ bỏ.

Long Phù Nguyệt cười nhẹ một tiếng: "Đối với ta đã không còn trở ngại gì nữa rồi…."

"Không có trở ngại thì tốt." Phượng Thiên Vũ nhẹ thở ra một hơi. Giải đi cũng tốt, nhưng mà về sau hắn sẽ không phụ nàng. Bởi vì cổ này đối với nàng là trung tâm, nhưng hắn lại có cảm giác bị thúc bách, không phải thật tâm……

Hắn cởi áo dài trên người: "Muốn giải như thế nào?"

Long Phù Nguyệt hơi nhắm hai mắt lại: "Biện pháp này có chút đau, ngươi phong tỏa tâm mạch, rồi điểm huyệt nói."

Phượng Thiên Vũ ngẩn ra, cảm giác có chỗ không đúng, nhưng lại không biết là chỗ nào.

Hắn khoanh chân ngồi trên giường: "Có thể ngồi không?"

Long Phù Nguyệt nhìn hắn nói: "Nằm xuống."

Phượng Thiên Vũ cười khổ một cái, quên đi, hiện tại nàng là lớn nhất.

Hắn nằm xuống, dùng nội lực bảo vệ kinh mạch, đang muốn điểm huyệt nói, đột nhiên dừng lại, ngước mắt nhìn Long Phù Nguyệt: "Tại sao phải điểm huyệt nói?"

Nha đầu kia, không phải lại nghĩ ra trò gian trá gì tra tấn hắn đấy chứ?

Long Phù Nguyệt thản nhiên nói: "Lúc giải cổ có chút đau, ngươi tuyệt đối không thể nhúc nhích, bằng không ta và ngươi đều sẽ chết vô cùng thảm."

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Được rồi." Sau đó ngoan ngoãn điểm huyệt nói của mình.

Trong đôi mắt của Long Phù Nguyệt dường như có chút ánh sáng chợt lóe, từ trong ngực lấy ra một lọ thuốc, mở nút lọ, một con vật bộ dáng giống con đỉa chui ra.

379. Chương 379: Hấp Hối.

Trong mắt của Long Phù Nguyệt dường như có chút ánh sáng chợt lóe, nàng từ trong ngực lấy ra một lọ thuốc, mở nút lọ, một con vật bộ dáng giống con đỉa chui ra, vật này bây giờ có màu sắc đỏ tươi, giống như đã uống no máu.

Cánh tay Long Phù Nguyệt hơi run, cúi đầu đối với vật kia niệm vài câu, sau đó cắn nát đầu ngón trỏ của mình, cho con vật bộ dáng con đỉa kia uống vài giọt máu.

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, trong lòng ẩn ẩn có điềm xấu, hắn chưa kịp nói gì, Long Phù Nguyệt bỗng nhiên nhắm mắt lại, giang tay ra, con vật núc ních kia liền chui vào tim hắn.

Con vật đó di chuyển hai vòng trên ngực hắn, giống như ngửi ngửi cái gì tựa hồ thập phần hưng phấn, sau đó cúi đầu, theo tim hắn chui vào.

Phượng Thiên Vũ đã tham gia rất nhiều cuộc chiến, bị thương cũng rất nhiều lần, nhưng chưa từng cảm thấy đau như vậy. Nháy mắt sắc mặt của hắn đã trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, may mắn hắn đã điểm huyệt câm, bây giờ muốn động cũng không thể động. Con vật kia cứ chui vào mãi, cho đến khi vào được tim hắn mới thôi, tiếp theo hắn cảm thấy trái tim tê rần, giống như bị cắn một miếng lớn, đau đến toàn thân đều run rẩy. Tim giống như đã nát, ngay sau đó trước mắt hắn bỗng xuất hiện một vầng hào quang đỏ thẳm, trong đó còn có một con hổ đang vặn vẹo, rồi chầm chậm biến mất.

Thân thể hắn nhất thời tê rần, toàn thân cứng ngắc giống như khúc gỗ, động không thể động, ngay cả một câu cũng không thể nói. Hắn chỉ cảm thấy cơ bắp toàn thân dần dần cứng ngắc, ngón tay ngón chân đều rét lạnh, nhưng đầu óc lại tỉnh táo dị thường.

Khuôn mặt Long Phù Nguyệt cực kì khẩn trương, chăm chú nhìn vào lỗ máu tinh tế trên ngực hắn, thỉnh thoảng còn vươn bàn tay nhỏ bé sờ qua sờ lại.

Nhìn thấy thân mình hắn đột nhiên cứng lại, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó thả tiểu thanh xà ra, mà tiểu thanh xà thập phần trơn trượt, tự động bay tới chỗ lỗ máu, ra sức thổi, cuối cùng cũng thổi con vật kia ra.

Con sâu kia lúc này toàn thân đỏ sậm. Bộ dáng giống như hấp hối.

Long Phù Nguyệt liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, trong đôi mắt lại có trăm ngàn cảm xúc xẹt qua.

380. Chương 380: Từ Nay Về Sau Trong Trí Nhớ Của Ta Không Còn Sự Tồn Tại Của Ngươi....

Long Phù Nguyệt liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ , trong đôi mắt lại có trăm ngàn cảm xúc xẹt qua, nàng cắn môi, tự thoát áo của mình, đem con sâu kia đặt ở trước ngực, con sâu kia ngửi thấy mùi máu lại tự động chui vào.

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ không khỏi đại biến. Ngực của Long Phù Nguyệt chi chít lỗ máu, những lỗ máu kia tuy rằng rất nhỏ nhưng lại vô cùng ghê người, cùng với lỗ máu trên ngực hắn giống nhau như đúc.

Chính hắn vừa mới nếm qua cái loại toàn tâm thống khổ, đau đến tận xương tủy này. Chỉ một lần lại làm cho cả đời hắn khó quên, mà trên người Long Phù Nguyệt nhiều như vậy, rốt cuộc nàng đã chịu đựng loại thống khổ này bao nhiêu lần?

Thì ra, đây là cách mà con vật này được luyện ra!

Trách không được nàng càng ngày càng tái nhợt, càng ngày càng gầy yếu, thì ra là thế! Thì ra là thế!

Tim của hắn bỗng nhiên đau quá, trách không được nàng không muốn giải cổ ình, thì ra—-Thì ra biện pháp giải cổ lại tàn nhẫn như thế!

Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, thực xin lỗi, ta vẫn cho là ngươi vì muốn khống chế ta nên mới không chịu giải cổ, nếu ta sớm biết ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi làm vậy……

Môi hắn run run giống như muốn nói chuyện, nhưng lại không thể phát ra một tiếng động nào, chính hắn cũng bị làm cho hoảng sợ, chẳng lẽ bây giờ muốn nói chuyện cũng không thể sao?

Sắc mặt Long Phù Nguyệt xanh trắng, môi bị cắn trở thành màu trắng, hiển nhiên là đang chịu đựng thống khổ. Đợi đến khi con trùng kia hoàn toàn chui vào bên trong, nàng mới ngã ngồi xuống, ấn ấn chỗ ngực, một lát sau, toàn thân nàng phát ra hồng quang, tia sáng này chợt lóe, rồi lại đột ngột biến mất không thấy gì nữa.

Nàng mặc lại quần áo, thở dốc một hơi, mới quay đầu lại nhìn hắn.

Cái nhìn này, khơi dậy hàng ngàn cảm xúc xẹt qua tâm trí Long Phù Nguyệt.

Nàng cúi đầu hít một hơi: "Ngươi yên tâm, ngươi bây giờ không thể cử động không thể nói chuyện, là do vừa mới giải xong độc tình cổ. Qua sáu canh giờ, ngươi sẽ khôi phục tự do…….Chân chính tự do."

Nàng ngừng lại một chút lại nói: "Vũ Mao sư huynh, đã tới lúc này ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, tự giải độc tình cổ ình chỉ có một biện pháp duy nhất là sử dụng vong tình cổ, từ nay về sau, trong trí nhớ của ta sẽ không còn sự tồn tại của ngươi……."

381. Chương 381: Không Công Bằng, Chuyện Này Không Công Bằng!

Lại ngừng một chút, nàng cười khổ một cái: "Bất quá, như vậy cũng tốt, ta để ngươi tự do, ngươi cũng trả cho ta tự do, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai…."

Cũng không biết tại sao lại thế này, chỉ là việc hợp tan bình thường, nhưng nàng lại có cảm giác xúc động muốn khóc, nàng khẽ lắc đầu, rốt cuộc đem nước mắt nuốt vào trong.

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ trắng bệch, toàn bộ thân thể đều run lên, trong con mắt ngập tràn sự kinh hãi, trái tim lại giống như chìm sâu xuống lòng đất: "Có ý gì? Nàng có ý gì? Nàng lại muốn đào tẩu? Trong trí nhớ không có sự tồn tại của ta??? Nàng sẽ quên ta!!? Làm sao có thể? Tuyệt đối không thể!!!"

Hắn liều lĩnh muốn nắm tay nàng, nhưng, hắn không thể nhúc nhích, mặc dù mở miệng nhưng cũng không phun ra được nửa chữ, ngón tay co rút run run….

Hắn sẽ mất đi nàng! Cả đời Phượng Thiên Vũ đã trải qua rất nhiều lần sinh tử, nhưng vẫn chưa từng trải qua cảm giác sợ hãi giống như bây giờ. Không chỉ sợ hãi, hắn còn cảm thấy vô cùng bất lực, tâm bỗng nhiên đau quặn, giống như sắp nứt ra rồi…….

Nàng làm sao có thể quên hắn? Bọn họ ở cùng một chỗ đã lâu như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng nói quên liền quên sao? Không công bằng, chuyện này không công bằng!

Long Phù Nguyệt ngẩn đầu nhìn nóc nhà, lại cúi đầu nhìn Phượng Thiên Vũ một chút, khẽ nhắm hai mắt, thực gian nan mở miệng lần nữa: "Ta biết, ngươi đối với ta có một chút bất công, cho nên mấy ngày nay đối với ta rất tốt, tình này ta nhận….

"Giải cổ cho ngươi là ta tự nguyện, nay ta dùng máu của mình thay cho tâm ý luyện ra Vong tình cổ giúp ngươi giải độc, coi như là báo đáp ngươi, cho nên, hai chúng ta không ai nợ ai. Ta nghĩ ngươi cũng không khổ sở lắm, dù sao bây giờ ngươi và vị Anh Lạc công chúa kia cũng là lưỡng tình tương duyệt (tâm đầu ý hợp)…Chướng ngại vật như ta đi rồi, ngươi cũng sẽ không mệt mỏi nữa."

Bỗng nhiên lúc đó lòng đau như cắt, khép hờ ánh mắt, ngón tay run run, kìm lòng không được xoa xoa gò má hắn, mơn trớn lông mày hắn, mắt của hắn, cuối cùng dừng lại trên môi hắn.

Giờ phút này môi của hắn có chút tái nhợt, khóe môi hắn nhếch lên, có chút lạnh, nghe nói, người có loại môi này đều là kẻ bạc tình.

382. Chương 382: Chuyện Này Có Tính Là Lấy Đá Đập Chân Mình?

Nhưng, nàng biết rõ đây là một hố lửa, vẫn kìm lòng không được, mất hồn mất vía nhảy xuống. Bây giờ khiến cho chính mình một thân chật vật, một thân trọng thương, coi như là tự tìm.

Nàng cúi đầu, bỗng nhiên hôn lên môi hắn.

Vũ Mao sư huynh, đây là lần cúi cùng ta hôn ngươi, từ nay về sau, ta sẽ hoàn toàn quên ngươi…….

Trong lòng bỗng nhiên đau xót, nước mắt cũng tự nhiên trào ra, một giọt rồi lại một giọt, cuối cùng cũng ngăn không được.

Nàng chật vật đứng dậy, hít một hơi dài: "Ta đi rồi, ngươi không cần lo lắng cho ta, cũng không cần tìm ta, qua hôm nay, ta sẽ triệt triệt để để quên ngươi, ta có võ công, cho nên có thể sống một cuộc sống rất tốt……."

"Tạm biệt, Vũ Mao sư huynh——— Chúng ta đều tự bảo trọng thôi!" Nàng không dám nhìn sắc mặt xanh trắng lần lượt thay đổi của Phượng Thiên Vũ, nhẹ nhàng nói ra câu cuối cùng, sau đó xoay người bước đi, không hề nhìn lại…….

Chưa từng quay đầu lại, thân ảnh kia cứ như vậy cứng ngắc thoát khỏi tầm mắt của mình. Phượng Thiên Vũ vô cùng bối rối muốn lưu lại bóng dáng của nàng, nhưng thân mình lại không thể nhúc nhích, cũng không thể mở miệng, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn người hắn yêu thương nhất, là hắn trân trọng nhất cả thiên hạ , tiêu sái bước ra khỏi thế giới của hắn.

Đó là lần cuối cùng hắn nghe nàng gọi hắn là "Vũ Mao Sư Huynh"……

Quá nhiều bi thương, trong khoảnh khắc thổi quét trái tim hắn, giống như ngực bị người ta dùng đao khoét một lỗ thật lớn, loại tuyệt vọng này gần như cắn nuốt hồn phách của hắn mất…….

Chính là trong nháy mắt đó, tất cả phòng vệ cùng ngụy trang của hắn, nguyên tắc cùng kiên trì của hắn đều sụp đổ.

Long Phù Nguyệt, nàng điên rồi! Đủ tuyệt tình!

Nhưng, nàng đừng mơ có thể rời khỏi ta! Cả đời này ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, cho dù nàng chạy đến chân trời góc biển, ta cũng có biện pháp bắt nàng trở về! Muốn cùng ta thoát ly quan hệ? Không có cửa đâu!

Thời gian từng giây từng phút đi qua, một giây cũng làm hắn cảm thấy rất lâu. Nội lực của Phượng Thiên Vũ tuy rằng vô cùng cao thâm, vô cùng mãnh liệt, nhưng vẫn không cách nào có thể khiến thân thể động đậy, nhìn hắn thực sự giống như một tử thi.

Bởi vì hắn đã từng phân phó, không có lệnh của hắn, không ai được phép quấy rầy, cho nên thời gian đã qua lâu, nhưng cũng không ai phát hiện ra sự bất thường.

Chuyện này có tính là tự lấy hòn đá đập chân mình không?

383. Chương 383: Nàng Ở Nơi Nào?

Sáu canh giờ rút cục đã trôi qua.

Không có ai biết mấy canh giờ này hắn sống thế nào qua. Chỉ biết là hắn vô thanh vô tức trong thư phòng đợi sáu canh giờ qua sau, bỗng nhiên giống người điên lao tới, nhanh như chớp chạy đến cửa, hỏi đứa bé giữ cửa. Không ngoài dự liệu của hắn, Long Phù Nguyệt sớm xuất phủ đi.

Vốn dĩ bên cạnh nàng có bốn thị vệ, nhưng bởi vì nàng mấy ngày nay rất ít khi xuất môn, Phượng Thiên Vũ liền rút lui ba người. Chỉ để ột người đi theo.

Hắn tìm kiếm khắp trong phủ tìm người thị vệ kia, nhưng không thấy bóng dáng.

Vô số người bị phái đi ra ngoài tìm kiếm, Phượng Thiên Vũ không hổ là tuấn tú lại có tài, lúc này hắn tuy rằng vừa sợ vừa loạn, nhưng điều động nhân mã vẫn đâu vào đấy như cũ, điều hành thong dong, trong chốc lát, toàn bộ thị vệ quý phủ đang ở dưới chờ đều bị phái đi ra ngoài, không phân biệt ngõ lớn, ngõ nhỏ nào. Đừng nói là một người sống, cho dù là một con chuột cũng đừng hy vọng tránh thoát khỏi sự truy lùng của hắn!

Chính hắn cũng điều khiển ‘ cục cưng ’ tìm kiếm mùi của Long Phù Nguyệt. Cục cưng ở trong thành dạo qua một vòng, không tìm được Long Phù Nguyệt, nhưng lại tìm được người thị vệ đi theo Long Phù Nguyệt, người nọ đang ghé vào một góc đường bí ẩn ngủ say sưa, trên mặt viết một hàng chữ: Hắn trúng mê man cổ của ta, lấy trâm đưa đến trên đỉnh đầu hắn châm nhẹ một cái là sẽ giải được. Những chữ viết này đúng là của Long Phù Nguyệt .

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ nhất thời tái nhợt, một tia hi vọng cuối cùng cũng đoạn tuyệt!

Khi chiếc trâm biến thành màu đen, người thị vệ kia quả nhiên tỉnh lại, hắn vừa thấy Phượng Thiên Vũ cuống quít quỳ xuống, đang muốn nói rõ nguyên do. Phượng Thiên Vũ phất phất tay: “Quên đi, ta đã biết hết. Nhanh đi tìm kiếm!” Tên kia thị vệ kinh sợ, cuống quít đi.

Phượng Thiên Vũ nắm ‘ cục cưng ’ theo mùi Long Phù Nguyệt ra khỏi thành, tìm được một con sông lớn, cục cưng nhìn xuống dòng sông gào thét, hiển nhiên, Long Phù Nguyệt là ở nơi này xuống nước. . . . . .

Chẳng lẽ nàng nhảy xuống sông? Tâm Phượng Thiên Vũ trầm xuống, trước mắt tối sầm, suýt nữa cũng nhảy theo xuống.

Chợt nhớ tới kỹ năng bơi của Long Phù Nguyệt vô cùng tốt, nàng nhảy xuống sông đương nhiên không phải tìm chết . Hay là, nàng biết hắn sẽ dẫn theo cục cưng đến tìm kiếm, cho nên dùng nước sông để che dấu mùi của mình lưu lại?

Nha đầu này, không nghĩ tới cũng có bãn lãnh che giấu hành tung! Xem ra nàng đã sớm có chuẩn bị kế hoạch tốt lắm, kế hoạch của nàng thực chu đáo chặt chẽ, nếu như thay đổi người khác đến nơi này có lẽ là một chút biện pháp cũng không có, nhưng nàng đụng tới là Phượng Thiên Vũ.

384. Chương 384: Nàng Rốt Cuộc Ở Nơi Nào? 2

Cho nên sau khi hắn sửng sốt, liền lập tức hướng người thị vệ bên cạnh phân phó: "Truyền mệnh lệnh của ta, ra lệnh cho toàn bộ chó săn thiện nghệ nhất của kinh thành toàn bộ xuất động, dọc theo hai bên bờ sông tìm kiếm, ta không tin, nàng sẽ không lên bờ! Đem toàn bộ tất cả mọi tàu thuyền trên sông đều triệu tập lại đây, ta có lời muốn hỏi."

Bốn tùy tùng dựa theo phân phó của hắn chia nhau đi làm.

Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, cho dù ngươi có nhớ ta hay không, ta tuyệt đối không thả nàng đi! Trừ phi nàng có thể bay lên trời!

Nhưng mà, Long Phù Nguyệt lại như là thật sự bay lên trời rồi, hắn phái tất cả lực lượng truy tìm suốt một ngày, lại không tìm được chút bóng dáng của Long Phù Nguyệt!

Tất cả con thuyền đều đã hỏi qua, cũng để cho cục cưng đi lên ngửi qua, Long Phù Nguyệt quả thật không hề lên thuyền.

Mà hơn một trăm đầu thần khuyển dọc theo hai bên bờ sông truy tìm ra ngoài có khoảng vài chục dặm đường, cũng không ngửi được chút mùi hương của Long Phù Nguyệt lên bờ.

Một người không có khả năng bơi lội trường kỳ trong nước, dù cho kỹ năng bơi có tốt đến đâu. Huống chi nàng vừa mới giải cổ độc cho chính mình, thân mình suy nhược, vậy càng không khả năng một mình bơi hơn mười dặm dưới nước! Như vậy, nàng rốt cuộc đi nơi nào?

Chẳng lẽ —— Nàng nhảy xuống nước đã gặp phải bất trắc gì?

Ý nghĩ này giống hỏa thiêu, thiêu đốt tâm của hắn, tay hắn khẽ run lên: "Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng nhất định không thể có việc gì! Nàng thật sự tình nguyện chết cũng không nguyện ý gặp lại ta sao?" Trong lòng như là bị vô số mũi kim đâm vào tim, các đốt ngón tay đều nắm cứng ngắc thành màu trắng.

Nhìn nước sông chảy mãnh liệt ở giữa sông, hắn hận không thể nhảy xuống ngay tức khắc.

Bờ sông rất yên tĩnh, phi thường yên tĩnh, mấy trăm người ở bờ sông tìm tòi nhưng lại không có phát ra chút tiếng động, chỉ có ngẫu nhiên có thể nghe thấy vài tiếng chó sủa. Phượng Thiên Vũ đã có hai canh giờ không nói rồi, hắn không nói lời nào, người khác ai dám ra tiếng.

Hoàng hôn dần buông xuống, sắc trời dần tối, dưới mặt đất đã tràn ngập xơ xác tiêu điều.

Lại qua hơn một canh giờ, mọi người đã không dám nhìn mặt Phượng Thiên Vũ, sát khí giữa lông mày hắn, thật là khiến người ta sợ hãi.

Mọi nhân mã đều ủ rũ lục tục đã trở lại, gần như mỗi một đội nhân mã đều là một câu: Không tìm được bóng dáng Long Phù Nguyệt . . . . . .

Phượng Thiên Vũ tay chân đều mềm nhũn , bỗng nhiên cắn răng một cái, vung tay lên: "Phái tất cả con thuyền, dọc theo sông thủy vớt, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể. . . . . ."

Mọi người cũng đều đi vội vàng tìm thuyền vớt .

385. Chương 385: Tiểu Hồ Ly Vui Sướng Khi Người Gặp Họa

Tiểu hồ ly lười biếng dạo bước ở bờ sông , nhìn Phượng Thiên Vũ. Thấy sắc mặt hắn so với lông hồ ly của nó còn trắng hơn, không khỏi chậc chậc hai tiếng: "Đại Vũ Mao, hiện tại biết sốt ruột rồi sao? Không phải lãnh đạm như lúc có nàng ở đây? ? Chậc chậc, đêm động phòng đem nàng ném ở đó một mình, nửa tháng không để ý tới, còn chạy ra đi cùng một nữ tử khanh khanh ta ta , vì người đàn bà kia còn đánh nàng ba

mươi roi hừ, hừ, làm sao ngươi có thể xuống tay được? Đổi ai cũng sẽ nổi giận, huống chi là nha đầu kia luôn luôn tâm cao khí ngạo? Nay nếm đến đau khổ chứ?"

Vẻ mặt tiểu hồ ly vui sướng khi người gặp họa, những lời này của nó giống như dao găm cắt nát tâm Phượng Thiên Vũ , hắn suy sụp ngã ngồi, ngơ ngác nhìn nước sông sững sờ: "Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng thật sự không hề cho ta cơ hội chuộc lỗi ?"

Hắn đã một ngày một đêm không hề chợp mắt, lo lắng, sợ hãi, hối hận, đau đớn siết chặt thành một cỗ dây thừng, đưa tâm hắn từng phần từng phần xoắn nhanh, làm cho hắn gần như thở không được . Bỗng nhiên ' wow ' một tiếng phun ra một búng máu .

Máu tươi thấm ướt cỏ trên bờ sông, trên đám cỏ bỗng nhiên dao động qua một cái, không tiếng động ngã xuống , giống như lòng của hắn, nháy mắt vỡ thành mảnh nhỏ.

Tiểu hồ ly hoảng sợ, lui về phía sau hai bước: "Uy , uy , có phải nội thương của ngươi lại phát tác hay không? Ai, ta còn thật không rõ cảm tình của nhân loại các ngươi. Nếu ngươi đã để ý nàng như vậy, tại sao không sớm nói với nàng? Vì nàng ngươi còn chạy tới đỉnh Vân Vụ Sơn mù mịt quanh năm kia để tìm Thải huyết liên, nếu không có tiểu hồ ly ta, chỉ sợ ngươi đã bị hộ sơn thần thú kia đánh chết. . . . . ."

"Thối hồ ly, câm miệng! Nếu không tại vì ngươi lúc ấy ngu ngốc xông lên liều mạng cùng con Nê Thu kia, ta cũng không đến mức vì cứu ngươi, bị cái đuôi của con quái thú kia đánh trúng. . . . . Sớm biết như thế đã không mang ngươi đi theo. Tiểu hồ ly thành sự không có, bại sự có thừa đi."

Tiểu hồ ly nổi giận, giơ tiểu móng vuốt lên , chỉ vào Phượng Thiên Vũ rít một tiếng: "Vân Vụ sơn lớn như vậy, không có chỉ dẫn của ta ngươi có thể thuận lợi tìm đến Huyết Hoa Sen như vậy sao?"

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng vuốt ve móng vuốt hồ ly của nó : "Thối hồ ly, là ngươi nói chỉ cần dẫn ngươi đi, tới đó có thể tìm được Huyết Hoa Sen, nhưng ngươi lại để cho ta lạc trên đỉnh núi kia vòng vo suốt năm ngày!"

Nói đến đây, tiểu hồ ly rốt cục có chút bẽn lẽn: "A, cái kia. . . . . Ta từ trước đến nay có chút mù đường, với lại cảnh vật nơi đó thật khác xa với cảnh vật trong tí nhơ của ta . Cho nên nhất thời mới tìm không thấy. . . . . Đúng rồi, ta nói lại với ngươi ,kia là Giao Long, Giao Long! Chứ không phải là Nê Thu*!"

386. Chương 386: Bằng Không Ta Cắn Ngươi

Cuối cùng cũng nên điều chỉnh cho rõ ràng, nếu không người ta sẽ nghĩ đường đường là một hồ ly thượng tiên như nó, bị một con lươn thiếu chút nữa chụp chết, đây không phải là mắc cỡ chết người? Nó về sau làm sao có mặt mũi lăn lộn trong giới Hồ Tộc a?

Phượng Thiên Vũ kinh ngạc nhìn nước sông xuất thần, sầu thảm nói: "Đáng tiếc mang Huyết Liên Dã về cũng không có tác dụng, nay không biết nàng. . . . . Nàng không biết đã gặp phải bất hạnh gì rồi. . . . . ." Trái tim lại đau đớn , hắn che ngực, đau kịch liệt, tuyệt vọng tràn đầy trong đôi mắt.

Tiểu hồ ly nhìn bộ dạng nửa chết nửa sống của hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, bỗng nhiên cũng thản nhiên nói: "Yên tâm, nàng tuyệt đối không chết."

Phượng Thiên Vũ giật mình ngẩn ra, không khí trầm lặng đồng tử mắt nháy mắt thắp sáng, vươn tay nhấc nó lên, run giọng nói: "Ngươi. . . . . Làm sao ngươi biết?"

Tiểu hồ ly bị hắn nắm cái đuôi, tức giận đến oa oa kêu to: "Uy , uy , ta là hồ ly thượng tiên đó, sao có thể để ngươi nắm đuôi như thế? Buông tay! Mau buông tay! Bằng không ta cắn ngươi!"

Phượng Thiên Vũ rốt cục đem thân thể của nó cuốn lại đây, hai con ngươi nhìn chằm chằm vào mặt tiểu hồ ly : "Nói mau, làm sao ngươi biết? Hay là, ngươi biết nàng ở nơi nào?"

Tiểu hồ ly hừ một tiếng: "Có cái gì là ta không biết chứ? Ngươi đừng quên, ta cùng nàng có đặt khế ước, nàng nếu có nguy hiểm ta đương nhiên có thể cảm ứng được ."

Đúng vậy, hắn làm sao có thể quên mất điểm này? ! Đôi mắt Phượng Thiên Vũ giống như biển rộng nháy mắt bắn ra hào quang, thiếu chút nữa lại túm lấy lông hồ ly của nó: "Vậy nàng ở nơi nào? Ngươi có thể cảm ứng được không?"

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu: "Trừ phi nàng gặp tuyệt đại nguy hiểm, bằng không ta không cảm ứng được. Dù sao nàng không chết là chắc chắn . Hừ, xú nha đầu, muốn chạy trốn lại dám không mang theo ta, ta tức giận!"

"Bẩm báo Vương gia, bắt được một người khả nghi!" Một người thị vệ bỗng nhiên chạy tới bẩm báo.

Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng nhướngày: "Dẫn tới!"

Đó là một người thôn dân bình thường, nhưng huyệt Thái Dương của hắn ngắn, trong hai tròng mắt tinh quang bắn ra bốn phía, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra là một người luyện võ, hơn nữa người này nhìn qua thậm chí có chút nhìn quen mắt. . . . . .

Phượng Thiên Vũ trí nhớ siêu cường, suy nghĩ một chút liền nhận ra người kia được: "Ngươi không phải hộ vệ của Anh Lạc công chúa sao? Tới nơi này làm gì?

387. Chương 387: Là Anh Lạc Công Chúa Phái Các Ngươi Tới

Sắc mặt người nọ khẽ biến. Hắn mặc dù là hộ vệ của Anh Lạc công chúa, nhưng vẫn là hộ vệ ở phía sau, cùng Phượng Thiên Vũ gần như chỉ gặp mặt một, hai lần. Lại không nghĩ rằng, vẫn bị người này liếc mắt một cái đã nhận ra!

Thị vệ bên cạnh nói : "Vương gia, mấy người này lén lút, đã ở ven bờ hỏi thăm chuyện của Long cô nương, chúng tôi vừa hỏi bọn họ liền chạy, chỉ bắt được một người này."

Thị vệ này là tài tướng đắc lực nhất của Phượng Thiên Vũ, võ công cao không nói, người cũng cực kỳ thông minh. Cho nên vừa thấy hành tung mấy người này quỷ dị, liền tiến lên đề ra nghi vấn. Không ngờ mấy người này có tật giật mình, thế nhưng xoay người bỏ chạy.

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn tên hộ vệ kia, trong lòng đột nhiên chợt hiểu, lạnh lùng thốt: "Là Anh Lạc công chúa phái các ngươi tới ? !"

Thân mình tên hộ vệ kia run lên, theo bản năng lắc lắc đầu: "Không. . . . . Không phải, phải . . . . . Là chúng tôi. . . . ."

Phượng Thiên Vũ mặt trầm như nước, sát khí trên người cũng là tầng tầng trào ra: "Nàng ta biết Long cô nương mất tích, cho nên phái các ngươi cũng tới tìm kiếm, tốt nhất là trước khi ta tìm được loại trừ nàng. . . . . Có phải hay không? !"

Tên hộ vệ kia ngẩn ngơ, sắc mặt đại biến. Bởi vì Anh Lạc công chúa quả thật đã phân phó bọn họ như vậy.

Hắn đột ngột lui về phía sau một bước, hai chân run lên, phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Vương gia, ngài. . . . . ngài đừng hiểu lầm, là Anh Lạc công chúa thấy ngài tìm không thấy Long cô nương nên sốt ruột, thế này mới phái chúng ta đến. . . . . Đến để hỗ trợ ."

"Đến hỗ trợ? Vậy tại sao các ngươi lại lén lút? Vừa thấy người của ta bỏ chạy? !" Hai tròng mắt Phượng Thiên Vũ như kéo sắc, lạnh lùng nhìn hắn.

"Này. . . . ." Tên hộ vệ kia không nói nên lời . Mồ hôi lạnh theo thái dương ròng ròng chảy xuống.

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ có ánh sáng sắc bén chợt lóe lên: "Có lẽ ta thật sự là đã nhường nhịn các ngươi quá lâu, hiện tại, ta tuyệt đối không cho phép lại có bất cứ uy hiếp nguy hiểm gì đến sự tồn tại của Phù Nguyệt!"

Ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên như tia chớp, một luồng máu tươi phun ra, cái đầu của tên hộ vệ kia cứ như vậy lăn đi ra ngoài. . . . . .

Kế hoạch chạy trốn của Long Phù Nguyệt sớm đã chuẩn bị bao nhiêu lần ở trong đầu của nàng, cho nên nàng vừa rời khỏi thư phòng Phượng Thiên Vũ, liền trực tiếp ra cửa phủ.

Vật dụng đương nhiên không thể tùy tay mang theo, nếu để cho người trong phủ bắt gặp nàng lấy theo hành lí xuất môn, nhất định sẽ đem lòng sinh nghi.

May mắn nàng trước đó vài ngày đã đem hoàng kim của nàng được lão hoàng đế ban cho đều đổi thành ngân phiếu. Có tiền, còn lo không có mọi thứ sao?

388. Chương 388: Bị Dã Thú Tha Làm Sao Bây Giờ

Nàng ở trên đường dạo qua một vòng, thừa dịp thị vệ đi theo phía sau không chú ý, dùng mê man cổ làm cho người nọ ngủ mê. Thế này mới đi thẳng ra khỏi thành. Nàng biết Phượng Thiên Vũ nhất định sẽ đuổi theo, sớm nghĩ kỹ tất cả đường lui, biết nếu muốn né khỏi truy tung của Phượng Thiên Vũ, chỉ có thể đi đường thủy.

Vội vàng đi đến bên bờ sông kia. Con sông này rất rộng, nước sâu sóng lớn, may mắn kỹ năng của nàng bơi vô cùng tốt, cho nên lặn xuống nước một cái bơi thẳng về phía trước.

Bơi ra ước chừng có bảy tám dặm đường, nàng liền đến một nơi bằng phẳng bên bờ sông. Nằm ở trong đám bèo lẳng lặng chờ.

Nàng biết, nàng tạm thời không thể lên bờ, bằng không nếu Phượng Thiên Vũ phái thêm mấy con chó săn tìm kiếm, khẳng định ở bên bờ sẽ ngửi được mùi của nàng.

Mà địa phương này thường thường có súc vật đến uống nước. Nàng chờ chính là mấy súc vật này.

Ước chừng qua nửa canh giờ, trên bờ sông bằng phẳng lặng quả nhiên có một đám súc vật đến đây, có ngựa có bò, còn có mấy con dê.

Long Phù Nguyệt trong nước chạy vội lên, cưỡi lên trên thân một con bò. Con bò kia là con bò già. Phỏng chừng cả đời này của nó cũng không để cho người ta cưỡi qua, cả kinh một chút, nhất thời phát điên . Mang theo Long Phù Nguyệt chạy như điên.

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới trong ngày thường chậm chạp nay lại dở chứng chạy như điên, suýt nữa bị điên cuồng hất xuống.

Nhưng thành bại đã đến nước này, tốt xấu gì nàng cũng có chút võ công, cho nên nàng bướng bỉnh, chết sống cũng không chịu buông tay, cứ như vậy thẳng tắp chạy đi hơn mười dặm đường, con bò kia rốt cục bị nàng trị phục, chở nàng chậm rãi hành tẩu .

Long Phù Nguyệt bởi vì luyện chế Vong tình cổ, thân mình vốn rất suy yếu, và bởi vì chống đỡ từ nãy giờ, nàng mới không ngất đi. Giờ phút này nằm trên con bò già kia, chỉ cảm thấy toàn bộ thân mình giống như bị tan ra, hận không thể ngủ một giấc.

Nhưng nàng biết nàng hiện tại vẫn còn không thoát khỏi nguy hiểm, trước khi Vong tình cổ phát tác, phải đi xa một chút, tiếp tục đi xa một chút.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nàng cũng đi bao lâu rồi, chỉ cảm thấy trong đầu một trận một trận choáng váng, nàng biết, nếu cứ cưỡi con bò già này Vong tình cổ kia sẽ phát tác!

Nàng nhìn mọi nơi một cái, nơi này là một sơn cốc, không có bất kỳ người ở. Trong nội tâm nàng trầm xuống: "Ông trời, người muốn ta chết sao? Thế nhưng để cho ta bị cổ độc phát tác tại địa phương con chim cũng không có,. . . . . Bị dã thú tha thì làm sao bây giờ? !"

389. Chương 389: Cực Phẩm Soái Ca

Ban đầu nàng tính là sẽ từ trong nước nhảy ra cưỡi con vật gì đó , chạy cách bờ sông hai ba trượng sẽ đi xuống . Sau đó tìm tiểu điếm thành trấn ở lại . Chờ sau khi cổ độc phát tác sẽ lại đi tiếp.

Nhưng trăm tính ngàn tính không nghĩ tới thế nhưng cưỡi một con bò điên, con bò điên này chạy tốc độ không thua tuấn mã, nàng cũng không dám trên đường nhảy xuống. Đành phải tùy ý con bò này chạy, lại không nghĩ rằng cư nhiên chạy đến trong núi lớn này.

Chuyện này có thể xem là chuyện tốt không? Long Phù Nguyệt muốn tự trấn an mình. Nàng vội vàng nhìn mọi nơi một cái. Chợt thấy phía trước cách đó không xa trên một tảng đá lớn có một người ngồi. Lúc này mắt của nàng đã có chút mông lung không rõ, chỉ nhìn thấy là một chút bóng trắng. Trong lòng giật mình, bùm một tiếng rớt xuống khỏi lưng bò, trước mắt tối sầm, trong đầu một cái bóng trắng bay nhanh xẹt qua. .

Tất cả, tất cả, đều đã trở thành hôm qua, Vũ Mao sư huynh, tạm biệt!

Cũng không biết qua bao lâu, Long Phù Nguyệt chậm rãi mở mắt, đập vào mắt có thể thấy được đó là một trần nhà màu xanh, thân mình cũng lung la lung lay, như là đang nằm bên trong một chiếc xe.

"Di, ta đang ở nơi nào?" Con mắt Long Phù Nguyệt đảo quanh, nhớ tới thân, lại cảm thấy thân mình giống tan rã ra, vừa nhức nhích liền đau toàn thân.

"Ta nhớ được ta vội vã đi , sau đó nhìn thấy một con hồ ly hay, chó gì đó băng ngang đường một chiếc xe ngựa đang chạy vụt đến, ta cứu chú hồ li (hay con chó) kia, bị xe đánh bay đi ra ngoài. . . . . ."

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên ôm lấy đầu! Trời ạ, nàng không phải là đã chết chứ? Vì cứu cẩu cẩu anh dũng hiến thân? ! Có trang bìa tờ tạp chí nào đưa tin nóng sốt nàng vì cứu cẩu cẩu đã anh dũng hy sinh, đưa tin về vị anh hùng liệt sĩ cứu cẩu cẩu hay không.. . . . .

Câu hồn tiểu quỷ kia lại đang làm gì thế?Tại sao nhìn chung quanh cũng không thấy? Còn nữa, tại sao nàng lạ cảm giác hiện tại giống như là ngồi ở một chiếc xe trâu già kéo ? Chẳng lẽ âm phủ này không phải giống như dương gian sao?

Nàng đang vạn phần buồn bực, chợt thấy màn xe được vén lên, một nam tử xoay người đi đến.

Long Phù Nguyệt vừa thấy được nam tử này, lập tức mở to hai mắt.

Wow! Cực phẩm soái ca! Nàng rốt cục nhìn thấy cực phẩm soái ca sống rồi!

Nam tử kia một thân áo choàng thuần trắng, tóc đen chưa từng buộc lên, tùy ý xõa tung trên đầu vai, trên trán có một đai buộc đầu màu xanh ngọc. Màu da của hắn có chút tái nhợt, ánh mắt sắc bén trên vầng trán không thể che hết thanh cao cùng cao ngạo, môi hơi có chút đơn bạc thiếu tia huyết sắc hơn người thường , ánh mắt lạnh lùng mà lạnh như băng, giống như vầng trăng lạnh lẽo ban đêm chiếu rọi.

390. Chương 390: Hắn Chính Là Lão Công Ông Trời Ban Cho Ta

Cũng không biết vì sao, Long Phù Nguyệt thấy trong mắt hắn thế nhưng hiện lên một tia thương hại : "Ngươi đã tỉnh?"

Long Phù Nguyệt ngây ngốc nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng nói ra một chuỗi dài: "Ngưu Đầu? Mã diện? Không đúng, không đúng, nơi đó làm gì có ngưu đầu mã diện xinh đẹp như vậy ? ! Vậy là ngươi là Bạch vô thường trong Hắc Bạch vô thường? Trời ạ, ta vẫn cho là Bạch vô thường là cái loại sắc mặt trắng bệch, đầu lưỡi vươn dài ra, bộ dáng như quỷ treo cổ a, làm sao nghĩ đến lại xinh đẹp như vậy! Nha, phim truyền

hình đã sai lầm rồi!" (Ngưu Đầu, Mã Diện : quỉ đầu trâu mặt ngựa) (Hắc bạch vô thường, hai vị quan mặt trắng, mặt đen đi bắt hồn)

Người nọ khẽ nhíu mày, không biết trong miệng nàng từ đâu lại tuôn ra một tràng kì quái như thế, một bàn tay vươn ra, ở trên trán nàng sờ soạng, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh như băng, làm cho nàng kìm lòng không đậu rùng mình một cái.

Ai, âm phủ chính là âm phủ, soái ca này tuấn tú đến mức nhân thần đều ghen tức, nhưng bàn tay này lại giống như tay của người chết, lạnh như băng, lạnh như băng . . . . . .

"Uy , tại sao ngươi không nói lời nào? Giả vờ lạnh lùng ư? Lão huynh. Đúng rồi, hợp tác kiêm bằng hữu tốt của ngươi Hắc vô thường đâu? Có phải cũng đẹp trai giống ngươi như vậy hay không?"

Long Phù Nguyệt thập phần hưng phấn, ha ha, nếu Âm ti mọi người đều xinh đẹp như vậy, như vậy nàng sẽ không vội vã đi đầu thai . Cứ ở trong này theo đuôi soái ca là được.

Nam tử kia tựa hồ bị nàng đánh bại, vuốt ve từ cái trán: "Cái gì Hắc Bạch vô thường? ! Nơi này cũng không phải âm phủ! Long Phù Nguyệt, ngươi sẽ không ngay cả ta cũng quên mất chứ?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, thế này mới ẩn ẩn cảm giác người này có chút quen mắt, nhưng đã gặp nhau ở nơi nào cũng không nhớ ra được .

"Không phải âm phủ? Vậy ngươi làm sao mặc một thân quần áo cổ nhân? Chẳng lẽ —— Ta đã xuyên qua? !" Long Phù Nguyệt suýt nữa kinh hoảng nhảy dựng lên. Nàng cố hết sức đứng lên, vén rèm xe lên hướng ra phía ngoài vừa thấy, nơi này hình như là một con đường lớn, trên đường lớn thường thường có người đi qua. Người cưỡi ngựa, ngồi kiệu , đi bộ , tuy rằng ăc mặc đều không giống nhau, nhưng đều là cổ trang. . . . . .

Thiên a! Thì ra ta thật sự xuyên qua!

Lần này Long Phù Nguyệt hoàn toàn giật mình. Trong lòng cũng không biết là vui hay là buồn, trừng mắt nhìn soái ca trước mắt này, nước miếng của nàng thiếu chút nữa chảy ra: "Ta nhớ trong tiểu thuyết hay nói, nữ chủ xuyên qua về sau đều gặp được một nam chủ vô cùng tuấn tú , chẳng lẽ —— Hắn chính là lão công ông trời ban cho ta? Wow! Thật sự là rất tuấn tú rồi! Ha ha!"

Người nọ lại bị ánh mắt si mê của nàng có chút sợ hãi, thản nhiên nói: "Ngươi đã tỉnh thì rốt rồi, trên thân của ngươi còn có vết thương, trước đừng vọng động."

391. Chương 391: Vị Đại Sư Huynh Này Của Nàng Chẳng Lẽ Là Thần Tiên

Có thương tích? Long Phù Nguyệt cuống quít kiểm tra trên người. Cánh tay trái xanh một mảnh thật lớn, ngực có chút đau, phía sau lưng cũng có chút đau, nhúc nhích, toàn thân trên dưới tựa hồ không chỗ nào không đau.

Hôn mê, ta không phải là từ trên trời ngã xuống đất chứ? Tại sao toàn thân máu ứ đọng nhiều như vậy?

Không biết thân thể ta xuyên qua hay chỉ là hồn xuyên qua, vấn đề này rất đáng được khảo chứng. . . . . .

"Cái kia. . . . . Vị mỹ nhân đại ca này, ngươi có gương hay không?" Long Phù Nguyệt rất muốn nhìn xem bộ dáng chính mình đến tột cùng biến thành cái gì nữa.

Mỹ nhân đại ca? ! Khuôn mặt tuấn tú của người nọ tối sầm. Đây là xưng hô kiểu gì thế? !

"Ngươi nên gọi ta là đại sư huynh đi, ban đầu ngươi thường gọi ta như thế ." Người nọ liếc mắt nhìn nàng một cái, khóe miệng tựa hồ có chút run rẩy.

"Đại sư huynh? Ban đầu gọi ngươi như vậy?" Đầu óc Long Phù Nguyệt vận chuyển rất nhanh: "Người này biết ta, hay là sư huynh của ta, nói như vậy, ta là hồn xuyên qua, xuyên đến trên người sư muội của hắn!

Ha ha, có như vậy có đại suất ca làm sư huynh thật sự là không tồi! Chính là không biết bộ dáng hiện tại có thích hợp hay không. . . . . .Ừm, quan trọng nhất là không thể để cho hắn nhìn ra sư muội của hắn đã thay đổi linh hồn. . . . . ."

"Đại sư huynh, có gương hay không, muội muốn soi gương."

Người kia đúng là Cổ Nhược đại vu sư, hắn nhìn Long Phù Nguyệt liếc mắt một cái, trong đôi mắt đạm mạc giống như lại có một tia thương hại, hắn cũng không nói lời nào, ngón tay hơi bắn ra, trên mui xe màu xanh bỗng nhiên dường như nhộn nhạo như sóng nước, dần dần biến ảo thành một cái gương sáng, chiếu lên người rõ ràng rành mạch.

Pháp thuật! Wow, đây không phải là pháp thuật trong truyền thuyết sao? Vị đại sư huynh này của nàng chẳng lẽ là thần tiên? Nàng đã xuyên không đến thế giới tiên hiệp rồi?

Long Phù Nguyệt trợn tròn hai mắt, chỉ kém một chút nhảy dựng lên, nhìn người trong kính: "Ủa, này không phải là chính mình sao? Chỉ là màu da có chút xanh trắng, một bộ dạng dinh dưỡng không đầy đủ, ha ha, không nghĩ tới thể xác của ta ở thời đại này cũng y như lúc trước, thật đỡ cho ta khỏi đi thích ứng."

Cổ Nhược đại vu sư nhìn nàng mãi nhìn chiếc gương cười ngây ngô, không khỏi lắc lắc đầu, trong lòng vẫn lạnh như băng không có cảm giác hình như có một dòng nước ấm thấm ra, khe khẽ thở dài: "Có lẽ, đem tất cả đều quên đối với nàng mà nói thật ra lại là một chuyện tốt. . . . . ."

Lúc hắn ở nước Diêu Quang, cũng đã nhìn ra trên người Long Phù Nguyệt có độc tình cổ.

392. Chương 392: Trẻ Con Mới Sinh

Lúc hắn ở nước Diêu Quang, cũng đã nhìn ra trên người Long Phù Nguyệt có độc tình cổ, hơn nữa cũng nhìn ra khúc mắc ở giữa cảm tình nàng cùng Phượng Thiên Vũ, biệt hiệu phong lưu của Phượng Thiên Vũ bên ngoài, lại là một Vương gia tâm cao khí ngạo, hắn đối với cảm tình của những người kia một chút cũng không xem trọng.

Bởi vì Phượng Thiên Vũ nói hắn là sư huynh của hắn ta, cho nên hoàng đế nước Diêu Quang nổi lên lòng nghi ngờ, ở ngoài mặt tuy rằng nhìn không ra cái gì, nhưng đối với tâm phòng bị của hắn lại ngày càng tăng thêm, tính tình hắn vốn lười nhác, không thích quyền lực tranh đấu, cho nên trước đó vài ngày hắn tìm một cái cớ, liền rời khỏi.

Cũng không biết là do nguyên cớ gì, hắn liền tới đến Thiên Tuyền Quốc này, nhưng không ngờ đến nơi đây không lâu, bệnh cũ trên người liền phát tác mạnh mẽ. Hắn liền tìm một sơn cốc bí ẩn, dùng Vu lực trị thương cho bản thân, không ngờ vừa mới đem bệnh cũ mạnh mẽ đè xuống, liền gặp nha đầu này cưỡi một con bò chạy lại đây. Còn chưa tới trước mặt, liền hôn mê bất tỉnh, từ trên lưng bò rớt xuống.

Hắn trời sanh tính đạm mạc thờ ơ, nếu như đụng phải người khác như thế, có lẽ hắn sẽ không nhúng tay, nhưng hắn đối với nha đầu này rất có hảo cảm, đương nhiên là không đành lòng đem nàng ném vào trong sơn cốc cho sói ăn. Đành phải ôm nàng xuống núi, thuê một chiếc xe ngựa, lên đường.

Hắn vốn là tùy ý đi loạn, không có mục tiêu nhất định, nhưng hiện tại bên người có nha đầu này, thì hắn không thể lại tùy ý như vậy. Lo nghĩ, biết Phượng Thiên Vũ khẳng định không cam lòng sẽ lùng bắt toàn bộ đất nước, vì nghĩ thế, cũng chỉ có thể mang nàng rời khỏi Thiên Tuyền quốc trước.

Long Phù Nguyệt này vừa choáng váng liền hôn mê gần hai ngày, nàng ở trên lưng bò ngã xuống té thật sự không nhẹ, cánh tay đều ngã đến gãy nát. Cổ Nhược đại vu sư giúp nàng bôi thuốc băng bó một chút.

Hắn cả đời cấm dục, cho nên thân thể nhỏ bé của Long Phù Nguyệt ở trong mắt hắn cùng một khối thịt ba chỉ không có gì khác nhau.

Hắn đương nhiên cũng nhìn thấy trên ngực nàng có vô số những vết kim châm còn rỉ máu, hắn tuy rằng chỉ tu luyện Vu thuật, nhưng cùng đại tế sư chuyên tu luyện về Cổ thuật làm oan gia đối đầu làm mấy năm,

đối với Cổ thuật cũng có nghiên cứu, đương nhiên biết nhưng vết kim châm rướm máu kia tượng trưng cho cái gì.

Trong lòng thế nhưng lại phá lệ có một cảm giác đau lòng. Hắn dùng Vu lực giúp nàng đem những vết kim châm này khép lại, biết nữ hài tử thích chưng diện, lại dùng ảo thuật đem vết roi trên người nàng xóa đi. . . . . .

Long Phù Nguyệt giống như một đứa bé sơ sinh, đối với cái gì đều cảm thấy dị thường tò mò, tò mò nhất đương nhiên đó là Vu thuật của hắn.

393. Chương 393: Không Hiểu Sao, Nàng Liền Muốn Rơi Lệ. . . . . .

Thường thường quấn quít lấy hắn dạy cho nàng. Cổ Nhược thật cũng không biết nên cự tuyệt như thế nào, dạy nàng vài món Vu thuật nho nhỏ, Long Phù Nguyệt cũng thông minh, vừa học đã hiểu, chỉ là tính tình nàng có chút xúc động, có một lần biến ra lửa, suýt nữa đem xe ngựa này thiêu hủy, may mắn, Cổ Nhược cứu kịp thì cuối cùng hữu kinh vô hiểm.

Trên đường đương nhiên cũng đụng phải một ít binh lính tuần tra, nhưng Cổ Nhược dùng một pháp thuật nho nhỏ đổi dung nhan, liền dễ dàng qua mặt được đám binh lình kia. Hắn không vào thành đi nghỉ, đại bộ phận đều đi qua đường vòng.

Như vậy đi thẳng đi ngừng ngừng, bất tri bất giác, trôi qua năm sáu ngày.

Vết thương trên người Long Phù Nguyệt đã tốt được bảy tám phần, nàng ở trong xe ngựa rốt cuộc buồn không chịu được, xa thấy phía trước lại có một tòa thành trì, nàng liền ầm ỹ muốn đi trong thành xem náo nhiệt.

Cổ Nhược trầm ngâm một chút, liền cho xe đi vào thành, nơi này đã là thành thị nơi biên cương của Thiên Tuyền Quốc, đi ra khỏi nơi này, liền chính là lãnh thổ của nước Khai Dương.

Chỗ cửa thành đương nhiên có binh lính kiểm tra, Long Phù Nguyệt thoáng nhìn, chợt thấy trên tường cửa thành dán một bức họa. Một bức họa của một mỹ nhân, mắt to trong veo như nước, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, tại sao lại thấy quen mặt như thế, trong lòng có một loại cảm giác rất quen thuộc, hơn nữa tranh này vẽ cực kỳ sinh động, hiển nhiên người vẽ nên bức tranh này vô cùng có tâm ý, Long Phù Nguyệt ngẩn ra, chợt nhớ tới, đây không phải là chính mình sao! Di, bức họa của nàng tại sao lại ở chỗ này?

Đang nhìn xem văn tự dưới bức họa, kia cũng là một ca khúc:Hô vang dẫn khúc phù vân, đọ kiếm thiên hạ

bạch y nhiễm sương hoaKhi xưa say đắm sắc hoa nồng, trong khoảnh khắc ấy

hồng nhan đẫm lệ chu saCòn nhớ ca khúc phồn hoa sáng yên hoa trong mộng

tựa vai ai mà lòng vương vấnHoàng Hạc lâu trống trải tiêu điều, giữa vùng trời xa lạ

tóc xanh đã sớm bạc màuNăm xưa trót thay lòng dù tình ấy còn ghi khắc

Muốn nối lại hai bờ thuận theo tiếng lòng sai bảo

Nhưng Bích lạc Hoàng tuyền, chốn hồng trần dễ mất khó tìm

Quay đầu lại thì đã trăm nămHồ gương núi biếc mây sa

trước màn tối, giai nhân tô điểm hàng mi

thầm hỏi vì sao quân chẳng vềTình ấy bất quá chỉ là yên hoa sớm tắt

yêu trong ly biệt, rượu chuốc say ngàn chén

chẳng châm đầy một giấc ngủ hồng nhanHoàng hôn tuyết phủ lạnh lùng, sau lần ra đi ấy

người quanh năm cô độc với bi thương

chỉ trách kiếp này tâm bất hốiCánh nhạn khoan thai bay đi lại trở về

chẳng phải vì say đóa trà my nở rộ

mà nợ tình ai một giọt lệ chu sa

(Theo Lâu Nhã Các)

Nét chữ mạnh mẽ hữu lực, rồng bay phượng múa, Long Phù Nguyệt không khỏi nhìn đến ngây người, sâu trong đáy lòng hình như có sợi tơ một bí ẩn nhẹ nhàng được khơi dậy, không hiểu sao, nàng liền muốn rơi lệ. . . . . .

394. Chương 394: Ăn Đậu Hủ Nữa Mình Đã Sắp Biến Thành Đậu Hủ

Nàng lắc lắc đầu, thở dài. Thầm nghĩ: "Đây không phải là bài 'Nước mắt chu sa' sao? Không nghĩ tới người nơi này cũng sẽ biết. Tranh này, toàn ca từ cũng là tân kỳ. Bức tranh đẹp như vậy đều có giá trị cất giữ, không nghĩ tới sẽ bị dán ở trong này. Ai, thật sự là quá hoang phí mà. . . . . ."

Bởi vì Cổ Nhược như dùng Chướng Nhãn pháp, nên thủ vệ binh sĩ cũng không nhìn ra Long Phù Nguyệt cùng nữ tử trên bức họa có bất kỳ chỗ tương tự, hai người thực nhẹ nhàng vào thành.

Ở trong thành đi dạo một hồi, trong bụng Long Phù Nguyệt có chút đói, liền kéo Cổ Nhược chạy vào một tửu lâu.

Cổ Nhược theo lệ thường ăn rau xanh và đậu hủ, vài cái bánh bao, một chén nước trong. Long Phù Nguyệt mấy ngày nay đi theo hắn ăn chay, miệng nhạt đến cực độ rồi. Lúc này cũng nhịn không được nữa, ai oán nói: "Đại sư huynh, ta muốn ăn thịt! Ăn đậu hủ nữa bản thân ta đã sắp biến đậu hủ rồi!"

Lại từ bên hông lấy ra một thỏi bạc lớn lung lay nhoáng lên một cái, cười híp mắt nói: "Không cần lo lắng chuyện tiền nong, trên người của ta có bạc đây."

Nói lên điều này, Long Phù Nguyệt thầm nghĩ trong lòng, ngày nào đó nàng trong lúc vô ý ở trong tay áo sờ mó, lại lấy ra một xấp ngân phiếu, đếm có khoảng hơn vạn lượng.

Nàng mừng rỡ khôn cùng, lúc vừa mới vào thành, nàng liền đến hiệu đổi tiền đổi ra một ít tiền bạc. Lại mua vài món quần áo. Đem quần áo rách rưới trên người ném xuống, hôm nay vào tửu lâu lớn nhất toàn thành này, thầm nghĩ có thể ăn uống no say một chút, lại không nghĩ rằng Cổ Nhược lại là chỉ cần rau xanh đậu hủ, không khỏi oán giận lên tiếng.

Cổ Nhược nhìn nàng một cái, thản nhiên gật đầu một cái: "Ngươi có thể ăn món ăn mặn ."

"Nha!" Long Phù Nguyệt hưng phấn mà nhảy dựng lên, điếm tiểu nhị đưa tới, bao tử chiên giòn, gà tẩm rượu, hoa quả tươi ngân nhĩ, Tôm sốt cà, bốn món ăn mặn, lại có một bình rượu nhẹ , ăn tận hứng.

Tửu lâu từ trước đến nay luôn là chỗ dẫn phát ra tin tức, nơi bát quái tập hợp và phân tán. Long Phù Nguyệt muốn nghe nhiều một chút về tin tức thời đại này, cho nên bọn họ hiện tai đang ngồi ở trong đại sảnh, giờ phút này đúng là giờ cơm, trong đại sảnh tiếng người ồn ào, náo nhiệt vô cùng. Một nam tử có chút thô tục đang nước miếng tung bay bàn luận một tin tức.

"Này , mọi người gần đây có nghe một chuyện chấn động từ kinh thành không ?"

Chuyện chấn động từ kinh thành? Long Phù Nguyệt nhất thời kéo dài lỗ tai.

395. Chương 395: Thật Là Một Đứa Nhỏ Đáng Thương. . . .

Chỉ nghe một hán tử nói: "Ngươi nói chuyện chấn động toàn nước đó là vụ án Cửu vương gia giết vợ sao?"

Vị nam tử thô tục kia gật gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, vị Anh Lạc công chúa kia, ở nước Ngọc Hành nghe nói xinh đẹp như hoa, vốn cùng Cửu vương gia chúng ta đúng là một đôi, nghe nói mấy ngày hôm trước tổ chức hôn lễ long trọng vô cùng. Đây vốn là một chuyện tốt, ngươi suy nghĩ một chút, Ngọc Hành Quốc cùng Thiên Tuyền Quốc chúng ta cường cường liên thủ, còn có quốc gia nào dám khinh thường?"

Bên cạnh một người hán tử cười lạnh nói: "Xinh đẹp như hoa có ích lợi gì? Cô gái này rất bất trinh rồi, không xứng với Cửu vương gia chúng ta, cư nhiên ở ngày cử hành hôn lễ thứ ba tư thông cùng thị vệ, bị Cửu vương gia bắt gặp! Quỷ dị hơn là ngày hôm đó vừa vặn quốc vương nước Ngọc Hành cùng Hoàng đế bệ hạ nước ta cũng đến Vân Vương Phủ thăm,lại vừa vặn đem gian tình của vị Anh Lạc công chúa kia đánh vỡ, Cửu vương gia chúng ta đây chính là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, làm sao chịu được chuyện này? Ngay lập tức liền đem gian phu dâm phụ đánh gục. . . . . ."

"Hắc hắc, nghe nói quốc chủ Ngọc Hành quốc vô cùng đau lòng, nhưng nói không nên lời, bởi vì giận khuê nữ bất trinh, mất mặt xấu hổ, ông ta cũng không còn biện pháp."

"Đúng vậy, đúng vậy đó, khuê nữ gả đi ra ngoài giống như nước đã hất đi, vị công chúa Anh Lạc kia nếu gả cho Vương gia, chúng ta, đó chính là người của Vương gia chúng ta, nàng ta đội một cái sừng lớn cho Vương gia như vậy, đương nhiên là đáng chết . Cửu vương gia giết nàng ta đó cũng là thanh lí môn hộ, vị quốc quân nước Ngọc Hành thì không có cách nào can thiệp . . . . . ."

"Ai, quốc quân nước Ngọc Hành sẽ không cam lòng , chỉ sợ hai nước sẽ vì vậy dấy lên chiến sự."

"Đánh thì đánh! Ai sợ ai! Ngọc Hành quốc lấy một món hàng thối nát như thế đính thân với Vương gia chúng ta, là nam nhân ai chịu nổi chuyện này? Ta ủng hộ Cửu vương gia chúng ta!"

"Đúng! Ta cũng ủng hộ! Đây mới đích thực là hán tử có tâm huyết!"

Đề tài này thật hấp dẫn lực chú ý của nhiều người, rất nhiều khách rảnh rỗi đều duỗi thẳng lỗ tai, gia nhập đề tài này, ngươi một tiếng, ta một tiếng, nói dị thường náo nhiệt.

Long Phù Nguyệt nghe rõ đại khái. Nàng âm thầm bĩu môi: "Thời đại này thật đúng là thời đại nam tôn nữ ti, chỉ cho phép nam tử phong lưu, không cho phép nữ tử vượt tường. Ai, vị Anh Lạc công chúa kia cũng thật là, nếu cùng thị vệ mình có tư tình, tại sao còn muốn gả cho vị Cửu vương gia kia chứ? Chẳng lẽ là cha mẹ ép gả sao? Ai, thật là một đứa nhỏ đáng thương. . . . . ."

396. Chương 396: Cưới Vợ Giết Vợ

Chợt nghe một người thần thần bí bí nói: "Tại hạ còn nghe được một tin tức bí ẩn, nghe nói Cửu vương gia chúng ta cùng vị Anh Lạc công chúa kia thành thân ba ngày, hoàn toàn không hề động phòng, vị Anh Lạc công chúa kia vì quá giận dữ, nên mới bò tường . . . . . ."

"Ai, chuyện hoàng gia ai biết được? Ta nghe nói Cửu vương gia chúng ta cũng có nữ tử âu yếm khác, là một vị công chúa mất nước họ Long, nhìn thấy bức họa treo trên cửa thành kia không? Chính là cô nương đó, nghe nói đó chính là nữ tử họ Long mất tích, Vương gia giống như nổi điên tìm nàng, treo giải thưởng mười vạn lượng hoàng kim a. . . . . ."

"Mười vạn lượng hoàng kim? ! Đây chính là giàu to rồi!" Long Phù Nguyệt há to miệng: "Ai, Vương gia này đúng là khác với người thường, ra tay vô cùng hào phóng. Không nghĩ tới vị nữ tử kia thật ra cùng họ cùng ta, ngay cả tướng mạo cũng không kém nhiều lắm. Hắc hắc, nếu ta giả mạo làm nàng ấy có lẽ cũng có thể giả mạo được, nói không chừng mười vạn lượng bạc sẽ vào tay ta . Ha ha. . . . . ."

Lại suy nghĩ: "Hay là thôi đi, nghe những lời bàn tán của bọn họ, vị Cửu vương gia kia quả thực chính là một sát thần. Trong lòng hắn có thể có nữ tử khác, còn trương cờ trống tìm lớn như vậy, vị Anh Lạc công chúa kia và thị vệ tư thông một chút đã bị hắn giết. Đối với người mình yêu lại là cư xử khác nhau, chỉ cho phép hắn phóng hỏa người khác, không được đốt đèn. Ta quyết định, ta từ giờ trở đi, ta muốn khinh bỉ hắn! Loại nam nhân này tặng cho ta cũng không cần, đại sư huynh tốt hơn. . . . . ."

Tay nàng nâng má, nhìn đại sư huynh đến xuất thần.

Cổ Nhược đương nhiên cũng nghe dân chúng đàm luận, liếc mắt nhìn nha đầu này một cái, thấy nha đầu kia nghe mùi ngon , tuyệt đối không biết mình cũng là nhân vật chính từng ở bên trong diễn qua,

Không khỏi lắc lắc đầu. Chuyện của Long Phù Nguyệt hắn sớm nghe nói một ít. Biết lần này Phượng Thiên Vũ cưới vợ giết vợ tuyệt đối không giống trong miệng dân chúng truyền lại đơn giản như thế, nói không chừng vẫn là mưu kế của Phượng Thiên Vũ . . . . .

Ai, tất cả, tất cả trôi qua cũng đã trôi qua, tiếp tục truy cứu cũng không còn ý nghĩa gì. Nha đầu này nếu lựa chọn con đường này, vậy chứng minh nàng hoàn toàn đã đem vị Cửu vương gia kia quên mất, vẫn là mang theo nàng rời xa mảnh đất thị phi này thôi.

Vừa ngẩng đầu, thấy nha đầu này nhìn hắn một cách thực khó lường, cũng không nói chuyện, làm cho tim của hắn hơi hơi nhảy dựng, hắn chậm rãi ăn xong dĩa rau xanh đậu hủ, đứng dậy, thản nhiên nói: "Đi thôi." Dẫn đầu đi ra ngoài.

397. Chương 397: Vô Cùng Thê Thảm

Long Phù Nguyệt quýnh lên vội bỏ xuống một thỏi bạc lớn lên bàn, khẳng khái nói một câu: "Không cần thối lại." Điếm tiểu nhị ân cần cảm tạ , đuổi kịp bước chân của đại sư huynh . . . . . .Quốc đô của Thiên Tuyền Quốc ,Cửa phủ Quận chúa vẫn tiêu điều trước sau như một .Trong căn phòng Long Phù Nguyệt từng ở qua, trên bàn lần lượt từng bức tranh giấy, mà trên bức tranh giấy đều là cùng một nữ tử. Có xấu hổ, có cười mỉm, có giận tái mặt, có giả vờ giận , đủ loại vẻ mặt, đủ loại tư thế. . . . . Dưới mỗi một bức họa đều đề những dòng chữ, ca từ này đúng là Long Phù Nguyệt từng hát qua. Trí nhớ hắn rất tốt, đem tất cả toàn bộ ghi lại. . . . . .Đêm đã rất sâu rồi, Phượng Thiên Vũ đứng ở trước án thư, còn tiếp tục múa bút vẽ bức tranh, hắn tinh tế vẽ bề ngoài, nữ tử dưới ngòi bút sớm xâm nhập vào cốt tủy của hắn, cho nên mất không nhiều công phu, tướng mạo kia của nàng dưới ngòi bút của hắn trông rất sống động. . . . . .Tiểu hồ ly ghé vào bên cạnh đã ngủ thật say vừa giật mình, mở mắt hồ ly nhập nhèm , thấy hắn vẫn còn đang vẽ tranh, không khỏi hếch miệng lên: "Này , ta nói đầu óc của ngươi có lẽ bị hỏng rồi sao ? Ngươi cứ cắm cúi vẽ một bức lại một bức như thế ? Đáng giá suốt ngày đêm miệt mài vẽ như vậy sao ? Nhiều cửa thành muốn dán như vậy sao? ngươi muốn bao nhiêu bức tranh mới đủ đây? Ai, đáng tiếc thời đại này còn không có thuật in ấn, bằng không in ấn còn nhanh hơn một chút. . . . . ."Dùng móng vuốt nhỏ lại đẩy đẩy một bức họa, miệng chậc chậc vài tiếng: "Không nghĩ tới bức tranh của ngươi lại giống đến như thế , ừm, chữ viết cũng rất đẹp, thật sự là tài năng hoàn mỹ. So với nha đầu kia đẹp hơn nhiều. Có hôm, ta tận mắt thấy nàng viết chữ, chữ viết kia, giống như chó cào ấy. . . . . ."Thân mình Phượng Thiên Vũ hơi chấn động, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nó: "Ngươi thấy được nàng viết chữ sao? Nàng viết chữ ở đâu?"Tiểu hồ ly trong phòng đông trở mình tây tìm, rốt cục ở một góc tìm được một tờ giấy. Thuận tay đưa cho Phượng Thiên Vũ: "Ngươi xem, đây là lúc nàng mới đến quận chúa phủ liệt cho ta thực đơn. . . . . ."Phượng Thiên Vũ nhận lấy, lật ra vừa thấy, mặt trên thật là một ít danh sách cần mua. . . . . Long Phù Nguyệt ở thời điểm hiện đại cho tới bây giờ không từng sử dụng qua bút lông, ở trong này dùng bút lông viết chữ so với Vi Tiểu Bảo không học vấn không nghề nghiệp không mạnh hơn bao nhiêu. Dùng tám chữ đã có thể khái quát: ngã ngiêng ngã ngửa, vô cùng thê thảm.

398. Chương 398: Phượng Thiên Vũ Trả Thù

Phượng Thiên Vũ cẩn thận vuốt tờ giấy kia thật bằng phẳng, ngơ ngác nhìn một hồi, lại cẩn thận cẩn thận ve vuốt, đặt ở trong tay áo. Giống như tờ giấy ấy là vật quý giá nhất xếp vô cùng cẩn thận.Tiểu hồ ly kinh ngạc ở một bên nhìn, bỗng nhiên thở dài một hơi thật sâu: "Biết có ngày hôm nay, lúc trước đừng nên làm! Ai, không nghĩ tới ngươi thật sự là một kẻ si tình. Nhưng đáng tiếc nàng không biết ."Thân mình Phượng Thiên Vũ cứng đờ, cũng không để ý đến nó, tiếp tục vẽ tranh.Tiểu hồ ly nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên thở dài một hơi: "Lại nói tiếp thủ đoạn ngươi đối phó Anh Lạc công chúa cũng quá tàn nhẫn một chút. Lại bị ngươi oan uổng mà chết như vậy. . . . . ."Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Nàng ta từng khiến cho Phù Nguyệt chịu hàm oan không thể phân bày, ta đương nhiên cũng muốn nàng ta nếm thử cảm giác này!"Hai con mắt xanh rờn của tiểu hồ ly nhìn hắn: "Ngươi cưới nàng ta vì trả thù cho Phù Nguyệt?"Phượng Thiên Vũ lạnh lùng thốt: "Cũng không toàn bộ vì trả thù. Nữ tử này tâm địa quá mức ác độc, lại muốn thừa dịp trong khoảng thời gian Phù Nguyệt mất tích này hại chết nàng, chỉ bằng điểm này, ta đã không thể để cho nàng ta sống trên cõi đời này! »Tiểu hồ ly vỗ một cái bờ vai của hắn: "Lão huynh, ngươi cũng đủ ác độc. Trước đồng ý hôn sự người ta, làm cho vị Anh Lạc công chúa kia vui sướng đến suýt nữa bay ngay lên trời. Cưới người ta vào cửa xong, về sau lại chẳng quan tâm tới nữa, hoàn toàn không cùng người ta chung phòng. Cuối cùng còn thiết kế cạm bẫy đem nàng ta cùng vị thị vệ kia lột xiêm y, nhốt lại cùng nhau, sau đó kêu một đám người tới bắt gian như vậy. . . . . Chậc chậc, độc kế này thật đúng là thiên y vô phùng* (không kẽ hở),làm cho quốc chủ nước Ngọc Hành đến đây câm miệng, ngậm bồ hòn mà im. . . . . Ngươi thật không phải người tốt! »Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Ta cho tới bây giờ chưa nói ta là người tốt, có chút kế sách ban đầu ta chẳng qua khinh thường không thèm sử dụng, cũng không phải sẽ không sử dụng! Ngày đó bọn họ dùng độc kế hãm hại Phù Nguyệt, làm hại nàng hết đường chối cãi, ta đây cuối cùng chỉ vì nàng lấy lại công đạo mà thôi. Vốn ta là vì Phù Nguyệt, nên muốn tạm thời buông tha bọn họ, nhưng bọn họ chẳng qua lại không biết thân phận, ép ta quá đáng. Đây là chính nàng ta tự tìm chết, cũng không thể trách ta."Tiểu hồ ly hếch miệng lên: " Nhưng ngươi thật ra báo thù rồi, và ngươi cũng nhắm trúng lão hoàng đế tức giận, không phải cũng đem ngươi cách chức mấy cấp, từ Thân vương trực tiếp biến thành Quận Vương rồi, ngay cả ấn soái cũng đoạt của ngươi. . . . . ."

399. Chương 399: Mây Núi Sầu Thương Nhớ, Lá Xa Cành Buồn Thương

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Ngươi nghĩ rằng ta bây giờ còn cần cái chức Thân Vương hèn mọn ấy sao? Nếu như không phải là vì tìm kiếm Phù Nguyệt, ngay cả chức Quận Vương này ta cũng không muốn làm . Về phần ấn soái như lời ngươi nói, Đại gia đã sớm không muốn chấp chưởng rồi! Bất quá, chuyện này chỉ sợ lại không phải do ta. . . . . Ai!"

Nói chuyện thì nói , một bức tranh lại một bức tranh lần lượt vẽ xong xuôi. Lần này họa lên cũng là đề một hàng thơ ca.

Dòng nước nhẹ chảy xuôi

Chim yến tìm về tổ

Mây núi sầu thương nhớ

Lá xa cành buồn thương

Núi rừng xa cách trở

Người đi muôn trùng xa

Nhớ thương sầu lẻ bóng,

Hồn lãng đãng ngu ngơ

Hoa tàn trôi theo nước

tình đã cách từ đây

Suối còn vương hơi thở,

Hồn cách trở từ đây…….

Hình dáng bức họa này tựa như lúc Long Phù Nguyệt tức giận, hắn kinh ngạc nhìn, trong lòng bỗng nhiên âm thầm thở dài một hơi: "Phù Nguyệt ơi Phù Nguyệt, chỉ mong trời thương, cho nàng có thể nhìn thấy những bức họa này có lẽ nàng sẽ cảm nhận được chân tình của ta, sẽ trở về tìm ta. . . . . ."

Bất tri bất giác, sắc trời đã sáng trắng, Phượng Thiên Vũ buông bút, đang muốn đi nghỉ ngơi một lát, chợt nghe bên ngoài đại môn bị khua ầm ầm.

Hắn khẽ nhíu nhíu mày, mở đại môn, bên ngoài là một đại đội thị vệ, khôi giáp sáng ngời, cầm đầu đúng là thủ hạ trước đây của hắn Đại Tướng Trương Vân Long.

Hắn dùng một cánh tay còn lại giơ lên một miếng vải màu vàng, bên cạnh một thái giám tuyên đọc thánh chỉ: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nước Ngọc Hành phát binh xâm chiếm lãnh thổ Thiên Tuyền Quốc ta, Bắc Vũ Quận Vương Phượng Thiên Vũ lập tức khôi phục nguyên chức, nắm giữ ấn soái xuất chinh, không được chậm trễ. . . . . .

Trương Vân Long lệ nóng đoanh tròng, đem gói màu vàng kia giơ cao khỏi đỉnh đầu, dâng cho Phượng Thiên Vũ, Phượng Thiên Vũ không cần nhìn cũng biết, gói màu vàng kia chính là ấn soái. . . . . .

****

Trong nháy mắt thời gian đã qua hai năm.

Hai năm thời gian nói dài cũng không dài lắm, lại đủ để thay đổi thật nhiều chuyện.

Thiên Tuyền quốc cùng Ngọc Hành quốc trận chiến này ước chừng đánh hai năm.

Vô số dân chúng tại giữa dòng chiến dịch không nơi yên ổn để sống, vô số quân tốt làm oan hồn trên chiến trường . . . . . .

Phượng Thiên Vũ cho tới bây giờ không đánh qua trận nào khó giải quyết như vậy, Ngọc Hành quốc cùng Thiên Tuyền Quốc thực lực tương đương, còn nguyên soái đối phương cũng là người rất có mưu lược, khi con bài của hắn chưa lật hé ra, thật sự làm Phượng Thiên Vũ gặp phải vài lần khốn đốn, một lần suýt nữa đã lấy mạng của hắn, trên người có rất nhiều vết thương.

400. Chương 400: Trong Lòng Lại Như Là Thiếu Thốn Một Góc Thật Lớn

Phượng Thiên Vũ cho tới bây giờ không đánh qua trận nào khó giải quyết như vậy, Ngọc Hành quốc cùng Thiên Tuyền Quốc thực lực tương đương, còn nguyên soái đối phương cũng là người rất có mưu lược, khi con bài của hắn chưa lật hé ra, thật sự làm Phượng Thiên Vũ gặp phải vài lần khốn đốn, một lần suýt nữa đã lấy mạng của hắn, trên người có rất nhiều vết thương. Nhưng mà hắn rốt cuộc không hổ mang danh hiệu Chiến thần bất bại kia, rất nhanh chóng đã nắm được từng nhược điểm của người nọ trên chiến trường, lập tức hành quân trở nên thiên biến vạn hóa, một đường từ biên cảnh đuổi đến quốc đô của Ngọc Hành quốc.

Khi hắn cuối cùng đem chiến kỳ cắm lên phía trên hoàng cung nước Ngọc Hành, thời gian đã qua hơn hai năm.

Hoàng đế nước Ngọc Hành suất lĩnh văn võ bá quan, đi chân trần ra đầu hàng, không khôi không giáp.

Hai năm chiến mã chinh chiến, Phượng Thiên Vũ đã có thêm vài tia trầm ổn, nhưng trong đôi mắt tà mị cũng nhiễm thêm nhiều phần sát khí khát máu, nhẹ nhàng liếc mắt đảo qua một cái, đã làm mọi người sợ hãi.

Ngày thành phá, Phượng Thiên Vũ thay quần áo chiến bào, lại mặc vào bộ áo trắng kia, ở một bờ sông nhỏ ngồi ước chừng cho tới trưa. Ai cũng không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy khi hắn trở về, trong đôi mắt khó nén mỏi mệt cùng tịch mịch cô đơn nói không nên lời . . . . . .

Rõ ràng là đắc thắng khải hoàn . Nhưng trong lòng lại như là thiếu thốn một góc thật lớn, rốt cuộc không tìm trở lại được. . . . . .

So với Phượng Thiên Vũ gió tanh mưa máu, Long Phù Nguyệt hai năm qua lại trôi qua phi thường thuận buồm xuôi giò, Cổ Nhược dù sao cũng là một Vu sư, một thân vu thuật kinh người, ở nước Khai Dương đương nhiên chiếm được trọng dụng, được phong làm nhất đẳng đại vu sư, vì mượn sức Cổ Nhược, hoàng đế nước Khai Dương nhận Long Phù Nguyệt làm nghĩa muội , Long Phù Nguyệt trở thành một vị quận chúa chân chính.

Cổ Nhược lại dạy cho Long Phù Nguyệt một ít Vu thuật, bởi vì nội công nàng nông cạn, tu luyện Vu thuật đương nhiên cũng không thể là cao thâm . Nhưng cũng có thể đủ để dọa người, để cho Long Phù Nguyệt có thể khoe khoang một phen.

Duy nhất làm cho nàng khó chịu là, Cổ Nhược tuy rằng có vẻ sủng ái nàng, nhưng vẫn luôn lạnh như băng , giống khối băng lớn cứng nhắc không chút ấm áp. Đối đãi nàng giống như huynh, lại như cha, chỉ là không giống tình nhân. Làm cho nàng muốn làm nũng cũng phải nhìn sắc mặt hắn. . . . . .

Hơn nữa hành tung Cổ Nhược rất quỷ dị kì bí, thường hay mất tích một thời gian, làm cho nàng muốn tìm cũng tìm không thấy. . . . . .

Hỏi hắn, nhưng hắn chỉ là cười nhẹ, vỗ vỗ đầu của nàng, bảo nàng bớt lo chuyện người khác đi.

Dù sao hắn mất tích cũng gần mất tích bảy tám ngày, thường xuyên như thế, Long Phù Nguyệt cũng lười hỏi.

401. Chương 401: Ai Cưới Ngươi Vậy Cũng Thật Có Phúc

Long Phù Nguyệt thông minh mỹ mạo, người vừa thẳng thắn lại đáng yêu, lại là người ở bên cạnh Cổ Nhược đại vu sư, trong hai năm này nam tử quay chung quanh ở bên cạnh nàng cũng là thật không ít.

Trong đó bao gồm hai vị Vương gia nước Khai Dương, Dương Côn Vũ cùng Dương Cẩn Hiên, bọn họ là bào đệ của hoàng đế nước Khai Dương, địa vị tối cao, một người ôn nhuận như ngọc, một người buồn cười hài hước, sau khi cùng Long Phù Nguyệt gặp mặt qua vài lần, hiện đang ở phủ đệ của Cổ Nhược—— Khách quen của Vấn Thiên quán .

Cổ Nhược lại mất tích ba ngày .

Long Phù Nguyệt chán đến chết, liền cùng hai huynh đệ họ Dương đi đến vùng dã ngoại chơi thả diều.

Lúc đó đúng là mùa xuân, gió mát, bầu trời trong xanh , cảnh trí vui vẻ.

Ba người thả diều nửa ngày, đều có chút mệt mỏi, mắt thấy sắc trời dần dần tối xuống. Long Phù Nguyệt liền đề nghị làm một buổi tiệc dã ngoại.

Hai vị Vương gia kia ước gì có thể cùng nàng ở bên cạnh thêm một lát, lại một lát, vui vẻ đáp ứng, hai người bọn họ mặc dù là công tử, cũng biết một chút công phu quyền cước, khinh công tốt, tài bắn cung không tồi.

Long Phù Nguyệt nhặt được một ít củi đốt, hai người bọn họ cũng làm vài món ăn thôn quê, lại có hai con thỏ cùng hai con gà rừng.

Hai người săn thú tuy rằng trong nghề, nhưng rốt cuộc vốn là công tử sống an nhàn sung sướng, hoàn toàn chưa đến qua phòng bếp, càng khỏi nói đến việc nấu nướng các món ăn thôn quê .

Nhiệm vụ nấu nướng các món ăn thôn quê này đương nhiên là tin tưởng ở trên người Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt cười hì hì nói: “Ta nướng món Gà cái bang cho các ngươi nếm thử.”

Lấy chủy thủ trong người ra, đem con gà rừng lấy nội tạng ra, cũng không nhổ lông, dùng nước cùng một nắm đất sét bao xung quanh chú gà, đặt trên lửa nướng . Nướng được một lúc, từ đám đất sét bốc lên mùi hương thơm ngào ngạt, đợi đến khi lớp đất bao bên ngoài con gà nứt ra, lông gà cũng theo lớp đất mà rơi theo, thịt gà trắng noãn, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Nàng lại từ trong lòng lấy ra một ít giấy dầu bao lại, đem một ít bột phấn rắc lên mặt trên, vừa xoay vừa nướng, không lâu sao, da gà vàng óng ánh hiện ra, hương khí nồng đậm, thấm vào chóp mũi.

Long Phù Nguyệt thuận tay đem con gà kia xé thành ba mảnh, cấp hai người kia mỗi người một mảnh, mình cũng bắt đầu ăn.

Hai vị Vương gia kia cho tới bây giờ chưa ăn quá món ăn thôn quê như vậy, nhận lấy nếm thử, không khỏi bật ngón tay cái tán thưởng. Nhìn về phía Long Phù Nguyệt trong ánh mắt càng nhiều thêm một phần ái mộ.

Trong đôi mắt ôn nhuận của Dương Côn Vũ lộ ra một chút ánh sáng ái mộ, khẽ cười nói: "Phù Nguyệt, không nghĩ tới nàng còn có một tay trù nghệ thật tốt, ai cưới được nàng cũng thật có phúc."

402. Chương 402: Nàng Đối Với Hai Người Bọn Họ Hoàn Toàn Không Có Cảm Giác.

Dương Cẩn Hiên cũng làm một cái mặt quỷ, nói : "Phù Nguyệt, nàng nên gả ột người trong hai huynh đệ chúng ta là được. Ha ha. . . . . ."

Hắn vẫn chưa ha ha xong, Long Phù Nguyệt tay dùng một khúc gỗ cạnh đó gõ một cái vào đầu của hắn: "Nói nhăng cuội gì đấy? Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, ta mới không lấy chồng làm Vương gia đâu."

"Vì sao?" Mặt Dương Cẩn Hiên đau khổ, nửa thật nửa giả : " Huynh đệ chúng ta đây chẳng phải là không có cơ hội? Ngươi muốn gả cho ai?"

Muốn gả cho ai? Long Phù Nguyệt sửng sốt, trong đầu hình như có một cái bóng dáng màu trắng chợt lóe lên, trong tim dấy lên một trận đau nhức không hiểu, nàng muốn bắt cái bóng kia lại để nhìn xem, lại thấy không rõ lắm. Nháy mắt không thấy.

Nàng lắc đầu, lại lắc đầu: "Con bà nó, người kia không phải là tình nhân trong mộng của ta chứ? Tại sao thường thường ở trong đầu ta chớp động? Ừm, một thân áo trắng, chẳng lẽ là đại sư huynh? Ha, hay là trong tiềm thức ta thích là đại sư huynh? Nhưng đại sư huynh giống như một tòa băng sơn, che như thế nào cũng không nóng. . . . . ."

Nói đến điều này , Long Phù Nguyệt cũng có chút ủ rũ.

Nàng lúc trước vừa mở mắt ra, nhìn qua chính là đại sư huynh, nên cho là hắn chính là vai nam chính định mệnh ban ình, cho nên tốn sức lực truy hắn.

Cho tới bây giờ đã sắp hai năm, lại không hề có một chút tiến triển, chỉ dừng lại giai đoạn nhỏ bé.

Điều này làm cho nàng thực uể oải, nhưng mà nàng thật ra chưa hoàn toàn đánh mất tin tưởng, dù sao Cổ Nhược trời sanh tính đạm mạc lạnh như băng, người khác đừng mơ tưởng gần hắn trong vòng ba thước, mà chính mình không chỉ có thể đứng khi bên cạnh hắn, có đôi khi thậm chí có thể ôm hắn. Nhưng thân mình hắn cũng lạnh như băng ngàn năm. Đông lạnh làm nàng phát run.

Cho nên hai năm qua, số lần nàng bổ nhào vào trong lòng ngực của hắn rất hạn chế, đại bộ phận đều bị ánh mắt hắn làm đóng băng trở về, ngoan ngoãn khi đứng vững bên cạnh hắn. . . . . .

Hai vị Vương gia thấy nàng bỗng nhiên xuất thần, Dương Cẩn Hiên vươn một bàn tay ở trước mắt nàng lung lay qua lại: "Ê, hoàn hồn . Ta nói Phù Nguyệt, ngươi cũng quá thích như đi vào cõi thần tiên mơ mộng

quá nhỉ? Tốt xấu gì cũng có hai đại soái ca chúng ta ở trong này, ngươi nhớ mong đến nam nhân khác là không được đâu?"

Long Phù Nguyệt vỗ trên tay hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cười hì hì nói : "Ta chỉ xem hai người là bằng hữu, cũng không có ý định gì cả, đừng nghĩ sai lệch. . . . . ."

Long Phù Nguyệt cùng hai người cũng chung sống một thời gian, ở trong mắt của nàng, đã đem bọn họ trở thành bằng hữu, có thể cùng nhau chơi đùa cùng nhau náo loạn, nhưng là nếu tiến thêm một bước cũng là tuyệt đối không có khả năng, nàng đối với hai bọn họ hoàn toàn không có cảm giác. . .

403. Chương 403: Sát Khí Thật Nặng!

Cười cười nói nói , Long Phù Nguyệt tiếp tục nướng hai con thỏ, ánh đỏ rực rỡ của ngọn lửa làm sáng bừng lên khuôn mặt của nàng, hai mắt nàng như sao, khóe môi mỉm cười, tướng mạo của nàng không phải xinh đẹp nhất , lại luôn luôn làm cho người ta cảm giác hai mắt tỏa sáng . . . . . .

Ánh trăng lên cao, ngọn gió đêm thổi nhè nhẹ, Dương Côn Vũ chỉ cảm thấy tâm thần đều say, từ trên lưng rút ra một cây sáo, thổi lên.

Tiếng sáo trong sáng, ở trên sườn núi quanh quẩn.

Dương Cẩn Hiên cười nói: " Tiếng sáo của nhị ca ta ở Khai Dương quốc đây chính là số một , nhưng bình thường không dễ dàng nghe được, hôm nay nhờ hồng phúc của nàng, ta vừa ăn no vừa sướng tai."

Một khúc nhạc vừa thổi xong, Long Phù Nguyệt hì hì cười nói: "Các ngươi muốn nghe ta ca hát hay không?"

Hai mắt Dương Côn Vũ tỏa sáng, trong đôi mắt ôn nhuận tràn đầy ý cười: "Tốt, nàng tới hát, ta tới hòa nhịp. Không biết nàng hát cái gì?"

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn ánh trăng treo cao trên bầu trời, cười híp mắt nói: "Ta hát ' Minh Nguyệt bao lâu có ' đi.

Minh Nguyệt bao giờ có

Nâng cốc hỏi trời xanh

Không biết thiên cung

Xưa nay ra sao

Ta muốn theo gió trở lại

Lại sợ quỳnh lâu điện ngọc

Chỗ cao không tránh lạnh

Múa lên thanh ảnh

Nào giống ở nhân gian

Chuyển lầu đỏ

Hạ cửa lụa

Soi không ngủ

Không ưng thì ghét

Bao giờ thì lại bắt đầu

Người có thăng trầm

Trăng có âm tình tròn khuyết

Việc tình khó tròn vẹn

Chỉ mong người dài lâu

Ngàn dặm cộng thiền quyên

Dương Côn Vũ nghe thấy ngây người, cây sáo ở bên miệng thử vài âm điệu, đến đoạn thứ hai rốt cục đuổi kịp. Tiếng sáo hòa cùng tiếng ca, ở trong gió đêm đong đưa. . . . . .

Sát khí gần như bỗng nhiên xuất hiện, vừa xuất hiện liền giống như đột ngột từ trên trời rơi xuống mà đến.

Sát khí thật nặng!

Cùng với sát khí nặng nề, một tiếng sáo tinh tế chậm rãi truyền tới, tiếng sáo này cực kì trong trẻo, lại cực kì thanh nhã, như một luồng suối mát lạnh chậm rãi thấm vào tâm hồn người, đã đem tiếng sáo của Dương Côn Vũ hoàn toàn áp chế đi xuống.

Thân mình Dương Côn Vũ chấn động, bỗng nhiên wow một tiếng phun ra một búng máu . Rốt cuộc thổi không được nữa.

Tiếng sáo kia rõ ràng cực bình thản, nhưng Dương Cẩn Hiên lại cảm thấy bị áp chế thở không được . Hắn mạnh mẽ nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng: “Ai?”

Tiếng sáo rất quen thuộc ! Trong lòng Long Phù Nguyệt bỗng nhiên có một loại cảm giác quái dị, luống cuống tay chân nhảy dựng lên, nhìn chung quanh.

404. Chương 404: Ta Tìm Nàng Thật Cực Khổ

Cách bọn họ cách đó không xa, trên một ngọn cây đại thụ, một người phiêu phiêu đứng đó.

Một thân áo trắng ở trong gió tung bay. Giống như tiên nhân đứng ở nơi đó. Lại thấy ngọn cây những cành lá rung rinh ở trong gió, người này đứng ở trên lại vững vàng vô cùng.

Dung mạo tuyệt mỹ, đôi mắt màu lam giống như biển rộng trên thế giới khó lường nhất, thâm thúy mà đẹp rực rỡ, tản ra tia sâu kín giống như hào quang băng tuyết .

Trên mặt có vẻ cô đơn cùng tiều tụy, tay đè sáo nhỏ, đang thổi.

Huynh đệ Dương thị cả kinh giật mình chấn động, đây là nam nhân hay là nữ nhân? Là thần tiên hay là yêu quái?

Bọn họ tự hỏi võ công đã xem là không thấp, nhưng cùng người trước mắt này so sánh, quả thực là không thể so sánh nổi. Chỉ cần đứng ở ngọn cây cao nhất này, bọn họ luyện hai mươi năm nữa cũng không đạt được cảnh giới này.

Long Phù Nguyệt lại giật mình chấn động: “Wow, thật khá MM! Vừa lạnh lùng lại thật đẹp, so với Đông phương Bất Bại còn hơn cả Đông Phương Bất Bại. . . . . .”

Nàng đối với tiếng sáo này thật ra không có cảm giác gì, lại nhìn huynh đệ Dương thị, hai người này thế nhưng hai má đỏ như lửa, theo tiếng sáo hoa chân múa tay vui sướng . Nhưng thần sắc trên mặt lại hoảng sợ vạn phần, tựa hồ là bị tiếng sáo thao túng, muốn ngừng ngừng không được .

Long Phù Nguyệt chấn động, bỗng nhiên nhảy dựng lên, kêu to: “Ngừng! Ngừng! Đừng thổi nữa!”

Tiếng sáo run lên, rốt cục dừng lại.

Lại nhìn huynh đệ Dương thị, như là đã đánh một trận đánh ác liệt, tay chân tất cả đều bủn rủn đổ sụp xuống.

Dương Côn Vũ không đứng thẳng được, lay động một cái, suýt nữa té ngã. Long Phù Nguyệt cuống quít vừa đỡ, không ngờ ngón tay vừa mới chạm vào nửa thân mình Dương Côn Vũ. Dương Côn Vũ liền kêu to một tiếng, toàn bộ thân mình tựa hồ bị một luồng ngoại lực kéo bay ra ngoài.

Bùm một tiếng ngã ở trên cỏ, rơi đầu hắn choáng váng hoa mắt , suýt nữa đã ngất đi.

"Gặp quỷ! Côn Vũ, ngươi không sao chứ?"

Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên, muốn chạy qua nhìn xem là chuyện gì xảy ra, nhưng đầu suýt nữa tấn công vào trong lòng một người.

May mà hai năm qua khinh công của nàng đã có chút tiến triển, đúng lúc sát ở bước chân, đang muốn ngẩng đầu nhìn xem là ai không có mắt như vậy, nhưng không ngờ thấy hoa mắt, bên hông căng thẳng, đã bị kéo vào trong lòng một người.

Chỉ nghe bên tai một thanh âm trầm thấp thở dài một tiếng: "Phù Nguyệt, ta tìm nàng thật cực khổ!"

Thanh âm này ấm áp mà hơi khàn khàn, còn mang theo một tia hơi run rẩy.

405. Chương 405: Vừa Nhắm Mắt Lại, Toàn Là Hình Bóng Của Nàng

Thanh âm này trầm thấp mà hơi khàn khàn, còn mang theo một tia hơi run run.

Thân mình Long Phù Nguyệt nhất thời cứng đờ, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi một tiếng thét chói tai: "Nàng là người hay là quỷ?"

Người đang ôm nàng dĩ nhiên là người vừa rồi đang đứng trên ngọn cây!

Cây kia cách bọn họ có khoảng vài chục trượng, mà cây kia cũng cao đến mấy trượng , tại sao chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, người này đã đến trước mắt mình rồi?

Không phải là lệ quỷ chứ? ! Nha, không nghĩ tới lệ quỷ cũng có thể xinh đẹp như vậy. . . . . .

"Di, đợi chút! Hắn gọi chính mình là ' Phù Nguyệt ', nói như vậy là biết mình sao? Không đúng, nếu trước kia mình đã từng thấy kiểu người xinh đẹp yêu nghiệt như vậy nhất định sẽ có ấn tượng . . . . . ." Trong nháy mắt, trong đầu Long Phù Nguyệt hiện lên vô số nghi vấn loạn thất bát tao.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, bật thốt lên hỏi một câu: "Ngươi là ai?"

Chỉ như vậy, một câu hỏi vô cùng đơn giản, nhưng người nọ lại giống như đã trúng một đòn thật mạnh, thân mình hơi hơi lay động, trên gương mặt khuynh quốc khuynh thành nháy mắt trở nên trắng bệch giống như giấy. Một đôi mắt sâu như biển buồn bã: "Nàng. . . . . Nàng thật sự không biết ta?"

Long Phù Nguyệt cẩn thận nhìn hắn: "Tỷ tỷ, ta và ngươi không quen a, tỷ tỷ nhận lầm người rồi. . . . . ."

Tỷ tỷ? ! Trong đôi mắt người nọ hình như có ánh sáng hiện lên, nha đầu kia mỗi lần cùng hắn mới gặp tựa hồ cũng luôn nhận sai giới tính của hắn. . . . . .

Nàng thế nhưng thật sự không biết mình rồi!

Tuy rằng sớm có chuẩn bị tư tưởng này, nhưng chợt nghe đến một câu này của nàng, như trước vẫn làm cho hắn khiếp sợ không thể tự kiềm chế.

Đã quên, đã quên, nàng thật sự đã đem hắn quên mất!

Sung sướng cùng vui vẻ, tất cả ngọt ngào trong dĩ vãng, từng tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn, từng có những khoảnh khắc ngọt ngào. . . . . Ở trong đầu của nàng thế nhưng một chút cặn cũng không còn lưu lại, nàng đã hoàn toàn quên mất hắn !

Thế giới toàn bộ đều yên tĩnh trở lại, toàn bộ thành một mảnh hư không, sau đó, hắn nghe được thanh âm của cái gì đó vỡ vụn, kế tiếp, là vết đau như đao cắt từ trái tim của hắn.

Bi thương nháy mắt dâng đầy trái tim, trong khoảnh khắc đưa cả trái tim hắn thổi quét đi, giống như bị người ta từng đao từng đao chém xuống, cái cảm giác tuyệt vọng cùng vô lực gần như đưa hồn phách hắn cũng cấn nuốt hầu như không còn.

Hai năm, suốt hai năm, hắn suốt đêm không có cách nào ngủ say, vừa nhắm mắt lại, liền hiện ra chính là hình bóng của nàng .

406. Chương 406: Giống Như U Hồn Phiêu Đãng Chung Quanh

Ở trên chiến trường hắn làm gương cho binh sĩ, đấu tranh anh dũng, càng nguy hiểm hắn càng xuất hiện ở nơi đó, cố tình là muốn đánh thắng trận, kỳ thật ở chỗ sâu nhất trong nội tâm còn có một ý tưởng cam chịu, muốn cứ như thế mà chết trận sa trường để quên đi, đó cũng coi như một loại giải thoát. . . . . .

Hắn không dám để cho bản thân có một khắc rảnh rỗi, chỉ sợ nỗi tương tư khắc cốt ghi tâm sẽ tra tấn mình điên mất.

Đánh xong thắng trận, hắn khải hoàn trở về, trong lòng cũng không hề có một chút vui sướng, nếu có chính là làm sao cũng lấp không được chỗ trống vắng quạnh hiu. . . . . .

Hai năm qua, hắn không thời khắc nào ngừng tìm kiếm nàng. Phái đi ra nhân mã một đám lại một đám, nhưng Long Phù Nguyệt lại giống như đã biến mất trên nhân gian này. Làm cho hắn vô luận tìm như thế nào cũng tìm không gặp.

Đánh giặc xong trở về, hắn liền không để ý phụ hoàng ngăn trở, bắt đầu dạo chơi tứ hải, một mình giống như u hồn phiêu đãng chung quanh, đem những địa phương lúc trước cùng Long Phù Nguyệt đã từng đi qua cũng đều đi lại một lần, nhưng , làm thế nào cũng không có bóng dáng của Long Phù Nguyệt. Làm sao cũng không có thanh âm của nàng. . . . . .

Lúc phiêu bạc đến gần sa mạc phụ cận, hắn chợt nhớ tới đại sư huynh còn tại nước Diêu Quang, đại sư huynh Vu thuật kinh người, có lẽ huynh ấy có thể sẽ suy tính ra Long Phù Nguyệt hiện nay ở phương nào.

Ôm chút hi vọng nhỏ bé này, hắn lại tiến vào sa mạc, nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng đã tới nước Diêu Quang, lại hay được tin tức đại sư huynh sớm rời khỏi Diêu Quang quốc .

Không có biện pháp, hắn đành phải trở về, phái vô số thám tử đi tìm hiểu. Rốt cục nghe được một tin tức. Nói Khai Dương quốc hai năm trước có một vị đại vu sư trẻ tuổi mới tới, vu lực kinh người. Rất được hoàng đế Khai Dương quốc trọng dụng.

Hắn đoán, người nọ hẳn là đại sư huynh không thể nghi ngờ, vì thế, hắn liền không ngừng nghỉ chạy đến nơi này .

Hắn bởi vì cải trang vi hành, cũng không mang binh sĩ, cho nên trong nước Khai Dương cũng không có ai biết.

Hắn vốn định hỏi thăm tin tức đại sư huynh. Nhưng không ngờ trong lúc vô ý nhưng lại nghe được, bên người đại vu sư có một tiểu nha đầu, mà tiểu nha đầu kia được hoàng đế Khai Dương phong làm quận chúa, quan trọng hơn là, tiểu nha đầu kia cũng tên là Long Phù Nguyệt!

Không ai có thể hình dung nổi vui mừng hoan hỉ như điên cuồng cùng với nhịp tim đập dồn dập như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, không nói hai lời, liền xông thẳng đến Vấn Thiên quán, đến đó mới biết được, đại vu sư hoàn toàn không có ở đó, mà Long Phù Nguyệt quận chúa lại cùng hai vị Vương gia đi ra ngoài hóng gió.

Hắn đoán chừng ba người bọn họ hẳn là ngay tại ngoại ô không xa.

407. Chương 407: Ta Cũng Không Phải Bách Hợp*. . .

Cho nên hắn liền vận dụng khinh công thượng thừa bắt đầu tìm kiếm chung quanh trong phạm vi ba mươi dặm ở ngoại ô…

Hắn tìm nàng gần như phát điên, lại không nghĩ rằng nàng đang ở chỗ này cùng hai người nam nhân nhàn nhã nướng thức ăn, thổi sáo ca hát!

Không ai có thể hình dung trong tích tắc chợt vừa thấy nàng , hắn kích động suýt nữa ngất đi, bắt lấy đại thụ bên cạnh, móng tay nhập vào thật sâu bên trong thân cây.

Khinh công của hắn tuyệt thế vô song, hắn đến gần bọn họ, ba người kia cũng không hề phát giác gì. Vẫn như cũ là vừa ăn vừa nói đùa cười.

Hắn nhìn thân ảnh quen thuộc kia, không hiểu sao lại cảm thấy một tia e sợ, nhất thời lại không muốn tiến lên, chỉ đứng ở đỉnh cây si ngốc nhìn nàng. . . . . .

Hai năm rồi! Hai năm rồi! Long Phù Nguyệt, nàng có biết, ta tìm nàng tìm đến phát điên rồi không?

Ánh mắt của hắn điên cuồng mà cắn nuốt nàng, không buông tha nhất cử nhất động của nàng, giống như bù trừ cho nỗi khổ tương tư hai năm…

Thân thể nàng đẫy đà hơn, da thịt mềm mại hơn, mặt mày sáng sủa. Nhưng nàng vẫn là Phù Nguyệt của hắn như cũ, Oa nhi của hắn.

Nhìn thấy nàng không tim không phổi cùng hai người nam nhân kia nói đùa, tim của hắn từng đợt quặn đau. Đố kỵ như bài sơn đảo hải áp lại đây, làm cho hắn nắm chặc quyền, móng tay hãm sâu trong thịt.

Hắn lại nghe đến tiếng hát của nàng, hắn giận nam tử kia lại giúp nàng đệm nhạc! Ngọn lửa ghen tị rốt cuộc ép không được, sát khí cũng không thể che hết, hắn rút ra sáo nhỏ đệm nhạc thay nàng.

Nội lực của hắn kinh người, đã đến cảnh giới thu phát tùy tâm, hơn nữa có thể thông qua tiếng nhạc muốn công kích ai liền công kích người đó, huynh đệ Dương thị không đề phòng liền bị tiếng sáo của hắn đả thương.

Nếu không có một tiếng thét chói tai của Long Phù Nguyệt, huynh đệ Dương thị chỉ sợ sẽ chết dưới tiếng sáo của hắn.

Nhưng, nàng lại thật sự không biết hắn rồi! Lại còn gọi hắn là 'tỷ tỷ!'.

Phượng Thiên Vũ chỉ cảm thấy trái tim của mình tựa hồ lại bị xé mở máu chảy đầm đìa. Một ngụm máu tươi xông tới, lại bị hắn mạnh mẽ nuốt trở vào.

Không sao, không sao, đã quên cũng không cần vội, rốt cục hắn lại tìm được nàng rồi, lúc này đây, dù hắn chết cũng sẽ không buông tay lần nữa!

Nhìn đôi mắt nàng lo sợ không yên, trong tròng mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một tia sáng khó lường: "Nha đầu, ta và nàng đánh cược, thế nào?"

"Cược, đánh cược gì? Ừm, cái kia, ngươi buông ta ra trước , ngươi ôm ta như vậy, rất… rất kì lạ, ta cũng không phải bách hợp…"

408. Chương 408: Ngươi Là Tên Háo Sắc, Buông Nàng Ra

"Cược, đánh cược gì? Ừm, cái kia, ngươi buông ta ra trước , ngươi ôm ta như vậy, rất… rất kì lạ, ta cũng không phải bách hợp…"

Ôm ấp này quen thuộc quá, làm cho nàng có một loại xúc động muốn rơi lệ không hiểu được, nàng lắc đầu, lại lắc đầu, không dám nhìn đôi mắt đầy mị hoặc kia: "Buông, ngươi buông. . . . . Có chuyện gì từ từ nói."

"Thả nàng ra?" Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút đau đớn, khóe miệng lại dấy lên một nụ cười có chút tà mị : "Nàng đáp ứng cùng ta cược, ta liền thả nàng ra."

"Được, được, ta cược!" Hơi thở Long Phù Nguyệt có chút dồn dập. Bị một đại mỹ nữ ôm vào trong ngực như vậy, nàng có xúc động muốn chảy máu mũi: "Đánh cuộc gì đây?"

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Cược ta là nam nhân hay là nữ nhân, nàng không phải gọi ta tỷ tỷ sao?"

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, nhìn hắn một cái, tiểu mỹ nhân này đẹp đến kinh thiên động địa. Nhất định là nữ nhân. Còn cần đánh cá sao?

Long Phù Nguyệt hồ nghi nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: "Ngươi không phải là bất nam bất nữ chứ?"

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ nhất thời tối sầm, một ngón tay bạch ngọc nâng cằm của nàng lên, trên mặt là nụ cười tà mị, thấp giọng ở bên tai nàng nói: "Ta sẽ cho nàng tùy tiện kiểm tra."

Mặt Long Phù Nguyệt bất chợt đỏ ửng, nàng nóng lòng rời khỏi vòng ôm ấp của người này, có muốn hay không muốn cũng gật đầu: "Được rồi, được rồi, ngươi nói trước đánh cuộc là cái gì?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Nếu như ta là nữ nhân, ta cưới nàng. Nếu như ta là nam nhân, nàng gả cho ta."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm. Đây—— Đây không phải giống nhau sao! Không công bằng! Cái này sao gọi là đánh cược chứ?

Huynh đệ Dương thị lúc này cũng bò dậy, Dương Cẩn Hiên hét lớn: "Ngươi là tên háo sắc, buông nàng ra!" Đánh tới.

Phượng Thiên Vũ cũng không quay đầu, ống tay áo nhẹ nhàng phất một cái, Dương Cẩn Hiên liền té ngã, lăn lộn thiếu chút nữa văng vào trong đống lửa.

Dương Côn Vũ rốt cuộc thông minh một chút, hắn trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, bỗng nhiên kêu lên: "Ngươi. . . . . Ngươi là Chiến thần Tu La Cửu vương gia của Thiên Tuyền Quốc . . . . . ."

Thân mìnhLong Phù Nguyệt nhanh chóng cứng đờ, nàng đối với đại danh hắn đây chính là như sấm bên tai.

Hai năm trước ở Thiên Tuyền Quốc nàng đã nghe được tin tức hắn cưới vợ, giết vợ.

409. Chương 409: Nàng. . . . . Vì Hắn Giết Ta

Mà trong hai năm, nàng cũng nghe nói không thiếu công tích vĩ đại của hắn. Giết người không chớp mắt, ở trên chiến trường có thể so sánh cùng Tu La(*). Mọi người nhắc tới đến hắn liền đều sợ hãi vạn phần, theo như đồn đãi hắn có một dung mạo đến thần tiên đều đố kỵ, cùng võ công quỷ thần khó lường, chẳng lẽ —— Đại mỹ nhân trước mắt này thật sự là hắn?!

(Ác quỷ Tu La, tượng trưng cho sự hủy diệt đẫm máu)

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ nhíu lại, mỉm cười: "Dương công tử có một đôi mắt thật lợi hại. Thế mà cũng nhận ra tại hạ." Vô hình trung thừa nhận thân phận của mình.

Sắc mặt Dương Côn Vũ không khỏi thay đổi: "Ngươi. . . . . Ngươi không ở Thiên Tuyền Quốc, tới nơi này làm gì?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn: "Ta tới nơi này làm gì, không cần phải xin phép ngươi chứ?"

"Ngươi. . . . . Ngươi là đại ác ma, tới nơi này cũng không có chuyện gì tốt! Phù Nguyệt, mau rời khỏi hắn, bụng dạ hắn khó lường lắm!" Dương Cẩn Hiên kêu to lên.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ phát ra ánh sáng lạnh lẽo, quanh thân sát khí tràn ngập.

Người này ăn gan báo rồi! Dám kêu Phù Nguyệt rời khỏi hắn?!

Ống tay áo vung lên, một luồng gió từ tay áo bay ra, Dương Cẩn Hiên bỗng nhiên kêu to một tiếng, trên cánh tay đã xuất hiện ra một lỗ hổng giống như đao cắt, máu tươi nháy mắt vọt ra.

Phượng Thiên Vũ tiến lên trước một bước, đang muốn tiếp tục cho hắn chút giáo huấn, trước mắt bỗng nhiên hoa mắt, một bông hoa sắc thái diễm lệ bỗng nhiên nổ tung, tiếp theo ngực mạnh tê rần, hình như có một thanh kiếm đâm vào! Hắn biến sắc, cánh tay buông lỏng, Long Phù Nguyệt chật vật thoát khỏi ngực của hắn.

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ biến sắc thảm hại, không thể tin nhìn trước ngực hắn cắm một thanh kiếm sắc bén, bàn tay cũng khẽ run lên, dừng ở Long Phù Nguyệt: "Nàng. . . . . Vì hắn giết ta?"

Long Phù Nguyệt cũng không nghĩ đến chỉ một chiêu đã đánh trúng hắn. Nàng đối với huynh đệ họ Dương hoàn toàn không có tình cảm nam nữ, nhưng xem bọn hắn là bằng hữu tốt nhất. Vừa thấy Dương Cẩn Hiên nguy cấp, liền rốt cuộc bất chấp mọi thứ trước thả một Vu thuật nhỏ, làm cho hắn đột nhiên thất thần, sau đó thuận tay liền đem đoản kiếm trong lòng đâm ra ngoài.

Nàng chẳng qua là muốn buộc hắn buông mình ra, lại không nghĩ rằng một kiếm này sẽ dễ dàng thuận lợi như thế, không khỏi cũng ngẩn ngơ, trái tim phốc phốc nhảy loạn.

Võ công của hắn không phải cực cao sao? Làm sao có thể dễ dàng bị đâm đến như vậy? Là võ công của nàng cao, hay là hắn đối với nàng không một chút phòng bị?

410. Chương 410: Không Phải Sợ Ta. . . . . ."

Nghe được câu hỏi của hắn. Long Phù Nguyệt bật thốt lên: "Hắn là bằng hữu của ta, ta không cần biết ngươi là Tu La hay là sát thần, ta tuyệt không cho ngươi hại bằng hữu của ta!"

Thân mình Phượng Thiên Vũ lung lay nhoáng lên một cái, hắn cười buồn bã: "Bằng hữu? Nay, ta ở trong mắt của nàng ngay cả bằng hữu cũng coi như không hơn sao?"

Thân hình hắn chấn động, thanh đoản kiếm này liền bắn ra ngoài, hắn thuận tay tiếp được, máu tươi cũng lập tức chảy ra. Hắn lại giống như không biết đau đớn, trong đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng đau đớn: "Phù Nguyệt, hai năm không gặp, đây là lễ gặp mặt nàng dành cho ta sao?"

Hắn từng bước một chậm rãi tới gần, tóc đen không gió mà bay.

Long Phù Nguyệt sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, buồn cười, hắn là sát thần người người sợ hãi, không nghĩ tới chính mình cư nhiên đâm hắn bị thương. Nghe nói hắn hơi một tí là giết người, lần này hắn sẽ không đem nàng tế sống chứ?

"Ngươi. . . . . Ta không biết ngươi, cái gì hai năm trước hay không hai năm trước chứ. . . . . ." Nàng một mặt nói lung tung, một mặt liều mạng mãnh liệt lui về phía sau.

A… a… , người này thật là khủng khiếp, ai tới cứu bọn họ? Nàng rất sợ!

Phượng Thiên Vũ đương nhiên thấy được sự kinh hoàng trong mắt nàng, chỉ cảm thấy trái tim hầu như muốn vỡ tung.

Vì sao nàng đối với hắn chỉ có kinh sợ? Ngày xưa sinh tử có nhau, như bóng với hình, nàng thật sự quên mất không còn một mảnh sao?

Tuy rằng đã sớm biết nàng đã quên mất rồi, nhưng biết là một chuyện, tự mình trải qua đó lại là một chuyện khác.

Nàng hận hắn, oán hắn, hắn đều không sợ, nhưng làm sao có thể cứ quên như vậy? Quên? Nàng không hối hận, không ngại đã yêu hắn, mà lại quên những ngày bọn họ gắn bó như hình với bóng?

Làm sao có thể đối mặt được, giữa hai người bọn họ thâm sâu không thể xa rời như thế. Cho tới bây giờ nàng xem như không xảy ra?

Trí nhớ không tồn tại, căn cứ chính xác không có, từ nay về sau, mình đối với nàng, không còn là người quan trọng nhất thế gian, nhất là bây giờ lại không khác gì người xa lạ. Hắn rốt cuộc sẽ không còn nhìn thấy nàng làm nũng với hắn, cười với hắn, nghịch ngợm vây vòng quanh hắn, lớn tiếng gọi hắn là Vũ Mao sư huynh nữa rồi.

Không tin là như vậy, không muốn cùng không cam lòng, ai có thể hiểu được?

Vong tình cổ. Vong tình cổ. Nàng có thể vong tình, đem hắn quên mất không còn gì, như thế bảo hắn làm sao mà chịu nổi? Long Phù Nguyệt, sao nàng có thể nhẫn tâm?

Xem sắc mặt nàng tái nhợt cứ rút lui mãi về phía sau. Hắn suy sụp đứng lại, bỗng vươn hai tay: "Phù Nguyệt, đừng sợ, đừng sợ ta. . . . . ."

411. Chương 411: Nàng Sẽ Không Thích Hắn

Máu tươi từ quần áo trước ngực hắn tuôn ra ào ạt, giống như một đóa hoa sen màu đỏ đang từ từ nở rộ ra. Long Phù Nguyệt nhìn đến mất hồn, trong lòng không khỏi tê rần.

Người này thật sự là vị Cửu vương gia ma quỷ theo như đồn đãi kia sao? Sao hắn lại ngu như vậy, hắn không phải có một thân võ công sao? Vì sao không cầm máu trước? Làm hại nàng suýt nữa liền không nhịn được thúc giục ra tiếng.

"Sao hắn ra vẻ cùng ta rất quen thuộc? Xem bộ dáng của hắn, giống như ta đã từng là người yêu của hắn, đối với trong trí nhớ của nàng hoàn toàn không có hắn . . . . . Hay là, hắn là người yêu của chủ nhân thân thể này?"

Nàng nhớ lại hai năm trước trên tường thành dán bức tranh rất giống mình, hay là thật sự là chính mình?

Nhưng ta hiện tại đã không phải là 'Ta' kia rồi, nên không thể thừa nhận tình cảm trước đây của chủ nhân thân thể này. . . . . .

Long Phù Nguyệt vẫn cho rằng mình là hai năm trước mới xuyên qua, chỉ là sai lầm chiếm lấy khối thân thể này, hiện tại gặp thái độ vị Cửu vương gia này đối với chính mình mờ ám như thế, liền cho là hắn có lẽ là yêu đời trước của mình. Vậy thì cùng nàng một chút quan hệ cũng không có.

Trong đầu Long Phù Nguyệt có chút hỗn loạn lên. Liên tục xua tay: "Ngươi nhận lầm người rồi, ta thật sự không biết ngươi. Ngươi, ngươi đừng tiếp tục đi theo chúng ta. Ai đi đường nấy."

Ai đi đường nấy?! Phượng Thiên Vũ cắn răng thầm thì, đôi mắt giống như mặt nước hồ sâu, phẳng phất dường như muốn đem nàng ăn: "Mơ tưởng! Phù Nguyệt, nếu ta tìm đã được nàng, đừng mơ tưởng ta sẽ lại buông tay!"

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy đầu có chút đau.

Trời ạ, khi nào thì nàng chọc tới tên sát tinh như vậy? Nàng không biết thân thể này của mình có thương hắn hay không, nhưng nàng bây giờ là tuyệt không thương hắn nha, thậm chí —— Thậm chí có chút không hiểu mà hận hắn —— Có thể là hai năm trước nàng ở tửu lâu nghe nói sự tích của hắn, đối với hắn không có ấn tượng tốt cũng nên, nàng ghét nhất nam nhân đánh nữ nhân. Huống chi hắn còn chính tay giết chết bà xã của mình?

Ở trong ấn tượng của nàng, vị Cửu vương gia này chính là một tên biến thái, nàng sẽ không thích hắn đâu!

Phải phủi sạch quan hệ với hắn, đánh mất ý nghĩ xằng bậy của hắn! Trong lòng Long Phù Nguyệt âm thầm quyết định chủ ý.

Nàng quét mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ người trước mắt này giống như bị ma nhập vậy.

412. Chương 412: Đừng Chết Sống Ôm Hình Bóng Xưa Của Nàng....

Nàng quét mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ người trước mắt này giống như bị ma nhập vậy. Chỉ sợ mình nói hai ba câu cũng cùng hắn nói không rõ, xem ra vẫn nên mau chóng thoát khỏi hắn là chuyện tốt nhất. Chỉ cần chạy về Vấn Thiên quán, khởi động cơ quan đại sư huynh lưu lại, người này sẽ không xông vào được.

Sau đó lại chờ đại sư huynh trở về, nếu người này còn không chịu đi, nàng sẽ cùng hắn hảo hảo nói chuyện, để cho hắn khổ hải khôn cùng, quay đầu lại là bờ, đừng chết sống ôm lấy hình bóng xưa cũ kia của nàng . . . . . .

Cùng huynh đệ Dương thị nháy mắt ra dấu, ba người nhanh chóng hội hợp, hai tay Long Phù Nguyệt bỗng nhiên liên tục huy động, một luồng ánh sáng màu vàng tươi đẹp từ trong tay nàng phát ra.

"Vù!" Một bức tường lửa hừng hực xuất hiện, chắn ngang giữa nàng cùng Phượng Thiên Vũ trong lúc này.

Long Phù Nguyệt một tay lôi kéo một người: "Đi mau!"

Ba người vất vả quay về phía trước chạy.

Cũng may khinh công ba người đều không tồi, lúc này vì chạy trối chết lại sử dụng hết tất cả khí lực, trốn chui giống như chuột, chạy về hướng nội thành.

Phượng Thiên Vũ đứng ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt tựa như quỷ, thân mình hơi hơi lay động, ngón tay nắm chặt, đốt ngón tay trở nên trắng, kinh ngạc nhìn bọn người Long Phù Nguyệt chạy trối chết biến mất, hắn muốn đuổi theo, lại nâng không nổi bước chân. Hắn biết, mặc dù để cho bọn họ chạy trước hắn một nén hương thời gian, hắn muốn đuổi theo cũng có thể đuổi theo.

Nhưng , hắn cũng không nhẫn tâm, hắn không muốn làm cho nàng tiếp tục sợ hãi. . . . . .

Hắn từng bước một xuyên qua tường lửa, quả nhiên lửa kia là lạnh, hoàn toàn không có tính sát thương.

Đã học xong vu thuật! Xem ra đại sư huynh đối với nàng cũng không tệ lắm. Trong lòng cũng nói không rõ là vì nàng cảm thấy may mắn hay là vì chính mình cảm thấy bi ai? Một chốc lạnh, một chốc nóng, chợt chua xót, lại chợt cay đắng, đúng là hỗn loạn chưa từng có trôi qua. . . . . .

Ba người Long Phù Nguyệt rốt cục dùng hết sức chạy trở về Vấn Thiên quán.

Long Phù Nguyệt thuận đường mở ra vô số cơ quan. Các cơ quan này tương tự với kết giới, là Cổ Nhược Vu sư thiết lập, uy lực vô cùng. Người bình thường không dễ dàng xông vào được.

Phù! Rốt cục trốn về đến nhà rồi! Long Phù Nguyệt ngã ngồi ở trên ghế, trái tim còn đập dồn dập không ngừng, khinh công người nọ thật sự là thật là quỷ dị, nàng còn tưởng rằng ba người bọn họ chạy không thoát chứ.

Huynh đệ Dương thị cũng chạy trốn thở không ra hơi, ngồi ở trên ghế thẫn thờ nửa ngày.

413. Chương 413: Trong Lòng Đau Xót, Trong Nháy Mắt Bỗng Nhiên Thật Loạn

Dương Côn Vũ nhíu mày, nói: "Sát Thần bỗng nhiên tới nơi này, chỉ sợ Khai Dương quốc cũng sắp gặp tai ương rồi!"

Dương Cẩn Hiên nói: "Thằng nhãi này diệt nhiều quốc gia, Diêu Quang, Thiên Cơ, Ngọc Hành. . . . . Hiện tại lại đây đến Khai Dương quốc của chúng ta, hắn không phải là muốn đem tất cả quốc đô này tiêu diệt chứ?"

Long Phù Nguyệt cũng rùng mình một cái: "Thằng nhãi này không phải là Tần Thủy Hoàng chuyển thế chứ? Muốn thống nhất sáu nước? Vậy phải chết bao nhiêu người?"

Dương Côn Vũ nói: "Việc này tuyệt không đơn giản, nhất định phải mau chóng báo hoàng huynh."

Dương Cẩn Hiên cũng liền gật đầu liên tục: "Đúng, đúng, phải mau chóng báo cùng hoàng huynh biết. Nhưng . . . . . Nhưng . . . . . Hoàng huynh biết thì có tác dụng gì? Khai Dương quốc chúng ta cũng không phải một nước lớn, ngay cả Ngọc Hành quốc không phải đối thủ, Khai Dương. . . . . Khai Dương chỉ sợ cũng khó trốn. . . . . ."

Nhớ tới kết cục những quốc gia kia sau khi diệt vong, nhất là kết cục tất cả các người con của quốc vương nước Thiên Cơ bị bắn chết, thân thể hắn không khỏi phát run lên.

Long Phù Nguyệt cũng đã được nghe nói kết cục khi nước Thiên Cơ mất nước, các hoàng tử cùng các công chúa tránh không khỏi cũng rùng mình một cái, không được! Tuyệt đối không thể để cho bi kịch ở nước Thiên Cơ tái diễn ở Khai Dương quốc, nàng nhất định phải làm gì mới được.

Nhưng —— Nhưng bằng công phu mèo quào của nàng, phải làm sao mới có thể ngăn hắn lại? Ai, đáng tiếc đại sư huynh không ở đây, bằng không còn có thể tìm hắn nghĩ biện pháp.

Trong đầu nàng đột nhiên lại nghĩ đến đôi mắt đầy khiếp sợ đau đớn kia, trong lòng hơi đau xót, trong nháy mắt bỗng nhiên hỗn loạn.

Dương Cẩn Hiên nhảy dựng lên: "Không được, ta đi thông báo cho hoàng huynh trước! Tốt xấu gì cũng nên chuẩn bị."

Hắn vẫn còn chưa nói xong, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một thanh âm 'Phốc' vang lên, tựa hồ có cái gì bị người xuyên phá.

Long Phù Nguyệt biến sắc, nhảy dựng lên: "Có người xông vào Vấn Thiên quán! Đạo kết giới thứ nhất đã bị phá!"

Dương Cẩn Hiên run giọng nói: "Nhất định là. . . . . Nhất định là tên ma quỷ kia đến đây! Hắn, hắn không chịu buông tha chúng ta."

Gương mặt ôn nhuận như ngọc của Dương Côn Vũ giờ phút này cũng đầy kinh hoảng: "Phù Nguyệt, ngươi không phải nói cơ quan này rất lợi hại sao? Tại sao. . . . . Tại sao đã bị phá dễ dàng như vậy?"

Long Phù Nguyệt cũng gần như muốn khóc. Người kia chẳng lẽ thật sự là ma quỷ hóa thân? Kết giới của Đại sư huynh lợi hại như vậy đều bị hắn dễ dàng phá giải?

414. Chương 414: Dù Nàng Hóa Thành Bụi Ta Cũng Nhận Ra Được

A a a a, không biết hắn đến bắt mình để báo thù một kiếm vừa rồi hay không?

Phốc, phốc, phốc, thanh âm của kết giới vỡ tan liên tục truyền đến. Long Phù Nguyệt sợ tới mức suýt nữa chui vào dưới gầm bàn trốn.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Sắp chết, nàng sắp chết rồi. . . . . .

Cái tên kia như là chưa từng chịu nhục, nếu lát nữa bắt được nàng, không biết sẽ cho nàng nếm mùi đau khổ gì đây. . . . . .

Huynh đệ Dương thị cũng sợ tới mức cả người run rẩy không ngừng, lại một chút biện pháp cũng không có.

Phanh! Một kết giới cuối cùng cũng tuyên cáo vỡ tan!

Bên ngoài truyền đến hàng loạt tiếng kêu la kinh hô. Long Phù Nguyệt biết, tất cả kết giới vừa vỡ, bằng mấy người bên ngoài kia hoàn toàn là không đủ chạm đến một đầu ngón tay của Phượng Thiên Vũ.

Nàng rốt cục nhảy dựng lên. Này, trước mặt là mũi đao, sau lưng cũng là mũi đao, chết thì chết!

Nàng mở cửa mạnh mẽ, kêu lớn: "Đừng làm khó xử hạ nhân! Ngươi muốn tính toán sổ sách cứ đến tìm ta!"

Cửa từ từ mở ra, Phượng Thiên Vũ quần áo trắng cứ như vậy chậm rãi đi đến. Ánh nắng chiều quang mang giống như phản chiếu trong đôi mắt hắn , Lưu Ly biến ảo, khó lường như biển sâu.

Gió thổi mái tóc đen dài của hắn lên, như ngự phong mà đi.

Đẹp đến thoát tục, đẹp đến mị hoặc, đẹp đến không mang theo một tia khói lửa. Đổ xuống như mặt nước dung nhập vào trong lòng Long Phù Nguyệt.

Nàng ừng ực nuốt từng ngụm nước miếng, tim lại lại có một trận đau đớn không lý do.

Trong nháy mắt, Phượng Thiên Vũ đã đi đến gần nàng.

Một đôi mắt thâm trầm như biển cả, nhìn Long Phù Nguyệt: "Chúng ta lại gặp mặt. Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta đã nói, dù như thế nào ta sẽ không thả nàng ra nữa."

Long Phù Nguyệt lui về phía sau từng bước, nàng giống như vô tình nhìn thoáng qua trước ngực của hắn. Tốt lắm, nơi đó đã không còn chảy máu rồi, ngay cả áo cũng đổi qua. . . . . .

Nàng nuốt nước miếng mạnh mẽ một cái, cười khan một tiếng: "Ta nói rồi, ngươi nhận lầm người. . . . . ."

Hàng lông mi cong dài của Phượng Thiên Vũ cụp xuống, tựa tiếu phi tiếu, vén mái tóc của nàng lên chậm rãi nói: "Ta không nhận sai, nàng cho dù hóa thành bụi ta cũng nhận ra được."

"Đối với ngươi. . . . . Ta đã không phải ta! Ta thành thật nói với ngươi vậy, thật ra ta là xuyên qua đến, chính là bám vào trên thân thể này. Có lẽ chủ nhân thân thể này ban đầu cùng ngươi có liên quan, nhưng ta là ta, ngươi không thể đem ta trở thành nàng."

415. Chương 415: Ngươi Thật Sự Một Chút Ấn Tượng Cũng Không Có Sao

Long Phù Nguyệt đem mọi chuyện nói ra rõ ràng, đem bí mật mình chôn dấu hai năm, nói ra tất cả. Nàng nghĩ đến Phượng Thiên Vũ sẽ không rõ, lại giải thích một câu: "Có lẽ ngươi yêu là nguyên chủ nhân thân thể này, ta. . . . . ."

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ có ánh sáng sắc bén chợt lóe lên, quần áo trên người không gió mà bay. Chậm rãi vươn một bàn tay.

Long Phù Nguyệt bị dọa nhảy dựng, lui về phía sau một bước.

Hắn, hắn không phải là biết mình chiếm thân thể này muốn đem nàng bóp chết chứ?

Khóe môi Phượng Thiên Vũ lại khẽ cong ý cười, ngón tay mơn trớn cánh môi trắng bệch của nàng: "Người ta yêu đúng là nàng, linh hồn đến từ tương lai, trong đầu có một số ý nghĩ thất loạn bát tao mơ hồ gì đó, cô gái người Miêu. . . . . ."

Long Phù Nguyệt thiếu chút nữa té ngã.

Không thể nào?! Người hắn yêu trước kia cũng là xuyên qua đến? Trời ạ, khối thân thể này rốt cuộc có bao nhiêu linh hồn giữ lấy vậy? Có phải người kia đi rồi, nàng mới có thể xuyên thấu đến hay không?

Long Phù Nguyệt hiện tại bắt đầu nghiêm trọng hoài nghi khả năng vấn đề này.

Nàng cười khan một tiếng: "Dù sao ta không phải nàng, ngươi tạm tha ta đi."

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút đau đớn: "Tha cho nàng? Phù Nguyệt, nàng thật sự một chút ấn tượng cũng không có sao?"

"Nàng đã không phải là nàng trước kia, nay nàng đang vui vẻ và tiêu dao, ngươi cần gì phải đem những thứ loạn thất bát tao kia đến phiền nàng?" Một thanh âm đạm mạc trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên từ cửa truyền tới.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, Long Phù Nguyệt lại hoan hô một tiếng, bay đi qua, ôm vào ngực: "Đại sư huynh, huynh đã tới!"

Người tới dĩ nhiên là Cổ Nhược Vu sư mất tích mấy ngày nay!

Lúc này mặt của hắn vẫn tái nhợt như trước, trong đôi mắt đạm mạc như mặt nước lạnh như băng, chỉ có trên môi hơi hơi có chút huyết sắc, hắn tựa hồ không nghĩ tới Long Phù Nguyệt sẽ bổ nhào vào trong lòng, nao nao, nhẹ nhàng thở dài một hơi, vuốt ve tóc của nàng: "Nha đầu ngốc, sợ hãi sao?"

Thân thể hắn trước sau như một lạnh như băng, nhưng giờ phút này Long Phù Nguyệt ôm hắn, lại cảm thấy dị thường an tâm.

Tốt lắm, sư huynh đến đây thì tốt rồi. Sư huynh nhất định có thể đả bại người kia. . . . . .

Mặt Phượng Thiên Vũ nháy mắt tái nhợt xuống. Hắn vươn tay ra, vạt áo mềm nhẹ khi hắn lướt qua, sau đó, liền trơ mắt nhìn nàng bổ nhào vào bên trong lòng của một người khác. . . .

416. Chương 416: Ngươi Thật Sự Muốn Cùng Ta Giao Thủ

Đốt ngón tay nắm lại gần như trở nên trắng bệch, sát khí vô hình từ quanh thân trào ra, quần áo trên người hắn phần phật bay lượn:

"Đại sư huynh!" Từ miệng hắn lạnh lùng phun ra mấy chữ này.

Cổ Nhược lẳng lặng đứng ở nơi đó, thản nhiên nói: "Ta nói là ai có thể một hơi phá tám đạo kết giới của ta, thì ra là Chiến thần Tu La Phượng Vương gia. Thất lễ. Không biết Phượng Vương gia giá lâm tệ xá, có gì muốn chỉ giáo?"

Phượng Thiên Vũ cũng lẳng lặng nhìn hắn, đáy mắt là không che dấu được mênh mông mãnh liệt. Trời đất trong lúc này, tự hồ chỉ còn lại hai người bọn họ giống như tiên, như thần áo trắng bay bay.

Hắn bỗng nhiên cười yêu mỵ: "Vài năm không cùng huynh giao thủ, tay có chút ngứa ngáy, muốn cùng huynh so chiêu một lát!"

Cổ Nhược hơi hơi nhíu nhíu mày: "Ta đã nói, ta không phải Đại sư huynh của ngươi, tại sao ngươi cứ tìm ta gây phiền toái?"

Phượng Thiên Vũ liếc xéo hắn: "Huynh trực tiếp thừa nhận là Đại sư huynh của nàng, vậy vì sao không thừa nhận cũng là sư huynh của ta? Chúng ta dù sao cũng là đồng môn, huynh không nên bên trọng bên khinh như thế chứ?"

"Oaaaaa? Ta lại cùng nam tử yêu nghiệt này dường như cũng là sư huynh muội?!" Long Phù Nguyệt mở to hai mắt.

"Ừm, ban đầu chính là'ta' kia cùng vị Phượng Vương gia này và Cổ sư huynh là sư huynh muội, nhất định là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, trong lúc đó sinh ra tình cảm cũng là vô cùng có khả năng, lại không biết là hiểu lầm gì tách ra, 'ta' kia thương tâm rất nhiều hồn phi phách tán, cũng để cho ta nhặt được cái chỗ trống, đoạt lấy khối thân thể này, lại đụng phải đại sư huynh, hắc hắc. . . . . ." Long Phù Nguyệt đầy đủ phát huy tất cả tưởng tượng, thêu dệt ra một câu chuyện vô cùng máu chó.

Lại nhìn thoáng qua hai người kia tương đối đứng thẳng, lại một tư tưởng YY bắt đầu xuất hiện: "Yêu nghiệt Vương gia này không phải là đam mỹ chứ? Hắn cũng thích đại sư huynh, cho nên đại sư huynh mới trốn tránh hắn, không chịu nhận thức hắn. . . . . Nên hắn lấy lui làm tiến thích 'Ta' kia, lại không nghĩ rằng ta cũng quên luôn hắn, cho nên hắn mới tức giận như thế. . . . . ."

Trong đầu nàng miên man bất định, thêu dệt N cái nội dung vở kịch, từng cái nội dung vở kịch đều là khó bề phân biệt như vậy, gió tanh mưa máu, máu chó làm cho nàng nhất thời đồng tình muốn rơi nước mắt.

Hai người kia đương nhiên không nghĩ tới Long Phù Nguyệt lúc này đang ở trong bụng bố trí bọn họ.

Trong đôi mắt Cổ Nhược đạm quang chợt lóe: "Phượng Vương gia, ngươi thật sự muốn cùng ta giao thủ?"

417. Chương 417: Ta Chờ Huynh Chiến Thắng Trở Về

Cánh môi Phượng Thiên Vũ gợi lên một nụ cười nhẹ: "Đương nhiên! Ban đầu sư huynh đệ chúng ta thường hay luận võ, cho tới bây giờ vẫn chưa thể phân ra thắng bại. Ở nước Diêu Quang tuy rằng chạm mặt, lại không cùng huynh chính thức giao thủ một lần, ta đến nay vẫn lấy làm tiếc, lúc này nếu đã gặp nhau, nhất định sư huynh cũng nên thành toàn ta một lần."

Hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, khát vọng đem vị đại sư huynh này của mình đánh thành đầu heo. . . . . .

Cổ Nhược thở dài, thản nhiên nói: "Được rồi! Ta kỳ thật cũng rất muốn biết, Chiến thần Tu La theo như đồn đãi rốt cuộc lợi hại đến mức nào."

Phượng Thiên Vũ nhìn nhìn tiểu viện này lịch sự tao nhã theo phong cách cổ xưa, cười tủm tỉm: "Chúng ta là ở trong này động thủ, hay là đi nơi khác? Kỳ thật ta không ngại hủy đi sân nhà của huynh."

Cánh môi của Cổ Nhược vừa rung, trên mặt cũng có ý cười như có như không: "Rời mười dặm có một nơi hoang dã, đúng là địa phương rất tốt dùng để liều mạng đánh nhau."

Phượng Thiên Vũ nhìn hắn một cái: "Được! Chúng ta đây còn chờ cái gì?"

Long Phù Nguyệt trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, nàng biết đại sư huynh Vu thuật lợi hại, nhưng Phượng Vương gia này nhìn qua cũng không phải thiện lương, vạn nhất có một cái gì sơ xuất. . . . . .

Nàng vươn tay nắm chặt lấy tay của Cổ Nhược: "Đại sư huynh, ta cũng muốn đi!"

Cổ Nhược vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng: "Muội vẫn là ở nơi này ngoan ngoãn chờ ta, đao kiếm không có mắt, sẽ tổn thương muội."

Long Phù Nguyệt vội nói: "Không sợ, không sợ, chính ta cũng có võ công, ta đứng xa xa cổ vũ cho huynh cũng được."

Ánh mắt của Cổ Nhược liếc nhẹ về hướng Phượng Thiên Vũ, thấy hắn đứng ở nơi đó tuy rằng nhìn qua bất động thanh sắc, nhưng khuôn mặt so với hắn còn muốn tái nhợt hơn, ngón tay rút vào trong tay áo, chắc là đang nắm chặt thành quyền . . . . . .

"Ai, người này hiện tại chỉ sợ đang cố tâm muốn giết người? Lát nữa đánh nhau, người này nhất định là sẽ dốc toàn lực. . . . . ."

Hắn trời sanh tính đạm bạc, không thích tranh đấu, hiện tại trận này cũng không thể không đánh, đầu của hắn hơi có chút đau.

Hắn cứu nha đầu này, thật đúng là cứu một phiền toái lớn.

Nhìn đôi mắt lo lắng của Long Phù Nguyệt , hắn lắc lắc đầu: "Nghe lời, ngoan ngoãn ở tại chỗ này. Ta rất nhanh sẽ trở lại."

Xoay người định đi. Long Phù Nguyệt một phát bắt được ống tay áo của hắn, tội nghiệp nhìn hắn: "Vậy. . . . . Huynh nhất định phải cẩn thận. Ta chờ huynh chiến thắng trở về."

418. Chương 418: Dài Dòng Đủ Chưa

Phượng Thiên Vũ khép hờ ánh mắt, hình ảnh này thật châm chọc, thê tử của hắn đang thâm tình tha thiết quan tâm một người khác, mà hắn lại cũng không thể làm gì !

Chờ hắn chiến thắng trở về? Cũng chính là chờ đợi trượng phu thất bại như mình đây bị thua sao. . . . .

Thì ra mất trí nhớ là một việc tốt như vậy, một động tác vô ý thức là có thể đem người ta làm bị thương tích đầy mình, hắn rất muốn… Muốn mất đi trí nhớ một lần. Vì sao trúng Vong tình cổ không phải là hắn? Vì sao đem chuyện cũ trước kia đều quên cũng không phải là hắn?

"Phù Nguyệt, trong lòng của nàng bây giờ vốn không có một chút bóng dáng của ta sao?" Hắn đau khổ nhắm mắt lại, một luồng huyết khí xông lên cổ họng, lại bị hắn mạnh mẽ tự nuốt xuống.

Cổ Nhược liếc mắt một cái, lạnh lùng thốt: "Dài dòng đủ chưa?"

Thân hình đồng loạt, giống như một con chim nhạn lớn lượn trên không trung, biến chuyển một cái liền biến mất không thấy.

Long Phù Nguyệt nhìn le lưỡi, khinh công người này cũng quá cao đi?! Trời ơi, quả thực chính là đệ nhất khinh công Sở Lưu Hương chuyển thế! Trong lòng ẩn ẩn vừa động, bỗng nhiên cảm giác ba người bọn họ vừa rồi có thể chạy về cũng không phải may mắn, mà là người này cố ý nhường. . . . . .

Lại ngẩng đầu nhìn thì đại sư huynh cũng không biết tung tích, chắc là đi ước hội cùng Phượng Thiên Vũ rồi.

"A, chỉ sợ đại sư huynh cũng không phải đối thủ của hắn! Người này tính tình tàn nhẫn, hắn vạn nhất giết luôn đại sư huynh thì làm sao bây giờ?" Trong nội tâm nàng bỗng nhiên vô cùng khủng hoảng.

Hai năm qua nàng cùng Cổ Nhược vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, Cổ Nhược ở trong lòng của nàng như huynh như cha, nàng vẫn ỷ lại hắn, xem hắn là thân nhân duy nhất của mình. Nàng không dám nghĩ vạn nhất hắn không hay xảy ra chuyện gì thì mình sẽ như thế nào. . . . . .

Không được! Không thể cứ chờ như vậy! Nàng nhất định phải đi nhìn xem.

Nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên: "Hai ngươi ai biết địa phương theo lời đại sư huynh ta nói ở nơi nào không?"

Huynh đệ Dương thị ngẩn ra, cùng nhau lắc lắc đầu.

Rời mười dặm hoang dã? Lời này rất không rõ ràng rồi! Hoang dã, ai biết đại vu sư lại chỉ mảnh hoang dã nào chứ?

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt: "Vậy ——Phượng Vương gia không phải đi trước tiên sao? Hắn tại sao biết nơi đó?"

Dương Côn Vũ thở dài một tiếng: "Phượng Vương gia chỉ sợ cũng không đi trước, mà là đang ngoài biệt quán chờ đại vu sư, hai người cùng đi."

419. Chương 419: E Sợ Khi Nhìn Đến Trường Hợp Máu Thịt Bay Tứ Tung

Long Phù Nguyệt cắn răng một cái: "Chúng ta đây cũng đi tìm xem."

Dương Côn Vũ hơi khẽ cau mày: "Ba người chúng ta võ công thấp kém, đi chỉ sợ cũng không giúp được việc gì, ngược lại sẽ làm cho đại vu sư phân tâm."

Dương Cẩn Hiên cũng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, hay là chúng ta cứ đợi như thế này đi. Không đúng, ta muốn thừa cơ hội này chạy nhanh đi bẩm báo hoàng huynh một chút."

Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, Long Phù Nguyệt ngăn hắn lại: "Quên đi, hay là trước chớ kinh động hoàng huynh của ngươi. Nói không chừng một mình đại sư huynh có thể xử lí xong vị Phượng Vương gia kia. Hay là chúng ta đi tìm thử xem, mặc dù không giúp đỡ được gì, ở bên cạnh thêm người cổ vũ cũng tốt."

Huynh đệ Dương thị còn có chút do dự, Long Phù Nguyệt rốt cuộc cũng thiếu kiên nhẫn: "Các ngươi không đi tự ta đi! Ta không tin chính mình tìm không thấy!"

Nàng dỗi, xoay người rời đi.

Dương thị huynh đệ không lay chuyển được nàng, lại lo lắng nàng một người xông loạn, cũng đành phải đi theo.

Ba người bọn họ khinh công tuy rằng cũng không tồi, nhưng Phương Viên mười dặm này phạm vi là quá lớn.

Ba người từ nam đến bắc, từ đông sang tây, ước chừng tìm hơn hai canh giờ, rất xa nghe được một chỗ trong khe núi phía trước truyền đến từng đợt tiếng động của kim loại vang lên.

Vô số ánh sáng trên không trung phá lóe ra.

Long Phù Nguyệt kêu lên một tiếng vui mừng: "Ở nơi này!"

Nâng tinh thần lên, hướng về hướng kia chạy như bay đến.

Nơi này vốn dĩ có một tiểu đình, có vài chục gốc đại thụ, còn có một chút quái thạch.

Nhưng bây giờ như là bị lốc xoáy tập kích qua, đỉnh tiểu đình không thấy, chỉ còn lại có cái bệ không trọn vẹn. Những cây to kia có nhổ tận gốc, có gãy ngang thân, cành lá đầy trên đất.

Quái thạch đều biến thành bột mịn, ngay cả bóng dáng cũng tìm không được. . . . . .

Trận đại chiến này trước nay chưa từng có.

Hai bóng người động tác nhanh lẹ, nhanh như tia chớp, trên không trung, trên mặt đất phân phân hợp hợp. Mỗi lần chợt vừa tiếp xúc liền chính là một trận kim loại chói tai vang lên, vô số ánh sáng chói mắt phát ra. . . . . .

Long Phù Nguyệt xa xa đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy trước mắt như là có mười mấy người đang đánh nhau. Mắt đều hoa rồi, cũng phân không ra ai là ai.

Hai bóng người mỗi lần chợt phân chợt hợp, cũng làm cho nàng hết hồn, e sợ khi nhìn đến máu thịt bay tứ tung.

420. Chương 420: Dừng Tay! Tất Cả Dừng Tay

Nàng đương nhiên không hy vọng đại sư huynh bị thương, nhưng ở sâu trong nội tâm, cũng không hy vọng Phượng Thiên Vũ có việc. Tâm lý này chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại phân tích không ra nguyên nhân. Chỉ quy kết cho —— Mình là cô bé thiện lương, không thích xem đổ máu hy sinh. . . . . .

Hai cái bóng người trên không trung hơi dính tiếp xúc nhau, tay áo phiêu phiêu chia làm hai bên.

Long Phù Nguyệt cũng rốt cục thấy rõ hình dạng của bọn hắn. Trong lòng chấn động mạnh một cái.

Sắc mặt Cổ Nhược tựa hồ càng trắng, bụng, đầu vai, quần áo có một chút tổn hại, ẩn ẩn có vết máu lộ ra, cũng không biết là của mình, hay là của người kia.

Hắn bước chân có chút lảo đảo, hơi có chút thở dốc.

Trái lại đối diện Phượng Thiên Vũ, so với hắn cũng không khá hơn chút nào.

Vết thương trước ngực của hắn dường như càng vỡ ra, có một vết máu lớn lan rộng, nhìn thấy thật là ghê người. Một cánh tay trái dường như không được linh hoạt nữa, trên mặt hắn lộ vẻ giận điên người không đền mạng như trước mỉm cười, bảo kiếm chỉ xéo: "Tốt, tốt! Thật nhiều năm không đánh thống khoái như vậy! Chúng ta lại tiếp tục!"

Thân hình cùng kiếm, lại hướng Cổ Nhược xông đến.

Còn đánh tiếp?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời tối sầm!

Kìm lòng không đậu hét lớn: "Được rồi, được rồi! Đừng đánh nữa!"

"Phù Nguyệt, câm miệng!"

"Bé con, câm miệng!"

Hai nam nhân đồng thời nói một câu.

Lúc này bọn họ chuyên chú tìm kiếm từng cái sơ hở của đối phương, cũng không để ý nàng.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ.

Bé con? Đây là xưng hô quái dị gì thế? Nhưng chính là chỗ xưng hô quái dị này, làm cho nơi cực sâu trong nội tâm nàng hình như có một sợi tơ tinh tế đang bị khảy lên, lòng của nàng bỗng chua xót một cách kì lạ.

Hai người kia lại đấu lại với nhau, thiên hôn địa ám, cát đá tung bay.

Mỗi một lần giao phong cũng làm cho trái tim của Long Phù Nguyệt đập loạn không thôi. Hai đấm nàng nắm chặt, hai tròng mắt trợn lên, e sợ ột trong hai người bọn họ cứ như vậy ngã xuống.

Bọn họ rốt cuộc muốn đánh tới khi nào?

Chẳng lẽ nhất định phải phân ra thắng bại? Chẳng lẽ phải có một người ngã xuống?

Nàng chẳng lẽ sẽ ở trong này đứng ngây ngốc?

Không! Không! Nàng không muốn thấy bất cứ người nào chết!

Bỗng nhiên nhảy dựng lên, hướng về giữa bọn họ không để ý sinh tử vọt tới: "Dừng tay! Tất cả dừng tay!"

421. Chương 421: Người Này Sẽ Không Để Ý Tánh Mạng Cứu Nàng Như Thế

Một cái chưởng tâm lôi của Cổ Nhược vừa mới phát ra, bảo kiếm của Phượng Thiên Vũ giống như con rồng đang lượn xuống đâm vào dưới xương sườn của Cổ Nhược. Chiêu thức hai người cũng đã phát ra, vừa lúc đó Long Phù Nguyệt xông vào! Xông vào chính giữa tuyệt chiên trí mạng dốc hết toàn lựa của hai đại cao thủ này!

Cổ Nhược hoảng sợ biến sắc: "Phù Nguyệt!"

Võ công của nàng thấp kém, nếu như bị hai chiêu này đánh trúng, nàng làm sao còn có đường sống? Nhưng lúc này chiêu thức đã tung ra hết toàn lực, nếu muốn thu hồi làm sao có thể?

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ lại thảm biến, mắt thấy một kiếm này sẽ đâm vào trước ngực Long Phù Nguyệt, tay trái hắn chợt vung lên, hướng tới cánh tay phải hung hăng chém rụng!

Chỉ nghe 'rắc' một tiếng, cánh tay phải của hắn nhất thời hiện lên góc nhọn rủ xuống. Bảo kiếm trong tay cũng chém xéo bay ra ngoài!

Long Phù Nguyệt vốn thấy kia hàn quang lòe lòe bảo kiếm sẽ đâm trúng chính mình, sợ tới mức thất thanh kinh hô, một tiếng kinh hô này còn chưa phát ra, chợt thấy thân mình bị một nguồn lực mạnh mẽ, kéo lấy, trước mắt hoa lên, dường như đứng ở phía sau lưng một người. Một ánh chớp lóe lên, chưởng tâm lôi cứ đánh vào trong cơ thể người kia như thế.

Đây tất cả chỉ trong một cái nháy mắt trong ánh chớp chói chang. Long Phù Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, đã ở giữa đường ranh sinh tử đánh một vòng!

Nàng ngẩn ngơ, mắt thấy người đang che ở trước người mình, mềm rũ ngã xuống.

Nàng lảo đảo hai bước, đem người kia ôm lấy, lui hai bước, ngã ngồi trên mặt đất, run giọng nói: "Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . ."

'Ngươi' nửa ngày, cũng không nói nên lời. Chỉ cảm thấy trong lòng như có một sợi dây đàn căng lên phăng một cái gãy ngang, tiếp theo chính là đau lòng như cắt cho tới bây giờ cũng không từng trải qua.

Cứu nàng, dĩ nhiên là Phượng Thiên Vũ!

Thì ra ngay tại trong tích tắc đấy, Phượng Thiên Vũ vừa thấy không ổn, gần như là không chút suy nghĩ, dùng cánh tay trái chặt đứt cánh tay phải của mình, sau đó mạnh mẽ lôi kéo Long Phù Nguyệt, đem nàng kéo đến phía sau mình, dùng thân thể của mình đón đỡ chưởng tâm lôi, chưởng tâm lôi kia quả nhiên lợi hại vô cùng, gần như là công lực suốt đời ngưng tụ của Cổ Nhược, hắn chịu tấn công mạnh mẽ như thế, làm sao chịu được? Trước mắt tối sầm, mềm rũ ngã xuống.

Động tác liên tiếp này đều là phản ứng bản năng của hắn, không hề suy nghĩ, toàn bộ tự thực hiện.

Long Phù Nguyệt gần như ngây ngốc ở nơi đó, nàng rốt cuộc không nghĩ tới, người này sẽ không để ý tánh mạng cứu nàng như thế!

Hạ bộ nhất:

422. Chương 422: Ta Không Cứu Nàng Thì Cứu Ai. . .

Ôm chặt lấy hắn, lại một câu cũng không nói nên lời. Nước mắt lại giống hạt châu không ngừng lăn xuống , nàng muốn dừng lại cũng ngăn không được.

Phượng Thiên Vũ vô lực nằm trong lòng nàng, khuôn mặt trắng bệch, khóe miệng tràn ra máu tươi, lại nhếch môi, không nói câu nào. Chỉ một đôi mắt càng thâm trầm.

Long Phù Nguyệt nghẹn ngào: "Ngươi. . . . . Ngươi bị thương có nặng lắm không?"

Trong mắt Phượng Thiên Vũ có hào quang chợt lóe, tựa hồ là muốn cười cười, tỏ vẻ chính mình không sao. Nhưng không ngờ môi vừa mới nhếch lên, một luồng máu nóng liền rốt cuộc ép không được.

Hắn mạnh đẩy nàng ra, ho khan, từng ngụm từng ngụm máu cứ như vậy phun ra, đỏ tươi, đỏ tươi, làm hoa cả ánh mắt của Long Phù Nguyệt.

Đẩy nàng ra như thế tựa hồ đã dùng hết khí lực, nằm ở trên đất, hơi thở hào hển, lại không thể động đậy.

Hắn sắp chết, hắn sắp chết!

Ý nghĩ này giống như tia chớp đánh trúng nàng, làm cho trái tim nàng co rút gắt gao thu thành một đoàn.

Gần như nghĩ nàng cũng chưa từng nghĩ đến, nàng bước qua không để ý máu đen gắt gao ôm lấy hắn:

"Ngươi. . . . . Ngươi thật khờ. . . . . Vì một người xa lạ như ta đây có đáng không. . . . . Ngươi không phải Chiến thần Tu La sao? Làm sao có thể. . . . . Làm sao có thể. . . . . ." Nàng còn muốn nói tiếp, nhưng nước mắt lại không nghe sai khiến giọt giọt chảy xuống, nhỏ tại trên mặt của hắn.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ phát ra thâm trầm, hắn muốn giơ tay lên, nhưng chỉ khẽ nhúc nhích, lại không nâng lên được. Khóe môi gợi lên một chút tươi cười, khẽ thở ra một hơi: "Nha đầu ngốc, nàng. . . . . Nàng là thê tử của ta, ta không cứu nàng thì cứu ai. . . . . ."

Long Phù Nguyệt giống bị sét đánh!

Chủ nhân thân thể này thì ra lại là thê tử của hắn sao? Tại sao nàng không có một chút ấn tượng cũng nào? Ừm, có thể là linh hồn ban đầu kia. . . . . Thì ra —— Thì ra hắn yêu thê tử của mình đến như vậy. . . . . .

Trong phút chốc này, trong lòng nàng cũng không biết là cảm giác gì, như là vô cùng chua xót, lại như là có một mặt đố kỵ cắm rễ ở trong lòng. . . . . .

Bỗng nhiên có người vỗ vỗ đầu vai của nàng: "Phù Nguyệt, đem hắn giao cho ta."

Long Phù Nguyệt bối rối ngẩng đầu lên vừa thấy, chỉ thấy sắc mặt Cổ Nhược tái nhợt, ngồi xổm trên mặt đất, đang giúp Phượng Thiên Vũ bắt mạch.

Hai con mắt Long Phù Nguyệt gắt gao chăm chú vào trên mặt Cổ Nhược, e sợ khi nhìn đến thất vọng trên mặt hắn . . . . . .

423. Chương 423: Nàng Khóc Vì Hắn Sao?

Trên mặt Cổ Nhược cũng không có biểu tình gì, hắn ra tay như gió, trước điểm vài huyệt đạo chung quanh ngực Phượng Thiên Vũ, bảo vệ tâm mạch mỏng manh của hắn, lại từ trong lòng lấy ra một viên thuốc cho hắn nuốt vào.

Phượng Thiên Vũ tựa như con rối rách nát, mặc hắn lăn qua lộn lại ép buộc, bỗng nhiên khẽ cười khổ một chút: "Huynh thắng. . . . . ."

Cổ Nhược nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Không, là ngươi thắng! Nhưng mà, ta không cho ngươi chết, ngươi chết liền thua!"

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới bọn họ giờ phút này còn đang tranh luận thắng thua, nghe được một chữ 'chết', thân mình nàng cứng đờ, nhìn Phượng Thiên Vũ. Sắc mặt hắn hiện tại cùng người chết không có gì khác nhau, chỉ là nhiều hơn một hơi thở mà thôi.

Vội vàng nhìn Cổ Nhược: "Đại sư huynh, y thuật của huynh inh như vậy, hắn nhất định sẽ không chết đúng hay không?"

Ánh mắt Cổ Nhược hơi khép lại, tựa hồ là che lại thần sắc gì đó, trên mặt vẫn một vẻ mặt lạnh nhạt như cũ: "Vậy phải xem ý nguyện của hắn rồi, nếu hắn một lòng tìm chết, ta cũng không có biện pháp."

Một lòng tìm chết?! Cái từ này làm Long Phù Nguyệt kinh hoàng, mê man nhìn Phượng Thiên Vũ, khóe miệng Phượng Thiên Vũ vẫn có máu không ngừng trào ra như trước, ánh mắt hắn khép hờ, gương mặt trắng bệch giống như ngọc thạch, lông mi buông xuống nhìn không ra thần sắc nơi đáy mắt hắn. Nếu như không phải nhìn ngực hắn hơi có chút phập phồng, hắn gần như đã xem như người chết.

Hắn tại sao phải tìm chết? Hắn không phải Chiến thần Tu La không gì làm không được sao? Liên tiếp diệt ba quốc gia, chiến công hiển hách, nổi danh thiên hạ, đúng là lúc con đường làm quan rộng mở, tại sao phải có ý niệm tìm chết trong đầu?

Trong nội tâm nàng có vô số nghi vấn dâng lên, nhưng không ai trả lời cho nàng.

Khóe môi Phượng Thiên Vũ mấp máy, trong lòng cười khổ.

Hắn là người luyện võ, không ai so với hắn rõ ràng hơn thương thế của mình, một chưởng tâm lôi bổ vào trên người của hắn, thân thể hắn mặt ngoài tuy rằng nhìn không thấy gì, nhưng hắn đã phát hiện ngũ tạng lục phủ bên trong cùng đã sai chỗ, chỉ sợ là Đại La thần tiên cũng khó mà cứu vãn.

Khó khăn mở hai tròng mắt, nhìn Long Phù Nguyệt, thấy nàng khóc như mưa.

Trong lòng chấn động, trong đôi mắt hình như có một tia quang mang chớp qua. Nàng là vì chính mình mà khóc sao? Nàng không phải chán ghét mình sao?

424. Chương 424: Ta Không Cho Phép Ngươi Chết

Long Phù Nguyệt bắt lấy tay hắn: "Ngươi đừng chết! Van cầu ngươi đừng chết, bằng không cả đời ta tâm cũng sẽ bất an . . . . . ."

Thân mình Phượng Thiên Vũ hơi cứng nhắc.

Thì ra là thế, thì ra là thế! Thì ra chính là sợ cả đời tâm bất an. . . . . .

Khóe miệng hắn nở một nụ cười: "Không, không cần bất an, là ta. . . . . Là ta tự nguyện ."

Cánh tay chậm rãi rủ xuống, chậm rãi khép ánh mắt lại.

Long Phù Nguyệt phát hiện bàn tay ấm áp của hắn trở nên lạnh lẽo, chỉ cảm thấy trái tim của mình như muốn vỡ tung ra.

Nàng òa lên một tiếng khóc thật lớn, ghé vào lỗ tai hắn hét to: "Không được chết! Không được chết! Vũ Mao sư huynh, ta không cho phép huynh chết! Bằng không ta hận huynh cả đời!"

Thân mình Phượng Thiên Vũ hơi hơi chấn động, mí mắt mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không mở mắt. . . . . .

Long Phù Nguyệt hoàn toàn choáng váng! Lòng tràn đầy đau đớn giống như ngọn thủy triều đang ào ạt tràn đến, trước mắt nàng tối sầm, cũng hôn mê bất tỉnh.

Đợi nàng lại tỉnh lại thì đã ở bên trong Vấn Thiên quán.

Mùi hương cổ xưa, rèm che màu sắc cổ xưa , giường gỗ lim khắc hoa, bài trí tao nhã, hoa tươi cắm trong bình thủy tinh. . . . . Tất cả quen thuộc là dường như không có thể lại quen thuộc, đúng là gian phòng ở nàng ngủ gần hai năm.

Mặt trời chiếu lên trên người ấm áp, nàng chậm rãi mở to mắt, trong ánh mắt có một trong phút chốc mê mang cùng mắt nhập nhèm. Bên giường là tiểu nha hoàn tùy thân của nàng —— Lục Nhi.

Vừa thấy nàng mở to mắt, Lục Nhi một tiếng hoan hô: "Tiểu thư, người đã tỉnh!"

Long Phù Nguyệt thân mình hơi hơi run rẩy, bỗng nhiên cầm tay Lục Nhi: "Lục Nhi, tại sao ta lại ở chỗ này? Hắn. . . . . Hắn đâu?"

Lục Nhi nói: "Tiểu thư, người ở bên ngoài té xỉu. Hôn mê cả một ngày. May mắn nhị vương gia đem người ôm trở về. Người nói hắn là ai vậy? Là Vu sư đại nhân?"

Cả một ngày rồi?! Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trái tim mình dường như bị nhấn sâu vào tảng băng, rung giọng nói: "Không phải đại sư huynh của ta, phải . . . . . Phải . . . . ."

Lục Nhi bất chợt thông mình: "Người nói người được Vu sư cứu trở về sao?"

Long Phù Nguyệt liên tục gật đầu: "Đúng, đúng, hắn, hắn. . . . . Hắn. . . . . Hắn thế nào?"

Trái tim nàng treo lên cao, e sợ từ trong miệng Lục Nhi nhảy ra tin tức không tốt.

425. Chương 425: Ngươi Sẽ Không Lo Lắng Cho Đại Sư Huynh Của Ngươi Sao

Lục Nhi lắc đầu: "Chuyện này nô tỳ không biết. Đại vu sư sau khi ôm người kia trở về đều ở trong tĩnh thất, vẫn không đi ra. Thật đúng là không biết là chết hay sống. . . . . ."

Long Phù Nguyệt nhất thời lăn lông lốc nhảy dựng lên: "Ta đi nhìn xem!"

Lòng bàn chân nàng vẫn còn để trần, thất tha thất thểu bỏ chạy ra ngoài.

Dương Côn Vũ canh giữ ở cửa tĩnh thất của Cổ Nhược, gặp nàng chạy tới, đáy mắt lộ ra một tia vui mừng: "Phù Nguyệt, ngươi đã tỉnh, ngươi không sao chứ?"

Long Phù Nguyệt cũng bất chấp cùng hắn hàn huyên: "Đại sư huynh của ta có đi ra hay không? Người kia. . . . . Người kia không sao chứ?"

Dương Côn Vũ nhìn nàng một cái, có chút kinh ngạc: "Phù Nguyệt, ngươi. . . . . Ngươi có vẻ thực quan tâm đến hắn? Hắn và Đại sư huynh của ngươi quyết đấu, Đại sư huynh của ngươi cũng bị thương rồi, hiện tại lại vì cứu người kia đã một ngày một đêm không chợp mắt. Ngươi. . . . . ngươi lại không lo lắng cho Đại sư huynh của ngươi sao?"

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, giống như bị ai từ phía đối diện đánh ột quyền. Ha hả nói: "Ta. . . . . Ta đương nhiên cũng quan tâm đại sư huynh , nhưng đại sư huynh không có chuyện gì, mà người kia lại là vì cứu ta mới. . . . . ta. . . . . trong lòng ta thực lo lắng. . . . . ." Nàng ấp úng giải thích. Cũng không biết là nói cho chính mình nghe hay là nói cho Dương Côn Vũ nghe.

Bên nàng tai nghe nghe động tĩnh bên trong, bên trong yên tĩnh không tiếng động, không có bất kỳ thanh âm: "Chẳng lẽ sư huynh bọn họ không có ở nơi này? Hay là. . . . . hay là người kia rốt cuộc không cứu sống được. . . . . ."

Long Phù Nguyệt không dám nghĩ tiếp nữa. Nàng rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, vươn tay định đẩy cửa tĩnh thất.

Dương Côn Vũ ngăn nàng lại: "Phù Nguyệt, đừng vào đó! Đại vu sư khi đi vào rõ ràng hạ nghiêm lệnh, trước khi ngài ấy đi ra, bất luận kẻ nào không được đi vào quấy rầy. Phù Nguyệt, ngươi, ngươi đã gây một họa lớn, không thể gây sai lầm thêm nữa. »

Một câu lại một câu đều có tác dụng trí mạng. Long Phù Nguyệt ngã ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, đầu hơi hơi cúi ở giữa hai chân, khẽ nhắm mắt lại: "Được, ta chờ."

Chờ, đó là một ngày. Bên trong như trước nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Long Phù Nguyệt ngồi ở cửa, chỉ cảm thấy chính mình sắp ngồi thành pho tượng. Gia nhân đưa cơm canh tới, Long Phù Nguyệt cũng không có tâm nhìn đến, không có tâm nuốt xuống, nếu như không phải Dương Côn Vũ buộc nàng ăn vài miếng, nàng hoàn toàn nhìn cũng lười xem.

****

Lời của tác giả : Cái kia —— ta muốn giải thích một chút. Cánh tay của Phượng Thiên Vũ là gảy xương, cũng chính là xương cốt chặt đứt, không phải đứt lìa. Mọi người không thấy cánh tay kia bay ra ngoài phải không?

426. Chương 426: Quyết Không Thể Có Người Quấy Rầy

Trái tim lúc cao lúc thấp, giống như sốt. Nàng xưa nay không tin quỷ thần, giờ phút này cũng nhịn không được nữa đem toàn bộ thần tiên trên trời dưới đất lần lượt ân cần thăm hỏi một lần: "Đại từ đại bi Quan thế Âm Bồ Tát, Như Lai phật tổ, Ngọc Hoàng đại đế, thổ địa gia gia, sơn thần công công. . . . . Cầu mọi người phù hộ hai người bọn họ đừng xảy ra chuyện gì, chỉ cần bọn họ không xảy ra chuyện, ta. . . . . cho dù ta ra sao cũng không sao. . . . . ."

Cho tới bây giờ không có cảm giác, thời gian lại gian nan đến thế, một phút cũng dài dòng chập chạp trôi qua như vậy.

Từng hình ảnh Phượng Thiên Vũ cứu giúp mình thỉnh thoảng thoáng hiện ở trước mắt, làm cho tâm nàng từng đợt co rút nhanh, ngón tay nắm thành quyền, móng tay gần như đâm vào trong thịt.

Thì ra ta là thê tử đời trước của hắn, thì ra hắn thật sự yêu thê tử của hắn, nhưng hắn lại không biết, ta đã không phải là 'Ta' ở trong lòng hắn trước kia, hắn liều mạng cứu, cũng không phải người hắn thích kia. . . . . .

Không biết hắn biết chân tướng về sau có thể hỏng mất hay không. . . . . .

Vô số ý niệm trong đầu ùn ùn kéo đến, đem đầu óc nàng quấy thành một đoàn tương hồ. Trong lòng cũng có cảm giác không thể nói thành lời.

Nàng đang suy nghĩ xuất thần, bên ngoài bỗng nhiên có một ít tiếng động la hét ầm ĩ. Tiếng binh khí vang leng keng. Tiếp theo tiếng bước chân dồn dập, tựa hồ có thật nhiều người đang xông vào.

Quyết không thể để có người quấy rầy đại sư huynh!

Long Phù Nguyệt kinh hoảng nhảy dựng lên. Nàng ngồi thời gian quá lâu, hai chân có chút run lên, này nhảy dựng, suýt nữa té ngã.

Dương Côn Vũ đỡ lấy nàng.

Cũng hơi có chút trì hoãn như vậy, bên ngoài đã có vô số người xông vào.

Cầm đầu là một tên tướng quân mặt đen. Phía sau hắn là mấy trăm tên lính.

Long Phù Nguyệt tốt xấu gì cũng ở Khai Dương quốc được hai năm, cũng biết hắn, chính là đệ nhất mãnh tướng Khai Dương quốc —— Trình Diệu Vân.

Người này anh dũng thiện chiến, đứng hàng tam công, coi như là đệ nhất trọng thần Khai Dương quốc. Rất được hoàng đế Khai Dương trọng dụng.

Người này đánh giặc bằng bản lãnh thật sự, cho nên rất xem thường Cổ Nhược đại vu sư, cho là hắn bất quá chỉ là dựa vào một ít ảo thuật đến lừa bịp hoàng đế, bình thường gặp mặt cũng bất quá chỉ là hừ một tiếng, xem như chào hỏi.

Long Phù Nguyệt sau lưng gọi hắn là Trình Giảo Kim. Nhưng thật ra không nên cùng hắn đối mặt xung đột.

Hôm nay hắn cũng không biết nghe được tin tức gì. Đường đột lãnh binh xông vào như vậy .

427. Chương 427: Bắt Hắn Hoàn Toàn Không Cần Thỉnh Thánh Chỉ

Long Phù Nguyệt vừa thấy là hắn, ẩn ẩn có chút đau đầu . Biết người này tới cửa tuyệt đối không có chuyện tốt. Lạnh lùng thốt: "Trình tướng quân mang binh tới đây muốn làm gì ?"

Trình Diệu Vân hừ mũi một tiếng: "Bản tướng tiến đến tróc nã gian tế Thiên Tuyền Quốc! Tên gian tế kia ở nơi nào? Giao ra đây!"

Long Phù Nguyệt trong lòng trầm xuống, xem ra chuyện Phượng Thiên Vũ đến nước Khai Dương đã tiết lộ ra ngoài rồi! Người này đã sớm không phục thanh danh Chiến thần của Phượng Thiên Vũ, muốn cùng hắn phân cao thấp. Giờ phút này nếu được tin tức này, chỉ sợ sẽ không dễ dàng thu tay lại.

Không dễ dàng thu tay lại cũng muốn buộc hắn thu tay lại! Quyết không thể để cho hắn tiến vào trong tĩnh thất!

Đôi mắt nàng lại đảo vòng vo mấy vòng, lạnh lùng thốt: "Gian tế? Gian tế gì ? Trình tướng quân từ đâu nghe được lời đồn này?"

Trình Diệu Vân cả giận nói: "Là Tam vương gia nói, vậy còn giả vờ được sao?! Chiến thần củaThiên Tuyền Quốc kia có phải ở chỗ này hay không?!"

Tam vương gia? Trong lòng Long Phù Nguyệt trầm xuống, thế này mới nhớ tới Dương Cẩn Hiên có chút lỗ mãng không ở nơi này.

Nàng đảo mắt nhìn Dương Côn Vũ, Dương Côn Vũ quýnh lên khoát tay nói: "Không phải ta nói, là Tam đệ nói muốn đi bẩm báo cho phụ hoàng. . . . . ."

Trình Diệu Vân cũng nói: "Bản tướng trong lúc vô ý đụng phải Tam vương gia, thấy Tam vương gia hốt ha hốt hoảng, hỏi lại, mới biết được tên sát thần Thiên Tuyền Quốc kia đang đi vào Khai Dương quốc chúng ta, hắn đến nhất định không có chuyện tốt, vì vậy bản tướng đặc biệt tới bắt hắn! Hắn ở nơi nào? Mau đưa hắn giao ra đây!"

Long Phù Nguyệt đảo tròn mắt, chậm rãi nói: "Trình Tướng quân, ngươi tới nơi này chính là phụng thánh chỉ của hoàng thượng?"

Trình Diệu Vân hơi sửng sờ, hắn vừa nghe nói Phượng Thiên Vũ ở trong này, liền vội như lửa đốt phải mông, vội vã chạy đến, chạy đi đâu thỉnh thánh chỉ của hoàng thượng chứ?

Cả giận nói: "Bản tướng vì hộ vệ kinh thành, đương nhiên muốn bảo hộ kinh thành chu toàn, bất kỳ một người khả nghi nào cũng không thể buông tha, Phượng Thiên Vũ đến nơi đây đương nhiên là không có hảo tâm gì, bản tướng muốn bắt hắn hoàn toàn không cần thỉnh thánh chỉ!"

Long Phù Nguyệt đã sớm biết hắn sẽ nói như vậy, lạnh lùng thốt: "Nơi này dù không cao sang gì, nhưng cũng là hoàng thượng tự mình trông coi xây cất – Vấn Thiên quán! Mà đại sư huynh của ta cũng là đại vu sư ngay cả hoàng thượng cũng kính trọng, nhà cửa của hắn há để cho ngươi muốn lúc soát thì lục soát sao? Ngươi cứ không phân tốt xấu liền xông tới như vậy, ta muốn kiện ngươi tội tự tiện xông vào nhà dân!"

428. Chương 428: Liều Chết Ngăn Cản

Những lời này của nàng thật đúng là thiếu chút nữa hù dọa được Trình Diệu Vân.

Từ sau khi Cổ Nhược đến Khai Dương quốc, hoàng đế Khai Dương quốc vẫn xem trọng quyến luyến hắn như khách quý, phong hắn làm đại vu sư, có thể nói là dưới một người, trên vạn người. Nhà cửa của hắn đương nhiên là không thể tùy ý lục soát.

Nhưng Trình Diệu Vân thật vất vả được đến một cơ hội như vậy, một cơ hội có thể vặn ngã Cổ Nhược, bắt Phượng Thiên Vũ, hắn làm sao có thể dễ dàng chịu buông tha?

Ngẩn ra, vung tay lên nói: "Cổ Nhược đem gian tế địch quốc giấu kín trong phủ, cũng đã phạm phải tội lớn ngập trời, nhà cửa của hắn tại sao không thể lục soát?! Người tới, xét!"

Chúng binh lính đương nhiên nghe hiệu lệnh của hắn, cùng tiến lên trước, đã muốn xông vào tĩnh thất.

Long Phù Nguyệt khẩn trương, nhìn thoáng qua Dương Côn Vũ.

Dương Côn Vũ cũng biết chuyện nghiêm trọng, hắn đối này Trình tướng quân luôn luôn có chút kính sợ, huống chi hắn cho rằng Trình tướng quân nói cũng có vài phần đạo lý.

Tính tình hắn vốn là có chút không quả quyết, đụng tới chuyện khó giải quyết như thế, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Rúc ở đây không dám ló đầu ra.

Thấy Long Phù Nguyệt nhìn hắn, trong ánh mắt có ý xin giúp đỡ, còn có chút mỏng manh khiển trách.

Hắn âm thầm cắn răng một cái, nói : "Trình tướng quân, đây là chuyện lớn, Tam đệ đã đi bẩm báo hoàng huynh rồi, vẫn là chờ thánh chỉ hoàng thượng đến đây lần nữa định đoạt đi."

Trình Diệu Vân ngày thường như thế nào cũng không đem Vương gia có chút yếu đuối này nhìn ở trong mắt, nghe hắn vừa nói như thế, khẽ khom người nói: "Nhị vương gia, việc này quan hệ đến an nguy của Khai Dương quốc, ngài đừng quản."

Vung tay lên, những lính tốt kia đã sắp xông lên.

Long Phù Nguyệt làm sao để cho bọn họ xông vào?

Vung tay lên, một luồng lục quang hiện lên, cửa tĩnh thất trống rỗng xuất hiện nhiều hơn một luồng lục sắc chắn lại.

Trên vật chắn này gai bén nhọn lợi hại đâm ra tua tủa.

Cầm đầu binh lính thiếu chút nữa đánh vào này bụi gai này, vội vã dừng bước chân.

Trình Diệu Vân cả giận nói: "Không nghĩ tới tiểu nha đầu như ngươi cũng biết Chướng Nhãn pháp này, hừ, đẩy ra!"

Một tên lính tay cầm trường thương liền đi đến gần bức bình phong bén nhọn lục sắc này.

Lại không nghĩ rằng bức bình phong này thoạt nhìn mềm mại, nhưng khi chạm vào đến dị thường lao lực, giống như chất nhờn mềm mại, dính sát vào trên tường, không nhổ ra được.

429. Chương 429: Cho Dù Đem Ta Giết, Cũng Không Thể Để Hắn Xông Vào

Long Phù Nguyệt đứng phía sau tấm bình phong lục sắc, hai tay kết ấn, hơi có chút phát run.

Vu thuật của nàng là Cổ Nhược dạy, nhưng dù sao thời gian tu luyện ngắn ngủi, mà nội lực của nàng cũng không sâu, cho nên này hơn mười cây thương đâm lên, nàng vẫn là phải hết sức cố hết sức.

Song phương giằng co lẫn nhau thời gian khoảng một chén trà, trán Long Phù Nguyệt mồ hôi đã ướt đẫm. Tay duy trì tấm lá chắn kia cũng hơi có chút run rẩy.

Trình Diệu Vân vừa thấy cái chấn kia có chút buông lỏng, trong lòng vui vẻ, vung tay lên, có bốn binh lính đem Đại Khảm Đao của hắn mang tới.

Hắn quơ lấy thanh trường đao to lớn, lạnh lùng cười: "Chỉ hạng tép riu, cũng đòi tỏa ánh sáng! Mở cho ta!"

Một đao hướng tới bình phong lục sắc bổ xuống.

Hắn công phu tuyệt luân, rất có khí thế dũng mãnh của Trương Phi thời Tam quốc.

Một đao này đi xuống. Khí thế mạnh mẽ.

Long Phù Nguyệt ứng phó những tên lính kia vốn đã cố hết sức, làm sao có thể ngăn cản được một đao này của hắn.

Chỉ nghe 'phanh' một tiếng vang thật lớn, hai cánh tay Long Phù Nguyệt nhất thời tê dại, thân thể giống như con diều bay ra ngoài.

Tát một tiếng va chạm ở trên tường.

Nàng chỉ cảm thấy trước mắt sao bay đầy trời, wow một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Uể oải trên mặt đất, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, gần như không đứng dậy nổi.

Trình Diệu Vân hừ mũi một tiếng: "Đây là Vu thuật mà Vạn tuế gia coi trọng đây sao? Hừ, chẳng qua chỉ là một ít thủ thuật che mắt mà thôi!"

Nhấc chân liền hướng trong tĩnh thất xông vào.

Long Phù Nguyệt khẩn trương, vội vã đứng lên, cắn răng một cái, liều mạng: "Này, cho dù đem ta giết, cũng không thể để hắn xông vào!"

Bàn tay vỗ trên cánh tay bên trái, tiểu thanh xà phóng ra như tia chớp, hướng về Trình Diệu Vân liền xông đến.

Trình Diệu Vân nhìn qua tuy rằng thô lỗ, nhưng trong thô lỗ cũng có cẩn thận, đương nhiên thấy được sát khí chợt lóe lên trong mắt Long Phù Nguyệt.

Trong lòng đã sớm đề phòng.

Trước mắt chợt lóe lên một luồng ánh sang xanh, hắn đã biết rằng không ổn, thân mình mạnh mẽ né sang một bên, tiểu thanh xà bay lướt qua gò má của hắn.

Hắn còn chưa kịp buông lỏng một hơi, thân mình tiểu thanh xà trên không trung biến chuyển một cái, lại hướng về phía trước ngực của hắn bay tới.

Thân mình nó quay lại như điện, làm cho Trình Diệu vân có chút luống cuống tay chân. Không có thì giờ ứng phó.

430. Chương 430: Ôm Ấp Lạnh Như Băng Thấu Xương

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn có thể chống đỡ được tiểu thanh xà công kích, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm nàng ngẩn người.

Tiểu thanh xà tuy rằng quấn lấy Trình Diệu Vân, nhưng binh lính vẫn mãnh liệt xông vào bên trong.

Long Phù Nguyệt lúc này đã bị nội thương không nhẹ, trong lồng ngực khí huyết cuồn cuộn, huyết tinh ngọt khí thẳng hướng đi lên. Nàng miễn cưỡng ngăn chận, ngón tay huy động, một đạo bình phong lục sắc lại đã xuất hiện ngay lúc đó, nhưng mà bình phong lần này nhìn qua yếu ớt hơn rất nhiều.

Những binh lính kia đã có kinh nghiệm, lúc này liền phát một tiếng kêu, huy động các loại binh khí đâm vào đó.

Đâm vào tấm bình phong run run không ngớt.

Long Phù Nguyệt cũng nhịn không được nữa, một ngụm máu tươi lại phun tới, phun vào trên bình phong lục sắc trước mặt, ngón tay phát run, sắc mặt tái nhợt, lại còn đang liều chết ngăn cản.

Trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu: quyết không thể để cho những người này xông vào tĩnh thất, tuyệt đối không!

Phanh, đạo bình phong này lại một lần bị bọn họ đâm rách.

Long Phù Nguyệt ngã ngồi trên mặt đất, trước mắt sao chim nhỏ bay loạn, thấy không rõ bất kỳ vật gì.

Nàng lại muốn nhảy dựng lên, nhưng trên người mềm nhũn, không một chút khí lực.

Nàng sắp gặp tai ương, trước mắt mơ mơ hồ hồ, hình như có bóng trắng chợt lóe, một người đã đem nàng bế lên.

Vòng tay ôm ấp lạnh như băng thấu xương, lại quen thuộc nói không nên lời.

Long Phù Nguyệt kêu lên một tiếng vui mừng: "Đại sư huynh! Huynh rốt cục đi ra. . . . . ."

Một câu chưa nói xong, một ngụm máu tươi lại phun tới.

Bên tai có người khẽ thở dài một cái: "Nha đầu ngốc, tại sao muội phải khổ bán mạng như vậy."

Một luồng khí lạnh như băng từ phía sau lưng nàng dũng mãnh vào. Chạy khắp tứ chi trong cơ thể của nàng, đem huyết khí tán loạn trong cơ thể nàng chậm rãi đè ép trở về. . . . . .

Ước chừng thời gian qua nửa chén trà nhỏ, luồng khí tức lạnh như băng này rốt cục biến mất.

Long Phù Nguyệt lại mở to mắt, cuối cùng có thể thấy rõ được mọi thứ. Trước mắt chứng kiến làm cho nàng lắp bắp kinh hãi.

Hơn mười binh lính kia giống như bị giam vào một bong bong nước lớn trong suốt, ở bên trong tả xung hữu đột, nhưng không thể thoát ra.

Mà Trình Diệu Vân vẫn đang bị tiểu thanh xà quấn lấy, trên trán đã hơi toát mồ hôi, mặc dù tiểu thanh xà cắn không được hắn, nhưng hắn cũng không làm gì được tiểu thanh xà, cuộc chiến đấu hiện trong trạng thái giằng co.

431. Chương 431: Cút Ngay

Long Phù Nguyệt thở ra một hơi, quay đầu liếc mắt nhìn Cổ Nhược .

Thấy sắc mặt hắn so với ban đầu càng thêm tái nhợt hơn. Nhưng đôi mắt vẫn trầm tĩnh hữu thần như trước.

Hắn vươn tay đỡ lấy đầu vai của Long Phù Nguyệt, thản nhiên nói: "Phù Nguyệt, cho tiểu Thanh trở về."

Long Phù Nguyệt luôn luôn không dám cãi lại hắn, nói sau thấy hắn đi ra, trong lòng cũng thật sự yên ổn.

Đồng thời ở trong lòng một nghi vấn cũng đột nhiên xông ra: "Người kia…… Người kia thế nào rồi? Hẳn là không có việc gì chứ?"

Bên tai nàng nghe, trong tĩnh thất vẫn không nghe thấy nửa điểm động tĩnh như trước.

Nàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn đại sư huynh, tim đập thình thịch, đúng là không có lá gan trực tiếp hỏi thành lời. E sợ sẽ hỏi ra một tin xấu.

Nàng lên tiếng khô cằn cười nhẹ một tiếng: "Đại sư huynh, vị kia…… Cái người Tu La Vương gia gì đó không có việc gì chứ?"

Cổ Nhược nhìn nàng, lại thản nhiên không có biểu tình gì: "Hắn còn chưa chết, muội muốn xem liền vào xem một chút đi."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, trong lòng đúng là vô hạn vui mừng, một tảng đá to treo ở trong tim rốt cục đã có thể buông xuống. Toàn thân bỗng nhiên suy yếu vô lực, rất muốn ngồi phịch xuống đất.

Nàng nâng tay gọi tiểu thanh xà trở về, Trình Diệu Vân kia đã mệt mỏi cả người mướt mồ hôi, nhìn thấy Cổ Nhược đi ra. Hơi thở ra, lập tức mở miệng đầu tiên áp chế người: "Cổ Nhược, ngươi thật to gan, dám chứa chấp gian tế địch quốc, ngươi muốn phản quốc sao?"

Cổ Nhược thản nhiên nói: "Nếu muốn lục xét Vấn Thiên quán ta, trước lấy thánh chỉ đến. Không có thánh chỉ, trước hết cút ra ngoài cho ta!"

Ống tay áo vung lên, đem viên bong bong nước bên trong có hơn mười binh lính giống như trái cầu lăn tròn ra ngoài.

Nhanh như chớp biến ra khỏi Vấn Thiên quán.

Trình Diệu Vân biến sắc, cái mặt đen thậm chí có hơi trắng bệch. Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật của Cổ Nhược, không nghĩ tới lại thần kỳ như thế, trong lòng có chút khiếp đảm, trên mặt lại không chịu lộ ra, kêu lên: "Cổ Nhược, ngươi thật sự muốn phản quốc sao? !"

Hai mắt Cổ Nhược giống như hàn băng, thản nhiên quét mắt nhìn hắn, nói: "Không có phản quốc, chỗ này của ta không chào đón khách không mời mà đến. Cút ngay đi, đừng để cho ta nói lần thứ hai!"

Thân mình Trình Diệu Vân chấn động, Cổ Nhược sau khi đến Khai Dương quốc này, xử sự vẫn bình thản lạnh nhạt, tuy rằng được phong làm nhất đẳng đại vu sư, cũng không hề làm cao, cũng không cùng người phân tranh.

432. Chương 432: Ta Đã Hết Sức Cố Gắng

Hắn vẫn cho là Cỗ Nhược là lãnh đạm không có nóng nảy. Lại không nghĩ rằng lại có một mặt sẳng giọng như thế.

Trong lòng khẽ run lên, nhưng lại không dám nói khác, hừ một tiếng nói: "Hừ, bản tướng ta sẽ đi thỉnh thánh chỉ ngay bây giờ, ngươi chờ đó."

Sải bước đi ra ngoài.

Long Phù Nguyệt vừa thấy hắn đi ra ngoài, thở ra một hơi dài, lắc lắc ống tay áo Cổ Nhược nói: "Đại sư huynh, chỉ huynh mới có biện pháp."

Chợt thấy Cổ Nhược ôm lấy đầu vai của mình ,bàn tay hơi có chút run run, nàng không khỏi ngẩn ra, thế này mới nhìn thấy trên trán Cổ Nhược tràn đầy mồ hôi tinh mịn, hai má vốn tái nhợt trong trẻo nhưng lạnh lùng trở nên ảm đạm không ánh sáng. Đôi môi đã không có chút huyết sắc.

Nàng chấn động, vội vươn tay đỡ hắn: "Đại sư huynh, huynh…… huynh làm sao vậy?"

Cổ Nhược khép hờ ánh mắt, ngã ngồi trên mặt đất: "Không…… Không có việc gì, ta không sao. Nghỉ ngơi một chút sẽ tốt."

Long Phù Nguyệt thế này mới nhớ tới Cổ Nhược vì chữa thương cho Phượng Thiên Vũ, đã hai ngày hai đêm không có nghỉ ngơi, nhất định là mệt muốn chết rồi. Nhìn thấy bộ dạng đại sư huynh như thế này, trong nội tâm nàng thập phần áy náy. Cúi đầu, lẩm bẩm: "Đại sư huynh, thực xin lỗi, đều…… Đều tại ta, là ta rất lỗ mãng rồi. Làm hại hai huynh thành như thế này.

Đôi mắt Cổ Nhược trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn nàng, lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Không nên tự trách, muội nên đi xem hắn trước đi."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, trên mặt thế nhưng hơi đỏ lên, mình cũng cũng không hiểu tâm tình mình là gì. Ấp úng nói: "Hắn không có việc gì thì tốt rồi, dù sao hắn là bởi vì cứu ta bị thương, nếu như hắn có

chuyện không hay xảy ra ta có chút băn khoăn. Đại sư huynh, huynh đói bụng không, ta đi hầm cháo cho huynh uống."

"Hắn vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, không biết sẽ chết lúc nào……" Ánh mắt Cổ Nhược thản nhiên, thanh âm cũng bình thản như nước. Khép hờ ánh mắt: "Ta đã hết sức cố gắng, kết quả như thế nào, phải nhìn xem tạo hóa của hắn nữa."

Cái gì?! Bước chân Long Phù Nguyệt đang muốn rời đi giống như bị sợi dây vô hình kéo lấy, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt xuống . Ở sâu trong nội tâm hình như có một sợi tơ tinh tế vừa kéo, đau nhói.

Nàng cắn cắn môi, miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Tận…… Tận hết sức lực. Ta, ta đi vào xem thử mới được."

Rốt cuộc bất chấp mọi chuyện. Chạy vội đi vào.

433. Chương 433: Cũng Không Gặp Ngươi Nữa!

Trong đôi mắt Cổ Nhược hiện lên một chút hiểu rõ, mắt thấy bóng dáng xinh đẹp kia hốt hoảng chạy vào tĩnh thất, không biết tại sao, trong đôi mắt lại có thần sắc cô đơn phức tạp, thân thể hắn hơi hơi run lên một cái, một ngụm máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

Dương Côn Vũ cho tới bây giờ mới kịp phản ứng, vừa thấy Cổ Nhược hộc máu, hoảng sợ, vội vã chạy tới: "Đại vu sư, người không sao chứ?"

Cổ Nhược khẽ lắc đầu, nhắm mắt lại, yên lặng điều tức.

Hắn và Phượng Thiên Vũ đấu một trận kia cũng bị nội thương không lớn không nhỏ. Nhưng cứu Phượng Thiên Vũ lại gần như vét sạch tất cả linh lực của hắn.

Hắn vừa ra tới còn đụng phải Trình Diệu Vân đến quấy rối, mà Long Phù Nguyệt lại bị trọng thương.

Hắn đành phải liều mạng đem nội lực còn sót lại chữa khỏi nội thương cho Long Phù Nguyệt.

Mà dùng thuật pháp đem những binh sĩ kia sợ quá chạy mất, đã là cực hạn cuối cùng của hắn.

Vừa mới cùng Trình Diệu Vân đối thoại, hắn cũng chỉ là có thể bảo trì đứng thẳng không ngã xuống mà thôi. Làm như vậy, cũng làm cho hắn ra một thân mồ hôi. Trình Diệu Vân vừa ra đi, hắn rốt cuộc duy trì không được nữa. Ngồi phịch xuống. . . . . .

Tĩnh thất là địa phương ngày thường Cổ Nhược thanh tu. Có một chiếc giường bằng trúc cùng vài chiếc chiếu tre mà thôi.

Long Phù Nguyệt chạy như bay vào, nhưng sau khi vào tĩnh thất lại do dự. Trái tim cứ thẳng thắn nhảy loạn không ngừng được.

Ngước mắt nhìn lên.

Phượng Thiên Vũ lẳng lặng nằm yên ở trên giường Thanh Trúc, gương mặt tái nhợt gầy yếu, trên môi không có chút huyết sắc nào. Hai mắt hơi đóng, im ắng không hề có động tĩnh gì.

Lại đẹp đến mức làm cho đôi mắt người ta đui mù.

Nàng chậm rãi đi tới, kinh ngạc nhìn gương mặt hắn vẫn hôn mê trước mặt, nhịn không được áy náy đau lòng.

Cảnh tượng mấy ngày nay cùng hắn vài lần gặp lại nhất nhất thoáng hiện ở trong đầu, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Không nghĩ tới ngươi thật sự là một người si tình như thế. Đáng tiếc. . . . . Ta cũng không phải nàng trong cảm nhận của ngươi."

Ngón tay nhịn không được nhẹ lướt qua lông mày của hắn, mắt của hắn, khi dừng lại trên môi hắn một lát, trái tim lại nhảy dựng lên, giống như điện giật rụt trở về.

Cũng không biết là sao lại thế này, nước mắt lại rớt xuống. Có hai giọt còn nhỏ ở trên mặt của hắn.

Nàng tay chân vụng về giúp hắn lau, miệng than thở thì thầm: "Ngươi mau tỉnh dậy đi, ngươi dù sao cũng là Chiến thần Tu La mà, sao có thể không nên thân như vậy? Chút vết thương nhỏ này làm sao có thể lấy mạng của ngươi chứ? Mau tỉnh lại đi, bằng không, bằng không ta liền đem ngươi từ nơi này đá văng ra, sẽ không thèm gặp ngươi nữa!"

434. Chương 434: Nhưng Ta Không Muốn Làm Thế Thân Người Khác

Phép uy hiếp của nàng hữu dụng, lông mi Phượng Thiên Vũ thế nhưng hơi hơi run lên một cái, tuy rằng vẫn chưa thể mở to mắt, nhưng không phải là không có phản ứng .

Sao, chiêu này dùng được!!!

Long Phù Nguyệt cảm thấy phấn chấn, kìm lòng không đậu vươn tay ra, cầm một bàn tay của hắn.

Tay hắn hơi có chút cảm giác mát, màu da cũng trắng bệch như ngọc thạch .

Cứ cùng hắn nắm như vậy, cảm giác này trong lòng không khỏi giống như đã từng quen biết, ảnh hưởng đến trong lòng một trận lại một trận hoảng hốt.

Nàng không khỏi thở dài một hơi: "Ai, tuy rằng thân thể này đã thay đổi chủ nhân, nhưng tựa hồ nó còn nhớ rõ từng cảm giác. . . . . Thật không biết đời trước của ta đây có cùng hắn thành thân hay không nhỉ?" Trong đầu nghĩ loạn xạ , trên mặt đột nhiên một trận nóng cháy.

Cuống quít lắc lắc đầu: "Trời ạ! Ta đang nghĩ loạn thất bát tao gì vậy? Hiện tại ta thích là đại sư huynh, thề muốn đem đại sư huynh bắt vào tay. Tại sao lại đối với vị Phượng Vương gia này nổi lên lòng háo sắc đến như thế? Vị Phượng Vương gia này đương nhiên là một người vô cùng si tình, nhưng hắn thích là đời trước của ta. . . . . Cũng không phải là ta hiện tại, ta không muốn làm thế thân người khác. . . . . Ừm, chờ hắn tỉnh, cũng phải cùng hắn nói chuyện một lần, khuyên hắn nên chết phần tâm này đi. . . . . ."

Nhìn bàn tay hắn cùng nàng giao nhau, trong lòng ẩn ẩn lại có một tia không bỏ được, thở dài, chậm rãi muốn rút về, nhưng không ngờ tay nàng mới vừa động, tay Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên khép lại, đem tay nàng rút ra một nửa cầm thật chặc.

Long Phù Nguyệt kinh hoàng.

Chẳng lẽ —— Hắn đã tỉnh?

Ngước mắt nhìn hắn, đã thấy hai tròng mắt của hắn rốt cục mở ra, một đôi mắt giống như biển rộng khóa chặt lấy nàng, môi hắn động vài cái, rốt cục nói ra một câu: "Phù Nguyệt, đừng đi!"

Thanh âm có một tia khàn khàn, trầm đục không giống âm thanh trong trẻo trầm ấm của hắn lúc ban đầu, lại điểm thêm một chút mị hoặc.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng hốt hoảng, đập như nổi trống, khô cằn nở nụ cười một tiếng: "Ha ha, ngươi. . . . . Ngươi đã tỉnh? Thực, thật tốt! Ta còn tưởng rằng ngươi vẫn chưa tỉnh lại. Đang rối rắm nếu đem ngươi chôn cất ở chỗ nào thì mới tốt, hay là chở về ngươi Thiên Tuyền Quốc đây. . . . . ."

Những lời nói không tim không phổi này của nàng, sau khi nói xong mới hiểu được mình đã nói một câu thật sự rất vô duyên…, người ta bệnh nặng mới tỉnh, mình tại sao dứt khoát nói người ta đã chết. . . . .

435. Chương 435: Nàng Đã Vì Ai Nấu Món Canh Này. .

Phượng Thiên Vũ nắm tay nàng căng thẳng, hai tròng mắt thâm trầm như lốc xoáy: "Phù Nguyệt, nàng mong ta chết lắm sao?" Trong lời nói ẩn ẩn có một tia bị thương ẩn giấu.

Trong lòng Long Phù Nguyệt khẩn trương căng thẳng vô cùng, vội cười ha hả nói: "Ha ha, ta, ta chỉ nói đùa thôi. Ta đương nhiên không mong ngươi chết rồi, ngươi vì cứu ta mới biến thành cái dạng này, nếu ngươi chết, ta sẽ áy náy chết mất."

Ngón tay Phượng Thiên Vũ từng ngón từng ngón lại buông ra, ánh sáng trong đôi mắt lưu chuyển không chừng, tựa hồ có vô số cảm xúc hiện lên, hắn cụp mắt xuống, thở dài: "Chỉ là có chút áy náy sao?" Trong giọng nói tựa hồ rất là chán nản thất vọng.

Long Phù Nguyệt biết hắn lại xem mình như vị thê tử kia của hắn, cố tình cùng hắn giải thích vài câu, nhưng hắn hiện tại mới từ Quỷ Môn quan đi thong thả trở về, bàn luận vấn đề này dường như có chút không ổn.

Liền ha ha cười khan hai tiếng: "Cũng may, cũng may ngươi không chết, vậy là được rồi. Đúng rồi, ngươi có đói bụng không? Ta đi nấu cháo đến cho ngươi ăn."

Phượng Thiên Vũ khép hờ ánh mắt: "Cũng tốt. Ta muốn ăn món Trân châu Phỉ Thúy Bạch Ngọc canh mà nàng làm."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, trợn tròn hai mắt, ấp úng nói: "Ngươi. . . . . Làm sao ngươi biết ta sẽ làm món canh này?"

Bởi vì Cổ Nhược vẫn ăn chay, mỗi ngày rau xanh đậu hủ, nàng e sợ cho sư huynh dinh dưỡng không đầy đủ, liền thường thường đem bắt chước ở hiện đại, nấu một loại canh cho sư huynh ăn.

Thực hiện cũng không phải quá khó khăn, nguyên liệu chủ yếu chính là rau chân vịt, đậu hủ, lại thêm ớt hồng cùng hầm chín, thêm một chút gạo trắng. Lại thêm một ít đồ gia vị khác.

Long Phù Nguyệt đối với nấu cơm rất có bản năng thiên phú, làm món canh kia đậm nhạt ngon miệng, Cổ Nhược tuy rằng không nói gì, nhưng mỗi một lần đều đem canh nàng làm này uống đến giọt nước không dư thừa, cho tiểu đầu bếp nàng đủ mặt mũi.

Lại không nghĩ rằng Phượng Thiên Vũ lúc này thế nhưng đưa ra muốn uống này canh.

Chẳng lẽ —— Đời trước của ta cũng sẽ hầm loại canh này?

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ trông mong nhìn nàng, nhìn mãi đến khi nàng bị nhìn đến lông mao toàn thân dựng đứng, hắn mới nhắm mắt: "Ta đương nhiên biết."

"Phù Nguyệt, ở quận chúa phủ nàng từng đã làm cho ta vài lần, tuy rằng nàng đã quên mất ta, nhưng bản lĩnh của nàng tựa hồ cũng không quên. Chỉ là không biết hai năm qua nàng đã vì ai nấu món canh này. . . . . ."

Trong lòng hắn ngơ ngẩn mà nghĩ, trong mắt hiện lên một chút chua xót.

Long Phù Nguyệt lại có cảm giác câu nói của hắn có ẩn ý gì đó, nhưng lười suy nghĩ sâu xa, cười nhẹ một tiếng: "Được rồi, ta đi làm."

436. Chương 436: Hoàng Thượng Giá Lâm

Nhìn bóng lưng Long Phù Nguyệt, khóe miệng Phượng Thiên Vũ hơi nhẹ mỉm cười, trong đôi mắt giống như biển rộng có ánh sáng lóe ra, tựa hồ cảm xúc mãnh liệt nào đó. Hắn khe khẽ thở ra một hơi, âm thầm điều tức, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Ngũ tạng lục phủ của hắn vốn đã sai chỗ thế nhưng đa phần đã trở lại vị trí cũ, nội thương rất nặng cũng khá rất nhiều. Trong lòng không khỏi suy nghĩ: "Chẳng lẽ là đại sư huynh đã cứu ta? Y thuật của hắn lại có thể đạt tới loại cảnh giới khởi tử hồi sinh này sao?"

Hắn hơi giật mình, thế này mới phát giác cánh tay phải cũng được Cổ Nhược nối lại, quấn lấy băng vải, tuy rằng vẫn chưa thể cử động, nhưng cũng có một chút tri giác.

Không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Không nghĩ tới hôm nay nợ đại sư huynh một ân tình lớn như vậy, ngày sau nhất định phải hồi báo."

Hắn khép hờ ánh mắt, yên lặng điều tức, làm cho nội lực ngưng trệ dần dần chạy ở khắp bên trong thân thể. . . . . .

Long Phù Nguyệt đã làm xong canh, trước đưa cho sư huynh một chén.

Cổ Nhược đang ngồi điều tức, nàng đương nhiên không dám quấy rầy. Lại bưng một chén, đem đến cho Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ tuy rằng tạm thời không có gì trở ngại, nhưng rốt cuộc mới từ Quỷ Môn quan trở về, thân mình rất suy yếu.

Long Phù Nguyệt vốn muốn đem hắn nâng dậy đến để tự hắn ăn.

Nhưng vừa cử động, mồ hôi lạnh hắn liền ứa ra, không có biện pháp, đành phải ngồi ở bên cạnh hắn, dùng cái thìa nhỏ từng miếng từng miếng đút cho hắn.

Phượng Thiên Vũ nhìn gương mặt nhìn nghiêng của nàng, xem nàng cẩn thận thổi từng miếng từng miếng, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, chỉ nguyện giờ khắc này vĩnh viễn đừng đi qua.

Hai năm qua hắn vừa nhắm mắt lại, trước mắt xuất hiện lúc nào cũng là bóng lưng của nàng kiên quyết rời đi, làm cho hắn đau đến thấu xương, lần lượt ở trong nỗi đau có rút dày xé tâm can tỉnh lại. Mở to mắt, cũng là cõi lòng đầy tịch mịch cùng hư không. . . . . .

Nay nằm ở nơi này, tuy rằng trên người có chút vết thương mang từng đợt đau đớn, nhưng thấy nàng đang ngồi ngay bên cạnh mình, ăn từng ngụm cạnh do nàng chăm sóc, đã cảm thấy một luồng sóng ấm áp dâng trào lên trong lòng, món canh này trở nên là món mỹ vị đệ nhất khó tìm nhất trên bầu trời này.

Một chén canh vừa mới uống xong. Chợt nghe ngoài cửa ẩn ẩn lại tiếng động có la hét ầm ĩ.

Long Phù Nguyệt vốn có một ít nội công, nghe được một tiếng sắc nhọn la lên: "Hoàng thượng giá lâm."

"Chết rồi, lần này hoàng đế cũng tới, chỉ sợ sự tình có chút khó giải quyết! Nếu ông ta cũng muốn giết vị Phượng Vương gia này thì làm sao bây giờ?"

437. Chương 437: Ngươi Đang Lo Lắng Cho Ta Sao

Thanh âm này vừa nghe liền biết là thái giám phát ra. Trong lòng Long Phù Nguyệt chấn động, cái chén trong tay suýt nữa đã rơi xuống đất.

"Chết rồi, lần này cả hoàng đế cũng tới, chỉ sợ chuyện này khó giải quyết rồi! Nếu hoàng thượng cũng muốn giết vị Phượng Vương gia này làm sao bây giờ?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nhìn sắc mặt nàng bỗng nhiên trắng bệch, khẽ cười cười: "Nàng đang lo lắng cho ta sao?"

Long Phù Nguyệt chau mày nói : " Trình Tướng quân còn có thể miễn cưỡng qua được, lần này hoàng đế tự mình đến , nếu ông ta muốn gây bất lợi với ngươi , chỉ sợ. . . . . ."

Khóe môi Phượng Thiên Vũ gợi lên một chút trào phúng: “Yên tâm, hắn không dám làm gì ta đâu . Đỡ ta.”

Long Phù Nguyệt không biết hắn muốn làm gì, nhăn lại lông mày nói : “Thương thế của ngươi như vậy, còn có thể đứng lên sao?”

Phượng Thiên Vũ cười nói: “Yên tâm, ta đã có chủ ý. Đỡ ta ngồi dậy trước .”

Long Phù Nguyệt không có cách nào khác, chỉ phải ôm dìu hắn ngồi dậy.

Long Phù Nguyệt vẫn là lần đầu tiên cùng hắn có khoảng cách gần tiếp xúc như vậy, ôm dìu nửa thân mình của hắn, trong mũi nghe mùi thơm ngát thản nhiên trên người hắn, nhưng không hiểu sao lại cảm giác dị thường quen thuộc.

Giống như vòng ôm ấp này chính mình ban đầu dựa sát vào đây, không muốn xa rời.

Trái tim còn đang nhảy loạn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng giống như trái táo chín mọng .

Thật vất vả giúp đỡ hắn ngồi dậy.

Toàn thân hắn xuất ra mồ hôi. (đau đớn)

Nàng cũng ra một thân mồ hôi. (khẩn trương)

Tai nghe tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần. Long Phù Nguyệt khẩn trương một lòng phốc phốc nhảy loạn. Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên vươn tay cầm lấy cổ tay của nàng.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, thấp giọng nói: “Ngươi. . . . . Ngươi làm cái gì?”

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút ánh sáng lạnh: “Nàng bị thương, ai dám đả thương nàng? Chính là Trình Tướng quân gì đó mà nàng vừa mới nói đúng không?”

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới thân thể của hắn và của mình vừa mới tiếp xúc liền đã dò xét ra nội thương của mình. Cảm thấy có chút tủi thân. Nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm nói điều này.

Nàng cuống quít rút cổ tay của mình ra: “Không có việc gì , một chút vết thương nhỏ mà thôi.”

Hai người đang nói chuyện , bên ngoài đã có hai đội Ngự Lâm quân tràn vào. Một người mặc áo vàng long hành hổ bộ* mà thẳng bước tiến vào.

(*) Ý nói tượng trưng cho dáng dấp vua chúa.

Người này khuôn mặt tuấn tú nho nhã, dáng người thon dài, một đôi mắt thâm trầm mà tinh nhuệ.

438. Chương 438: Đấu Trí

Ông ta chính là hoàng đế Khai Dương quốc —— Dương Thần Dịch.

Dương Thần Dịch vừa đến liền nhìn thấy Phượng Thiên Vũ đang nằm trên giường trúc.

Sắc mặt của Phượng Thiên Vũ hơi có chút tái nhợt, lười biếng nghiêng người dựa vào đầu giường, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười chẳng hề để ý. Hai tròng mắt sâu thẳm, lại cực kỳ có thần.

Dương Thần Dịch cười ha hả: “Không biết Phượng Vương gia đi vào tệ quốc, trẫm lại đến bây giờ mới biết, không tiếp đón từ xa, mong rằng thứ tội.”

Khóe môi Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười thản nhiên : “Bệ hạ không cần phải khách sáo, là Thiên Vũ tới vội vàng, chưa từng bái phỏng, là Thiên Vũ thất lễ trước, bệ hạ đại nhân đại lượng, chắc là sẽ không so đo.”

Long Phù Nguyệt đứng lên thi lễ với Dương Thần Dịch: "Phù Nguyệt thỉnh an hoàng huynh. Hoàng huynh đi vào Vấn Thiên quán, tiểu muội không kịp nghênh tiếp , thất lễ, thất lễ."

Dương Thần Dịch cười ha ha, nắm tay Long Phù Nguyệt: "Phù Nguyệt, muội tuy rằng không phải muội muội ruột của trẫm, nhưng trẫm cùng muội hợp ý, đây chính là so với muội muội ruột thịt còn thân hơn, huynh muội nhà mình không cần phải khách khí. Nhưng mà, hoàng huynh ta đang trách muội một chuyện."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Chuyện gì?"

Dương Thần Dịch nói : "Vấn Thiên quán có khách quý đến đây, vì sao không cho hoàng huynh biết? Muội để cho trẫm chậm trễ tiếp khách quý, đây chính là thất lễ vô cùng nha."

Long Phù Nguyệt còn chưa kịp nói gì.

Lời nói của Phượng Thiên Vũ liền thản nhiên thốt ra: "Bệ hạ, tại hạ lần này là cải trang du ngoạn, đặc biệt là đến tìm kiếm thê tử thất lạc đã hai năm, phụ hoàng của ta biết ta muốn tới nơi này, liền cho ta chuẩn bị một phần lễ mọn, vốn tưởng tìm được thê tử sẽ đến bái phỏng bệ hạ, nhưng để bệ hạ ngược lại đến gặp mặt tại hạ. Điều này làm cho tại hạ rất hổ thẹn."

Nói tới đây, từ trong lòng lấy ra một cái bao lụa, mở bao lụa ra, bên trong là một viên Dạ Minh Châu lóe ra ánh hào quang màu lam nhạt. Ánh sáng ngọc loá mắt, hiển nhiên là một bảo bối vô cùng trân quý.

"Bệ hạ, xin thứ cho tại hạ thân thể không tiện, đây chính là lễ mọn phụ hoàng ta tặng cho bệ hạ, thỉnh xin vui lòng nhận cho." Bàn tay của Phượng Thiên Vũ trắng như bạch ngọc nâng viên Dạ Minh Châu, đưa tới.

Đã có thái giám bên cạnh tiếp nhận, Dương Thần Dịch ha ha cười nhẹ một tiếng: "Thiên Tuyền hoàng đế khách sáo quá rồi. À, Vương Phi của Phượng Vương gia mất tích sao? Là ở Khai Dương quốc? Không biết có thẩm tra ra được chưa? Muốn trẫm giúp ngươi một tay hay không?"

Phượng Thiên Vũ tự tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt.

439. Chương 439: Lần Này Nhảy Vào Hoàng Hà Cũng Rửa Không Sạch

Trái tim Long Phù Nguyệt lộp bộp nhảy dựng, còn chưa kịp nói gì. Phượng Thiên Vũ liền cười dài nói: "Nói đến cần phải tạ ơn bệ hạ, chẳng những thu lưu thê tử của ta, còn phong nàng làm quận chúa, tại hạ thật sự vô cùng cảm kích……"

Dương Thần Dịch lắp bắp kinh hãi, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt: "Phượng Vương gia nói, không lẽ chính là Long Phù Nguyệt cô nương? Phù Nguyệt, tại sao trẫm cho tới bây giờ không nghe muội nhắc tới?"

Long Phù Nguyệt quả thực muốn khóc thét. Nàng cũng không thể nói thân thể này của mình có lẽ đã từng là thê tử của hắn. Nhưng hiện tại linh hồn không phải? Chẳng những khó có thể giải thích, hơn nữa rất hoang đường. Phỏng chừng hoàng đế này cũng sẽ không tin tưởng.

Nàng cứ hơi trầm ngâm như vậy, Phượng Thiên Vũ liền thở dài: "Tại hạ cùng thê tử náo loạn, cãi nhau một chút, nàng trong cơn tức giận rời nhà trốn đi, cho tới bây giờ tại hạ đã tìm nàng suốt hai năm, ôi, là tại hạ từng thực sự có với lỗi nàng, nàng đang trách tội tại hạ, không chịu nhận tại hạ, tại hạ cũng không có biện pháp……"

Những lời này hắn vừa nói ra, Long Phù Nguyệt cho dù mở miệng không thừa nhận, Khai Dương hoàng đế cũng không tin tưởng nàng. Không khỏi tức giận căm phẫn trừng mắt liếc nhìn Phượng Thiên Vũ, hận không thể nhảy tới bóp chết hắn .

Phượng Thiên Vũ cũng tình cảm tràn đầy đưa mắt nhìn nàng, ra dáng thâm tình lưu luyến. Làm cho nàng không nhịn được lại rùng mình một cái, nổi da gà khắp toàn thân.

Dương Thần Dịch đã đem thần sắc của bọn họ đều xem ở trong mắt, đối với lời nói của Phượng Thiên Vũ thực sự tin tám chín phần. Ha ha cười nói: "A, thì ra là thế. Ha ha, vợ chồng nhỏ cãi nhau, đầu giường đánh, cuối giường hòa, có cái gì phải giận dỗi. Phù Nguyệt, đây là lỗi của muội."

Lỗi của ta? Lỗi cái đầu của hắn! Ta trước đây không biết hắn? Trời ạ, lần này nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Vẻ mặt Long Phù Nguyệt vô tội thêm bất đắc dĩ, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Phượng Thiên Vũ , hận không thể lấy đầu của hắn đem ném bỏ.

Dương Thần Dịch lại đem biểu tình hai người bọn họ trở thành vợ chồng liếc mắt đưa tình, cười nói: "Tốt lắm, tốt lắm, tìm được là tốt rồi. Phù Nguyệt nếu là muội tử của trẫm, trẫm đương nhiên sẽ chuẩn bị một phần đồ cưới cho nàng. Ha ha, từ nay về sau, chúng ta cũng xem như quan hệ thông gia phải không? À, Phượng Vương gia, thương thế của ngài sao rồi? Muốn trẫm phái vài ngự y đến bắt mạch cho ngài hay không?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Tại hạ bị thương chỉ là chút vết thương ngoài da mà thôi. Không có gì đáng ngại. Hiện tại chỉ là hai chân không được tiện, bằng không đã sớm nghênh đón thánh giá. Tin tưởng nếu tĩnh dưỡng vài ngày sẽ hoàn toàn tốt hơn. Đa tạ bệ hạ quan tâm, vẫn là không nên làm phiền bệ hạ."

440. Chương 440: Hô Hấp Nhân Tạo

Dương Thần Dịch gật gật đầu, nói: "Vậy Phượng Vương gia hãy nghỉ ngơi, thiếu cái gì thì lên tiếng nói." Lại quay đầu nhìn Long Phù Nguyệt nói: "Phù Nguyệt, Đại sư huynh của muội đâu? Tại sao lại không gặp hắn?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, đại sư huynh lại mất tích? Vừa mới không phải còn ở đây sao?

Nhưng mà lời này đương nhiên không thể nói với Dương Thần Dịch. Nàng miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng: "Đại sư huynh của muội có lẽ lại đến nơi nào thanh tu nữa rồi. Hoàng huynh tìm huynh ấy có thể có chuyện quan trọng sao? Hay là để Phù Nguyệt đi ra ngoài tìm xem?"

Dương Thần Dịch vội khoát khoát tay: "Không cần. Trẫm cũng không có chuyện khác, tùy tiện hỏi mà thôi. Nếu đi thanh tu rồi, vậy đừng nên quấy rầy……"

Dương Thần Dịch lại ở đây hàn huyên cùng Phượng Thiên Vũ vài câu, thế này mới đi.

Những người này vừa mới rời đi. Long Phù Nguyệt liền nhảy dựng lên, kêu lên: "Phượng Thiên Vũ, ngươi……" Đang muốn mắng hắn vài câu hết giận, thuận tiện thuyết minh thân phận của mình, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại, tự nhiên nhìn đến Phượng Thiên Vũ đã ngã xuống, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Đầu đầy mồ hôi ngã nhào. Khép hờ ánh mắt, giống như không còn thở.

Làm nàng kinh hoàng, nhất thời đem lời muốn nói nuốt trở về trong bụng. Nhảy qua gọi hắn: "Này này, ngươi làm sao vậy? Vừa mới rồi không phải tốt lắm sao?"

Vừa nói vừa lay lay hắn.

Phượng Thiên Vũ đã nhắm chặt ánh mắt, không nhúc nhích, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

Trời ạ, không phải là đã hôn mê chứ?!

Trong lòng Long Phù Nguyệt không khỏi vội vàng, vươn tay dò xét hơi thở của hắn, a a a a a a a a a a, không có hơi thở rồi!

Lần này Long Phù Nguyệt thực sự nóng nảy. Sư huynh không biết đi nơi nào, chờ hắn tới cứu đó là không có khả năng.

Nàng ở trong phòng đi lung tung một vòng. Đột nhiên nhớ tới môn tri thức học cấp cứu hiện đại.

Mặc kệ! Tốt xấu gì cũng nên thử một lần!

Nàng nhảy đến bên cạnh hắn, trước lấy tay để lên ngực và bụng hắn ấn nhẹ mấy cái, sau đó bóp mũi hắn, tiến đến gần miệng hắn, dựa theo cấp cứu hiện đại, miệng đối miệng mãnh liệt thổi mấy hơi thở.

Phương pháp này thực sự là rất hữu hiệu, vừa mới thổi hơn mười hơi, một ngụm cuối cùng này vừa mới thổi ra đi, Phượng Thiên Vũ sâu kín mở mắt ra, Long Phù Nguyệt cùng hắn mắt to đối đôi mắt nhỏ, vài giây đồng hồ, bỗng nhiên tránh xa ra.

441. Chương 441: Nàng Đau Lòng Vì Ta Sao?

Nàng vốn dĩ thổi hơi thổi đến choáng váng đầu hoa mắt, thấy thế lập tức sảng khoái tinh thần, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng giống như quả táo, liên tục khoát tay nói: "Ta không phải phi lễ ngươi, ta là hô hấp nhân tạo…… Ừm, ừm, hô hấp nhân tạo."

Trong mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút kinh ngạc. Phỏng chừng hắn còn không có nghe nói qua cái từ hô hấp nhân tạo này. Hắn liếm liếm môi, trên môi còn đọng lại hơi thở nàng ngọt ngào.

Thật đúng là hoài niệm. Đã lâu không được hôn nàng. Khó có dịp nha đầu kia bỗng nhiên chủ động như vậy, xem ra sau này cần choáng váng nhiều hơn……

Trong mắt của hắn hiện lên một tia sáng xảo quyệt, nhưng tia sáng này chỉ chợt lóe lên, Long Phù Nguyệt cũng không nhìn thấy.

Hắn nhẹ nhàng 'ồ' một tiếng, không nói nữa.

Không khí có chút xấu hổ cùng mờ ám, Long Phù Nguyệt nhìn hắn hơi hơi nhíu nhíu mày: "Ngươi —— Vừa rồi tinh thần rất tốt, tại sao bỗng nhiên lại ngất đi vậy?"

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một từ —— Hồi quang phản chiếu, hắn không phải là hồi quang phản chiếu chứ?

Phượng Thiên Vũ vừa thấy sắc mặt của nàng liền biết ngay nàng đang suy nghĩ gì. Không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười. Thản nhiên nói: "Yên tâm, ta không phải hồi quang phản chiếu! Vị hoàng huynh kia của ngươi mới vừa rồi, ta là bất đắc dĩ mới thu xếp tinh thần, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngồi ở đây mà thôi."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, nói: "Thương thế của ngươi đã như thế này, hoàng huynh ta cho dù đến đây, ngươi không ngồi dậy nổi cũng không có ai sẽ trách tội ngươi. Sao lại miễn cưỡng chính mình?"

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười như ngọn gió xuân vừa mới phất qua: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng đau lòng vì ta sao?"

Mặt Long Phù Nguyệt vọt đỏ một chút, gắt một cái: "Tưởng bở! Ai đau lòng vì ngươi? Đại sư huynh thật vất vả đem ngươi cứu sống, cũng không thể cho ngươi dễ dàng rơi rụng như vậy. Vừa rồi sao ngươi bỗng nhiên bất tỉnh thế?"

Trong tâm Phượng Thiên Vũ thầm cười khổ, bỗng nhiên rất thất vọng.

Nha đầu này bây giờ đối với chính mình tốt, là vì sợ tâm huyết sư huynh uổng phí sao? Hay chỉ là áy náy?

Hắn vừa rồi bỗng nhiên ngất đi cũng không phải nội thương phát tác, hắn từ nhỏ tu luyện một loại Quy Tức Công, loại công phu này đối với tự thân trị liệu nội thương rất có lợi.

Hắn mạnh mẽ chống đỡ chờ hoàng đế Khai Dương quốc đi ra ngoài, liền rốt cuộc không kiên trì nổi, Quy Tức Công tự động bắt đầu.

Đây cũng là cơ năng bảo vệ mình của thân thể hắn một loại thủ đoạn hữu hiệu.

442. Chương 442: Viên Này Hạt Châu Vốn Là Nghĩ Đưa Cho Ngươi...

Loại võ công này càng động, tim đập hô hấp đều trở nên cực kỳ yếu ớt, giống như đã chết vậy.

Cũng khó trách nha đầu này lại hiểu lầm. Thế nhưng tự động đưa lên cặp môi thơm…… Hắn quyết định, công phu này vẫn là trở thành bí mật đi, không nói cho nàng.

Hắn ý xấu cười nhẹ một tiếng, trên mặt lại lóe ra sắc thái ưu sầu, thở dài một hơi: "Ôi, ta cũng không biết tại sao có thể đột nhiên lại hôn mê nữa. Chẳng lẽ —— Ta thật sự sắp giá hạc tây quy* rồi?"

(*_*) Chết.

Mặt hắn đầy hiu quạnh, ra vẻ ta đây sắp chết. Thương thế hắn vốn rất nặng, không cần giả vờ cũng rất giống.

Long Phù Nguyệt đang nhớ lại lời nói của đại sư huynh, tựa hồ là nói Phượng Thiên Vũ lúc nào cũng có thể chết. Trong lòng lộp bộp nhảy dựng, thậm chí có chút khủng hoảng, quýnh lên an ủi: "Không có việc gì, ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt, nghỉ ngơi xong hẳn là không thành vấn đề."

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, thở dài một hơi: "Nha đầu, nếu ta chết, tâm ngươi có thể sẽ đau đớn hay không?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt trầm xuống, lại không dám nghĩ đến việc khi hắn chết mình sẽ như thế nào. Khẽ nhếch cánh môi cười nhẹ một tiếng, khô cằn nói: "Có, sẽ thương tâm. Người nam nhân đẹp một cách yêu nghiệt giống như ngươi vậy, bất kì nữ nhân nào nhìn thấy cũng sẽ thương tâm. »

Đề tài này có chút mẫn cảm, Long Phù Nguyệt quyết định vượt qua chủ đề mẫn cảm này.

"Ta nghĩ đến hoàng huynh đến đây sẽ bắt ngươi. Không nghĩ tới hắn cũng là tới thăm ngươi. À, ngươi lại còn chuẩn bị lễ vật, viên Dạ Minh Châu này thật sự là thứ tốt."

Phượng Thiên Vũ khóe miệng khẽ cong, lộ ra một nụ cười nhạt, khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng: "Nàng thích viên Dạ Minh Châu này? Viên hạt châu này vốn là muốn tặng cho nàng ……"

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Muốn tặng cho ta? Không thể nào! Đây không phải là lễ vật hoàng đế cha ngươi đưa cho hoàng đế Khai Dương sao? Làm sao lại muốn đưa ta? Hừ! Ngươi lại trêu cợt ta!"

Phượng Thiên Vũ khép hờ ánh mắt: "Nha đầu ngốc, phụ hoàng của ta hoàn toàn là không biết ta tới nơi này, sao lại muốn tặng quà cho Khai Dương hoàng đế?"

Lúc này Long Phù Nguyệt hoàn toàn ngây người: "Vậy…… Vậy lễ vật là sao?"

Khóe môi Phượng Thiên Vũ gợi lên một chút cười lạnh, thản nhiên nói: "Nha đầu ngốc, nàng cho là hoàng huynh nàng thật đúng là tới thăm ta sao?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ra: "Không phải? Nhưng hắn thật sự hỏi han ân cần đối với ngươi, không phải thăm ngươi vậy là cái gì?"

443. Chương 443: Đừng..... Đừng Rời Khỏi Ta

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, thở dài một tiếng: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng tuy rằng cũng xem như thông minh lanh lợi, nhưng đối với chuyện chính trị tranh đấu này vẫn luôn trong sáng ngây thơ. Hoàng huynh nàng lần này tới vốn dĩ cũng không có ý gì tốt. Nếu như không phải ta phản ứng nhanh, lúc này nàng thấy được ta đây chỉ sợ thật sự là một khối tử thi rồi!"

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, mở to hai mắt, nghe hắn nói tiếp.

"Hắn đại khái đã nghe vị Tam vương gia kia nói, biết ta bị nội thương rất nặng, cho nên mới mang theo nhiều thị vệ như vậy, đại khái là muốn tìm cơ hội tiêu diệt ta. Nhưng không nghĩ tới sẽ thấy ta vẫn còn thanh tĩnh vô cùng, hơn nữa ta ngồi ở chỗ kia, không giống bộ dạng như là bị thập phần trọng thương, dù sao thanh danh của ta bên ngoài, ngoại giới đồn đãi ta có thể giết người ở ngoài ngàn dặm, phỏng chừng hắn cũng đang rất sợ ta. Cho nên hắn nhìn thấy ta bình an vững vàng ngồi ở chỗ này, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắn lại không biết, ta dùng hết tất cả khí lực, cũng chỉ có thể ngồi thẳng mà thôi……"

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới trường hợp vừa rồi nhìn như thân thiện thế nhưng lại tiềm ẩn sát khí lớn như vậy, sững sờ một chút, nói: "Vậy —— Vậy lễ vật lại là như thế nào?"

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Nàng vẫn không rõ sao? Ta nói viên hạt châu này là phụ hoàng ta đưa cho hắn. Cũng chính là nói, phụ hoàng ta biết ta ở Khai Dương quốc, hắn mới sẽ có cố kỵ. Dù sao Thiên Tuyền Quốc so với Khai Dương quốc thực lực của nước ta cường thịnh hơn rất nhiều, nếu ta ở Khai Dương quốc xảy ra chuyện, phụ hoàng của ta tất nhiên sẽ khuynh đảo lực lượng cả nước đến báo thù cho ta. Đó cũng không phải là khả năng hắn có thể thừa nhận…… Cho nên, sau khi hắn nhìn thấy viên hạt châu này, mới hoàn toàn đã bỏ qua ý nghĩ nhân cơ hội loại trừ ta."

Hắn nói một hơi nhiều lời nói như vậy…, đương nhiên có chút mệt mỏi, sắc mặt như ngọc thạch trở nên càng tái nhợt, hơi có chút thở dốc.

Ồ, thì ra là thế!

Long Phù Nguyệt cuối cùng là hiểu rõ huyền cơ bên trong.

Không khỏi lắc lắc đầu: "Không nghĩ tới sự tình lại phức tạp như thế, chính trị tranh đấu này cũng thật sự đau đầu nhức óc. Đối diện lẫn nhau mà phải quanh có lươn lẹo rất nhiều vòng……"

Nhìn thoáng qua Phượng Thiên Vũ, thở dài một hơi: "Tự ngươi vận công chữa thương đi, ta không quấy rầy ngươi nữa." Xoay người định rời đi.

Phượng Thiên Vũ lại vươn tay bắt được ống tay áo của nàng: "Đừng…… Đừng rời khỏi ta." Bộ dáng của hắn có một chút yếu ớt, tựa hồ buông lỏng tay, nàng sẽ giống như biết bay đi vậy.

Long Phù Nguyệt luôn luôn một loại cảm giác bị tính kế, lại nói không nên lời là lạ ở chỗ nào.

444. Chương 444: Đừng…… Đừng Đi

Nàng giống như an ủi vỗ vỗ tay hắn: "Yên tâm, ta không đi. Ta đi tìm sư huynh của ta xem. Huynh ấy dường như bị thương cũng không nhẹ đâu. Một lát ta sẽ trở về nhìn ngươi."

Xoay người định rời đi, vừa mới đi vài bước, chợt nghe phía sau 'bùm' một tiếng, tựa hồ cái gì rớt xuống.

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, nhìn lại, đã thấy sắc mặt của Phượng Thiên Vũ trắng bệch ngã nhào trên mặt đất, đôi mắt lại nhìn nàng: "Phù Nguyệt, đừng…… Đừng đi."

Long Phù Nguyệt trong lòng giống như bị ai xé rách nát, co rúm lại.

Gần như không chút nghĩ ngợi, liền chạy vội đến. Đỡ hắn dậy, vừa tức giận vừa là đau lòng: "Này, ngươi, ngươi làm gì? Ta sẽ không đi, ngươi khẩn trương cái gì. Ôi, nặng quá……"

Nàng vẫn chưa nói xong, vòng eo bỗng nhiên căng thẳng, đã bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, trong mắt của hắn có cảm xúc mãnh liệt làm cho nàng kinh hãi không hiểu nổi: "Phù Nguyệt, nàng không thương ta sao?"

Môi liền đè ép xuống .

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, ngây người một lúc, môi liền bị hắn dễ dàng cạy mở, đầu lưỡi của hắn liền tiến vào.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm vang lên, huyết khí thẳng hướng đỉnh đầu, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Mở to đôi mắt nhìn hắn, trong mắt của hắn tràn đầy tình cảm cùng thống khổ mãnh liệt, vừa cắn vừa mút, thập phần mãnh liệt dùng sức. Tựa hồ hận không thể đem nàng nuốt vào trong bụng .

Trong đầu óc Long Phù Nguyệt một mảnh hôn ám đột nhiên, đôi môi cùng đầu lưỡi đều tê dại gay gắt.

Yết hầu có chút cay, trong mắt lại nóng lên ẩm ướt nước mắt, hoảng hốt cảm thấy cảm giác này giống như đã từng quen biết, khuấy động trong lòng nàng một trận lại một trận bốc lên, tựa hồ có vật gì đó muốn xông tới……

"Phù Nguyệt, nhắm mắt lại." Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng cắn cắn môi của nàng, mơ hồ nói.

Một câu này, thanh âm không lớn, lại giống như một cái búa to nện thẳng vào người nàng, nện đến Long Phù Nguyệt nháy mắt đã tỉnh hồn lại.

Nàng vươn tay mạnh mẽ đẩy hắn ra.

Thân thể Phượng Thiên Vũ suy yếu, bị nàng đẩy như thế, nhất thời ngã xuống. Đầu va vào chân giường. Trước mắt sao bay đầy trời.

Trong mơ mơ hồ hồ chỉ nghe thanh âm hổn hển của Long Phù Nguyệt truyền tới: "Ngươi —— Ngươi là tên háo sắc, ta có lòng tốt cứu ngươi, nhưng ngươi dám khinh bạc ta! Ta nói với ngươi, ta đã không phải là người trong cảm nhận của ngươi, người kia đã chết, ngươi không nên cứ quấn quít lấy ta!"

445. Chương 445: Không Thể Giấu Diếm Nữa

Tiếp theo liền nghe tiếng bước chân 'phình phịch'đã đi xa.

Phượng Thiên Vũ suy sụp nằm trên mặt đất, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

Hắn có chút nóng vội. Nha đầu này vẫn chưa nhớ ra hắn, cứ hôn nàng như vậy quả thật có chút lỗ mãng.

Nhưng —— hắn chờ giờ khắc này ước chừng đợi đã hai năm. Mỗi ngày mở mắt nhắm mắt cứ tịch mịch ở giữa hư không gần như khiến hắn hỏng mất.

Độc tình cổ tuy rằng đã được giải, nhưng hắn đối với nữ nhân khác lại đề không nổi một chút hứng thú nào. Giống như hòa thượng bình thường cấm dục. Nay khi gặp lại Long Phù Nguyệt, hắn thật sự muốn…Rất muốn…Vô cùng muốn đem nàng ôm đến trong lòng, để nàng không bao giờ rời khỏi hắn một bước nào nữa.

Nhưng —— Giờ phút này lại trơ mắt nhìn nàng chạy đi, hắn thậm chí ngay cả sức lực đứng dậy cũng không có.

Khi nào thì, một Chiến thần danh lừng bốn cõi, thế nhưng lại trở nên thành loại tính tình yếu ớt này rồi?

Trong thoáng chốc, cảm giác vô lực, cảm giác bị thất bại giống như những ngọn sóng dồn dập mạnh mẽ ùa đến.

Trong lồng ngực khí huyết dâng lên, wow một tiếng lại phun ra một búng máu. Trước mắt tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại lần nữa, thời điểm đã là hoàng hôn, ánh sáng mặt trời yếu ớt còn sót lại chiếu vào bên trong phòng, lung linh nghịch ngợm dạo trên người của hắn.

Hắn chậm rãi mở to mắt, chỉ cảm thấy dưới thân mềm mại, là cái chăn ấm áp, trên người cũng đắp chăn.

Thì ra chẳng biết lúc nào, hắn đã đươc dịch chuyển đến trên giường.

Long Phù Nguyệt ngồi cách xa giường tám trượng trên một cái ghế. Kinh ngạc nhìn hắn.

Thấy hắn tỉnh lại, rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại làm ra vẻ cứng nhắc, lạnh lùng thốt: "Phượng Vương gia, ngài đã cứu ta, ta rất cảm kích, nhưng không thể bởi vì ngài đã từng cứu ta, là có thể tùy ý khinh bạc ta……"

Phượng Thiên Vũ ngóng nhìn nàng, trong lòng tê rần mạnh mẽ, nhẹ thở dài một tiếng: "Phù Nguyệt, nàng là thê tử của ta……"

Khuôn mặt nhỏ của Long Phù Nguyệt đỏ lên, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, không thể giấu diếm được nữa rồi. Vẫn là sớm ngày cùng hắn nói sự thật, làm cho hắn chết tâm đi.

Nàng trầm ngâm một chút, nói: "Phượng Vương gia, chuyện xưa của ngài ta cũng mơ hồ nghe nói qua……"

Khóe miệng nàng bỗng nhiên lộ ra một chút trào phúng cười: "Không cần nói ta là thê tử của ngươi, nếu như trí nhớ của ta không sai, thê tử của ngươi là vị Anh Lạc công chúa kia, đáng tiếc nàng vào đêm tân hôn đã bị ngươi giết chết……"

446. Chương 446: Ngươi Thích Người Khác?

Nói tới đây, nàng thành công nhìn thấy sắc mặt Phượng Thiên Vũ tái nhợt.

Hừ, xấu xa, ngươi nghĩ rằng ta không biết lai lịch của ngươi sao!

Long Phù Nguyệt âm thầm đắc ý trong lòng, lại đồng thời, ẩn sâu trong lòng giống như bị cái gì đó làm nhói đau, hơi hơi đau đớn.

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, trong lòng như có một ngọn sóng to cuồn cuộn.

Nàng đã mất đi trí nhớ, hắn nên giải thích như thế nào cho nàng hiểu đây, giết Anh Lạc công chúa thật ra là vì bảo hộ nàng, hắn cưới Anh Lạc công chúa chẳng qua là vì báo thù cho nàng…..

Nhưng những chuyện thế này hắn nên bắt dầu từ đâu đây?

Hắn khẽ thở dài một cái: "Phù Nguyệt, ở trong lòng của ta, thê tử chỉ có một mình nàng……"

Long Phù Nguyệt khoát tay áo, ngăn cản hắn nói thêm gì nữa.

Sắp xếp lại suy nghĩ, mới nói thêm: "Hai năm trước ta cũng thấy được bố cáo ngươi dán tại trên tường thành, tranh của ngươi vẽ thật sự không tồi. Nữ nhân trong tranh thật sự rất giống ta. Cho dù nàng là thê tử của ngươi cũng được."

Nàng ngừng lại một chút: "Nhưng —— Ta hiện tại đã không phải là nàng, ta không biết nàng tại sao lại chết, cũng không biết ta tại sao lại đột nhiên xuyên qua đến trên người của nàng. Nhưng hiện tại nếu là ta chiếm thân thể này, như vậy cái thân thể này quyền chủ động liền thuộc về ta. Chút vấn đề của ngươi cùng nàng dĩ vãng trước kia, cùng ta một chút quan hệ cũng không có. Ta nghĩ nếu ngươi quả thật yêu nàng, như vậy yêu chính là linh hồn của nàng, mà không phải thể xác này của nàng, hiện tại linh hồn của nàng đã mất, như vậy thân thể này cùng ngươi ân ân oán oán trước kia cũng nên xóa bỏ rồi, hơn nữa ta cũng sẽ không thích ngươi……"

Không thể lại cho hắn hi vọng, làm cho quan hệ mình với hắn đi xuống.

Bằng không hắn thống khổ, nàng cũng thống khổ. Giải quyết nhanh gọn một lần cũng tốt.

Mặc dù đối với hắn tàn nhẫn một chút. Nhưng nàng cũng là vì muốn tốt cho hắn. Tin tưởng về sau hắn sẽ rõ.

Những cơn sóng trong đôi mắt sâu thẳm của Phượng Thiên Vũ bắt đầu khởi động, sắc mặt tái nhợt giống như giấy, gắt gao nhìn nàng: "Nàng đã thích người khác?"

Một câu này hỏi lên, thanh âm của hắn hơi có chút run run.

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ, nàng cắn cắn môi: "Này —— ngươi không cần biết. Bất luận ta có thích người khác hay không, nhưng cùng ngươi cũng không có khả năng. Ta ghét nhất nam nhân không chung tình, mà ngươi có vẻ hoàn toàn thuộc về dạng này."

447. Chương 447: Hắn Là Ai Vậy

Ngón tay Phượng Thiên Vũ hơi có chút phát run, cho tới bây giờ hắn lại bắt đầu thống hận chính mình trước kia phong lưu.

Nàng tuy rằng mất ký ức, nhưng tư tưởng cùng ban đầu thật sự không có gì khác nhau, cách nói chuyện cũng giống nhau.

Không nghĩ tới hai người bọn họ đi một vòng lớn, tất cả lại trở về khởi điểm.

Bất đồng là, hắn yêu nàng yêu đến điên cuồng, nhưng nàng lại đã hoàn toàn quên mất hắn!

Đây là không phải trời cao đang trừng phạt sự phong lưu bay bướm thuở ban đầu của hắn?

Vậy có nên nói cho nàng biết, nàng chính là nàng, linh hồn của nàng trong thân thể hoàn toàn là một, từ đầu, luôn luôn sẽ không thay đổi qua hay không? Chỉ là bởi vì Vong tình cổ mất ký ức. Nên nói cho nàng biết chuyện cũ này hay không? Nhưng chút chuyện cũ này tàn nhẫn như thế, nàng có nhận nổi không? Có phải còn có thể hận hắn hay không?

Trong lòng hắn rối như tơ vò, không thể suy nghĩ được rõ ràng, nhớ tới những ngày Long Phù Nguyệt cùng hắn lạnh nhạt trước kia , trong đầu của hắn như bị đâm một đao.

"Nếu quên ta, ta đây một lần nữa sẽ truy nàng trở về! Long Phù Nguyệt, nàng đừng mơ tưởng ta sẽ buông tay!"

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý. Cưỡng chế trong lòng một trận cô đơn, mỉm cười: "Phù Nguyệt, ta sẽ không buông tay. Chúng ta hãy chờ xem."

Chờ xem?

Long Phù Nguyệt nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Tại sao cảm giác giống như là kẻ thù?

Người này còn muốn đùa giỡn với nàng!

"Ngươi……" Long Phù Nguyệt gần như nói không ra lời. Trong đầu những suy nghĩ đang chuyển động kịch liệt.

Quyết định cho hắn một cái búa tạ, để cho hắn hoàn toàn hết hy vọng: "Phượng Vương gia, ngươi tốt với ta, ta thực cảm kích. Nhưng ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, ta đã có người mình thích. Ta muốn gả…, cũng chỉ muốn gả cho huynh ấy."

Câu nói này thật đúng là giống như một tiếng sét giữa trời xanh, sắc mặt Phượng Thiên Vũ gần như trắng xanh, một đôi mắt màu lam trở nên tối tăm như đáy giếng cổ không có một tia sáng, cắn răng nói: "Nàng…… Nàng đang đùa giỡn cái gì?! Hắn là ai vậy?"

Long Phù Nguyệt lúc này cũng đơn giản thông suốt đi ra ngoài. Nói: "Chính là đại sư huynh. Ta đã sớm thích huynh ấy. Cả đời này không phải huynh ấy không ta lấy chồng."

Trái tim Phượng Thiên Vũ dao động mạnh trầm xuống, như là chìm vào cuối vực sâu nhìn không tới.

Nếu Long Phù Nguyệt nếu nói đến ai khác, hắn sẽ không tin tưởng, nhưng đại sư huynh ——

448. Chương 448: Cảnh Trong Mơ

Đại sư huynh cứu nàng, lại cùng nàng chung sống suốt hai năm.

Đại sư huynh phong thái cùng khí độ giống như tiên nhân, nàng thích hắn không chút nào kỳ quái.

Nhớ tới hai người trong lúc đó tự nhiên mà ôm như vậy, ngón tay của hắn gần như bấm sâu trong thịt.

Long Phù Nguyệt nói xong mấy câu nói đó, trong lòng cũng là run lên mấy lần, không dám nhìn sắc mặt hắn có chút xanh mét. Hốt hoảng nói một câu: "Ta đi nhìn xem cháo hầm được chưa."

Gần như chạy trốn, chạy ra khỏi tĩnh thất.

Ở phòng bếp nhìn nồi cháo sợ run thật lâu. Trong lòng trống rỗng. Cũng nói không rõ là cảm giác gì.

Lời nói này nàng đã sớm muốn nói, nhưng nay sao nói thật ra, không biết là tại sao, trong lòng lại có chút đau đớn.

Những hình ảnh lướt qua trước mắt đều là gương mặt tái nhợt kia của Phượng Thiên Vũ.

Mắt thấy cháo ùng ục ùng ục toát ra vô số bọt khí, nàng thuận tay cầm lên một cái thìa múc đến nếm thử một miếng.

Nhưng không ngờ cháo rất nóng, một ngụm nàng vừa mới uống vào miệng này, nhất thời bỏng đến nhảy dựng lên, liên tục không ngừng phun cháo phì phì, chỉ cảm thấy miệng nóng thật nóng. Đã bị bỏng hết mấy chổ.

Cũng không biết là sao lại thế này, nước mắt của nàng cứ như vậy chảy xuống. Uống một ngụm nước lạnh ngậm vào miệng, vết đau kia mới nhẹ chút.

Lát sau, nàng cũng không nguyện ý đến gặp lại Phượng Thiên Vũ, liền gọi Lục Nhi tới, dặn nàng đem cháo này mang đến cho Phượng Thiên Vũ.

Chính mình chạy về trong phòng tìm một ít thuốc trị liệu bị phỏng, thoa ở ngoài miệng.

Mấy ngày nay tình trạng, vẫn không ngừng như thế, nàng cũng vẫn không nghỉ ngơi được đầy đủ.

Giờ phút này cơn buồn ngủ lại tràn đến. Nằm ở trên giường, ngã đầu liền ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, nàng mơ mơ màng màng tựa hồ là đến một chỗ. Đó là một chỗ căn nhà thật lớn.

Mà mình tựa hồ đang ở bên bếp lò xào rau, bên cạnh một bàn đầy thức ăn đã được nấu chín.

Dưới lò một nam tử đang châm củi, một thân áo trắng, trắng chói mắt, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú có chút tro bụi, bộ dáng nhìn qua có chút buồn cười.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia có chút chật vật, không khỏi cười ha hả.

Hắn lại tức giận kéo nàng xuống, con mắt vòng vo vừa chuyển, liền đem bàn tay đầy bụi cũng bôi ở trên mặt nàng.

Đem nàng bôi giống như diễn viên hí khúc, hay mèo.

Nàng thuận tay cầm lên oa sạn hướng hắn vỗ đi xuống.

449. Chương 449: Ngày Suy Nghĩ, Đêm Sẽ Nằm Mộng

Lại bị hắn vô cùng thoải mái đoạt đi.

Vươn tay kéo nàng vào lòng, nàng liền dừng chân không được, nhào vào trong ngực của hắn.

Hắn khép mắt lại, xấu xa cười, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng, nàng quẩy người một cái, liền cũng mặc hắn……

Thức ăn trong nồi kia, một lúc lâu không có người đảo chuyển, rốt cục không thể nhịn được nữa hồ lên.

Vù toát ra một ngọn lửa thật cao!

Nàng cả kinh, rốt cục tỉnh.

Khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng hẳn, trong phòng không có một bóng người.

Nàng ngơ ngác sợ run một lát, mộng đêm qua tuy rằng mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng nhớ kỹ vài đoạn ngắn linh tinh.

Nhất là nụ hôn kia, đúng là dị thường rõ ràng.

Hơn nữa nhớ lại người hôn nàng chính là tên kia, khuôn mặt của nàng vù một chút đỏ hoàn toàn. Trong lòng lại nhớ đến một người duy nhất.

Đó—— Đó lại là Phượng Thiên Vũ.

Không nghĩ tới đang ở trong mộng hắn cũng có thể nhóm lửa nấu cơm.

Nàng cùng hắn lại sẽ có một ngày như thế. Thực ấm áp cũng rất ngọt ngào mật mật……

Nàng không khỏi nở nụ cười khổ.

Đây đại khái là khoảng thời gian mà chủ nhân thân thể này lúc trước đã trải qua sao?

Cũng hoặc là bởi vì nụ hôn đầy cưỡng chế của hắn ngày hôm qua, nên đã họa ra cho nàng một giấc mộng xuân như vậy, thật sự không thể nói nổi.

Đều nói ngày có chút suy nghĩ, đêm liền nằm mộng.

Nàng không phải thích đại sư huynh sao? Muốn mộng cũng nên mơ thấy hắn a, Sao lại—— Sao lại mộng thấy vị Cửu vương gia này?

Hơn nữa giấc mộng này lại sáng rỡ rõ ràng giống như từng chân thật phát sinh qua. Làm cho tâm nàng một trận lại một trận dao động……

Nàng kinh ngạc ngây người một lúc lâu sau. Buồn bực.

Bất chợt nhớ tới thương thế của Phượng Thiên Vũ, một đêm trôi qua, không biết hắn đã đỡ chút nào chưa?

Còn có, tiểu nha đầu kia Lục Nhi tại sao lại không trở về?

Đưa chén cháo và đem cả bản thân cũng đưa đến nơi đó luôn rồi?

Nàng ở trong phòng rốt cuộc ngồi không yên, vội vội vàng vàng đi vào tĩnh thất Phượng Thiên Vũ tu dưỡng.

Ở cửa do dự một chút, rốt cục cắn chặt răng, đẩy cửa đi vào.

Tình cảnh ở trong phòng lại làm cho nàng thực ngẩn ngơ.

Phượng Thiên Vũ ngửa mặt nằm ở trên giường. Sắc mặt so với hôm qua tựa hồ có một chút khởi sắc, lông mi cụp xuống, đang ngủ say.

Mà Lục Nhi ngồi ở bên cạnh giường, cầm một cây quạt nhẹ nhàng quạt cho hắn.

450. Chương 450: Môi Của Ngươi Là Chuyện Gì Xảy Ra

Ánh mắt của nàng ấy si ngốc nhìn Phượng Thiên Vũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có một tia đỏ ửng.

Cũng nói không rõ là sao lại thế này, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trái tim 'lộp bộp' nhảy dựng, nhịn không được ho một tiếng.

Tay Lục Nhi run lên, cây quạt thất thủ rơi trên mặt đất.

Nàng mặt đỏ tai hồng, cuống quít đứng lên, cuống quýt giải thích: "Tiểu —— Tiểu thư, người, người đã đến rồi. À, nô tỳ thấy Cửu vương gia bệnh trầm trọng như thế, mà bên người cũng không có người chăm sóc, cho nên, cho nên liền tự chủ trương lưu lại……"

Những lời này nàng ta nói lắp bắp, hiển nhiên trong lòng có mờ ám.

Long Phù Nguyệt thở dài một hơi. Nàng biết Phượng Thiên Vũ này, thần khí khác người, cùng với gương mặt tuấn tú đến nhân thần đều căm phẫn, lại không nghĩ rằng ngay cả nha đầu của mình cũng bị dụ dỗ.

Xem vẻ mặt háo sắc của nha đầu kia, ôi, thật sự làm cho nàng cảm giác quá mất mặt.

"Quên đi, ngươi đi ra ngoài trước đi. Đem cho hắn thêm một chén cháo."

Lục Nhi đáp ứng một tiếng, quýnh lên rời đi.

Long Phù Nguyệt không khỏi liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Người này bình thường ngủ so với con thỏ còn muốn tỉnh ngủ hơn, hôm nay tại sao lại ngủ mê say như vậy?

Hay là —— Hắn lại hôn mê tiếp?

Bước vội đi đến trước giường của hắn, lấy tay thử một chút hô hấp của hắn. Sắc mặt không khỏi tái đi.

Lại không thở!

Gần như không kịp suy nghĩ, nàng liền cúi đầu xuống, muốn tiếp tục dùng hô hấp nhân tạo cho hắn.

Hít một ngụm khí thật to, môi vừa mới chạm vào bờ môi của hắn, lại phát hiện môi của hắn dĩ nhiên là ấm áp.

Mà đôi mắt của hắn cũng không biết mở khi nào, chìm đen giống như lốc xoáy, đang tràn đầy ý cười nhìn nàng.

Long Phù Nguyệt suýt nữa trực tiếp nhảy dựng.

Một hơi dấu ở trong cổ họng, lên không nổi lại không thể nuốt xuống. Liên tiếp lui về phía sau vài bước, mới ấp úng nói: "Ngươi…… Thì ra ngươi cũng không có ngất. Như vậy cũng tốt. Như vậy cũng tốt."

Không biết sao, thế nhưng nhớ lại giấc mộng kia, mặt càng đỏ hơn.

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Yên tâm, thương thế của ta tốt hơn nhiều rồi."

Nhìn nàng một lần nữa, bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ: "Môi của nàng đã xảy ra chuyện gì?"

Long Phù Nguyệt sửng sốt, thế này mới nhớ tới chính ngoài miệng mình còn có một ít vết bỏng.

451. Chương 451: Mượn Cơ Hội Ăn Đậu Hủ Của Nàng

Long Phù Nguyệt sửng sốt, thế này mới nhớ tới ngoài miệng mình còn có một ít vết phỏng, tuy rằng đã thoa thuốc cao, vết phỏng kia nhỏ đi nhiều, nhưng nhìn gần vẫn có thể thấy.

Trên mặt không khỏi đỏ lên: "Này —— Không cẩn thận bị phỏng một chút. Đừng lo."

Mày Phượng Thiên Vũ cau lại, ánh mắt có chút khó lường. Thở dài: "Là bị cháo làm phỏng đêm qua? Tại sao lại không cẩn thận như thế?"

Long Phù Nguyệt cười xấu hổ cười: "Cái kia ——Ta đêm qua thật đói bụng. Uống nhanh một chút."

Hai người lại không nói gì.

Đôi mắt hai người đối diện nhìn sau một lúc lâu. Không khí lại có chút mờ ám.

Trong lòng Long Phù Nguyệt ẩn ẩn có chút bất an, thấy hắn đã không có gì đáng ngại, đang muốn tìm lý do chuồn mất.

Phượng Thiên Vũ lại lười biếng ngáp một cái, vươn một bàn tay đến: "Phù Nguyệt, đỡ ta."

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, trong lòng có điểm không yên, ấp úng nói: "Ngươi, ngươi vẫn nằm đi, thân thể của ngươi còn rất yếu, lại không có người nào tới bái phỏng, tại sao phải cố gắng ngồi dậy làm gì?"

Phượng Thiên Vũ cười khổ một tiếng: "Lưng ta đã nằm rất lâu, nếu nằm tiếp sẽ có sâu. Yên tâm, ta đã tốt lên rất nhiều, đơn giản ngồi một chút cũng không sao."

Long Phù Nguyệt không có cách nào khác, chỉ phải tiến lên đưa hắn đỡ ngồi xuống. May mắn hắn lần này không lại mượn cơ hội ăn đậu hũ của nàng.

Thương thế của hắn quả nhiên tốt lên rất nhiều. Ngồi một lúc lâu, cư nhiên không giống như ngày hôm qua ra mồ hôi mãnh liệt.

Đúng lúc Lục nhi nấu cháo đưa vào, còn phối hợp hai loại thức ăn sáng sắc hương vị đều tốt.

Ngay cả Long Phù Nguyệt nhìn, ngón trỏ cũng di chuyển.

Tuy nhiên nàng cũng không có ý tứ cướp miếng ăn cùng bệnh nhân, đang muốn nói ra ăn một ít.

Phượng Thiên Vũ lại tự tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn nàng, thản nhiên nói: "Dù sao cháo này, thức ăn này ta ăn cũng ăn không hết, hay là nàng ở lại nơi này ăn cùng ta đi."

"A, Vậy cũng được." Long Phù Nguyệt thấy cũng không nên cự tuyệt, chỉ phải đáp ứng.

Lục nhi ở trên giường mang đến một cái bàn nhỏ, hai người mặt đối mặt ngồi ăn.

Phượng Thiên Vũ uống một ngụm cháo, lại ăn vài miếng thức ăn sáng, hơi hơi nhíu nhíu mày.

Long Phù Nguyệt vẫn trộm nhìn nhìn hắn, thấy hắn như thế, bất giác hỏi: "Như thế nào? Không hợp khẩu vị ngươi?"

452. Chương 452: Trong Lòng Hắn Lại Đánh Cái Chủ Ý Quỷ Gì?

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, thở dài một tiếng: "Ta còn thích ăn món Ngư hương khổ qua * mà nàng xào."

(*Cá xào mướp đắng)

'Ba !" Đôi đũa trong tay Long Phù Nguyệt thất thủ rơi xuống.

Nàng —— Trong mộng nàng đêm qua đang làm thứ ăn, chính là món 'Ngư hương khổ qua' này.

Nhớ tới nụ hôn sâu trong mộng cùng hắn, khuôn mặt của nàng tự dưng đỏ lên.

Phượng Thiên Vũ quét nàng liếc mắt một cái, không rõ tại sao chỉ tên một món ăn cũng có thể làm cho nàng thất thố như thế.

Trong lòng hơi động một chút, không khỏi nhớ lại những ngày ở quận chúa phủ đó.

Long Phù Nguyệt nấu ăn rất ngon, đem khẩu vị hắn cùng tiểu hồ ly đều nuôi đến kén chọn. Quận chúa phủ một hạ nhân cũng không có. Ba người bọn hắn đã ở bên trong trôi qua thực sự phóng khoáng vui vẻ. Thường thường hắn ở phía dưới nhóm lửa, nàng ở phía trên xào rau……

Hắn văn thao vũ lược rất tốt đó là không phản đối, chỉ riêng chuyện nhóm lửa hoàn toàn, không phải lửa quá lớn thì chính là lửa nhỏ. Thường thường đem khuôn mặt mình dính đầy tro mỗi khi nàng cười hắn, hắn sẽ cố tình dụi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoa một chút……

Nay nghĩ đến những ngày thực bình thường này, đúng là thời tốt khắc đẹp nhất trong cuộc đời của hắn.

Hắn hơi có chút xuất thần.

Trong lòng Long Phù Nguyệt cũng sợ sệt bất an. Bữa cơm này, hai người ăn xong trong trầm mặc.

Lục nhi thu thập bát đũa.

Long Phù Nguyệt ngượng ngùng đứng lên: "Không quấy rầy ngươi luyện công. Ta đi ra ngoài nhìn thử xem sư huynh có trở lại chưa."

Phượng Thiên Vũ nhẹ gật gật đầu, ừ một tiếng. Thế nhưng phá lệ không tiếp tục quấn quít lấy nàng.

Long Phù Nguyệt thấy hắn giống như thay đổi thành một người khác, đối với nàng vừa nóng vừa lạnh, không biết hắn là thực sự đã nghĩ thông suốt, hay trong lòng lại đang có chủ ý quỷ quyệt gì?

Không khỏi thở dài một hơi, trong lòng cũng không biết là vui mừng hay là mất mát. Thản nhiên nhìn hắn gật đầu một cái, liền đi ra ngoài.

Hai ngày này Cổ Nhược vẫn không trở về. Nhớ tới hắn vì giúp Phượng Thiên Vũ chữa bệnh bế quan, khi đi ra sắc mặt cực kém, Long Phù Nguyệt thật sự rất lo lắng. Không biết hắn đã bị thương thành bộ dáng gì nữa.

Tuy nhiên, chính hắn không chịu, Long Phù Nguyệt cũng không có một chút biện pháp.

Hắn mất tích quen rồi, nàng sao có năng lực đi nơi nào tìm hắn?

Ở trong phòng ngủ của đại sư huynh ra ngồi ngơ ngẩn một lát, bực mình đi ra.

Chỉ cảm thấy lúc này thật sự nhàm chán, cũng không biết nên làm những gì.

453. Chương 453: Tin Tức Chấn Động!

Bước chân vô thức bất tri bất giác bước đến cửa tĩnh thất.

Ngẩng đầu vừa thấy, trái tim bỗng nhiên lộp bộp nhảy dựng.

Hả, tại sao ta lại chạy đến đây?

Thương thế của hắn đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày sẽ khỏe hẳn.

Ta còn đến nơi này làm gì?

Chẳng lẽ —— Ta không nỡ bỏ mặc hắn sao?

Ngay cả nàng cũng bị ý nghĩ này làm kinh hoàng, mạnh mẽ lắc lắc đầu.

Không, không, ta thích chính là Đại sư huynh, sẽ không thích hắn.

Nhất định là bởi vì hắn đã cứu ta, rồi thâm tình chân thành với ta, nên ta mới cảm thấy áy náy không đành lòng bỏ mặc hắn…

Nếu không thích hắn, thì không nên cho hắn hi vọng.

Long Phù Nguyệt, ngươi không thể mơ mơ hồ hồ mãi như vậy, khi nên buông tay thì buông tay đi.

Ngươi không thể phụ Đại sư huynh…

Bàn tay định đẩy cửa rốt cục lại thu trở về.

Xoay người giống như chạy trốn chạy vụt đi.

"—— Ai, Đại sư huynh, Phù Nguyệt rất nhớ huynh, khi nào thì huynh mới trở về?"

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy cho tới bây giờ chưa bao giờ nhớ Đại sư huynh giống như bây, khát khao bổ nhào vào trong ngực của hắn, nghe được hắn nhẹ nhàng an ủi.

Bước chân vô thức đi hoang, bất tri bất giác đã ra khỏi Vấn Thiên quán. đi dạo ở trong thành.

Nàng cố ý muốn tránh mặt Phượng Thiên Vũ, trước khi Đại sư huynh quay về nàng nhất định không trở về Vấn Thiên quán.

Ban ngày nàng ở trong thành đi dạo chung quanh, buổi tối liền lung tung tìm một khách điếm tạm trú lại.

Thỉnh thoảng trở về Vấn Thiên quán một chuyến, thấy sư huynh vẫn chưa trở lại, nàng liền tức khắc đi ra.

Giống như một du hồn thơ thẩn ở trong thành

Như vậy liên tiếp bốn năm ngày nàng cũng không gặp lại Phượng Thiên Vũ.

Hôm nay, nàng ở trong thành đi dạo nửa ngày, đi đến chân có chút tê dại, trong bụng cũng cảm thấy hơi đói.

Liền chạy đến một tửu quán ăn cơm, nhân tiện cũng nghỉ chân một chút.

Gian tửu quán này lớn đến không tính được, nhưng rượu và thức ăn thật là lợi ích thực tế, giá cả lại phải chăng.

Cho nên người đến tửu quán này ăn uống thật đúng là không ít.

Đủ mọi hạng người, dạng nào đều có.

Nhiều người , tin tức cũng nhiều hơn.

Long Phù Nguyệt vừa mới ăn một ít lửng dạ, chợt nghe đến một tin tức siêu chấn động.

454. Chương 454: Chuyện Ma Quái

Ngoài thành ba mươi dặm có một nghĩa trang rất lớn, nơi đó lại có chuyện ma quái rồi!

Truyền bá tin tức này là hai nam nhân dáng vóc vạm vỡ. Nghe nói là tận mắt nhìn thấy.

Trong đó một cái hán tử vạm vỡ tối hôm qua uống đã nửa say, chân lảo đảo bước trở về, khi cách một ngôi mộ không xa, trong ánh trăng mờ hắn bỗng dưng thấy trên một ngôi mộ có một bóng người mơ mơ hồ hồ ngồi.

Hắn vốn là gan lớn từ nhỏ, huống chi đã uống một ít rượu mạnh, rượu mạnh sẽ làm lá gan thêm lớn. Lúc ấy thế nhưng hắn không hề sợ hãi, lung la lung lay đi qua, lớn tiếng cười nói: “Lão huynh, ngươi ở nơi này làm gì đây? Giả quỷ dọa người?”

Hán tử kia cũng có chút võ công, dưới chân đi được cũng không chậm, nhưng ai ngờ lời hắn vẫn chưa kịp nói xong, bóng người trên ngôi mộ đã biến mất không tăm hơi.

Hắn hoảng sợ, tỉnh rượu hơn phân nửa.

Thế này mới nhìn đến trên mộ phần kia cư nhiên nằm một khối tử thi, xem ra như là vừa hạ táng không lâu.

Thân thể còn chưa có một chút dấu hiệu hư thối.

Mở to hai con mắt, khóe miệng đã có một tia cười quỷ dị.

Cười đến mức làm nam nhân vạm vỡ này cả người ứa ra khí lạnh, cảm giác say toàn bộ theo mồ hôi lạnh chảy ra. Quát to một tiếng, co chân bỏ chạy.

Trên đường cũng không biết té ngã bao nhiêu lần, mới chạy trở về trong nhà.

Hôm nay hắn đối diện chính là nam nhân đã uống rượu cùng hắn đêm đó đang an ủi.

Long Phù Nguyệt thấy hán tử kia sắc mặt tái nhợt, nói đến chuyện này, tựa hồ trong lòng còn sợ hãi, biết hắn đại khái không có nói sai.

Không khỏi lòng hiếu kỳ nổi lên.

Nàng xưa nay đối với chuyện quỷ thần ôm thái độ bán tín bán nghi.

Quỷ sống nàng chưa từng thấy quá.

Vả lại nàng hiện tại cũng là nhàn rỗi không có việc gì. Liền muốn tìm ngôi mộ này, thuận tiện bắt một con quỷ đến chơi đùa.

Nàng hướng hai nam nhân kia hỏi nơi chính xác của nấm mồ đó, vội vã tìm đến.

Khinh công nàng hiện tại đã rất tốt, hơn ba mươi dặm đường này nàng cũng chỉ cần dùng gần nửa canh giờ liền chạy tới.

Lúc này còn là buổi chiều, ánh mặt trời vẫn chiếu chói lọi, nghĩa trang này thực tại không nhỏ, diện tích khoảng chừng vài dặm.

Cỏ hoang cao cỡ nửa người, trong cỏ hoang có tất cả mộ phần lớn nhỏ , mộ mới, mộ cũ, chi chít như sao trên trời, giống như từng cái, từng cái bánh bao trắng nằm rải rác trên mặt đất.

Long Phù Nguyệt ở nghĩa trang đi một vòng lớn, không cảm giác được cái gì đặc biệt.

455. Chương 455: Đây Là Lời Chào Hỏi Gì Kì Lạ Thế?

Ngẩng đầu nhìn lên thấy một bãi tha ma lớn, bên cạnh có một căn nhà nhỏ đơn độc.

Căn nhà này ước chừng có ba gian, xiêu vẹo đứng ở nơi đó, có cảm giác thê lương.

Long Phù Nguyệt biết, đây là nơi người giữ tử thi đang ở.

Bình thường người đã chết, người ta đều đem quan tài đến nơi này quàng lại vài ngày, sau đó mới hạ táng.

Cho nên trong phòng người giữ tử thi một năm bốn mùa luôn luôn vài cỗ quan tài.

Long Phù Nguyệt quyết định hay là trước đi đến nhìn thử ngôi nhà của người giữ tử thi này nhìn một cái xem sao.

Nhìn xem có thể từ trong miệng của người này lấy ra một chút tin tức gì của câu chuyện chấn động vừa rồi hay không.

Dù sao nàng cũng chỉ là nghe hai hán tử kia thuận miệng nói mà thôi.

Còn chưa có thể xác định chuyện ma quái là có thực hay không.

Đẩy cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt một tiếng, Long Phù Nguyệt liếc nhìn trong phòng quả thật có mấy cổ quan tài.

Mà gần quan tài còn có một chiếc giường.

Một lão nhân sắc mặt vàng ủng ngồi ở trên giường.

Nghe được cửa phòng mở, ông ta uể oải ngẩng đầu, nhìn thấy Long Phù Nguyệt, trong mắt già mờ mịt hiện lên một chút kinh ngạc, liền hỏi: “Cô nương, nhà của cô nương có người chết sao?”

Thanh âm ông ta cao vút như xé gió, ong ong bên tai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đen lại!

Đây là lời chào hỏi gì kì lạ thế? Siêu cấp xui!

Lặng yên, Long Phù Nguyệt yên lặng nuốt một cục tức.

Nếu như không phải có chuyện muốn hỏi ông ta, Long Phù Nguyệt suýt nữa liền 'ân cần thăm hỏi' lại.

Nàng mạnh mẽ kéo khóe miệng cười nhẹ một tiếng, tự nhận là lộ ra một dáng vẻ hiền lành nhất, tươi cười ngọt ngào nhất: "Lão nhân gia, nơi này của ông có phải có thứ gì không sạch sẽ gì đó không?"

Lão nhân kia liếc mắt nhìn nàng quái dị, bộ dạng đương nhiên: "Đương nhiên là có."

Ồ, không nghĩ tới lão nhân này thẳng thắn như vậy.

Long Phù Nguyệt hưng phấn lên: "Lão nhân gia, nói như vậy ông đã gặp qua thứ không sạch sẽ gì đó rồi chứ? Hình dáng của nó trông thế nào? Có phải là thật giống theo như đồn đãi theo lời hay không, bay phất phơ, tóc tai bù xù, khuôn mặt trắng bệch ……"

Nàng đem những gì nàng biết hình dung về quỷ từng lời đều nói ra. Muốn hướng lão nhân này nghiệm chứng thử xem.

Lão nhân kia chậm rãi đánh gãy sự hưng phấn của nàng: "Cô nương, ngươi là nói 'quỷ' sao? Vật kia nơi này cũng không có."

456. Chương 456: Lão Đầu Quái Dị

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Không có quỷ? Vậy ngươi vừa rồi còn thừa nhận có gì đó không hề sạch sẽ.

Lão đầu tử chậm rãi lắc lắc đầu: "Theo lời tiểu lão nhân không sạch sẽ là ý chỉ tử thi. Cô nương ngẫm lại đi, một người đã chết, chậm rãi hư thối, có khả năng sạch được không?"

Á! Long Phù Nguyệt thiếu chút nữa ói ra.

Thì ra không sạch sẽ theo lời lão đầu tử là ý này!

"Vậy—— lão nhân gia nói là, ở nơi này của ông không có quỷ náo loạn qua ?"

Lão nhân kia thập phần khẳng định gật gật đầu: "Người chết là đèn đã tắt, đã chết liền chính là đã chết, Quỷ Hồn nơi đâu lại đến nhiều như vậy? Tất nhiên là tin đồn do người tạo ra thôi."

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới lão nhân này lại là người theo chủ nghĩa duy vật.

Không khỏi ngẩn ngơ, nhưng lại không hết hy vọng: "Ta hôm nay nghe hai người trẻ tuổi nói, hắn tối hôm qua thấy quỷ tại một nấm mồ ở nơi đây……"

Lão đầu tử kia ánh mắt cũng không chuyển, ho hai tiếng: "Đại khái hắn nhìn lầm rồi. Đem tảng đá làm người."

"Làm sao có thể? Hắn còn giống như thấy một khối tử thi nằm trên đỉnh nấm mồ!"

"Đó là hắn uống nhiều rượu quá, nhìn nhầm. Nơi đó làm sao có tử thi? Tiểu lão nhân ở trong này trông mộ nhiều năm liền, cho tới bây giờ vẫn chưa khi nào để thi thể nằm trơ trọi bộc lộ như tại miền hoang dã đâu."

Lão đầu tử kia như trước chậm rãi. Nói xong lời nói này, bình thản nằm xuống: "Cô nương nếu như là đến tìm kiếm cái lạ, xin cứ tự nhiên. Tuy nhiên là vài người nói bậy, cô nương đã liền tin. Nơi này âm khí nặng, đừng tự làm bẩn cô nương, lão mệt mỏi, nghỉ ngơi trước."

Chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, biết rốt cuộc hỏi không được gì trên người lão đầu tử này. Liền hậm hực rời đi.

Cũng không biết là vì sao, nàng có cảm giác lão đầu tử này có chút cổ quái, lại không xác định cổ quái ở chỗ nào.

Ngẩn ngơ mà nghĩ một chút, đại khái người giữ thi vẫn cùng người chết giao tiếp, cho nên người cũng trở nên âm dương quái khí như vậy.

Nàng thở dài, trong đầu không khỏi nổi lên bóng dáng đại sư huynh.

Ôi, nếu đại sư huynh tới đây, nhất định có thể nhìn ra nơi này có cái gì cổ quái. Đáng tiếc, hắn lại không biết đi nơi nào……

Nàng đi một vòng lớn khu vực gần đó, thẳng đến hoàng hôn buông xuống, nàng mới lại quay trở về.

457. Chương 457: Đại Sư Huynh?

Trăng treo trên bầu trời, rõ ràng là không có mây, nhưng ánh trăng lại mông lung, nhìn không rõ ràng.

Từng trận gió lạnh rít gào, vô số Quỷ Hỏa trôi nổi trên những ngôi mộ.

Long Phù Nguyệt sinh ra và lớn lên ở hiện đại, tất nhiên biết này Quỷ Hỏa kỳ thật chính là ma trơi, không hề sợ.

(nếu ai quên rồi thì ma trơi là hiện tưởng photphin(PH3) và diophotphin (H2H4) tỏa ra lúc thi thể phân hủy, thóat lên mặt đất và bốc cháy)

Nàng ẩn thân ở một nơi khuất gió, hướng ra phía ngoài nhìn thăm dò.

Bên trong bãi tha ma lại không có động tĩnh gì đặc biệt. Chỉ có những con chim lạ không biết từ đâu tới đây chít chít xèo xèo kêu không ngừng.

Kêu đến khiến sống lưng người run lên.

Khó khăn lắm đợi cho qua canh hai, lão đầu tử kia trong tay cầm một chiếc đèn phong đăng, ẩn ẩn hiện hiện đi quanh mấy nấm mồ, rồi lại quay về gian phòng nhỏ kia.

Long Phù Nguyệt như một con mèo nhỏ rình bắt mồi, ngay cả một bóng quỷ cùng không nhìn thấy, không khỏi có chút nhụt chí.

"Có lẽ thật là hán tử kia trông nhầm rồi, để cho nàng chạy đến địa phương phân chim này bị đông lạnh nửa đêm."

Nàng lại đợi một hồi, thế nhưng lại mơ mơ màng màng ngủ gật.

Cũng không biết là sao lại thế này, nửa mê nửa tỉnh, nàng bỗng nhiên giật nảy, rùng mình một cái, mở mắt thật lớn.

Nhìn khắp xung quanh, bỗng nhiên ánh mắt chăm chú, mở to hai mắt!

Ở phía xa cách tại mấy nấm mồ mới, loáng thoáng một bóng dáng màu trắng.

Bởi vì khoảng cách hơi xa, nàng nhìn không rõ lắm, chỉ thấy cái bóng màu trắng đang đùa nghịch cái gì, xung quanh thân hắn có một đạo bạch quang mờ mờ, giống như một vòng viền bạc.

—— Đại sư huynh?!

Long Phù Nguyệt vừa thấy rõ ràng thân ảnh của hắn, đôi mắt mở trợn tròn!

Mặc dù cách xa một chút, thấy không rõ bộ dạng, nhưng thân hình này thật quen thuộc.

Đó dĩ nhiên là đại sư huynh của nàng, Cổ Nhược!

Nàng hít từng ngụm khí lạnh, không tin nổi vào hai mắt của mình.

Đại sư huynh ở chỗ này làm cái gì?

Chẳng lẽ hắn mất tích mấy ngày nay, chính là luôn luôn ở tại nơi này?

Chẳng lẽ nơi này có bảo bối gì? Bảo bối dùng để luyện thuật pháp ?

Không đúng, không đúng, nơi này cũng không phải cổ mộ, chỉ là một ít phần mộ bình thường, chôn cất cũng đều một vài dân chúng bình thường. Nên sẽ không có bảo bối gì mới đúng?

458. Chương 458: Quỷ Dị Vu Thuật

Nàng bước từng bước, chậm rãi đi tới.

Cũng không biết là sao lại thế này, người đó rõ ràng là nàng người thân cận nhất, nàng thậm chí lại có chút sợ hãi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

Hai năm qua khinh công của nàng tiến bộ không ít, trên đường tiến tới cũng có thể đạt tới cảnh giới lặng yên không một tiếng động.

Gần, rất gần.

Gần đến nỗi đã có thể thấy rõ mái tóc dài đen như mực cùng tư thái quỷ dị của hắn.

Quả nhiên là Cổ Nhược!

Hắn nửa quỳ ở nơi đó, trước mặt là một cỗ thi thể.

Thi thể kia hiển nhiên là mới chết không lâu, bị người biến thành một loại tư thế kỳ quái.

Cổ Nhược một tay giơ lên trời, một tay ấn xuống ngực thi thể kia, trên mặt tuy rằng không có biểu cảm gì lại tái nhợt khiến người phải sợ hãi.

Long Phù Nguyệt không biết hắn muốn làm gì, cũng không dám quấy rầy hắn.

Nằm ở trong bụi cỏ cách đó không xa, nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Một luồng khí trắng như ẩn như hiện từ giữa lông mày của khối thi thể chậm rãi tràn ra, chậm rãi vây quanh Cổ Nhược một hồi, liền chậm rãi tiến vào lòng bàn tay Cổ Nhược đang ấn xuống……

Long Phù Nguyệt mắt thấy luồng khí trắng hoàn toàn bao quanh tay hắn, vừa giống như đang sống, vặn vẹo uốn lượn bị bàn tay hấp thụ, bàn tay bạch ngọc ẩn hiện gân xanh, giống như đang sống dọc theo cánh tay hắn chạy đi lên.

Sắc mặt của Cổ Nhược so với vừa rồi tựa hồ dễ nhìn hơn một chút……

Mà thi thể kia giống như bị rút tất cả máu, chậm rãi đứng dậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Long Phù Nguyệt nằm ở trong bụi cỏ cách đó không xa.

Bị một màn quỷ dị này dọa sợ tới mức nắm chặt miệng.

Suýt nữa liền kêu lên.

Đây là thuật pháp quỷ dị gì?

Chẳng lẽ —— đại sư huynh chính là dựa vào hấp thu khí của người chết để tu luyện thuật pháp?

Nàng cả kinh gần như đã quên hô hấp.

Trơ mắt nhìn đại sư huynh lảo đảo đứng lên, đi về hướng một nấm mồ khác .

Trên nấm mồ còn rải rác vàng mã.

Trên mộ phần cắm một cái cờ trắng, theo gió mà lung lay tựa như chiêu hồn.

Hiển nhiên người ở trong đó là chỉ mới được chôn cất hai ngày.

Hai tay Cổ Nhược hoạt động liên tục, từng cơn gió đảo qua, bụi đất tung bay.

Ra tay chỉ trong chốc lát, mộ phần kia thoáng chốc không còn, lộ ra quan tài bên trong.

459. Chương 459: Quỷ Dị Vu Thuật 2

Tay trái của hắn trống rỗng khẽ vung, nắp quan liền 'tát; một tiếng tự động mở ra, lộ ra thi thể đã chết bên trong.

Thi thể nằm trong là một nam tử còn trẻ.

Nhe răng nhếch miệng, hiển nhiên không phải chết già.

Cổ Nhược đem nó nâng lên, đùa nghịch một chút tay chân của hắn.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, thi thể vốn sớm cứng ngắc.

Nhưng dưới bàn tay của Cổ Nhược lại bỗng nhiên trở nên dị thường mềm mại.

Một lúc sau liền bị biến thành một kiểu tạo hình giống như cỗ thi thể trước kia.

Cổ Nhược vừa giống như mới vừa rồi, một tay đưa lên trời, một tay ấn xuống ngực người chết, đến khi khí trắng thoát ra……

Long Phù Nguyệt chỉ nhìn trợn mắt há hốc mồm, hít từng ngụm khí lạnh.

Thảo nào trên người sư huynh luôn âm hàn thấu xương, thì ra —— Thì ra là do quanh năm hấp thu âm khí người chết mà nên!

Đây, đây rốt cuộc là công phu tà môn gì? Sao mình cho tới bây giờ không nghe nói qua?

Hay đây là Vu thuật Nam Cương thất truyền theo như đồn đãi?

Đại sư huynh một thân vu lực quỷ thần khó lường chính là như vậy mà có?

Nàng giờ phút này cách hắn càng gần, cũng cách khoảng ba bốn trượng.

Theo bình thường, khoảng cách gần như vậy, đại sư huynh đã sớm nhận thấy sự tồn tại của nàng.

Nhưng bây giờ quỷ dị như thế. Hắn dĩ nhiên một chút cũng không phát hiện nàng đến.

Hay là —— Đại sư huynh do bị thương quá nặng, cho nên thính lực không còn nhạy cảm như trước?

Nàng kinh ngạc suy tư, muốn ra ngoài hỏi đại sư huynh rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng dưới chân mềm nhũn, một bước cũng bước không được.

Nàng thất thần một hồi, thấy đại sư huynh đã đứng lên, đang định đi về hướng nấm mồ khác .

Nàng cũng đứng lên, nghĩ lại những gì đã qua.

Không đề phòng dưới chân có một cái rễ cây, bị nó ngáng chân, bổ nhào xuống, ngã chúi nhủi.

Ôi ôi, miệng đau quá, sợ đã bị rách da. Miệng có mùi máu.

Nàng lắp bắp kinh hãi.

Hỏng rồi! Chỉ sợ sư huynh đã phát hiện!

Trước mắt bóng trắng nhoáng lên một cái, đại sư huynh thực sự quỷ mị nhẹ nhàng quay lại đây.

Nhìn vạt áo màu trắng lay động trước mắt, nàng thở dài một hơi, ngượng ngùng cười nói: "Đại sư huynh, rốt cuộc đã bị huynh phát hiện. Ôi, huynh đang tu luyện công phu gì thế? Nhìn qua thật làm cho lòng người kinh sợ mà……"

460. Chương 460: Giống Như Là Muốn Đem Nàng Ăn Hết

Nàng vẫn chưa nói xong, cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt, như bị một bàn tay sắt đá bắt lấy.

Lạnh lẽo thấu xương, nắm cổ tay nàng thật đau.

Nàng nhảy dựng, kêu lên: "Đại sư huynh, huynh mau buông tay, huynh làm đau ta rồi!"

Cổ Nhược đối với nàng tuy rằng vẫn không lạnh không nóng, nhưng Long Phù Nguyệt lại biết hắn mặt lạnh tim nóng, dạy nàng học vu thuật là vì nàng, đối với nàng có thể nói có cưng chiều.

Càng đừng nói chuyện hắn làm thương tổn nàng.

Cho nên một trảo này của Cổ Nhược, Long Phù Nguyệt tuy rằng bị hắn trảo làm đau, lại cũng không cảm thấy sợ hãi.

Nên nghĩ rằng kêu lên một tiếng, Cổ Nhược sẽ liền buông tay.

Nhưng không ngờ Cổ Nhược không nhưng không buông tay, ngược lại nắm càng chặt hơn.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy cổ tay sắp bị bẻ gãy.

Nàng kinh hãi buồn bực rất nhiều, ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng hồi hộp nhảy dựng.

Đôi môi mỏng của Cổ Nhược tái nhợt không có chút máu, lông mi dưới ánh trăng thấm ướt trong suốt sương sớm.

Trên gương mặt tái nhợt như hàn có vẻ càng thêm xuất trần.

Áo trắng mờ ảo như hòa nhập sương khói, khiến người không nắm bắt được.

Mà hai mắt tối đen như mực, sâu như huyệt động, không có một chút tiêu điểm cùng ánh sáng.

Hắn như là nhìn nàng, lại như không thấy được nàng.

Một bàn tay bắt lấy cổ tay Long Phù Nguyệt, tay kia thì lại giơ lên,ngón tay lạnh lẽo như ngọc thạch mơn trớn trên môi Long Phù Nguyệt, máu tươi trên môi Long Phù Nguyệt liền dính ở tại trên ngón tay của hắn.

Hắn ghé chóp mũi ngửi một chút, máu Long Phù Nguyệt có một hương vị ngọt ngào kỳ lạ, thân thể hắn bỗng nhiên hơi hơi phát run lên. Như là người nghiện thuốc phiện lên cơn.

Bỗng nhiên đột ngột cúi đầu, hướng môi Long Phù Nguyệt hôn xuống!

Long Phù Nguyệt chấn động, lui thật mạnh về phía sau, đồng thời kinh hô một tiếng: "Đại sư huynh!"

Thân mình Cổ Nhược hơi hơi run một cái, bước chân hơi ngừng lại một chút, bàn tay bắt lấy Long Phù Nguyệt hơi buông lỏng.

Long Phù Nguyệt nhân cơ hội rút tay về, trên cổ tay một vòng xanh tím, đau đến toàn tâm.

Nàng đau đến nước mắt trào ra. Hít một ngụm khí kêu lên: "Đại sư huynh, huynh làm sao vậy? Rốt cuộc làm sao vậy?"

Hu hu hu, sư huynh như vậy nàng rất sợ! Giống như là muốn đem nàng ăn hết.

461. Chương 461: Hút Máu 1

Nàng lui từng bước một về phía sau, lui lại mấy bước, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Vừa mới chạy hai bước, vòng eo lại bị quấn chặt, giống như bị một con rắn lạnh băng cuốn lấy.

Nàng lảo đảo một cái, đã ngã vào một vòng tay lạnh như băng.

Hai người bọn họ ban đầu không phải là chưa từng ôm nhau, Long Phù Nguyệt từng có vài lần nhào vào trong ngực của hắn. Nhưng cho tới bây giờ không giống hiện tại ôm chặt như vậy, cũng chưa từng lạ lùng như thế.

Long Phù Nguyệt sợ tới mức run một cái, nàng vươn tay liều mạng đẩy.

Hai mắt Cổ Nhược vẫn như trước không có tiêu cự, thân mình của hắn khẽ run run, bỗng nhiên cúi đầu, cắn lấy cánh tay nàng.

Cánh tay nháy mắt bị răng hắn đâm xuyên qua, máu ồ ạt chảy ra, tròng mắt của hắn hiện lên một chút hồng quang khác thường, ôm cánh tay Long Phù Nguyệt mà hút.

Long Phù Nguyệt vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, chỉ cảm thấy cánh tay vừa đau vừa tê dại, mạnh mẽ hoàn hồn, gắng sức đem Cổ Nhược đẩy ra.

Quay cuồng gắng sức từ trong lòng hắn chạy đi, còn không kịp chạy vài bước, lại bị một bàn tay phía sau túm vạt áo đem nàng kéo trở về.

Trong khoảnh khắc mặt Cổ Nhược cách nàng chưa tới hai tấc.

Long Phù Nguyệt sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, thân mình lại bị một đôi tay mạnh mẽ chặt chẽ giam cầm.

Chỉ còn cách cố gắng ngửa đầu ra sau, không dám nhìn hắn.

Đồng thời thật nhanh vươn tay ra muốn điểm huyệt đạo hắn, lại không nghĩ rằng chiêu số lại bị hắn toàn bộ phong kín đánh ngược về.

Nguy rồi!

Đại sư huynh không phải là biến thành cương thi hút máu chứ?!

Sao Cổ Nhược lại muốn cắn nàng?

Hu hu hu, nàng mới vừa rồi bị hắn cắn một cái, không phải sẽ biến thành cương thi chứ?

Trong đầu suy nghĩ lộn xộn, bàn tay nhỏ bé liều mạng ngăn cản hắn tới gần.

Bỗng nhiên cổ tay bị nắm chặt, rồi bị hắn trói lại, kéo ngược về phía sau.

Cúi đầu, hướng về cái cổ trắng mịn của nàng há mồm cắn.

Máu nóng theo răng hắn từng giọt nhỏ xuống dưới, đọng lại trên vạt áo Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt thét lớn một tiếng, cảm thấy máu tự trong cơ thể chảy ra rất nhanh, còn đau đến mất hồn.

Thân mình Long Phù Nguyệt run lên, nỗ lực thoát ra từ trong lồng ngực hắn.

Cổ Nhược lại cắn sâu hơn, đau đến mức nàng không khỏi cắn chặt môi, môi dưới đều cắn nát.

462. Chương 462: Hút Máu 2

Trời ạ, nếu hắn cứ tiếp tục hút máu nàng, nàng sẽ biến thành thây khô rồi!

Trước mắt nàng từng đợt biến thành màu đen, không khỏi kêu khóc một tiếng: “Đại sư huynh! Là ta! Là ta!”

Thân mình của Cổ Nhược chấn động, hơi ngẩng đầu lên. Gần như là có một chút thanh tỉnh.

Hai tay giam cầm Long Phù Nguyệt cũng buông lỏng ra.

Nhưng trong đôi mắt như trước, không có nửa điểm ánh sáng.

Trên môi của hắn còn mang theo máu tươi, đỏ chói, theo khóe miệng chảy xuống, rơi trên áo bào trắng hắn đang mặc. Giống như một đóa hoa đào đang nở rộ.

Long Phù Nguyệt vung đao chém qua, lại bị hắn thuận tay cản lại.

A a a, đại sư huynh võ công so với nàng mạnh hơn nhiều, mặc dù là dưới tình huống thần trí hắn mơ hồ, nàng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hai tay của nàng cấp tốc tìm một đạo phù, một làn khói nhẹ từ giữa hai người toát ra, nháy mắt tràn ngập thành một vùng mù mịt.

Long Phù Nguyệt nhân cơ hội xoay người liền chạy.

Ống tay áo của Cổ Nhược phất một cái, cũng chỉ một chút, đoàn khói nhẹ nháy mắt tiêu tán.

Long Phù Nguyệt vừa mới chạy vài bước, mặt đập vào một bức tường thịt.

Ngẩng đầu nhìn lên lại là Cổ Nhược. Nàng sợ tới mức thét một tiếng chói tai, quay đầu lại chạy.

Song chưởng lại bị hắn bắt được, đẩy ngã ở trên một tòa bia đá.

Hắn lại cúi thấp đầu xuống, cắn lấy cổ Long Phù Nguyệt.

Da thịt bị răng làm rách, máu giống như sữa chảy ra, chảy vào trong miệng Cổ Nhược.

Long Phù Nguyệt một trận run run, gần như đứng không vững. Ra sức muốn đẩy hắn, lại bị hắn cầm chặt hai tay, chặt chẽ chế trụ ở sau người. Nàng vừa lui, hắn liền thuận thế hướng tới, răng tuyệt không muốn buông ra.

Long Phù Nguyệt cả người tê dại, vừa đau vừa ngứa. Nàng không biết sư huynh rốt cuộc là làm sao vậy, lại có thể liều mạng uống máu của nàng.

Hay là sư huynh không phải người? Mà là một cương thi hút máu?

Nàng bị chính ý niệm trong đầu dọa sợ.

Khi ở trong lòng hắn liều mạng giãy dụa, Cổ Nhược lại càng ôm nàng thật chặt, chết cũng không chịu buông ra.

Hai tròng mắt của hắn giống như hai cái động sâu không đáy, không có lấy một chút ánh sáng. Trên gương mặt tựa ngọc thạch bình thường không có một chút biểu cảm.

Long Phù Nguyệt bị hắn dọa sợ, trong lòng hiện rõ sự hoảng sợ.

Xong rồi! Nàng sắp chết! Cũng sắp bị đại sư huynh ăn hết!

463. Chương 463: Hút Máu 3

Cổ Nhược nhìn đôi môi bị nàng dùng sức cắn nát dính đầy máu, nhẹ nhàng di chuyển, đỏ tươi mê người như thế. Nhịn không được nhưng lại hướng thân mình lên,

Long Phù Nguyệt liền choáng váng!

Đại sư huynh hôn nàng!

Ở trong lòng của nàng, đại sư huynh luôn luôn là người trượng phu lý tưởng, cho nên từ hai năm trước gặp được hắn về sau, nàng liền dùng hết sức lực theo đuổi hắn. Nhưng Cổ Nhược như trước vẫn lạnh băng, mặc dù đối với nàng quan tâm cẩn thận, nhưng Long Phù Nguyệt có thể cảm nhận được hắn đối với mình tựa cách xa vạn dặm. Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia tổng đem tất cả ý niệm của nàng đông cứng, mời nàng quy củ, không dám có hành động tiếp theo.

Linh hồn của nàng đến từ hiện đại, nàng biết nàng là Miêu nữ, cho nên cũng từng vụng trộm tra xét quá trên người mình, có cổ độc tình hay không, lại không tìm tăm hơi độc tình.

Cái này nàng càng yên lòng.

Tư tưởng, hành vi của nàng đều trở nên thoáng hơn, nhìn đến đại sư huynh đẹp trai xuất chúng, nhân phẩm lại tốt như vậy, đầu óc của nàng không phải chưa từng có ý tưởng đem hắn đẩy ngã để thực hiện ý định trong đầu.

Nhưng nghĩ vẫn chỉ là suy nghĩ, nàng rốt cuộc không có lá gan làm.

Gần nhất chỉ có thể chui chui vào ngực hắn, mà những lúc ấy là lúc mùa hè nóng nực, nàng mới sẽ không bị đông lạnh chạy đi. . . . . .

Mà bây giờ, hắn lại hôn nàng!

Môi của hắn lạnh như băng mà đơn bạc, giống như một mảnh thủy tinh băng lãnh nhất, đầu lưỡi của hắn liếm máu tươi trên môi nàng, tê tê dại dại, giống như thủy tinh bị nứt ra, hướng toàn thân nàng kéo dài. . . . . .

Toàn thân Long Phù Nguyệt đều gần như cứng lại rồi.

Trong đầu óc trống rỗng, nàng muốn giãy dụa, nhưng cả người mềm yếu, Cổ Nhược càng ôm thật chặt, nửa phần cũng không thể động đậy.

Hít từng hơi ngắn, ngực muốn nhảy ra. Cũng nói không rõ là cảm giác gì.

Thân thể hắn lạnh như băng thấu xương như trước, Long Phù Nguyệt bị cái ôm lạnh lẽo của hắn làm cho run rẩy.

Một luồng máu ngọt giữa răng môi nàng tràn ra.

Cổ Nhược không muốn để yên áu tươi trên miệng nàng.

Bắt đầu hút môi cánh hoa của nàng.

Cả người Long Phù Nguyệt run run không ngừng, linh hồn gần như cũng muốn theo máu rời đi thân thể.

Lại đứng không nổi, lảo đảo lui vào bước.

Cổ Nhược không đỡ lấy nàng, mà là trực tiếp nghiêng thân đem nàng áp đảo trên mặt đất, mạnh mẽ, dùng sức hút liếm.

464. Chương 464: Hút Máu 4

Mặc dù mất đi ý thức trong chốc lát, nhưng mùi máu lại kêu gọi hắn nhấm nháp nhiều hơn.

Thân thể Long Phù Nguyệt không ngừng run rẩy, chưa bao giờ nghĩ tới đại sư huynh sẽ cùng nàng thân mật đến trình độ bực này, cảm thấy sợ hãi cùng bối rối sớm đã lấn át vui sướng.

Trên môi chợt lại tê rần, môi bị hắn cắn nát, máu chảy ra càng nhiều, chảy vào miệng của hắn.

Miệng hắn há ra nuốt lấy, tựa hồ đây là cực phẩm mỹ vị.

Long Phù Nguyệt bị hắn đặt ở dưới thân, muốn giãy dụa cũng không được, thân mình càng không ngừng run rẩy.

Trên người vừa lạnh vừa nóng, thật giống như phát sốt.

Đầu óc bất chợt đột nhiên nghĩ đến nụ hôn với Phượng Thiên Vũ.

Nàng giật nảy rùng mình một cái, trái tim bỗng nhiên nhảy dựng.

Vì sao, vì sao?

Vì sao Phượng Vương gia hôn có thể làm cho nàng nháy mắt mê say, không biết Đông Nam Tây Bắc.

Mà đại sư huynh hôn nàng lại có thể vẫn bảo trì thanh tỉnh? Trong đầu còn có thể nghĩ đến ý niệm khác?

Chẳng lẽ —— Ta yêu không phải sư huynh?

Mà là Phượng Vương gia kia vừa mới xâm nhập cuộc sống của ta?

Không có khả năng! Làm sao có thể! Mặc dù ta đây thân thể đã từng là vợ của hắn, nhưng linh hồn của ta đã không phải rồi, dựa vào cái gì còn phải yêu tên phong lưu hoa tâm kia?

Không, không! Nhất định là trí nhớ ban đầu của thân thể này! Mới khiến cho ta đối với hắn cảm giác đặc biệt như vậy.

Nhất định là vậy!

Cực độ trong hỗn loạn, Cổ Nhược bỗng nhiên cúi đầu kêu một tiếng: “Phù Nguyệt!”

A? Sư huynh biết là nàng? thần trí của hắn khôi phục?

Long Phù Nguyệt mở lớn ánh mắt, nhìn hắn, cứng ngắc thân mình tức khắc mềm nhũn ra.

Hay là sư huynh cũng là yêu mình?

Cho nên mới trong trạng thái vô ý thức kêu lên tên mình?

Long Phù Nguyệt trong lòng hiện lên trăm ngàn nghi vấn, cũng không nhẫn tâm lại đẩy ra đại sư huynh, ngây ngốc mở to hai mắt, mặc cho hắn nằm ở trên thân thể của mình tiếp tục vùi đầu hút máu.

Có lẽ là do hút không ít máu của nàng. Trong ánh mắt Cổ Nhược có một tia ánh sáng, tựa hồ khôi phục một chút ý thức.

Hắn ngẩng đầu lên, hơi thở hổn hển, tựa hồ là muốn khắc chế, nhưng hương vị ngọt ngào từ máu Long Phù Nguyệt lại làm cho hắn khắc chế không được.

465. Chương 465: Hút Máu 5

Trong đôi mắt đen như mực có lẽ có chút ánh sáng lấp lánh.

Long Phù Nguyệt môi đã bị hắn mút đến chết lặng. Hơi hơi run rẩy, nhưng giãy không ra.

Nàng không kìm nổi lòng mình mà liếm liếm môi, lại không biết động tác này lại cho hắn mê hoặc lớn nhất .

Hắn đứng lên, đổi chỗ, đổi tư thế, lại cắn tiếp. . . . . .

Đáng chết, đáng chết, lần này thật sự biến thành thây khô rồi!

Một lần lại một lần, đau đớn cùng tê dại không ngừng giày vò lấy nàng, nhắc nhở nàng, cũng không biết là bởi vì hưng phấn hay là thống khổ, nàng bất an vặn vẹo ở dưới thân Cổ Nhược.

Thân thể Cổ Nhược chợt bắt đầu nóng lên, không hề giống như mới đầu lạnh như ngọc. Long Phù Nguyệt lại hơn thế, cả người giống như bắt lửa.

Động tác Cổ Nhược càng lúc càng nhanh, hôn ở trên cổ nàng lại không ngừng vuốt ve, cũng không dùng lực cắn xuống, chính là nhẹ nhàng khẽ liếm chậm rãi mà hút, phảng phất như là biến thành trừng phạt.

Tay hắn vuốt ve cơ thể nàng làm cả người Long Phù Nguyệt lập tức cứng ngắc.

Đại sư huynh, đại sư huynh không phải là muốn tại trên nấm mộ này muốn nàng chứ?

Trong đầu bất chợt đột nhiên hiện lên bóng dáng Phượng Thiên Vũ.

Nàng giật mình.

Không! Không thể là bây giờ!

Đại sư huynh hoàn toàn không tỉnh táo, hắn mất đi ý thức, nàng thì không!

Nàng sao có thể sẽ đem chính mình cho hắn ngay bây giờ chứ?

Không công bằng, tuyệt đối không công bằng!

Long Phù Nguyệt tìm được một lý do không thể cùng đại sư huynh thân thiết.

Nàng cố hết sức thoát ra.

Vừa vội vàng đẩy hắn, vừa kêu khóc: "Đại sư huynh, đại sư huynh đừng làm thế. Đừng!"

Nàng đối với đại sư huynh thật sự có chút mong muốn, nhưng hiện tại trong tiềm thức lại cực lực kháng cự chuyện này, dường như cùng đại sư huynh thân thiết rồi, sẽ cảm thấy có lỗi với người nào đó.

Nàng mơ mơ màng màng muốn đẩy ra, nhưng cơ thể hoàn toàn không có sức lực, không thể thoát ra.

Cổ Nhược từ cắn nhẹ biến thành thô bạo mà hôn, hút máu dính trên cổ nàng.

Long Phù Nguyệt run rẩy cắn thật chặt môi, sợ chính mình kêu ra tiếng.

Trong nội tâm nàng vừa sợ vừa loạn. Đại sư huynh đang nằm mơ sao?

466. Chương 466: Hút Máu 6

Vậy. . . . . Đây là mộng du?

Không đúng, hắn vừa mới hấp thu tử khí. Thủ pháp rất thành thạo, chắc chắn không chỉ một lần.

Chẳng lẽ là đại sư huynh mỗi lần mất tích, đều là đến hấp thụ tử thi sao?

Tử khí là nguồn sức mạnh của hắn?

Đại sư huynh luôn luôn lạnh lùng, chí thiện vô tình, không giống với thường nhân, gần như là vô cầu, cuộc sống giản dị giống như một hòa thượng.

Theo lý thuyết thì không nên nhập ma, hay là bởi vì phương thức luyện công quỷ dị này mới khiến cho hắn cực kỳ tự ti, nên mới đối với bất kỳ người nào đều lạnh như băng, một mình một người, tự mình biệt lập với đám đông?

Hắn luôn luôn che dấu tình cảm, không thể nói ra được biểu cảm của hắn, cảm xúc được che dấu vô cùng hoàn hảo. Nhưng càng ép chặt thì bùng phát càng lớn.

Cho nên khi bị lạc ở bên trong, mới có thể biểu hiện ra sự chật vật như thế.

Trong lòng hắn có khúc mắc không giải được, có chấp niệm sâu không phá, cho nên mới không cẩn thận nhập ma?

Hơi ngẩng đầu lên, cảm nhận được môi đại sư huynh chậm rãi lướt trên gò má, Long Phù Nguyệt thở gấp càng nhanh.

Nghĩ đến một đại sư huynh cô đơn, đại sư huynh luôn thống khổ, không nghĩ tới đại sư huynh giống như thần sẽ có một mặt yếu ớt như vậy.

Trong lòng nàng thật đau xót.

Đại sư huynh đáng thương, huynh nhất định là đang đau khổ trong lòng?

Mắt thấy môi Cổ Nhược vừa muốn chạm qua môi nàng, Long Phù Nguyệt cuống quít quay đầu đi.

Thử di động thân thể một chút, lại bị Cổ Nhược ép chặt hơn.

Cổ Nhược vùi đầu vào cổ Long Phù Nguyệt, há mồm cắn. Giống như tối hôm nay không uống no là không thể.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy càng ngày càng tối, máu chảy ra, giống như cả người đều nhập vào thân thể đại sư huynh.

Hết rồi, hết thật rồi, lần này nàng chết chắc rồi!

Ngày mai nơi này sẽ nhiều hơn một cái thây khô, không biết lão đầu tử kia có nhận ra nàng, cho nàng một mảnh quan tài hạ táng. . . . . .

Vù! Một vật như tuyết trắng không biết từ chỗ nào đột nhiên xông ra.

Nó rít một tiếng cao vút chói tai, miệng đọc từng chuỗi âm cổ quái, như là niệm chú ngữ, tiếp theo, nó vừa ngẩng đầu, chân trước giơ lên, một trái cầu ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện.

467. Chương 467: Tiểu Hồ Ly

Vù! Một bóng trắng không biết từ đâu đột nhiên xông ra.

Nó rít một tiếng cao vút chói tai, miệng đọc từng chuỗi âm cổ quái, như là niệm chú ngữ, tiếp theo, nó vừa ngẩng đầu, chân trước giương lên, một trái cầu ánh sáng đột nhiên xuất hiện.

Xoẹt, xoẹt, một âm thanh xuất hiện từ bên trong, quả cầu màu lam hướng về phía sau Cổ Nhược đánh tới.

Phanh! Một âm thanh vang lên, trên người Cổ Nhược hình như có một vòng hồng quang toát ra, cơ thể hắn chấn động, không ngờ buông lỏng Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt nhân cơ hội lăn một vòng, cuối cùng thoát ra khỏi ngực hắn.

Nàng nhảy dựng lên, bởi vì cơ thể mất máu rất nhiều, suýt nữa ngã, lảo đảo một chút, cuối cùng dựa vào được một ngôi mộ.

(PN có cái gì màu trắng đấng sau tỷ kìa *hét lên, xách dép chạy*)

Bây giờ mới thấy rõ bóng trắng đó chính là một con hồ ly trắng.

Con hồ ly đứng trước mặt nàng, đôi mắt xanh rờn nhìn nàng, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Long Phù Nguyệt cũng ngơ ngác nhìn nó, chỉ cảm thấy con hồ ly này có chút quen thuộc, run run một lúc lâu, trong đầu có một suy nghĩ lóe lên, vươn tay ra: "Tiểu hồ ly? Ngọc Kiều Long, Tiểu Long?"

Ồ, nàng tự nhiên nhớ rõ nó.

Đôi mắt xanh mượt của tiểu hồ ly hiện lên một tia đắc ý, bất quá nhìn bộ dạng quần áo không chỉnh tề của Long Phù Nguyệt, nó lại phát hỏa lên.

Nhấc chân trước lên, chỉ vào Long Phù Nguyệt: "Ngươi_____Ngươi như thế là hồng hạnh vượt tường! Cùng nam nhân khác thân thiết!"

Long Phù Nguyệt nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Này_____Nói gì vậy? !

Nàng thật ra không phải cùng đại sư huynh thân thiết, mà cứ cho là vậy, thì cũng chỉ là nam nữ hoan ái, không thể nói là hồng hạnh vượt tường được? Tiểu hồ ly này sao có thể chỉ trích lung tung như vậy chứ!

Ồ, kì quái, sao ta có thể nhận ra tiểu hồ ly này? Trong ấn tượng của nàng thì nàng chưa từng gặp mặt nó. Nhưng bộ dạng của tiểu hồ ly rất quen thuộc. Hay là bởi vì có quan hệ với chủ nhân cũ của cái xác này.

Cổ Nhược chậm rãi đứng lên, hai mắt vẫn đen như mực không thấy đáy như trước, trên khuôn mặt tuấn mỹ không lộ vẻ gì, khóe miệng còn lưu lại một vệt máu.

Hai con mắt Tiểu hồ ly trợn tròn, nhìn hắn bỗng nhiên kêu lên: "A, đây không phải là vị đại sư huynh của ngươi sao?

Sao hắn lại có bộ dạng này?"

468. Chương 468: Tiểu Hồ Ly 2

Long Phù Nguyệt sửng sốt: "Tiểu hồ ly, ngươi cũng biết hắn?"

Tiểu hồ ly bĩu môi một cái: "Nói thừa! Sao ta lai không quen biết hắn? Ta và ngươi đã từng cùng nhau gặp hắn rồi. Ngươi quên chuyện trên sa mạc sao?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, đầu óc mơ hồ, tựa có chút hình ảnh hiện lên trong đầu.

Sa mạc mênh mông không có bờ, bão cát, bầy sói, đạo tặc…..

Trong trí nhớ có chút ấn tượng, nhưng mọi thứ không khớp nhau, hình như đúng là mình cùng đại sư huynh trải qua hoạn nạn trên sa mạc……

Nhưng tại sao mình đã đi qua sa mạc mà lại không có chút ấn tượng nào nhỉ.

Nàng đang muốn theo manh mối này tìm hiểu mọi chuyện.

Tiểu hồ ly thấy trên người nàng toàn vết răng, đôi mắt xanh mượt híp lại, kêu lên: "A, người kia thì ra không phải muốn cùng ngươi thân thiết, mà là đang hút máu ngươi? Trách không được ta có cảm giác ngươi gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng khi xuất hiện lại thấy một màn xuân sắc như vậy…..Ta còn tưởng cảm giác của mình có vấn đề rồi!"

Tiểu hồ ly này nói chuyện vô cùng thẳng thắn, khiến cho Long Phù Nguyệt đang cười nhất thời đỏ bừng đến tận mang tai, nàng gắt lên: "Thối hồ ly, cái gì mà một màn xuân sắc, đừng có nói khó nghe như vậy! Ta, ta cũng không biết tại sao lại như thế này, đại sư huynh bỗng nhiên biến thành cương thi, hu hu hu, hút của ta rất nhiều máu…."

Tiểu hồ ly tựa hồ hoảng sợ: "Cương thi?"

Đôi mắt nó quay sang đánh giá Cổ Nhược vài lần, lắc lắc đầu: "Hắn không phải là cương thi."

"Vậy hắn là cái gì? Sao có thể hút máu?" Long Phù Nguyệt cực kỳ buồn bực.

Tiểu hồ ly đang muốn nói gì, đã thấy Cổ Nhược vung tay vẽ một cái, một đạo bạch quang liền vây lấy Long Phù Nguyệt cùng tiểu hồ ly, nhưng lại hình thành một đạo trắng xoá quang bích, quang bích vòng luẩn quẩn bỗng nhiên thu nhỏ lại, giống như một cái nhẫn đem những người ở trong cô lại ở chính giữa.

Long Phù Nguyệt chấn động.

Đại sư huynh hắn_____Hắn chưa chịu buông tay!

Đôi mắt xanh mượt của Tiểu hồ ly đột nhiên lóe ánh sáng, đứng thẳng người dậy, móng trái như bấm quyết, tay phải kết ấn, một đạo ngân bạch hào quang tựa như tia chớp, nhanh-mạnh mẽ vọt ra, vòng quanh quang bích xoay tròn hai vòng, hàn quang rồi đột nhiên tăng vọt, như muốn phá tan quang bích thoát ra.

Hai mắt Cổ Nhược mặc dù không có tiêu cự, nhưng lại tựa như là cái gì cũng có thể thấy.

469. Chương 469: Tiểu Hồ Ly 3

Hai mắt Cổ Nhược mặc dù không có tiêu cự, nhưng giống như có thể nhìn thấy tất cả. Tay phải đưa lên, tay trái giương nhẹ, luồng ánh sáng bạc đột nhiên di chuyển uyển chuyển xuống dưới, giống như một sợi dây nhỏ, hội tụ trong bàn tay trái của Cổ Nhược.

Tiểu hồ ly kinh hãi, không nghĩ tới thần trí hắn tuy bị u mê, nhưng công lực vẫn còn thâm hậu như vậy. Không dám khinh địch, trong miệng lại niệm thần chú, hai móng vuốt nhỏ liên tục đưa đi đưa lại.

Chỉ nghe bên trong mộ đều là âm thanh của móng tay cắm vào ván gỗ, phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Tiếng vang không dứt, đất bay tứ tung, bốn phương tám hướng thoát ra vô số cương thi.

Đám cương thi này mặc áo liệm đủ mọi màu sắc, hình dạng, có cái đang thối rữa, cũng có cái chỉ còn bộ xương, cũng có hoàn hảo, nam nữ già trẻ đều có, bọn họ duỗi thẳng cánh tay, nhảy dựng từ bốn phương tám hướng mà tới.

Bây giờ đang là ban đêm, bỗng nhiên nhìn thấy nhiều cương thi như vậy, tim Long Phù Nguyệt sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, lui về phía sau mấy bước, đôi tay nhỏ bé vô thức nắm chặt lấy lông tiểu hồ ly: "Trời ơi, nhiều cương thi quá."

Tiểu hồ ly bị móng tay của nàng làm đau phải kêu lên: "Này, này, xú nữ nhân, ngươi làm ta bị thương rồi! Đừng sợ, cương thi này là do ta triệu đến, sẽ không làm hại ngươi đâu."

Miệng nó nói chuyện nhưng móng vuốt nhỏ bé của nó cũng không ngừng vẽ kí hiệu trên không trung. Động tác của cương thi lúc này càng nhanh, vây quanh Cổ Nhược xoay vài vòng. Bàn tay co duỗi, ngón tay cũng càng ngày càng dài, ở dưới ánh trăng trông thật là quỷ dị.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ: "Tiểu hồ ly, đừng……Đừng để cho chúng nó làm hại đại sư huynh ta."

Trên chóp mũi của Tiểu hồ ly bắt đầu xuất hiện vài giọt mồ hôi, hiển nhiên việc điều động cương thi này nó đang cố hết sức, nó tức giận trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt:

"Yên tâm, đại sư huynh của ngươi là đại BOSS siêu cấp, mấy con cương thi này không làm gì được hắn, chứ đừng nói làm hắn bị thương. ……Trước khi hắn thoát được, chúng ta mau chạy đi!"

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ cắn mép váy Long Phù Nguyệt, kéo nàng bỏ chạy.

Long Phù Nguyệt bị Cổ Nhược hút không ít máu, lúc này đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trước mặt mọi thứ lấn lượt biến thành màu đen, nhưng vì chạy trối chết, nên đành phải bước nhanh bước chậm chạy cùng tiểu hồ ly.

Vừa mới chạy được trăm tám mươi thước, trước mắt xuất hiện một bóng đen, một người giống như từ ở dưới đất chui lên, bỗng nhiên xuất hiện.

470. Chương 470: Tiểu Hồ Ly 4

Long Phù Nguyệt không kịp ngừng chân, suýt nữa thì tông vào người hắn.

Nàng liều mạng dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt mở to vì kinh ngạc.

_____Là một ông lão! Người ngăn các nàng lại, lại là một người tuổi cao sức yếu

Nhìn hắn lúc này một chút phong thái của người già cũng không có.

Cái lưng rất thẳng, hai con mắt lóe tinh quang, âm trầm nói: "Đã phát hiện ra bí mật của đại sư phụ của ta, ngươi còn muốn chạy sao? Quay lại!"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, không tin vào hai mắt mình: "Ngươi…….Ngươi là ai?"

Tiểu hồ ly thét một tiếng chói tai: "Mặc kệ hắn là loại người khỉ gió nào, đánh đi!"

Móng vuốt nhỏ run lên, nhưng lại bắn ra một luồng ánh sáng trắng chói mắt, dày đặc, bao quanh lấy người kia.

Người nọ tựa hồ cũng không đoán được hồ ly sẽ nói tiếng người, hơi ngẩn ra, đã bị luồng ánh sáng kia vây quanh. Sắc mặt hắn trầm xuống, chỉ cảm thấy trước mắt như có một bức tường đồng vách sắt, tay hắn liên tục run run, hắn khẽ lẩm bẩm một số khẩu quyết, trong tay xuất hiện nhiều vòng trắng.

Hắn tiếp tục huy động các vòng trắng này, tiểu hồ ly vung tay tung ra một luồng ánh sáng đánh vào cái vòng trắng trên cùng, phát ra một tiếng chói tai.

Tiểu hồ ly nhếch miệng lên, lại một chuỗi ánh sáng nữa đi ra ngoài.

Vừa mới chạm vào luồng ánh sáng bao quanh liền khiến tay người kia run lên, mắt thấy chuỗi ánh sáng quay lại, người này rốt cuộc ngăn cản không nổi, phốc phốc vài tiếng chuỗi ánh sáng đâm chính trên cánh tay của hắn. Vô số máu trào ra, trên tay của người này như là bị vô số ngân trâm đâm cùng một lúc, có một loại đau đớn nói không nên lời theo cánh tay hắn truyền vào tận tim hắn, làm cho hắn nhịn không được rên ra tiếng!

Hắn đau đến mức mặt lúc xanh lúc trắng, cánh tay liên tục run rẩy.

Khi ngẩng đầu thì nhìn thấy Long Phù Nguyệt cùng tiểu hồ ly kia đã chạy xa vài chục trượng.

Long Phù Nguyệt nghiêng ngả lảo đảo chạy, thì phía sau bỗng nhiên có một trận gió nhẹ thổi qua, một bóng trắng chợt lóe, Cổ Nhược lại yên lặng không một tiếng động xuất hiện trước mặt nàng.

Áo hắn trắng như tuyết, tóc đen như mực theo gió phất phới, vừa mới đối phó với nhiều cương thi như vậy, hắn dường như ngay cả một sợi tóc cũng không bị hỗn loạn, hé ra khuôn mặt mĩ miều, vẫn vô cảm như trước, đưa cánh tay trắng như ngọc qua, miệng thì thào: "Máu, máu Thánh nữ……cho ta."

471. Chương 471: Vòng Tay Này Thật Ấm Áp

Long Phù Nguyệt sợ tới mức suýt nữa ngồi xuống đất.

Máu Thánh nữ? Là ý gì? Chẳng lẽ máu của ta là máu Thánh nữ?

Hu hu hu, bất luận là cái gì thì cũng không thể cho hắn. Nếu lại bị hắn bắt lấy, nàng sẽ bị hút thành thây khô.

Tiểu hồ ly cũng có chút khẩn trương. Pháp lực của nó tuy không yếu nhưng so với Cổ Nhược thì còn kém xa.

Nó rất nghĩa khí che ở trước người Long Phù Nguyệt, rít một tiếng thật dài. Hai con mắt xanh mượt nhìn chăm chú Cổ Nhược, toàn thân lông trắng dựng đứng lên, đứng ở tư thế sẵn sàng nghênh chiến.

Cổ Nhược vung hai tay lên, một luồng ánh sáng phát ra, hướng về phía tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly giơ hai tay lên một chuỗi ánh sáng trắng vọt ra.

Chạm vào luồng ánh sáng của Cổ Nhược, nổ bịch một tiếng, tiểu hồ ly ngã nhào, lăn ra ngoài.

Long Phù Nguyệt kêu to một tiếng: "Tiểu hồ ly!" Đang định chạy qua xem nó.

Một bóng trắng lóe lên, thân mình cứng đơ, liền bị một vòng tay lạnh như băng ôm lấy.

Khuôn mặt Cổ Nhược hoàn toàn không tì vết lại ở ngay trước mặt nàng: "Máu……Cho ta máu……"

Liền cúi đầu xuống cắn cổ Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt kêu lên một tiếng, khóc òa lên: "Đại sư huynh, huynh thật sự muốn giết ta phải không?!"

Thân mình Cổ Nhược hơi chấn động, đôi mắt đen như giếng có một tia ánh sáng, trên mặt hiện lên một tia do dự. Tựa hồ như đang giao chiến ở bên trong.

Cánh tay hơi thả lỏng, Long Phù Nguyệt liều mạng giãy dụa, nhanh chóng chạy đi.

Nàng vừa mới chạy được vài bước, bước chân bỗng nhiên giống như bị đình trụ, rốt cuộc đành phải lùi từng bước mộ về .

Mà phía sau, Cổ Nhược đã sắp tới, cổ Long Phù Nguyệt cơ hồ đã cảm nhận được hơi thở lạnh như băng kia…….

Nàng sợ tới mức chân cũng phát run lên, nhắm mắt lại: "Xong rồi, không nghĩ sẽ chết ở đây, lại còn chết trong miệng của đại sư huynh nữa!"

Gió bên tai lại gào lên, thân thể của nàng bỗng nhiên cứng lại, ngã vào một cơ thể ấm áp.

A, vòng tay này thật ấm áp!

Long Phù Nguyệt mở choàng mắt, phía trước hé ra một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

Thân mình nàng cứng đờ: "Cửu vương gia?!"

472. Chương 472: Sao Ngươi Không Đem Toàn Bộ Máu Của Ngươi Cống Hiến Chứ?? !

Long Phù Nguyệt mở choàng mắt, trước mắt khuôn mặt tuấn tú khuynh quốc khuynh thành gần sát với mình.

Thân mình nàng cứng đờ: "Cửu vương gia? !"

Người ôm nàng đúng là Phượng Thiên Vũ.

Sắc mặt của hắn tuy rằng vẫn là rất yếu ớt trắng bệch, nhưng so với mấy ngày hôm trước lại tốt hơn rất nhiều.

Hắn tức giận trừng mắt nhìn nàng: "Xú nha đầu, mấy ngày không lộ diện, cũng không thèm quan tâm ta chết hay sống, thì ra là chạy đến nơi đây bắt cương thi, trở về ta sẽ tính sổ với nàng. Ngoan ngoãn ở yên đây !"

Cũng không biết là sao lại thế này, vừa nhìn thấy hắn, trái tim của Long Phù Nguyệt nhất thời an tĩnh lại, nàng bắt lấy cánh tay hắn: "Cửu vương gia, ngươi mau nhìn xem, đại sư huynh của ta làm sao vậy? Hắn, hắn —— Thật đáng sợ!"

Cổ Nhược vừa nhìn thấy mỹ vị đã dâng đến tận miệng lại bị người khác cướp đi, trong đôi mắt lạnh lẽo tăm tối lóe ra luồng ánh sáng đỏ rực, ống tay áo vung lên, vô số ánh huỳnh quang bay về hướng Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ đem Long Phù Nguyệt kéo ra phía sau, tay trái vung trường kiếm lên, một luồng sáng rực rỡ giống như đao bằng bạc đánh vào vầng sáng màu hồng đó, một tiếng thanh thúy vang lên giống như tiếng đàn. Nhưng không hề chạm được vào người Phượng Thiên Vũ.

Hai bóng người màu trắng nhất thời lại quấn lại với nhau.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy hai bóng trắng di chuyển, thỉnh thoảng tuôn ra vài tia sáng lạnh lẽo, hoàn toàn nhìn không ra ai là ai.

Tiểu hồ ly khập khiễng chạy tới.

Long Phù Nguyệt đau lòng ôm lấy nó, xem xét thương thế của nó.

Chân trước của Tiểu hồ ly trên có một vết thương rất sâu, lúc này đang ồ ồ đổ máu.

Long Phù Nguyệt vội vã kéo xuống một góc áo ở trên người, băng bó cho nó.

Chợt thấy toàn thân tiểu hồ ly bỗng nhiên căng thăng, nàng theo bản năng ngẩng lên đầu vừa thấy, thấy lão nhân canh giữ mộ, lại xuất hiện lặng yên không một tiếng động.

Trên cánh tay của hắn còn có vết máu chưa khô, hai con mắt lại nhìn chằm chằm Long Phù Nguyệt, nhìn đến mức Long Phù Nguyệt toàn thân sợ hãi: "Thì ra ngươi chính là Thánh nữ, mau đưa tất cả máu của ngươi đều cống hiến cho đại vu sư đi, bệnh của đại vu sư có hi vọng khỏi rồi!"

Trên mặt hắn, tựa hồ là cực độ hưng phấn, trong mắt phát sáng kì dị.

Tiểu hồ ly lên tiếng mắng: "Thúi lắm! Sao ngươi không đem toàn bộ máu của ngươi cống hiến đi? !"

Sắc mặt người nọ vô cùng buồn bã: "Nếu máu của ta có thể cứu đại vu sư, ta sớm cống hiến toàn bộ rồi, cần chi đợiconhồ ly thối như ngươi nói chứ?"

473. Chương 473: Thì Ra Ngươi Đã Âm Thầm Chịu Đau Lâu Nay Như Vậy.....

Long Phù Nguyệt cũng ngẩn ra: "Ngươi có ý gì? Ngươi nói trên người đại sư huynh của ta có bệnh?"

Trên mặt lão nhân đó hiện lên chút ảm đạm: "Không sai, đại vu sư thân trúng kỳ độc, ngài ấy phải dựa vào hấp thu khí người chết này mới có thể giữ được mạng sống. Vốn dĩ loại độc chất này phải dùng não của người sống mới có thể ngăn chặn, nhưng đại vu sư đáy lòng lương thiện, không đành lòng giết nhiều sinh linh, nên dùng cách hấp thu khí của tử thi để thay thế. Nhưng khí của tử thi càng hấp thu càng nhiều, độc tính trên người ngài ấy lại càng lớn, cũng càng ngày càng khó áp chế, nếu như không tìm được giải dược, đại vu sư sẽ độc phát mà chết."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, không nghĩ tới đại sư huynh lại mang một bí mật thống khổ đến như vậy, thì ra thể chất băng hàn của huynh ấy không phải trời sinh. Mà là kịch độc trong cơ thể bố trí. . . . . .

"Giải dược là gì? Chẳng lẽ —— Chính là máu Thánh nữ gì đó? Nhưng nói thật với ngươi, ta không phải là thánh nữ gì đó đâu nha." Long Phù Nguyệt nhẹ chau mày lại. Đại sư huynh đối với nàng có ân cứu mạng, rất tốt với nàng, nếu hy sinh một chút máu có thể cứu đại sư huynh, nàng nhất định sẽ không bao giờ keo kiệt

Lão nhân kia nhìn nàng, âm trầm nói: "Ngươi đúng là thánh nữ. Nếu ngươi không phải Thánh nữ, đại vu sư cũng sẽ không uống máu của ngươi."

Long Phù Nguyệt lui về phía sau một bước, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn dị thường: "Ngươi. . . . . Ngươi là nói, đại sư huynh liều mạng đuổi theo cắn ta như vậy là bởi vì máu ta là máu Thánh nữ? Có thể cứu mạng của hắn sao?"

Lão nhân gật gật đầu: "Không sai. Ngài ấy sớm biết rằng ngươi là Thánh nữ, tuy nhiên không đành lòng uống máu của ngươi, thà rằng hấp thu khí người chết để trấn áp kịch độc trong cơ thể.

Hai năm qua của ngài ấy độc tính phát tác càng ngày càng thường xuyên, cho nên số lần ngài ấy hấp thu khí người chết cũng càng ngày càng nhiều.

Ngài sợ độc tính của mình phát tác thần trí sẽ hoàn toàn biến mất, nhịn không được làm tổn thương ngươi, cho nên mới phải cùng ngươi chơi trò mất tích. . . . . .

Lần này độc tính của ngài ấy phát tác kỳ thật vất vả vừa mới vượt đi qua, cố tình vị Phượng Vương gia này tới quấy rối, cùng hắn tỷ thí công phu gì đó.

Lại bị trọng thương, ngài vì cứu các ngươi, gần như sử dụng hết sạch một thân vu lực, độc tính kia đương nhiên cũng không thể ngăn chận, mới lại bộc phát ra. . . . . ."

Long Phù Nguyệt thế mới biết nguyên nhân hai năm qua đại sư huynh thường xuyên chơi trò mất tích, trong lòng không khỏi tê rần: "Đại sư huynh, thì ra huynh lại yên lặng thừa nhận nhiều thống khổ như vậy sao?"

474. Chương 474: Thần Tiên Đến Đây Cũng Không Cứu Được!

Nàng liếc mắt nhìn hai người đang đánh nhau, nhất thời trong lòng hỗn loạn như ma, ấp úng nói: "Đại sư huynh đã hút của ta không ít máu, nhưng tại sao. . . . . Tại sao vẫn còn chưa tỉnh lại?"

Miệng Tiểu hồ ly nhếch lên, hừ một tiếng: "Ngươi nghe hắn nói hươu nói vượn! Lão đầu tử này không có lòng tốt đâu, đừng tin hắn, ta sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng nghe nói dùng máu tươi có thể chữa bệnh ."

Long Phù Nguyệt lại nhìn hai người đang đánh nhau, Phượng Thiên Vũ trọng thương chưa lành, hắn vốn là sử dụng kiếm tay phải, lúc này bởi vì cánh tay phải không được linh hoạt, chỉ có thể sử kiếm tay trái, bất quá Long Phù Nguyệt không nghĩ tới kiếm pháp tay trái của hắn cũng xinh đẹp như vậy, kiếm hoa tung bay lượn lờ, mặc dù nói không thể làm cho ánh trăng kia thất sắc, nhưng ánh sang hoa lệ này lại thực tại làm người ta hoa cả mắt, nhất động nhất tĩnh trong lúc đó mang ra muôn vàn khí thế mạnh mẽ, đem mắt của nàng sáng rỡ.

Mà Cổ Nhược tuy rằng thần trí hoàn toàn biến mất, pháp lực lại vẫn còn, vô số ánh sáng từ trong hai tay hắn bay ra tán loạn, nổ tung xung quanh thân thể của Phượng Thiên Vũ thân, chói mắt sinh hoa.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy hai người bọn họ gần như là liều mạng đánh nhau, trong lòng giống như bị ai cào xé, vô cùng khổ sở.

Hai người này đối với mình mà nói, quan trọng như nhau, nàng không hy vọng bất kỳ một người nào bị thương. Nhưng nàng lại ngăn không được, cũng sẽ không ngu ngốc xông vào vòng chiến của bọn họ, đã bị giáo huấn như vậy đủ rồi, nàng cũng không hy vọng Phượng Thiên Vũ lại vì nàng tự mình hại mình.

Nhưng bây giờ làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Long Phù Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, trên mặt lão nhân kia cũng có vẻ lo lắng.

Hắn biết đại vu sư vu lực dùng là càng nhiều, về sau độc tính liền phát tác càng nhanh. Mà người kia, cư nhiên có thể cùng đại Vu sư vu thuật bất phàm bất phân thắng bại, thật sự là ra ngoài dự liệu của hắn.

Phải làm cho bọn họ dừng lại!

Bằng không dẫn tới độc tính của đại vu sư đại bùng nổ, khi đó cho dù thần tiên đến đây cũng khó cứu!

Hắn nhìn Long Phù Nguyệt đang xem cuộc chiến, trong ánh mắt có tia sáng sắc bén lướt qua bỗng nhiên ra tay bắt lấy Long Phù Nguyệt!

Long Phù Nguyệt đang toàn tâm theo dõi cuộc chiến, hoàn toàn không đề phòng hắn, mắt thấy đầu ngón tay của hắn sắp chạm vào cánh tay của Long Phù Nguyệt trước mắt chợt có một luồng bạch quang chợt lóe, tay của hắn chộp phải một đám lông mượt mà.

Không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận đã xảy ra chuyện gì, đoàn lông xù đó bỗng nhiên tuôn ra một luồng ánh sáng xanh rực rỡ.

475. Chương 475: Ngươi Thực Cho Rằng Hồ Ly Thượng Tiên Ta Là Ngồi Không?

Hắn kêu to một tiếng, cảm thấy một luồng điện chạy dọc theo cánh tay nháy mắt truyền khắp toàn thân của hắn, trên đỉnh đầu tóc đều truyền ra một mùi khét lẹt, bàn tay nháy mắt biến thành màu đen, co rút không thôi.

Chỉ nghe tiếng cười đắc ý của tiểu hồ ly truyền đến: "Hắc hắc, ta sớm phòng bị chiêu này của ngươi rồi, ngươi thực sự cho rằng hồ ly thượng tiên ta là ngồi không sao?"

Lão nhân kia vốn tưởng bắt được Long Phù Nguyệt làm con tin, bức bách Phượng Thiên Vũ dừng tay, lại không nghĩ rằng tiểu hồ ly lại đã sớm phòng bị một chiêu này của hắn, chưa bắt được Long Phù Nguyệt, ngược lại bị nó giật điện một cái chết khiếp, cánh tay tê dại không chịu nổi, hoàn toàn không cử động được nữa.

Không khỏi gấp đến độ kêu to lên: "Đại vu sư nếu tiếp tục đánh như vậy, sẽ bị độc phát công tâm tử vong tức khắc, xú nha đầu, ngài đã cứu hai người các ngươi, ngươi thật sự nhẫn tâm nhìn ngài ấy độc phát thân vong sao?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt chấn động, nàng cũng không muốn để cho đại sư huynh độc phát, nhưng nếu hiện tại bảo Phượng Thiên Vũ dừng tay, Cổ Nhược không còn ý thức như vậy, sẽ đến bắt nàng như trước. . . . . .

Trong đầu nàng loạn chuyển giống như ròng rọc kéo nước, lại hoàn toàn không bắt được trọng điểm.

Hiện tại cho dù nàng đồng ý đem toàn bộ máu cho đại sư huynh uống hết, chỉ sợ vị Cửu vương gia này cũng sẽ không đồng ý. . . . . .

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hiện tại trong đầu nàng tràn ngập từ 'Làm sao bây giờ'. . . . . .

Nàng đưa mắt nhìn đôi mắt của đại sư huynh phát ra những tia lửa đỏ kì dị, trong lòng bỗng nhiên vừa động, dáng vẻ của đại sư huynh lúc này rất giống như bị trúng tà, hơn nữa hắn đều hấp thu thi khí vào buổi tối, chỉ sợ việc hắn mất đi ý thức cũng liên quan đến trời tối, có lẽ khi trời sáng sẽ không có chuyện gì. . . . . .

Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời. Lúc này ước chừng là ba bốn giờ đêm, đúng là thời khắc hắc ám nhất trước khi bình minh đến.

Nàng đột nhiên nhớ tới ở trong phim ma trên tivi, gà vừa gáy lần đầu, nữ quỷ kia sẽ biến mất. Không biết có thể sử dụng trên người đại sư huynh không?

Nhưng đến đâu để tìm con gà đây?

Long Phù Nguyệt trái ngắm phải ngắm, cũng nhìn không thấy gần đây có nông hộ, càng đừng nói bóng dáng con gà.

Nàng cắn răng một cái, bất kể! Tạm thời thử một lần, có lẽ sẽ dùng được.

Ò ó ó!

Tiểu hồ ly đang toàn tâm đang theo dõi cuộc chiến, thình lình xảy ra một tiếng gà gáy to khiến thân mình nó run lên, đôi mắt trợn tròn.

Gà! Gà ở đâu? Nó muốn bắt ăn!

Ò ó o!

Hồ ly bắt chước gáy.

Ò ó o!

Lại là một tiếng gà gáy mạnh mẽ đáp lại, ngay tại bên người của nó, nó quay đầu nhìn lại, đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đỏ lên, bắt chước tiếng gà gáy.

Tiểu hồ ly nhất thời đầu đầy hắc tuyến, tiểu chủ nhân này của nó không phải bị ngốc sao? Đang êm đẹp sao lại bắt chước tiếng gà gáy sáng để làm gì? Làm hại nó còn tưởng rằng có mỹ vị có thể ăn.

Lại ngẩng đầu xem, trong đôi mắt hồ ly nhất thời lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Vốn dĩ không hề có chút ý thức, giờ phút này ánh sáng đỏ rực kì dị trong mắt Cổ Nhược lại có dấu hiệu tiêu tán , động tác cũng thoáng chậm lại.

Ò ó o!

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng nhìn thấy hiệu quả, vội vã không ngừng cố gắng.

Tiểu hồ ly mừng rỡ, cũng rướn cổ lên kêu. Nó vốn cũng muốn bắt chước tiếng gà gáy. Nhưng gọi ra lại thành —— Ngao! Ngao! Ngao!

Sói không phải sói, Chó cũng không phải chó.

Nó ủ rũ dừng tiếng kêu lại.

Bảo một con hồ ly bắt chước gáy, hệ số khó khăn quả thật rất cao, nó không học được.

"Ò ó ó!"

"Ò ó o!"

"Ó ó o!"

. . . . . .

Xa xa đột nhiên cũng truyền đến tiếng gà gáy sáng, nhưng lại không phải một con, không lâu sau, bốn phía liền vang lên rộn rã.

Lúc này đúng là đêm khuya, thời điểm mọi âm thanh đều trầm lắng, Long Phù Nguyệt bắt chước tiếng gà gáy, thế nhưng thật sự kinh động những con gà của những nông hộ nơi xa, bắt đầu cũng lên tiếng gáy vang.

Đã thấy động tác của Cổ Nhược càng ngày càng chậm, tia đỏ rực trong mắt cũng dần dần biến mất, Phượng Thiên Vũ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này, mũi kiếm run lên, điểm mấy huyệt đạo trên người Cổ Nhược.

Cổ Nhược lảo đảo hạ xuống, nhất thời không thể cử động, khuôn mặt trắng bệch đáng sợ.

Thể lực của hắn tựa hồ đã muốn cạn kiệt, giờ phút này thân mình bị định trụ, chậm rãi liền uể oải ngã xuống.

Phượng Thiên Vũ trọng thương mới khỏi, vốn dĩ trên người cũng không có bao nhiêu khí lực, trận kích đấu này chừng hơn một canh giờ, giờ phút này trên người cũng ướt đẫm mồ hôi, hắn lắc mình một cái, nỗ lực tiếp được thân mình của Cổ Nhược.

Long Phù Nguyệt vội vã chạy tới, nhìn thấy sắc mặt Cổ Nhược trắng bệch, mắt nhắm lại, tựa hồ hôn mê bất tỉnh.

"Đại, đại sư huynh của ta không sao chứ?" Tim Long Phù Nguyệt đập thình thịch.

476. Chương 476: Bí Mật Cổ Nhược

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, thở dài: "Không có việc gì, chỉ là hôn mê bất tỉnh."

Ôi, vì sao ngất đi là không là hắn? Hắn cũng rất mệt.

Hắn liếc mắt nhìn lão nhân giữ mộ: "Ngươi là đệ tử của huynh ấy?"

Lão nhân giữ mộ gật đầu, thân phận nếu đã bị bại lộ, hắn cũng không có ý định giấu diếm nữa.

Vung tay dùng sức chà xát hai cái ở trên mặt, đã lấy xuống mặt nạ da người. Lộ ra tướng mạo sẵn có ở bên trong.

Mày rậm mắt to, khoảng chừng trên dưới bốn mươi tuổi. Mắt có thần, xem thân pháp, võ công dường như rất cao. Bất quá hắn bị tiểu hồ ly giật điện một ít, cho tới bây giờ, nửa người vẫn còn tê dại. Chỉ miễn cưỡng đứng vững.

"Tốt, vậy ngươi, ta có lời muốn hỏi ngươi." Phượng Thiên Vũ thản nhiên phân phó một câu, liền ôm Cổ Nhược đi về gian phòng rách nát.

Long Phù Nguyệt mất rất nhiều máu, tay chân nàng cũng có chút tê dại.

Nàng gắng gượng đi theo phía sau Phượng Thiên Vũ.

Tiểu hồ ly vốn dĩ lười biếng ghé vào trong lòng Long Phù Nguyệt, lúc này lại bỗng nhiên nhảy xuống đất, đi theo phía sau người giữ mộ.

Đoàn người lại đi vào gian phòng nhỏ có đặt mấy cổ quan tài.

Người giữ mộ lặng yên đốt một ngọn nến.

Phượng Thiên Vũ đem Cổ Nhược đặt ở trên giường, ngồi xuống ở bên cạnh, liếc mắt nhìn người giữ mộ, thở dài một hơi: "Nếu như ta đoán không lầm, thân phận của ngươi vô luận ở quốc gia nào đều là người giữ mộ, có phải thế không?"

Người giữ mộ gật gật đầu, trong tròng mắt xẹt qua một chút tang thương: "Không sai, ta ở đâu cũng làm việc này, cho tới bây giờ đã có sáu năm lẻ chín tháng mười hai ngày. . . . . Bảy năm trước sư phụ đã cứu ta, lại dạy ta võ công thuật pháp, ta không có cách nào báo đáp, đành phải làm người túc trực bên linh cữu nhân báo đáp ngài ấy."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, không nghĩ tới hắn nhớ ngày nhưng lại nhớ rõ đến như thế.

Trong lòng hơi động một chút. Cũng thở dài một hơi.

Ôi, một nam nhân cường tráng, suốt ngày chỉ làm bạn với tử thi, tịch mịch và thê lương.

Cuộc sống như vậy chỉ sợ mỗi một ngày đều là dày vò đi? Thật đúng là làm khó hắn.

Trong lòng bỗng nhiên hiểu được, từ khi Cổ Nhược trúng độc, sẽ đúng giờ hấp thụ khí tử thi để áp chế độc tính trong cơ thể, dù sao chuyện này quá mức quỷ dị, nếu như không có người giữ mộ phối hợp, những hành vi này của hắn chắc chắn bị người phát giác.

477. Chương 477: Bí Mật Cổ Nhược 2

Cho nên Cổ Nhược bất luận đi vào quốc gia nào, tất nhiên trước tiên đem người giữ mộ này an bài đến gần đó.

Người này làm người giữ mộ lâu như vậy, không nghĩ tới còn trung tâm như thế, không khỏi có vài phần kính nể đối với người này.

Phượng Thiên Vũ lại quét mắt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên mỉm cười: "Hiếm khi thấy người trung thành như ngươi vậy, đại sư huynh có đồ đệ như ngươi coi như là phúc khí của huynh ấy, ngươi tên là gì?"

Người nọ tựa hồ đã lâu không cùng người nói chuyện với nhau, phản ứng có chút trì độn.

Nghe Phượng Thiên Vũ khen hắn, hắn hơi sửng sờ một chút, hắn từng nghe nói rất nhiều về Phượng Thiên Vũ, biết hắn là một nhân vật nổi tiếng thiên hạ truyền kỳ Chiến thần Tu La, có thể được một câu khích lệ của hắn, đây chính là chuyện trân quý nhất so với tất cả mọi chuyện. Khóe mắt hiện lên một chút kích động, thở dài một hơi nói : "Tiểu nhân tên là Mộc Tây La, người của nước Diêu Quang."

Phượng Thiên Vũ khẽ nhướng mày: " Người nước Diêu Quang? Nói như vậy, đại sư huynh của ta bảy năm trước đã đến Diêu Quang quốc, xem ra độc trên người huynh ấy cũng là bị trúng ở nước Diêu Quang đúng không?"

Mộc Tây La lắc đầu nói: "Lúc tiểu nhân nhận thức sư phụ, sư phụ đã trúng độc, nhưng khi đó ngài ấy trúng độc vẫn chưa sâu như vậy, khi đó tiểu nhân là một tá điền, trong sa mạc ngẫu nhiên gặp bầy sói, là sư phụ đã cứu mạng tiểu nhân, cho nên tiểu nhân cũng không biết rốt cuộc là ai hạ độc cho sư phụ."

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút, đột nhiên hỏi: "Vậy đại vu sư ban đầu nước của người tên là gì? Ông ta hiện tại sao rồi?"

Mộc Tây La sửng sốt: "Đại Vu sư tiền nhiệm của sư phụ tục danh là Vân quang Vu sư, dường như sư phụ ta đến nước Diêu Quang không lâu ông ấy đã qua đời. . . . . ."

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ khẽ cong, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười thản nhiên: "Ta nghe nói đại vu sư nước Diêu Quang đều là tìm được người nối nghiệp không lâu sẽ chết. Ta nghe nói Vân Quang Vu sư sinh tiền vu lực cực cao, gần như đã đạt đến cảnh giới thần tiên, sao cũng không thể tránh được loại số mệnh này? Không biết lúc ông ta còn sống dàng cách nào để áp chế độc tính trong cơ thể?"

Mộc Tây La ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ lại biết nhiều như vậy, không khỏi thở dài một hơi.

Cửu vương gia biết được thật không ít. đại vu sư nước Diêu Quang tựa hồ cũng trốn không khỏi loại số mệnh này, khi đạt được đến đỉnh Vu lực cực cao, đồng thời thân mình cũng trúng một loại độc kỳ quái.

Loại độc này làm cho bọn họ thống khổ, độc càng sâu, Vu lực của bọn họ càng cao.

478. Chương 478: Bí Mật Cổ Nhược 3

Lịch sử các đại Vu sư đều là dùng não người sống để áp chế loại chất độc trên người

Chỉ có sư phụ ta, thiên tính của ngài lương thiện, không đành lòng dùng não người sống, ngay từ đầu khi độc tính của ngài ấy phát tác liền đi giết sói, dùng não sói để thay thế não người.

Sau đó lại tìm được biện pháp hút khí của tử thi để áp chế loại độc tính này. Vẫn dùng đến hiện tại, nhưng loại biện pháp này đối với thân thể cực kỳ không tốt, âm độc đặc nặng, cho nên thân thể sư phụ ta một năm bốn mùa đều băng hàn.

Nếu như dùng não người sống mà nói..., độc tính trên người ngài là một năm mới có thể phát tác một lần.

Nhưng dùng loại biện pháp này cũng là hai ba tháng liền phát tác một lần, hơn nữa càng lúc càng phát tác thường xuyên hơn. . . . . .

"Vậy loại độc chất này trên người hắn sẽ không thể giải sao? Còn ngươi nói máu Thánh nữ là chuyện như thế nào? Ngươi làm thế nào biết ? Là đại sư huynh nói cho ngươi?"

Long Phù Nguyệt nhịn không được ở bên cạnh hỏi một câu.

Mộc Tây La thở dài một hơi: "Tác phong của sư phụ thì đời nào cùng ta nói những chuyện này. Ta sở dĩ biết hoàn toàn là một lần ngẫu nhiên.".

Hắn trầm ngâm một chút, nói tiếp: "Ngươi cũng biết, thời điểm độc tính sư phụ sắp phát tác cũng sẽ tìm đến ta, ban ngày ngài ấy ở trong quan tài tĩnh tọa nghỉ tạm, buổi tối lúc canh ba liền đi ra ngoài hấp thu

thi khí. Có một lần độc tính của ngài ấy phát tán đặc biệt rất mạnh, có một lần ban ngày đã mất đi thần trí, trong lúc vô ý nói nói mớ, tiểu nhân thế mới biết, loại độc chất này trên người ngài chỉ có máu tươi của hậu nhân Thánh nữ Nuwa mới có thể giải được. . . . . ."

Hậu nhân Nuwa? Long Phù Nguyệt hơi hơi sửng sờ một chút, thầm nghĩ: "Bộ tộc người Miêu của nàng thật ra cũng tự xưng là hậu nhân Nuwa, nhưng dù sao cũng là lời đồn đãi, nhưng cũng không phải sự thật. Huống chi ta nghe nói hậu nhân Nuwa có một đuôi rắn, nhưng ta không có, làm sao lại thành hậu nhân Nuwa chứ? Nói sau ta cũng là hồn xuyên vào cơ thể này, hay là, thân thể này là hậu nhân Nuwa? Nhưng đuôi rắn kia nằm ở nơi nào?"

Trong nội tâm nàng hiện lên vô số ý niệm trong đầu. Đột nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết ta là Thánh nữ?"

Mộc Tây La nhìn nàng một cái: "Loại độc chất này của sư phụ cũng không dùng hút máu người, cho nên ngài mặc dù mất đi ý thức, cũng chưa bao giờ tập kích người sống, tối hôm qua hán tử trẻ tuổi kia có cùng sư phụ đối mặt, sư phụ ta không phải cũng không tập kích hắn sao? Cho nên người kia mới có thể dễ dàng đào thoát như vậy. Mà ngươi. . . . . ."

479. Chương 479: Bí Mật Cổ Nhược 4

Nói tới đây, hắn thở dài một hơi: "Ngươi chỉ té ngã, môi trầy sướt một ít, nhưng hương vị máu trên người của ngươi đối với sư phụ ta đúng là một loại mê hoặc trí mạng, cho nên ngài mới tập kích ngươi. . . . . Ngài ấy đối với ngươi rất tốt nên sẽ không bao giờ xuống tay, khi ngài ấy thanh tỉnh tuyệt đối sẽ không hút máu của ngươi, nhưng lúc này ngài đã mất đi thần trí. . . . . ."

Long Phù Nguyệt cười khổ một cái, thầm nghĩ: "Ta nghĩ tại sao lại có thể xui xẻo như vậy, bị sư huynh đuổi theo cắn, thì ra đều là do té ngã nên gây họa. . . . . ."

Nàng bỗng nhiên lại nhớ lại một vấn đề khác: "Máu của ta nếu là giải dược của đại sư huynh, nhưng huynh ấy đã hút cũng không ít, vì sao vẫn không giải bỏ độc của huynh ấy?"

Mộc Tây La lắc đầu nói: "Chuyện này tiểu nhân cũng không biết, có lẽ là phân lượng không đủ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời tối sầm, Cổ Nhược vừa rồi ước chừng hút của nàng hơn một ngàn CC máu, còn chưa đủ? Như thế trừ phi đem nàng giết chết mới đủ sao. . . . . .

Phượng Thiên Vũ gần đây xảy ra quá nhiều việc, lại đang tìm hiểu nguyên do, nên hoàn toàn chưa kịp xem trên người Long Phù Nguyệt bị thương như thế nào, nghe thấy nàng cùng Mộc Tây La nói chuyện, khuôn mặt tuấn tú hơi run rẩy, thân hình chợt lóe, liền đến trước mặt Long Phù Nguyệt, cánh tay dài duỗi ra đã đem nàng kéo vào trong lòng.

Bỗng nhiên rơi vào vòng tay ấm áp của hắn, trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, mặt đỏ tía tai, quẩy người một cái: "Uy , ngươi làm gì? Buông!"

Phượng Thiên Vũ lại không thèm quan tâm đến lý lẽ của nàng giãy dụa, ngược lại nhanh chóng nắm lấy cánh tay của nàng giọng đầy căng thẳng: "Ngoan, đừng nhúc nhích, để ta xem vết thương của nàng."

Vừa rồi Cổ Nhược hút máu đa phần đều cắn trên cổ nàng, còn có môi cũng bị hắn cắn sưng lên . . . . . .

Lúc này vừa nghe Phượng Thiên Vũ muốn xem xét thương thế của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ ửng, cũng không biết như thế nào, lại có loại cảm giác bị người bắt lấy nhược điểm. Vội vàng dùng hai tay bảo vệ cổ, lắc đầu liên tục: "Ta, ta không sao, đã không có việc gì rồi, ngươi không cần nhìn."

Nhưng mà ánh mắt Phượng Thiên Vũ vô cùng sắc bén một vòng, trên cổ, đôi môi những vết thương này đều rơi vào trong mắt của hắn.

Nhất thời mặt trầm như nước, không có ý tốt liếc Cổ Nhược vẫn còn đang hôn mê một cái nếu như hắn không phải là Đại sư huynh của mình, lại là ân nhân cứu mạng của mình, thực sự Phượng Thiên Vũ muốn

đem Cổ Nhược nướng chín !

480. Chương 480: Người Trong Lòng

Có lẽ lại cùng hắn đánh nhau một trận cũng là chủ ý không tồi.

Hắn thật sự rất…Muốn, vô cùng… Muốn đem Cổ Nhược đánh thành đầu heo. . . . . .

Đương nhiên hắn sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, món nợ này hắn đành để sau này hẳn đòi vậy.

Long Phù Nguyệt đã nhận thấy được thân thể của hắn bỗng nhiên cứng ngắc, cùng với sát khí thâm trầm bên trong.

Cũng không biết là vì sao?

Long Phù Nguyệt bỗng dưng cảm thấy rất hiểu rõ từng cảm xúc biến hóa nhỏ nhất của hắn, , cũng rất dễ dàng có thể biết trong lòng hắn nghĩ cái gì.

Nàng e sợ Phượng Thiên Vũ sẽ xuống tay đối với Cổ Nhược, đánh hắn tơi bời một trận, vội vàng chuyển đề tài: "À, cái kia, Cửu vương gia, tại sao ngươi lại biết mà đến nơi đây? Thương thế của ngươi sao rồi?"

Phượng Thiên Vũ làm sao không biết trong cái đầu nghĩ nhỏ của nàng có ý nghĩ gì đang di chuyển trong đó?

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, trong đôi mắt đầy mị hoặc có một ngọn sóng dâng cao, thản nhiên nói: "Ngươi còn có lá gan hỏi? Tại sao ngươi lại bỏ ta một mình ở Vấn Thiên quán, bốn năm ngày cũng không đến thăm? Ngươi không sợ vết thương của ta bỗng nhiên phát tác nặng, chân đạp một cái liền đi tìm Diêm vương Đại gia uống trà sao?"

Long Phù Nguyệt co cổ lại, cười khan một tiếng.

Nàng cũng không thể nói mình là đang trốn tránh hắn, tuy rằng bốn năm ngày không gặp mặt của hắn, nhưng nàng mỗi ngày đều có trở về, hỏi bệnh tình hắn, biết hắn một ngày đã một tốt hơn rất nhiều, thế này mới yên tâm không ló đầu ra .

Phượng Thiên Vũ liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thầm thở dài một hơi, biết nha đầu này không thể bức bách chặt quá, nếu ép nàng nàng sẽ lại chạy trốn. Tuy rằng hắn muốn nàng đến mức muốn nổi điên, nhưng chỉ có thể là từ từ sẽ đến. Lần này cho dù như thế nào hắn cũng sẽ không buông tay.

Không có ai biết mấy ngày nay trôi qua, hắn có bao nhiêu gian nan, mỗi ngày chỉ có thể nằm ở trên giường, đã thấy không đến bóng dáng của nàng. Từ trong miệng tiểu nha đầu Lục Nhi của nàng dễ dàng biết cuộc sống hai năm qua của Long Phù Nguyệt, không khỏi cười khổ, hai năm qua mình trải qua cuộc sống không bằng chết, nhưng nàng lại sống thật tiêu diêu tự tại. . . . . .

Cũng may trời cao đối đãi với hắn coi như không tệ, để cho hắn lại tìm được nàng.

Mà Long Phù Nguyệt lại có người trong lòng khác mất rồi!

Không ai có thể hiểu được tâm tình hắn khi chợt biết được tin tức này, giống như trái tim bị ai đó đục khoét từng mảnh nhỏ, nhưng mà hắn nằm ở nơi đó một chút biện pháp cũng không có.

Long Phù Nguyệt trốn tránh hắn bốn năm ngày không lộ diện, hắn nhớ nàng gần như sắp nổi điên, liều mạng dùng nội công chữa thương, chỉ vì có thể sớm một ngày đi ra ngoài tìm kiếm nàng. . . . . .

481. Chương 481: Hồng Hạnh Xuất Tường

Thật vất vả nhịn đến có thể xuống giường tự do hành tẩu, hắn không để ý thân mình suy yếu chạy đi tìm nàng, tìm suốt một buổi chiều, thật vất vả từ trong miệng một tiểu nhị, mới biết nơi đây xảy ra tin đồn ma quái, cũng biết ban ngày có một nữ tử hỏi thăm nơi có nghĩa trang xảy ra chuyện, hắn liền biết nữ tử to gan lớn mật trong miệng tên tiểu nhị kia tám chín phần chính là Long Phù Nguyệt.

Bằng trực giác, hắn cảm thấy này chuyện ma quái tuyệt sẽ không giống trong truyền thuyết đơn giản như vậy. Hắn sợ Long Phù Nguyệt liều lĩnh đâm đầu vào nguy hiểm sẽ xảy ra chuyện gì. Liền vội vàng chạy tới.

Hắn tới đúng lúc, nếu đến trễ một chút thôi, nha đầu này chỉ sợ cũng sẽ bị hút thành một cái xác khô rồi!

Hắn ở trên cổ Long Phù Nguyệt lau một ít thuốc mỡ, cố ý không nhìn tới đôi môi bị thương của nàng. Hắn sợ chính mình lại nhịn không được sẽ đánh Cổ Nhược tơi bời một trận.

Long Phù Nguyệt nhìn khuôn mặt tuấn tú cứng ngắc của hắn so với Bao công còn đen hơn, cũng không dám trêu chọc hắn, ngoan ngoãn để cho hắn giúp mình bôi thuốc.

Cảm nhận được ngón tay ôn nhu của hắn đang sờ nhẹ nhàng trên cổ của mình, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy nửa người vừa mềm nhũn, vừa tê dại. . Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng cả lên.

Nàng cố gắng nở một nụ cười trên mặt, giả vờ như không có việc gì, trong lòng cũng đang âm thầm chửi con mẹ nó: "Long Phù Nguyệt, ngươi có tiền đồ một chút đi, hắn bất quá chỉ thoa thuốc giúp ngươi, có gì lạ , mà mặt lại đỏ như trẻ con thế? !"

Tiểu hồ ly ở bên cạnh trợn đôi mắt căng tròn nhìn bọn họ, bỗng nhiên nói một câu, làm cho Long Phù Nguyệt suýt nữa té xỉu.

Nó nói rất nghiêm túc: "Vừa rồi ta nhìn thấy ngươi và sư huynh của ngươi quấn lấy nhau, ta còn tưởng rằng ngươi là muốn hồng hạnh xuất tường rồi ấy chứ, thì ra là hắn đang hút máu của ngươi, hắc hắc, như vậy ta liền yên tâm, không giúp đại Vũ Mao bênh vực kẻ yếu . . . . . ."

Những lời này của nó thật sự là không bằng không nói thì tốt hơn, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân như xông lên trên đỉnh đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn như là ăn phải ớt hiểm, nóng rát.

Nàng trừng mắt nhìn cái miệng nói nhảm không biết dừng của tiểu hồ ly liếc mắt một cái: "Thối hồ ly, nói nhăng cuội gì đấy? Cái gì hồng hạnh xuất tường? Khó nghe muốn chết! Ngươi có biết cái từ này nên dùng ở đâu hay không?"

Tiểu hồ ly hơi không phục, đúng lý hợp tình ngẩng cao đầu hồ li của nó lên: "Làm sao lại không biết? Nữ nhân đã có chồng cùng nam nhân khác dây dưa cùng một chỗ thì phải gọi là hồng hạnh xuất tường!"

482. Chương 482: Ta Cảm Thấy Chúng Ta Nhất Định Phải Hảo Hảo Nói Chuyện

"Hừ, dám xem thường ta? Ta đã từng đọc đủ thứ thi thư ." Tiểu hồ ly có chút kênh kiệu.

Long Phù Nguyệt trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái: "Có thể chứ, nhưng ta đây không phải còn chưa lập gia đình sao? Ta có cùng đại sư huynh dây dưa đó cũng là lưỡng tình tương duyệt, làm sao đến lượt hồ ly thối như ngươi bảo là hồng hạnh xuất tường. . . . . ."

Nàng một câu còn chưa nói hết, đã cảm thấy thân mình Phượng Thiên Vũ ở phía sau cứng đờ.

Phượng Thiên Vũ đem thân mình nàng bỗng nhiên xoay ngược lại, một đôi mắt màu lam như có một ngọn hải triều đang bắt đầu khởi động, khóe miệng cười lười biếng: "Tiểu nha đầu, ta cảm thấy chúng ta nhất định phải hảo hảo nói chuyện một lần!"

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt không hiểu được : "Nói. . . . . Nói chuyện gì? Ta không biết là ta và ngươi còn có chuyện gì cần nói . Nên ta muốn nói. . . . . ."

Những lời này của nàng còn không kịp rơi xuống đất, bên hông bỗng nhiên căng thẳng, bên tai truyền tới một thanh âm trầm ấm: "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện!"

Thân mình bị hắn ôm bay lên,

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy gió vù vù vang bên tai, không mất bao lâu đã đến một chỗ trên sườn núi.

Lúc này ánh trăng từng bước, chiếu lên chung quanh mông lung , thậm chí có một không khí loại tình thơ ý hoạ .

Trên sườn núi có một gốc cây cổ thụ to đùng, Phượng Thiên Vũ ôm Long Phù Nguyệt đứng dưới gốc cây cổ thụ này.

Long Phù Nguyệt dựa vào gốc cây hòe đứng thẳng, Phượng Thiên Vũ liền đứng ở trước mặt nàng, cách nàng chỉ có hai ba bước.

Cũng không biết vì sao, Long Phù Nguyệt bỗng nhiên kích động vô cùng, trái tim dồn dập nhảy không ngừng.

Nàng liếc nhìn trái nhìn phải, tốt lắm, chung quanh một bóng người cũng không có. Đúng là một địa phương tốt để nói chuyện yêu đương.

Nàng cố gắng trấn định, ho một tiếng, khô khốc nói: "Ngươi —— Ngươi muốn cùng ta nói chuyện gì? Ta, ta chăm chú lắng nghe."

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, trong đôi mắt màu lam lạnh lùng mãnh liệt, làm Long Phù Nguyệt cũng không biết nên làm thế nào.

Hắn cứ nhìn nàng như vậy, sau một lúc lâu cũng không nói một câu.

Long Phù Nguyệt lại bị hắn nhìn đến hai tai cũng gần như nóng cháy. Cả người run rẩy tê dại, ngay cả chân tay cũng không biết để chỗ nào mới tốt.

"Ngươi. . . . . Ngươi nếu không thể nói, vậy, vậy trở về đi, đại sư huynh không biết thế nào, có nặng lắm không. . . . . ."

Long Phù Nguyệt thật sự chịu không nổi không khí mờ ám như vậy. Thật sự muốn chuồn đi.

483. Chương 483: Ngươi Thật Sự Đã Quên Ta Ngay Cả Một Chút Cũng Không Còn Sao?

Vừa mới bước ra hai bước, ống tay áo lại bị hắn vươn tay túm lấy.

Nàng đang muốn giãy, hắn lại xoay ngược lại một cái, đem hai tay của nàng khóa lại, thân mình dán sát vào nàng, đem nàng ép chặt vào gốc cổ thụ.

Tư thế này mờ ám đến mức không thể nói nên lời, nếu như để cho người nào đó đi ngang qua nhìn thấy, quả thực chính là một màn xuân cung đồ sống động.

Khuôn mặt Long Phù Nguyệt gần như đỏ đến mang tai, ngẩng đầu tức giận liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ nhếch môi, trong đôi mắt xanh lạnh lẽo hình như có trăm ngàn loại cảm xúc xẹt qua, hắn đè nén dục vọng muốn hôn nàng, ngón tay lướt qua lồng ngực của nàng, dừng lại ở trước ngực của nàng: "Phù Nguyệt, nơi này của nàng còn có chút vị trí nào dành cho ta? Nàng thật sự đã quên ta một chút cũng không còn sao?"

"Ta, ta nói rồi, ta đã không phải là nàng, thân thể này đã thay đổi chủ nhân. . . . . ." Long Phù Nguyệt vô lực giải thích.

Ai, nàng phải nói mấy lần hắn mới sẽ tin tưởng? Nàng đã không phải là 'nàng'?

Ai, không nghĩ tới vị Phượng Vương gia này không hề vô tình giống như lời đồn đãi kia, lại là một người vô cùng đa tình.

Nhưng nàng đã không phải là nàng kia, nên không thể thừa nhận tình yêu của hắn. Aiii, nhìn hắn thông minh như vậy, lại không nghĩ rằng tâm nhãn của hắn lại không thể phân biệt được như vậy. . . . . .

Trong lòng nàng có một tia bất đắc dĩ, lại có một loại cảm xúc không hiểu ở trong lòng nảy sinh.

Phượng Thiên Vũ lại cũng không buông tay, cúi người nhìn nàng, sắc mặt của hắn có một chút tái nhợt, ánh mắt cũng là khó lường , hắn trầm ngâm, bỗng nhiên chậm rãi nói: "Phù Nguyệt, nàng vừa rồi có nghĩ tới không, thân thể này của nàng kỳ thật cũng không thay đổi người, chỉ là —— Chỉ là mất đi một đoạn trí nhớ?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, mở to hai mắt: "Làm sao có thể? Trí nhớ lúc ta chưa xuyên không đến đây, đều nhớ rất rõ, không cảm thấy đã quên cái gì. . . . . ."

Không cảm thấy được sao?

Đáy mắt Phượng Thiên Vũ toát ra một chút chua xót: "Vậy tại sao nàng biết đại sư huynh ? Lại tại sao biết tiểu hồ ly ? Nàng còn nhớ không?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, lo nghĩ, nhân tiện nói: "Ta vừa tỉnh lại đây đã thấy ở trong xe của đại sư huynh . . . . . ."

Liền đem chuyện mình mới tỉnh lại đơn giản nói một chút.

Chưa xong, lại nói: "Ta, ta biết, các ngươi đều đem ta trở thành nàng, đại sư huynh đương nhiên cũng thế, ta, ta sợ hắn không tiếp nhận được, cho nên vẫn không dám nói cho hắn biết."

484. Chương 484: Chỉ Sợ ' Hận ' Cũng Sẽ Nảy Sinh Theo. . .

Trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, lo nghĩ, nhân tiện nói: "Ta vừa tỉnh lại đây đã thấy ở trong xe của đại sư huynh . . . . . ."

Liền đem chuyện mình mới tỉnh lại đơn giản nói một chút.

Chưa xong, lại nói: "Ta, ta biết, các ngươi đều đem ta trở thành nàng, đại sư huynh đương nhiên cũng thế, ta, ta sợ hắn không tiếp nhận được, cho nên vẫn không dám nói cho hắn biết."

Đại sư huynh là một người trọng tình nghĩa , nếu biết khối thân thể này kỳ thật đã thay đổi chủ nhân, không còn là tiểu sư muội của huynh ấy, nhất định sẽ rất đau đớn tâm, ta, ta không muốn làm tổn thương tâm của huynh ấy, cho nên, Phượng Vương gia, xin ngươi đừng nói cho huynh ấy. . . . . ."

"Gọi ta Vũ Mao sư huynh!" Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên từ trên trời bay tới một câu.

Két? Cái gì? Vũ Mao sư huynh? Xưng hô thật cổ quái .

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng hình như có một sợi dây đàn nhẹ nhàng bị gảy lên, lại có một cảm giác thật lạ nói không nên lời.

Lại nhìn đến đôi mắt sáng quắc kia của Phượng Thiên Vũ, nàng lại không đành lòng phản bác, liền biết vâng lời kêu một tiếng: "Vũ Mao sư huynh."

Phượng Thiên Vũ khép hờ ánh mắt.

Đây là xưng hô đặc biệt chỉ có nàng mới gọi hắn như thế, thật sự nhớ những ngày nàng luôn miệng gọi hắn như thế này.

Một chút chua xót chậm rãi dâng lên, làm cho trong lòng hắn khẽ run rẩy.

Không ai hiểu được xưng hô thế này đối với hắn là có ý nghĩa như thế nào. Lúc hắn bị thương, vốn dĩ không hề muốn sống nữa, nhưng ngay lúc đó nàng thất thố bỗng dưng gọi một tiếng Vũ Mao sư huynh, trong lòng hắn mới lại châm lên hi vọng, mới lại có dũng khí để sống sót . . . . . .

Long Phù Nguyệt thấy sắc mặt hắn tái nhợt, trầm ngâm không nói, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Có nên nói chân tướng sự thật cho nàng biết hay không?

Vấn đề này lại bắt đầu rối rắm ở trong đầu Phượng Thiên Vũ. Hắn thật sự không có can đảm cũng không nhẫn tâm nói ra khỏi miệng.

Hắn biết nỗi đau đớn trước kia mà Long Phù Nguyệt từng trải qua là một vết thương sâu trí mạng trong lòng của nàng, cho nên nàng mới lựa chọn quên đi tất cả. Nàng mất trí nhớ không thương hắn làm cho trong lòng hắn cực kì khổ sở. Nhưng chút chuyện cũ này nếu để cho nàng nhớ lại như thế có công bằng đối với nàng hay không?

Hắn đến bây giờ còn nhớ rõ những ngày cuối cùng của hai năm về trước, nàng vốn dĩ luôn hoạt bát sôi nổi nàng sống giống như cái xác không hồn, giống như một khúc gỗ mất đi hồn phách . . . . . Nếu để cho nàng nhớ tới chuyện cũ này, chỉ sợ ‘ Hận ’ cũng sẽ nảy sinh theo. . . . . .

Ít ra nàng bây giờ vẫn đang rất vui vẻ . Vẫn là nên tìm cách đoạt nàng về một lần nữa đi.

485. Chương 485: Ngươi Đã Là Ta Danh Phù Kỳ Thực Thê Tử.

Thấy vẻ mặt của nàng, tuy rằng miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng chỉ sợ đã có một ít hình bóng của mình. . . . . .

Hắn rốt cục quyết định, bỗng nhiên khẽ mỉm cười nói: “Ta sẽ không ở trước mặt của Đại sư huynh nhắc tới chuyện này, nhưng nàng cũng nên hứa với ta một điều kiện.”

Long Phù Nguyệt nghe hắn không nói cho đại sư huynh, tâm buông xuống một nửa, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Điều kiện gì?”

Ngón tay Phượng Thiên Vũ mơn trớn cánh môi sưng đỏ của nàng: “Nàng suy nghĩ thật kĩ một chút, nàng rốt cuộc yêu là ai?”

“Ta ——” Long Phù Nguyệt cứng họng, đang muốn trả lời.

Phượng Thiên Vũ lại dùng một ngón tay ngăn chận môi của nàng: “Đừng nóng vội trả lời ta, nàng hãy suy nghĩ thật kĩ. Hai ngày nữa cho ta đáp án.”

Lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này trên bầu trời đã hiện ra một tia mặt trời, ánh rạng đông dần dần ló dạng.

Hắn cười nhẹ một tiếng nói: “Đi thôi, Đại sư huynh của nàng có lẽ đã sắp tỉnh, chúng ta trở về nhìn xem.”

Dẫn đầu đi trước.

Trong lòng Long Phù Nguyệt rối như tương hồ, trong đầu mơ màng đột nhiên cũng nghĩ không ra rõ ràng, bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu: “Vũ Mao sư huynh, cái kia ——” Một câu này nghẹn ở trong lòng, không có đầu không có đuôi.

Phượng Thiên Vũ quay đầu nhìn nàng một cái, nhướng mày: “Nàng muốn hỏi cái gì? Đừng lo, cứ việc hỏi, nếu ta biết, nhất định sẽ trả lời nàng.”

Mặt Long Phù Nguyệt hơi đỏ lên, cười khan một tiếng: "Không. . . . . Không có gì? Ta bất quá chỉ muốn hỏi một chút, ngươi cứ mở miệng là nói ta là thê tử của ngươi, vậy lúc trước ta thật sự gả cho ngươi rồi?"

Phượng Thiên Vũ tự tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái, gật gật đầu: "Không sai, nàng đã là thê tử danh phù kỳ thực của ta."

Oanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đỏ bừng, nàng ha ha cười khan vài tiếng: "A, ha ha, thì ra như vậy. Tốt lắm, chúng ta đi thôi. Nhìn xem sư huynh của ta thế nào."

Hai người lại đi đến ngôi nhà nhỏ ở nghĩa trang.

Lúc này sắc trời đã hẳn, mặt trời vừa mới dâng lên khoảng một sào cao.

Buổi tối âm khí dày đặc trong phòng nhỏ lúc này dưới ánh mặt trời chiếu xuống, cũng đã tan loãng đi rất nhiều.

Cổ Nhược quả nhiên đã tỉnh, giờ phút này khoanh chân ngồi ở trên giường, ánh mắt khép hờ, đang ngồi tĩnh tọa.

486. Chương 486: Ngươi. . . . . Ngươi Đang Gạt Ta Phải Không?

Long Phù Nguyệt vừa thấy sắc mặt của hắn đã không còn trắng bệch giống đêm qua, trong lòng mừng rỡ, nhào đến: "Đại sư huynh, huynh cuối cùng đã tỉnh! Cảm giác như thế nào? Có phải đã tốt hơn hay không?"

Thân mình Cổ Nhược khẽ run lên một chút, mở mắt, liếc nhìn Long Phù Nguyệt, trong mắt có một chút áy náy: "Phù Nguyệt, đêm qua thực xin lỗi. . . . . ."

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút: "Đại sư huynh, huynh đối với chuyện đêm qua có ấn tượng?"

Cổ Nhược thở dài một hơi: "Chuyện đêm qua Mộc Tây La đều đã nói với ta . . . . . ."

Lại liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái: "Đêm qua may mắn ngươi tới đúng lúc, bằng không ta đã phạm phải sai lầm lớn."

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng: "Có lẽ. Ta chỉ là không nghĩ đến đại sư huynh mất đi thần trí thuật pháp cũng lợi hại như thế, đêm qua ta suýt nữa đã không kiên trì nổi."

Thân mình Cổ Nhược hơi run lên, nhắm mắt lại: "May mắn chưa phạm phải sai lầm lớn, được rồi, hai người các ngươi đi đi!"

Long Phù Nguyệt bỗng dưng ngẩn ngơ: "Đi? Tại sao muốn để cho ta đi? Đại sư huynh, huynh không quan tâm ta nữa sao?"

Giọng nói của nàng tội nghiệp, giống như chú chó con sắp bị người ta quẳng đi.

Cổ Nhược chậm rãi mở to mắt, đáy mắt lạnh như băng như nước, thản nhiên nói: "Ta vốn là không phải thực sự là sư huynh của muội, ta và muội vốn dĩ một chút quan hệ cũng không có. Ta có thể chiếu cố muội hai năm đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, muội còn muốn thế nào?"

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn sẽ nói ra những lời nói vô tình như vậy, giật mình ngơ ngác. Gần như muốn khóc: "Đại sư huynh, huynh là đại sư huynh của ta, huynh không thể không cần ta. . . . . ."

Trong mắt Cổ Nhược hiện lên một chút chua xót, hắn khép hờ ánh mắt, thở dài một hơi: "Thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tàn, Phù Nguyệt, ta và muội vốn dĩ chỉ có duyên phận gặp mặt vài lần, hai năm trước muội té xỉu đến ven đường, ta thấy muội đáng thương lại không có chỗ nương tựa, nên mới chứa chấp muội, hiện tại vị hôn phu của muội đã tìm tới, hắn đối với muội một tấm chân tình, ta đem muội giao cho hắn, ta thực yên tâm, muội nên theo hắn đi thôi."

Long Phù Nguyệt vạn lần cũng không dự đoán được hắn sẽ nói ra như vậy.

Nàng lui về phía sau hai bước, lại dừng lại, nhìn hắn nói: "Huynh. . . . . Huynh đang gạt ta phải không? Huynh sợ sẽ nhịn không được lại hút máu của ta đúng hay không? Không sợ, ta không sợ, máu của ta còn nhiều mà, nếu máu của ta có thể ức chế độc tính trong cơ thể của huynh, huynh có hút một chút cũng không sao. . . . . ."

487. Chương 487: Ta Luôn Luôn Là Người Có Phúc Tướng .

Mặt Cổ Nhược trầm xuống, lạnh lẽo như sương lạnh, thản nhiên nói: "Ta nghĩ, là Mộc Tây La đã làm uội hiểu lầm, máu của muội cũng không phải máu Thánh nữ, đêm qua —— Đêm qua ta trong cơ thể chỉ là độc tính phát tác kịch liệt mới có thể bị lạc bản tính, mà hút máu của muội chỉ do ngẫu nhiên, ngày hôm qua bất cứ người nào bị ta bắt được, ta đều sẽ . . . . . ."

"Vậy —— Theo như lời của Mộc Tây La, độc của huynh chỉ có máu Thánh nữ có thể giải được có phải thật vậy hay không?" Long Phù Nguyệt nhất thời không rõ lời nói của đại sư huynh là thực hay giả, nhịn không được hỏi một câu như vậy.

Cổ Nhược thở dài, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ: "Các đại vu sư từ xưa đến nay đều là chết vì cùng một loại độc, dù sao loại lực lượng này không phải lực lượng người trần gian nên có, cũng xem như —— Xem như là một loại trừng phạt mà con người đã vi phạm phải ý của trời đi. Nếu như có thể dễ dàng phá giải, thì các đại Vu sư thời đại trước đã không dùng tới những cách tà ác như thế này để áp chế chất độc. Sớm phá giải. . . . . ."

"Máu Thánh nữ là như thế nào? Chắc chắn không phải tin đồn vô căn cứ chứ?" Long Phù Nguyệt còn không hết hy vọng.

Cổ Nhược trầm ngâm một chút, thản nhiên nói: "Đó chỉ là lời đồn đãi từ xưa, mà cái gọi là Thánh nữ ở bộ tộc Nuwa sau khi bị giết từ lâu đã không còn tồn tại, nên có thể đến nơi nào để tìm máu của nàng ta? Huống chi cho dù có máu Thánh nữ cũng vẫn không đủ. Còn phải có. . . . . ."

Nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại.

Long Phù Nguyệt vội hỏi: "Còn cần có cái gì? Đại sư huynh, huynh nói đi, ta nhất định giúp huynh tìm được."

Cổ Nhược khẽ lắc đầu: "Quên đi, vô dụng. Mấy thứ kia trong cuộc sống cũng chưa hẳn đã xuất hiện.."

"Huynh không tìm kiếm làm sao mà biết không có? Đại sư huynh ngươi nói đi, nói không chừng ta sẽ giúp huynh tìm được mà."

Cổ Nhược nhìn nàng một cái, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một tia cười nhạt: "Phù Nguyệt, muội rất không biết trời cao đất rộng rồi, các đại vu sư thời đại trước người nào không mạnh mẽ hơn so với ngươi? Bọn họ cũng dùng cả đời tìm khắp nơi nhưng không được, mà ta cũng đã tìm khoảng sáu bảy năm, nhưng ngay cả bóng dáng vật kia cũng không tìm được qua, huống chi ngươi chỉ mới tập tành bước vào Vu thuật?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, nhưng cho dù như thế nào cũng không chịu phục, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "À, cái này cũng chưa biết, có lẽ một ngày kia ta nhân phẩm đại bùng nổ có thể tìm được vật gì đó như lời huynh nói thì sao! Ta luôn luôn là người có phúc tướng mà."

Cổ Nhược cười khổ một cái, lắc lắc đầu: "Muội không làm được."

488. Chương 488: Đều Thử Qua Rồi, Vô Dụng

Vẫn không nói chuyện Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên nói một câu: "Như thế ta thì sao?"

"Ngươi ——" Cổ Nhược cũng hơi hơi sửng sờ một chút.

Phượng Thiên Vũ thong dong cười nói: "Ta không bao giờ thừa dịp người khác yếu ớt, thừa nước đục thả câu, Diệu Bạch sư huynh, huynh thật đúng là đem lòng hiếu kỳ của ta gợi lên rồi. Huynh muốn cái gì nói thử xem, cho dù là kể một câu chuyện thần thoại cho ta nghe, huynh cũng không tổn hại gì. Nói không chừng một ngày kia ta bỗng nhiên sẽ tìm được vật đó thì sao."

Cổ Nhược nhìn hắn một cái, trầm ngâm một chút, thở dài một hơi: "Nói cho ngươi nghe cũng là vô phương, vật kia chính là Thận châu."

"Thận châu?" Đầu lông mày Phượng Thiên Vũ nhướng cao, cười khổ một tiếng: "Đây thật đúng là một câu chuyện thần thoại."

Long Phù Nguyệt có chút buồn bực nhìn hắn: "Vũ Mao sư huynh, ngươi có biết Thận châu này?"

Phượng Thiên Vũ khẽ gật đầu: "Ta nghe truyền thuyết xưa tương truyền, trong biển có một loại Long ba ba (nửa rùa nửa rồng), tu luyện vài ngàn năm sẽ vứt bỏ xác hóa rồng mà đi, mà nơi cái xác nó để lại, bên trong có một hạt châu kia gọi là Thận châu, nghe nói ăn vào còn có thể trường sinh bất lão."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Tu luyện vài ngàn năm? Con rùa này xem như là nửa thần tiên, mai rùa của nó nhất định giấu ở địa phương ít ai lui tới . . . . . ."

Cổ Nhược thản nhiên nói: "Đây chỉ là truyền thuyết xưa mà thôi, rốt cuộc có thứ này hay không còn khó nói vô cùng, cho nên —— nhị vị không cần vội vàng."

Long Phù Nguyệt lại có cảm giác trong giọng nói của đại sư huynh có chỗ nào không đúng, nhất thời lại không thể tìm ra nguyên nhân. Nhớ tới viên Thận châu kia vốn chỉ là một vật hư vô mờ mịt lại ủ rũ: "Còn có biện pháp khác không? Có lẽ có thể sử dụng cái gì khác để thay thế, thí dụ như nhân sâm ngàn năm, hay vạn năm linh chi thảo gì đó, vài thứ kia nghe nói cũng có hiệu quả khởi tử hồi sinh . . . . . ."

Cổ Nhược khẽ lắc đầu: "Đều thử qua rồi, vô dụng."

Hắn thấy vẻ mặt Long Phù Nguyệt lã chã chực khóc, trong lòng khẽ run lên.

Bỗng nhiên nhìn đến tay của Long Phù Nguyệt, có lẽ là do quá khẩn trương, nên tay Long Phù Nguyệt vô ý thức cầm chặt lấy ống tay áo của Phượng Thiên Vũ.

Trong mắt hắn hiện lên một chút hiểu rõ, thần sắc cũng không có nửa điểm dao động, thản nhiên nói: "Chết sống có số, ta sớm đã thông suốt. Phù Nguyệt, mọi người có mệnh số của mọi người, nửa điểm cũng cưỡng cầu không được, ngươi không cần để ở trong lòng."

489. Chương 489: Tiểu Hồ Ly

Long Phù Nguyệt cắn cắn môi, không nói gì, trong lòng cũng đang âm thầm hạ quyết tâm, có thời gian rời khỏi nhà một chuyến, nói không chừng trời thương, có thể để cho nàng may mắn gặp được viên Thận châu kia. . . . . .

Nàng nhìn chung quanh một chút, đột nhiên hỏi: "A, tiểu hồ ly đâu?"

Vẫn không nói chuyện Mộc Tây La nói : "Các ngươi vừa mới đi ra ngoài không lâu, con hồ ly cũng đi ra ngoài. Không biết đi nơi nào?"

Hắn một câu vừa mới rơi xuống đất, cửa phòng bỗng nhiên bịch một tiếng bị đại lực phá khai, một đoàn trắng núc ních gì đó chạy vội tiến vào.

Đúng là vị tiểu hồ ly kia, khóe miệng của nó còn có một cọng lông gà, cũng không thèm nhìn tới phòng mọi người trong, oạch một tiếng liền chui đến dưới sàng.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, thật cẩn thận ngồi xổm xuống, cùng tiểu hồ li kia mắt to trừng đôi mắt nhỏ: "Ngươi lại đi ăn trộm gà ăn? !"

Tiểu hồ ly hắc hắc cười khan hai tiếng: "Ban nãy ta nghe tiếng gáy dị thường hăng hái kia, ta nhất thời nhịn không được, liền. . . . . Đi ăn vụng hai con gà."

"Ăn vụng thì ăn vụng, ngươi làm gì phải trốn tránh ở dưới giường này? Hay là —— Ngươi đã để cho chủ nhân con gà phát hiện sao?" Long Phù Nguyệt nhìn vẻ mặt của tiểu hồ ly, không cần nghĩ cũng biết chuyện xảy ra như thế nào.

Úi —— Nói đến đây, tiểu hồ ly ngượng ngùng.

Nó chỉ ăn vụng hai con gà, nhưng nữ chủ nhân nhà đó giống như hung thần ác sát, tay cầm con dao lớn đuổi theo nó bốn năm dặm. Làm hại nó cuống cuồng chạy suýt mất mạng.

Hu hu hu hu, không biết nữ La Sát kia có đuổi tới không. . . . . .

Ý nghĩ của nó chưa kịp nghĩ xong, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang ong ong kỳ dị, thanh âm cực lớn, chấn động toàn bộ phòng ở đều đang rung chuyển.

Long Phù Nguyệt kêu to một tiếng: "Máy bay rơi xuống rồi!"

Phượng Thiên Vũ phản ứng cực kì nhanh, vội vã ôm lấy Long Phù Nguyệt, thân hình khẽ động, liền chạy ra khỏi căn phòng.

Cổ Nhược, tiểu hồ ly, Mộc Tây La theo sát phía sau cũng vọt ra

Trên bầu trời tiếng động vù vù kia càng lúc càng lớn, cực kỳ giống với thanh âm của máy bay bay qua phát ra.

Long Phù Nguyệt nhìn lung tung trên bầu trời, chợt thấy hướng Bắc đang có một luồng ánh sáng bạc bay về hướng này nhanh như điện chớp——

Ông trời, sẽ không thật sự là máy bay chứ? ! Thời đại này tại sao lại có thể có máy bay? Chẳng lẽ cả một chiếc máy bay cũng xuyên qua đến đây?

490. Chương 490: Tuyệt Thế Phấn Hồ Ly

Long Phù Nguyệt chưa kịp nghĩ xong, cũng chỉ trong một cái chớp mắt, chỉ thấy vật màu bạc kia 'phốc' một tiếng nện ở phía trên nóc nhà nhỏ. Căn nhà nhỏ nháy mắt sụp xuống, thoáng chốc trong lúc đó, bụi đất tung bay, mù mịt.

Tất cả mọi người đều kinh hoàng, may mắn bọn họ phản ứng rất nhanh, thế này mới tránh được một kiếp.

Long Phù Nguyệt ngơ ngác nhìn căn nhà nhỏ sập xuống. Cái miệng nhỏ nhắn mở to đến mức đủ để nhét trứng vịt kế tiếp.

Không thể nào! Thực sự có phi cơ rơi? Không biết có người gặp nạn hay không. . . . . .

Đợi bụi mù tan hết, Long Phù Nguyệt là người đầu tiên nhảy dựng lên: "Chúng ta đi nhìn xem!"

Tay bỗng dưng căng thẳng, Phượng Thiên Vũ đã đem nàng kéo ra phía sau: "Không được chạy loạn, đi theo ở phía sau ta!"

A, được rồi.

Bên trong cũng không biết có vật gì cổ quái, Long Phù Nguyệt biết bây giờ không phải là thời điểm thể hiện, đành phải đáp ứng một tiếng, ngoan ngoãn đi theo phía sau của hắn.

Đoàn người tiến vào căn nhà đã lung lay sắp ngã.

Trong phòng mọi thứ đã bị phá hủy gần hết, chính giữa phòng có một đại động, trong đại động có hào quang lóe ra.

Chẳng lẽ là có bảo bối? ! Tiểu hồ ly nháy mắt đốt sáng lên hai tròng mắt.

Phủi đất một chút liền thoáng qua.

Đám người Long Phù Nguyệt lòng cũng tràn đầy hiếu kỳ, bước tới.

Trong đại động thậm chí có một cái quả cầu tuyết màu trắng bạc, có hai quả cầu màu lam lớn nhỏ, hơi phát ra ánh sáng.

Mọi người ai cũng không biết đây là vật gì, Long Phù Nguyệt ấp úng nói: "Đây là cái gì? Vẫn thạch? Hay là vật còn lại duy nhất của xác máy bay?"

Tiểu hồ ly bỗng nhiên rít một tiếng, bỗng nhiên chụp một cái đi xuống.

Cùng lúc đó, bên trong quả cầu kia liền vang lên một tiếng, từ bên trong vỡ ra, có một vật màu phấn hồng đang chui ra.

Tiểu hồ ly ôm vật màu phần hồng tròn tròn gì đó mừng rỡ, lăn lộn trên mặt đất. Vật màu hồng phấn kia cũng phát ra tiếng kêu xèo xèo.

Long Phù Nguyệt chợt nhìn thấy tiểu hồ ly đập xuống một cái, còn dọa nhảy dựng, lúc này cẩn thận đánh giá vật đó một chút, bỗng nhiên kêu lên vui mừng một tiếng: "Ôi chao, hồ ly màu hồng phấn!"

Từ tuyết cầu chui ra đúng là một con hồ ly màu hồng, ánh mắt màu tím thật to, trên ánh mắt vẫn còn có hàng lông mi thật dày, phía sau có một cái đuôi to mềm mượt tả hữu đong đưa.

491. Chương 491: Phấn Hồ Ly

Giờ phút này hai hồ ly chụm đầu vào nhau, xèo xèo kêu không ngừng.

"Wow, thật là đáng yêu!" Long Phù Nguyệt xông đến.

Trên đời này lại còn có hồ ly màu hồng phấn, thật là hiếm thấy.

Phấn hồ ly kia hơi mỉm cười, nhẹ nhấc thân mình, Long Phù Nguyệt liền chụp vào hư không.

Long Phù Nguyệt chưa từ bỏ ý định, lại bổ nhào. Lại chụp vào hư không.

Long Phù Nguyệt vẫn không chịu, cười tươi như một đóa hoa: "Ngoan ha, tỷ tỷ đến chơi với ngươi này!"

Phần hồng hồ ly kia lại giương đầu lên, đuôi quẫy hai cái, trong đôi mắt màu hổ phách hình như có một tia khinh thường.

Hướng về phía tiểu hồ ly xèo xèo vài tiếng, tiểu hồ ly chớp chớp mắt, cũng xèo xèo vài tiếng, hình như là đang giải thích cái gì.

Long Phù Nguyệt cười híp mắt nhìn tiểu hồ ly, quay lại nhìn phấn hồ ly, đột nhiên hỏi: "Tiểu hồ ly, đây là một nửa của ngươi sao? Ha, rất xinh! Các ngươi đang tâm sự sao?"

Phấn hồ ly run rẩy thân mình, ngẩng đầu, phẫn nộ trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt.

Thân mình Tiểu hồ ly cũng run vài cái, mãnh liệt lắc đầu: "Không, không phải, nàng…….nàng là tỷ tỷ của ta……."

Nó chưa nói xong câu, phấn hồ ly kia bỗng nhiên dùng móng vuốt nhỏ bịt kín miệng nó lại, ánh mắt có chút kích động, lại xèo xèo nói.

Tiểu hồ ly gạt bỏ móng vuốt phấn hồng, thở dài: "Tỷ tỷ, tỷ không cần lo lắng, bọn họ đã sớm biết ta có thể nói tiếng người."

Phấn hồ ly kinh hãi, lắp bắp, bỗng nhiên cũng đã mở miệng: "Đậu Đậu, sao đệ lại có thể tùy ý tiết lộ thân phận tiên hồ?"

Thanh âm của nàng giòn tan dễ vỡ, như âm thanh của chuông bạc, nhưng lại như âm thanh của cô gái tuổi thanh xuân.

Tiểu hồ ly nhất thời cúi mặt xuống: "Tỷ tỷ, ta hiện tại kêu là Ngọc Kiều Long, đừng gọi ta bằng cái nhũ danh ghê tởm đó nữa."

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Cũng không hề nghĩ đến tiểu hồ ly lại có một tỷ tỷ.

Nhưng lại thấy cái phong cách như vậy. Lại có thể cưỡi đá bay đến.

Long Phù Nguyệt nhìn tiểu hồ ly, lại nhìn phấn hồng hồ ly, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy vui sướng.

Ha ha, tiểu hồ ly là sủng vật của nàng, vậy tỷ tỷ của nó đương nhiên cũng là sủng vật của nàng.

492. Chương 492: Hoa Tích Nguyệt

Ha ha, tiểu hồ ly là sủng vật của nàng, vậy tỷ tỷ của nó tự nhiên cũng là sủng vật của nàng.

Nhìn phần hồ ly lông đều là màu hồng lấp lánh ánh sáng. Long Phù Nguyệt hận không thể bắt nó ôm vào lòng, cứ như vậy mà sờ.

Tâm động không bằng hành động.

Nàng ngồi xổm người xuống, thầm muốn sờ phấn hồ ly kia, tay hơi run run đưa tới chỗ đôi tai hồng.

Phấn hồ ly thân mình nhẹ nhàng chuyển động, Phù Nguyệt liền sờ vào không khí.

Mũi phấn hồ ly bỗng nhiên chun lại, đi quanh Long Phù Nguyệt một vòng, đôi mắt hổ phách hiện lên một tia kinh ngạc: "Đậu Đậu, đệ cùng nhân loại đặt khế ước?"

Tiểu hồ ly ngước mắt lên. Ngẩng mặt lên trời rít: "Hoa Tích Nguyệt, không được gọi ta là Đậu Đậu! Nếu còn gọi ta là Đậu Đậu ta liền không nhận tỷ tỷ như tỷ!"

Hoa Tích Nguyệt? Lông mày Long Phù Nguyệt khẽ nhíu lại, phấn hồ ly này tên cũng có một chữ 'Nguyệt', ha ha xem ra chúng ta quả là có duyên mà.

Lỗ tai Hoa Tích Nguyệt run lên, từng mắt nhìn tiểu hồ ly một cái: "Hoa Đậu Đậu đây là tên của đệ. Đệ đổi tên đã đành lại còn sửa cả họ, nếu để cho Hồ tộc trưởng biết, nhất định sẽ lột da hồ ly của đệ."

Tiểu hồ ly co rúm lại một chút, thấy cũng hợp tình hợp lí liền ngẩng đầu lên: "Ai bảo họ đặt cho ta một cái tên ghê tởm như vậy? Tỷ có biết là ta bị toàn bộ người trong Hồ tộc nhạo báng không? Còn nữa, cha đó là biến ra cái luân hồi bàn rách nát gì đó, rõ ràng đâu có đi đến hiện đại, lại đi tới niên đại không thể sống nổi như thế này…… Hu hu hu, ở trong Hồ tộc mọi người coi như không thấy ta…."

Lúc này, tiểu hồ ly cảm thấy mình chịu nhiều ủy khuất, không thể nói hết.

"Được rồi, được rồi, vậy về sau sẽ gọi ngươi là Hoa Kiều Long, nhũ danh kêu là Long Long được không?" Hoa Tích Nguyệt rất yêu thương tiểu đệ, cuối cùng vẫn là nhượng bộ.

Tiểu hồ ly nín khóc mỉm cười, nhìn tỷ tỷ nói: "Được rồi, Hoa Kiều Long thì Hoa Kiều Long, so ra vẫn hay hơn Đậu Đậu. Kỳ thật ta vẫn cảm thấy Ngọc Kiều Long dễ nghe hơn……"

Nhìn đến ánh mắt của tỷ tỷ gần như muốn giết người, tiểu hồ ly thông minh lựa chọn đổi đề tài: "Ồ, đúng rồi, sao tỷ tỷ có thể đến đây? Chẳng lẽ_____Tỷ cũng sử dụng sách lậu luân hồi bàn của khu ma gia tộc sao?"

493. Chương 493: Hoa Tích Nguyệt 2

Phấn hồ ly hừ một tiếng: "Cái gì mà sách lậu luân hồi bàn, rõ ràng tên tiểu tử nhà ngươi chính mình không sử dụng, cha còn tưởng rằng đệ đã tìm được bà con Hồ tộc xa xôi của chúng ta rồi. Thì ra là đệ xuyên qua đến nơi này. Từ ngày cha biết đệ mất tích, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, ta thật sự chịu không nổi nữa, cho nên ta lên trời xuống biển tìm đệ, cuối cùng trời không phụ lòng người, ta tìm được đệ ở đây….."

Ồ, thì ra tỷ tỷ vì mình mà tìm đến đây.

Tiểu hồ ly cảm động. Nhìn tỷ tỷ, nhìn nhìn lại trong hầm chính là cái kia ngân bạch xác, trong lòng bỗng nhiên vừa động, mỉm cười nói: "Tỷ tỷ, ta biết tỷ pháp lực rất cao siêu, nhưng, tỷ cũng không thể đi xuyên qua không gian thời gian được. Vậy ngươi làm sao mà tìm được đến đây? Cái này, cái này Xà Vương Cung Tịch Dạ gì đó_____Chẳng lẽ là tỷ mượn dùng năng lượng của hắn?"

Hoa Tích Nguyệt cụp mắt lại, ngồi xuống đất, hai tiểu móng vuốt ôm đuôi bỏ ra, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, thản nhiên nói: "Ngươi cũng biết, ta cùng Cung Tịch Dạ là quan hệ bạn bè, mượn dùng năng lượng của hắn cũng không có gì kì quái……"

Toàn thân tiểu hồ ly lông trắng dựng đứng, bỗng nhiên chỉ vào phấn hồ ly rít lên: "Ngươi_____làm sao ngươi có thể đi tìm tên Vampire kia? Tên kia luôn luôn không bao giờ chịu thiệt thòi cả, tỷ mượn dùng năng lượng của hắn, vậy điều kiện là gì? Không phải là muốn tỷ gả cho hắn chứ? !"

Hoa Tích Nguyệt nhếch miệng lên: "Đệ nói bậy bạ gì vậy? Ta cùng tên kia xem như là bằng hữu đương nhiên sẽ không gả cho hắn. Hắn hiện tại đang bị một nữ tử nghèo túng mê hoặc, sẽ không cưới tỷ tỷ của đệ đâu."

"Vậy, hắn giúp tỷ thì đòi thù lao gì? Đừng nói cho ta biết là hắn không đòi hỏi tỷ, tên kia là một kẻ nham hiểm, trong từ điển của hắn không có ba chữ 'không đòi hỏi."

Tiểu hồ ly không phải là kẻ dễ bị lừa gạt. Hai con mắt mở to, trợn trừng nhìn tỷ tỷ.

Hoa Tích Nguyệt cơ hồ muốn đem chính mình biến thành trái cầu, đem đuôi nhung to che hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn lại, lắc lắc đầu nói: "Ta cùng hắn là bằng hữu, ha ha, không đòi hỏi một lần cũng đâu có gì là lạ."

"Không đúng, không đúng…….Thập phần không đúng." Tiểu hồ ly đi quanh Hoa Tích Nguyệt vài vòng bỗng nhiên nói: "Vậy tỷ khôi phục hình ngươi cho ta nhìn thử xem."

494. Chương 494: Tính Ra Như Vậy Ta Cũng Không Tiếc

Hoa Tích Nguyệt co rúm lại một chút, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp: "Cái đó_____ta nghĩ không cần biến thành người đâu, thân thể ta bây giờ cũng rất xinh đẹp."

Liếc nhìn Long Phù Nguyệt một cái: "Đệ có thể hỏi vị tiểu chủ nhân này xem, ta bây giờ không phải trông rất đẹp không?"

Vì chứng minh là mình nói đúng, nó còn đứng lên đi dạo một vòng, lông hồ ly lấp lánh ánh sáng.

Long Phù Nguyệt nhìn bộ dạng của nó lúc này quả thực muốn yêu đến chết mà. Liên tục gật đầu nói: "Xinh đẹp, xinh đẹp…..Quả thực rất xinh đẹp." Một câu chưa nói xong, Phượng Thiên Vũ bỗng nhéo nàng một cái.

Nàng sửng sốt: "Làm gì thế?"

Bỗng nhiên thấy toàn thân tiểu hồ ly lông trắng dựng hết lên, hai con mắt trợn tròn, cơ hồ muốn phun ra lửa: "Hoa Tích Nguyệt, có phải tỷ đã cấp cho tên kia năm ngàn năm linh lực? Tên kia quá bỉ ổi! Cũng chỉ có tên ngu ngốc như tỷ mới mắc mưu hắn! Đáng giận!"

Năm ngàn năm linh lực?! Long Phù Nguyệt hoảng sợ, phấn hồ ly này rốt cuộc đã tu luyện mấy ngàn năm rồi? Không phải là hơn vạn chứ?

Cái đuôi của Hoa Tích Nguyệt quét qua khiến cho tiểu hồ ly té ngã, nó nhảy qua, đôi mắt trừng trừng nhìn tiểu hồ ly: "Xú tiểu tử, đệ vừa gọi cái gì?! Ta tất cả không phải đều là vì đệ sao! Đệ mất tích như vậy, để tìm đệ, Cung Tịch Dạ cũng hao tổn không ít linh lực, huống chi còn vận công đem ta xuyên qua không gian thời gian, ta mất năm ngàn năm linh lực thì hắn ít nhất cũng hao phí ba ngàn năm……Tính ra như vậy ta cũng không tiếc."

"Vậy tỷ tới đây, lại biến thành cái bộ dạng này, thì tìm ta như thế nào? Lại không thể đem ta về, cha mất đi một đứa con trai cũng không sao, hiện tại ngay cả nữ nhi ngoan hiền của ông cũng biến mất, chỉ sợ sẽ khóc khiến trời long đất lở……."

Tiểu hồ ly bộ dạng vô cùng đau đớn. Phân tích rất có trật tự.

Hoa Tích Nguyệt ngẩn ngơ, lại cuộn thân mình thành một trái cầu, buồn buồn nói: "Ta không đến điều này. Tiếng khóc của cha thật sự là rất khủng bố, tốt xấu, tốt xấu gì_____hiện ta cũng không cần nghe. Nếu sau, nếu sau_____muốn trở về cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp….."

Tiểu hồ ly mở to hai mắt: "Còn có biện pháp gì? Chẳng lẽ thời đại này cũng có khu ma tộc? Cũng có bàn luân hồi?"

495. Chương 495: Nàng Chẳng Nhẽ Cứ Như Vậy Mà Buông Tha?

Hoa Tích Nguyệt trừng mắt liếc tiểu hồ ly một cái, đuôi to vung vẫy rất đáng yêu: "Ngươi cho là bàn luân hồi giống cải trắng sao? Vật kia tuy không phải là do trời đất tạo thành, nhưng cũng không phải người nào cũng thể làm được."

"Vậy tỷ nói còn biện pháp gì?"

Hoa Tích Nguyệt đảo con mắt: "Cung Tịch Dạ nói còn có một loại thận châu, ăn nó chẳng những có thể khôi phục năm ngàn năm linh lực của ta, mà còn có thể xuyên qua không gian thời gian….."

Nó một câu còn chưa nói xong, thân mình bỗng nhiên bị nhấc lên. Thì ra nó không đề phòng một cái, liền bị Long Phù Nguyệt bắt lấy.

Long Phù Nguyệt chăm chú nhìn mắt phấn hồ ly: "Ngươi……Ngươi cũng biết thận châu? Trên đời thực sự có vật này?"

Nàng tâm tình có chút kích động, thanh âm trở nên run run.

Chợt thấy trong tay trống rống, Hoa Tích Nguyệt đang ở trong tay nàng nháy mắt đã không thấy đâu nữa, đang nhìn thì thấy Hoa Tích Nguyệt đang ở cách nàng ba thước, đôi mắt tràn đầy phòng bị: "Ngươi hỏi cái này làm gì? Chẳng nhẽ một phàm nhân nho nhỏ như ngươi cũng muốn cùng yêu hồ chúng ta tranh đoạt? Ta có biết cũng không thể nói cho ngươi."

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, thận châu này công lực như thần, nó phòng bị như vậy cũng không thể trách được. Nhưng hiện tại thật vất vả mới có một chút tin tức về thận châu, nàng chẳng nhẽ cứ buông tha như vậy?

Không khỏi nhìn Cổ Nhược, trên mặt Cổ Nhược vẫn thản nhiên như trước, đôi mắt cụp xuống cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Nàng nhìn Phượng Thiên Vũ cầu cứu. Cũng không biết vì sao nàng cảm thấy hắn sẽ có chút biện pháp.

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên mỉm cười, thân mình khẽ di chuyển, liền đã đến trước mặt Hoa Tích Nguyệt, thản nhiên nói: "Theo ta được biết, thận châu này là do Long Quy hóa rồng lưu lại ở dưới xác để cất giấu, bên trong có tất cả chín mươi chín viên thận châu, ta nghĩ mình ngươi cũng không thể sử dụng hết được? Sao không nói ra để tất cả chúng ta cùng tìm kiếm, cơ hội tìm được sẽ lớn hơn một chút....."

Hắn thấy thần sắc Hoa Tích Nguyệt có chút buông lỏng, nói tiếp: "Hơn nữa trân châu này, là do trời đất tạo thành, người và yêu ma đều mơ ước, chung quanh nó tất nhiên có rất nhiều kẻ chờ cướp đoạt, khẳng định cũng có thần thú bảo hộ, ngươi cho là mình ngươi có thể đoạt được sao?"

Hắn phân tích rất có trật tự.

496. Chương 496: Ngươi Sống Cô Độc Đến Già Được Sao?

Trong lòng Hoa Tích Nguyệt chấn động, cảm thấy những lời hắn nói rất có đạo lí, không khỏi nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi nói cũng có vài phần đạo lí, nhưng nhân loại các ngươi pháp lực thấp kém, hợp tác cùng các ngươi, ta chịu thiệt rất nhiều....."

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, rực rỡ mị hoặc mà mê người, Hoa Tích Nguyệt ngẩn ngơ, trong lòng nhảy loạn.

Wow, mĩ nam này quả thực là rất xuất chúng! So với mĩ nam tử Hồ tộc chúng ta còn hơn ba phần.

Nàng còn chưa nghĩ xong, thì trước mắt lóe một cái, cái đuôi to của nàng đã bị Phượng Thiên Vũ túm lấy, xách lên.

Động tác của hắn nhanh như gió thổi, Hoa Tích Nguyệt vừa mới bị Long Phù Nguyệt bắt, đấy là do lúc đấy nó còn đang thất thần lo lắng sự tình.

Bị Long Phù Nguyệt bắt lần thứ hai, nó đối với bọn họ liền có nghi ngờ cảnh giác, phòng bị rất cao.

Nhưng vẫn không nghĩ rằng sẽ bị Phượng Thiên Vũ túm lấy cái đuôi!

Hoa Tích Nguyệt 'a' lên một tiếng, sợ hãi, liều mạng giãy dụa. Phượng Thiên Vũ chẳng qua là muốn cho nó xem một chút công phu của nhân loại, nên cũng không nắm chặt, tùy ý vứt nó xuống dưới.

Phấn hồ ly một thân lông hồng bỗng nhiên biến sắc, chỉ ngón tay vào hắn kêu lên: "Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi.....ngươi sao lại tóm lấy cái đuôi của ta! Sắc lang!"

A? Phượng Thiên Vũ ngẩn ngơ, không khỏi bật cười: "Ta bất quá chỉ là muốn nói cho ngươi biết, đừng quá xem thường nhân loại, như vậy ngươi hợp tác cùng bọn ta sẽ không có chịu thiệt. Còn nữa_____"

Hắn khẽ cười: "Chỉ là một con hồ ly thôi, còn phân biệt nam nữ gì chứ? Ngươi dám nói với ta lớn tiếng như vậy, cẩn thận nếu không ta sẽ lột da của ngươi."

Hoa Tích Nguyệt vẫn không nói gì, nhưng tiểu hồ ly không vui kêu lên: "Ngươi đừng xem thường tỷ tỷ của ta, nàng là đệ nhất mĩ nữ hồ tộc đó, nàng biến thành mĩ nữ khả ái, xinh đẹp, ai, tiếc là công lực nàng đã mất, ngươi không xem được hình người của nàng, chứ nếu ngươi mà thấy, nhất định sẽ choáng váng....."

Nó bỗng nhiên tâm cơ vừa động, con mắt xanh biếc xoay tròn: "Đại Vũ Mao, ta là người đã tốt thì tốt cho trót, dù sao thì tiểu chủ nhân của ta cũng không nhớ ra ngươi, ngươi làm sao có thể sống cô độc đến già được? Ngươi xem tỷ tỷ ta thế nào....."

Toan tính của nó còn chưa nói xong, thì 'phanh' một tiếng, đầu của tiểu hồ ly bị chiết phiến Phượng Thiên Vũ gõ một cái: "Thối hồ ly, ngươi vừa nói cái gì đấy?! Ngứa da phải không?"

497. Chương 497: Nha Đầu Này, Chẳng Lẽ Đang Ghen?

Tiểu hồ ly ôm đầu méo miệng: "Ta cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi……Tỷ tỷ ta muốn tài có tài, muốn dung nhan có dung nhan, có điểm nào không xứng với ngươi?"

Phượng Thiên Vũ đầu đầy hắc tuyến. Hắn nhìn thoáng qua Long Phù Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút trắng bệch, hiển nhiên cũng đã chịu một phen đả kích từ tiểu hồ ly…..

Trong lòng hắn hơi động, nha đầu này, chẳng lẽ đã ghen ư?

Tâm tình hắn bỗng nhiên vô cùng thoải mái.

Cười híp mắt nói: "Tiểu hồ ly, sao ta cho tới bây giờ vẫn chưa có phát hiện, ngươi lại có tiềm chất làm bà mối? Hôn sự của ta đến khi nào thì tới phiên ngươi quan tâm?"

Lại nhìn thoáng qua Hoa Tích Nguyệt: "Không phải là tỷ tỷ ngươi không ai thèm lấy chứ? Cho nên mới vội vã gả cho ta như vậy?"

Tiểu hồ ly trợn tròn hai mắt: "Tỷ tỷ ta chính là đại mĩ nữ đệ nhất thiên hạ, ở Hồ tộc chúng ta, đội ngũ cầu thân có thể xếp dài tám trăm dặm, ngươi….. Ngươi lại dám nói tỷ tỷ ta không ai thèm lấy! Quả là vũ nhục người khác!"

Tiểu hồ ly nổi giận!

Phượng Thiên Vũ gõ gõ móng tay xuống bàn: "Lão tử không thích gay luyến…."

Hoa Tích Nguyệt cũng nổi giận, đuôi to quét qua, khiến tiểu hồ ly té ngã: "Hoa Đậu Đậu, đệ ngứa da phải không? Ta đường đường là hồ tiên sao có thể gả cho nhân loại? Đầu đệ bị sét đánh hay sao?!"

Tiểu hồ ly không nghĩ tới sự hảo tâm của mình lại trở thành lòng lang dạ thú, thành Trư Bát Giới soi gương dặm ngoài không phải người, cảm thấy ủ rũ, khua khua bàn tay: "Được, được, coi như ta cái gì cũng chưa nói."

Luôn luôn tại bên cạnh buồn bực phát ra một tiếng thở dài, Mộc Tây La vô cùng buồn bực.

Rõ ràng đang nói chuyện trân châu, sao lại chuyển đến chuyện kết hôn rồi?

Hắn cũng nhịn không được nữa, hậm hực nói: "Ta nói____Chúng ta hình như là bàn chuyện thận châu? Hay là thảo luận trước một chút làm thế nào để tìm thận châu đi, đại sư phụ của chúng ta còn chờ vật ấy để cứu mạng nữa."

Long Phù Nguyệt cũng lành lạnh nói: "Các ngươi nam muốn hôn, nữ muốn gả, chúng ta tất nhiên không xen vào, nhưng việc quan trọng nhất hiện này là phải tìm ra thận châu để cứu mạng đại sư huynh ta." (hình như PN đang ghen a ^^)

Hoa Tích Nguyệt sửng sốt, một đôi tai phấn hồng run rẩy, nói mấy câu: "Các ngươi tìm thận châu là vì cứu người? Bệnh gì mà phải cần thận châu cứu thế?" Nó quét mắt một vòng quanh mọi người, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở trên người Cổ Nhược.

498. Chương 498: Tà Khí?!

Cổ Nhược vẫn đứng ở nơi đó, quay lưng về phía mọi người, một thân áo bào trắng, tuy rằng không hề nói chuyện, nhưng lại tỏa ra một loại khí làm rung động lòng người. Hắn chỉ thản nhiên đứng ở chỗ đó, nhưng quanh thân linh khí lại mãnh liệt mà trầm tĩnh, nội tức bàng bạc, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Hoa Tích Nguyệt sững sờ một chút. Người trước mặt rõ ràng là một phàm nhân, sao lại có thể có linh lực mạnh như vậy? Mà linh lực lại lộ ra một chút ta khí……

Tà khí!

Hoa Tích Nguyệt nhíu mắt lại, chân trước đột nhiên nhấc lên, một trái cầu ánh sáng bay về hướng Cổ Nhược .

Không ai ngờ rằng Hoa Tích Nguyệt lại bỗng nhiên động thủ đối với Cổ Nhược, Long Phù Nguyệt không khỏi sợ hãi kêu lên.

Tiếng kêu vừa mới ra khỏi miệng, sau lưng Cổ Nhược giống như có ánh mắt, ống tay áo vung lên, một bức tường ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện.

Trái cầu ánh sáng của Hoa Tích Nguyệt dụng vào bức tường ánh sáng.

Một âm thanh vang lên, trái cầu sáng rực kia như đánh vào hư không, bùm một cái, rồi biến mất không thấy dấu vết.

"Ngươi_____ngươi lại biết thuật Phù Quang Lược Ảnh! Ngươi…….Ngươi là ai?" Hoa Tích Nguyệt trợn tròn mắt, tràn ngập sự kinh ngạc.

Cổ Nhược chậm rãi xoay người, thản nhiên quét mắt liếc nó một cái: "Ta_____đường đường chính chính là người, mà cũng không phải chỉ có yêu loại mới học loại công phu này."

Hoa Tích Nguyệt ngẩn ngơ, ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm cái đuôi to, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự bất công: "Ông trời! Thế này thật không công bằng, thật sự không công bằng! Chúng ta là yêu loại để tu luyện công phu này thì tại sao ông trời lại giáng xuống rất nhiều tai kiếp cho yêu tộc chúng ta, còn thường xuyên phải đề phòng bị thiên lôi đánh,nhưng loài người các ngươi thì ngược lại thế chẳng phải tu luyện gì cả! Ô ô ô lão thiên gia quả thật là quá không công bằng! Không phải nói chúng sinh ngang hàng sao? Dựa vào cái gì tất cả ưu thế đều bị nhân loại các ngươi chiếm hết? Ô ô ô trời không có thiên lí, người không có nhân tính……."

Nó dĩ nhiên cũng làm như vậy ôm cái đuôi khóc lớn lên, nước mắt thi nhau rơi xuống, khóc đến mức nẫu gan nẫu ruột. Tất cả mọi người bị nó khóc đến ngây người. Ngay cả Cổ Nhược cũng hơi nhíu thái dương, có chút đau đầu.

Tiểu hồ ly biết rõ tính tình tỷ tỷ, nhưng thật ra thấy nhưng không thể trách, chỉ đem hai lỗ tai bịt lại, sau đó lại bĩu một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thậm chí có một chút thích ý.

499. Chương 499: Công Lực Khóc Càng Ngày Càng Tiến Bộ Rồi

Hoa Tích Nguyệt ô ô khóc một trận, bỗng nhiên thu nước mắt lại, nhảy dựng lên: "Các ngươi thật không có nghĩa khí, thấy một đại mĩ nữ như ta khóc như vậy, mà một câu an ủi cũng không có! Trách không được Hồ tộc đồn đại nhân loại bản tính bạc bẽo, hôm nay thấy quả đúng như thế!"

Phượng Thiên Vũ lành lạnh nói: "Không phải nhân loại bản tính bạc bẽo, mà là ngươi khóc thật sự không thể tin được. Ngươi nhìn đệ đệ của ngươi xem, chẳng phải cũng không an ủi ngươi sao?"

Hoa Tích Nguyệt oán hận nhìn tiểu hồ ly: "Hoa Đậu Đậu, uổng công ta lên trời xuống biển tìm ngươi, tỷ tỷ ngươi bị khi dễ khóc, ngươi cứ đứng nhìn như vậy sao?"

Tiểu hồ ly thở dài, đôi mắt nhẹ nhàng di chuyển, nói: "Phù, thật nhiều năm rồi chưa có nghe tỷ tỷ khóc a, ngô, bây giờ nghe thấy, thật đúng là rất thân thiết . Nếu tỷ không ngại cứ khóc tiếp đi. Ta nghe chưa có đủ đâu……."

Nét mặt của nó giống như là nhiều năm đi du lịch bên ngoài đột nhiên nghe được tiếng nói quê hương, được gọi là hoài niệm.

Hoa Tích Nguyệt đứng thẳng người dậy, cái đuôi to quét qua chỗ tiểu hồ ly, nhưng lần này tiểu hồ ly đã sớm có phòng bị, nhảy qua. Cười hì hì nói: "Tỷ tỷ được di truyền từ cha, công lực khóc càng ngày càng tiến bộ rồi."

Hoa Tích Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn nó: "Tiểu quỷ, ngươi vẫn là bộ dạng thật là đáng đánh đòn này, hừ, ngươi cùng nhân loại ở chung lâu rồi, nên bắt chước giống họ, không có lương tâm…."

Tiểu hồ ly thật sự thở dài: "Tỷ tỷ, uống công tỷ đã tu luyện vài ngàn năm, vẫn quá nôn nóng. Ai nói nhân loại luyện loại công phu này sẽ không bị trời trừng phạt? Tỷ không nhìn thấy trên người đại sư huynh này có một loại độc sao? Vậy mà tỷ còn khoe y thuật thiên hạ đệ nhất vô song, chẳng lẽ lại không nhìn ra?"

Hoa Tích Nguyệt sửng sốt, nó vừa rồi chỉ thấy sau lưng Cổ Nhược, cũng không có để ý mặt hắn ở đằng trước.

Lúc này vừa nghe tiểu hồ ly nói, không khỏi quay đầu cẩn thận nhìn Cổ Nhược.

Vừa thấy khuôn mặt, nhất thời ngây người.

Cái miệng nhỏ nhắn mở to ra, khóe miệng hình như có nước miếng chảy ra, trong đôi mắt tím tràn ngập sự khiếp sợ.

Bỗng nhiên kêu lên một tiếng vui mừng: "n công!"

Vèo một tiếng lao vào lòng Cổ Nhược.

Cổ Nhược theo bản năng vung tay, Hoa Tích Nguyệt giống như trái cầu lăn ra ngoài, ngã một cái kêu 'ai nha' một tiếng. Nước mắt tràn ngập trừng mắt nhìn Cổ Nhược: "n công, người không nhớ ta?"

500. Chương 500: Chuyện Cũ

Mọi người đầu đầy hắc tuyến. Hồ ly này mới xuyên qua nên đầu óc có vấn đề rồi không? Cổ Nhược khi nào thì quen biết nó?

Thần sắc Cổ Nhược không thay đổi, thản nhiên nói: "Ngươi nhận lầm người."

Hoa Tích Nguyệt lắc lắc đầu: "Sẽ không sai, không thể sai, tướng mạo của ân công một vạn năm nữa ta cũng không thể quên được……"

Nó thân mình nhảy dựng, lại muốn nhảy vào trong lòng Cổ Nhược.

Cổ Nhược hơi nghiêng người, Hoa Tích Nguyệt liền nhảy hụt.

"n công, người còn nhớ tiểu hồ ly bên bờ Tây Hồ không?"

Ách! Long Phù Nguyệt run rẩy cả người.

Những lời này làm cho người ta nhớ tới "Hoàn châu cách cách" có một câu_____Ngươi còn nhớ rõ Hà Vũ bên bờ Đại Minh Hồ không?

Không nghĩ tới phấn hồ ly cũng nói câu giống như vậy.

Cổ Nhược không muốn cùng nó nói những lời vô nghĩa, liền xoay người rời đi.

Hoa Tích Nguyệt giống như trái cầu lông hồng đi phía sau hắn, miệng vẫn lải nhải như trước: "Tin tưởng ta, ta không hề nhận sai, còn nhớ bốn nghìn năm trước, khi đó ta vừa mới tu luyện thành hình người, đối với trần gian tràn ngập sự hiếu kì, bỏ trốn đi đến bên hồ Tây Tử du ngoạn, lại đụng phải một đạo sĩ thú, hắn muốn thu ta, thiếu chút nữa đánh ta hồn phi phách tán, may mắn người đã xuất hiện cứu ta, còn trị giúp thương thế của ta, thu dưỡng ta gần một tháng, đáng tiếc khi đó ta bị tên đạo sĩ thú đánh cho nguyên khí trọng thương, không thể khôi phục hình người, chỉ có thể lấy bộ dáng hồ ly ở chung cùng ngươi……."

Đôi mắt Hoa Tích Nguyệt lóe ra phong thái khác thường, không nói lên lời. Hiển nhiên đang nhớ tới phần kí ức cực kì tốt đẹp, nhưng nó cảm thấy chuyện đó như mới xảy ra.

Nó vẫn cứ đi sau nói liên miên, còn Cổ Nhược vẫn không ngừng đi, thản nhiên nói một câu: "Ta hiện nay mới có hai mươi lăm tuổi, làm sao có thể ở bốn ngàn năm trước cứu ngươi?"

Hoa Tích Nguyệt sửng sốt, tựa hồ giờ mới nhớ nơi mình đến là một thời đại khác. Cùng thời đại của mình hoàn toàn khác nhau.

Vậy tột cùng hắn là ai? Là ân công kiếp trước? Cũng có thể là kiếp sau?

Nó khi xuyên qua có nghe Cung Tịch Dạ nói thời đại này là một trong triều đại Luân Hồi ở Địa Cầu…….

Bốn ngàn năm nó vẫn là nó, còn hắn chỉ là một nhân loại bình thường, sớm không biết đã luân hồi chuyển thế bao nhiêu lần.

Làm sao còn có thể nhớ rõ được một tiểu hồ ly?

501. Chương 501: Hình Dáng Yêu Mị, Thuần Khiết, Nóng Bỏng.....

Nhưng mà nó xác định, Cổ Nhược chính là vị ân công kia chuyển thế, bởi vì tướng mạo hắn không thay đổi, mùi trên người cũng không thay đổi……

Nó mặc dù chỉ cùng hắn sống chung một tháng ngắn ngủi, nhưng cảm giác này nó lại nhớ cả đời, vĩnh viễn cũng không quên được.

Hoa Tích Nguyệt nhớ rõ năm đó mình cùng hắn ở chung hài hòa dị thường, bởi vì lúc đó nó vẫn là một chùm lông nho nhỏ chưa chính thức trở thành phấn hồ ly, hắn thường ôm nó vào lòng cùng nó nói chuyện, vì nó chuẩn bị kĩ lưỡng các món ăn, buổi tối ngủ chia cho nó nửa cái giường, để nó với mình cùng nhau ngủ……..

Dung mạo hắn tuấn tú giống như thiên thần, các bà mối tới cửa cầu thân cơ hồ muốn san bằng cái cửa nhỏ nhà hắn, nhưng kể từ khi Hoa Tích Nguyệt đến, các bà mối một cái bóng cũng không thấy.

Nguyên nhân là do nó, Hoa Tích Nguyệt tinh thông pháp thuật, biến ra vô số đầu trâu mặt ngựa dọa cho những người đó bỏ chạy.

Khi đó hắn biết, nhưng làm ra vẻ không biết, trên mặt luôn thản nhiên, đối với bất kì người nào cũng là nho nhã lễ độ, lại cự người ngoài ngàn dặm. Tự mình đối với nó rất ôn nhu, khiến trái tim nho nhỏ của tiểu hồ ly đập loạn nhịp.

Thương thế của nó sau khi tốt lên, vốn muốn biến thành mỹ nữ khiến cho hắn kinh hỉ, lại sợ làm hắn, kinh ngạc thì có rồi, nhưng hỉ lại không thấy. Cho nên nó sau khi suy nghĩ kĩ, liền muốn một cuộc gặp gỡ lãng mạn hơn. Cho nên nó một ngày đi không từ giã.

Trên chân núi soi bóng dưới dòng nước suối biến thành hình dáng, yêu mị, thuần khiết, nóng bỏng……

Cuối cùng chọn thuần khiết, đại mỹ nữ rung động lòng người.

Nó lại chạy đến chỗ trưởng lão muốn lấy một viên đan dược kéo dài tuổi thọ, định đưa cho hắn để làm lễ vật, như vậy sau khi xong việc, bốn năm ngày đã trôi qua.

Nó vội vàng chạy xuống núi, đi tìm hắn, bên hồ Tây Tử. Nghĩ đến cuộc gặp gỡ bất ngờ, lãng mạn.

Nhưng nó đã đợi gần một ngày, vẫn không thấy bóng dáng của hắn.

Đến khi trời tối, nó nhịn không được nữa, rốt cuộc tìm tới nhà hắn.

Cuối cùng nghe được tin dữ, hắn trượt chân rơi xuống nước mà chết.

Lúc ấy nó thống khổ hận không thể nhảy xuống nước chết đuối theo hắn. (thương nàng hồ ly quá TT) May mắn cha của nó lúc đó phát hiện nó không bình thường, đã làm pháp thuật đưa nó trở về núi. Ước chừng nhốt khoảng một năm, cho đến khi nó không còn ý muốn chết nữa mới thả nó ra.

502. Chương 502: Nàng Muốn Nếm Thử Cảm Giác Làm Người Bay Không ?

Từ đó trở đi, nó nhận ra sinh mệnh của nhân loại thực yếu ớt nhỏ bé, không dám lại dễ dàng đối với lòai người động tình.

Bốn năm ngàn năm qua nó luôn luôn tìm kiếm chuyển thế cuả hắn, nhưng biển người mờ mịt, dù một lần nó cũng không tìm được.

Nó nghĩ đến duyên phận của nó cùng hắn đã muốn kết thúc, không bao giờ gặp lại nữa.

Lại không nghĩ rằng nó xuyên qua một thời không, ở nơi này cư nhiên đụng phải!

Nó di chuyển bốn cái chân nhỏ ngắn liều mạng đi theo bước chân Cổ Nhược , một bước cũng không chịu từ bỏ.

Long Phù Nguyệt, Phượng Thiên Vũ, tiểu hồ ly theo ở phía sau.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nàng không nghĩ tới đại sư huynh đào hoa nhiều như vậy, thậm chí ngay cả hồ ly cũng quyến rũ được . Hơn nữa còn là hồ ly tinh xinh đẹp như vậy .

Trong lòng có một loại cảm giác cực quái dị, cảm giác này tựa như một đứa bé, món đồ chơi mình yêu thích đã bị người khác đọat đi. Cảm giác này khiến nàng rất không thoải mái. Cho dù ở phía sau, cái miệng nhỏ nhắn cũng vểnh lên sinh hờn dỗi.

Cũng không biết xuất phát từ mục đích cùng tâm tư gì, nàng kêu một tiếng: “Đại sư huynh, huynh chờ ta một chút.”

Cổ Nhược ngừng lại bước chân một chút, rốt cục dừng lại.

Long Phù Nguyệt đang muốn kéo cánh tay của sư huynh, nhưng không ngờ tay của Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên bò lên thắt lưng nàng: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, huynh có muốn nếm thử cảm giác người bay lên trời hay không?”

Long Phù Nguyệt còn không kịp phản ứng, thân mình đã bị Phượng Thiên Vũ ôm ‘ bay’ lên.

Phượng Thiên Vũ ôm nàng lên cao xuống thấp, bên tai vù vù vui vẻ, vô số cây cối nhanh chóng rút lui về phía sau, so với ngồi tàu tốc độ còn kích thích hơn.

Nàng tuy rằng cũng biết một ít khinh công, nhưng so với Phượng Thiên Vũ lại kém quá xa. Mắt thấy vô số cây cối đập vào mặt, nàng vừa sợ lại hưng phấn, kìm lòng không đậu ôm chặt cổ Phượng Thiên Vũ, lại luyến tiếc nhắm mắt lại. . . . . .

Cổ Nhược sửng sờ một chút, trong đôi mắt đen như mực hình như có một tia ảm đạm hiện lên, lại giây lát biến mất.

Lúc hắn hơi sửng sờ, một đoàn phấn hồng lông tròn tròn lại bám riết không tha nhào lên, hai tiểu móng vuốt ôm lấy vạt áo của hắn, nó còn chưa kịp lộ ra tươi cười đắc chí vừa lòng, thân mình Cổ Nhược bất động, một vòng bạch quang hiện lên, không hề ngoài ý muốn, nó lại thật mất mặt lăn đi xuống.

May mắn nó sớm phòng bị, bị rơi không quá khó nhìn. Trên mặt đất lăn một vòng, lại nhảy dựng lên.

503. Chương 503: Ngươi Trước Kia Thường Ôm Ta

"n công, ngươi trước kia thường ôm ta." Hoa Tích Nguyệt tròng mắt chớp mấy chớp, khiến cho nó chớp ra vài giọt nước mắt.

"Ta đã nói, ta không phải ân công của ngươi." Đầu Cổ Nhược hơi có chút đau.

"Ngươi là ân công chuyển thế! Ta muốn báo đáp ân cứu mạng của ngươi. . . . . ."

"Không cần! Ta chính là ta, không phải là người chuyển thế."

Trên khuôn mặt tuấn tú của Cổ Nhược không có bất kỳ thay đổi gì. Một vẻ vân đạm phong khinh.

"Ấy —— Hồ tiên đại nhân, ngài nếu quả thật muốn báo ân, thì hãy giúp chủ nhân nhà ta tìm kiếm thận châu đi, ngài ấy đang chờ bảo bối kia cứu mạng. . . . . ." Mộc Tây La cũng nhịn không được nữa, hiếm khi con hồ ly này muốn báo ân, nó lại biết chuyện thận châu có lẽ đó là một cơ hội để cứu sư phụ mình.

Hoa Tích Nguyệt sững sờ một chút: "Thì ra người cần thận châu cứu mạng là ân công. . . . . Được! Ta đáp ứng cùng các ngươi hợp tác."

Đoàn người lại tới Vấn Thiên quán.

Hoa Tích Nguyệt cũng mặt dầy đi theo.

Dọc theo con đường nó luôn muốn nhảy vào lòng Cổ Nhược nhưng đều không có thực hiện được, cho nên có chút buồn bực.

Ôi, nó đường đường một đời hồ ly thượng tiên, lại không có biện pháp đối với một nhân loại, thật đúng là xưa nay chưa từng thấy.

Y thuật của Hoa Tích Nguyệt tương đối inh, nó nói cái gì cũng phải giúp Cổ Nhược bắt mạch.

Nhìn móng vuốt nhỏ màu phấn hồng của nó khoát lên cổ tay lạnh lẽo như sương của Cổ Nhược, quái dị nói không nên lời.

Mọi người đều thấy như thế nào có chút cảm giác buồn cười, toàn bộ nhịn cười, không dám nói lời nào.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Tích Nguyệt tràn đầu vẻ nghiêm trọng, nghiêm chỉnh đến không thể nghiêm chỉnh hơn.

Ước chừng qua gần nửa canh giờ, Hoa Tích Nguyệt mới dời tay, thở dài một hơi: "Thật bá đạo, thật là loại độc quỷ dị!"

Long Phù Nguyệt nhìn nó: "Như thế nào? Nhưng còn có cách cứu chứ?"

Hoa Tích Nguyệt gật gật đầu: "Loại độc này có tính đơn truyền, nói cách khác, thời điểm một người sắp chết mới có thể truyền cho người thứ hai. Nếu như ta phỏng đoán không sai. n công vào lúc mười tám tuổi bị một lần trọng thương, mặc cho Vu sư cứu, Vu sư đó vừa cứu xong cũng đến thời điểm dầu hết đèn tắt, nhân duyên đụng tới ngươi, đem một thân vu lực toàn bộ truyền cho ngươi, cũng đem loại độc này đồng thời truyền qua."

Nàng trầm ngâm một chút, tựa hồ khó có thể mở miệng nói tiếp được.

504. Chương 504: Mất Trí Nhớ

Bởi vì tính chất của loại độc này, bình thường đại vu sư đều sống không quá bốn mươi tuổi, nếu tự mình trước khi chết tìm được người thừa kế nhiệm kỳ tiếp theo, như vậy hắn sẽ chết vô cùng bình thản, sẽ không thống khổ, nếu tìm không thấy người thừa kế tiếp theo, như vậy máu toàn thân hắn sẽ chậm rãi đọng lại, toàn thân đau đến giống như đao xoắn, cuối cùng là khó thoát khỏi cái chết. . . . . ."

Long Phù Nguyệt nghe được không khỏi rùng mình.

Choáng váng, nàng chỉ thấy đại sư huynh một thân công lực giống như người trời, không nghĩ tới thân công lực này có thể bá đạo ác độc đến mức như thế. Nhưng biểu tình của Cổ Nhược, như là toàn bộ đều nói đúng.

Nàng không khỏi có vài phần kính trọng với Hoa Tích Nguyệt, con phấn hồ ly này, đúng là có chút bản lĩnh!

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, lười biếng nói: "Loại độc chất này có phải còn có thể làm cho người ta mất trí nhớ hay không? Ta cùng đại sư huynh ban đầu cảm tình tốt như vậy, hiện tại hắn lại có thể không biết Đại gia. Chết cũng không thừa nhận. . . . . ."

Hoa Tích Nguyệt gật đầu: "Không sai, loại độc này nhập vào cơ thể, liền cùng bản thân mình trước kia nhất đao lưỡng đoạn, nếu ta đoán đúng, trí nhớ của ân công trước năm mười tám tuổi một chút ít cũng không có."

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn đại sư huynh: "Đại sư huynh, thật sự như thế?"

Cổ Nhược thở dài, nhìn Hoa Tích Nguyệt liếc mắt một cái: "Ngươi cũng biết thật không ít."

Một câu này nói ra, chắc chắn đã thừa nhận tính chính xác trong lời nói của Hoa Tích Nguyệt.

Long Phù Nguyệt mừng rỡ trong lòng, con hồ ly này đối bệnh tình đại sư huynh biết rõ ràng như thế, nhất định cũng sẽ biết phương pháp giải quyết chứ?

"Tích Nguyệt, vậy ngươi cũng biết giải loại độc này như thế nào?" Long Phù Nguyệt một đôi mắt to nhìn chăm chú trên người phấn hồ ly.

Hoa Tích Nguyệt thở dài, gật gật đầu: "Giải thì có biện pháp giải, chỉ là biện pháp giải rất phiền toái. Cần máu Thánh nữ cùng thận châu dung hợp mới có thể điều phối ra giải dược. Thận châu liền rất khó tìm, mà máu Thánh nữ thì càng thêm khó tìm, phải là hậu nhân đích thực của Nữ Oa mới có thể. . . . . ."

Long Phù Nguyệt cắn răng nói: "Chỉ cần có cách giải là được! Mặc kệ, ngày mai chúng ta phải đi tìm thận châu, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức tộc nhân Nữ Oa. A, đúng rồi, Tích Nguyệt, vậy ngươi cũng biết tìm thận châu ở đâu không?"

Hoa Tích Nguyệt nói: "Theo ta được biết, Long Quy bình thường sinh hoạt tại nơi ấm áp trong biển sâu. . . . . Bởi vì lúc hóa rồng đặc biệt nguy hiểm, chịu không nổi bất cứ sự quấy rầy gì từ bên ngoài, cho nên nơi nó lột xác, chắc chắn là tiểu đảo hoang tàn vắng vẻ."

505. Chương 505: Ta Phát Hiện Ngươi Trở Nên Thông Minh Hơn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời tối sầm.

Biển ấm áp thì rất nhiều.

Chính là đảo nhỏ ở Nam Hải còn có hơn một ngàn cái, giới hạn không rõ ràng như vậy, các nàng chẳng phải là tìm đến ngày tháng năm nào?

Hơn nữa vài ngàn năm biển dâu biến đổi, thời đại này không biết Nam Hải có còn hay không?

Càng không biết tên gọi là gì?

Không khỏi đưa mắt liếc nhìn Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút: "Xem ra chúng ta cần tới Thiên Khu quốc một lần. Đó là một đảo quốc, nằm giữa biển."

Thần sắc Cổ Nhược khẽ động, thở dài một hơi: "Mấy đời đại Vu Sư trước đều đã đi đến nơi tối tăm nhất Thiên Khu quốc mong tìm thận châu, đều là không công mà lui, những người như chúng tôi đều tự biết là

mò kim đáy bể, mà ta —— ta hiện tại cách hơn mười ngày phải hấp thụ thi khí áp chế độc tính, mà loan hải người ở thưa thớt, đi nơi nào tìm kiếm nhiều thi thể còn mới như vậy?"

Đồng tử của Hoa Tích Nguyệt nhất thời híp mắt lại, nhảy đến trước mặt hắn: "Không sao, ta có thể dùng Hỗn Độn thuật áp chế độc tính của ngươi. Không cho nó phát tác."

Tiểu hồ ly mở to hai mắt: "Lão tỷ, Hỗn Độn thuật có thể giải độc tính đại vu sư?"

Một câu chưa hỏi xong, một cái đuôi to liền quét lại, tát một cái, ở trên ót nó đánh một cái, suýt nữa đem tiểu hồ ly đánh té ngã.

"Ngu ngốc, ta là nói áp chế độc tính của hắn, không phải nói giải, nếu độc này dễ dàng như thế, chúng ta còn tìm thận châu làm cái gì?!"

Tiểu hồ ly hết chỗ nói rồi.

Ô ô ô, nó phát hiện lão tỷ so với trước kia bạo lực hơn nhiều.

Long Phù Nguyệt vội hỏi: "Được rồi, được rồi, chúng ta thương lượng công viêc cụ thể đi đến chìm loan hải chứ."

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút nói: "Hòang đế Thiên Khu quốc, là vị hoàng đế trời sanh tính đa nghi, hơn nữa quốc gia này cũng thần bí nhất, chưa bao giờ cho người ngoài tiến vào, sợ là đến . . . . . ."

Long Phù Nguyệt nhìn hắn nói: "Dân chúng bình thường ông ta không cho vào, nhưng ngươi là Vương gia Thiên Tuyền Quốc, nếu lộ ra thân phận trực tiếp đến bái phỏng, hắn hẳn là sẽ không cự tuyệt? Chúng ta có thể hoá trang thành thị vệ của ngươi, như thế là ổn mà."

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ vẽ ra một chút ý cười, đôi mắt mị hoặc nhíu lại: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta phát hiện ngươi trở nên thông minh hơn."

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, trừng mắt liếc hắn một cái: "Cái gì gọi là trở nên thông minh hơn? Ta vốn là thực thông minh! Hừ, ngươi cho là thiên hạ chỉ có một mình ngươi thông minh hả?"

506. Chương 506: Ta Quyết Không Làm Cẩu Cẩu

Trong mắt của Phượng Thiên Vũ có tia sáng bất chợt lóe lên, thở dài một hơi: "Chủ ý này của ngươi quả nhiên không tệ, nhưng ngươi lại quên mất một điều."

Long Phù Nguyệt một điều lông mi: "Quên cái gì?"

Phượng Thiên Vũ từ từ nói: "Ta nếu dùng thân phận quang minh chính đại đi bái phỏng, hoàng đế Thiên Khu quốc tất nhiên là sẽ cho chúng ta đi vào. Với tính tình của hắn, sẽ tùy ý cho chúng ta ở nước hắn thoải mái đi lại sao? Nhất định sẽ quản thúc nhiều hơn, trạm gác ngầm cũng một rất nhiều, chỉ sợ đến lúc đó chúng ta sẽ nửa bước khó đi. . . . . Còn làm sao có thể mượn thuyền đến các hải đảo khác? Chúng ta chẳng những không thể dùng thân phận quang minh, còn phải dùng hết khả năng mà nghĩ biện pháp giấu diếm thân phận mới đúng."

Long Phù Nguyệt lập tức nản lòng: "Nói cách khác không thể thực hiện được sao. Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ giang hồ cũng không vào được? Bọn họ sao có thể phân rõ là người nước họ hay người nước khác? Chúng ta mặc trang phục của bọn họ là được."

Phượng Thiên Vũ lấy cây quạt gõ nhẹ trên đầu nàng một cái: "Người nước Thiên Khu diện mạo là cổ quái nhất, mũi cao, mắt xanh, cùng người các quốc gia khác rõ ràng không giống nhau."

Cổ Nhược thản nhiên nói: "Về phương diện dung nhan bản thân ta có biện pháp. Có thể dùng huyễn nhan thuật đem dung maọ chúng ta đều biến thành người nước Thiên Khu, sẽ không có người hoài nghi."

Hoa Tích Nguyệt nhảy dựng lên, vẻ mặt sùng bái nhìn Cổ Nhược: "n công, ngươi cư nhiên học xong huyễn nhan thuật, thật rất giỏi, có thể cũng thay đổi dung nhan ta một chút hay không?"

Cổ Nhược liếc mắt nhìn nó một cái, thản nhiên nói: "Có thể, nhưng ta sẽ đem ngươi biến thành một tiểu cẩu. . . . . ."

Tiểu Cẩu?! Hoa Tích Nguyệt nhất thời mặt mày đen thui.

Nó là hồ tiên cao quý, mới không muốn biến thành chó đâu, rất sỉ nhục uy nghiêm của hồ ly thượng tiên là nó rồi!

Nó dùng móng vuốt ôm cái đuôi to của mình, co lại thành một khối tròn buồn bực đi tới góc tường.

Tiểu hồ ly lại nhảy dựng lên: "Không được, không được, chúng ta không muốn biến thành cẩu cẩu đâu! Nếu không thì đem chúng ta biến thành hai con hổ đi, rất nhiều uy phong."

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy một đám quạ bay qua đỉnh đầu.

Ba người bọn họ dẫn hai con cọp lớn đi ở trên đường? Rất —— Rất khó tin, quá khoa trương! Còn không đem người toàn bộ dọa chạy?

Nàng thuận tay gõ một cái trên đầu tiểu hồ ly: "Không được! Đem các ngươi biến thành chó con có vẻ không khiến người ta chú ý. Vì thận châu, trước hết các ngươi chịu oan ức một chút đi."

"Không được, không được, ta quyết không làm chó con!" Tiểu hồ ly đầu lắc như trống bỏi.

507. Chương 507: Huyễn Tinh Không Gian

Nó giống chợt nhớ tới cái gì, nhảy đến trước mặt Hoa Tích Nguyệt, kêu lên: "Lão tỷ, không phải tỷ biết huyễn tinh không gian sao? Trực tiếp đem chúng ta mang đi qua không được sao?"

Hoa Tích Nguyệt liếc mắt trừng nó một cái: "Huyễn tinh không gian rất hao tổn công lực , ta không muốn sử dụng dễ dàng như thế."

Tiểu hồ ly vội hỏi: "Lão tỷ, sử dụng đi, ta giúp tỷ giúp một tay, không sử dụng chiêu này, chúng ta sẽ bị biến thành chó con đó, nếu để cho cha biết, ông ấy sẽ lột da chúng ta , vì danh dự Hồ Tộc , tỷ dùng một lần đi mà."

Hoa Tích Nguyệt bất đắc dĩ: "Được rồi, chỉ một lần này, lần sau không được viện lẽ này nữa."

Nó khép hờ ánh mắt, hai móng vuốt nhỏ ở trước ngực vẽ vài đạo phù chú phiền phức, toàn thân chậm rãi từ tốn bay lên. Hai mắt nửa khép nửa mở, giống như tia chớp.

Trên không trung vòng vo khỏang thời gian một chén trà, mới chậm rãi mới hạ xuống, mở to mắt: "Ta nhìn thấy nơi đó có vô số đảo nhỏ, chúng ta trước hết phải xuyên đến một hòn đảo giống như xà đảo. Nơi đó hình như là không có bóng người."

Long Phù Nguyệt ngạc nhiên mở to hai mắt: "Trời ạ, phấn hồ ly này lại còn có khả năng Thiên lý nhãn, trên không trung vòng vo một vòng đã có thể nhìn đến cảnh vật xa như vậy . . . . . ."

Phượng Thiên Vũ thần sắc vừa động, nói : "Đó là Linh Xà đảo, được, chúng ta đi đến đó trước đi."

Trong cái miệng nhỏ nhắn của Hoa Tích Nguyệt bỗng nhiên hướng về phía trước thổi ra một đạo khói nhẹ hình tròn .

Trung tâm vòng khói trở nên dày đặc hơn, chồng chất. Môi nó mấp máy, hai móng vuốt nhỏ hăng hái vẽ ra vô số kết ấn phiền phức, một ít vòng khói nhẹ mờ ảo cũng theo tay của nó, dần dần trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Tiểu hồ ly ở một bên môi cũng hơi hơi mấp máy, hai móng vuốt nhỏ lập tức như là nâng đỡ đạo khói kia.

Không đến thời gian uống cạn chung trà, vòng khói nhẹ kia đã sinh ra vô số vòng khói trắng giống nhau , một tầng bọc lấy, ôm lấy, vây lấy một tầng, rất nhanh kéo dài về phía chân trời.

" Đường hầm không gian! Vù, thật rất giống đường hầm không gian xuất hiện trong phim nha." Long Phù Nguyệt gần như nhìn xem ngây người.

"Mau vào, mau vào! Thời gian dài ta chịu không nổi." Hoa Tích Nguyệt trong lúc cấp bách kêu một tiếng.

Phượng Thiên Vũ lôi kéo Long Phù Nguyệt, nhảy vào trong vòng khói màu trắng này. Cổ Nhược liếc mắt nhìn hoa Tích Nguyệt, cũng đi vào.

508. Chương 508: Ta Sùng Bái Ngươi Chết Mất

Huyễn tinh không gian này tựa như cây kẹo đường thật lớn, Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn , đôi chân như là dẫm trên bông, hoàn toàn không cần chính mình tự đu, bản thân bị kéo vào bên trong nhanh, mạnh mẽ, trơn tru, bốn phía mây trôi quấn quanh mình, nhanh chóng xẹt qua ở trước mắt. Cảnh trí đẹp không sao tả xiết.

Phượng Thiên Vũ ở ngay bên người của nàng, cầm bàn tay nàng, nhìn thần sắc nàng như ánh mặt trời, hận con đường này không thể vĩnh viễn không có điểm cuối, cứ như vậy mà tiếp tục đi.

Ước chừng qua công phu một nén hương, trước mắt đột nhiên sáng ngời, ánh sáng lục sắc tràn đầy chiếu lên mặt. Đã sắp ra khỏi huyễn tinh không gian rồi!

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn cảnh trí xung quanh, không khỏi lòng tràn đầy vui mừng: "Ha, nơi này đẹp quá!"

Bọn họ hình như là đã rơi trên một sườn núi, cao ngất và rộng rãi, cây xanh um tùm, cách đó không xa còn có một vách núi đen, thẳng đứng vạn trượng, mặt trên trơn trượt, rêu xanh phủ đầy gốc cât, từng mảng từng màng hoa dại làm đẹp trên nền. Cảnh trí đẹp tới cực điểm.

Chỉ nghe phía sau lại có hai tiếng bổ nhào, tiếp theo liền nghe được hai tiếng ' ôi ', Long Phù Nguyệt quay đầu nhìn lại, liền thấy Hoa Tích Nguyệt cùng tiểu hồ ly lăn ra từ huyễn tinh không gian.

Hai hồ ly tựa hồ cũng mệt đến ngất ngư, nằm trên mặt đất, nửa ngày không ngóc đầu lên được.

Trong đôi mắt của Cổ Ngược có tia sáng vụt lóe qua, một tay chắp thủ quyết, trong tay nhất thời tạo ra một tầng sương trắng, sương trắng chậm rãi khuếch tán, che trên người hai hồ ly. . . . . .

Ước chừng qua thời gian uống cạn chung trà, sương trắng tiêu tán, hai hồ ly đồng thời nhảy dựng lên.

Mắt Hoa Tích Nguyệt gần như toát ra vô số ánh sao: "n công, trì dũ thuật của ngài thật mạnh a! Quả thực chính là thần tiên. Ta sùng bái ngài chết mất."

Thân mình Tiểu hồ ly run một cái: "Lão tỷ, tỷ muốn làm ta ghê tởm mà chết à? Lời nói buồn nôn như vậy mà cũng nói ra khỏi miệng được. ''

Hoa Tích Nguyệt vung mạnh chiếc đuôi to : "Hoa Đậu Đậu, câm miệng!"

Tiểu hồ ly rít một tiếng: "Hoa Tích Nguyệt, ta gọi là Hoa Kiều Long! Đừng gọi ta là Hoa Đậu Đậu!"

Hoa Tích Nguyệt thần thái già dặn lắc lắc cái đuôi khắp nơi : "Cái này phải xem biểu hiện của đệ."

Phượng Thiên Vũ ho một tiếng, nhìn thoáng qua bốn phía, hơi hơi nhăn lông mày một chút: "Nơi này chính là Linh Xà đảo? Không đúng, ta nhớ Linh Xà đảo hình như không có núi . . . . . ."

Cổ Nhược đứng chắp tay, đôi mắt chậm rãi quét chung quanh một vòng.

509. Chương 509: Để Cho Ta Với Nang Cùng Nhau Tự Tử Đi

Cổ Nhược đứng chắp tay, đôi mắt chậm rãi quét chung quanh một vòng, thực xác định gật gật đầu: "Không sai, nơi này không phải Linh Xà đảo, bản đồ địa hình Linh Xà đảo ta đã thấy qua. Không có núi. . . . . ."

Hoa Tích Nguyệt ngẩn ngơ, khép hờ hai mắt, giống như đang xem xét.

Một lát sau, nó suy sụp mở mắt, trên khuôn mặt phấn hồng nhỏ nhắn bỗng nhiên ra vẻ sâu sắc một ít, liếc mắt nhìn Cổ Nhược, ha ha nói: "Lầm. . . . . Lầm rồi."

"Sai lầm rồi? Làm sao sai lầm rồi?" Long Phù Nguyệt không hiểu nhìn Hoa Tích Nguyệt.

Cái đầu nhỏ của Hoa Tích Nguyệt cúi thấp xuống: "Mang đi lầm chỗ rồi, nơi này quả thật không phải Linh Xà đảo, ngươi cũng biết, kiểu truyền đi này có chút khác biệt. . . . . Nơi này hình như đối với Linh Xà đảo có chút khoảng cách. . . . . ."

Mọi người một đầu đầu hắc tuyến, tiểu hồ ly cắn răng hỏi: "Có chút khoảng cách là bao nhiêu?"

Hoa Tích Nguyệt đầu cúi thấp hơn: "Có chừng năm sáu trăm dặm đường đi. . . . . ."

Mọi người!!!!

Khác biệt không khỏi cũng quá lớn đó!

Năm sáu trăm dặm đường, đủ bọn họ chạy mấy ngày !

"Vậy bây giờ chúng ta ở nơi nào?" Long Phù Nguyệt cẩn thận hỏi.

Hoa Tích Nguyệt dùng đuôi to che trước khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ta cũng không biết."

Tựa hồ có một đại đội quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Ngay cả Cổ Nhược không tình cảm, không vui, không buồn nhất trong đám mà cũng có không lời nào có thể miêu tả được .

Long Phù Nguyệt nhìn Hoa Tích Nguyệt: "Nếu không, ngươi lại truyền một lần nữa?"

Hoa Tích Nguyệt liếc mắt trừng Long Phù Nguyệt một cái: "Không được, lúc này mà truyền đã hao phí ta một trăm năm công lực, linh lực ta hiện tại đã hao tổn không òn bao nhiêu, không còn khí lực dùng lại . . . . . ."

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Chúng ta xuống núi trước rồi nói sau."

Hắn xem xét chung quanh, đi đến bên vách núi nhìn xuống, phía dưới sương mù mờ mịt, thấy không rõ cảnh trí như thế nào.

Hắn nhìn thoáng qua Cổ Nhược: "Chúng ta ở chỗ này nhảy xuống nhé, phỏng chừng có thể gần hơn không ít."

Long Phù Nguyệt cũng nhìn xuống phía dưới, thấy vách núi đen cực kỳ dựng đứng, gần như xem như thẳng từ trên xuống dưới . Không khỏi lắc lắc đầu: "Nơi này rất dựng đứng, ngay cả một chỗ dừng chân cũng không có, làm không tốt ngã tan xương nát thịt thì nguy to. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, trên khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành lộ ra một chút ảm đạm, sâu kín thở dài: "Phù Nguyệt, nàng đã hoàn toàn quên ta như vậy, ta rất đau lòng, hiện tại để cho ta với nàng cùng nhau tự tử đi!"

510. Chương 510: Ngươi Cũng Ôm Ta Đi Xuống Được Không

Long Phù Nguyệt gần như vẫn chưa kịp phản ứng, thân mình đã bị Phượng Thiên Vũ ôm lấy, tiếp theo rơi thẳng xuống phía dưới, hắn cứ ôm nàng nhảy xuống như thế!

Long Phù Nguyệt thét một tiếng chói tai, sợ tới mức trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bên tai vù vù, tựa hồ ngã xuống một nơi vô cùng vô tận.

Ô ô ô, nàng vẫn chưa muốn chết a.

Té xuống như vậy chỉ sợ là thành hai cái bánh thịt, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, rốt cuộc không thể phân biệt được đó. . . . . .

Trong tiếng thét chói tai, nàng chợt thấy thân mình ngừng lại một chút, Phượng Thiên Vũ tựa hồ ở trên vách điểm một cái, tiếp theo lại rơi xuống phía dưới.

Đoạn đường này gần như là nhanh như điện chớp, Long Phù Nguyệt sợ tới mức ôm cổ Phượng Thiên Vũ thật chặc , ngay cả mắt cũng không dám mở. . . . . .

Hoa Tích Nguyệt nhìn thấy hai người Phượng Thiên Vũ giống như hòa tan vào trong mây mù, nhãn thần xinh đẹp hiện lên một chút hâm mộ, trông mong nhìn Cổ Nhược: "n công, ta so vị Long cô nương kia nhẹ hơn nhiều, ngài cũng ôm ta đi xuống được không? Vách núi đen này thật hiểm trở, ta sợ quá à. . . . . ."

Tiểu hồ ly ngạc nhiên liếc mắt nhìn nó: "Lão tỷ, tỷ bình thường cả ngày ở vách núi đen ẩn lên nấp xuống, khi nào thì biết sợ vậy. . . . . ."

Nó vẫn chưa kịp nói xong, đã bị Hoa Tích Nguyệt quét té ngã: "Hoa Đậu Đậu, đệ không nói lời nào không có người nói đệ câm điếc đâu!"

Tiểu hồ ly cũng nổi giận: "Tỷ lại bảo ta hoa Đậu Đậu, ta không bao giờ lại nhận lão tỷ như tỷ nữa!"

Hai hồ ly tức giận trừng mắt nhìn nhau, giống như mắt gà chọi.

Cổ Nhược thản nhiên nói một câu: "Đi thôi!"

Bóng trắng chợt lóe, hắn cũng nhảy xuống. Tay áo phiêu phiêu, giống như tiên tử giáng trần.

Hắn vừa mới rơi xuống một trượng, đỉnh đầu chợt lóe một phấn ảnh, một vật lông xù đã dừng ở đầu vai hắn, hai móng vuốt nhỏ gắt gao bám lấy quần áo hắn: "n công, ta và ngài cùng nhau đi xuống."

Phía sau, Cổ Nhược đương nhiên sẽ không tiện hất ra, thở dài một hơi, cũng đành phải mặc kệ nó.

Tiểu hồ ly tức giận đến dậm chân: "Tỷ tỷ, thối hồ tính khi thất thường, dám bỏ lại ta, theo xú nam nhân chạy như thế. . . . . ."

Nó nhìn xuống phía dưới một cái, vách núi đen nho nhỏ này đương nhiên sẽ không làm khó được nó, cái đuôi lay động, cũng nhảy xuống. Đuôi to mở ra, tựa như cái dù nhảy, cũng là dị thường vững chắc.

511. Chương 511: Bọn Họ Lại Đi Nơi Nào?

Nó xuống rơi xuống phía dưới khoảng mấy trăm trượng, mắt thấy phía dưới một mảnh phấn hồng, nhìn kỹ, lại là một mảng rừng hoa đào lớn, hoa bay rực rỡ, khắp nơi dưới núi đều là chồi hoa phấn hồng nở rộ, kéo chừng hơn mười dặm, tầng tầng lớp lớp, một lớp phiến hồng, rực rỡ chói mắt, tươi đẹp như son, chói lọi rực rỡ như áng mấy trên sông.

Tiểu hồ ly sững sờ một chút, cái đuôi lắc lư, biến nên nhỏ hơn, điều chỉnh góc độ một chút, rơi xuống đất .

Nó thật muốn đến phía dưới, lập tức có thể tìm được đám người của Long Phù Nguyệt.

Không ngờ nó nhìn xung quanh, lại nhìn không thấy được một bóng người, nghe không được một tiếng người nào cả.

Nó sửng sờ một chút: "Chẳng lẽ bọn họ nhảy xuống đã vội chạy về phía trước rồi?"

Bốn chân mở ra, gấp gáp chạy trong rừng đào .

Rừng đào rực rỡ, giống như rơi một trận mưa hoa, mang theo một chút hương khí ngọt ngào, trên mặt đất phô bày một lớp đỏ ửng mềm mại.

"Lão tỷ! Đại Vũ Mao! Tiểu Nguyệt Nguyệt! Đại vu sư. . . . . ."

Nó rống cổ họng hét lên.

Không có ai trả lời.

Tất cả mọi người đều giống như mất tích.

Trong lòng nó căng thẳng, ở chỗ này một mảnh tĩnh lặng, giọng nó lại xem như không nhỏ. Tin tưởng trong vòng mười dặm mọi người có thể nghe được.

Nhưng nghe không được một câu hồi âm.

Nó không khỏi hoảng hốt. Nó biết vô luận lão tỷ, Vũ Mao bọn họ, nếu không phải xảy ra điều gì ngoài ý muốn, sẽ không bỏ lại mình mà rời khỏi một mình.

Như vậy —— Bọn họ đã đi nơi nào?

Chẳng lẽ là trong quá trình nhảy xuống xảy ra điều gì ngoài ý muốn?

Nhưng khinh công Đại Vũ Mao cùng Cổ Nhược nó đều đã gặp qua, một cái vách núi đen nhỏ như vậy tất sẽ không làm khó bọn họ.

Như vậy bọn họ đã xảy ra chuyện gì thế ?

Nó thử dụng ý nghĩ cùng lão tỷ liên hệ.

Không có động tĩnh gì.

Nó hít một hơi, lại dùng thuật đọc tâm cùng liên hệ Long Phù Nguyệt. Nhưng cũng nửa điểm động tĩnh đều không có.

Lúc này, nó không khỏi hoảng hốt!

Nó cùng Long Phù Nguyệt gia hạn khế ước, ở trong vòng trăm dặm, nó liền có thể dùng thuật đọc tâm cùng nàng liên hệ. Hiện tại liên lạc không được, chẳng lẽ nàng đã ở ngoài trăm dặm rồi?

Làm sao có thể! Cho dù cho nàng chắp thêm một đôi cánh, trong thời gian ngắn cũng sẽ không thể chạy ra xa như vậy !

512. Chương 512: Gặp Phải Quỷ Đánh Tường

Trong rừng đào dường như nổi sương mù, một tầng lại một tầng dày đặc lên.

Tiểu hồ ly dùng cái mũi khẽ ngửi, may quá, là sương mù bình thường , không phải hoa đào chướng trong truyền thuyết .

Sương mù này lại dày vô cùng, chỉ một lát đã bao phủ toàn bộ rừng đào.

Trong sương mù dày đặc,không thể nhìn thấy gì cả.

"Lão tỷ, đại Vũ Mao, Long Phù Nguyệt!" Tiểu hồ ly hét to lên.

Nhưng mà ở trong sương mù dày đặc vô biên vô hạn, quanh quẩn thủy chung chỉ có một thanh âm của nó.

Cổ họng của nó kêu gào gần như muốn rách rồi, nhưng giống như đá ném vào biển rộng như trước, không ai trả lời nó.

Chẳng lẽ —— Gặp phải quỷ đánh tường rồi? ! Nhưng cũng không làm khó được ta!

Tiểu hồ ly đột nhiên nghĩ đến một khả năng như vậy, nó ngồi xuống thật mạnh, một chân trước múa may, vẽ một đạo phù chú, quát một tiếng"PHÁ...!"

Phù chú này của nó bình thường thập phần linh nghiệm, cho dù gặp phải quỷ đánh tường lợi hại cỡ nào đều có thể phá giải.

Cho nên sau khi nó xuất phù chú ra, liền tin tưởng gấp trăm lần chờ đợi ảo cảnh trước mắt biến mất.

Không ngờ nó đợi một lúc lâu, chung quanh vẫn là màn sương mù dày đặc cuồn cuộn như trước, mà những người khác cũng không hề có động tĩnh.

Lúc này, tiểu hồ ly hoàn toàn choáng váng!

Hay là —— Nơi này là kết giới do người nào bố trí ? Ta lầm lẫn rơi vào trong kết giới rồi?

Nó rốt cuộc tu luyện ngàn năm, gặp chuyện gì cũng có thể bình tĩnh. Biết hoảng loạn như vậy, một chút tác dụng cũng không có.

Nó lấy một loại tư thế ngồi kỳ quái, ngồi trên mặt đất, ngửa đầu nhìn trời, hai chân trước ôm ở trước ngực, cố gắng ổn định tâm thần.

Trước mắt cảnh trí bỗng nhiên biến ảo . Sương mù dày đặc dần dần tan đi, chung quanh hết thảy chậm rãi rõ ràng.

Nó nhìn chung quanh, bỗng nhiên ngẩn ngơ.

Chung quanh đã không phải là rừng hoa đào, đình đài lầu các, nước biếc hoa rơi, cảnh trí dường như có chút quen thuộc .

Nó cẩn thận vừa nhìn một cái, bỗng nhiên nhảy dựng lên!

Không phải chứ? ! Nó chỉ nhảy xuống một vách núi, thế nhưng lại nhảy đến quận chúa phủ,Thiên Tuyền quốc? !

Nó sống ở đây đã nhiều năm, đương nhiên là vô cùng quen thuộc.

Nó vội vã chạy nhanh như chớp vào trong phòng,

Bên trong gian phòng, tất cả những bày trí đều không hề thay đổi, nó mở ra một ngăn tủ. Trong tủ chén, có một ít vàng bạc châu báu bao năm qua nó cất giấu, tất cả đều ngoan ngoãn đặt ở đo.

Một thỏi cũng không thừa, một thỏi cũng không thiếu

Nó thở dài nhẹ nhõm một hơi, kìm lòng không đậu lấy châu báu ra cao thấp ngắm nghía, tất cả tâm thần của nó đều đặt ở phía trên này, hoàn toàn không chú ý sau lưng một móng vuốt to lớn đen kịn chậm rãi đưa qua , vượn đến đầu vai của nó. . . . . .

513. Chương 513: Lãng Mạn Đẹp Đẽ

Giờ phút này, Long Phù Nguyệt cũng gặp cùng cảnh tượng giống tiểu hồ ly.

Nàng bị Phượng Thiên Vũ ôm bay xuống , cũng rơi vào bên trong rừng đào, Phượng Thiên Vũ đặt nàng xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đều bị dọa trắng bệch, liều mạng trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: “Ngươi. . . . . Ngươi muốn hù chết ta phải không?”

Phượng Thiên Vũ nhếch miệng, cười một nụ cười khuynh quốc khuynh thành: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta vốn muốn ôm nàng tự tử vì tình, nhưng sau đó nghĩ lại, cứ té xuống như vậy, xương thịt sẽ nát tan, không đẹp chút nào, tuyệt đối sẽ không còn xinh đẹp lãng mạn nữa, cho nên nghĩ kĩ lại vẫn quên đi là tốt nhất."

Long Phù Nguyệt bị hắn đùa gần như có chút dở khóc dở cười, trừng mắt liếc hắn: "Lãng mạn xinh đẹp? Ngươi từ nơi nào học được nhiều từ ngữ hiện đại như vậy?"

Phượng Thiên Vũ búng nhẹ lên chiếc mũi thon của nàng: "Nha đầu ngốc, đây không phải là lời nàng thường nói sao? Ta nghe vài lần, tự nhiên cũng học xong."

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng: "Ta và ngươi mới gặp mặt vài lần mà thôi, cũng không nhớ rõ cùng ngươi đã nói hai từ này. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ u oán nhìn nàng: "Là trí nhớ của nàng quá kém, một người sống sờ sờ như ta nàng cũng quên, huống chi là một hai câu?"

Đôi mắt sâu như đáy biển thăm thẳm của hắn, thoáng lên một tia u oán, làm cho Long Phù Nguyệt kìm lòng không đậu run lên.

Nàng không muốn dây dưa đề tài này nữa, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Khẽ nhíu mày: "Sao đại sư huynh bọn họ vẫn chưa xuống nhỉ?"

Trong tâm của Phượng Thiên Vũ cũng có chút buồn bực, hắn là biết rõ khinh công của Cổ Nhược . Gần như cùng mình tương xứng. Mà chính mình còn ôm một người, hắn cũng là mình không, theo lý nên không chậm hơn so với mình mới đúng.

514. Chương 514: Chẳng Lẽ Hắn Ở Phía Trên Xảy Ra Chuyện Gì?

Hai người lại đứng tại chỗ đợi một lúc lâu sau, phía trên như trước một chút động tĩnh cũng không có.

Long Phù Nguyệt rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, nhân tiện nói: "Chẳng lẽ đại sư huynh, bọn họ nhảy đến nơi khác rồi sao? Chúng ta tìm thử xem đi."

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn, vừa thấy sườn đồi trước mặt , sườn đồi này kéo vài dặm, hai bên đều nhìn không tới đầu.

Hắn trầm ngâm một chút, nhớ tới khi nhảy xuống mượn lực nham thạch, muốn dâng trào bất cứ lúc nào có lẽ bọn họ mượn lực tảng đá khác nhau, nên địa điểm rơi có một ít khác biệt.

Hắn gật gật đầu: "Chúng ta là ở cùng một địa điểm nhảy xuống , địa điểm rơi xuống có lẽ không cách quá xa, chúng ta tìm thử xung quanh đây xem."

Chẳng lẽ hắn ở phía trên đã xảy ra chuyện.

Muốn nắm lấy tay của Long Phù Nguyệt kéo đi, Long Phù Nguyệt cũng bất động thanh sắc né tránh, đi về phía trước.

Phượng Thiên Vũ thở dài, biết trong lòng nàng hiện tại còn có vị trí của Cổ Nhược , nhất thời khó có thể nhận mình. Liền cũng không miễn cưỡng nàng nữa.

Hai người ở sườn đồi gần đó đảo vòng vo một vòng lớn, vẫn như cũ nhìn không thấy bóng dáng Cổ Nhược cùng hai hồ ly kia.

Phượng Thiên Vũ thậm chí dùng thiên lý truyền âm thuật để kêu gọi Cổ Nhược, thiên lý truyền âm thuật này mặc dù không thể truyền âm ngàn dặm, nhưng đây là dùng nội lực phát ra, chung quanh vài chục dặm cũng có thể nghe được.

Nhưng hắn hô lên một lần lại một lần, chung quanh như trước một chút động tĩnh cũng không có.

Chẳng lẽ hắn ở phía trên đã xảy ra chuyện?

Long Phù Nguyệt rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, trông mong nhìn Phượng Thiên Vũ: "Nếu không, ngươi trở lên đi trên đó xem thử đi."

Phượng Thiên Vũ chau mày nói : "Cánh rừng này rất quỷ dị, ta để nàng ở trong này cũng không yên tâm. Xuống thì dễ dàng đi lên rất khó, nếu để cho ta ôm nàng đi lên đã có thể rất khó khăn."

Long Phù Nguyệt nhìn chung quanh, chung quanh hoa nở rực rỡ, cùng với khu rừng đào bình thường không khác biệt gì lắm.

Nàng cười nhẹ một tiếng: "Đây là rừng đào bình thường mà, có cái gì quỷ dị chứ? Cho dù có động vật hung mãnh gì, lấy công phu hiện tại của ta cũng có thể đối phó được mà."

Phượng Thiên Vũ dường như không yên tâm như vậy: "Vậy nàng ở chỗ này ngoan ngoãn chờ, đừng đi bất cứ đâu nhé."

Lại cởi xuống bội kiếm trong thắt lưng: "Cầm đi."

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, biết thanh kiếm này là thần binh lợi khí của hắn, bình thường sẽ không rời khỏi người.

Nàng khoát tay áo: "Quên đi, ta cũng có binh khí vậy. . . . . ."

Từ trong lòng lấy ra một thanh Nga Mi kiếm: "Ta dùng thứ này phòng thân như vậy đủ rồi. Kiếm của ngươi tự ngươi mang theo đi, có lẽ nói không chừng phía trên có tình huống gì cần ngươi đánh nhau. . . . . ."

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ trầm xuống, cứng rắn nhét thanh bảo kiếm vào trong tay Long Phù Nguyệt: "Cho nàng cầm thì cứ cầm đi! Tiếp tục dong dài ta sẽ không đi lên tìm sư huynh nàng đó!"

Một câu thành công làm cho Long Phù Nguyệt ngậm miệng, nhận lấy bội kiếm của hắn.

Phượng Thiên Vũ lại nhìn cảnh trí bốn phía một chút, xác định không có gì nguy hiểm. Thế này mới xoay người, lướt bay lên, nhanh như chim bay, bay vút ở vách núi đen, đảo mắt cũng chỉ còn lại có một cái chấm đen nhỏ.

515. Chương 515: Cho Dù Chết Hay Sống, Tất Cả Mọi Người Ở Một Chỗ

Long Phù Nguyệt ở dưới này nhìn trông , mắt thấy thân ảnh của hắn biến mất trong đám mây mù trên đỉnh đầu.

Nàng không dám đi loạn, sợ bọn họ trở về tìm không thấy mình, ở ngay tại chỗ ôm kiếm của hắn ngồi xuống, kiên nhẫn chờ.

Sống một ngày bằng một năm! Long Phù Nguyệt cuối cùng nếm được cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm.

Nàng quả thực có thể cảm nhận được một phút một giây trôi qua chậm chạp như một năm!

Mỗi một phút tựa hồ cũng dài lâu như vậy, làm cho trái tim nàng bất ổn, lung lay không ngớt.

Nàng đợi ước chừng hơn một canh giờ, nàng trông mong ngửa đầu nhìn, cổ cũng đã mòi nhừ, lại nhìn không thấy một người xuống dưới.

Nàng chờ sốt ruột đến không chịu nổi.

Đại sư huynh rốt cuộc làm sao vậy? Đụng phải cái gì ngoài ý muốn? Vì sao ngay cả Phượng Thiên Vũ cũng không xuống đây? Chẳng lẽ phía trên thực sự đại BOSS gì đó, mà bọn họ cũng không phải là đối thủ. . . . . .

Nàng không dám đi xuống tiếp nữa. Chỉ cảm thấy trái tim giống như bị mèo quào, đập dồn dập loạn nhịp, không ngừng.

Bên nàng tai nghe thấy, thanh âm của từng ngọn gió lướt qua ngọn cây, rốt cuộc nghe không thấy bất cứ động tĩnh gì khác.

Lại đợi hơn một canh giờ, nàng rốt cuộc thiếu kiên nhẫn.

Bọn họ vì sao vẫn chưa xuống tới? !

Cho dù một con hồ ly nhảy xuống đây cũng được!

Ô ô ô, ai tới nói cho nàng biết phía trên rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nàng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi này, hận không thể biến thành chim để bay lên!

Bọn họ nhất định là gặp nguy hiểm gì rồi! Bằng không bọn họ sẽ không bỏ mình mặc kệ !

"Không được, ta phải đi tìm bọn họ! Dù sống hay chết tất cả mọi người đều ở một chỗ, ta mới không muốn sống một mình đơn độc ở chỗ này!"

Nàng rốt cục nhảy dựng lên, bắt đầu chuyển động quanh vách núi đen, muốn tìm một chỏ gì đó có thể leo lên trên được.

Nàng đi từng bước một về phía trước, vô số hoa đào bay tán loạn dừng ở đầu vai , trên người của nàng. Nàng cũng không thèm hất xuống.

Dưới đất là một lớp màu hồng rực rỡ. Một đôi chân giẫm lên đi, mềm mại, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Nàng không dám rời xa vách núi đen, chỉ đi vòng quanh dưới vách núi.

Nhắc tới cũng kỳ, vách núi đen này từ đầu đến giờ thẳng đứng, thẳng từ trên xuống dưới . Một sườn núi hay mỏm đá nhô ra cũng tìm không thấy.

Long Phù Nguyệt cũng không biết đã đi bao lâu, vẫn không tìm được chỗ có thể leo lên .

516. Chương 516: Giữa Chúng Ta Chỉ Có Thể Sống Một!

Lòng nàng nóng như lửa đốt, dưới chân cũng càng chạy càng nhanh. Đến cuối cùng rõ ràng dùng tới khinh công.

Cũng không biết chạy bao lâu, chân của nàng đã chạy chết lặng, nặng nề gần như muốn nâng không nổi .

Nhưng nàng lại không chịu ngừng, vách núi đen này dài như vậy , nàng cũng không tin tìm không thấy một cái dốc nào cả!

Lại đi một hồi, cảnh trí trước mắt bỗng nhiên biến đổi, một mảnh vàng óng ánh, gần như làm hoa mắt người khác.

Nàng ngẩn ngơ, tập trung nhìn vào. Không khỏi mở to hai mắt.

Trước mặt thế nhưng xuất hiện một cánh đồng đầy hoa, vô biên vô hạn, dưới ánh mặt trời lung lay khoe sắc.

Cảnh thật đẹp gần giống như tranh vẽ. Gần như có thể dùng từ kinh tâm động phách để hình dung.

Ta. . . . . Ta không phải lại xuyên đến nhân vật trong bộ phim nào nữa chứ? Phong cảnh này, ... phong cảnh này quả thực chính là loại xa hoa nhất trên những bộ phim điện ảnh.

Nàng nhớ rõ khi đó xem phim, tình tiết câu chuyện không nhớ kỹ, nhân vật không nhớ kỹ, lại chỉ nhớ duy nhất cảnh đẹp bên trong đó. Đã từng nghĩ đến, nếu có cơ hội đến vùng quê này chạy một vòng, vậy cũng sẽ không uổng phí khi sống trên cõi đời này.

Lại không nghĩ rằng, những suy nghĩ viễn vông đó nay lại xuất hiện rõ ràng ở trước mắt.

Hoa nở như biển, gió thổi qua như sóng. Trong gió nhẹ hình như có hương thơm nhè nhẹ của hoa bay vào mũi.

Long Phù Nguyệt sửng sốt một lát, nếu như không phải nàng hiện tại có việc gấp phải làm, gần như sẽ nghỉ chân du ngoạn một phen .

Nàng từ đám hoa cỏ đó đi một vòng, phía trước ẩn ẩn truyền đến tiếng động hô quát đánh nhau.

Nàng sửng sờ một chút, trong lòng vui vẻ, trong suốt nửa ngày nay, đừng nói người ngay cả một con chim nàng cũng không thấy nữa.

Lần này nghe được tiếng động đánh nhau, nàng lại giống như nghe thấy được âm nhạc tuyệt vời nhất .

Nhanh chân chạy vội, vội vàng chạy về hướng có thanh âm.

Chạy qua một ngọn núi

Tầm nhìn phía trước đột nhiên trống trải, đầy trời đầy đất vàng óng ánh ở bên trong, có hai bóng người mặc áo trắng quay cuồng đấu tới lúc gấp rút.

Long Phù Nguyệt vừa nhìn thấy hai người kia, nhất thời sửng sốt!

Xoa xoa ánh mắt, lại xoa xoa ánh mắt! E sợ rằng mình sẽ nhìn lầm. Nhưng hai người kia như cũ vẫn là hai người kia, không có…chút nào thay đổi, nàng nhất định không hề nhìn lầm, cũng không hề hoa mắt.

Hai người kia, đúng là Phượng Thiên Vũ cùng Cổ Nhược!

517. Chương 517: Chỉ Có Thể Sống Một Người! 2

Hai người bọn họ sao có thể đánh nhau? Long Phù Nguyệt trăm mối vẫn không có cách giải.

Cùng lúc đó, một cỗ lửa giận cũng hừng hực bốc cháy lên!

Thì ra hắn chạy đến nơi đây tìm sư huynh đánh nhau!

Lại hại nàng giống một đứa ngốc, ở dưới vách đợi lâu như vậy, gần như muốn sắp điên!

Người kia, luôn miệng nói yêu ta, còn làm ra vẻ thâm tình chân thành, thì ra đều là giả dối!

Hắn không hề nghĩ đến ta ở bên dưới chờ nôn nóng đến mức nào. Suýt nữa trên thế giới này có người chết vì nôn nóng rồi!

Long Phù Nguyệt ngay từ đầu vì lo lắng cho hai người bọn họ sắp chết mất, nhưng bây giờ là lửa giận xông thẳng lên đầu hận không thể đem hai người bọn họ cùng nhau chụp chết!

Nhưng trận đấu này của bọn họ lại khác hẳn với lần trước.

Lần trước tuy bọn họ có đánh nhau, tuy rằng nhìn qua vô cùng hung mãnh, nhưng hai người thủ hạ đều để lại đường sống, sẽ không đánh vào huyệt đạo quan trọng.

Lúc này đây lại giống như là liều mạng!

Ánh sáng trắng lóe ra, binh khí chói mắt, trong tay Cổ Nhược là ngọc tiêu bình thường hắn sử dụng , từng đạo ánh sáng lóe sáng, hướng về các đại yếu huyệt của Phượng Thiên Vũ đánh nhanh-mạnh mẽ.

Mà trong tay Phượng Thiên Vũ lại trống rỗng, bị Cổ Nhược ép từng bước một lui về phía sau. . . . . .

Trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy dựng, thế này mới nhớ tới bảo kiếm của Phượng Thiên Vũ ở trong tay mình, trong tay hắn không có binh khí, đánh nhau đương nhiên sẽ vô cùng thua thiệt.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa! Tại sao lại đánh nhau? !" Long Phù Nguyệt không dám giống như lần trước xông thẳng vào.

Hai người kia lại không thèm quan tâm đến nàng, đánh nhau càng mạnh mẽ hơn.

Xoẹt ! Một đạo bạch quang hiện lên, trên cánh tay của Phượng Thiên Vũ tăng thêm một vết máu. Máu tươi nhất thời nhuộm đỏ nửa cánh tay.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy hết hồn, bất chớt nhớ tới cánh tay phải của Phượng Thiên Vũ còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, hiện tại lại là tay không, đây tuyệt đối là bị vây vào hoàn cảnh xấu.

Trong lòng không khỏi khẩn trương: "Đừng đánh, đừng đánh, đánh như vậy không công bằng! Dừng tay, tất cả dừng tay!"

"Phù Nguyệt, muội hi vọng chúng ta ai thắng? Phù Nguyệt, muội không phải vẫn yêu thích ta sao? Chán ghét tên đăng đồ tử dây dưa này sao? Để cho ta giết hắn rồi, giết hắn rồi hắn sẽ cũng không dây dưa muội nữa."

Sắc mặt Cổ Nhược bình tĩnh như nước như trước, nhưng lời nói ra lại giống như dao găm, đâm nát tim của Long Phù Nguyệt .

518. Chương 518: Giết Hắn Rồi Ngươi Chính Là Của Ta!

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, rốt cuộc nàng thích là ai? Hai người chúng ta, rốt cuộc nàng chọn ai? Cảm tình của ta đối với nàng, chẳng lẽ nàng còn không rõ? Hai người chúng ta lúc này quyết đấu, không phải hắn chết chính là ta vong. . . . . ."

Trên mặt Phượng Thiên Vũ tuy cười cợt nhã , nhưng lời nói ra lại đồng dạng sắc bén cùng mạnh mẽ.

Long Phù Nguyệt lui về phía sau từng bước, mãnh liệt lắc đầu: "Không, không! Các người là sư huynh đệ mà, vì sao nhất định phải liều mạng ngươi chết ta sống? Ta muốn các ngươi đều sống tốt, không ai được phép xảy ra chuyện gì."

"Không có khả năng ! Hai chúng ta, chỉ có thể sống một cái! Phù Nguyệt (Tiểu Nguyệt Nguyệt) ngươi rốt cuộc chọn ai? Chọn ai?"

Trong lúc đánh nhau hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời ngậm miệng, lời nói lại gần như hoàn toàn giống nhau.

"Không, không, ta không muốn chọn! Ta hi vọng các ngươi đều sống tốt, ai cũng không được phép có chuyện, các ngươi dừng tay, các ngươi dừng tay trước đi!" Long Phù Nguyệt gần như bật khóc.

"Ngươi cho là đến giờ phút này, chúng ta còn có thể ngừng tay sao?"

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ, Cổ Nhược đều lộ ra một tia cười lạnh. Lại là đồng loạt nói.

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút tàn nhẫn: "Nàng là thê tử của ta, sao có thể giao vào trong tay người này? Ta muốn giết hắn, giết hắn rồi nàng chính là của ta!"

Một chưởng chém ra, dòng khí điên cuồng chung quanh bắt đầu khởi động, chưởng phong sắc bén giống như một con rồng cực lớn, hướng về Cổ Nhược vỗ xuống!

"Phanh!" Một thanh âm vang lên, kèm theo tiếng động xương cốt vỡ vụn, Cổ Nhược vụt qua bay ra ngoài, trong miệng máu tươi phun trào.

Hình ảnh quay chậm giống như bị dừng lại, ngã sấp xuống ở trong một rừng biển hoa vàng óng ánh .

Long Phù Nguyệt kêu to một tiếng, gần như đờ người ra, liều lĩnh nhào tới, ôm Cổ Nhược kêu to: "Sư huynh, đại sư huynh!"

Mặt Cổ Nhược vàng như giấy, trên môi tràn đầy vết máu, hắn mở to hai con mắt nhìn nàng, cũng không nói một câu.

Trái tim Long Phù Nguyệt đau như cắt, cầm một bàn tay của hắn: "Đại sư huynh, huynh sao rồi?"

Cổ Nhược khép hờ ánh mắt: "Phù Nguyệt, ta sắp chết. . . . . ."

Long Phù Nguyệt khóc lớn lên, ôm hắn thật chặc: "Đại sư huynh, huynh đừng chết! Ta không muốn huynh chết. . . . . ."

Thân mình Cổ Nhược khẽ run lên, trong đôi mắt hiện lên một chút ánh sáng: "Muội không muốn ta chết? Muội thật sự không muốn ta chết?"

519. Chương 519: Nàng Chọn Hắn, Tức Là Muốn Ta Chết. . . .

Long Phù Nguyệt gật đầu như giã tỏi, khóc thở không ra hơi: "Đại sư huynh, người là đại sư huynh của muội, là người gần gũi với muội nhất trên đời, huynh không thể xảy ra chuyện gì, huynh tuyệt đối không được phép xảy ra chuyện gì!"

Đột nhiên thân thể cảm giác được sát khí bao vây, nàng ngẩng đầu lên ngay lập tức, thấy Phượng Thiên Vũ bước đến, chân khí tụ lại trên bàn tay, mỗi bước đi, là mỗi lần đất dưới chân rung động

"Tránh ra, ta muốn giết hắn!" Phượng Thiên Vũ tựa như một ác ma khát máu, đôi mắt mê hoặc thường ngày giờ đây ngập tràn sát khí.

"Không được! Không dược! Phượng Vương gia, ngươi không thể giết huynh ấy, xin ngươi buông tha huynh ấy, van cầu ngươi buông tha cho huynh ấy." Long Phù Nguyệt cố hết sức bảo vệ cho thân thể sư huynh.

"Hai người chúng ta hôm nay nhất định phải chết một! Tha cho hắn chính là ta tự giết chết chính mình, Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng thật sự muốn ta tha cho hắn?" Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ tựa như ẩn chứa vô số cơn sóng nổi dậy, nhưng vẫn yên lặng nhìn nàng, không hề chớp mắt.

Long Phù Nguyệt cảm thấy đầu óc hỗn loạn không chịu được, nàng chỉ biết là nàng không muốn bất cứ ai trong hai người bọn họ bị thương, mà lúc này, Cổ Nhược đang hấp hối, nếu nàng không cứu, hắn thật sự sẽ bị Phượng Thiên Vũ giết!

Nàng lắc đầu hỗn loạn: "Không được, không được giết huynh ấy! Ngươi buông tha huynh ấy, huynh ấy sẽ không giết ngươi. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt trắng bệch như giấy: "Thì ra —— Cuối cùng nàng vẫn lựa chọn hắn. . . . . ."

Câu còn chưa kịp nói xong, Cổ Nhược vốn sắp chết bỗng nhiên nhỏm dậy, tiêu ngọc trong tay hóa thành luồng tia chớp màu tím, đâm thẳng về hướng Phượng Thiên Vũ!

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ trắng bệch, hoàn toàn không có ý định tránh né, chỉ nghe một tiếng "phụt", tiêu ngọc xuyên từ trước ngực ra sau lưng hắn, nhuộm đẫm máu tươi, hắn từ từ ngã về phía sau. . . . . .

Long Phù Nguyệt hoàn toàn trở nên ngây dại, môi run rẩy, không thốt nên lời.

Nàng nghiêng ngả lảo đảo chạy tới, ôm lấy thân thể Phượng Thiên Vũ vừa ngã xuống, trên người Phượng Thiên Vũ chảy máu tươi đầm đề, nhiễm đỏ quần áo của nàng.

Nàng lấy tay cố gắng bịt hai lỗ vết thương lại, máu vẫn không ngừng trào ra, khiến một khỏang đất xung quanh cũng nhiễm đỏ.

“Vô dụng , ta nói rồi, nàng chỉ có thể chọn một. Nàng chọn hắn, tức là muốn ta chết. . . . . .”

520. Chương 520: Ta Không Dây Dưa Cùng Nàng Nữa. . . . . .

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ tái nhợt, đôi môi vốn hồng nhuận giờ trở nêm xám ngắt, đôi mắt trong tựa nước biển cũng mất đi ánh sáng: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, thì ra —— Nàng thật sự không hề yêu ta. . . . . .”

Long Phù Nguyệt cảm giác như lòng bị khóet đi một mảnh, đau đến nỗi không thở được, nàng run rẩy ôm hắn thật chặt, kề mặt lên mặt hắn, lại chỉ có thể cảm giác được lạnh lẽo.

Cứ như đang mơ một giấc mộng đầy máu tươi, mắt nhìn thấy hắn chảy máu không ngừng, mà nàng lại chẳng có biện pháp nào.

“Vũ Mao sư huynh, Vũ Mao sư huynh! Ta không muốn ngươi phải chết. . . . . .” Nàng mỗi một lần kêu gào tên hắn, là mỗi lần cảm giác trái tim bị đâm thủng từng nhát, cả người co rút , đau nói không ra lời. Nước mắt rơi như mưa, đọng lại trên mặt Phượng Thiên Vũ .

Phượng Thiên Vũ không nhìn nàng, chỉ ngửa đầu nhìn trời, cười trống rỗng vô hồn: “Thì ra —— Vẫn là ta tự mình đa tình, Phù Nguyệt, ta sẽ không dây dưa cùng nàng nữa. . . . . .”

Thân thể hắn từ từ trở nên lạnh hơn, ánh mắt cũng chầm chậm khép lại, khóe miệng là một nụ cười thống khổ.

Hắn đã chết!

Sự thật khiến cho nàng cảm thấy thân thể mình trở nên hỏng rồi !

Cái gì cũng nghe không được, cái gì cũng nhìn không thấy , toàn thân tựa như sắp bùng nổ.

Đến tột cùng, nàng đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào!

Môi run run cúi đầu, hôn lên đôi môi đã lạnh dần đi.

Đau lòng như muốn ngã xuống, trời sụp đất nứt cũng chỉ là như thế mà thôi.

“Ta yêu chàng, Vũ Mao sư huynh, thì ra ta vẫn yêu chàng. . . . . .”

Nỗi đau khoan vào tim, xuyên thủng xương cốt như muốn đánh ngã nàng, cuối cùng nàng chính là người bỏ qua hắn. . . . . .

Ánh mắt của nàng như một động sâu đen không thấy đáy, mọi ham muốn sống đều không còn nữa.

Chậm rãi, nàng rút ra bội kiếm Phượng Thiên Vũ đưa. Ánh sáng sắc lạnh của bảo kiếm phản chiếu trên khuôn mặt tái nhợt của nàng.

“Vũ Mao sư huynh, ta đi cùng chàng. . . . . Ta sẽ không để cho chàng cô đơn .”

Đảo ngược chuôi kiếm, đâm mạnh về phia mình. . . . . .

Một tiếng động vang lên, cánh tay bỗng nhiên tê rần, bảo kiếm trong tay bay ra ngoài.

Nàng mờ mịt mà trống rỗng nhướng mắt, nhìn Cổ Nhược một thân áo trắng . Thì thào: “Vì sao? Vì sao nhất định phải chết một người. . . . . .”

Cổ Nhược vươn tay, như muôn ôm nàng: “Phù Nguyệt, đi theo ta đi?”

521. Chương 521: Nắm Tay Bỏ Trốn

Long Phù Nguyệt bước từng bước mạnh thối lui: "Không! Muội không cần. . . . . Muội muốn ở cùng chàng, muội muốn ở cùng chàng. . . . . ."

Ánh mắt nàng mê loạn, điên cuồng, gần như không còn có thể nghĩ thêm điều gì.

Cổ Nhược thở dài, thân mình lóe lên, ôm nàng vào lòng.

Long Phù Nguyệt đang muốn giãy dụa, liền nghe Cổ Nhược ở bên tai nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Muội quá kích động rồi, nghỉ một chút đi."

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy cổ mình hơi lạnh, tiếp theo trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

. . . . . .

Hoa Tích Nguyệt hiện tại vô cùng buồn bực, sau khi nó cùng Cổ Nhược nhảy xuống, đã rơi vào một mảnh rừng hoa đào rực rỡ.

Vừa mới rơi xuống đất, Cổ Nhược liền nhẹ nhàng phất một cái, hất nó rơi xuống đất.

Được rồi, nó thừa nhận trên người ân công rất lạnh, lạnh giống như băng, nhưng nó lại cảm thấy thực thoải mái, thoải mái quả thực không muốn rời đi.

Nó ngồi chồm hổm trên mặt đất, tội nghiệp nhìn hắn, thận trọng lên án: "n công, ngươi làm ta ngã đau."

Cổ Nhược lại không thèm quan tâm đến lời nó, chú ý bốn phía xung quanh, lông mày khẽ nhíu lại.

Hoa Tích Nguyệt cảm thấy mất mặt, nhưng thật tình nó cũng không để ý là bao, nhìn cánh rừng hoa đào, hô ' Ủa ' một tiếng: "Bọn họ đâu?"

"Tìm thử xem." Tiếng nói Cổ Nhược hờ hững, không có bất cứ âm điệu gì. Xoay người đi trước.

Hoa Tích Nguyệt hấp tấp theo phía sau, mê muội nhìn bóng lưng của hắn.

Ánh nắng vàng hờ hững đổ lên một thân áo trắng của hắn, tóc đen tựa sa tanh bay bay trong gió. Phiêu phiêu như người ở chốn thần tiên.

"Haizzz. . . . . ." Hoa Tích Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một hơi.

n công so với trước kia trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều, chẳng qua nàng vẫn thích!

Một người một hồ ly nhanh chóng dạo quanh một vòng ở chân núi đen, vẫn không tìm thấy bóng dáng của Long Phù Nguyệt và Phượng Thiên Vũ.

"Ủa, bọn họ đi đâu rồi ? Đừng nói là —— Hai người nắm tay bỏ trốn đi?" Hoa Tích Nguyệt lẩm bẩm.

Ánh sáng lóe qua đôi mắt Cổ Nhược, thản nhiên nói: "Bọn họ sẽ không làm vậy ."

Hoa Tích Nguyệt nhìn hắn "Làm sao ngươi biết sẽ không? Tâm sự của vị Phượng Vương kia người có mắt ai cũng nhìn ra. Nếu nói hắn muốn bỏ trốn cùng Long cô nương nhất định có người tin tưởng. . . . . ."

Cổ Nhược liếc mắt một cái: "Bọn họ là bằng hữu của ta, ngươi nói bậy bạ về bọn họ, ta sẽ giết ngươi!"

522. Chương 522: Tiểu Gia Hỏa Kia Không Phải Là Rơi Xuống Ngã Hôn Mê Bất Tỉnh Rồi Chứ?

Thanh âm của hắn bình thản mà lạnh như băng, chậm rãi nói từng chữ từng chữ, lại có áp lực uy hiếp khiến người sợ hãi.

Hoa Tích Nguyệt không tránh khỏi rùng mình một cái, đôi mắt tóat ra vẻ u óan: "n công, thì ra ở trong lòng của ngươi, ta ngay cả bằng hữu cũng không bằng. . . . . ."

Cổ Nhược đang ở đi trước, thân mình ngừng lại một chút, nhưng không quay đầu, thản nhiên nói: "Chúng ta chia nhau tìm đi."

Hoa Tích Nguyệt sững sờ một chút: "Ta. . . . . Ta sợ chút nữa ngay cả ngươi cũng tìm không được. . . . . ."

Cổ Nhược nhìn chung quanh, lạnh nhạt nói : "Đừng lo, qua một canh giờ, cho dù chúng ta tìm có ra người hay không, đều gặp lại ở đây."

Phi thân bay đi, ở mỗi gốc cây đào cột một dãy lụa trắng.

"Ừm, được rồi. . . . . ." Hoa Tích Nguyệt đảo tròn mắt, bỗng nhiên như nhớ tới chuyện gì, móng vuốt ngỏ vuốt cái đuôi dài , lấy ra hai đạo phù .

Nó nhảy lên đặt một đạo phù trong lòng bàn tay Cổ Nhược: "n công, ngươi cầm cái này đi."

Cổ Nhược nhướng mày: "Đây là cái gì?"

Hoa Tích Nguyệt cười tủm tỉm : "Truyền m Phù, cầm cái này, chỉ cần cách xa nhau không hơn trăm dặm, có thể nghe được thanh âm của đối phương."

Trong mắt Cổ Nhược hiện lên một chút kinh ngạc, gật đầu: "Được! Tìm ra người thì liên lạc."

Một người một hồ chia nhau hành động, rẽ hai ngã khác nhau đi tìm.

Hoa Tích Nguyệt tìm một hồi, đừng nói là Long Phù Nguyệt cùng Phượng Thiên Vũ, ngay cả bóng dáng đệ đệ bảo bối của nó cũng không thấy.

Tỷ đệ chúng nó đều có cách truyền ý linh thông, nó sử dụng ý thông thuật thử liên lạc với tiểu hồ ly.

Nhưng tin tức phát ra tự như rơi xuống biển. Hoàn toàn không có hồi âm.

Chuyện này khiến nó không khỏi có chút lo lắng, ý thông thuật này là khả năng đặc biệt của tộc Hồ Ly. Chỉ cần có quan hệ máu mủ dù cách đến bao xa cũng vẫn có thể liên lạc với nhau, chỉ cần ở chung một thời không là có thể nhận được. Nhưng bây giờ, nó lại không thể liên lạc được đệ đệ ruột!

"Tiểu gia hỏa kia đi nơi nào rồi?" Trong lòng nó có chút lo lắng. Ngó trước nhìn sau một vài lần: " Tiểu gia hỏa kia không phải là rơi xuống ngã hôn mê bất tỉnh rồi chứ?Như thế nào ngay cả một động tĩnh cũng không có?"

Nó lại nâng đạo phù lên gọi: "n công. . . . . ."

Đạo phù không có động tĩnh gì!

523. Chương 523: Đừng Làm Lọan

Nó ngẩn ngơ, đừng nói ngay cả Cổ Nhược cũng không liên lạc được chứ? !

Nó gắng hết sức gọi với đạo phù: "n công, ân công, ân công. . . . . ." Gọi liên hồi, một tiếng cũng không được đáp lại.

"Ừm? Có chuyện gì?" Đạo phù chợt lóe lên, cuối cùng giọng nói Cổ Nhược cũng vang lên.

"Phù!" Hoa Tích Nguyệt thở phào một cái, nước mắt chực rơi: "Ta gọi là ngươi nhiều như vậy, sao giờ ngươi mới trả lời?" Trong giọng nói có vẻ làm nũng mà ngay bản thân nó cũng không phát hiện ra.

Bên kia ngừng lại một chút, tiếng nói Cổ Nhược lại vang lên qua đạo phù: "Ta không nghe thấy."

Ọach! Không nghe thấy!

Hoa Tích Nguyệt buồn bực, bất quá trong phút chốc lại cao hứng , dù sao Cổ Nhược cũng đáp lại nó.

“n công, ngươi tìm được bọn họ chưa?” Hoa Tích Nguyệt bắt đầu tìm chuyện nói.

“Không có.” Cổ Nhược vẫn trả lời ngắn gọn như cũ.

“Ta cũng không tìm được.” Hoa Tích Nguyệt nói một câu vô nghĩa.

“. . . . . .”

“Đệ đệ của ta không biết có nhảy xuống không, nhưng không liên lạc được với nó.”

“. . . . . .”

“n công, ngươi có phải cũng thích Long cô nương hay không?” Hoa Tích Nguyệt rốt cục hỏi ra vấn đề phức tạp nhất trong lòng.

“. . . . . .” Cổ Nhược không nói gì.

“n công, nếu ngươi quả thật thích nàng, ta sẽ giúp ngươi có được nàng.” Hoa Tích Nguyệt nói nhưng không rõ tâm trạng mình thế nào, giống như chỉ cần hắn cao hứng, chuyện gì nó cũng có thể làm vì hắn.

Lần này Cổ Nhược rốt cục nói chuyện: “Đừng làm loạn!”

Làm loạn? Có ý gì? Chẳng lẽ hắn không thích vị Long cô nương kia?

Tâm tình hồ ly của Hoa Tích Nguyệt bỗng cảm thấy rung động , đôi mắt đẹp cười híp lại thành một đường.

Có lẽ, nó còn có cơ hội .

Báo ân, báo ân, gặp phải nam tử trong lòng có ân với mình, tất nhiên phương pháp tốt nhất là lấy thân báo đáp rồi.

Tuy rằng sinh mệnh của con người so sánh với sinh mệnh nó , ngắn như sao băng xẹt qua.

Nhưng Vân Tử Yên nói rất đúng, chỉ để ý từng có được, không cần thiên trường địa cửu. Những lời nói này thật hay, đúng ngay với tâm tình của nó bây giờ.

Vân Tử Yên người hiện đại xuyên đến yêu giới .

524. Chương 524: Hồ Ly Siêu Cấp Nhiều Chuyện

Vân Tử Yên là người hiện đại xuyên đến yêu giới , nha đầu đó đầu óc cổ quái lanh lẹ, thường thường đem cổ cháy vắt chày ra nước, làm Cung Tịch Dạ vốn vô cùng lãnh khốc cũng tức giận đến hoa tay múa chân, khiến yêu giới luôn lạnh lẽo u tĩnh cũng náo nhiệt không ít.

Nha đầu kia có thật nhiều lời cổ quái, mà Hoa Tích Nguyệt lại là rất hiếu kỳ những thứ lạ lùng, cho nên những lời nàng hay nói ra…, cũng làm cho Hoa Tích Nguyệt học được không ít. Cũng bắt chước lấy ra dùng trong cuộc sống.

“n công, hay là, tình cảm của ngươi đối với Long cô nương giống như tình huynh muội? Đối với nàng ngươi chỉ có tình huynh muội, không có tình nam nữ?” Hoa Tích Nguyệt muốn được chứng thực, dù sao bây giờ nó cũng không đối diện với gương mặt như núi băng của Cổ Nhược, không sợ hắn dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn nó.

“. . . . . .” Cổ Nhược lại không nói.

Bên này hoa Tích Nguyệt vẫn nói cực kỳ cao hứng phấn khởi : “n công, vậy ngươi thích những cô nương như thế nào? Có thích người hoạt bát thông minh không?”

". . . . ." Cổ Nhược tiếp tục im lặng.

Hắn không nghĩ tới con hồ ly này nhiều chuyện như vậy. Thật sự là không biết nên nói cái gì.

"n công, nếu như ngươi không có cô nương nào trong lòng, cho ta theo đuổi ngươi cũng không có gì không tốt đúng không?"

Hoa Tích Nguyệt bỗng nhiên nói ra câu này thật sự quá đột ngột, Cổ Nhược nửa ngày cũng không nói gì.

"Ta biến ra hình người cũng rất xinh đẹp, hơn nữa như thế nào cũng có thể biến ra được, ngươi ở cùng một chỗ với ta, tuyệt đối sẽ không buồn ." Hoa Tích Nguyệt tiếp tục quảng cáo bản thân mình.

Nữ trong Hồ tộc luôn luôn thích trực tiếp , có sao nói vậy, có hai nói hai, không cần suy nghĩ khổ sở.

Cổ Nhược tuấn mỹ giống như thần tiên, thật ra gặp phải rất nhiều cô nương tự nguyện dâng mình. Nhưng đều bị ánh mắt lạnh lẽo như băng của hắn mà rút lui, hơn nữa hắn cũng chưa bao giờ đi cùng nữ tử, chỉ có Long Phù Nguyệt, xem như ngoại lệ trong ngoại lệ.

Phỏng chừng Cổ Nhược là lần đầu gặp phải trường hợp bị một con hồ ly thổ lộ tâm tình, hơn nữa còn là một hồ ly to gan như vậy, hắn nhất thời có chút sửng sốt. Sau một lúc lâu không nói chuyện.

Hoa Tích Nguyệt không ngừng cố gắng, tiếp tục oanh tạc: "n công, một mình ngươi rất cô đơn, chúng ta ở cùng nhau ta cam đoan sẽ khiến ngươi vui vẻ, ta sẽ bắt thật nhiều gà cho ngươi ăn, còn có thể kể ngươi nghe rất nhiều chuyện xưa. . . . . ."

Cổ Nhược …

Nó lấy dỗ hắn tựa như trẻ con? Còn đòi bắt thật nhiều gà cho hắn ăn, cho rằng hắn cũng giống hồ ly tinh. . . . . .

525. Chương 525: Tiến Triển Mới, Là Điềm Tốt

Trời biết, hắn chỉ ăn chay, không ăn mặn .

Bất quá, hắn cũng không muốn làm nó mất hứng, để mặc đó lầm bầm làu bàu ở bên kia.

Con hồ ly này, cũng thật dễ thương .

Khóe miệng hắn vẽ ra một nụ cười.

Hoa Tích Nguyệt vẫn cứ tiếp tục nói một cách cao hứng, nhất thời không chú ý dưới chân, chân vướng phải một rễ cây, ' ôi' một tiếng, té xuống. Cái miệng hồ lỳ nhỏ va phải một mỏm đá nhô lên, trầy một lớp da, đau đến nỗi nó phải le cái lưỡi liếm liên tục, móng vuốt nhỏ liên tục vỗ.

Mà đạo phù kia cũng bị văng ra xa. Văng đến dưới gốc một cây đào.

"Làm sao vậy?" Từ đạo phù truyền ra giọng nói nhẹ nhàng của Cổ Nhược.

Hoa Tích Nguyệt khập khiễng chạy tới, nhặt lên Truyền m Phù: "Ta. . . . . Ta không sao, chỉ là không chú ý, té ngã."

Ha, hắn đã quan tâm đến nó!

Tuy rằng thanh âm kia đạm mạc không có một tia cảm tình , nhưng nghe ở trong tai của oa Tích Nguyệt không thua kém với nhạc trời.

Tiến triển mới, là điềm tốt!

Hoa Tích Nguyệt hầu như vui quá mức, vết thương trên miệng hình như không cảm thấy đau nữa.

Cổ Nhược chân bước lưu lóat nhanh nhẹn như mây bay nước chạy, băng qua rừng đào , đạo phù nhấp nháy lóe sáng trong tay, thỉnh thoảng truyền đến tiếng huyên náo của Hoa Tích Nguyệt .

Con hồ ly không lo tìm cứ nói mãi, cánh rừng đào nào hình như quá đẹp đẽ rồi, nó bỗng nhìn thấy một tảng đá lơn giống một con rùa . . . . . Líu ríu, nói không ngừng.

Hắn thực sự chút hoài nghi nó là hồ ly hay là con vẹt, sao có thể nói nhiều như vậy?

Nếu như bình thường, bên cạnh hắn có nữ tử nói nhiều như vậy, hắn sớm dùng ảo thuật che miệng của nàng.

Hiện tại kia con hồ ly không ở bên cạnh, hắn lại không có cách nào làm nó dừng lại.

Nếu muốn không nghe cũng không phải không có cách, ném đạo phù trong tay đi là được .

Nhưng hắn trầm ngâm một chút, nói chung là luyến tiếc.

Hiện tại hai người Long Phù Nguyệt chẳng biết đi đâu, mà đạo phù là vật duy nhất để hắn liên lạc với Hoa Tích Nguyệt, nghe nó líu ríu , tốt xấu biết nó còn là bình an . . . . . .

Hắn nhíu nhíu mày, môi mỏng mỉm cười mà ngay bản thân hắn cũng không hay.

526. Chương 526: Khiến Trái Tim Hồ Ly Của Nó Đập Như Hươu Chạy

"Wow, thật là một cái hồ lớn! Không nghĩ tới trong rừng đào lại có hồ! Ủa, ân công, không ngờ chúng ta đi tới đi lui mà lại gặp mặt . . . . . ." Đạo phù truyền ra tiếng thán phục của Hoa Tích Nguyệt.

Cổ Nhược hơi sửng sờ một chút, ngẩng đầu. Ở đây có hồ sao?

Trước mắt vẫn là rừng đào bạt ngàn như cũ , hắn nhìn đến cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng Hoa Tích Nguyệt.

Hay là —— Nó gặp phải ma quỷ gì rồi? !

"Hoa Tích Nguyệt! Hoa Tích Nguyệt! Ngươi ở đâu? Đó không phải là ta!" Hắn gọi vào trong đạo phù. .

Đạo phù không có động tĩnh gì, im lìm nằm ở lòng bàn tay hắn.

Chẳng lẽ —— Nó gặp chuyện gì ngòai ý muốn rồi?

Cổ Nhược mất hết kiên nhẫn, bay ngược trở lại hướng khi nãy chia tay Hoa Tích nguyệt

Khinh công của hắn cũng được coi như thiên hạ vô song, lần này dùng toàn lực bay đi, tốc độ không thua gì gío lốc.

Sóng gợn lăn tăn, nước xanh biêng biếc trong vắt như gương, bên bờ là từng cây liễu rũ xuống, cành liễu mảnh mai như tóc người tình, nhẹ bay trong gió, phản chiếu xuống mặt hồ, phía xa xa đằng kia là một cây cầu nhỏ, nhìn có vài phần giống Đọan Kiều ở Tây Hồ.

Nếu sau lưng không phải là rừng đào, Hoa Tích Nguyệt chắc chắn nghĩ rằng là do bản thân nhớ đến Tây Hồ.

Cổ Nhược từ phía kia chậm rãi bước đến .

Gió nhẹ thổi mái tóc dài của hắn bay tán lọan, tay áo phiêu phiêu, bước chân nhẹ nhàng, nổi sóng phong ba.

Dung mạo tuyệt đẹp không che dấu hết vẻ cao ngạo, đôi môi so với người bình thường thiếu đi chút sắc hồng hào, ánh mắt nhàn nhạt mang theo cảm giác lạnh như băng, tựa tiên nhân vừa giáng thế, khiến nó kìm lòng không đậu nuốt nước miếng.

Ai, ân công hắn —— Hắn càng ngày càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Khiến trái tim hồ ly của nó đập nhanh như hươu chạy.

Nó bỗng luống cuống, há miệng thở, sợ bản thân quên đi mà không hít thở. Ánh mắt, lại thủy chung không thể rời đi bầu trời trong xanh như ngọc, thân ảnh không nhiễm chút bụi trần kia.

Cổ Nhược cứ như vậy, như nước chảy mây trôi đi đến trước mặt của nó.

Vươn tay vuốt đầu nó: "Tích Nguyệt, ngươi khẩn trương cái gì? Tìm được hai người bọn họ sao?"

Hoa Tích Nguyệt bị hắn chạm vào nên ngây người ra, cả người như hóa đá.

Hắn lần đầu tiên chủ động chạm vào nó! Thật là nhớ cái cảm giác hắn vuốt ve lông nó

527. Chương 527: Lão Nương Cũng Là Tổ Sư Thích Chơi Cảnh Ảo

"n. . . . . n công, sao ngươi lại ở đây? Ta nhớ chúng ta đi hai hướng. . . . . ." Hoa Tích Nguyệt lần đầu tiên có chút cà lăm. Lông màu hồng trên mặt càng lúc càng đậm.

Trong đôi mắt bình thản của Cổ Nhược hiện vẻ dịu dàng: "Ta lo lắng cho ngươi, cho nên tới đây xem ngươi."

"A?" Hoa Tích Nguyệt há to miệng, nửa ngày không thể nói.

Nó —— Nó không nghe lầm chứ? ! n công lại quan tâm nó!

Ô ô ô, từ sau khi nó xuyên qua đến giờ, chưa từng thấy Cổ Nhược dịu dàng như vậy bao giờ.

Nó chớp chớp đôi mắt , nhẹ nhàng như nước, trong như thủy tinh màu tím.

"Tích Nguyệt, ngươi choáng váng sao?" Cổ Nhược buồn cười nhìn nó, lấy ngón trỏ gõ trên đầu nó.

Hoa Tích Nguyệt chỉ cảm thấy một trận tê dại từ hành động hắn khuếch tán trong thân thể, nhanh chóng truyền khắp tứ chi bách. May mắn hồ ly đỏ mặt người ta nhìn không thấy, bằng không nhất định mắc cỡ chết đi được.

Nó ngước mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "n công, ngươi có thể ôm ta một cái không?"

Cổ Nhược thở dài, xoay người bế nó lên. Đi thẳng về phía trước.

Hoa Tích Nguyệt xoay người trong ngực của hắn, trong lòng giống như được ăn vô số mật đường, ngọt ngào nói không nên lời .

Vù, thế này giống như thời điểm nó cùng hắn lần đầu quen biết, hoàng hôn mỗi ngày, hắn đều đã ôm nó đi tản bộ bên Tây Hồ. Ánh mặt trời chiều đổ bóng lên một người một hồ ly. Khung cảnh ấm áp lúc đó cho đến tận bây giờ nó vẫn không quên.

Nó híp ánh mắt, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Ai, hồi ức ấm áp như vậy, nó thật không nỡ rời đi. . . . . .

Cổ Nhược ôm nó, trong mắt hiện lên một tia sáng, tay vỗ nhẹ vào con hồ ly trong lòng, bàn tay vốn trắng nõn biến thành màu xám , chậm rãi vươn tới cổ Hoa Tích Nguyệt. . . . . .

Hoa Tích Nguyệt bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt màu tím nhíu lại như một mảnh trăng khuyết: "Tiểu tử đáng chết, dám giả mạo ân công nhà ta? !"

‘ Cổ Nhược ’ đột ngột sửng sốt, trong một giây phút, một tia màu tím chạy qua mắt, Đôi mắt của ‘ Cổ Nhược ’ đột nhiên co rút lại, trong ánh mắt hiện lên một chút kinh ngạc, thân mình run bần bật, té trên mặt đất.

Mà Hoa Tích Nguyệt nhảy ra khỏi lòng hắn, đôi mắt màu tím tràn đầy đắc ý: "Tiểu tử thối, lão nương là tổ sư thích chơi cảnh ảo, dám dùng mấy trò này lừa ta, ngươi vẫn chưa đủ công phu!"

528. Chương 528: Ma Tâm Đào Nguyên

'Cổ Nhược' nằm trên mặt đất, thân mình chậm rãi co lại , biến trở lại thành một thứ gì đó, lại chợt lóe lên, biến mất không thấy.

Hoa Tích Nguyệt hươ liên tục hai cái chân nhỏ trên không, liên tiếp kết ấn trước ngực, cái miệng nhỏ tuôn ra nhưng âm thanh phù chú kỳ quái. Rồi hai chân bỗng hợp lại trước mặt, một tia sáng màu tím đánh ra.

Ánh sáng màu tím này giống như tia chớp, đáng vào không gian xung quang, không khí chung quanh nháy mắt vặn vẹo , ánh sáng tím tựa như chạm phải một màn chắn vô hình, chậm rãi dừng lại một lát, hai bên trái phải đột nhiên được mở ra.

Hoa Tích Nguyệt lại cúi đầu niệm gì đó, tia sáng màu tím tự tản ra thành những mảnh sáng nhỏ.

Hoa Tích Nguyệt hét lớn một tiếng: "PHÁ...!"

Cảnh trí dưới ánh sáng tím từ từ tản ra như băng tuyết đang tan chảy, rừng đào, hồ lớn, cầu nhỏ hết thảy biến mất không thấy.

Dưới chân là đá nhọn lởm chởm, cỏ dại khô queo, còn có một đầm lầy, trong ao đầm là bọt khí nổi lên

Một con rùa lớn màu đỏ nửa chìm nửa nổi trong hồ. Con rùa kia lớn cỡ một gian phòng nhỏ, mà ở trên mai của nó, là Long Phù Nguyệt, tiểu hồ ly, Phượng Thiên Vũ sắc mặt đều có chút tái nhợt, nửa nằm ở phía trên, trên người quấn vài gốc bèo, không rõ là là chết hay sống.

Mà Cổ Nhược cũng đứng trên mai rùa, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Bất quá, phản ứng của hắn cực nhanh, tay lóe hàn quang, đem dây quấn trên người Long Phù Nguyệt, Phượng Thiên Vũ, tiểu hồ ly cắt đứt, dây kia như có linh tính, bị Cổ Nhược cắt đi, lại có chút chút run rẩy, chỗ đứt gãy rỉ máu đỏ tươi.

Cổ Nhược ôm lấy ba người bọn họ, nhanh chóng nhảy lên bờ.

Con rùa lớn kia mắt biểu lộ vẻ không thể tin nổi, nhìn chăm chú Hoa Tích Nguyệt: "Làm sao có thể? Làm sao ngươi có thể phá giải ma tâm đào nguyên của ta? Mấy ngàn năm rồi, cho dù là tiên, ma, thần, quỷ, con người, cũng không thể thức tỉnh khỏi tâm ma đào nguyên . Càng đừng nói phá giải, ngươi làm như thế nào? Chẳng lẽ —— Ngươi không có ma tâm?"

Đôi mắt màu tím của Hoa Tích Nguyệt lưu chuyển sóng đào, cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra khinh thường: "Tâm ma đào nguyên này của ngươi đúng thật lợi hại, có thể làm cho người khác chìm sâu vào chính ý tưởng tận đáy lòng họ, thậm chí là cảm giác chính mình không biết được, rõ ràng như ngươi nói, người bình thường là rất dễ dàng bị thuật pháp này vây khốn. . . . . ."

529. Chương 529: Lần Đầu Tiên Nếm Mùi Vị Thất Bại

Con rùa lớn kia híp mắt: "Không sai, chỉ cần có linh tính này nọ đều đã có ma tâm, cho nên bọn họ đều rất dễ dàng mắc câu. . . . . Nhưng ngươi làm sao thóat ra được ?"

Hoa Tích Nguyệt liếc mắt nhìn Cổ Nhược một cái, Cổ Nhược đang bận rộn vì Long Phù Nguyệt, tạm thời không đếm xỉa tới phía con rùa lớn bên này.

Hoa Tích Nguyệt thản nhiên nói: "Ngươi quả thật rất biết nắm bắt ma tâm của người khác, mà tâm ma của ta ngươi cũng đã bắt được, nhưng ngươi có hơi. . . . . ."

"Là điểm nào?" Con rùa lớn hình như là lần đầu tiên nếm mùi vị thất bại, trong lòng là tò mò vô hạn.

Hoa Tích Nguyệt u oán nhìn Cổ Nhược, thở dài: "Cổ Nhược ân công mặc dù cũng không chán ghét ta, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không chủ động ôm ta, dỗ ta. . . . . Chuyện này, ta tất nhiên là tự rõ ràng"

Tuy nó nói ra với giọng điệu trêu chọc, nhưng trong giọng nói cũng cất dấu một tia mất mát cùng ảm đạm.

Ngừng lại một chút, nói tiếp: "Trong ảo cảnh ngươi tạo ra Cổ Ngược ân công, cư nhiên nói với ta nói dịu dàng như mưa bụi , còn ôm ta dịu dàng đến thế. . . . . Tuy rằng đây là cảnh tượng ta nằm mơ cũng muốn thật, có lẽ một ngày nào đó sẽ thành hiện thực, nhưng không phải hiện tại có thể xuất hiện . . . . . ."

Nó nghiêng mắt liếc nhìn Cổ Nhược một cái, ô ô ô, nó biểu lộ tình yêu rõ ràng như vậy, người kia vẫn xem như không có việc gì, ai, xem ra đường tình này nó chẳng thể ung dung bước đi rồi .

Nó lại lấy Truyền m Phù ra, lắc lắc trước mặt con rùa: "Nhìn thấy không? Đây chính là bảo bối độc nhất vô nhị của Hồ Tộc. Ta vốn đã nghi ngờ cảnh tượng kia, tất nhiên muốn thí nghiệm thử xem. Liền nói vào Truyền m Phù mấy câu, ân công lại không phản ứng chút nào. . . . . Cho nên ta liền đoán tất cả đều do ảo cảnh mà ra. . . . . ."

Con rùa lớn thở dài một hơi.

"Quả nhiên là nữ tử Hồ Tộc xinh đẹp nhất, thông minh nhất, rất có suy nghĩ. Nhưng sao ngươi biết là ta?"

Hoa Tích Nguyệt cười nhẹ một tiếng: "Rất đơn giản, nếu ta xuất thân nghiên cứu ảo thuật, đương nhiên cũng có chạm qua một vài loại. Ở trong ảo cảnh gặp phải thứ ta muốn chứng kiến nhất, chứng minh ảo thuật này đúng là ma tâm đào nguyên. Mà trong thiên hạ này kẻ có thể sử dụng thuật pháp này xuất thần nhập hoá, cũng chỉ có Thận quy . . . . . ."

"Ngươi quả nhiên có chút khả năng. . . . . ." Con rùa lớn thở dài một hơi: "Nhưng ngươi chưa chắc là đối thủ của ta !

530. Chương 531: Hô Hấp Nhân Tạo

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Cổ Nhược, thân mình run lên, ôm chặt Phượng Thiên Vũ vào trong ngực, giống như gà mẹ che chở gà con, nước mắt ràn rụa: "Đại sư huynh, huynh không thể giết hắn, hắn thật vất vả mới giữ được mạng sống, ta muốn cứu sống hắn! Huynh muốn giết hắn thì hãy giết ta trước đi!"

Cổ Nhược một đầu đầy hắc tuyến. Nha đầu kia đang nói bậy bạ cái gì đó? Hắn rõ ràng là đã cứu Phượng Thiên Vũ? Sao lại có thể giết được?

Hắn từng bước tiến lên: "Phù Nguyệt, ta……"

Hắn vẫn chưa nói xong câu, Long Phù Nguyệt liền ôm Phượng Thiên Vũ chặt hơn, cơ hồ muốn biến hắn thành một bộ phận trên cơ thể mình: "Huynh……không cho huynh đả thương hắn!"

Phượng Thiên Vũ ở trong ngực nàng đau muốn chết, nhưng trong lòng lại vô cùng sung sướng: "Xem ra đại Ô Quy kia quả thật không tồi nha, bằng không hắn cũng không biết nha đầu này lại để ý hắn như vậy……."

Hắn thật sự muốn cười to, nhưng tham luyến cái ôm này, nên nhất thời không đứng dậy, cứ tiếp tục giả vờ sắp chết, khóe miệng nhếch lên lộ ý cười. Nhịn cười thật vất vả, toàn thân hắn cứ run lên.

Long Phù Nguyệt không nhìn thấy sắc mặt của hắn, chợt thấy thân mình hắn run lên, cho là hắn mất máu nhiều nên lạnh, càng ôm chặt hắn, vội vàng nhìn xung quanh, nhưng lại không tìm được vật gì chống lạnh.

Ngẩng đầu lên thấy Cổ Nhược đang khoác áo bào trắng, hai mắt sáng lên, vươn một bàn tay, tội nghiệp nhìn Cổ Nhược: "Đại sư huynh, ượn áo bào một chút."

Cổ Nhược liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, người này, trong lòng nhất định đang rất vui mừng? Hừ, không nghĩ tới hắn còn có một bộ mặt ngây thơ như thế……Cổ Nhược cũng không muốn vạch trần hắn, muốn nhìn một chút xem hắn có thể giả bộ bất tỉnh trong bao lâu.

Đem áo bào trắng trên người cởi ra, đưa cho Long Phù Nguyệt, thản nhiên nói: "Ngươi từ từ cứu hắn, ta đi cứu Hoa Đậu Đậu."

Long Phù Nguyệt dường như không nghe thấy hắn nói cái gì.

Chỉ vội vàng đem áo choàng kia phủ lên người Phượng Thiên Vũ, đem hắn bao lại giống như cái bánh chưng.

Nàng lại thử xem hắn còn hơi thở không,vừa rồi bị nàng ôm chặt, Phượng Thiên Vũ ngay cả hô hấp cũng không còn.

Long Phù Nguyệt sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra: "Ta nhất định cứu sống ngươi, nhất định!"

Cúi đầu xuống, làm hô hấp nhân tạo cho hắn.

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới mình hô hấp nhân tạo lại mạnh như thế, mới có hai cái, Phượng Thiên Vũ đã chầm chậm mở mắt.

531. Chương 532: Mình Bị Cổ Nhược Giết...

"Phù Nguyệt, khụ khụ khụ……." Bộ dạng hắn như là bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở, ho khan không ngừng. Lần này ho cũng là ho thực, hắn nín cười thật sự là quá vất vả, mượn ho khan để che giấu ý cười , chủ ý quả thật không tồi.

"Vũ Mao sư huynh, ngươi thấy thế nào? Sẽ không……Sẽ không chết chứ?"

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ sáng ngời: "Nàng……Nàng đã gọi ta là Vũ Mao sư huynh rồi, như vậy ta, ta chết cũng không hối tiếc……."

"Vũ Mao sư huynh, ngươi đừng chết, ngươi không được chết, ngươi chết rồi ta phải làm sao bây giờ? Hu hu hu." Long Phù Nguyệt nước mắt tràn ra, rơi trên mặt Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ thần sắc ảm đạm: "Phù Nguyệt, ngươi đã quên mất ta, ta chết cũng tốt, sẽ không cùng ngươi dây dưa nữa……"

"Không, không, ta thích cùng ngươi dây dưa, chỉ cần ngươi có thể sống, ngươi muốn ta làm gì cũng được……" Long Phù Nguyệt không nhận thức được cứ nói bừa.

Hai mắt sáng Phượng Thiên Vũ lên, ho vài cái: "Nàng, nàng nói thật chứ?"

"Thật, thật, ta nói thật mà! Chỉ cần ngươi có thể sống, thì thế nào cũng được." Long Phù Nguyệt rất sợ mất hắn, nên vội vàng khẳng định.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ mong ngóng nhìn nàng: "Vậy……Gả cho ta được không?"

"Được!" Long Phù Nguyệt không chút nghĩ ngợi liền gật đầu: "Chỉ cần ngươi tốt lên, ta lập tức sẽ gả cho ngươi!"

Phượng Thiên Vũ mừng rỡ, nhảy dựng lên, lắc cái đầu, đem Long Phù Nguyệt kéo vào trong lòng, cười híp mắt nói: "Phù Nguyệt, ta đã tốt rồi, gả cho ta đi!"

(nhok: anh ngốc nhỉ đáng lẽ phải giả vờ từ từ hồi phục cho thật giống chứ,để lộ thế này chắc chắc là ko xong với chị đâu,nhưng yên tâm đi em đã chuẩn bị bông băng, thuốc đỏ rùi ^^)

Long Phù Nguyệt kinh hãi đứng ở nơi đó, miệng há to, không nói được một chữ nào.

Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng hôn lên môi nàng: "Tiểu nha đầu, vừa rồi nàng đã hứa với ta, không cho phép đổi ý."

Long Phù Nguyệt đầu ong ong, nhất thời rối loạn không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nàng lui về phía sau từng bước một, nhìn kĩ sắc mặt Phượng Thiên Vũ, mặt hắn tuy rằng tái nhợt, nhưng không phải là không rực sáng: "Ngươi……..Ngươi không phải là bị đại sư huynh dùng cây sáo đâm chết rồi sao? Làm sao có thể……Làm sao có thể một chút bị thương cũng không có?"

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ tối sầm, thì ra ở bên trong ảo mộng của nàng, mình là bị Cổ Nhược giết……

Hắn thở dài một hơi, vuốt vuốt mái tóc Long Phù Nguyệt: "Phù Nguyệt, điều nàng vừa nhìn thấy chỉ là giấc mộng mà thôi. Không phải là sự thật."

532. Chương 533: Sao Hắn Lại Cảm Giác Giống Như Là Chọc Phải Tổ Ong Vò Vẽ Vậy.

"Mộng? Ta đang bình thường, sao có thể nằm mơ?"

Phượng Thiên Vũ nhìn sang trận đấu đang diễn ra quyết liệt ở bên kia giữa Hoa Tích Nguyệt cùng đại Ô Quy, thản nhiên nói: "Chính là tên rùa khốn kiếp kia giở trò quỷ, nó làm một loại ảo thuật, khiến cho toàn bộ chúng ta rơi vào bên trong tâm ma của mình. Nó sẽ hấp thu nguyên khí, tinh khí của chúng ta, để tu hành……."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Ngươi nói rừng đào, tất cả đều là giả?"

Phượng Thiên Vũ gật gật đầu: "Ngươi quay lại nhìn xem, ảo ảnh này đã sớm không còn tồn tại……."

Long Phù Nguyệt nhìn bốn phía, rừng đào kia, hoa cải dầu quả nhiên là không thấy nữa, thay vào đó là đồng cỏ khô héo cùng các đầm lầy lớn tầm thường.

Nàng nhìn lại Hoa Tích Nguyệt và tiểu hồ ly vừa mới thức tỉnh.

Nàng lúc này mới chợt hiểu được, thì ra tất cả đều là mộng!

Nàng thở phào một hơi, buông lỏng tâm trạng, nhưng đồng thời một cỗ lửa giận dâng lên.

Nàng liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, nhướng mày, rất ôn nhu nói: "Thì ra tất cả đều là mộng, vậy tại sao ngươi lại có bộ dạng như sắp chết vậy? Chẳng lẽ là giả bộ dọa ta sợ?"

Cũng không biết tại sao khi nàng hỏi, Phượng Thiên Vũ lại có cảm giác vẻ mặt ôn nhu này dày đặc hàn khí. Hắn từng bước một lui về phía sau, cười nhẹ một tiếng: "Thực ra, cũng không hẳn hoàn toàn là như vậy, ta quả thực cũng bị thương."

"Vậy_____Thương thế của ngươi đỡ hơn chút nào chưa? Có cần ta trị liệu ột chút hay không?" Long Phù Nguyệt vẻ mặt như thánh mẫu cười ngọt ngào.

Phượng Thiên Vũ cảm thấy tóc gáy trên người toàn bộ dựng hết lên, hắn lui về phía sau nửa bước, cười toe toét: "Tốt hơn nhiều rồi, tốt hơn nhiều rồi."

"Thấy ta sốt ruột, trong lòng ngươi có phải rất cao hứng không?" Long Phù Nguyệt lại tiến đến gần từng bước.

"Phù Nguyệt, thấy nàng vì ta mà lo lắng, ta thực rất cảm động, thì ra trong lòng nàng thực sự có ta……Thật sự đối với ta tốt như vậy."

Long Phù Nguyệt thản nhiên cười: "Ta vẫn luôn đối với ngươi rất tốt, chẳng lẽ ngươi vẫn không biết?"

"Cái kia_____Phù Nguyệt, nàng đừng cười như vậy được không?" Phượng Thiên Vũ lần đầu tiên bị người khác ép lui về phía sau từng bước. Bỗng nhiên hắn có chút hối hận khi làm trò vừa rồi. Sao hắn lại có cảm giác giống như là chọc phải tổ ong vò vẽ vậy.

Long Phù Nguyệt nói: "Tại ta nhớ ngươi…….Nhớ ngươi muốn chết."

533. Chương 534: Nương Tử, Tạm Tha Vi Phu Đi.

Bỗng nhiên nhảy dựng lên, đem tay bóp chặt cổ Phượng Thiên Vũ: "Vũ Mao xấu xa, Vũ Mao chó chết, tên Vũ Mao bị thịt……Ngươi chán sống sao, dám lừa Lão Tử, hôm nay Lão Tử sẽ đánh ngươi không còn đường về nữa."

Nàng giương nanh múa vuốt xông đến, Phượng Thiên Vũ còn mải ngây người, nên bị nàng nhào lên người.

Hắn vừa rồi bị hút không ít nguyên khí, thân mình còn chưa hồi phục, bị nàng chụp một cái, liền ngã bịch xuống đất.

Long Phù Nguyệt ngồi trên người hắn, nắm tay nhỏ giống như dùi trống, ở trên ngực hắn điên cuồng đánh.

Phượng Thiên Vũ nhớ tới vừa rồi mình quả thật có chút quá đáng, nói ra Long Phù Nguyệt mặc dù là đang đánh hắn, nhưng không dùng tới nội lực, đánh trên người hắn so với gãi ngứa cũng không mạnh hơn bao nhiêu, liền mặc cho nàng xả giận.

Long Phù Nguyệt đương nhiên luyến tiếc đã không dùng nội lực đánh hắn, nhưng nhìn hắn bày ra bộ dạng không sao cả liền tức quá, bỗng nhiên cầm cánh tay hắn lên, cắn lấy một ngụm trên đấy.

Phượng Thiên Vũ đau đớn, thân mình run lên, cố nén không đem cánh tay rút về, cười khổ một tiếng, đem nàng ôm vào trong lòng: "Được rồi, được rồi, ta nhận là ta đã làm sai được chưa? Nương tử, nàng tạm tha vi phu đi."

Long Phù Nguyệt đỏ mặt lên, cắn cho hắn thêm một ngụm: "Ai là nương tử của ngươi, đừng có nằm mơ."

Phượng Thiên Vũ liền ôm lấy nàng, ngón tay điểm nhẹ một chút lên cái mũi thon của nàng, cười khẽ nói: "Nương tử của ta đương nhiên chính là nàng. Phù Nguyệt, nàng đã hứa gả cho ta, không được phép đổi ý."

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn: "Ngươi dám lừa gạt để ta đồng ý, không tính……."

"Không tính?!" Phượng Thiên Vũ nguy hiểm nheo mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi đỏ bừng của nàng: "Phù Nguyệt, nàng đã hứa gả cho ta, sẽ không cho nàng có cơ hội đổi ý, chờ khi chúng ta trở về sẽ cho nàng một hôn lễ trọng đại nhất, để nàng làm tân nương hạnh phúc nhất trên đời."

Long Phù Nguyệt nhìn hắn, dường như bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: "Ngươi không phải nói, ta và ngươi đã kết hôn rồi sao? Chẳng lẽ lại muốn kết hôn nữa?"

Cũng không biết tại sao, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một số hình ảnh.

Mũ phượng, khăn trùm đầu, nến đỏ…….Cảm giác giống như đã từng trải qua.

Trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, tựa hồ có chút đau khổ nói không nên lời……

534. Chương 535: Hai Ngươi Chàng Chàng Thiếp Thiếp Tới Khi Nào?

Phượng Thiên Vũ nhớ tới lần hôn lễ đó đối với nàng vắng vẻ, trong lòng rung động, đem nàng ôm chặt: "Phù Nguyệt, chuyện lúc trước nàng đã quên hết rồi thì thôi đi, ta sẽ làm một hôn lễ lớn gấp bội để bồi

thường cho nàng."

Trong lòng âm thầm thể, sau này sẽ không bao giờ để nàng chịu bất kì ủy khuất nào nữa.

"Uy, hai ngươi chàng chàng thiếp thiếp tới khi nào? Không phải là muốn ở trong này động phòng chứ? Nếu không qua hỗ trợ, đại Ô Quy bỏ chạy mất thì sao." Thanh âm hổn hển của tiểu hồ ly từ đâu bỗng nhiên truyền đến.

Long Phù Nguyệt lúc này mới phát giác mình và Phượng Thiên Vũ đang ôm nhau ngồi ở dưới đất, tư thế thật sự là vô cùng thân mật, khuôn mặt nhất thời đỏ lựng cả lên. Ba chân bốn cẳng vội vàng rời khỏi lòng Phượng Thiên Vũ.

Bây giờ mới nhìn thấy Cổ Nhược, Hoa Tích Nguyệt và tiểu hổ ly đang cùng con rùa kia giao đấu.

Con rùa kia bởi vì vừa rồi có chút tự cao tự đại, cho nên ma tâm đào nguyên mới có thể bị Hoa Tích Nguyệt phá giải, nó cũng bị một chút nội thương. Nhưng nó tu luyện cũng không biết đã bao nhiêu năm, đương nhiên cũng rất có bản lãnh, lúc này một đấu ba mà cũng không có chút yếu thế. Nó sống ở trong đầm lầy này, trên lưng sinh ra rất nhiều xúc tua uốn lượn như rắn, khua loạn trên không trung, mỗi một xúc tua vung tới, đều mẩng tiếng vang ken két như kiếm vừa được rút ta khỏi vỏ, làm ột người hai hồ không thể không xoay tay lại tự bảo vệ mình. . . . .

Long Phù Nguyệt rút thanh Nga Mi kiếm ra định nhảy qua trợ giúp. Phượng Thiên Vũ kéo nàng lại: "Võ công của nàng không được, ngoan ngoãn ở đây đừng nhúc nhích, để cho ta tới đó!"

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, cắn cắn môi, nàng cũng biết chính mình võ công thấp kém, cứ như vậy chạy đến quả thật không giúp họ được nhiều, liền đem thanh kiếm đưa cho Phượng Thiên Vũ: "Dùng cái này đi."

Phượng Thiên Vũ mỉm cười, đưa tay tiếp nhận, lại cúi đầu ở môi nàng hôn nhẹ một cái: "Ngoãn ngoãn chờ ta đừng có chạy lung tung."

Phi thân lên, cũng gia nhập chiến đoàn.

Kiếm thuật của hắn là tuyệt thế vô song, kiếm trong tay cũng là tuyệt thế thần binh, vừa gia nhập chiến đoàn không lâu, đã liên tiếp chặt đứt mấy xúc tua ngoằn ngoèo kia.

Máu tươi phun ra như suối, cơ hồ nhuộm đỏ cả đầm lầy.

Long Phù Nguyệt đứng ở một bên xem trận chiến, biết phe mình đang chiếm thế thượng phong, cũng hơi yên lòng.

535. Chương 536: Ta Cũng Có Thể Đằng Vân Được Rồi

Nàng lướt mắt nhìn qua, phát hiện đáy vực này thật lớn, cái đầm kia tuy chiếm hơn một nửa diện tích, nhưng phần bờ cũng không nhỏ. Trên chỗ đất trống có rất nhiều tảng đá, cũng có những càng cây già cỗi lâu năm đã héo úa, ở bên trong khe đá còn có vô số loại cây cỏ mà nàng chưa thấy bao giờ.

Nàng biết mình không giúp được gì cho bọn họ, liền ở cách xa, men theo đáy vực mà đi dạo.

Xa xa có một cái gì đó màu trắng thu hút sự chú ý của nàng.

Vật kia trông thực giống một đám mây, nhưng đáy vực sao lại có mây? Hơn nữa lại không nhúc nhích, cứ lơ lửng ở đó, giống như đọng lại.

Nàng nổi lòng hiếu kì, vội vàng chạy tới.

Vật kia cách mặt đất ước chừng một người cao, nàng sờ sờ một cái, di, mềm giống kẹo đường_____ (kẹo bông làm từ đường ý, nghĩ thui là thấy thèm roài, chẹp chẹp)

Đây_____Đây không phải là cỏ linh chi vạn năm biến hình chứ? Trong đầu Long Phù Nguyệt bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, nàng cắn thử một cái, xốp, tơi, mềm nhẹ, lại giống như cam lộ.

Wow đây là vật gì nhỉ? Sao lại ăn ngon như vậy? Nàng lại cắn một cái, một luồng khí tươi mát lập tức thong xuống cổ, khiến cho thân thể nàng vô cùng thoải mái.

Càng kì dị là, sau khi nàng ăn hai miếng, bụng vốn đang réo ầm ĩ giờ lại tuyệt không cảm thấy đói bụng.

Ha, đem cái này đi bán, nhất định kiếm được không ít tiền! Hắc, hình dạng của nó giống như đám mây, không biết có thể bay được không?

Nàng xoa xoa, bóp bóp mấy cái, vật kia không chút sứt mẻ, bộ dạng thực bền.

Nàng không nhịn được tò mò nữa, vọt người nhảy lên.

Đi lên mới phát hiện ra vật này không nhỏ chút nào, trông giống như mặt thớt, mặt trên có nửa vòng tròn hình lỗ thủng, giẫm lên đi mềm nhũn .

"Ha ha, ta cũng đằng vân được rồi!" Long Phù Nguyệt liền học bộ dạng của hòa thượng ngồi xuống, khoanh chân lại.

Rắc! Rắc! Rắc!

Một loạt âm thanh như cơ quan khởi động từ dưới người nàng truyền đến.

Đem nàng dọa nhảy dựng, cuống quýt muốn đứng lên.

Lại phát hiện ở giữa vòng tròn lỗ thủng này nở ra vô số đóa hoa sen.

Các đóa hoa này nở chồng chất, đem nàng gắt gao bao trùm, khiến nàng không thể đứng dậy nổi.

Lấy nàng làm trung tâm, các đóa hoa này cứ tầng tầng lớp lớp mở ra, tỏa ra một mùi hương thơm ngát…….

536. Chương 537: Lần Này Cấp Ép Cho Thành Hình . . . . . .

Ngày, ta sẽ không thành nhụy hoa chứ? Long Phù Nguyệt mở to hai con mắt, nhìn thấy những cánh hoa kia đem cả ' đám mây ' bao phủ, đám mây này hiện tại lại biến thành một cái đài sen.

Long Phù Nguyệt nhìn trợn mắt hốc mồm, nàng, nàng không phải là Hồng Hài Nhi chuyển thế chứ? Lại ngồi lên đài sen củaQuan m ? Những cánh hoa này không phải là dao găm chứ?

Nàng thử sờ soạng vừa sờ, mềm nhũn , Oaa, là cánh hoa thật đấy!

Không biết có thể ăn được hay không. . . . . .

Nghĩ vẫn chưa xong, chợt nghe từ bên trong đầm truyền đến một tiếng gầm thét giận dữ

"Không nên khởi động Phật Đà hoa sen đó!"

Một to lớn bóng đen bỗng nhiên đánh tới, mang theo bùn lầy giống như xuống một trận mưa bùn.

Phượng Thiên Vũ bọn người sợ hết hồn.

Con Ô Quy này luôn luôn ẩn núp đánh nhau với bọn họ trang ao lại không nghĩ rằng lúc này không hề màng đến nguy hiểm bay vọt ra.

Mọi người chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu giống như có một tòa núi nhỏ bay qua, mang theo ngọn gió lạnh buốt làm moi người rởn cả tóc gáy.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới thấy Long Phù Nguyệt ngồi ở trên đài hoa sen.

Mắt thấy con kia Ô Quy hướng về phía Long Phù Nguyệt đụng tới, tất cả mọi người là thất kinh.

Phượng Thiên Vũ càng thêm bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, hắn biết rõ võ công của Long Phù Nguyệt , không đủ một đầu ngón tay út của con này Ô Quy đâm vào, bị đụng như vậy, nàng làm sao còn mạng sống?

Không khỏi quát to một tiếng: "Không cho tổn thương nàng!" Cực kỳ gấp gáp liều mạng chạy tới.

Cổ Nhược đương nhiên cũng khẩn trương, tay ngăn lại, một đạo bạch quang đánh sang.

Chỉ hy vọng có thể cản trở thế mạnh của con kia Ô Quy .

Đạo ánh sang trắng này quả thật đánh thẳng vào thân thể của con Ô Quy đó, đem nó phần lưng đánh xuyên qua một lổ nhỏ, máu tươi văng tung tóe ra ngoài.

Con kia Ô Quy lại sinh giống như là không biết đau đớn, tốc độ tựa hồ không giảm, đảo mắt liền bay đến chỗ của Long Phù Nguyệt .

Long Phù Nguyệt chợt thấy một đoàn bóng đen bao quanh đỉnh đầu, ngẩng đầu vừa nhìn, dọa cho sợ đến thân thể co rụt lại.

Nàng rốt cục thấy toàn cảnh của con Ô Quy này, ông trời ơi, Ô Quy ở đây là một ngọn núi nhỏ sao!

Đổ ập xuống liền đập xuống!

Long Phù Nguyệt bị dọa cho sợ đến nhắm chặt mắt lại: "Xong rồi! Lần này bị cho ép thành hình . . . . . ."

537. Chương 538: Lại Là Thánh Nữ

Mắt thấy con kia Ô Quy sắp đè lên của thân thể Long Phù Nguyệt , một đoàn ánh sáng nhu hòa chợt bay lên trời, giống như một khối thủy tinh trong suốt đem Long Phù Nguyệt bao bọc vào bên trong.

Con đại Ô Quy kia chụp hụt vào khoảng không.

Cái chụp đó lung lay thoáng một cái, nước gợn tựa như lắc lư, đem con đại Ô Quy kia nhất thời bắn đi ra ngoài.

"Phanh" Một tiếng ngã xuống đất, nó có thể tích khổng lồ, ngã xuống đất như thế này. Đất rung núi chuyển . Ngay cả nước trong ao đầm cũng giống như sóng biển dâng trào lên.

Cũ ngã này, thật là đúng dịp không khéo, đem nó rơi nằm ngửa trên mặt đất. Chổng vó, chân cẳng quơ quào, lại không thể lật lại thân thể.

Mọi người thấy vừa kinh hãi vừa buồn cười.

Nhìn lại Long Phù Nguyệt, ngồi ngay ngắn ở hoa sen trên đài, màn hào quang bên trong có vô số ánh sang lấp lánh bay lượn, từ từ dung nhập vào bên trong thân thểnàng. Xa xa nhìn lại, giống như Phật quang. . . . . .

Phượng Thiên Vũ sợ hết hồn.

Nàng, nàng không phải là hóa thành Phật chứ? !

Liều lĩnh nhào qua, đưa tay phải kéo nàng trở lại: "Phù Nguyệt, ở trên này không dễ chơi, xuống nào."

Nhưng tay vẫn chưa chạm được vào Long Phù Nguyệt, cũng đã bị bắn ngược trở lại. Thật may là hắn khinh công không tệ, lập tức cầm một gốc cây đứng vững.

Long Phù Nguyệt bên trong vòng sang bao bọc đó, không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì từ bên ngoài, bên tai tựa như có một loại âm nhạc kỳ dị gì đó quanh quẩn. Loại âm nhạc này nhạc phật giáo nhưng rồi lại không phải là nhạc phật giáo, có một loại giai điệu kỳ quái, trước mắt tựa hồ có thật nhiều người đang đung đưa, những người đó mặt mũi cũng mơ hồ nhưng lại đều là thân người mình rắn. . . . .

Những bóng người này chợt xa chợt gần, đang cúi đầu bái lạy, tựa hồ đang cúng bái gì đó. . . . . .

Long Phù Nguyệt ngồi trên đài mơ hồ không rõ, chỉ cảm thấy có một khối lực lượng từ trên đài hoa sen cuồn cuộn rót vào trong cơ thể nàng không ngừng. Trong cơn mơ hồ nàng chỉ cảm thấy hai chân từ từ khép lại, hóa thành một đuôi rắn tinh xảo đặc sắc, giống như màu xanh Lưu Ly. . . . . .

Bọn Phượng Thiên Vũ thấy nàng ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, thân thể hơi phát ra ánh sáng, cả người lúc mờ lúc tỏ, một hồi hiển hiện ra thân hình, quái dị tới cực điểm.

Cổ Nhược kinh ngạc nhìn nhìn nàng, đôi mắt luôn luôn lạnh nhạt có tia sáng sắc bén thoáng qua, thì ra là hắn đoán không sai, nàng quả nhiên là. . . . . .

Khẽ thở dài một cái.

Phượng Thiên Vũ nhìn hắn, run giọng nói: "Đã xảy ra chuyện gì? Làm sao bây giờ?"

538. Chương 539: Hai Chân Của Nàng May Mắn Vẫn Còn Hiện Hữu Ở Đây, Không Có. . .

Trấn tĩnh như hắn, đụng phải chuyện liên quan đến Long Phù Nguyệt, hắn lại luôn luôn thiếu kiên nhẫn, lại muốn nhào qua.

Cổ Nhược nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Không nên kinh hoảng, Phù Nguyệt không có sao, canh giờ đến, nàng tự nhiên sẽ xuống."

Con đại Ô Quy kia thật vất vả mới đem thân thể lộn ngược lại, thấy Long Phù Nguyệt giống như ngồi đài hoa sen, nhất thời ngây người.

Sợ run chốc lát, bất chợt móng vung trước, cả thân thể bò lổm ngổm xuống: "Thánh nữ! Thật sự là Thánh nữ tới!"

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, trong mắt Cổ Nhược lóe lên hiểu rõ, Phượng Thiên Vũ lại kinh hoàng đứng ở đó, nhất thời không biết nên vui hay buồn.

Thì ra là hắn không cẩn thận —— Cho nên cưới một vị Thánh nữ. . . . . .

Hoa Tích Nguyệt cùng tiểu hồ ly cũng hoàn toàn ngây người.

Tiểu hồ ly nhìn Long Phù Nguyệt một chút, cẩn thận hỏi: "Thánh nữ? Thánh nữ gì thế?"

Cổ Nhược khẽ thở ra một hơi: "Là Thánh nữ tộc Nuwa. . . . . ."

Tiểu hồ ly ngẩn ngơ, đôi tròng mắt xanh sang vì quá vui vẻ mà híp lại thành một đường "Ha ha ha, thì ra chủ nhân của Hoa Giao Long ta là một vị Thánh nữ!"

Nhìn tỷ tỷ một cái: "Lão tỷ của ta, lần này ngươi sẽ không nói ta cùng người ký kết khế ước lung tung chứ? Chủ nhân của ta là Thánh nữ đó."

Thời gian khoảng chừng thắp một nén nhang, ánh sáng trên đài sen cũng dần dần tiêu tán, những cánh hoa trùng trùng lớp lớp kia cũng chậm chậm co rúc trở về.

Long Phù Nguyệt giống như mới vừa tỉnh mộng, từ từ mở mắt, nàng hơi nhăn mày, trong đầu như có vô số mảnh vụn đang lóe lên, tim cũng có chút buồn buồn đau . . . . . .

Phượng Thiên Vũ nhảy một cái vọt tới, tay thử sờ soạng bàn tay Long Phù Nguyệt đang đặt ở trên đầu gối , âm ấm, ấm áp. . . . . .

Trong lòng hắn mừng rỡ, vươn tay ôm nàng xuống, sờ sờ đầu của nàng, lại sờ sờ tay chân của nàng: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng không sao chớ?"

Long Phù Nguyệt mở to hai con mắt, tựa hồ không biết chuyện gì xảy ra, mờ mịt nhìn hắn một cái, chợt giống như nhớ tới cái gì, cuống quít kiểm tra trên người mình.

Ngất, mới vừa rồi nàng cảm thấy hai chân biến thành cái đuôi, không phải là thật chứ? !

Thật may là, thật may là, hai chân của nàng vẫn còn ở đây, không thay đổi thành cái đuôi. . . . . .

539. Chương 540: Thánh Nữ Chuyển Thế Đầu Thai ?

Nàng thở ra một hơi dài, thế này mới chú ý tới mình còn ở trong lòng Phượng Thiên Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên, vội vã vùng dậy, ngượng ngùng cười nói: "Không. . . . . Ta không sao. Ta, ta giống như lại nằm thấy một giấc mộng kỳ quái , trong mộng thật nhiều người mặt người đuôi rắn , ha ha, thật ngại quá, các ngươi đánh nhau, ta lại ngủ ở đây. . . . . Di, con rùa kia sao lại quỳ ở chỗ này, các ngươi thu thập được nó rồi?"

Mọi người đen mặt.

Con rùa vội vã ngẩng đầu, hai chân trước hơi cong, bộ dạng như là quỳ mọp xuống: "Thánh nữ, tiểu thần tham kiến Thánh nữ."

Long Phù Nguyệt ngây ngẩn cả người, chỉ vào mũi mình: "Ngươi. . . . . Ngươi đang lạy ta? Ta là Thánh nữ? Thánh nữ gì vậy?"

Con rùa cúi đầu xuống, tiếp tục nói: "Thánh nữ đương nhiên là Thánh nữ của bộ tộc Nuwa đại thần, tiểu thần thủ hộ chỗ đài sen này đã qua vạn năm, chỉ là chờ đợi Thánh nữ giáng xuống lần nữa. . . . . ."

Long Phù Nguyệt choáng váng.

Nàng lại là Thánh nữ Nuwa tộc ! Chẳng lẽ nàng là Triệu Linh Nhi trong kiếm tiên kỳ hiệp đầu thai sao? Vậy ai là là Lý Tiêu Dao? Hay là ——

Nàng liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: "Chẳng lẽ tên kia là Lý Tiêu Dao chuyển thế? ! Ha, đây —— Đây cũng quá chấn động đi!

Nàng khẽ cau mày, nhìn Phượng Thiên Vũ: "Vũ Mao sư huynh, huynh nhéo ta thử xem, ta không phải lại nằm mơ chứ? Sao lại có cảm giác không chân thật như vậy. . . . . Ta lại là Thánh nữ nha. . . . . Ha ha a. . . . . ."

Nàng cười một trận ngây ngô.

Tiểu hồ ly bị nàng cười sợ hãi một trận.

Xong rồi, tiểu chủ nhân bị tin tức này làm choáng váng rồi. . . . . .

Phượng Thiên Vũ đưa tay lên, đem nàng kéo vào trong lòng: "Tiểu nha đầu, đừng nghĩ Thánh nữ hay không Thánh nữ , nàng chính là nàng, không phải bất luận kẻ nào, bất luận kẻ nào cũng thay thế không được nàng."

Long Phù Nguyệt nhìn thoáng qua đại Ô Quy kia, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, ngượng ngùng nói: "À, ừm —— Ô Quy đại nhân, ngươi xác định ngươi không nhận lầm người?"

Đại Ô Quy vừa nhấc đầu, trong đôi mắt vĩ đại có những tia sang rực rỡ, tựa hồ thực bi phẫn: "Thánh nữ, ngài quá coi thường tiểu thần, ta làm sao có thể nhận sai? Liên hoa đài này cũng không phải bất cứ ai cũng có thể đi lên ngồi đâu. Nếu không phải Thánh nữ, không thể leo lên đó, mặc dù miễn cưỡng lên rồi, cũng sẽ lập tức bị hoa sen bén nhọn cắt thành mảnh nhỏ , hồn phi phách tán, ngay cả chuyển thế cũng không được. . . . . ."

540. Chương 541: Cưỡi Một Con Rùa Tiên Lớn Đi Dạo Chung Quanh

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, sờ sờ đầu mình. May mắn mình là thánh nữ, bằng không giờ này đã trở thành một đống thịt nhão….

"Cái kia….Ta vuốt cánh sen kia rất mềm a, một chút lực sát thương cũng không có, tại sao ngươi lại bảo nó là hoa sen bén nhọn vậy?" Long Phù Nguyệt có một chút buồn bực.

Chỉ thấy con rùa tiên kia hừ một tiếng: "Bởi vì ngài là Thánh nữ, nếu là người khác, những bông sen kia sẽ biến thành dao găm ăn thịt, ba ngàn năm trước, có một tu tiên nhân (người tu thành tiên) công phu cao cường, nghe nói còn là chưởng môn môn phái nào đó, hắn không biết sống chết, muốn chiếm đoạt đài hoa sen này, liền ra sức đánh vỡ kết giới, vừa ngồi lên đã bị hoa sen cuốn lấy, một thân pháp lực cũng không thể thoát khỏi trói buộc, sau một canh giờ đã trở thành đống thịt nát…."

Long Phù Nguyệt rùng mình một cái, trời ạ, cái đài hoa sen kia chẳng phải là máy xay thịt người sao a?

Ác! Hại nàng còn ngồi lâu như vậy! Không biết trên người có dính máu đen của kẻ kia không nữa……

Nàng vội vàng ngắm ngía quần áo, thật may quần áo vẫn y nguyên, chưa dính cái gì đen đen hết!

Con Rùa tiên kia buồn cười, tiếng cười giống như là sấm sét chấn động, làm toàn bộ sơn cốc chấn động không ngớt.

"Thánh nữ, ngài chớ lo lắng, đài hoa sen này có khả năng tinh lọc, máu của kẻ kia sớm đã bị hóa đi rồi, sẽ không lưu lại tí vết bẩn nào đâu."

Long Phù Nguyệt lúc này mới an lòng, lúc này mới nhìn thoáng qua đại Ô Quy hỏi: "Vậy ngươi là ai? Ngươi lúc nào cũng canh giữ đài hoa sen này sao?"

Đại Ô Quy gật đầu: "Không sai! Tiểu thần cũng là thú cưỡi của Thánh Nữ."

"Thú cưỡi?" Trên mặt Long Phù Nguyệt toàn là hắc tuyến.

Không dám nghĩ tới cảnh tượng mình cưỡi một con đại Ô Quy đi dạo chung quanh a!

Tuyệt đối đặc biệt, nhất định có thể làm kinh ngạc ánh mắt mọi người, cảnh tượng kia thật đủ quỷ dị nha!

Nàng lắc đầu như trống bỏi: "Không được, không được, ta không cần cưỡi thú…."

Trong lòng lại đang thầm ai oán: "Trời ạ! Con tôm cũng không thể làm tuấn mã? Đằng này lại là một con rùa to……"

Con rùa lớn ngạc nhiên một chút, sau đó trong cặp mắt vĩ đại liền xuất hiện một tia ủy khuất: "Thánh nữ không cần tiểu thần!? Nhưng mà tiểu thần đã đợi thánh nữ cả vạn năm rồi……"

541. Chương 542: Rốt Cục Thì Nàng Không Còn Là Người Vô Dụng Nữa Rồi

Long Phù Nguyệt !

Con rùa lớn như vậy bảo nàng làm thế nào mang ra ngoài đây? Mà nàng cũng không dám a….Nếu nhỏ đi một chút thì tốt rồi.

Nàng miễn cưỡng cười nhẹ một cái: "À, ừm…..rùa tiên à, ngươi xem, ta tuy là Thánh Nữ nhưng lại chẳng biết gì hết. Ngươi đi theo ta chỉ sợ sẽ ủy khuất ngươi thôi……"

Hai con mắt của đại Ô Quy bỗng sáng như hai cái đèn pha, chăm chú nhìn Long Phù Nguyệt, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười. Tiếng cười vang khắp bốn phía sơn cốc, vô số hòn đá lớn nhỏ lăn xuống.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, cả giận nói: " Con rùa thối, ngươi cười cái gì?"

Rùa lớn ngưng cười, cúi đầu: "Thánh nữ còn có điều chưa biết, đài hoa sen này có thể giúp thánh nữ khôi phục một phần thần thức, cho nên pháp lực cũng khôi phục một chút, "Hồi xuân thuật" của Thánh nữ thập phần linh diệu a…"

"Hồi xuân thuật?" Long Phù Nguyệt nhớ tới khi chơi game cũng có pháp thuật này, thuật này chuyên dùng để chữa bệnh, nếu vậy sẽ giống cô bạn Triệu Linh Nhi kia sao….

Wow, thì ra mình cũng biết cái này nha! Không biết phải sử dụng như thế nào?

Trong lòng nàng vừa nghĩ tới ba chữ "Hồi xuân thuật", trong đầu liền nhớ ra mấy câu khẩu quyết tâm pháp, cũng chẳng suy nghĩ nhiều nữa, hai tay nàng làm động tác giống như đóa hoa sen sắp nở, miệng lầm bầm khẩu quyết.

Một luồng ánh sáng màu trắng nhu hòa từ trong tay nàng phát ra, chiếu thẳng tới người Phượng Thiên Vũ.

Phượng Thiên Vũ vốn bị một chút thương tích, hơn nữa cánh tay phải bị trật xương, cử động khó khăn, lúc này bạch quang trong tay Long Phù Nguyệt chiếu vào hắn, chỉ cảm thấy một luồng không khí tươi mát sảng khoái uyển chuyển chạy trong cơ thể. Khi hắn vận công, trong nháy mắt tất cả vết thương đều lành lại, cánh tay cũng linh hoạt hơn rất nhiều.

Hắn không khỏi mừng rỡ, hoạt động cánh tay một cái: "Phù Nguyệt, công phu của nàng quả thật thần kì nha."

Long Phù Nguyệt cười híp cả mắt.

Ha ha, thật tốt quá!

Trong đoàn người này, nàng vốn là người vô dụng nhất.

Lúc nào cũng cần người khác bảo vệ, hiện tại nàng cũng có năng lực giúp đỡ mọi người rồi.

Nàng lần đầu học được kĩ năng này, thập phần cao hứng, giúp cả Cổ Nhược, Hoa Tích Nguyệt, tiểu hồ ly chữa thương.

542. Chương 543: Đi Bộ Cũng Rất Có Tinh Thần

Mấy người nhờ có "hồi xuân thuật" của Long Phù Nguyệt mà các vết thương đều hoàn toàn lành lặn.

Con đại Ô Quy ở đầu kia cũng bò sát lại hai bước, cúi người xuống: "Tiểu chủ nhân, có thể giúp tiểu nhân chữa thương không? Tiểu nhân là bị mấy vị bằng hữu của người đả thương toàn thân a!"

Long Phù Nguyệt nghĩ nó cũng đã giúp mình trông coi đài hoa sen này ngót nghét một vạn năm, nhất định là không dễ dàng, nên liền giúp nó.

Mà chữa trị cho nó cũng không dễ, bởi vì con rùa này quá lớn, nàng phải làm nhiều lần "Hồi xuân thuật" mới làm miệng vết thương khép lại được.

Sử dụng kĩ năng này vô cùng hao tổn tinh lực, mà Long Phù Nguyệt lấy linh lực từ đài sen cũng chỉ có hạn, qua vài lần sử dụng pháp thuật, sắc mặt nàng sớm đã trắng bệch, thở hổn hển. Thấy vậy, Phượng Thiên Vũ tiến lên mấy bước ôm nàng vào trong ngực, để nàng dựa vào người hắn.

Rùa tiên cũng có chút băn khoăn: "Đa tạ thánh nữ, ngài có thể ăn Phật Đà hoa sen để bổ sung nguyên khí."

Nàng nhớ tới hương vị của đóa hoa kia, thật sự rất ngon, vì vậy liền đi tới chỗ đó bốc một khối to cho vào miệng giống như đang ăn bánh ngọt, nàng lại cầm thêm một ít muốn ọi người cùng ăn.

Nhưng rùa tiên lại vội nói: "Thánh nữ, Phật Đà hoa sen này không phải ai cũng ăn được, ngài ăn không có vấn đề, nhưng để người khác dùng chình là thuốc độc đó."

A? Còn có chuyện như thế sao?

Long Phù Nguyệt cũng không dám làm gì nữa, chỉ há mồm ăn thêm vài miếng to. Quả nhiên nguyên khí hồi phục được không ít.

Phượng Thiên Vũ thấy sắc mặt nàng hồng hào trở lại mới hơi yên lòng, thấp giọng hỏi một câu: " Nàng cảm thấy thế nào?"

Long Phù Nguyệt cười híp mắt, giơ ra hai ngón tay hình chữ V: "Ăn Phật Đà hoa sen, thắt lưng không mỏi nữa, chân cũng không đau, cũng không bị căng gân nữa, đi đường rất có tinh thần a…." (==" m không hiểu mấy chữ cuối)

Mặt Phượng Thiên Vũ đầy hắc tuyến, nha đầu này, miệng còn lộn xộn cái gì nữa vậy?

Long Phù Nguyệt cảm thấy việc một mình mình được ăn lại để ọi người đứng nhìn thập phần ngượng ngùng.

Nhìn thoáng qua con rùa lớn, cũng thấy nó đang dùng ánh mắt trong mong nhìn mình, bộ dáng giống như là đang nghĩ ngơi.

543. Chương 544: Một Người Vui Không Bằng Mọi Người Cùng Vui.

Long Phù Nguyệt lo lắng trong lòng: "Có phải trong lòng còn có chuyện gì hay không?"

Rùa lớn dường như có chút thẹn thùng, cúi đầu xuống: "Thuộc hạ….thuộc hạ không dám nói."

Long Phù Nguyệt cảm thấy được một con rùa tiên lớn xưng hô thuộc hạ trong lòng vô cùng đắc ý, phất phất tay nói: "Không có việc gì, ngươi cứ nói đi, vô luận là sai hay đúng ta cũng sẽ không trách tội ngươi."

Rùa lớn trầm ngâm một chút: "Phật đà hoa sen có công năng cực bổ, người bình thường ăn có thể cường thân kiện thể, yêu quái hay thần tiên ăn vào có thể tăng thêm một ngàn năm yêu lực cùng pháp lực….."

Long Phù Nguyệt chau mày nói: "Vậy sao vừa rồi ngươi lại nói người khác ăn không được?"

Rùa lớn lại cúi đầu: "Tự nhiên ăn thì không được, nhưng nếu thánh nữ có thể sử dụng máu của mình để tinh lọc nó một chút, thì người bình thường cũng có thể ăn."

Lời vừa nói ra, hai cặp mắt của tiểu hồ ly và Hoa Tích Nguyệt liền sáng lên như phát ra hào quang.

Một ngàn năm công lực, đương nhiên là vô cùng hấp dẫn nha!

Hoa Tích Nguyệt đang hết sức hưng phấn, nó đang lo mình một thân hồ ly không có cách nào theo đuổi Cổ Nhược, giờ thì tốt rồi, ăn phật đà hoa sen này, nó chắc có thể biến thành người rồi.

Tỷ đệ hai người trông mong nhìn Long Phù Nguyệt, hi vọng nàng có thể đồng ý.

Như vậy a! Long Phù Nguyệt đang cảm thấy mình ăn một mình có chút ngượng ngùng. Lúc này lại nghe nói có biện pháp giải quyết, trong lòng thập phần vui vẻ, sảng khoái vươn tay: "Được, cần bao nhiêu máu? Tinh lọc như thế nào?"

Phượng Thiên Vũ chau mày, kéo cánh tay của nàng xuống: "Dùng máu tinh lọc? Biện pháp này quá đẫm máu, không cần làm thử."

Cổ Nhược cũng nói: "Đúng vậy, dùng máu tươi tinh lọc là biện pháp tốt gì? Tà khí quá nặng."

Phượng Thiên Vũ trừng mắt nhìn rùa lớn: "Con rùa chết tiệt, ngươi đang tính toán cái gì? Hoa sen mà còn cần máu tinh lọc, ngươi muốn làm gì?"

Lại liếc mắt nhìn Cổ Nhược: "Hai ngày trước Tiểu Nguyệt Nguyệt vừa bị tên tiểu nhân kia hút đi không ít máu, hiện tại làm sao có thể áu nữa? Con rùa thối, ngươi vì muốn gia tăng một ngàn năm pháp lực mà hại chết Nguyệt Nguyệt sao?"

Rùa lớn nhất thời bị nói đến hoa mắt chóng mặt, mắt đẫm đầy nước mắt: "Lão đại à, tinh lọc đóa phật sen này chỉ cần một giọt máu là đủ rồi, làm sao có thể hại đến tánh mạng của thánh nữ?"

544. Chương 545: Một Người Vui Không Bằng Mọi Người Cùng Vui 2

Một giọt máu? Long Phù Nguyệt nhất thời hưng phấn trở lại. Nàng còn tưởng phải dùng máu mình thẩm thấu toàn bộ đóa phật sen, còn đang lo lắng không đủ máu, giờ nghe rùa lớn nói vậy còn do dự gì nữa?

Từ trong lòng lấy ra môt thanh đoản kiếm, trên ngón tay nhẹ nhàng rạch một đường, một giọt máu liền chảy xuống.

Long Phù Nguyệt cầm đóa phật sen lên, đem giọt máu đỏ tươi rớt xuống tại vị trí trung tâm

Giống như một giọt mực nhỏ vào trong nước.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy từng lớp cánh hoa lần lượt mở ra, dần dần từ màu trắng ngà chuyển thành màu hồng…. Ánh sáng màu hồng phấn lóe lên vài cái, toàn bộ đóa hoa bỗng hóa thành trong suốt như thủy tinh, run rẩy. Nhẹ nhàng vòng vo bay lượn mấy vòng rồi lại hóa thành đóa hoa sen nằm dưới đất.

Hoa sen mười tám cánh hoa, trong suốt như thủy tinh. Long Phù Nguyệt đang muốn chia ọi người lại thấy rùa lớn nói: "Thứ này tạo ra từ thiên địa, là kỳ trân của thế gian, công năng đại bổ, mỗi người một mảnh là đủ rồi, ăn nhiều cơ thể sẽ không hấp thụ được. Phần còn lại Thánh nữ cất đi, về sau có thể bổ sung tinh lực cho chính mình."

Tất cả mọi người đều lần lượt ăn đóa hoa. Phượng Thiên Vũ ban đầu không chịu ăn, nhưng không chịu nổi Long Phù Nguyệt vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cứng rắn nhét vào trong miệng hắn một mảnh. Hoa sen này vừa tiếp xúc với lưỡi, giống như một dòng nước ấm chảy xuống, thẳng đến lục phủ ngũ tạng.

Không ngờ vừa nuốt xuống không lâu, bụng quay cuồng sôi sục, đau đớn không chịu nổi. Một cỗ khí cực mạnh không có chỗ phát tác, làm ạch máu cũng muốn nổ tung, mồ hôi lạnh nhất thời chảy ra ròng ròng.

Hắn lắp bắp kinh hãi, cuống quít ngồi xuống. Dùng nội lực chậm rãi bao lấy cỗ khí đó, vận hành ra khắp toàn thân.

Long Phù Nguyệt nhìn thấy sắc mặt hắn lúc đỏ lúc trắng, mồi hôi như tắm thì vô cùng sợ hãi.

Lại nhìn Cổ Nhược, hắn cũng đang ngồi ngay ngắn, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt có chút màu hồng.

Mà tiểu hồ ly cùng Hoa Tích Nguyệt cũng đang ngồi dưới đất, tư thế hết sực cổ quái.

Mà trên người rùa tiên cũng toát ra từng đợt từng đợt ánh sáng…

Hay là bọn họ vận công để tiêu hóa cánh hoa? Có khi nào là trúng độc không?

Tại sao ta một chút cảm giác cũng không có a?

Long Phù Nguyệt e sợ bọn họ xảy ra chuyện gì, đi lại từng vòng xung quanh họ lại không dám quấy nhiễu.

Ước chừng qua hết một canh giờ, Phượng Thiên Vũ nhảy lên, cười nói: "Quả nhiên là thứ tốt."

545. Chương 546: Một Người Vui Không Bằng Mọi Người Cùng Vui 3

Long Phù Nguyệt đi quanh hắn, thấy sắc mặt hắn hồng nhuận, tinh thần thoải mái, trong lòng vô cùng vui vẻ: "Ngươi cảm thấy như thế nào?"

Phượng Thiên Vũ cười dài: "Tất cả vết thương trên người ta đều tốt rồi! Không chỉ có thế, nội lực cũng gia tăng không ít! Phù Nguyệt, công lao của nàng không nhỏ đâu."

Lúc này Cổ Nhược cũng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt bình yên như hồ nước cũng mỉm cười: "Cám ơn ngươi, Phù Nguyệt."

Long Phù Nguyệt thấy hắn không có việc gì, cười híp cả mắt: "Đối với người hữu dụng là tốt rồi. Ha ha đại sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?"

Cổ Nhược gật gật đầu: "Rất không tồi."

"Vậy…..chất độc trên người huynh có thể được giải rồi không?"

Cổ Nhược nhắm mắt, cảm nhận cơ thể mình một chút, lại mở to mắt khẽ lắc đầu: "Không có, nhưng mà đã áp chế được một chút."

Long Phù Nguyệt hơi h thất vọng lại lập tức cười nói: "Đừng lo, hiện tại đã tìm được máu của Thánh nữ rồi, sư huynh muốn có bao nhiêu liền có bấy nhiêu, chỉ cần tìm được thận châu nữa là ok!"

Cổ Nhược cũng hơi lộ ra tươi cười, vuốt tóc của nàng: "Phù Nguyệt, ngươi thật là một phúc tướng."

Long Phù Nguyệt ôm tay hắn, đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, tốt xấu gì hiện tại ta cũng là thánh nữ. Ha ha ha"

Bất quá nàng còn chưa kịp "ha ha" hai tiếng, thắt lưng đột nhiên bị kéo làm nàng hoa mắt một trận, định thần lại đã ở trong lòng Phượng Thiên Vũ.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ cười nhẹ, nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, đi, chúng ta qua bên kia nói chuyện."

Long Phù Nguyệt sững sốt, chớp chớp mắt: "Nói….Nói chuyện gì?"

Phượng Thiên Vũ híp mắt: "Đương nhiên là việc quan trọng."

Một tay ôm lấy nàng, nhanh chóng thi triển khinh công vượt qua mặt nước tiến về phía bờ bên kia.

Trong ao toàn là đầm lầy, Phượng Thiên Vũ lướt qua ở phía trên, ngay cả vớ cũng không bị ướt.

Cổ Nhược thấy hắn ôm Long Phù Nguyệt rời đi, cụp đôi mắt xuống, che đậy một loại cảm xúc không hiểu rõ ở sâu trong tim.

Lúc này tiểu hồ ly cũng nhảy dựng lên. CHỉ qua một lúc mà thân mình hồ ly ngắn ngủn của nó cũng đã cao lên một ít, đôi mắt xanh phát ra ánh sáng trong suốt.

Nó duỗi duỗi chân trước, kéo kéo chân sau, cảm giác cả người tràn đầy linh lực, không khỏi cao hứng, xoay vòng hai cái.

546. Chương 547: Ngươi So Với Ban Đầu Còn Yêu Mị Hơn Nữa….

Thấy tỷ tỷ mình ngồi cách đó không xa, nó liền nhảy tới: "Tỷ tỷ, cảm giác thế nào?"

Hoa Tích Nguyệt cũng chậm chậm mở to mắt, quanh thân có một làn sương mờ, một đôi con mắt phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, ngẩng đầu nhìn Cổ Nhược nói: "n công, người thích nữ tử có bộ dáng như thế nào?"

Đôi mắt Cổ Nhược trong trẻo nhưng lạnh lùng, thản nhiên nói: "Hoa Tích Nguyệt, ta hi vọng ngươi là chính mình, không cần vì kẻ nào mà phải thay đổi."

A? Hoa Tích Nguyệt sững sờ một chút, lè lưỡi: "Được rồi, vậy ta biến trở về bộ dáng của mình thôi."

Nó đi một vòng, trong miệng đọc chú ngữ, một trận sương khói dâng lên, sương khói tan hết, bóng dáng hồ ly cũng không thấy nữa. Đứng ở chỗ đó là một vị mỹ nhân tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành.

Một thân quần áo phấn hồng, mặt trái xoan, màu da như tuyết, môi ửng đỏ như áng mây chiều, eo nhỏ như liễu, đôi mắt trong suốt như ngọc Lưu Ly, toàn thân có một loại khí sắc kinh tâm động phách.

Nàng bước tới một bước, lộ ra một nụ cười thản nhiên với Cổ Nhược: "n công, người thấy ta hiện tại như thế nào?"

Trên mặt Cổ Nhược không có nửa điểm kinh diễm, chỉ khẽ gật đầu: "Là tướng mạo sẵn có của ngươi là tốt rồi."

Tiểu hồ ly mừng rỡ, đi một vòng quanh tỷ tỷ: "Lão tỷ, ngươi so với ban đầu còn yêu mị hơn nga…."

Phanh! Tiểu hồ ly đáng thương bị ăn một cái cốc đầu.

Hoa Tích Nguyệt chống nạnh tức giận trừng mắt nhìn nó: "Hoa Đậu Đậu, cái gì gọi là yêu mị hơn trước? Kêu ta thanh lệ hơn có được không hả!?"

Tiểu hồ ly sờ sờ đầu, miệng nhỏ giọng than thở: "Đẹp thì nói đẹp, thanh lệ cái gì chứ!"

Vừa thấy Hoa Tích Nguyệt trừng mắt. tiểu hồ ly thông minh liền chọn cách im miệng. Lại đi quanh tỷ tỷ một vòng, trong lòng thầm nghĩ: "Hừ, vẫn là tỷ tỷ nóng nảy, vừa rồi nhăn nhăn nhó nhó, suýt nữa làm ta da gà rớt đầy đất."

Rùa tiên rốt cuộc cũng mở mắt, tinh thần nó cũng thoải mái lên không ít.

Nhìn nhìn hai bên: "Thánh nữ đâu? Thánh nữ chạy đi đâu rồi?"

Phượng Thiên Vũ sơm đã ôm Long Phù Nguyệt bay qua đầm lầy, hướng vào một cái núi cao, đi lên trên sườn núi.

Nơi này xem như ở giữa sườn núi, trên sườn núi tràn đầy hoa dại, trăm hoa trăm sắc, khoe màu rực rỡ, lay động sinh tươi. Cảnh trí vô cùng đẹp đẽ.

547. Chương 548: Nàng Rốt Cuộc Yêu Ai?

Phượng Thiên Vũ và Long Phù Nguyệt cùng ngồi trên tảng đá, đôi mắt thâm thúy như biển cả chăm chú nhìn nàng, khiến cho Long Phù Nguyệt chịu đủ dày vò.

Nàng không tự nhiên nhìn hắn một cái.

Cũng không biết tại sao, chỉ cần nàng cùng hắn một chỗ, tâm sẽ vô cùng rối loạn.

Lúc này lại càng không biết trong hồ lô của hắn chứa đựng âm mưu gì.

Ngừng một lát, nàng quyết định phá bỏ cảm giác ngượng ngùng này, ho một tiếng: "Ngươi có chuyện gì? Nói đi."

Phượng Thiên Vũ duỗi tay ra, để cho Long Phù Nguyệt ngồi sát cạnh mình, yên lặng nhìn nàng: "Phù Nguyệt, còn nhớ chuyện hôm trước ta hỏi nàng không?"

Long Phù Nguyệt sững sốt một chút, mặt đỏ lên, nói nhỏ một tiếng: "Cái gì…..Chuyện gì?"

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu (cười mà không cười): "Nàng đừng nói nàng quên mất! Ta cho nàng suy nghĩ kĩ một chút, nàng yêu rốt cuộc là ai? Hôm nay ta muốn đáp án."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đỏ bừng, lúc ở ảo cảnh nàng đã hiểu rõ lòng mình. Nàng từng nghĩ là mình yêu sư huynh, nhưng bây giờ mới biết được, thì ra nam nhân có chút bá đạo, hư hỏng, lưu manh, yêu mỵ trước mặt này sớm đã đi vào lòng nàng, chẳng biết từ lúc nào mọc rễ nảy mầm, trực tiếp trưởng thành thành một cây đại thụ to lớn che đi bầu trời….

Hừ, chọn ai hay không chọn ai? Vừa rồi không phải mình đã biểu hiện vô cùng rõ sao, người này lại còn hỏi? Chắc chắn là cố ý….

Đôi mắt xoay tròn vòng vo, cố ý trầm ngâm một chút, bĩu môi: "Ngươi rất phong lưu…."

Phượng Thiên Vũ cắn răng: "Đã không còn nữa rồi!"

Từ khi quen biết nàng, hắn đã không còn tìm gặp những nữ nhân khác nữa, như thế còn nói hắn phong lưu sao? Thật là oan uổng chết hắn a!

Cái miệng nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt cong lên: "Ngươi là Vương gia…."

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, nhíu lông mày hỏi: "Vương gia thì làm sao?"

Long Phù Nguyệt bĩu môi một cái: "Gả cho vương gia sẽ có cung đấu, ta chán ghét cung đấu……"

Phượng Thiên Vũ cầm tay nàng: "Yên tâm, nếu ngươi không thích gả cho vương gia, ta có thể làm cái khác."

"Làm cái khác? Ngươi có thể làm cái gì?" Long Phù Nguyệt mở to hai mắt.

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng, trong đôi mắt có một tia sắc bén: "Ví dụ như là hoàng đế……"

548. Chương 549: Ngươi Làm Hoàng Đế Tại Sao Lại Vì Ta?

A? Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên, chỉ tay vào hắn: "Ngươi quả nhiên là có dã tâm."

Phượng Thiên Vũ đưa tay nắm tiểu móng vuốt của nàng, cầm trọn cả bàn tay nhỏ bé: "Đứa ngốc, ta đương nhiên là vì nàng."

"Vì ta?" Long Phù Nguyệt chỉ vào mũi mình "Ngươi làm hoàng đế tại sao lại vì ta?"

Phượng Thiên Vũ thở dài, duỗi tay ra ôm nàng vào trong ngực.

Long Phù Nguyệt cũng đã quen với hành động này của hắn nên không hề kháng cự.

"Nha đầu, vì để nàng không bị tổn thương, ta muốn trở thành người mạnh nhất. Những chuyện trước đây ta sẽ không để cho nó xảy ra nữa…." Phượng Thiên Vũ âm thầm thề trong lòng.

Trên mặt lại cợt nhả, ở gương mặt của nàng nhéo một cái: " Vì để nàng làm hoàng hậu nha, nàng là thánh nữ, không làm hoàng hậu chẳng phải bôi nhọ nàng sao?"

Long Phù Nguyệt khẽ cau mày nói: "Ta không ham hoàng hậu hay không hoàng hậu. Ta ghét nhất bị cung đấu, về sau cùng một đám nữ nhân tranh thủ tình cảm, nghĩ tới đã nhức đầu……."

Phượng Thiên Vũ ngẩn ngơ, mỉm cười, duỗi ngón tay xoa tóc nàng: "Nha đầu ngốc, ta cả đời này chỉ cưới một người là nàng, còn nghĩ cái gì mà những nữ nhân khác?"

Long Phù Nguyệt hừ một cái: "Ngươi bây giờ thì nói vậy, chờ thêm mấy năm nữa, ta tuổi lớn sắc suy, ngươi đang độ tuổi xuân, đám quan lại kia cũng không cho phép ngươi chỉ có một hoàng hậu. Hoàng gia không phải luôn muốn khai chi tán diệp sao? Đến lúc đó bọn họ đưa tới cho ngươi hàng đống hàng đống mỹ nhân, ngươi trời sanh có tính phong lưu, chắc chắn sẽ ném ta ra phía sau mà đi cùng đám phi tần khanh khanh ta ta, đến lúc đó ta tìm ai mà khóc đây?… Ừm, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là gả cho sư huynh an toàn hơn…."

Phượng Thiên Vũ nắm chặt tay nàng, đôi mắt khó lường nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, nàng đang nói thật!?"

Long Phù Nguyệt có chút mơ màng, những lời nàng nói đều đã suy nghĩ kĩ càng. Làm sao lại không đúng rồi?

Phượng Thiên Vũ cúi đầu giống như cười một tiếng, mà một tiếng cười này lại không biết có ý vị gì: "Phù Nguyệt, nàng vẫn không thể tin tưởng tấm lòng của ta sao, ban đầu là ta phong lưu một tí. Nhưng ta vẫn không hề đụng đến nàng, nàng cho là trải qua nhiều chuyện như vậy, tình yêu của ta đối với nàng còn không đủ sao? Ta chỉ muốn cùng nàng làm vợ chồng thật lâu, thẳng một đời tới già."

549. Chương 550: Ta Làm Sao Có Thể Mất Trí Nhớ?

Long Phù Nguyệt cảm động trong lòng, nhưng lại nhớ ra cái gì đó, khe khẽ nói: "Trải qua nhiều chuyện? Ngươi yêu…..Kỳ thật vẫn là đời trước của ta a? Đối với người ngươi cảm nhận không phải là ta bây giờ, chủ nhân thân thể này đã thay đổi thành người khác…..Vũ Mao sư huynh, sự cuồng dại của ngươi khiến ta thật cảm động, nhưng mà ta……Ta cũng rất khổ sở, cái này, ta giống như….hình như ta làm thế thân của người khác…….."

Phượng Thiên Vũ sững sốt, thở dài, hắn khó lường nhìn nàng, đôi mắt hết sức phức tạp, sau một lúc lâu mới từ từ nói: "Phù Nguyệt, đến lúc này ta cũng không ngại cho nàng biết. Ta yêu thủy chung chỉ có một người. Thân thể này cũng không thay đổi. Chỉ là do nàng mất đi ký ức, quên đi quá khứ của chúng ta……"

Long Phù Nguyệt sững sốt, hoảng hốt nhớ rõ Phượng Thiên Vũ từng nói nàng bị mất trí nhớ, nhưng sao lại mất trí nhớ?

Nàng nhớ rõ hết mọi chuyện ở hiện đại, cũng nhớ khi mới thức dậy ở thế giới này người nàng gặp đầu tiên là sư huynh, lúc đó bọn họ đang ở trên xe ngựa, hai thời đại đều liên kết vô cùng chặt chẽ thì trí nhớ bị mất là ở phần nào? Nàng không có cảm thấy mình đã quên cái gì a…..

Nàng liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: " Không thể nào, ta là linh hồn đến từ hiện đại……."

Phượng Thiên Vũ cắt đứt lời nói của nàng, nói: " Không sai, nàng đến từ nơi gọi là hiện đại, là nàng xuyên qua, là người Miêu tộc của Vân Nam, nàng biết Cổ thuật, ông nội của nàng, bà nội, ba mẹ nàng đều là Cổ sư, trên cánh tay của nàng có một con tiểu thanh xà gọi là Tiểu Thanh……Ở Bắc Kinh nàng vừa tốt nghiệp được mấy tháng, lương tháng đầu nàng còn chưa lấy đã bị Diêm Vương Đại gia bắt nhầm đi, sau đó nàng xuyên qua, nàng thích nhất ngôi sao ca nhạc Châu Kiệt Luân….sở trường nhất cũng là hát các bài hát của hắn…..ta nói có đúng không?"

Long Phù Nguyệt trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, ha ha nói: "Ngươi….Sao ngươi biết hết vậy?"

Phượng Thiên Vũ thở dài một hơi, sâu kín nhìn nàng: "Những điều này đều là lúc đầu nàng nói cho ta biết. Chẳng qua là ta toàn bộ đều nhớ kỹ thôi. Phù Nguyệt ta đã nói đến như vậy, nàng còn dám nói nàng không phải là nàng sao?" Trong mắt hắn giống như có hai ngọn lửa thống khổ, lại trong sáng đến dọa người.

Long Phù Nguyệt hoàn toàn ngây dại, tự kềm chế sự khiếp sợ, qua một lúc lâu mới lẩm bẩm: "Vậy……Vậy ngươi nói cho ta biết….Sao ta lại mất trí nhớ?"

Tim Phượng Thiên Vũ vô cùng đau xót, ánh mắt có chút khó lường: "Nàng……."

550. Chương 551: Nếu Không Ta Sẽ Không Có Lý Do Để Giết Ả

Hắn trầm ngâm một chút, khẽ thở ra một hơi, đem tay nhỏ bé của Long Phù Nguyệt đặt vào giữa lòng bàn tay của mình: "Phù Nguyệt, chuyện xưa của chúng ta là một chuyện rất dài, sự tình trước kia, nàng phải tự mình nhớ rõ. Bằng không ta nói với nàng, nàng cũng chỉ như nghe kể chuyện xưa của người khác. Đối với nàng không công bằng……"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ có chút chán nản: "Nếu cả đời ta cũng không thể nhớ lại thì phải làm sao bây giờ?"

Phượng Thiên Vũ cúi đầu, hôn môi nàng một cái: "Nàng cả đời không thể nhớ lại cũng không vội, nàng chỉ cần biết rằng từ đầu tới cuối người ta yêu chỉ có mình nàng là đủ."

Choáng váng, cái này cũng tính là đáp án sao?

Mặt Long Phù Nguyệt toàn hắc tuyến, rất không phục, trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi thần thần bí bí như vậy, không phải đã làm chuyện gì thực có lỗi với ta chứ? Ngươi có nữ nhân khác? Cho nên mới làm ta tức giận đến mất trí nhớ?"

Phượng Thiên Vũ lại hôn môi nàng một cái: "Trời đất chứng giám, ta từ lúc quen biết nàng về sau, vốn không hề có nữ nhân thứ hai…..Ban đầu không có, hiện tại không có, tương lai cũng không có."

"Vậy…….Ta làm sao mất trí nhớ? Chẳng lẽ là……."

Nàng đột nhiên nhớ tới khi xem phim ở hiện đại, khi nam chủ nữ chủ (NN: ý là các nam chính nữ chính ấy) mất trí nhớ đều là bị tai nạn đụng phải đầu.

"Chẳng lẽ lúc ta ở bên ngoài không cẩn thận đụng trúng đầu nên mới mất trí nhớ?"

Càng nói khả năng này càng lớn. Liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, trong mắt có một tia áy náy: "Thực xin lỗi, ta thật sự quên ngươi, bất qua, trong tiềm thức ta vẫn không quên ngươi, bằng không…..Bằng không ta cũng sẽ không yêu ngươi thêm một lần nữa…."

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đôi mắt mở to trừng hắn: "Nếu ngươi đã yêu ta như vậy làm sao có thể cưới Anh Lạc công chúa? Còn giết nàng? Ngươi có biết hay không, năm đó ta ở trong tửu lâu nghe được người ta nói chuyện về ngươi, trong lòng ta thực xem ngươi độc ác. Đã không thích sao còn cưới người ta làm vợ?"

Trên mặt Phượng Thiên Vũ xẹt qua một chút cười khổ, nhìn nàng một cái, nhất thời không biết giải thích với nàng thế nào.

Hắn trầm ngâm một chút, thở dài, ôm chặt thân thể của nàng, cằm chôn trên vai nàng thản nhiên nói: "Cũng là bởi vì quá yêu nàng, cho nên mới phải cưới ả ta, nếu không ta không tìm thấy lý do để giết ả….."

Nhưng….

551. Chương 552: Thực Xin Lỗi, Cho Ngươi Chịu Khổ. . . . . ."

Hắn trầm ngâm một chút, lại nói: "Nhưng nàng ta thực sự rất đáng chết, ta không thể buông tha nàng ta, nếu không phải do nàng ta, nàng. . . . . Nàng cũng sẽ không mất trí nhớ, để cho ta phải mất nàng hơn hai năm. Phù Nguyệt, ta cho tới bây giờ còn không dám nghĩ đến hai năm kia ta đã sống như thế nào. . . . . ."

Hơi thở ấm áp của hắn phả nhẹ ở bên tai của nàng, làm nàng thân mình cho cũng tê dại hẳn lên.

Trên mặt nàng nóng bỏng, thân mình bất động thanh sắc co rụt lại, ha ha cười khan một tiếng: "Thì ra vẫn là vì ta. . . . . Nhưng sao ta lại không nhớ gì được. Huynh nói ta là bởi vì nàng ta nên mới mất trí nhớ ? Chẳng lẽ nàng ta yêu huynh lại không chiếm được huynh, liền đem biện pháp nghĩ đến trên người của ta, vốn muốn hại chết ta, lại không nghĩ rằng ta chỉ là đụng phải đầu, mất ký ức. . . . . Phải không?"

Long Phù Nguyệt đang nhớ lại cung đấu ở trong tiểu thuyết thường là như thế, nên bạo gan phỏng đoán.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ tối sầm lại, đem nàng ôm càng chặc hơn, thở dài: "Nàng đoán trúng một chút. . . . . ."

Long Phù Nguyệt hơi có chút đắc ý.

Ha ha, tiểu thuyết nàng cũng không phải là đọc không nha.

Trở lại nhìn hắn: "Nói như vậy ta đoán đúng sao? Hừ, ta đã sớm biết chiến tranh trong cung so với chiến tranh thật còn muốn tàn nhẫn hơn, không nghĩ tới ta cũng đã làm vật hi sinh một lần. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhắm hai mắt lại, như là cam đoan cái gì: "Yên tâm, về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa biết không. Ta sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội thương tổn nàng."

Trong lòng Long Phù Nguyệt tràn đầy cảm động ấm áp . Nam tử trước mắt này, thật sự là yêu thảm nàng. . . . . May mắn, may mắn, nàng yêu cũng là hắn. Mặc dù hai năm thời gian đã trôi qua, cũng không có chân chính yêu qua người khác, chẳng lẽ trong tiềm thức nàng vẫn đang chờ đợi hắn?

Nàng kìm lòng không đậu ngẩng đầu, ở trên môi hắn nhẹ nhàng chạm vào, thì thào: "Thực xin lỗi, cho huynh chịu khổ. . . . . ."

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ bất chợt trở nên thâm trầm, thâm thúy giống như lốc xoáy, cánh tay căng thẳng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, cúi đầu liền hôn xuống.

Đây cũng là ở trong trí nhớ của Long Phù Nguyệt , Phượng Thiên Vũ hôn nàng lần thứ hai.

Lần đầu tiên là hắn vẫn đang bị thương khá nặng, nàng không đề phòng liền bị hắn hôn lén. Một nụ hôn của hắn mãnh liệt và bá đạo, đã tràn ngập nồng đậm mong mỏi.

Lúc này đây, nụ hôn của hắn lại hết sức tinh tế triền miên, như mưa thuận gió hoà, từng chút tê dại tiến vào trong lòng của nàng.

552. Chương 553: Ánh Mắt Ngập Nước

Làm cho tim của nàng như ở trong đám mây, nhẹ nhàng mơ hồ, lung lay không ngớt.

Ý nghĩ từng đợt choáng váng, giống như hoa đào nở rộ như có mây tía, kìm lòng không đậu, vươn đôi tay liền quấn lấy cổ hắn, ôm chặt lấy hắn.

Thân mình Phượng Thiên Vũ hơi run lên một cái, đôi mắt thâm trầm giống như biển rộng mênh mông. Long Phù Nguyệt lần đầu tiên không phòng bị cùng hắn thân mật như vậy, hắn tuy rằng luôn giữ bình tĩnh, lúc này cũng không chắc sẽ giữ được.

Mới đầu chính là cánh môi ma sát nhau, dùng sức mút thỏa thích, tiếp theo liền bắt đầu xâm nhập vào bên trong. Hai cái lưỡi cực nóng không biết tiết chế công thành lướt trì.

Môi lưỡi giao nhau, bọn họ gần như toàn thân trên dưới đều dính sát vào lại với nhau.

Cánh tay Phượng Thiên Vũ càng siết càng chặt, phảng phất muốn đem nàng hòa tan vào trong cơ thể của hắn.

"Ngô. . . . . ."

Long Phù Nguyệt thở dốc không thôi, theo bản năng muốn đẩy ra hắn một chút, nhưng hoàn toàn vô dụng. Ngược lại dẫn tới hắn càng thêm cường lực áp chế, nàng mơ màng đột nhiên, hoa mắt, đột nhiên có cảm giác mình sẽ hòa tan, hòa tan trong vòng tay ấm áp của hắn.

Hơi thở của hắn truyền khắp tứ chi bách hải của nàng, rút đi khí lực toàn thân của nàng.

Trong lồng ngực dâng lên một luồng sóng cuồng nhiệt quen thuộc không hiểu nổi, luồng sóng cuồng nhiệt này tràn đến vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ. lại dị thường, quỷ dị, muốn bắt cũng bắt không được. . . . . Làm ũi nàng có cảm giác chua sót, đột nhiên muốn rơi lệ. . . . . .

Không biết qua bao lâu, nàng cảm giác mình rốt cuộc không chịu nổi thì hắn rốt cục ngừng lại. . . . . .

Long Phù Nguyệt đạt được cơ hội thở dốc, nhưng trong đầu giống như một cuồn chỉ rối như trước, không có khí lực để suy nghĩ gì cả. Cả người mềm yếu mông lung.

Phượng Thiên Vũ đang ôm chặt nàng, ở nàng bên tai cúi đầu thở dài: "Phù Nguyệt, ta thật sự muốn yêu nàng ngay bây giờ. . . . . ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt giống như hỏa thiêu, cuống quít tránh ra khỏi ngực của hắn.

Nơi này —— Nơi này là vùng hoang vu a. Lại là đường phải qua để đi xuống núi , đại sư huynh bọn họ lúc nào cũng có thể đến đây ——

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng ánh mắt ngập nước , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực , không giống như là đang trừng người, giống như là liếc mắt hờn dỗi.

Phượng Thiên Vũ nhịn không được, lại ở trên môi của nàng hôn một ngụm, thấp giọng nói: "Tiểu nha đầu, nàng lại dùng ánh mắt ngập nước mị hoặc chết người, nhìn ta như vậy , ta sẽ thực sự ở trong này yêu nàng. . . . . ."

Thanh âm của hắn khàn khàn mà cứng ngắc, vừa có mị hoặc cùng gợi cảm khôn kể.

553. Chương 554: Quả Nhiên Là Một Đại Mỹ Nữ Siêu Cấp

Thanh âm của hắn khàn khàn mà cứng ngắc, vừa có mị hoặc cùng gợi cảm khôn kể .

Oanh! Lỗ tai của Long Phù Nguyệt gần như đỏ ửng . Thân mình cứng ngắc lại, động cũng không dám động.

Phượng Thiên Vũ ôm nàng, thân hình mềm mại áp sát vào vòng tay ấm áp bên trong, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng lặng lẽ hô hấp ở trước ngực hắn. Hắn thỏa mãn và thích ý thở dài.

Hai năm qua, chưa bao giờ dám ảo tưởng có một ngày như thế, nàng hiện hữu bên cạnh hắn, hắn có thể chạm đến, nàng hoàn toàn đã thuộc về hắn.

Long Phù Nguyệt nằm ở trong ngực của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, tâm thần đều say.

Thật tốt, người nam nhân này là yêu nàng, mà nàng cũng xác thực yêu hắn. . . . . .

Phượng Thiên Vũ lôi kéo nàng đứng lên, cười nói: "Đi thôi."

Long Phù Nguyệt còn không kịp tỉnh hồn lại, ngây ngô mơ hồ hỏi một câu: "Đi nơi nào?"

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Nên đi đến gặp bọn họ ."

"Ách ——"

Mặt Long Phù Nguyệt lại đỏ, nàng cư nhiên đến bây giờ mới nhớ tới sư huynh bọn họ còn chờ ở bên kia đầm lầy.

Bọn họ vừa mới đi đến ven đầm lầy, rất xa liền thấy con đại quy kia bơi lại đây. Cổ Nhược, tiểu hồ ly, cùng với một cô gái áo trắng đều đứng ở trên lưng con rùa lớn này.

Đại Ô Quy tốc độ bơi cực nhanh, đảo mắt liền đến bên bờ.

Tiểu hồ ly nhảy xuống, chạy vội lại đây. Miệng hô hoán ầm ĩ: "Hai người các ngươi lại đi chỗ nào vậy? Ta còn tưởng rằng các ngươi lại gặp phiền toái gì nữa rồi."

Lúc này Cổ Nhược, cô gái áo trắng cũng toàn bộ nhảy lên bờ.

Long Phù Nguyệt vội vã chạy tới, ngượng ngùng nói: "Đại sư huynh. . . . . ."

Lại nhìn thoáng qua cô gái áo trắng xinh đẹp kinh người kia: " Đây là —— Hoa Tích Nguyệt?"

Hoa Tích Nguyệt cười híp ánh mắt, dạo qua một vòng: "Đúng vậy a. Ta chính là Hoa Tích Nguyệt, Thánh nữ, ta rốt cục có thể khôi phục hình người . Đa tạ ngươi."

Tiểu hồ ly ở một bên bay lên bay xuống : "Phù Nguyệt, thế nào? Tỷ tỷ của ta là một đại mỹ nhân phải không?"

Long Phù Nguyệt gật gật đầu, thiệt tình khen ngợi: "Không sai, không sai, quả nhiên là một đại mỹ nhân. Ha ha."

Không khỏi liếc mắt nhìn đại sư huynh, thầm nghĩ: “Nếu có thể đem đại sư huynh cùng vị hồ tiên này kết thành một đôi, cũng là một chủ ý không tồi. . . . . .”

554. Chương 555: Trông Sẽ Kinh Khủng Đến Mức Nào...

Trong lòng bỗng nhiên lại có chút mất mát: “ Cũng có lẽ, chỉ có Hoa Tích Nguyệt mới có thể làm rung động tâm đại sư huynh.”

Ánh mắt Cổ Nhược vẫn nhẹ nhàng như trước, bất động thanh sắc liếc mắt đem Long Phù Nguyệt đánh giá một cái, xác định nàng không có việc gì, mới đem ánh mắt di chuyển đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Mau hỏi đi. Người này biết vị trí của Thận châu.”

A? Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, vui mừng nhảy dựng lên, nhìn thoáng qua, chỉ vào đại Ô Quy: “Ngươi biết tin về Thận châu? Nó ở đâu thế?”

Đại Ô Quy trợn tròn đôi mắt to, gật gật đầu: “Cách nơi này hơn một ngàn dặm trên Long đảo. Mấy ngày trước có một con Long quy muốn hóa rồng thăng thiên, nếu vận khí tốt liền có thể cướp được một viên Thận châu. . . . . .”

“A? Ngươi nói là cướp? Không phải nói nơi Long quy lột da là nơi ít người lui tới sao? Sao lại có người cướp?”

Đại Ô Quy lắc lắc cái đầu lớn, thở dài một hơi: “Thận châu tuy không phải là do trời đất tạo thành, nhưng cũng là tinh hoa do Long quy tu luyện vài ngàn năm mà thành, có thể cải tử hồi sinh, có năng lực chữa tất cả các loại độc trên thế gian, đối với người tu đạo có thể làm tăng linh lực, nếu là yêu tinh ăn thì tự nhiên có được năm ngàn năm linh lực.... Thần vật như vậy, thử hỏi ai mà không muốn có? Giờ phút này ở chung quanh Long đảo không biết có bao nhiêu người hoặc yêu đang chờ. Nếu muốn lấy được Thận châu, một trận ác chiến là không thể thiếu được.”

Cái gì? Còn phải đánh nhau sao?

Long Phù Nguyệt một đầu hắc tuyến, nàng ghét nhất là phải đánh đánh giết giết. Lần này lại còn phải cũng một đám yêu tinh, thần tiên chiến đấu, thấy thật nhức đầu. Nhưng vì bệnh của đại sư huynh, dẫu chán ghét nàng vẫn phải đi!

Nhưng hơn một ngàn dặm……

Hành trình này cũng thật quá dài! Lại phải ra hải đảo. Xem ra bọn họ phải thuê thuyền rồi……

Đại Ô Quy dường như hiểu được tâm sự của nàng, chậm rãi nói một câu: “Thánh nữ, tiểu thần biết đường đi. Chỉ cần ra khỏi ngọn núi này, đi bộ khoảng hơn năm mươi dặm sẽ đến thành Vân Hà, ngoài thành không xa chính là biển rộng, ta có thể chở các người qua đó.”

Long Phù Nguyệt liếc mắt nhìn nó, nhíu mày: “Ngươi muốn đưa bọn ta qua đó? Ách, ngươi lớn như vậy, còn phải đi hơn năm mươi dặm vào thành……..”

Ách, nàng không dám tưởng tượng thêm, có con rùa to đi theo sau mấy người bọn họ như vậy vào thành, trông sẽ kinh khủng đến mức nào……

555. Chương 556: Ô Quy Cũng Có Tôn Nghiêm

Đại Ô Quy bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười nặng nề, giống như sét đánh: "Thì ra là Thánh nữ lo lắng việc này. Không cần lo lắng, tiểu thần có thể biến nhỏ được."

Vừa nói xong, thân mình đại Ô Quy bỗng nhiên thu nhỏ lại. Trong nháy mắt liền thu mình chỉ bằng chú chó nhỏ.

Nó ngẩng đầu lên: "Như vậy trông như thế nào?"

Long Phù Nguyệt trợn mắt, há hốc mồm nhìn nó, thì ra nó là một chú rùa đen như ý, có thể tuỳ ý biến to nhỏ.

Thế này thật sự là quá tốt!

Nàng trông mong nhìn nó: "Còn có thể nhỏ hơn được không? Ngươi như vậy.... vẫn còn quá lớn."

Đại Ô Quy tựa hồ không vui: "Nhỏ đi nữa sẽ không có khí thế, tiểu thần là rùa tiên tất nhiên là phải có tôn nghiêm."

Long Phù Nguyệt vỗ vỗ đầu của nó, phi thường nghiêm túc hướng dẫn từng bước: "Ngươi thử nghĩ xem, bây giờ với bộ dạng này của ngươi mà đi theo sau chúng ta , trên đường nhất định sẽ có rất nhiều người xem. Nói không chừng, ngươi còn có thể bị bắt đi làm canh uống..... Ngươi nên thu nhỏ lại một ít, tốt nhất là thu nhỏ lại tới mức ta có thể đặt ngươi ở trong túi tiền, sẽ không làm người ta chú ý. Chúng ta lần này phải hành động một cách bí mật, vô cùng bí mật."

Đại Ô Quy im lặng suy nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Được rồi."

Thân mình lại nhoáng một cái, quả nhiên trở nên nhỏ như bàn tay của một đứa trẻ. Chậm dãi bò lên lòng bàn tay của Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt mừng rỡ, nhìn nhìn cái mai nâu đen trên lưng nó, lại nhìn cái đầu ủ rũ của nó, ngón tay xoa xoa một chút: "À, ừm_____Rùa tiên à, ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên, nếu không, nếu không lúc nào cũng gọi là Ô Quy Ô Quy có vẻ không tôn trọng ngươi."

Con rùa đen nhỏ nghiêng nghiêng cái đầu: "Tên là gì? Người nói thử xem."

Long Phù Nguyệt nhìn lớp vỏ màu đen của nó, bỗng nhiên phúc chí tâm linh, lắc đầu thiểu não nói: "Trong thế giới của ta, có một thi nhân tên là Lí Hạ, hắn có hai câu thơ rất hay, đúng với hình dung của ngươi. Quả thực là vô cùng chuẩn xác."

Nàng nói một câu này, đều câu dẫn hứng thú của mọi người. Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái: "Không nghĩ tới ngươi còn nhớ một ít thơ, thơ nói về cái gì, nói nghe một chút."

Con rùa đen nhỏ cũng trợn tròn đôi mắt màu xanh: "Nói mau, nói mau."

Ô ô, trên thế gian này con người chưa từng trông thấy loài rùa đen chúng nó, không nghĩ tới còn vì chúng nó làm thơ. Quả thật không dễ dàng gì! Nó rất cảm động.

556. Chương 557: Nàng Cùng Bọn Họ Quả Thực Khác Nhau....

Long Phù Nguyệt cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ngâm thơ: "Mây đen bị vỡ vụn, mai (Rùa)đón ánh mặt trời. Ngươi xem đi, hai câu thơ này rất phù hợp với hình dung của ngươi."

Con rùa đen nhỏ cúi đầu đọc lại hai câu thơ. Gật gật cái đầu: "Ừm, ừm, không tồi, rất khí thế! Nhưng mà cái đó và việc đặt tên có liên quan gì?"

Long Phù Nguyệt cười nói: "Hai câu thơ này thực thích hợp với ngươi, nhất là cái từ 'hắc' kia, quả thực rất có khí thế! Mà trong phàm nhân 'Tử' đại biểu cho sự tôn trọng, giống như Khổng Tử, Đại gia, Tôn Tử, Mặc Tử.....Đều là nhân vật nổi tiếng, tên của bọn họ ở cuối cũng có chữ 'Tử'."

Phượng Thiên Vũ không nín được cười: "Vì thế tên của hắn là?"

Long Phù Nguyệt đắc ý, hơi ngửa đầu: "Gọi là 'Hắc Tử' thì thế nào?"

Phốc, con rùa đen nhỏ xoay người từ lòng bàn tay nàng rớt xuống.

Tiểu hồ ly bò ra mà cười: "Hắc Tử, Hắc Tử, Hắc Tử.....Ha ha ha."

Đến Cổ Nhược cũng nhịn không được, nở nụ cười.

Hoa Tích Nguyệt cười đến mức không thể đứng dậy được. Ôm lấy cánh tay Cổ Nhược kêu 'ôi'.

Con rùa đen nhỏ đầu đầy hắc tuyến, oán niệm nhìn nàng: "Tên này.....Tên này.....Có cái tên nào nghe hay hơn không?"

Long Phù Nguyệt lắc lắc đầu: "Tên này thực chuẩn xác a. Sao vậy? Ngươi không thích?"

Ai! Nó là một con thú cưỡi, chủ nhân đã đặt tên cho, nó có thể nói không hay sao?

Nó buồn bực đem tứ chi co ngắn lại, cổ cũng rụt lại, buồn buồn nói: "Chủ nhân muốn gọi tiểu thần là cái gì thì cứ gọi đi. Được rồi, tiểu thần muốn ngủ một giấc thật ngon. Đến bờ biển đánh thức tiểu thần cũng không muộn."

Tứ chi của nó đều rút vào trong vỏ, không bao giờ thò ra nữa.

Tiểu hồ ly vẫn chưa hết cười: "Tiểu chủ nhân, ngươi thực sự là rất tài tình."

Cổ Nhược cũng mỉm cười, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, lắc lắc đầu.

Nha đầu này, càng ngày càng có bản lĩnh. Không chừng tên này có thể làm cho con rùa buồn bực mất mấy ngày.

Long Phù Nguyệt nhìn mọi người, có chút kinh ngạc.

Tên này có gì không tốt sao? Ở cổ đại 'Tử' không phải tôn xưng sao?

Hơn nữa con rùa này một thân đen, kêu 'Hắc Tử' thật chuẩn xác a. Hơn nữa còn có một loại khí thế nam tính mạnh mẽ. Chậc chậc, những người này thật không biết thưởng thức. Nàng cùng bọn họ quả thực khác nhau.....

557. Chương 558: Con Đại Ô Quy

Chợt thấy con rùa đen nhỏ trong tay lạnh như băng, Long Phù Nguyệt để sát vào trước mắt nhìn một cái.

Con rùa đen nhỏ nhắm chặt mắt lại, không hề cử động.

Choáng váng, không phải là nó tức chết rồi chứ? !

Long Phù Nguyệt đang muốn lay nó một cái, Phượng Thiên Vũ đã tới cầm nó lên, nhìn thoáng qua: "Không cần lo, nó chỉ là đang ngủ thôi."

Long Phù Nguyệt đầu đầy hắc tuyến. Con rùa đen này ngủ sao lại giống như chết vậy chứ?

Phượng Thiên Vũ nói: "Loài rùa có quy tức thuật. Giống như lời nàng nói là 'ngủ đông', không gọi nó nó sẽ không tỉnh."

Thuận tay liền đem con rùa kia đặt vào trong túi áo.

Long Phù Nguyệt khẽ chau mày: "Nó là thú cưỡi của ta, vẫn nên để ta giữ."

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Nó là giống đực. Vẫn nên để ở chỗ ta, ta sẽ giữ nó thật tốt."

Long Phù Nguyệt không nghĩ hắn sẽ ghen với cả một con rùa, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười. Cũng biết không thể làm gì được. Đành mặc kệ hắn.

Mấy người liền cùng nhau đi xuống núi. Cổ Nhược liền dùng huyễn nhan thuật biến tất cả thành bộ dạng của dân bản xứ.

Đi bộ hơn một canh giờ, liền thấy phía xa xuất hiện một toà thành, trên cửa thành ghi mấy chữ rất to: Thành Vân Hà.

Mấy người có bộ dạng giống dân bản xứ, nên rất dễ dàng bọn họ trà trộn vào trong đám đông đi vào thành.

Thành Vân Hà thật ra rất không giống cái tên này.

Cả tòa thành được bao phủ bởi những cây màu phấn hồng, xa xa nhìn lại, sáng lạn như rang mây màu tím (Vân Hà), cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Lúc này trời đã sắp tối, mặt trời đang từ từ lặn xuống.

Mọi người vì cần mua một ít đồ cho chuyến đi, cho nên quyết định nghỉ tạm trong thành một đêm, sáng mai xuất phát.

Mọi người tìm một nhà trọ, để thuê phòng.

Sau khi an bài mọi thứ xong, Phượng Thiên Vũ liền tới tìm Long Phù Nguyệt cùng đi mua đồ cho chuyến đi.

Long Phù Nguyệt cũng đang muốn đi xem phong cảnh thành Vân Hà này, nàng trời sinh tính thích náo nhiệt, liền đi theo Phượng Thiên Vũ.

Thành Vân Hà có chút phồn hoa, Long Phù Nguyệt nhìn cái gì cũng cảm thấy hiếu kì, nhìn thấy cái gì lạ cũng muốn mua. Dù sao đi cùng nàng là một 'Con rùa vàng' nên không sợ không có tiền trả.

Mua đồ gì đó chính là đơn giản mua đồ ăn cùng nước uống. Phượng Thiên Vũ mua rất nhiều đồ, sau đó bảo bọn họ đem trở về quán trọ.

558. Chương 559: Đòn Hiểm

Long Phù Nguyệt kinh dị nhìn hắn: "Ngươi không đi theo không sợ bọn họ không đưa đồ về đó sao?"

Phượng Thiên Vũ lấy cây quạt gõ vào đầu nàng: "Ngu ngốc, ta không cho bọn họ bạc, bọn họ không đưa tới đó thì làm sao kiếm tiền được?"

"Ngươi nói là đồ đến thì tiền mới trả? Nhưng ngươi không quay về, đại sư huynh lấy đâu ra tiền mà trả."

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Ta đương nhiên là đã an bài mọi thứ rồi, ta đưa bạc cho Hoa Tích Nguyệt, nàng sẽ trả tiền mua đồ."

Long Phù Nguyệt giờ mới hiểu được, ách một tiếng, không thèm nhắc lại.

Trong lòng lại có hơi chút không thoải mái.

Khi Hoa Tích Nguyệt gặp Cổ Nhược, nàng chỉ cảm thấy như món đồ chơi yêu thích bị người khác cướp đi. Nhưng nay nghe thấy Phượng Thiên Vũ đem công đạo cấp cho Hoa Tích Nguyệt, trong lòng có một ít không được tự nhiên.

Mặc dù biết hai người bọn họ không có cái gì, nhưng trong lòng không hiểu tại sao vẫn có một cỗ ghen tuông. Nhưng nàng cũng biết là đã thực sự ăn dấm chua, cho nên không nói lời nào.

Phượng Thiên Vũ chợt thấy nàng trầm mặc không nói, không biết nàng đang nghĩ gì. Đang muốn tiếp tục trêu nàng, dỗ nàng vui vẻ.

Chợt nghe bên trong tiểu viện phía trước truyền đến một trận tiếng khóc của nữ tử, kèm theo tiếng roi da cùng với thanh âm của nam tử hùng hùng hổ hổ quát tháo.

Sắc mặt hắn khẽ biến, bước chân ngừng lại một chút.

Long Phù Nguyệt cũng bị tiếng khóc. tiếng roi da, tiếng mắng chửi này hấp dẫn, mắt to vòng vo lưu chuyển: "Làm sao vậy?"

Nhất thời quên mất chính mình đang ghen, lôi kéo Phượng Thiên Vũ chạy tới.

Tiểu viện phía trước cũng không lớn, cửa viện mở rộng ra, có bảy tám người vây quanh xem náo nhiệt.

Trong viện có một cây đại thụ, trên thân cây trói một phu nhân tóc tai bù xù, phía dưới một nam tử tay cầm roi, đang vung lên đánh tới tấp vào người nàng.

Mỗi nhát roi hạ xuống, phu nhân kia liền kêu một tiếng thảm thiết.

Ở trước cửa phòng bên trong, còn có một thiếu phụ.

Thiếu phụ này trông qua trẻ hơn so với thiếu phụ bị đánh kia rất nhiều. Nhàn nhã cắn hạt dưa.

Nam tử kia mỗi khi đánh một roi xuống còn nói thêm một câu: "Tiện nhân chết tiệt! Cho ngươi làm chính thất đã là tốt lắm rồi, còn muốn quản chuyện Đại gia cưới thiếp! Đã sớm không thể nhịn được ngươi! Hôm nay Đại gia sẽ cho ngươi ghi nhớ ngày này thật lâu!"

Chiếc roi da lại hướng cô gái kia bay tới!

Mỗi lần roi đi qua liền xuất hiện một vệt máu dài……

Long Phù Nguyệt ngơ ngác đứng ở cửa. Tình cảnh này tự dưng khiến cho nàng cảm thấy quen mắt, trong mắt thấy hốt hoảng khi người bị trói trên cây kia tựa hồ chính là nàng, những nhát roi đang quất tới tấp kia, mỗi một roi vung xuống, chính là một loạt máu văng ra. . . . . .

559. Chương 560: Ngươi Mắng Nàng Một Tiếng Nữa Thử Xem

Phượng Thiên Vũ thấy sắc mặt nàng bỗng nhiên trắng bệch, lắp bắp kinh hãi. Đem nàng ôm vào ngực mình: "Phù Nguyệt, nàng làm sao vậy?"

Long Phù Nguyệt chấn động, từ từ tỉnh hồn lại.

Ảo ảnh trước mắt biến mất không còn gì nữa, nàng lắc lắc đầu, tìm khắp trong trí nhớ nhưng cũng không nhớ được mình khi nào thì bị người khác đánh như vậy.

Ừm, chắc là ma chướng.

ma chướng (cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra)

Nàng ngẩng đầu nhìn nữ tử đang bị đánh kia, chợt cảm thấy máu nóng dâng trào. Không chút suy nghĩ, một bước liền nhảy vào viện.

Nàng rốt cuộc có chút khinh công, hán tử kia chỉ cảm thấy hoa mắt, roi trong tay liền bị người khác cướp mất !

Hán tử kia lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước mặt là một nữ tử áo tím.

Cũng không biết vì sao, bộ mặt không thấy rõ lắm, tựa hồ cực kì xinh đẹp.(Cổ Nhược vì không muốn để người khác chú ý, nên đối với bọn họ sử dụng huyễn nhan thuật, người ngoài cũng không thể thấy rõ khuôn mặt chân thật của nàng được, chỉ có giữa bọn họ với nhau mới có thể thấy được).

Cô gái kia tức giận trừng mắt nhìn hắn, mở miệng liền mắng: "Tên khốn kiếp vô liêm sỉ này, tại sao ngươi phải ra tay độc ác đánh nàng như vậy ?!"

Hán tử kia sững sờ một chút.

Trong thành này hắn được coi là bá chủ một phương, gần như không ai dám trêu chọc.

Lại không nghĩ rằng đoá hoa trước mặt chỉ là một nữ tử bình thường, cũng muốn làm con hổ cái xù lông, động thủ trên đầu thái tuế. Nhàn rỗi nên muốn quản cả việc của hắn !

Trong cơn tức giận, hai con mắt trợn tròn, chỉ tay vào nàng « Tiểu tiện nhân từ nơi nào đến, dám quản cả việc của Đại gia »

Hắn một chưởng này vừa mới đánh ra, thân ảnh trước mắt chợt loé, cánh tay đột nhiên tê rần. Chỉ nghe rắc một tiếng, cổ tay của hắn đã bị người ta bẻ xuống. Đau đến mức kêu lên như heo bị giết.

Chỉ nghe thấy một âm thanh lạnh lùng nói: " Ngươi mắng nàng một tiếng nữa thử xem?!"

Người nọ đau đến đổ mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước mặt là một nam tử áo trắng, bộ dạng tựa hồ cực kì tuấn tú. Hắn cứ lạnh lùng đứng ở nơi đó, có một loại uy nghiêm toả ra xung quanh, làm cho người ta không dám coi khinh.

Hán tử kia nhất thời mềm nhũn ra: " Ta giáo huấn tiện nhân nhà ta, đâu có liên quan gì tới các ngươi. Sao các ngươi lại tới cản trở? Các ngươi…."

Hắn còn muốn nói tiếp, Phượng Thiên Vũ thản nhiên quét mắt liếc hắn một cái.

560. Chương 561: Nhìn Hắn Đau Cũng Không Đau

Hắn còn muốn nói tiếp, Phượng Thiên Vũ thản nhiên quét mắt liếc hắn một cái. Tuy chỉ là liếc qua, nhưng hán tử kia như bị bịt miệng, không nói được lời nào.

Bên kia Long Phù Nguyệt đã đưa vị phu nhân kia từ trên cây xuống.

Phu nhân kia cả người toàn là vết roi, quần áo rách tả tơi, thân mình đau nhức, nằm ở trước sân nức nở khóc.

Long Phù Nguyệt nhìn nàng toàn thân là vết thương, trong lòng bỗng nhiên tê rần, sau lưng mình cũng mơ hồ có chút đau đớn.

Nàng cắn cắn môi, cũng bất chấp người xung quanh sẽ nhìn nàng thế nào.

Hai tay tạo kết ấn, một đạo bạch quang từ trong tay nàng phát ra, bao quanh lấy nữ tử mình đầy thương tích kia. Gần như là chỉ trong nháy mắt, vết thương trên người nàng kia liền tự động khỏi hắn, qua một lát, ngay cả vết roi cũng biến mất.

Người chung quanh toàn bộ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, như nhìn một yêu quái.

Hán tử đánh người kia cũng ngây người, nữ tử này, chẳng lẽ là thần tiên sao ?

Phu nhân kia cũng choáng váng nhìn nàng kinh ngạc.

Qua thật lâu sau, mới quỳ bụp một tiếng xuống: " Đa tạ tiên tử cứu giúp! "

Phượng Thiên Vũ lại nhíu nhíu mày, lần này hành động bọn họ phải thực hiện một cách bí mật, vậy mà lại xuất hiện công khai ở nơi này, chỉ sợ đã bại lộ hành tung.

Phù Nguyệt đang muốn hảo hảo giáo huấn hán tử kia một chút, chợt thấy bên hông căng thẳng, tiếp theo liền nghe thấy được âm thanh của Phượng Thiên Vũ vang ở bên tai: "Nơi này không nên ở lâu, đi thôi!"

Nàng sững sốt, còn chưa kịp hoàn hồn đã bị hắn ôm lấy bay đi.

Khinh công của Phượng Thiên Vũ tuyệt thế vô song, mọi người chỉ thấy bóng người chợt loé lên, rồi không thấy gì nữa.

Mọi người toàn bộ quỳ xuống, dập đầu không thôi.

Hán tử kia lại sợ tới không dám nhúc nhích. Lão bà của mình được thần tiên cứu, hắn làm sao còn dám đánh?

Rời gia đình kia thật xa Phượng Thiên Vũ mới đáp xuống ở nơi hẻo lánh. Buông Long Phù Nguyệt ra.

Long Phù Nguyệt vẫn tức giận: "Sao ngươi không để cho ta đem cái tên đáng chết kia giáo huấn một chút rồi hãy rời đi? Ta muốn……Cho hắn nếm thử một chút cảm giác bị đánh bằng roi!"

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Tội gì mà lấy việc đánh bại tên đần độn đó làm trò vui. Ta đã bẻ gãy cổ tay hắn, coi như cũng thay nàng xả giận……"

Long Phù Nguyệt thở phì phì nói: "Cái tên nam nhân kia thật ghê tởm, cư nhiên lại đánh thê tử kết tóc xe duyên với hắn như vậy! Hừ ta thật muốn trên người hắn cũng có mấy chục vết thương như vậy, xem thử hắn biết đau hay không!"

561. Chương 562: Ta Đâu Giống Như Người Kia

Phượng Thiên Vũ nhìn sắc mặt của nàng, hơi hơi trắng, ho một tiếng: "Phù Nguyệt, nếu như có người cũng từng đánh nàng một chút như vậy, nhưng hắn có nỗi khổ bất đắc dĩ, nàng có tha thứ cho hắn không?"

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng: "Hiện tại ta cũng có chút bản lãnh. Ai có thể đánh ta? Ngươi nghĩ rằng ta là người chỉ biết khóc giống nữ tử kia thôi sao?"

Phượng Thiên Vũ nhất thời yên lặng, sau một lúc lâu cợt nhả nói: "Như người kia, ta đâu có nghĩ vậy. Nếu ta đánh nàng một chút như vậy, nàng có thể hận ta hay không?"

Long Phù Nguyệt nhìn hắn một cái, không biết hắn gặp phải chuyện gì, mà lại nói ra những câu như vậy.

Nàng cũng chẳng buồn để ý, chỉ hừ một tiếng, giơ nắm tay nhỏ lên, nói: "Nếu như là ngươi lại càng không thể tha thứ. Ta sẽ cùng ngươi tuyệt giao, thuận tiện bỏ ngươi luôn!"

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ khẽ biến thành trắng bệch, thân mình cứng đờ, thở dài: "Đi thôi, sắc trời không còn sớm, ta dẫn nàng đi ăn cơm."

Lúc này bầu trời đã hoàn toàn đen. Cũng may thành thị này có vẻ phồn hoa, chung quanh đèn đuốc loé ra, thật cũng không tính là quá đen.

Long Phù Nguyệt khẽ cau mày nói: "Chúng ta vẫn là nên trở về thôi, bọn đại sư huynh chờ lâu sẽ sốt ruột."

Phượng Thiên Vũ cười nói: "Bọn họ đói bụng tự nhiên sẽ biết đi ăn. Tại sao nàng lại sợ bọn họ sẽ chết đói chứ?"

Long Phù Nguyệt lo nghĩ, cũng cảm thấy thế. Ngẩng đầu nhìn trăng trên trời.

Trăng sáng, treo cao, gió đưa nhè nhẹ thật là thập phần hợp lòng người.

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cao hứng, lôi kéo ống tay áo Phượng Thiên Vũ: "Chúng ta ăn cơm dã ngoại được không?"

Phượng Thiên Vũ hơi sững sờ một chút, trong đôi mắt hình như có tia sáng, gật gật đầu: "Tốt!"

Long Phù Nguyệt đưa tay làm tư thế chữ V: "Được, chúng ta bây giờ đi chuẩn bị đồ gia vị, để cho ngươi thấy tay nghề của ta."

Hai người chọn nơi tổ chức dã ngoại là một triền núi, trên sườn núi các loại hoa dại đang đua nhau nở.

Ở dưới ánh trăng, làm rung động lòng người, toả ra mùi hương thơm ngát.

Hai người ở trong thành mua thật nhiều nguyên liệu nấu ăn, Long Phù Nguyệt thậm chí còn mua một cái nồi.

Nàng hưng trí sắn sắn ống tay áo: "Ngươi phụ trách nhóm lửa, ta sẽ mời ngươi ăn đặc sản chỗ chúng ta_Lẩu tứ xuyên."

Trong lòng Phượng Thiên Vũ giờ này tràn đầy cảm giác ấm áp, nàng bảo làm cái gì liền làm cái ấy.

562. Chương 563: Đại Hôi Lang Dụ Dỗ Tiểu Hồng Mao

Hắn còn bắt một con thỏ hoang nữa, làm thịt sạch sẽ. Xếp những viên đá chung quanh làm một cái lò, đặt cái nồi lên trên, bên trong đổ vào một ít nước. Phía dưới nhóm lên một đống lửa……

Long Phù Nguyệt thấy hắn làm như nước chảy mây trôi, giống như đã quen từ lâu, không khỏi bội phục gật đầu lia lịa, thoả mãn nhìn hắn, tán thưởng: "Ta vẫn cho ngươi chỉ là một tên sâu gạo, không nghĩ tới ngươi là Vương gia mà làm những việc này so với bộ đội đặc chủng chỗ chúng ta cũng không kém đâu. Thật đúng là được mở rộng tầm mắt."

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn nàng, khẽ thở dài một tiếng.

Nàng đương nhiên không biết một thân trù nghệ của hắn từ đâu mà có.

Hai năm trước nàng không biết tung tích, hắn sống như cái xác không hồn, nhớ nàng gần như muốn phát điên. Không có chỗ nào giải sầu, hắn trong vô thức nhớ tới nàng từng vì mình xuống bếp nấu cơm xào rau, đó là những ngày bình yên và hạnh phúc.

Hắn đối với phòng bếp bỗng nhiên thấy thú vị. Những ngày hành quân đánh giặc, hắn cũng tự mình xuống bếp…….

Hơn nữa mỗi lúc ăn cơm, đều để một bộ bát đũa ở phía đối diện, tưởng tượng thấy nàng còn đang ngồi cùng mình, nhấm nháp đồ ăn do mình làm. Thỉnh thoảng nở nụ cười , ở một bên vừa cười vừa nói. . . . . .

Nay, nàng quả nhiên đã ở bên cạnh, vẫn xinh đẹp như vậy, tính tình vẫn cổ quái, hắn chỉ cần đưa tay lên là có thể ôm nàng vào lòng. Không ai biết là trong lòng hắn hiện nay có bao nhiêu là vui sướng.

Tuy rằng nàng bây giờ vẫn đang trong giai đoạn mất trí nhớ, nhưng rốt cuộc nàng vẫn tiếp nhận hắn một lần nữa, điều này làm cho hắn thực vui mừng. Mặc dù nàng vĩnh viễn nghĩ không ra như thế nào ? Bọn họ có rất nhiều thời gian, hắn sẽ không bỏ bất cứ một ngày nào có thể ở chung với nàng…….

Lúc này thấy hai mắt nàng sáng ngời, trong suốt nhìn hắn, trong lòng hắn cảm thấy thập phần viên mãn, cười híp mắt sờ sờ đầu của nàng: "Tiểu nha đầu, nàng không biết sao.Phu quân của ngươi chính là một báu vật tiềm ẩn đó, đang đợi nàng đến khai phá đây, mỗi một bước đều sẽ có kinh hỉ nha."

Ngữ khí của hắn giống như là đại hôi lang đang dụ dỗ tiểu hồng mao, cười dài.

Long Phù Nguyệt không khỏi bật cười: "Ngươi là đồ tự kỉ vô cùng."

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng: “Nha đầu không phải là tự kỉ, mà là tự tin. Nàng sống lâu với ta sẽ biết.”

Trong lúc nói chuyện, Phượng Thiên Vũ đã nhóm lửa xong.

563. Chương 564: Rất Bôi Nhọ Danh Hiệu Chiến Thần Của Hắn

Long Phù Nguyệt vụng trộm nếm vài ngụm, hương vị dĩ nhiên là có thể so với đầu bếp: “Wow, không nghĩ tới trù nghệ của hắn cũng tuyệt hảo như vậy. Nếu hắn đến hiện đại, ở nhà hàng sa hoa nhất làm đầu bếp thì tuyệt đối dư dả……..”

Trong đầu không nhịn được hiện ra hình ảnh Phượng Thiên Vũ đầu đội mũ đầu bếp, tay trái cái thìa, tay phải cái xẻng, mỗi động tác đều xuất thần nhập hoá……”

Thân mình không khỏi run một cái. Lạnh! Như vậy rất bôi nhọ danh hiệu chiến thần của hắn……..

Phượng Thiên Vũ đương nhiên không biết giờ phút này trong cái đầu nhỏ của nàng đang có ý niệm gì.

Vốn muốn bộc lộ tài năng của nàngcho hắn thấy, làm lẩu phiên bản cổ đại. Lại không nghĩ rằng nàng bị tài nấu nướng của hắn làm cho kinh hãi.

Nàng liền làm trợ thủ cho hắn, cho thêm củi vào cái bếp.

Lại qua một lúc lâu, Phượng Thiên Vũ cuối cùng cũng đem tất cả thức ăn sửa soạn xong xuôi.

Nhìn qua rất đơn giản, bốn món ăn và một món canh, nhưng ăn vào lại vô cùng ngon miệng. Phượng Thiên Vũ mất khá nhiều công sức.

Long Phù Nguyệt ăn một miếng, nhìn lên bầu trời, thở dài một hơi: “Đáng tiếc không có rượu. Bằng không thì có thể hưởng thụ một chút.”

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng, giống như là ảo thuật, tự dưng lại biến ra một cái hồ lô rượu, lắc lư ở trước mặt Long Phù Nguyệt: “Ai nói không có rượu? Đây không phải sao?”

Long Phù Nguyệt mừng rỡ, từ tay hắn đoạt lấy, rút cái nút, uống một ngụm.

Rượu này cũng không nặng lắm, mùi rượu thơm ngát xông vào mũi. Thoạt nhìn giống như là vì nàng chuẩn bị.

Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn mặt trăn trên bầu trời, lại nhìn Phượng Thiên Vũ đang ngồi bên cạnh, bỗng nhiên có cảm giác vô cùng mĩ mãn, trong đầu không biết tại sao bỗng nhiên xuất hiện một số từ, nàng liền cất giọng ngâm.

Minh Nguyệt bao lâu có?

Nâng cốc hỏi trời cao.

Không biết bầu trời cung khuyết, nay tịch là năm nào.

Ta thuận gió trở lại.

Chỉ e quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thắng hàn, nhảy múa biết rõ ảnh, gì giống như ở nhân gian.

Chuyển chu các, thấp khởi hộ, chiếu không.

Không nên có hận, chuyện gì dài hướng đừng khi tròn?

Nhân có thăng trầm, nguyệt có âm chuyện tròn khuyết, việc này cổ nan toàn bộ.

Chỉ mong nhân lâu dài, ngàn dặm cùng thiền quyên.

Phượng Thiên Vũ vỗ tay cười nói: “Thơ hay! Thật không biết bài này do vị thi nhân nào viết?”

Long Phù Nguyệt làm cái mặt quỷ, cười nói: “Ta viết!”

564. Chương 565: Đây…….đây Không Phải Là Hôn Gián Tiếp Sao……

Phượng Thiên Vũ nhìn vào mắt của nàng, cười híp mí nói: “Phù Nguyệt, nàng còn quá non, không thể viết được những câu lên bổng xuống trầm, từ ngữ cao ngạo, xa xăm, trống trải, hơn nữa những từ hùng hồn và khoáng đạt, thì một nữ tử sao có thể viết ra được. Nếu ta đoán không sai thì……Người này là một nam tử có tính tình rất hào phóng.”

Long Phù Nguyệt giảo hoạt nhìn hắn. Người này không lẽ là quỷ đầu thai? Cái này cũng có thể biết được! Thật đúng là thua hắn!

Bí mật bị hắn khám phá, Long Phù Nguyệt cũng không muốn giấu giếm nữa, vừa uống rượu dùng bữa, vừa kể cho hắn nghe chuyện Tô Đông Pha.

Phượng Thiên Vũ lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng chen vào đôi lời, làm tăng thêm sự hào hứng của Long Phù Nguyệt khi kể về Tô Đông Pha.

Tô Đông Pha nói về bát đại gia ở thời nhà Tống, trong bát đại gia ở thời nhà Tống, nói đến cải cách chính trị của Vương An Thạch. Từ cải cách chính trị của Vương An Thạch lại nói đến những kiểu cách cai trị của Tần triều . . . . .

Tư tưởng của nàng lướt gió tung bay, trong nháy mắt đem năm ngàn năm lịch sử của Trung Quốc ra nói dóc một chút. Sau khi nói xong rồi, chợt phát hiện, nàng đang cùng Phượng Thiên Vũ uống chung một hồ lô rượu! Ngươi một ngụm, ta một ngụm, giống như là bạn hữu vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt không khỏi có chút ửng đỏ. Đây…….Đây không phải là hôn gián tiếp sao……

Ăn uống no nê, hai người liền nằm ngửa ngay tại nơi hoang dã này ngắm trăng, đếm sao.

Sau một hồi im lặng, Phượng Thiên Vũ liền ngồi dậy, lấy cây sáo luôn mang theo bên mình ra thổi.

Tiếng sáo trong trẻo, từ từ, nhẹ nhàng thấm vào trong lòng.

Trên trời mây nhanh chóng tan đi, chỉ còn lại mặt trăng nên càng thêm sáng tỏ. Làn gió mát nhẹ nhàng lướt qua, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Long Phù Nguyệt đang ngắm trăng trên trời, bỗng nhiên mất đi tri giác, tâm hồn trở nên mơ hồ.

Tự dưng nghĩ đến cha mẹ kiếp trước, ai, bọn họ mất đi đứa con gái yêu quý nhất không biết sẽ như thế nào?

Dưới ánh trăng nhìn Phượng Thiên Vũ đang thổi sáo, trong lòng bỗng nhiên thấy hoảng hốt.

Chính mình cũng không biết đã vượt qua mấy vạn năm tới triều đại này, ông trời cho nàng một vị hôn phu ưu tú như thế.

Hơn nữa tự nhiên lại là Thánh nữ, có thể so với Triệu Linh Nhi.

Bất quá, mình so với Triệu Linh Nhi thì hạnh phúc hơn. Ai, đáng tiếc là cha mẹ không thể thấy được…….

Lúc nàng ở hiện tại, cha mẹ có hai đứa con đó là nàng cùng anh trai.

Nàng mặc dù là con gái, nhưng so với con gái thì được sủng ái hơn một chút.

565. Chương 566: Ta Hiện Tại Sẽ Cho Ngươi Biết Thêm Kiến Thức

Lúc nàng ở hiện tại, cha mẹ có hai đứa con đó là nàng cùng anh trai.

Nàng mặc dù là con gái, nhưng so với con gái thì được sủng ái hơn một chút. Quả thực chính là yêu như trân châu bảo vật. Anh trai nàng thì thích học Cổ thuật, còn nàng lại thích đọc sách, nàng cũng là sinh viên đại học duy nhất của thôn, khiến cha mẹ vô cùng sung sướng, bây giờ hương tiêu ngọc vẫn rồi, chắc cha mẹ thương tâm muốn chết…….

"Phù Nguyệt! Phù Nguyệt……"

Tiếng gọi mơ hồ không rõ ở đâu bỗng nhiễn xuất hiện trong tai nàng.

Nàng bỗng nhiên kinh hãi nhảy dựng lên!

Là mẹ! Đó chính là thanh âm của mẹ!

Nàng nhìn trái nhìn phải, nhưng khắp nơi vắng vẻ, làm gì có có bóng dáng của những người khác ?

Chẳng lẽ bởi vì ta quá nhớ mẹ, nên nghe nhầm?

"Đại Vũ Mao, ngươi có nghe thấy có người đang gọi ta không?"

Phượng Thiên Vũ kinh ngạc nhìn nàng một cái: "Có người gọi nàng sao? Làm gì có chứ?"

Long Phù Nguyệt ngồi sụp xuống.

Quả nhiên là nghe nhầm!

Nàng còn tưởng rằng mẹ vì quá nhớ mong mình mình nên cũng xuyên qua rồi.

Tai Phượng Thiên Vũ thính vô cùng, nếu như có người gọi, hắn nhất định có thể nghe thấy được.

"Ai!" Nàng thở dài một tiếng, bên hông chợt căng thẳng, thân mình đã rơi vào trong một vòng ôm ấm áp.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, cảnh đẹp như thế này, nàng cũng than thở, là sao thế?"

Long Phù Nguyệt tựa người vào trong ngực của hắn, thở dài: "Ta đang nghĩ tới cha mẹ trước của ta……Ai, ta chết như vậy, không biết bọn họ sẽ thương tâm đến mức nào……"

Phượng Thiên Vũ hôn môi nàng một cái, cười nói: "Bọn họ cũng không biết nàng trong họa có phúc, tìm được một vị hôn phu tốt như vậy……."

Long Phù Nguyệt đỏ mặt lên, chỉ vào da mặt của hắn: "Không biết xấu hổ, tự khen chính mình, ngươi thì tốt lắm sao?"

Tâm Phượng Thiên Vũ rung động, bỗng nhiên đem nàng ôm chặt lấy, thuận thế đè lên trên: "Không tốt sao? Ha ha ta hiện tại sẽ cho nàng biết thêm kiến thức ……"

"Ngươi……"

Long Phù Nguyệt cái gì cũng chưa kịp nói thì đã bị hôn.

Tuy rằng hai ngày này, Long Phù Nguyệt đã bị hắn hôn nhiều lần, ôm hôn cũng có, bế để hôn cũng có, thậm chí là ngồi lên chân hắn để hôn, nhưng bị đè xuống đất hôn thì vẫn là lần đầu tiên.

Tim nhất thời nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng xoay người rời đi, nhưng hắn không buông tha nàng, người nào đó võ công cao hơn nàng, tâm kế cũng sâu hơn nàng, hơn nữa trên người hắn luôn có hơi thở làm nàng choáng váng đầu óc, nếu không thể rời đi được, thì mặc hắn muốn làm gì thì làm.

566. Chương 567: Phu Quân Của Nàng Có Dáng Người 'ma Quỷ'

"Phù Nguyệt, Phù Nguyệt……."

Hắn lẩm bẩm tên của nàng, hôn nàng thật sâu.

Tim Long Phù Nguyệt đập như nổi trống, đột nhiên bị hôn đến choáng váng đầu óc, cảm nhận được quần áo trên người bị ai đó cởi ra, cảm nhận hắn đang hôn, mút trên cổ nàng, cảm nhận được luồng kwra nóng từ lòng bàn tay của hắ, đang nhóm lên đừng đám lửa trên da thịt của mình. . . . . .

Trong không khí càng ngày càng nóng, thần trí nàng hỗn loạn, khẽ phát ra tiếng.

"Phù Nguyệt, ta muốn nàng……."

Tiếng nói của hắn mang theo tình dục trở nên khàn khàn, trong mắt hắn giống như có ánh lửa. Tay hắn đang đặt hai bên đầu nàng , đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy, lại dừng lại động tác.

Mặt Long Phù Nguyệt đỏ như bị lửa đốt, quay đầu đi không dám nhìn ánh mắt của hắn.

Điều này xảy ra cũng đã nằm trong dự liệu của nàng.

Dù sao hai người bọn họ cũng đã thành thân, tuy rằng nàng đối với chuyện lúc trước không rõ, nhưng không có nghĩa là nàng không biết bọn họ sớm đã quá thân thiết……

Hắn tìm nàng hai năm, cũng đã cấm dục hai năm.

Tình cảm sâu như vậy khiến nàng vô cùng cảm động.

Nay nàng đã yêu hắn không có thuốc chữa, còn có lí do gì để từ chối?

Long Phù Nguyệt nhìn hắn, đôi mắt mờ hơi sương.

Quần áo trên người hắn đã trở nên hỗn độn, lộ ra bộ ngực cường tráng, trắng nõn, có chút giống nữ tử, nhưng lại không ẻo lả, thậm chí lộ rõ cơ bắp.

Ngô, phu quân của nàng có dáng người 'ma quỷ'.

Long Phù Nguyệt không nhịn được nuốt nước bọt.

Hắn nằm một nửa trên người nàng, tóc đen xoã xuống, chạm vào nàng có chút ngứa. Nhưng không có động tác kế tiếp, dường như đang đợi phản ứng của nàng……..

Hắn thề về sau sẽ không miễn cưỡng nàng, cho nên giờ tuy bị tình dục thiêu đốt muốn nổ tung, nhưng hắn phải đợi nàng đồng ý…….

Long Phù Nguyệt đột nhiên hoảng hốt.

Giống như ở đang ở trên chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn, hắn ôm nàng, nói nhẹ nhàng ở bên tai của nàng: "Lần đầu tiên tuy đau, nhưng ta sẽ thực ôn nhu, Phù Nguyệt, cho ta đi. . . . . ."

Tiếp theo hắn liền cúi người tiến vào……..

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt thoáng chốc đã đỏ hoàn toàn, lại kìm lòng không được đưa lưỡi liếm môi. Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Ta cùng hắn, thì ra đã sớm là vợ chồng, thì ra……Thì ra ta đối với lần đầu tiên vẫn còn có chút ấn tượng……"

567. Chương 568: Tín Hiệu Vô Cùng Kiên Định

Nàng dù sao cũng có tư tưởng rất thoáng của người hiện đại, tiếp xúc cũng đã nhiều, nên không hề nhăn nhó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng hồng hồng như mây, nhưng lại đưa tay ôm cổ hắn…….

Động tác này hiển nhiên cấp cho Phượng Thiên Vũ một tín hiệu vô cùng kiên định.

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ sâu vô cùng gần như muốn trở thành lốc xoáy, hơi thở dồn dập, lại hôn nàng một lần nữa.

Lúc này đây không giống như trước chỉ để giải quyết ham muốn, mà giống như rốt cục không thể nhịn được nữa, đòi lại tất cả những gì mà trước nay hắn đã mất. . . . . .

Trong lòng Long Phù Nguyệt biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, tim đập nhanh dần trở nên mất kiểm soát, thân thể cứng đờ, giống như trời lạnh cứ run lên.

"Phù Nguyệt, đừng khẩn trương……"

Hắn thấp giọng dụ dỗ nàng, tràn đầy mật ngọt yêu thương.

Từng đợt tê dại lan ra toàn thân, Long Phù Nguyệt run run, cắn chặt môi dưới, liều mạng khổng phát ra âm thanh.

Hắn cúi đầu ở trên người nàng, lại ôm lấy nàng, mút lấy đôi môi của nàng, buộc nàng phải mở miệng ra.

Long Phù Nguyệt bị hắn náo loạn chịu không nổi, linh cơ vừa động, hai tay căng thẳng, đơn giản xoay người trở về. Tiên hạ thủ vi cường, trước tiên đưa đầu lưỡi vào trong miệng hắn thăm dò.

Hắn sững sốt một chút, trong mắt tràn ngập ý cười, bàn tay đưa đến trước ngực của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp. Long Phù Nguyệt bị kích thích run lên, đầu lưỡi cũng quên động đậy, trái lại bị hắn thâm nhập vào trong miệng…….

Thừa dịp đầu óc nàng còn đang choáng váng.

Hắn mỉm cười một cái, đã tiến vào sâu bên trong người nàng.

Có cảm giác toàn thân bị xé toạc, đau đớn vô cùng, nhưng chỗ trống dường như lại được lấp đầy…….

Máu trong cơ thể bị thiêu đốt đến sôi lên, tầm mắt chỉ có một mảnh lay động, không thấy rõ khuôn mặt của hắn. Thân thể như sóng to gió lớn trên biển rộng. Người phía trên thôi động đậy. Nhưng dường như không có ý dừng, không có ý dừng.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt giống như nổ tung từng tràng pháo hoa, tai bắt đầu ù đi. Ánh mắt dần mất đi tiêu cự, đầu óc trống rỗng, tình dục đạt đến đỉnh cao nhất.

Cũng đồng thời lúc này, chỗ lồng ngực bỗng nhiên tê rần, đau đớn thình lình xảy ra, khiến thân mình nàng đột nhiên run một cái. Trong đám hỗn độn trước mắt dường như có một con sâu đỏ rực đang vặn vẹo không ngừng, sau đó liền biến mất không thấy……

568. Chương 569: Xem Không Đủ, Xem Mãi Cũng Không Đủ

Vô số mảnh trí nhớ như đốm sáng nhỏ bay lượn, giống như nước lũ đồng thời dâng đến. Khiến đầu óc nàng trở nên mơ hồ.

Nhưng nàng thật sự là uống không ít rượu, lại đang ở trong kích tình, trong đầu một mảnh hỗn độn, cái gì cũng không suy nghĩ, chính là mơ mơ màng màng ôm hắn, mặc hắn dẫn dắt đưa mình lên mây…

Rốt cục tình cảm mãnh liệt đã qua đi.

Nàng sức cùng lực kiệt, cả người xương cốt như tan ra, nằm ở trong ngực hắn, mệt mỏi không nghĩ gì cả, ngáp một cái, đã ngủ……

Phượng Thiên Vũ nhìn khuôn mặt của nàng khi ngủ, nàng hô hấp đều đều, mi dài cụp xuống, tóc đen hỗn độn gối lên cánh tay của hắn. Dung nhan trước mặt thật xinh đẹp, vẫn ngọt ngào và ôn tồn.

Hắn hơi nhích một bên thân mình, ôm lấy thâm thể thơm mát mềm mại bên người.

Dưới thân thật mềm mại, mang theo đất và hương cỏ dại.

Trong lòng hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác sung sướng cùng thoả mãn như vậy.

Phù Nguyệt của hắn, Oa nhi của hắn, người yêu của hắn, rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ rằng, bản thân cũng có lúc điên cuồng như thế này.

Hắn lấy trời làm màn, đất làm giường, cứ như vậy mà muốn nàng.

Giờ phút này chỉ cảm thấy gió là ấm, trăng là đèn, hoa là hương, trong không khí tràn ngập mùi hương ngào ngạt, thơm ngát. Làm cho hắn cảm thấy say mê.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, xem không đủ, xem mãi cũng không đủ.

Chỉ hi vọng có thể cả đời cứ như thế này.

Thì ra hạnh phúc có thể đơn giản như vậy.

Lúc này đây, hắn sẽ không cho phép bất kì kẻ nào đến cướp nàng đi, làm thương tổn nàng……

Cả người hắn lại trở nên khô nóng. Giống như thiếu niên lần đầu trải qua tình dục vậy. Ôm nàng, lại hôn nàng thật sâu…….

Nhiều tưởng niệm, khao khát, đớn đau như vậy …….Tựa hồ muốn đem sai sót hai năm trước lấy trở về hết.

Một lần, lại một lần ham muốn, hắn phóng thích ra chính mình, ở bên tai của nàng thì thào nói những lời tâm tình: “Phù Nguyệt, cả đời này ta chỉ yêu một mình nàng. Ta sẽ không bao giờ buông tay, nàng sẽ không thể rời khỏi ta……”

Long Phù Nguyệt chìm trong giấc mộng, nửa tỉnh nửa mê, đáp lại sự điên cuồng của hắn……

Một đêm điên cuồng, vô số lần triền miên.

Cũng may chỗ này là nơi cực kì yên tĩnh, cả đêm không có người qua lại…

569. Chương 570: Nổi Đau Hai Năm Trước Cũng Giống Như Mới Ngày Hôm Qua

Lúc tỉnh lại, nàng có một chút hoảng hốt, thân thể đau nhức muốn chết, mỗi cử động đều khiến thân mình ê ẩm.

Mở to hai mắt nàng mới phát hiện, trên người mình nhẹ nhàng mà sung sướng, trên đỉnh đầu là màn lụa màu xanh nhạt, dưới thân là cái đệm mềm. Thoải mái nói không lên lời.

Bên ngoài ánh nắng chiếu vào rực rỡ. Xa xa có tiếng ồn ào trên đường truyền đến.

“Di, tại sao ta lại ở nơi này ?” Nàng cố gắng chống người dậy, nhìn khắp chung quanh.

Đây là một gian phòng khách có vẻ lịch sự, tao nhã, ánh mặt trời xuyên qua màn lụa mỏng ở cửa sổ chiếu vào, đang đung đưa theo ngọn gió nhẹ.

Nàng ôm đầu, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh hỗn độn, có rất nhiều hình ảnh kéo đến di chuyển không ngừng, hàng ngàn vạn kí ức, như muốn chen chúc nhau để thoát ra.

Đầu đau như muốn nổ tung ra.

Nàng ôm chặt lấy đầu, ngực tựa hồ có cái gì đó ở sâu bên trong, vô cùng đau đớn. Rồi cả sau lưng, tự dưng cũng cảm thấy đau.

Nàng cắn răng một cái, cởi quần áo, nhìn xuống ngực thì thấy, có một đám điểm đỏ, như là lỗ nhỏ nhợt nhạt thật sâu ….

Đây là cái gì? Nàng nhớ rõ ban đầu ngực không có thứ này a?

Có chút giống…….Giống như dùng Vong tình cổ mà lưu lại vết thương……

Vong tình cổ? ! Cái từ này vừa mới xuất hiện trong đầu.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy đầu vang lên ầm ầm, tất cả chuyện cũ trước kia ùn ùn kéo đến. Một màn một màn ở trước mắt nàng trình diễn, trí nhớ như miệng cống bị mở ra, xui xẻo rầm nghiêng đổ ra tất cả, lập tức bao phủ lấy nàng!

Sắc mặt nàng thoáng chốc đã tái nhợt, tay chân đều run cả lên.

Thì ra nàng không phải là đụng đầu mất trí nhớ, mà là tự mình dùng Vong tình cổ nên mất trí nhớ!

Nàng cuối cùng hiểu được hắn vì sao luôn không chịu nói ra chân tướng, lại làm cho nàng luôn suy nghĩ. Hắn chính là đang trốn tránh!

Hắn không có can đảm này!

Cuối cùng nàng hiểu được vì sao hắn luôn muốn nói ra lại thôi, muốn cho nàng nhớ lại, nhưng lại sợ nàng nhớ lại. Cuối cùng nàng đã thông suốt, vì sao tối qua hắn nói, nói cái gì 'Nếu hắn đánh nàng một trận roi thì như thế nào……..'

Cái kia hoàn toàn không phải là so sánh, mà nó đã thực sự xảy ra!

Chuyện xưa khó nói, hai năm trước đau như ngày hôm qua.

570. Chương 571: Hắn Có Thể Trở Về Làm Vương Gia Phong Lưu Của Hắn

Bị bắt buộc làm quận chúa, đêm tân hôn vắng vẻ, trên lưng ngựa bị nhục nhã, trong hoàng cung gặp đòn hiểm, một chút hi vọng cũng không có……..Tôn nghiêm lần lượt bị giẫm đạp.

Roi da dính máu như đang bay lượn trước mắt nàng, tất cả yêu, tất cả tình đều bị một đòn kia đánh tan thành mây khói.

Hai năm trước, trái tim nàng đã chết, sống không bằng chết, nên mới liều mạng đi chế Vong tình cổ…..

Vong tình cổ cực kì khó luyện, tỉ lệ thành công chỉ có một phần mười.

Có thể cũng sẽ bị sâu độc cắn nát trái tim mà chết.

Cho nên từ xưa đến nay, cũng chỉ có vài Cổ nữ có thể luyện thành công.

Nàng hoàn toàn dùng mạng để đổi.

Nàng chính là dùng mạng mình để đổi!

Để lại cho hắn tự do, cùng là ình một cơ hội…….

Hắn không phải chửi mình hao tâm tổn trí vì muốn độc bá hắn sao?

Nàng đã buông tay, vậy tại sao hắn lại còn muốn tìm nàng? Nàng đã thả tự do cho hắn không phải sao?

Hắn có thể đi làm Vương gia phong lưu của hắn, đi mà trái ôm phải ấp!

Chẳng lẽ là _____Biết ta bị oan uổng, cảm thấy có lỗi với ta, cho nên mới bồi thường ta?

Vẫn biết ta tuy bị thương nhưng chưa chết, còn sống rất vui vẻ. Làm cho hắn thực không cam lòng?

Vì sao hắn còn muốn đến trêu chọc nàng? Nàng rất vất vả mới quên được hắn. Chẳng lẽ phải bức nàng chết hắn mới cam tâm?!

Vong tình cổ, Vong tình cổ, nếu nàng cả đời không gặp hắn, như vậ cả đời nàng cũng sẽ không nhớ tới đoạn chuyện cũ thê lương này.

Nhưng hắn tìm được nàng rồi, còn bò lên người nàng!

Mà chính mình, cũng rất ngu ngốc, lại tiếp tục yêu hắn!

Đáng chết không, lại có trận hoan ái này, thế nên mới giải trừ được vong tình cổ. Mở ra máu chảy đầm đìa …….

Nàng càng nghĩ, ngọn lửa giận trong lòng nàng càng mạnh mẽ, ủy khuất cũng lập tức dâng trào như sóng biển, cảm xúc nghiêng về một bên khiến nàng nhào đầu về phía trước. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập phẫn nộ cùng thê lương. . . . . .

'Cạch' một tiếng, cửa được mở ra.

Phượng Thiên Vũ bưng một chén cháo đi đến.

Thấy nàng đang muốn ngồi dậy. Mỉm cười: "Nàng đã tỉnh, sao không ngủ thêm một chút nữa?"

571. Chương 572: Ngươi Vì Sao Không Chịu Buông Tha Ta?

Hắn nhìn thấy khuôn mặt Long Phù Nguyệt tái nhợt, thần sắc lạnh lùng, trong lòng lộp bộp nhảy dựng, hơi trầm xuống: "Tại sao khóc? Ai khi dễ nàng? Nói cho ta biết, ta sẽ báo thù cho nàng."

Long Phù Nguyệt sờ lên mặt, vừa chạm nhẹ mà tay đã đầm đìa nước.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng: "Phượng Vương gia, hai năm trước chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt, ta đã thả tự do cho ngươi, vì sao ngươi không chịu buông tha ta?"

Phượng Thiên Vũ chấn động, cái chén trong tay mất thăng bằng rơi xuống đất. Sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Nàng đã nhớ!

Nàng đã nhớ lại tất cả!

"Phù Nguyệt, nàng hãy nghe ta nói, nghe ta giải thích……."

Tay hắn loạn cả lên, đưa ra phía trước giữ lấy ống tay áo Long Phù Nguyệt.

Đầu Long Phù Nguyệt rụt lại, tránh được hắn.

Oán hận, trừng mắt nhìn hắn: "Có gì phải giải thích? Sự thật vẫn ở đó không phải sao? Ngươi nói ngươi trúng độc tình của ta là vì ta muốn tự mình độc chiếm ngươi, là ta dùng gian kế, hiện tại thì tốt rồi, ta đã trả tự do cho ngươi, ngươi không đi tìm oanh oanh yến yến của ngươi, còn ở đây dây dưa với ta làm cái gì? Ngươi vì sao vẫn không chịu buông tha ta? Ta với ngươi có thù oán sao?"

Nàng càng nói càng giận, nước mắt như hạt châu thi nhau rơi xuống, như cắt đứt quan hệ của hai người.

Nàng liền nhảy xuống đất.

Nhưng thân mình vẫn có chút mềm nhũn, ngả nghiêng, suýt chút nữa thì té ngã.

Phượng Thiên Vũ liền đỡ lấy nàng, khép hờ ánh mắt.

Điều gì đến cũng đã đến!

Lúc này đây, hắn không muốn trốn tránh nữa!

Sắc mặt hắn tái nhợt, trong nháy mắt mắt cũng không hề chớp nhìn nàng, thở dài một tiếng: "Phù Nguyệt, nàng đừng nói như vậy được không? Nàng biết rõ, người ta cả đời yêu nhất chính là nàng……."

Long Phù Nguyệt lui về phía sau hai bước, cười lạnh một tiếng: "Yêu ta nhất? Lúc công chúa rơi xuống nước ngươi có từng tin tưởng ta? Biết rõ là một cái bẫy vậy mà vẫn dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người đánh ta ba mươi roi da! Ngươi cường ngạnh muốn ta, nhưng lại đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu ta……."

Nói tới đây, nước mắt trào lên. Gần như không nói được.

Phượng Thiên Vũ đau xót trong lòng: "Phù Nguyệt, lúc ấy ta không tin nàng là do ta không phải. Lúc ấy, trong lòng ta chỉ là không cam tâm mà thôi. Ta không muốn vứt bỏ nàng……Ba mươi roi kia ta cũng là bất đắc dĩ, vào tình huống ấy, ta không có lựa chọn nào khác……Ta tình nguyện ba mươi roi kia đánh chính mình."

572. Chương 573: Nàng Làm Sao Có Thể Nói Như Vậy?

Long Phù Nguyệt lui về phía sau hai bước. Cười lạnh một tiếng: "Phượng Vương gia, ta không muốn nghe những lời tâm tình của ngươi. Ta hiểu được tính cách của ngươi. Không chiếm được là tốt nhất. Cả đời chỉ đuổi theo cái không chiếm được đó, một khi đoạt lấy, lại tuyệt không quý trọng. Ngươi hiện nay đặt trái tim trên người của ta, chẳng qua là vì ta bị thương nhưng không chết lại sống vô cùng thoải mái vui vẻ, cho nên ngươi liền cho rằng ta chưa bao giờ đem ngươi để ở trong lòng, như thế mới có trận dây dưa này. . . . ."

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ nhất thời tái nhợt như tờ giấy!

Nàng làm sao có thể nói như vậy? ! Làm sao có thể? !

Hắn liền giữ lấy cổ tay của nàng, trong mắt cũng có sự tức giận: "Phù Nguyệt, nàng đúng là hồ đồ hay giả vờ hồ đồ? Nàng nói ta đây hai năm qua để cho nàng tự sinh tự diệt là vì ham hư vinh? !Phù Nguyệt, nàng không thể đem toàn bộ lòng mình gạt bỏ được……."

Long Phù Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn: "Không gạt bỏ thì phải làm thế nào đây? Phượng Thiên Vũ, ta nói cho ngươi biết, ta đã không còn thương ngươi!"

Thân mình Phượng Thiên Vũ run lên, túm lấy cổ tay nàng, bàn tay trở nên khẩn trương, căng thẳng: "Phù Nguyệt, đừng nói như vậy, nàng yêu ta. Phù Nguyệt, ta biết ban đầu ta thực có lỗi với nàng, khiến cho nàng chịu rất nhiều uỷ khuất, nàng muốn đánh ta phải không, nàng cứ đánh đi. Nhưng mà_____Đừng bỏ ta mà đi, đừng nói không thương ta……."

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng biết là mình yêu hắn. Hai năm trước bị hắn mê hoặc đầu óc choáng váng. Hai năm sau lại vẫn nằm trong tay của hắn. Tất cả chính là oan nghiệt. Nhưng vết thương cũ hai năm trước đã để lại trong lòng nàng một vết rách. Khiến nàng muốn quên cũng rất khó.

Nàng không nghĩ sẽ tha thứ cho hắn, ít nhất, hiện tại không nghĩ cứ như vậy mà tha thứ hắn!

Nàng thoát khỏi hắn, dậm chân xuống đất nói: "Ta chính là không thương ngươi. Tuyệt không yêu nữa! Ta không muốn nhìn thấy……Ngươi nữa! Không bao giờ muốn!"

Nhìn sắc mặt của hắn càng ngày càng trở nên trắng, nàng có chút khoái ý của trả thù. Nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy đau.

Nàng không dám nhìn mặt hắn nữa, sợ mình một khắc nào đấy sẽ mềm lòng.

Liền quay đầu chạy ra ngoài!

Phượng Thiên Vũ không nghĩ nàng sẽ đào tẩu như vậy.

Thân hình chợt loé, đã túm được một tay áo của nàng: "Phù Nguyệt nàng không thể đi! Ta tuyệt đối sẽ không để nàng đi!"

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng, dùng sức đánh lại, vừa ra tay một cái, cánh tay áo liền xoạt một tiếng.

573. Chương 574: Phù Nguyệt, Trở Về Đi !!!!

Phượng Thiên Vũ sững sờ một chút, sắc mặt tái nhợt trông như muốn doạ người.

Chưa kịp phản ứng.

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên hét một tiếng chói tai.

Thì ra gian phòng này là phòng khách ở lầu hai, nơi nàng vừa chạy tới chính là đầu cầu thang ở lầu hai.

Vì dùng sức hơi lớn, nên cánh tay áo bị rách, nàng rốt cuộc không giữ thăng bằng được, nhanh như chớp lăn xuống cầu thang.

Mơ mơ hồ hồ, nàng chỉ kịp kêu một tiếng: "Mẹ……."

Phượng Thiên Vũ kinh hoàng, gần như là bản năng.

Thân hình lập tức nhanh như chim yến, động tác nhanh như tía chớp.

Long Phù Nguyệt vừa mới lăn xuống ba bốn bậc thang, đã bị hắn chặn lại.

Bế lên!

Gần như chỉ nháy mắt, hắn đã bế nàng trở về gian phòng vừa rồi.

Sắc mặt Long Phù Nguyệt trắng bệch, mắt nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh.

Phượng Thiên Vũ lắp bắp kinh hãi, thân thể của nàng sao bỗng nhiên lại yếu như vậy, mới lăn hai cái, cư nhiên đã ngất đi?

Đem nàng đặt ở trên giường, ngồi sau nàng, vì nàng thôi máu quá cung.

Qua thật lâu, thân mình Long Phù Nguyệt khẽ run lên, chậm rãi mở to mắt……

……..

Long Phù Nguyệt vừa ngã xuống đất. Bên tai liền vang lên một thanh âm: "Phù Nguyệt, trở về đi, Phù Nguyệt, trở về đi."

Thanh âm kia nghe như nước suối róc rách trên đỉnh núi, tựa hồ cách thiên sơn vạn thủy, nhưng lại dị thường rõ ràng.

Mẹ! Thanh âm kia dĩ nhiên là của mẹ!

Long Phù Nguyệt trong lòng run lên bần bật, thất thanh kêu lên một tiếng.

Tiếp theo thân thể dường như trở lên tê liệt vì đau đớn.

Nàng hét to một tiếng, cảm giác như thân thể mình nhẹ nhàng bay lên!

Theo bản năng nàng cúi đầu nhìn xuống, không khỏi hoảng sợ mở to hai mắt.

Trên cầu thang thân thể của mình còn đang lăn lộn, vậy mà linh hồn của nàng lại thoát khỏi thân thể, tự do bay về phía xa.

Bên trong khoé mắt, nhìn thấy Phượng Thiên Vũ vội vàng chạy xuống, ôm lấy thân thể của chính mình, mà có một đạo bạch quang khác tiến đến tiếp nhận thân thể kia…….

Đừng! Đừng mà!

Long Phù Nguyệt kinh hoàng hét to lên, nhưng nàng há to mồm, lại không nói ra tiếng.

Trong lòng quýnh lên, trước mắt tối sầm, sau đó không biết gì nữa.

574. Chương 575: Đây Không Phải Là Nàng! Đây Không Phải Là Nàng!

"Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, con tỉnh rồi, con ngoan, con đã tỉnh……."

Trong tiếng ồn ào hỗn loạn, bên tai Long Phù Nguyệt truyền đến từng tiếng gọi.

Thanh âm kia êm ái lại ôn nhu, nàng hốt hoảng khi nhớ lại lúc đến trường, mỗi khi nhàn hạ, mẹ cũng sẽ ở bên giường gọi nàng như vậy……..

Đợi chút! Mẹ?!

Long Phù Nguyệt chợt chấn động, mở mắt.

Đập vào mắt đều là đồ vật ở hiện tại.

Ti vi, puter, sô pha, giường gỗ, trên giường có mấy búp bê, gấu bông. Trên tường đối diện còn có tấm áp phích của bộ phim đã được công chiếu…..

Đây là gian phòng của nàng!

Phòng ngủ của nàng ở hiện đại!

Mẹ của nàng đang ngồi cạnh nàng.

Mà ba, anh trai, còn có ông nội, bà nội đều ngồi ở trên sô pha cách đó không xa.

Thấy nàng mở to mắt, đều chạy lại.

"Phù Nguyệt, con đã trở lại."

"Bảo bối, làm bà nội sợ muốn chết."

"Cháu gái ngoan, con cảm thấy sao rồi?"

Mọi người đều thực kích động, tất cả nếp nhăn trên mặt của ông bà đều giãn ra. Hiển nhiên là rất vui mừng.

Long Phù Nguyệt hoàn toàn ngây dại!

Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể trở về? Diêm Vương lão nhân không phải đã nói thi thể của nàng đã bị hoả táng rồi sao? Sao nàng có thể sống lại?

Suy nghĩ trong đầu nàng cứ loạn cả lên, không thể tin được liền đưa tay ra: "Mẹ, ba, anh trai, ông nội, bà nội…….Chuyện gì đang xảy ra? Con, con không phải là nằm mơ chứ?"

Nước mắt mẹ trào ra.

"Phù Nguyệt, con ngoan à, đây không phải là nằm mơ, con của mẹ, cuối cùng con cũng đã trở về, trở về là tốt rồi……."

Trong lòng Long Phù Nguyệt hỗn loạn: "Không, không phải con đã chết sao? Tại sao……Tại sao lại sống lại? Gương đâu? Mau lấy gương."

Anh trai của nàng Long Phù Hiên đưa cho nàng một cái gương: "Phù Nguyệt, thân thể mới này của em chưa thể dùng được, đây là hai năm qua chúng ta thực vất vả mới có thể tìm được, cùng từ trường với em……."

Long Phù Nguyệt nghẹn họng trân trối nhìn người trong gương.

Trong gương cũng có một đại mỹ nữ xinh đẹp đang nghẹn họng trân trối nhìn nàng.

Trời! Long Phù Nguyệt đặt tay lên trán! Đây không phải là nàng! Đây không phải là nàng!

575. Chương 576: Nàng Muốn Điên

Trời mới biết nàng là ai!

Long Phù Nguyệt liền túm lấy tay của mẹ: "Mẹ, nói cho con biết, chuyện gì đang xảy ra?"

Nàng có cảm giác như muốn điên lên.

Mẹ nàng vỗ vỗ tay nàng: "Phù Nguyệt, đừng có gấp, mẹ sẽ từ từ kể cho con nghe."

Thì ra sau khi nàng bị tai nạn xe cộ chết đi, mẹ cuả nàng nghe được tin tức này, thoáng chốc ruột gan đứt ra từng khúc, đã ngất đi nhiều lần. Không tin rằng con gái của mình cứ như vậy mà biến mất không thấy.

Bà khóc ngày, khóc đêm, gần như muốn khóc mù đôi mắt.

Ông nội, bà nội, tất nhiên cũng cực kì thương tâm.

Ông nội của Long Phù Nguyệt là đại cổ sư, vì thế không tiếc sử dụng Cấm thuật _____ Thuật hoàn hồn.

Nhưng mà đây là thuật chống lại ý trời, cho nên cực kì hao tổn tu vi, nếu làm không tốt chẳng những không cứu được người, mà người dùng thuật có thể bị hồn phi phách tán.

Cho nên thuật này chính là Cấm thuật đầu tiên. Hầu như không người tu đạo nào dám sử dụng.

Điều kiện để thực hiện thuật này cũng cực kì hà khắc.

Nhất định phải tìm được người có cùng từ trường với người chết, hai năm qua già trẻ lớn bé Long gia đã chạy khắp nơi tìm kiếm.

Mấy hôm trước thật chẳng dễ dàng gì mới tìm được thi thể này.

Chủ nhân của thân thể này vốn là một sinh viên, bởi vì thất tình mà cắt cổ tay tự sát, từ trường của nàng tương tự như Long Phù Nguyệt.

Người của Long gia gặp được thân thể này trong bệnh viện, giống như nhặt được trân bảo, sử dụng phép thuật đem nó trở về.

Sau đó Long gia lão gia tử bắt đầu thi triển hoàn hồn thuật, mà người phụ trách chiêu hồn chính là mẹ của Long Phù Nguyệt…….

Tuy rằng mất khá nhiều thời gian và gặp nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng đứa con gái bảo bối, đứa cháu gái ngoan cuối cùng đã trở lại!

Tất cả mọi người Long gia thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Long Phù Nguyệt lại giống như bị nhốt vào hầm băng ngàn năm.

Trách không được thời điểm ở cùng Phượng Thiên Vũ, nàng chợt nghe tiếng mẹ gọi, thì ra_____Thì ra là xảy ra chuyện như vậy!

Nhưng, nhưng!

Nàng không muốn trở về a!

Tuy rằng là thực hận Phượng Thiên Vũ, nhưng nàng cho tới bây giờ không muốn dùng phương thức này để rời khỏi hắn!

Nàng đã trở về, hắn phải làm sao bây giờ? Đại sư huynh làm sao bây giờ?

Nàng còn muốn cùng bọn họ đi tìm Thận châu mà.

Tác giả: Lại xong một chương nữa a. Mọi người thay ta suy nghĩ một chút, theo tình huống của Long Phù Nguyệt bây giờ, dựa theo tính cách của nàng, nàng là nên trở về ngay lập tức, hay là bình tĩnh suy nghĩ vài ngày rồi hãy trở về?

576. Chương 577: Ta Muốn Trở Về!

Nàng nhớ khi nàng vừa mới rời khỏi thân thể kia thì có một đạo bạch quang tiến vào, trong đầu chỉ cảm thấy có một tiếng ầm ầm vang lên.

Cái kia_____không phải là linh hồn của tiểu công chúa Long Phù Nguyệt chứ?!

Nàng rời bỏ, chủ nhân của thân thể kia lại sống lại?

"Nhưng nàng không phải là ta, Phượng Thiên Vũ_____ Liệu Phượng Thiên Vũ có phát hiện ra hay không? Nếu hắn cùng nàng thân thiết thì làm sao bây giờ?!"

Không thể! Hắn không thể cùng nàng thân thiết được!

Cho dù là cùng một thân thể cũng không được!

Nhưng …….Nhưng Phượng Thiên Vũ chưa chắc đã phát hiện.

Hắn lại yêu nàng như vậy…….

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên ôm lấy đầu! Không dám nghĩ nữa.

Nàng phải trở lại! Nàng nhất định phải trở lại.

Cảm giác đố kị khiến nàng muốn nổi điên lên rồi!

Nàng bỗng nhiên nắm chặt tay mẹ: "Mẹ, con không muốn trở về, con muốn trở lại, đưa con trở lại! Mẹ, van cầu mẹ, đưa con trở lại……."

Tất cả mọi người đều ngây dại!

Bọn họ mất bao nhiêu sức lực như vậy mới khiến nàng chết đi sống lại, nàng không những không vui vẻ nhảy múa, mà còn muốn trở lại? !

Sắc mặt mẹ nàng tái nhợt, cầm chặt tay con gái mình: "Phù Nguyệt, con làm sao vậy? Chúng ta thật vất vả mới đem con trở về, sao con có thể đòi trở lại được? Con lưu lạc đến cổ đại phải không? Cổ đại có gì tốt? Trọng nam khinh nữ. Cũng không coi phụ nữ là người. Hơn nữa cuộc sống lại lạc hậu như vậy…Phù Nguyệt, con gái ngoan à, bất luận ở bên kia con đã trôi qua những ngày như thế nào, con cứ coi như đó là một giấc mơ, hãy quên đi. Đó không phải là thời đại của con……."

Không phải là thời đại của nàng thì thế nào?

Nàng đã yêu hắn không còn thuốc chữa rồi!

Hơn nữa có rất nhiều việc đang chờ nàng đi làm.

"Nhưng mẹ à, ở bên kia con đã lập gia đình……Con đã yêu một người. Con không thể không có hắn, con không thể để cho hắn đi cưới người khác! Hu hu, mẹ, mẹ nghĩ ra biện pháp gì đưa con trở về đó đi……"

Long Phù Nguyệt gần như muốn phát điên. Bao nhiêu rụt rè, giận dỗi, bao nhiêu oán hận……Nàng đã quên hết cả!

Nàng chỉ muốn trở lại bên cạnh hắn!

Không cho hắn và cô gái khác thân mật, chỉ sợ_____Cô gái kia vốn là 'nàng'.

577. Chương 578: Tình Thâm Mà Duyên Mỏng

Nàng thừa nhận, nàng đố kị, trong lòng nàng tràn ngập sự đố kị, nàng muốn điên lên.

Mọi người không ai dự đoán là có kết cục như thế này, tất cả đều giật mình.

Mẹ nàng lại chịu đả kích. Con gái của bà đã biết yêu? Lại là một cổ nhân.

Bà bỗng nhiên nhớ tới cái gì, túm lấy cổ tay Long Phù Nguyệt, hơi khép hờ mi mắt, không khỏi buồn bã.

Đã không còn! Độc tình cổ thực sự đã mất! Xem ra con gái của mình thực sự đã lập gia đình…….

Nhưng nam nhân ở cổ đại đều ba vợ bốn nàng hầu, liệu nam nhân đó có thể chỉ yêu thương một mình con gái mình không?

Bà biết tính tình con gái của mình, tuy rằng nhìn qua có vẻ rộng mở, nhưng trong lòng cực kì bảo thủ, sẽ không dễ dàng đem bản thân giao ra.

Nhưng bây giờ xem vẻ mặt của nó, rõ ràng là yêu nam tử kia thắm thiết…….

Nam tử kia thực sự vĩ đại thế sao? Làm cho con gái của mình quyến luyến như vậy?

Bà bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy nam tử khiến cho nữ nhi của mình yêu mến đến như vậy.

Nhưng bà cũng biết, tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Chẳng những tên tiểu tử kia không tới được, mà con gái của bà cũng chẳng thể trở lại đó được nữa……

Long Phù Nguyệt nắm chặt lấy tay của mẹ, đôi mắt tràn ngập sự khẩn cầu: "Mẹ, van cầu mẹ, để cho con trở lại đi……."

Mẹ nàng ôm lấy con gái, chậm rãi lắc đầu: "Phù Nguyệt, con cũng biết, thuật hoàn hồn chính là Cấm thuật, chúng ta chỉ có thể sử dụng hoàn hồn thuật để triệu ngươi trở về, chứ không có biện pháp nào đưa con trở lại đó……."

Phốc! Long Phù Nguyệt ngồi phịch xuống!

Trở lại không được?! Trở lại không được?!

Chẳng lẽ cứ như vậy mà quên đi?

Tất cả trí nhớ đã khôi phục, hiện tại tuy rằng nàng còn bực bội, hận không thể cắn Phượng Thiên Vũ vài miếng, nhưng nàng vẫn thương hắn như cũ, không thể bỏ hắn xuống được…….

Chẳng lẽ tất cả cứ như một nhát đao chia làm hai mảnh như thế?

Hắn và nàng không bao giờ có thể gặp nhau nữa rồi!

Tâm bỗng nhiên trở nên đau đớn, rối rắm không biết làm sao.

Mí mắt khép hờ, nước mắt cứ như vậy mà trào ra.

Phượng Thiên Vũ, chẳng lẽ tình duyên giữa ta và ngươi lại mỏng như thế?

Ngươi nói không bao giờ để ta đi, nhưng nay ta và ngươi cách nhau không chỉ bởi thiên sơn vạn thuỷ. Đó là hàng vạn năm!

578. Chương 579: Ngươi Là Đại Ác Ma

Trong lòng cảm thấy đau đớn, vô lực, mờ mịt, tuyệt vọng, cứ như vậy mà chạy thẳng lên não.

Nàng cùng thân thể này rốt cuộc chưa hoàn toàn phù hợp, lúc này thất vọng cùng cực, khí huyết dâng lên, 'phụt' một tiếng phun ra một ngụm máu. Trước mắt tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh……

****

Trong khách điếm thành Vân Hà.

Phượng Thiên Vũ truyền cho Long Phù Nguyệt một ít nội lực, cuối cùng nàng cũng chậm rãi mở to mắt.

Phượng Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm: "Phù Nguyệt, nàng đã tỉnh? Nàng cảm thấy như thế nào?"

Đôi mắt của nàng còn có chút mơ màng, nghe thấy Phượng Thiên Vũ nói chuyện, liền chấn động mạnh, quay ra phía sau thấy Phượng Thiên Vũ, liền mở to đôi mắt. Thân mình rụt mạnh về phía sau: "Ngươi…….Ngươi……..Ngươi chính là Chiến thần Tu La?"

Khuôn mặt nàng khiếp sợ như không tin vào mắt mình, giống như là thấy điều gì khủng bố nhất trên đời, thân mình không nhịn được lại co lại, lui ra phía sau: "Đừng! Đừng mà…."

Phượng Thiên Vũ ngẩn người, nha đầu kia đang nói linh tinh gì vậy? Đang đùa giỡn sao? Nhưng khi nhìn nàng, lại thấy nàng không giống như đang làm bộ.

Hắn liền cầm lấy tay nàng: "Phù Nguyệt, nàng làm sao vậy?"

Long Phù Nguyệt bị hắn cầm lấy tay, liền liều mạng rụt lại: "Ngươi buông, ngươi buông ra! Ngươi…….Ngươi là ác ma! Ngươi là đại ác ma!"

Phượng Thiên Vũ trong lòng đau xót, đưa tay ra, ôm nàng vào trong ngực: "Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, xin lỗi, xin lỗi, là ta không tốt, nàng đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, ta đều chịu cả, chỉ cần đừng rời ta mà đi……Để cho ta dùng cả đời để bù đắp lại từng sai lầm……."

"Bù lại sai lầm?!"

Thân mình Long Phù Nguyệt run cả lên, tựa hồ bị dọa sợ không nhẹ, cũng tức giận không nhẹ. Ở trong lòng hắn liều mạng dãy giụa: "Buông, tên ác ma này! Ngươi là ma quỷ, là ma quỷ giết người không chớp mắt!"

Nàng ở trong lòng liều mạng đánh hắn, tiếc là khí lực của nàng hoàn toàn không bằng Phượng Thiên Vũ, cũng không thể thoát khỏi ngực của hắn.

Phượng Thiên Vũ ôm thật chặt lấy nàng, thở dài một tiếng, cúi đầu xuống hôn nàng thật sâu.

Long Phù Nguyệt thân mình cứng đờ, hai mắt mở to. Khuôn mặt khiếp sợ cùng mê man.

Phượng Thiên Vũ kịch liệt ôm và hôn, khiến tâm nàng cảm thấy kinh hoàng, thân mình chậm rãi lụi xơ……

579. Chương 580: Công Chúa Thật, Giả

Hắn là vị hôn phu của nàng, nếu không phải có chiến tranh, nàng đã là vợ của hắn.

Phượng Thiên Vũ vang danh khắp thiên hạ, khiến các cô gái trong thiên hạ luôn mơ ước, trong những năm tháng khi nàng ở Đoạn Thanh, cũng từng tưởng tượng tới bộ dạng của phu quân tương lai. Tuy rằng cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt hắn, nhưng nàng tâm cũng đã âm thầm đặt hết ở trên người hắn. Chỉ còn chờ thời điểm vừa đến, nàng liền gả đi, làm tân nương của hắn.

Nhưng _____Chiến tranh đã hoàn toàn xé tan giấc mộng của nàng! Là hắn, là hắn mang binh đến tiêu diệt quốc gia của nàng!

Nàng vĩnh viễn không quên được ngày đó, ngày cửa thành bị phá, hoàng cung Thiên Cơ quốc trở nên rối loạn, mọi người đều chạy trối chết.

Nàng cũng hoá trang thành tiểu thái giám chạy ra ngoài. Nhưng không ngờ ngay chính điện đã đụng phải hắn!

Nàng cũng là lần đầu tiên thấy vị Chiến thần trong truyền thuyết này, cũng là vị hôn phu, quả nhiên giống như lời đồn đại vậy, tuấn mỹ tuyệt thế, nhưng cũng tàn nhẫn như ma quỷ.

Hắn vung tay lên, liền có vô số binh sĩ lại đây đem đám thái giám, thị vệ đang chạy loạn toàn bộ bắt hết. Đương nhiên cũng có phản kháng, nhưng những phản kháng này đều bị giết chết, máu, bắn tung toé đầy đất, chung quanh toàn là xác chết……..

Nhóm ca ca của nàng cũng bị bắt hết, không có người nào là đối thủ của chiến thần Tu La này. Chỉ có huyết hoa ở trong hoàng cung cứ tràn ra một đoá lại một đoá ……

Bởi vì nàng cải nam trang, cho nên nhốt cùng cùng ca ca và một ít thái giám thị vệ. Vốn nghĩ làm tù binh thì có thể tránh được một kiếp, nhưng không ngờ làm tù binh chưa tới một canh giờ, bọn họ liền bị đuổi vào giữa Mạc Sầu Hồ…….

Nàng không biết bơi, rơi xuống nước chưa bao lâu liền gặp tai hoạ ngập đầu!

Trí nhớ của nàng ở dương thế đều dừng ở hình ảnh này.

Dư âm cuối cùng vẫn còn, nàng nghe thấy vô số tên bắn lại, âm thanh cuối cùng mà tai nghe được, là tiếng các huynh trưởng kêu la thảm thiết……..

Nàng là Thánh nữ Thiên Cơ quốc, lại không nghĩ rằng cứ chết đi lặng lẽ như vậy.

Nàng không cam lòng, cực không cam lòng!

Một luồng oan hồn không tan, nàng không nghĩ sẽ được luân hồi, cho nên phiêu đãng ở bên trong U Minh giới, tránh né không để quỷ sai bắt lấy……

Cũng không biết tại sao lại như thế này, linh hồn của nàng cũng không biết là bị cái gì hấp dẫn, đang phiêu đãng ở trong này, lại chỉ trong chớp mắt, sống lại một lần nữa!

580. Chương 581: Nàng Là Vị Công Chúa Thực Kia

Mà người cứu mình tỉnh, lại chính là kẻ thù lớn nhất đời nàng_____Phượng Thiên Vũ!

Phượng Thiên Vũ thấy nàng không giãy dụa nữa, trong lòng vui vẻ, hơi hơi buông nàng ra một chút, đang muốn dỗ nàng vui một chút.

Chợt trước ngực cảm thấy lạnh, đau đớn tràn ra toàn thân!

Hắn lảo đảo lùi xuống, buông lỏng nàng ra, không thể tin nhìn chiếc Nga Mi kiếm cắm ở ngực, thanh kiếm Nga Mi kia đâm chỉ còn thấy chuôi, hiển nhiên chiêu này của Long Phù Nguyệt, đã dùng hết toàn lực!

Nàng muốn giết hắn!

Phượng Thiên Vũ tâm đau như cắt, nháy mắt sắc mặt đã tái nhợt: "Nàng……..Phù Nguyệt, nàng……..Nàng hận ta đến như thế sao?"

Bước chân của hắn có chút lảo đảo, lại từng bước một đi tới.

Thân thể đau làm sao có thể so với tâm bị đau.

Phù Nguyệt, Phù Nguyệt của hắn, thế nhưng lại hận hắn tới mức này! Nàng muốn giết hắn!

Long Phù Nguyệt vừa đánh ra một chiêu này, trong lòng cũng là nhấp nhổm không yên. Nàng liền lùi lại vài bước, kêu lên: "Phượng Thiên Vũ, ngươi tiêu diệt quốc gia của ta, ba mươi hai ca ca của ta toàn bộ bị ngươi bắn chết! Ta cũng bị đuổi vào trong hồ, bị tai họa ngập đầu! Ngươi nói ta có hận ngươi hay không!"

Bước chân Phượng Thiên Vũ chợt ngừng, đôi mắt giống như nước biển bỗng nhiên trợn to: "Ngươi……Ngươi nói cái gì?!"

Long Phù Nguyệt đâm hắn một kiếm này, tuy rằng không tới vị trí quan trọng, nhưng lại khiến cho hắn đau lòng muốn chết, lúc này đôi mắt lại trở nên sáng ngời, giống như ma quỷ!

Long Phù Nguyệt chợt cảm thấy hoa mắt, cổ tay đã bị hắn bắt lấy, như một đạo vòng sắt, khiến nàng cảm thấy đau: "Ngươi…….Ngươi không phải là Phù Nguyệt của ta! Nói, ngươi là ai?! Làm sao ngươi có thể chạy đến thân thể của nàng, Phù Nguyệt đâu rồi, Phù Nguyệt của ta đâu?!"

Trong lòng hắn bỗng nhiên dâng đến một cỗ dự cảm không tốt, điên cuồng sợ hãi giống như bị thuỷ triều đánh úp, nháy mắt đã ngập đầu hắn!

Bắt lấy cổ tay Long Phù Nguyệt, gần như muốn bóp nát xương cốt nàng.

Long Phù Nguyệt đau đến sắc mặt trắng bệch, hét ầm lên: "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Cái gì Phù Nguyệt của ngươi? Ta chính là ta, bị ngươi hại chết đuổi ở Thiên Cơ quốc, Thánh nữ công chúa……"

Thật sự là nàng! Nàng là vị công chúa thực kia!

Vậy Phù Nguyệt của hắn đâu? Phù Nguyệt thiện lương của hắn đâu?

Nha đầu tinh quái kia đâu?

Chẳng lẽ lại chạy trốn một lần nữa?

Dùng loại phương thức cực đoan này?!

581. Chương 582: Đau Đớn Đến Tận Tâm Can

Nàng làm sao có thể?! Làm sao có thể?!

Làm sao có thể cứ như vậy mà bỏ rơi hắn?

Phượng Thiên Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một cảm giác đau đớn đến tận tâm can chạy lên não, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy vào cột sống, tất cả máu tựa hồ cũng bị đông lại…….

Máu của hắn từ trước ngực không ngừng chảy xuống, nhiễm đỏ hơn phân nửa thân mình, hắn cũng chẳng buồn nhìn xuống……

Đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, mắt nhìn đăm đăm. Gắt gao nhìn chằm chằm Long Phù Nguyệt, tựa hồ hoá thành pho tượng.

Long Phù Nguyệt lại bị ánh mắt của hắn doạ khiến cả người sợ hãi, trong lòng kinh hoàng không thôi.

Nàng không có võ công, hoàn toàn không thể dãy giụa thoát khỏi bàn tay của hắn, nước mắt không khỏi thi nhau rơi xuống: "Buông ra, tên ma quỷ này! Ngươi làm ta đau!"

Phượng Thiên Vũ run lên, buông theo bản năng.

Long Phù Nguyệt cũng không dám ở thêm trong này nữa, liền bỏ chạy.

Vừa mới chạy được hai bước, trên người bỗng cảm thấy tê rần, không thể cử động được.

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng đứng ở trước mặt của nàng: "Nói! Ngươi làm thế nào có thể nhập vào khối thân thể này? ! Linh hồn vốn dĩ ngụ ở trong thân thể này đã đi đâu? Ngươi đem nàng giấu ở nơi nào?!"

Môi của hắn mất đi sắc thái bình thường, trắng bệch như sương, sâu thẳm trong đôi mắt là hỗn loạn cực độ cùng bàng hoàng.

Thanh âm của hắn hơi run run, ngón tay không tự chủ được nắm chặt, gần như đâm vào thịt.

Nín thở nhìn nàng, ẩn ẩn, cùng với một chút chờ mong.

Nha đầu kia, chắc là có thể trở về……

Có lẽ linh hồn của nàng đã bị giam cầm rồi, hắn phải cứu nàng ra, nhất định phải cứu nàng ra!

Long Phù Nguyệt thấy hắn bước tới ép hỏi, sợ tới mức sắc mặt biến đổi, ánh mắt khép lại, kêu lên: "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Thân thể này vốn là của ta. Cái gì là linh hồn vốn dĩ gì chứ? Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì……"

Bình tĩnh, hiện tại hắn nhất định phải bình tĩnh!

Hắn có sốt ruột cũng chẳng làm được gi. Trước hết phải tỉnh táo lại đã.

Phải bình tâm, nếu không Tiểu Nguyệt Nguyệt của hắn có khả năng sẽ không trở lại nữa!

Phượng Thiên Vũ liều mạng điều tiết khống chế cảm xúc của mình. Hắn hít một hơi dài, đôi mắt nhìn chằm chằm Long Phù Nguyệt, gằn từng tiếng nói: "Lúc ngươi mười lăm tuổi đã chết, ta hỏi ngươi, tại sao bây giờ lại ngươi sống lại."

582. Chương 583: Đánh Giá

"Ta……" Long Phù Nguyệt cứng họng, theo bản năng cúi xuống nhìn thân thể của mình.

Cái thân thể này quả thật không giống như lúc mười lăm tuổi…

Trong đôi mắt của nàng hiện ra một tia mơ hồ, một tia dãy giụa, lại quật cường ngẩng đầu lên: "Ngươi muốn biết ta sống lại như thế nào, ta việc gì phải nói cho ngươi biết?!"

Ngón tay Phượng Thiên Vũ nắm chặt lại, thản nhiên nói: "Ta nghĩ hẳn là ngươi đã nghe qua tên của ta rồi. Nếu ta muốn biết một chuyện, ta có biện pháp để ngươi nói ra chân tướng, ngươi có muốn thử một chút hay không?"

Ngữ khí của hắn rất nhạt, điệu bộ lại lạnh như băng, tràn đầy lãnh khốc tuyệt tình.

Long Phù Nguyệt rụt lại một chút.

Lúc này Phượng Thiên Vũ giống như một sát thần, khiến nàng từ trong ra ngoài đều thấy lạnh như băng.

Nàng ngoài mạnh trong yếu kêu lên: "Ngươi…….Ngươi muốn thế nào?"

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nàng: "Ngươi tốt nhất nên nói ra chân tướng, bằng không ta sẽ có cách khiến cho ngươi sống không bằng chết……"

Long Phù Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, trong mắt bỗng nhiên có ánh sáng chợt loé.

Nàng cũng có thể coi như thông mình, chỉ là bởi vì vừa mới sống lại đã gặp nhiều chuyện như vậy, nên nhất thời không kịp phản ứng.

Hiện tại vừa mới đem mọi chuyện xảy ra xâu chuỗi lại, bỗng nhiên hiểu được.

"Hay là sau khi ta chết, có người mượn thân thể của ta, và đã khiến hắn yêu?!"

Nhất định là như vậy? Bằng không sẽ không khiến cho hắn bay hồn lạc phách như vậy?

Nghĩ thông điều này, Long Phù Nguyệt coi như cầm được con át chủ bài, bỗng nhiên cười ha hả, tiếng cười tuỳ ý điên cuồng: "Phượng Thiên Vũ, ngươi có giỏi thì cứ giết ta đi! Ngươi đừng có mơ ta sẽ nói cho ngươi biết dù chỉ nửa câu!"

Phượng Thiên Vũ chậm rãi nắm chặt ngón tay lại: "Ngươi nghĩ rằng ta không dám giết ngươi sao?!"

Ngữ khí bình tĩnh không có sóng, lại tiềm ẩn sự phẫn nộ rất lớn, sát khí tràn ngập, tựa hồ ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng giảm còn mười độ.

Có lẽ giết nàng, đuổi linh hồn của nàng, Phù Nguyêt của hắn sẽ trở lại.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, sắc mặt không khỏi trắng bệch, nàng oán hận nhìn hắn: "Phượng Thiên Vũ, ngươi cứ giết ta đi, ngươi giết ta rồi, nàng sẽ càng không thể trở lại! Ngươi không sợ thì cứ thử xem! Ngươi có thể tra tấn ta, đem mọi khổ hình ra đi, ha ha, cái thân thể này dù sao cũng là ta với nàng xài chung, tra tấn ta cũng chẳng khác nào tra tấn nàng, đến đây, đến đây đi!"

583. Chương 584: Giết Cũng Không Được Mà Đánh Cũng Không Xong

Nàng cứ thế kêu gào, trong mắt tràn ngập khoái cảm trả thù.

Thân mình Phượng Thiên Vũ run lên, từng bước lui về phía sau.

Bàn tay chậm rãi buông xuống.

Đúng vậy, hắn không dám mạo hiểm như vậy!

Chẳng may đem nữ nhân này giết chết mà Phù Nguyệt của hắn không thể trở về thì phải làm sao đây?

Mất đi linh hồn thì thân thể sẽ rất mau hư thối, đến lúc đó ngay cả cơ hội cứu vãn đều không có!

Hắn trừng mắt nhìn vẻ mặt đầy hận ý của nữ tử trước mắt này. Đây là dung mạo hắn thương tiếc sâu đậm. Lại đối với sự chiếm đóng của thân thể chánh chủ này lại căm thù đến tận xương tuỷ ——

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt hung ác nham hiểm, nắm tay răng rắc vang lên, tựa hồ phải mất rất nhiều khí lực mới nhịn được không bóp cổ nàng!

Nữ nhân này thật đáng giận, nàng không sợ uy hiếp của hắn!

Giết cũng không được mà đánh cũng không xong. Uy hiếp tựa hồ như vô dụng……

Một ý niệm nhanh chóng chạy qua đầu hắn, trong lòng linh quang chợt loé.

Nàng là Long Phù Nguyệt thật sự, như vậy nàng nhất định sẽ để ý đến người nhà của mình!

Hắn biết biện pháp này có chút đê tiện, nhưng để người yêu mến có thể trở về, hắn đành phải làm vậy.

"Phù Nguyệt công chúa, ngươi quả nhiên rát thông minh, ta hiện tại quả thật không thể làm gì được ngươi, nhưng mà, ta cũng muốn nói cho ngươi biết một chuyện. Phụ vương của ngươi, ông ta vẫn chưa chết, còn nhận chức ở Thiên Cơ quốc, nhóm tỉ tỉ của ngươi cũng không chết, cũng ở tại Thiên Tuyền quốc ta. Ta sẽ không giết ngươi, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không giết bọn họ……..Ngươi có thể lựa chọn không nói, nhưng ta có thể khiến tỉ muội, phụ vương của ngươi từng người một chết ở trước mắt ngươi……."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, sắc mặt khẽ biến đổi.

Nàng là nữ nhi mà phụ hoàng yêu nhất, yêu như trân bảo. Tình cảm giữa cha và con gái cực kì sâu đậm.

Chẳng lẽ phụ hoàng thực sự chưa chết?

Tin tức này đối với nàng mà nói, chính là tin tức tốt nhất.

Nhưng đây là thật sao? Có thật như vậy chăng?

Trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một trận hỗn loạn.

Tâm trí của nàng cũng chỉ là của một đứa nhỏ mười lăm tuổi.

Một khi Phượng Thiên Vũ tỉnh táo lại, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ!

Phượng Thiên Vũ nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, giống như vui mà lại như buồn, đôi mắt to di chuyển loạn lên, liền biết rằng đã thành công uy hiếp nàng.

584. Chương 585: Ngươi Muốn Chết Cũng Không Được

Trong lòng thở ra một hơi, thản nhiên nói: "Như thế nào? Có muốn nói ra chân tướng hay không? Kì thật chân tường bây giờ đối với ngươi một chút trở ngại cũng không có. Nhưng nếu ngươi không chịu nói ra….Phụ vương, tỉ muội của ngươi sẽ chết không có chỗ chôn rồi!"

Long Phù Nguyệt do dự rất lâu: "Ta làm sao biết lời nói của ngươi là thiệt hay giả? Có lẽ phụ hoàng và các tỉ tỉ của ta đã sớm bị ngươi giết chết……."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Ngươi có thể không tin, nhưng đến lúc đó cũng đừng hối hận! Ngươi kéo dài một ngày, ta liền đem tỉ muội của ngươi giết một người……."

Long Phù Nguyệt sắc mặt đã nhanh chóng tái nhợt: "Ngươi…..Ngươi là ma quỷ! Ngươi……Ngươi nếu dám giết phụ hoàng tỉ muội của ta, ta liền tự sát! Ta sẽ làm cho thân thể này tan nát……."

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ khẽ biến, lập tức lạnh lùng cười: " Yên tâm, nếu ta không muốn ngươi chết, ta sẽ làm cho ngươi muốn chết cũng không được!"

Long Phù Nguyệt bỗng điên cuồng cười ha hả: "Thật là ta muốn chết ngươi có thể ngăn được sao?!"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Ngươi không ngại cứ thử xem."

Long Phù Nguyệt cười lạnh một tiếng, nàng muốn chết người nào có thể ngăn cản được? Tuyệt thực, cắn lưỡi, uống thuốc……Còn rất nhiều biện pháp mà!

Phượng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nàng: "Ta cho ngươi một canh giờ để suy nghĩ, hi vọng ngươi sẽ cho ta câu trả lời thuyết phục!"

Ngón tay phất một cái, điểm vào huyệt đạo ở cằm của nàng, khiến nàng muốn cắn lưỡi cũng không thể.

Huyệt đạo toàn thân Long Phù Nguyệt bị điểm, hoàn toàn không nhúc nhích được, lúc này chỉ có thể ngước mắt nhìn.

Lúc này thanh kiếm Nga Mi còn cắm ở trước ngực Phượng Thiên Vũ, hắn cắn răng một cái, đưa tay nhổ xuống. Thuận tay điểm mấy chỗ huyệt đạo chung quanh miệng vết thương, ngăn không áu tiếp tục chảy.

Kiếm này tuy rằng không đâm trúng điểm yếu của hắn, nhưng bị thương cũng không nhẹ, hắn cố gắng lắm mới không ình ngã xuống.

Lảo đảo vài bước, ngồi trở lại ghế. Nhắm mắt điều tức.

'Cạch' một tiếng, cửa phòng bỗng nhiên bị mở.

Một bóng trắng tiến vào.

Vừa nhìn thấy Long Phù Nguyệt, liền kêu lên vui mừng: "Tiểu chủ nhân, ngươi quả nhiên ở trong này…….Di, ngươi làm sao vậy?"

Bóng trắng này chính là tiểu hồ ly Hoa Kiều Long.

Hai con mắt nó trợn tròn, tựa hồ giờ mới phát hiện Long Phù Nguyệt bị điểm huyệt nói, không khỏi hết sức ngạc nhiên. Quay đầu nhìn thoáng qua thấy Phượng Thiên Vũ: "Đại Vũ Mao, sao nàng lại……."

585. Chương 586: Đại…..đại Ca Ca, Cứu….cứu Ta

Một câu chưa có hỏi xong, bỗng nhiên thấy hắn bị máu tươi nhuộm đỏ nửa thân mình, không khỏi kêu lên một tiếng: "Đại Vũ Mao, ngươi bị làm sao vậy? Sao lại bị thương nặng như vậy?"

Một thanh âm trong trẻo cất lên: "Sao cả hai người các ngươi đều chật vật như vậy? Lại quyết đấu với nhau nữa sao?"

Một hình ảnh màu hồng chợt loé, Hoa Tích Nguyệt từ ngoài cửa sổ bay vào.

Một bóng trắng lại loé lên, Cổ Nhược đi vào.

Nhìn thấy Long Phù Nguyệt bị bất động ở nơi đấy, hắn hơi ngẩn ra, ống tay áo phất một cái, đã giải khai huyệt đạo của nàng: "Phù Nguyệt, làm sao vậy?"

Long Phù Nguyệt lui về phía sau từng bước, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc.

Tất cả mọi người nàng đều không biết, nhưng xem vẻ mặt của bọn họ rõ ràng đều biết nàng!

Nàng cũng không thể không hướng bọn họ cầu cứu!

Nàng liền bắt lấy ống tay áo Cổ Nhược: "Đại…..Đại ca ca, cứu…..Cứu ta!"

Sắc mặt Cổ Nhược khẽ biến: "Ngươi gọi ta cái gì?"

Tiểu hồ ly cùng Hoa Tích Nguyệt cũng giật mình mở to hai mắt.

Long Phù Nguyệt lại không biết mình sai ở chỗ nào, nam tử trước mắt này nhìn qua lớn hơn mình rất nhiều tuổi. Gọi là 'Đại ca ca' thì có chỗ nào không đúng sao?

Ừm, không đúng, mấy người này đều cũng phe với cái tên Sát Thần kia, họ là bằng hữu. Bọn họ sẽ không giúp nàng. Sẽ không!

Nàng sợ hãi, từng bước lui về phía sau, rồi bỗng nhiên bỏ chạy.

Trước mắt có một bóng hồng xẹt qua, Long Phù Nguyệt chợt thấy dưới chân như là bị cái gì đó giữ lại, không thể nào nhúc nhích được.

Nàng lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên. Đã thấy một đại mĩ nhân đang đứng trước mặt nàng.

Đại mĩ nhân kia, đi vòng quanh người nàng, hơi hơi nhíu mày: "Di, tính khí không giống nha. Hoa Kiều Long, ngươi lại đây nhìn một cái, nàng là chủ nhân của ngươi sao?"

Tiểu hồ ly sững sờ một chút, cũng chạy lại xem, ở trên người Long Phù Nguyệt ngửi ngửi, đôi mắt xanh rực trợn tròn: "Di, thật sự không đúng nha, nàng không phải chủ nhân của ta…"

Quay đầu nhìn Phượng Thiên Vũ: "Đại Vũ Mao, chuyện gì đây? Tiểu chủ nhân của ta đâu rồi?"

Lòng Cổ Nhược bất chợt chấn động, bất động thanh sắc vươn tay, một đạo sương mù bao phủ lấy Long Phù Nguyệt. . . . . .

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, kêu lên: "Các ngươi……Các ngươi làm cái gì?"

586. Chương 587: Thuật Thôi Miên

Ý nghĩ tron g đầu bỗng dưng mờ mịt, hình như có cái gì đang thăm dò trong tâm linh của mình.

Đầu óc bỗng nhiên trở nên hỗn loạn.

"Ngươi là ai?" Thanh âm của Cổ Nhược đạm mạc và trầm. Lại có một cảm giác làm mê hoặc lòng người.

Long Phù Nguyệt ngơ ngác, ngoan ngoãn trả lời: "Long Phù Nguyệt."

"Thiên Cơ quốc Thánh nữ công chúa Long Phù Nguyệt?"

"Vâng."

"Ngươi không phải đã chết rồi sao? Sao lại có thể sống lại? Trước khi hoàn hồn có nhìn thấy gì không?" Thanh âm của Cổ Nhược giống như từ trên trời xuống địa phủ. Thản nhiên giống như dòng suối trong mát. Lại như có một cái gì đó khiến nàng không thể không trả lời.

"Ta quả thật đã chết rồi. Nhưng ta không cam lòng, vẫn dật dờ chung quanh. Vừa rồi là bị một âm thanh quái lạ hấp dẫn, cho nên mới đến đây, vừa hay nhìn thấy thân thể của ta từ trên cầu thang lăn xuống, một linh hồn nữ tử bị một cơn lốc xoáy lớn cuốn đi rồi, ta liền vào được…."

"Lốc xoáy? Lốc xoáy kiểu gì? Ngoài lốc xoáy ra ngươi còn thấy cái gì khác không?"

"Lốc xoáy nhiều màu, trong lốc xoáy còn có thật nhiều ảo ảnh. Còn có một âm thanh kêu gọi ở trong nữa." Long Phù Nguyệt vẫn ngơ ngác như trước. Máy móc trả lời.

"Kêu cái gì? Ngươi nhất định còn nhớ rõ đúng không?" Thanh âm của Cổ Nhược vẫn giống như trước, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhẹ nhàng dụ dỗ.

"Đúng vậy, đó là thanh âm của một nữ tử, bà kêu là 'Phù Nguyệt, trở về đi.' "

"Được, ta biết rồi. Hài tử ngoan lắm,ngươi ngủ một giấc đi, ngủ một giấc thì tốt rồi." Cổ Nhược vung tay, đạo bạch quang kia dần dần tan đi.

Long Phù Nguyệt ngây ngốc đi đến bên giường, chậm rãi nằm xuống, thoáng chốc đã ngủ say.

Toàn thân Phượng Thiên Vũ ngây ra, sắc mặt trắng bệch: "Ý của nàng là gì? Lốc xoáy nhiều màu? Phù Nguyệt bị yêu quái gì bắt đi rồi?"

Cổ Nhược trầm ngâm một chút, rồi nói: "Theo như lời nàng nói, đó hình như là một loại cổ thuật thần bí____Hoàn hồn thuật. Hoàn hồn thuật này phải là một vị đại cổ sư cực kì cao thâm mới có thể thực hiện được, mà muốn gọi nàng quay về phải dùng máu người thân của nàng mới có hiệu quả…..Nếu ta đoán không lầm, Phù Nguyệt là bị thân nhân của nàng triệu hồi về thời đại kia rồi!"

"Quay về thời đại kia rồi?! Vậy làm sao thì mới có thể triệu hồi nàng đến đây?" Phượng Thiên Vũ nhìn Cổ Nhược chằm chằm, trong lòng tràn đầy bất ổn. Muốn từ trên mặt của hắn nhìn ra chút hy vọng nào đó.

587. Chương 588: Ngươi Nhẫn Tâm Như Vậy Sao?

Cổ Nhược chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Không có biện pháp. Làm như vậy sẽ trái lại luân thường, người gọi nàng phải là người có cùng huyết thống. Hơn nữa biện pháp này mỗi người chỉ có thể sử dụng một lần. Nếu dùng lần thứ hai, nàng sẽ bị hồn phi phách tán."

"Cho nên _____Chúng ta không thể sử dụng cùng một biện pháp để gọi nàng trở về? Có phải hay không?" Phượng Thiên Vũ suy sụp ngồi trên ghế. Gần như muốn đứng thẳng cũng không được.

Cổ Nhược không nói, gật gật đầu: "Không sai! Trừ phi……"

"Trừ phi cái gì?" Phượng Thiên Vũ trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, nghe được câu này của hắn, giống như người chết chìm vớ được cọng cỏ ven bờ.

"Trừ phi_____Nàng ở thế giới đó, tự mình tìm được biện pháp trở về." Cổ Nhược chậm rãi nói.

Phượng Thiên Vũ nhắm mắt lại. Đang nhớ lại những lời nói của Long Phù Nguyệt khi vừa mới khôi phục lại trí nhớ____

Ta chính là không thương ngươi. Tuyệt không yêu nữa rồi! Ta không muốn nhìn….Ngươi nữa! Không bao giờ muốn nữa!

"Phù Nguyệt, nàng thật sự không thương ta sao? Thật sự không muốn nhìn thấy ta nữa sao?"

Phù Nguyệt, nếu nhất định vô duyên, sao nàng lại đến đây một lần, rồi lại nhẫn tâm rời đi, nàng bảo ta làm sao mà chịu nổi? Sao nàng lại nhẫn tâm đến như vậy?

Sắc mặt hắn tái nhợt, 'rắc' một tiếng, tay của ghế dựa bị hắn đánh gãy: "Ta sẽ không buông tay! Ta tin tưởng nàng cũng sẽ không buông tay…..Bằng không khi ta chết biến thành quỷ, cũng phải đem nàng bắt trở về!"

Hắn dùng lực quá lớn, trên người lại bị thương, máu lại chảy ra.

Cổ Nhược thản nhiên liếc nhìn hắn một cái: "Trên người ngươi đã bị thương, nếu không chữa trị sẽ biến thành quỷ đó! Nhưng mà cho dù biến thành quỷ cũng chưa chắc ngươi có thể tìm thấy nàng."

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ trắng bệch, ngực đâm bị thương đau đến mức như có một trăm bàn tay nhỏ bé xé rách. Nhưng đau ngoài thân thể sao có thể so với đau trong lòng, trong lòng đau giống như là có người xả thịt, đau đến tận xương tuỷ, đến tận từng dây thần kinh, trước mắt từng đợt biến thành màu đen. Hắn lộ vẻ sầu thảm, cười: "Có lẽ_____Biến thành quỷ cũng tốt, ít nhất không cần phải chịu đau khổ đến như thế này…."

Ngực hắn đã bị thương rất nặng, hắn có thể chống lại tới hiện tại, đã là không dễ dàng gì. Trước mắt tối sầm, rốt cuộc hôn mê bất tỉnh.

Cổ Nhược liếc mắt nhìn Hoa Tích Nguyệt một cái, Hoa Tích Nguyệt giơ tay lên: "Yên tâm, hắn không chết được. Ta có thể cứu hắn. Nhưng mà……" Nàng hơi hơi nhăn mi lại.

588. Chương 589: Chữa Thương

Cổ Nhược yên lặng nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

"Nhưng mà, thương thế hắn như thế kia không thể trong một ngày rưỡi là tốt lên được. Nếu như muốn chữa trị cho hắn, thì chúng ta phải lùi lại một ít thời gian dời bến."

Cổ Nhược gật gật đầu: "Lùi lại thì lùi lại, việc cứu hắn quan trọng hơn."

Hoa Tích Nguyệt trầm ngâm một chút: "Nhưng con rùa kia nói, con long quy kia sẽ thăng thiên sau hai ngày nữa, nếu trì hoãn, chỉ sợ sẽ không lấy được Thận châu!"

Cổ Nhược nhìn nàng, thần sắc không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Không lấy được thì thôi, có gì quan trọng đâu? Hoa cô nương nếu cần gấp, thì mời đi trước vậy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Tích Nguyệt hơi đỏ lên.

Nàng lúc này đã khôi phục hình người, lại tìm được ân nhân cứu mạng cả đời này, tâm của hồ ly đã sớm đặt ở trên người Cổ Nhược rồi.

Đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc xuyên trở về nữa.

Sở dĩ còn nghĩ đến việc tìm Thận châu, hoàn toàn là vì độc dược trên người Cổ Nhược.

Lúc này nghe hắn nói như thế, hoàn toàn là hiểu nhầm ý của nàng. Trong lòng không khỏi tức giận, dậm chân nói: "Ta có cái gì mà muốn hay không muốn? Ngươi nói muốn cứu hắn, vậy thì cứ cứu hắn trước!"

Dìu Phượng Thiên Vũ tới trước giường.

Thân mình Phượng Thiên Vũ rất lớn, mà chiếc giường ngủ này không đủ cho hai người nằm. Không thể chữa thương được.

Hoa Tích Nguyệt liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt nằm ngủ ở bên trong, hơi hơi nhíu mày.

Cổ Nhược bế Long Phù Nguyệt lên: "Ta đưa nàng sang phòng cách vách nghỉ một chút."

Xoay người muốn đi. Cái miệng nhỏ nhắn của Hoa Tích Nguyệt nhếch lên, nói: "Ta cần một người biết điểm huyệt để giúp đỡ."

Bước chân Cổ Nhược ngừng lại một chút: "Được, ta dàn xếp cho nàng xong sẽ tới đây."

Hoa Tích Nguyệt cười híp mắt, liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái: "Hoa Kiều Long ngươi đi coi chừng Long cô nương, hiện tại nàng ta đang rất kích động, tỉnh lại sẽ gây chuyện đó."

Một tiếng 'Hoa Kiều Long' khiến tiểu hồ ly sảng khoái tinh thần, đáp ứng một tiếng, quả nhiên hộ tống Cổ Nhược đi.

Phượng Thiên Vũ mất rất nhiều máu, sắc mặt trắng bệch, hơi thở dồn dập.

Hoa Tích Nguyệt bắt lấy mạch của hắn, mạch tượng của hắn hỗn loạn như ma, một luồng khí tức quỷ dị tả xung hữu đột trong cơ thể hắn , làm cho khí huyết hắn cuồn cuộn như sóng.

589. Chương 590: Chữa Thương 2

Hoa Tích Nguyệt trong lòng trầm xuống, thở dài nói: "Người này vừa được vui vẻ bất chợt lại đau thương, vốn đã bị thương đến lục phủ ngũ tạng, lần bị thương trước còn chưa có khỏi hẳn, hiện tại lại chịu đả kích rất lớn, người hắn yêu lại bỏ hắn mà đi, cho dù hắn làm bằng sắt, cũng không thể chịu nổi. Có thể chịu đựng tới bây giờ đúng là không dễ dàng gì. Ai, không nghĩ tới người này nhìn qua bộ dạng như hoa, vậy mà rất si tình……."

Không khỏi lại nhớ đến Cổ Nhược, trong lòng vừa vui vừa buồn: "Nếu ân công có thể đối đãi với ta bằng một nửa của hắn, thì ta có chết cũng cam tâm!"

Lại nói tiếp: "Ông trời có thể cho ta gặp lại hắn xem như là đại ân đại đức rồi, ta còn oán hận cái gì nữa? Dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, ta không tin không thể cảm hoá hắn! Nam nhân tốt đến mấy cũng sợ nữ bám dính phải không?!"

Nàng còn đang miên man suy nghĩ, chợt thanh âm của Cổ Nhược truyền tới: "Cần ta làm gì?"

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Cổ Nhược đứng ở trước giường, đôi mắt sáng như sao giữa đêm nhìn chăm chăm mặt Phượng Thiên Vũ, trên mặt hơi có một chút lo lắng: "Hắn không sao chứ?"

Hoa Tích Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một chút chua xót: "Chỉ sợ cảm tình của hắn đối với Phượng Thiên Vũ so với ta còn sâu đậm hơn, chứ đừng nói đến Long Phù Nguyệt."

Nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cổ Nhược, thở dài, hiểu được bây giờ không phải thời điểm để ghen tuông: "Hắn bị thương rất nặng, tâm lực hao tổn quá độ, phải điểm huyệt đồng thời tiến hành châm cứu, ta sẽ châm cứu cho hắn, còn ngươi sẽ điểm huyệt đạo tương ứng……."

Khoa tay múa chân đem các cơ quan cần điểm nói một lần.

Bộ thủ pháp này phức tạp rườm rà, nàng nói một lần rồi liếc mắt nhìn Cổ Nhược một cái, không xác định hỏi: "n công, có cần ta lặp lại lần nữa hay không?"

Cổ Nhược lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Không cần, ta đã nhớ, bắt đầu đi!”

Wow, ân công của nàng quả thật là rất thông minh nha, trình tự điểm huyệt phức tạp như thế mà hắn nghe xong một lần đã nhớ kĩ, khiến nàng không thể không bội phục.

Mắt thấy sắc mặt Phượng Thiên Vũ càng ngày càng trắng, hơi thở cũng càng ngày càng yếu ớt, nàng không dám tiếp tục nói những điều vô nghĩa.

Đem thân mình Phượng Thiên Vũ dựng lên, bắt đầu châm cứu.

Một cây ngân châm đâm xuống.

Động tác của nàng nhẹ nhàng mà nhanh chóng.

590. Chương 591: Chữa Thương 3

Một cây ngân châm đâm xuống, động tác của nàng nhẹ nhàng mà nhanh chóng, mà Cổ Nhược theo như lời chỉ dạy của nàng, hoặc ấn hoặc điểm các huyệt đạo trên người Phượng Thiên Vũ rất chuẩn xác, trình tự cùng lực đạo đều khác với bình thường, khó thế nhưng hắn một chút cũng không lẫn lộn, phối hợp với châm cứu của nàng, không sai chút nào……

Cho dù là châm cứu hay điểm huyệt đều rất tốn công lực, sắc mặt hai người nghiêm trọng, đều tự vội vàng, lại phối hợp không chút kẽ hở.

Dần dần, sắc mặt trắng bệch gần như muốn phát xanh của Phượng Thiên Vũ cuối cùng cũng có một tia hồng.

Sau khi châm cứu xong, Hoa Tích Nguyệt mệt đến toát mồ hôi, mà trán Cổ Nhược cũng lấm tấm mồ hôi.

Hoa Tích Nguyệt thở phào một cái: “Tốt lắm!”

Rầm một tiếng ngã từ trên giường xuống. Bắt đầu hiện nguyên hình.

Cổ Nhược hoảng sợ, bất giác đứng lên: “Ngươi làm sao vậy?”

Hoa Tích Nguyệt vô lực quỳ rạp trên mặt đất, lắc lắc đầu: “Không có gì, chỉ là hơi hao tâm tổn sức thôi, nghỉ một chút là không sao đâu.”

Dù sao thì Hoa Tích Nguyệt mới trở thành hình người không lâu, mà thực hiện bộ châm pháp thì cực kì hao tổn linh lực. Sau khi châm cứu xong , thì nàng không thể duy trì được hình người nữa. Bắt đầu khôi phục thân hình hồ ly nằm sấp xuống.

Trong đôi mắt Cổ Nhược hiện lên một chút lo lắng cùng áy náy: “Ngươi không sao chứ? Có phải lại không khôi phục được hình người không?”

Hoa Tích Nguyệt lắc đầu: “Sẽ không, ta chỉ là đang rất mỏi mệt thôi. Nghỉ ngơi một chút sẽ không sao đâu.”

Nó ngẩng đầu ngắm Cổ Nhược một cái, đôi mắt màu tím vừa di chuyển, thân mình bỗng nhiên bổ nhào vào lòng Cổ Nhược: “n công, ngươi ôm ta ngủ một chút.”

Trên tay bỗng nhiên lại có nhiều cọng lông mượt mà hơn, thân mình Cổ Nhược cứng đờ, suýt nữa theo bản năng vứt nó ra.

Nhưng vẫn mỉm cười nâng nó lên, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, rốt cuộc nhịn xuống.

Hoa Tích Nguyệt trong lòng mừng thầm, ở trong lòng hắn tìm một tư thế thoải mái nhất, ngủ thật say.

Cổ Nhược trên tay ôm một đám lông tròn vo màu hồng, trong lòng hốt hoảng nhưng lại có cảm giác như đã từng quen biết.

Nhưng hắn là một đại nam nhân lại đi ôm một hồ ly đi ngủ thì cảm thấy có chút xấu hổ, dở khóc dở cười.

Lại không đành lòng vứt nó ra ngoài.

Đành phải để nó gối lên đầu gối mình, rồi bắt đầu luyện công…….

591. Chương 592: Thời Gian Ngọt Ngào

Nháy mắt ba ngày đã trôi qua.

Trong ba ngày này, Hoa Tích Nguyệt vẫn dùng tuyệt kĩ trị liệu của Hồ tộc để trị thương cho hắn.

Bộ thủ pháp trị liệu này tuy hiệu quả không bằng hồi xuân thuật, nhưng được như vậy đã là kinh lắm rồi.

Gần ba ngày trị liệu, thương thế của Phượng Thiên Vũ đã khá hơn một nửa.

Trong ba ngày này 'Long Phù Nguyệt' đương nhiên cũng đã tỉnh lại, cãi nhau với mọi người.

Nàng đòi tìm cái chết, bày đủ loại bộ dạng. Làm cho đám người Hoa Tích Nguyệt đau đầu không thôi.

Đến cuối cùng Hoa Tích Nguyệt thật sự chịu không nổi việc nàng cứ tranh cãi ầm ĩ, liền dùng toàn bộ công lực tạo ra một cái ảo ảnh.

Ảo ảnh này có một cái tên nghe thật ghê tởm_____Thời gian ngọt ngào, người đang ở trong đó sẽ giống như được trở lại thời điểm vui vẻ nhất của cuộc đời, có thể trấn an tinh thần.

Đem 'Long Phù Nguyệt' cho vào bên trong ảo ảnh, nàng quả nhiên bị ảo ảnh mê hoặc, rất là biết điều.

Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn……quả thật là giống như một con heo nhỏ, nhưng làm cho bọn Cổ Nhược bớt lo hơn.

Thương thế của Phượng Thiên Vũ cũng đã tốt được bảy tám phần.

Nhưng Long Phù Nguyệt không trở lại, hắn cảm thấy đau lòng, thất vọng, bất lực và mệt mỏi.

Đôi mắt hắn không chuyển động, cũng không hấp hối. Chẳng có chút tinh thần nào cả.

Hoa Tích Nguyệt thấy buồn bực trong lòng, tiếp tục như vậy cũng chẳng được.

Nếu tình hình hắn xấu đi, thì Cổ Nhược sẽ không đồng ý đi tìm Thận châu, xem ra chỉ có cách kích thích Phượng Thiên Vũ một chút, làm cho hắn lên tinh thần mới được.

Nàng đã thử dùng một vài biện pháp, nhưng Phượng Thiên Vũ kia giống như chẳng quan tâm, khiến nàng thực bất đắc dĩ, cảm thấy vô lực.

Mấy ngày nay, Phượng Thiên Vũ vẫn nằm đơ ở trên giường như trước, Cổ Nhược đang ngồi gần khép hờ ánh mắt, Hoa Tích Nguyệt cùng tiểu hồ ly Hoa Kiều Long rảnh rỗi nên cảm thấy nhàm chán, ngồi một chỗ nói chuyện phiếm.

Tiểu hồ ly chăm chú nhìn tỷ tỷ của mình.

Hoa Tích Nguyệt mấy ngày nay quá mệt nhọc, cũng đã gầy đi không ít.

Tiểu hồ ly vươn móng vuốt, xoa xoa khuôn mặt tỷ tỷ, thật buồn nhìn nàng: "Tỷ tỷ, tỷ gầy đi không ít, nếu để cho cha nhìn thấy, chắc chắn ông sẽ khóc khiến trời long đất lở đó."

Hoa Tích Nguyệt gõ gõ cái đầu của nó, nhắm mắt lại: "May mắn là hiện tại ta không có cách nào xuyên trở về, cha không thể nhìn thấy được. Và ông cũng đỡ phải thương tâm."

592. Chương 593: Ngươi Rốt Cuộc Muốn Làm Gì?

Phượng Thiên Vũ vẫn nhắm mắt lại, nghe được lời tỷ muội hai người nói rất đúng, trong lòng như chợt nhớ ra điều gì đó, liền nắm chặt lấy tay Hoa Tích Nguyệt: "Nga, đúng rồi, ngươi là xuyên qua đến đây sao? Có biện pháp nào để ta xuyên tới thời đại đó không?"

Nếu nàng tới không được thì hắn sẽ nghĩ biện pháp đến đó!

Ý tưởng này bỗng nhiên làm cho hắn có một tia hi vọng trở nên hưng phấn hơn, chăm chú nhìn Hoa Tích Nguyệt, trong đôi mắt tĩnh mịch loé lên một tia hi vọng.

Hoa Tích Nguyệt sững sờ một chút, rút bàn tay về, vỗ vỗ bờ vai hắn, cười khổ nói: "Huynh đệ, xuyên qua thời đại không phải là một việc dễ dàng. Ta phải nhờ Cung Tịch Dạ hao tốn ba ngàn năm công lực mới có thể tới đây được. Thật ra là có biện pháp, nhưng hiện tại công lực của ta có hạn, thật sự không có biện pháp để xuyên tới đấy. Trừ phi lấy được Thận châu, để gia tăng cho ta năm ngàn năm công lực……."

Đôi mắt Phượng Thiên Vũ sáng lên, hi vọng này tuy có xa vời, nhưng so với không có hi vọng thì còn tốt hơn.

Hắn đứng bật dậy: "Vậy còn chần chừ cái gì, chúng ta mau đi tìm Thận châu thôi!"

Thân mình hắn vẫn còn suy yếu, vừa mới đứng lên, liền lảo đảo suýt ngã. Hắn giữ vào đầu giường để đứng vững.

Cổ Nhược mở to mắt, nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Thân thể ngươi như vậy làm sao có thể đi tìm Thận châu? Tới để chịu chết sao?"

Rốt cuộc cũng có một tia hi vọng, Phượng Thiên Vũ giống như chết đuối vớ được cọc, tinh thần phấn chấn lên nhiều: "Yên tâm! Ta hiện tại đã tốt lên nhiều rồi. Chúng ta ngày mai sẽ đi!"

Cổ Nhược hơi nhíu mày: "Vị công chúa thực kia phải làm sao bây giờ?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Mang theo nàng! Phù Nguyệt muốn trở về được phải dựa vào thân thể nàng, không thể có bất cứ sơ suất gì……."

Sau khi ăn cơm no, lại trị liệu thêm một lần, tinh thần Phượng Thiên Vũ quả nhiên khôi phục được hơn một nửa.

Đến ngày hôm sau.

Mấy người mượn một cỗ xe ngựa, đi đến bến thuyền, ở đây nhiều người qua lại, nên không thể triệu hồi con rùa kia ra, mấy người mướn một chiếc thuyền, đi không tới một ngày, đã tới một hòn đảo không có người ở.

Mấy người xuống thuyền, mắt thấy thuyền kia chậm rãi biến mất ở mặt biển.

Phượng Thiên Vũ thấy thể mới giải huyệt đạo cho Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt từ từ tỉnh lại, vừa thấy mình đang ở trên một đảo nhỏ hoang vắng, thì hoảng sợ. Trừng mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

593. Chương 594: Nàng Mới Là Kẻ Xâm Nhập!

Phượng Thiên Vũ không thèm nhìn nàng, thản nhiên nói: "Đi theo chúng ta."

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn vài người chung quanh, lùi từng bước: "Các ngươi…….Các ngươi cũng không phải là người tốt! Ta sẽ không ở cùng một chỗ với các ngươi."

Cổ Nhược thở dài: "Long công chúa, yên tâm, chúng ta đối với ngươi không có ác ý, sẽ không hại ngươi đâu."

Tiểu hồ ly cũng gật đầu liên tục: "Đúng, đúng, tuyệt đối sẽ không hại ngươi. Dù sao thân thể này cũng đã từng là bằng hữu của chúng ta, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ……."

Nó còn chưa nói hết câu, cái đuôi bỗng như bị ai tóm lấy nhấc lên.

Bốn chân nó khua loạn, tức giận kêu to: "Hoa Tích Nguyệt, ngươi lại túm cái đuôi cái đuôi của ta!"

Hoa Tích Nguyệt tựa tiếu phi tiếu nhìn nó: "Hoa Đậu Đậu, ngươi không nói cũng đâu có ai bảo ngươi câm đâu!"

'Long Phù Nguyệt' cũng rất thông minh, đôi mắt di chuyển vòng vo, nhìn mấy người một lượt, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt đi: "Các ngươi……các ngươi muốn cho người đàn bà kia về đúng không? Đến chiếm lấy thân thể của ta, các ngươi đừng quên, thân thể này chính là của ta, nàng ta mới là kẻ xâm nhập!"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nhìn nàng: "Ngươi đừng quên, vài năm trước ngươi cũng đã chết, nếu Tiểu Nguyệt Nguyệt không chiếm dụng thân thể của ngươi, thì nó đã sớm rữa nát! Làm sao còn cơ hội cho ngươi trở lại."

'Long Phù Nguyệt' cứng họng, cả giận nói: "Bất kể như thế nào, thân thể này vẫn chính là của ta! Ta muốn thế nào thì như thế đó!"

Tiểu hồ ly bỗng sốt sắng nói: "Thế ngươi muốn thế nào? Trăm ngàn lần không thể huỷ đi cái thân thể này, bằng không tiểu chủ nhân của ta làm sao có nhà mà về……."

Mặt Long Phù Nguyệt cứ đột nhiên hồng rồi lại đột nhiên trắng, nàng từng bước lui về phía sau, giận quá mà cười: "Các ngươi thật đúng là cường đạo! Hừ, sợ ta huỷ đi cái thân thể này sao? Ta sẽ huỷ hết lần này đến lần khác cho các ngươi xem!"

Bây giờ nàng đang đứng trên bờ, phía dưới là một khối đá ngầm lớn. Một câu vừa mới nói xong, 'bùm' một tiếng liền nhảy xuống biển!

Bọn người Hoa Tích Nguyệt hoảng sợ, hai hồ ly này đều là vịt trên cạn, không xuống nước được, vội vàng đưa ánh mắt nhìn về phía Cổ Nhược cùng Phượng Thiên Vũ. Công phu của Cổ Nhược không dùng ở dưới nước được, nên hơi nhíu mày, cũng nhìn nhìn Phượng Thiên Vũ: "Còn không mau đi cứu nàng?!"

Phượng Thiên Vũ lại không nhúc nhích, trên khuôn mặt tuấn mĩ là nụ cười khó lường.

594. Chương 595: Muốn Thử Lại Một Lần Nữa Hay Không

Nước biển nơi này cũng không nông, sâu chừng hai ba trượng, Phù Nguyệt lại không biết bơi, nên vừa ngã xuống, nàng đã uống vài ngụm nước, nàng mặc dù là muốn tự sát, nhưng dãy dụa là bản năng của con người, nàng ở trong nước liền khua loạn xạ, cứ chìm rồi lại nổi.

Nàng thật sự không nghĩ rằng, Phượng Thiên Vũ sẽ trừng mắt nhìn nàng chết đuối!

Khí lực càng lúc càng nhỏ, hình ảnh trước mắt dần dần biến thành màu đen.

Nàng đã từng chết đuối một lần, loại cảm giác đau khổ này sâu đến tận xương tuỷ, bây giờ tràn ngập trong người nàng. Khiến nàng sợ đến hồn phi phách tán.

Mở miệng kêu to: "Cứu mạng_____"

Vừa mới mở miệng, nước liền tràn vào mũi và miệng.

Nàng cố gắng mở miệng hô hấp, nhưng chỉ toàn là nước và nước……

Rốt cuộc nàng bị hôn mê, mất đi tri giác, thân mình từ từ chìm xuống dưới.

…….

Một luồng khí nóng đột nhiên truyền vào trong cơ thể của nàng, 'phụt' một tiếng, nước từ trong miệng chảy ra.

Bên tai truyền đến tiếng tiểu hồ ly hoan hô: "Tốt lắm, đã sống lại rồi!"

Trong lòng ngực cảm thấy đau đớn, Long Phù Nguyệt ho liên tiếp vài cái, đem toàn bộ nước trong khí quản phun ra. Đầu óc chóang váng, cảm thấy nhức óc, giống như có tiếng chiêng trống khua loạn trong đầu. Toàn bộ quần áo ẩm ướt, gió biển thổi qua, nàn chợt rùng mình một cái, liên tiếp hắt xì.

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, mới phát hiện ra mình đang nằm trên một tấm lưới.

Tấm lưới này rất nhỏ, mình lại giống như một con cá chết, nằm ở giữa lưới.

Khi nàng đã mở to mắt, cổ tay Phượng Thiên Vũ chuyển động, tấm lưới kia ' bá ' một tiếng, ở trong tay hắn biến mất không thấy gì nữa. Hắn tựa tiếu phi tiếu nói: "Cảm giác chết đuối vẫn còn chứ? Muốn thử lại lần nữa không?"

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bỗng nhiên tức đến đỏ bừng, tức giận trừng mắt nhìn hắn, bất chợt nhào đến mắng: "Ngươi là ma quỷ! Ma quỷ máu lạnh!"

Người này chắc chắn là cố ý, cố ý để cho nàng nếm cảm giác chết đuối, lại không cho nàng chết thật

595. Chương 596: Chỉ Có Thể Còn Sống

Phượng Thiên Vũ né thân mình, khiến nàng chụp vào không khí.

Dưới chân nghiêng một cái, suýt nữa lại ngã xuống biển!

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Long công chúa, ta nói rồi, ta sẽ không để cho ngươi chết. Nếu như ngươi vẫn muốn hưởng thụ cảm giác này, thì cứ việc nhảy xuống biển, không sao cả."

Long Phù Nguyệt tức giận đến toàn bộ thân mình đều run lên.

Mà một biện pháp cũng không có.

Cảm giác chết đuối này quả thực là cực kì kinh khủng, nàng không có dũng khí để thử thêm một lần.

Huống chi lại chẳng chết được, mà chỉ là hưởng thụ thêm vài lần đau khổ nữa thôi.

Tiểu hồ ly ngồi xổm bên cạnh nàng, móng muốt nhỏ vỗ vỗ bả vai nàng: "Ta nói vị công chúa này, chết tử tế cũng không bằng có thể sống, tại sao ngươi cứ phải đi tìm cái chết?"

Tiếng Long Phù Nguyệt cắn răng vang lên khanh khách, tức giận đến đầu váng mắt hoa , nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nàng hiện tại rất muốn trả thù Phượng Thiên Vũ cho thoả lòng, nhưng nàng không có một chút võ công, cũng không có biện pháp nào. Thủ đoạn trả thù duy nhất chính là tìm tới cái chết, huỷ đi thân thể này, làm cho hắn thương tâm mà thôi.

Nàng hiện tại đã bắt đầu cảm thấy hối hận là đã trở lại.

Nếu như nàng không nhập vào, linh hồn kia sẽ bị cuốn đi, thân thể này sau một vài ngày sẽ hư thối, cho dù Long Phù Nguyệt thực sự đã chết. Như vậy đại cừu nhân của nàng sẽ phi thường thương tâm……..

Khi là hồn thì muốn sống lại, giờ muốn rời đi quả là khó khăn. Huống chi thân thể này vốn chính là của nàng.

Trừ phi nàng thực sự muốn chết thêm một lần nữa.

Nhưng bây giờ nàng muốn chết cũng không xong.

Nếu không chết được, nàng bắt đầu lo lắng đến khả năng sống sót sau này……..

Nằng muốn báo thù, vì chính quốc gia của mình, vì huynh đệ và cũng vì chính mình báo thù!

Nàng nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, nhưng nhất thời chẳng nghĩ ra biện pháp nào tốt cả.

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Nếu ngươi muốn báo thù, chỉ có thể còn sống thôi! Nếu ngươi chết đi, thì các ca ca của ngươi đã chết vô ích rồi! Ngươi vẫn có thể tiếp tục đi tìm cái chết, có lẽ ta sẽ khổ sở một trận. Ngươi chắc đã từng nghe đến cách làm người của ta, ta sẽ không vì một nữ nhân mà tìm tới cái chết, thiên hạ nơi nào mà không có hoa thơm, Phượng Thiên Vũ ta còn sợ không lấy được vợ sao? Nhưng mà ta không thích có người tới khiêu chiến quyền uy của ta, ta không cho ngươi chết, nếu như ngươi muốn chết, vậy phụ hoàng, tỉ muội của ngươi sẽ không người nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta……Ta nói như vậy, muốn sống hay chết là tuỳ ngươi."

596. Chương 597: Cuộc Sống Là Những Khoảng Trống Đáng Sợ

Sau khi nói xong, Phượng Thiên Vũ chẳng buồn để ý tới nàng, từ trước ngực lấy ra con rùa đen kia.

Bốn chân con rùa đen cùng cái đầu đều núp ở trong vỏ.

Phượng Thiên Vũ dùng ngón tay gõ nhẹ lên cái mai rùa của nó, dùng sức không lớn, vừa đủ lực.

Con rùa trong lòng bàn tay hắn cử động, vươn tứ chi cùng cái đầu, ngáp một cái: "Ngô, cảm giác đi ngủ thật là tốt!"

Nó di chuyển cái đầu nhìn về phía biển rộng trước mắt: "Di, đã đến biển rồi à."

Thân mình lắn một vòng, lạch cạch rơi xuống đất.

Cơ thể nó bỗng to lên, trong nháy mắt đã biến thành căn phòng lớn.

Càng kì lạ là, lưng của nó giáp thượng còn biến ra một gian phòng nhỏ.

Nó đắc ý quơ quơ đầu: "Thế nào? Phòng ốc như vậy được chứ? So với nhân loại các ngươi thì còn tốt hơn nhiều. Tốt lắm, chúng ta lên đây đi, xuất phát……."

****

Không có biện pháp! Không có biện pháp!

Nửa tháng trôi qua, Long Phù Nguyệt không tìm được biện pháp nào để xuyên trở về.

Ngày đó sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên nàng làm là đi gặp tất cả Vu sư, Cổ sư lớn nhỏ trong Miêu trại, ngay cả giới nhân sĩ kì quái trong thành phố nàng cũng đi tìm gặp hết. Nhưng đều chỉ nhận được một đáp án giống nhau_____Không có biện pháp!

Long Phù Nguyệt một lần lại một lần thất vọng, càng ngày càng thấy đau khổ.

Mẹ nàng thấy bộ dạng nàng hồn phi phách lạc, cũng thấy thập phần hối hận, nhưng việc đã đến nước này, bà một chút biện pháp cũng không có.

Chỉ mong thời gian trôi qua, con mình có thể quên đi một ít, đừng tiếp tục chui vào chiếc sừng trâu đó nữa.

Ngày từng ngày trôi qua, Long Phù Nguyệt gần như đã cảm thấy tuyệt vọng.

Từng thời gian cùng Phượng Thiên Vũ, từng chút từng chút một hiện ra trước mắt nàng.

Cũng không biết tại sao lại như thế này, khi nàng mới giải xong Vong tình cổ, nhớ thấy toàn nhưng điều không tốt của hắn. Hận không thể không bao giờ gặp lại hắn nữa. Nay, khi đã chính thức rời khỏi hắn, thì trước mắt toàn là hình ảnh của hắn.

Những ngày không có Phượng Thiên Vũ, cuộc sống là những khoảng trống đáng sợ! Nàng thậm chí còn không biết làm sao để tiếp tục sống sót.

Thì ra chính mình đã yêu hắn sâu đậm như vậy rồi! Nhưng là, mình phải làm sao để tìm thấy hắn đây?

597. Chương 598: Đại Vũ Mao Lại Yêu 'nàng 'làm Sao Bây Giờ

Nàng cuối cùng cảm nhận được khi mình mất trí nhớ trong hai năm, Phượng Thiên Vũ đã cảm nhận như thế nào … Mờ mịt và tâm tình trống rỗng.

Đại Vũ Mao hẳn là phát hiện nàng cùng công chúa Long Phù Nguyệt chân chính là không giống nhau chứ?

Không biết hắn thì như thế nào? Có thể lại yêu cô công chúa chân chánh kia hay không?

Có lẽ công chúa kia tính tình tính cách càng ôn nhu, càng nhiều tình nghĩa, cũng có lực hấp dẫn.

Dù sao người ta mới là vị hôn thê chân chính của hắn.

Cô công chúa thực kia, khi vừa ra đời trên người đã mang theo hình xăm xà Đồ Đằng, khẳng định không tầm thường. Có lẽ nàng ta so với mình thích hợp với hắn hơn?

Vậy đại Vũ Mao lại yêu 'nàng' thì làm sao bây giờ?

Cũng hoặc là đại Vũ Mao hoàn toàn là không phát hiện thân thể kia đã thay đổi người, hắn khẳng định còn muốn cùng nàng thân thiết. . . . . .

Ôi ôi ôi, Long Phù Nguyệt không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng không muốn để cho đại Vũ Mao chạm vào công chúa Long Phù Nguyệt thực kia! Chỉ cần nghĩ đến nàng sẽ đố kỵ đến phát điên rồi!

Nhưng nàng lại không thể quay về! Không có bất kỳ biện pháp có thể để cho nàng quay trở về!

Trà không uống, cơm không muốn ăn.

Long Phù Nguyệt càng ngày càng gầy đi xuống.

Trong những ngày dần độn, không biết tại sao mình có thể sống, cũng không biết chính mình còn sống thì có thể làm gì.

Mỗi lần bái phỏng thần quái nhân sĩ trở về, nàng liền đem mình nhốt tại trong phòng, ngồi xuống đó là cả một ngày.

Anh trai của Long Phù Nguyệt nhịn không được trước vẻ suy sụp của nàng nữa, rốt cục vào ngày thứ năm mươi sáu phá cửa xông vào.

Đem nàng đang chuẩn bị chết, cứng rắn túm xách đến trước mặt mẹ: "Long Phù Nguyệt, em nhìn bộ dạng muốn chết không muốn sống bây giờ của em thử xem! Em có biết vì để cho em sống lại hao tổn hơn phân nửa linh lực của mẹ cùng ông nội hay không? Hiện tại thật vất vả cho em sống lại, em lại dùng dáng vẻ như chết rồi này báo đáp mẹ và ông nội ư? Em nhìn thử xem mẹ vì em đã gầy biết bao nhiêu?"

Mấy ngày nay, mẹ của Long Phù Nguyệt tựa hồ lại thêm một ít tóc bạc, người cũng hao gầy rất nhiều, trong mắt là khó nén áy náy cùng mỏi mệt.

Bà kéo con gái vào lòng, trách cứ đứa con trai đang giận dữ: "Hiên nhi, Phù Nguyệt đủ khổ sở rồi, con cũng đừng trách cứ con be."

Lại vuốt vuốt tóc con, thở dài: "Phù Nguyệt, là mẹ không đúng, là mẹ không tốt, mẹ không nên không phân tốt xấu sẽ đem con triệu hồi . . . . . Nhưng mẹ hiện tại thật sự không còn cách nào khác, ngươi tha thứ mẹ. . . . . ."

598. Chương 599: Trời Đất Tạo Nên Một Đôi

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, nhìn mẹ, nước mắt không khỏi chảy xuống.

Mẹ cũng không sai! Là mình thật sự quá bất hiếu rồi!

Nàng ôm lấy mẹ: "Mẹ, là Phù Nguyệt không tốt, là Phù Nguyệt bất hiếu. Phù Nguyệt nên cao hứng mình có thể trở về, mẹ cũng là vì muốn tốt cho Phù Nguyệt. Mất nhiều tâm huyết như vậy , hao tổn nhiều linh lực như vậy . . . . . Con không nên ích kỷ như vậy, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi. . . . . ."

Hai mẹ con khóc òa lên.

Long Phù Hiên thở phào nhẹ nhõm: "Được rồi, được rồi, chuyện cũng đã đến nước này, thời gian cũng đã qua lâu. Phù Nguyệt, có một số chuyện trước kia nếu quên được em cũng nên quên đi. Anh giới thiệu cho em một việc rất vui. Anh có một người bạn, diện mạo tuấn tú đó không có gì bàn cãi, toàn bộ là một yêu nghiệt họa thủy, em thấy hắn cam đoan sẽ quên Phượng Thiên Vũ gì đó, hắc hắc, không biết có bao nhiêu cô gái quỳ gối dưới chân của anh ta . . . . . ."

Long Phù Nguyệt một đầu hắc tuyến, nàng hiện tại nào có tâm tình gì đi gặp nam nhân khác? Anh trai xem nàng là cái gì? Háo sắc hay là ngu ngốc?

Long Phù Hiên lại nói hăng say, nhất thời xe không hãm phanh được, nắm lấy tay cô em gái: "Em gái à, tục ngữ nói, nếu muốn quên mất một đoạn luyến ái, phương pháp tốt nhất chính là bắt đầu một đoạn cảm tình mới. Như vậy đi, ngày mai anh dẫn em đi gặp người bạn của anh, tên kia gần đây rất thích đi xem mặt, đến Thiên Lôi động đến địa hỏa. . . . . Ha ha ha ha"

Long Phù Nguyệt trên trán hắc tuyến là một cái lại một cái.

Một người diện mạo tuấn tú đến không thể bàn cãi lại dựa vào xem mắt để tìm đối tượng, là người kia quá kì lạ hay do lão ca ca của mình đang quá khoa trương? Anh trai của mình kết giao loại bằng hữu nào thế? !

"Không đi, muốn đi xem mắt tự anh đi xem mắt, có bản lĩnh mang một chị dâu trở về, không cần lo cho em rảnh rỗi." Long Phù Nguyệt lạnh lùng liếc anh trai một cái. Hoàn toàn không muốn để ý.

"Đi nha, đi nha, em gái, người bạn này của anh là một cực phẩm yêu nghiệt a, em thấy sẽ biết. Cam đoan khi em nhìn thấy anh ta ba hồn bảy vía của em cũng bay mất hết, có kéo cũng không thể kéo trở lại được. Dáng vẻ của em hiện tại vô cùng xinh đẹp, đúng là trời đất tạo nên một đôi. . . . . ." Long Phù Hiên tiếp tục phát huy tinh thần bà tám, cực lực thuyết phục.

Trời ạ, nàng không nghĩ tới anh trai nàng thậm chí có tiềm chất làm bà mối . So với thiếm ba cô sáu còn lải nhải hơn!

599. Chương 600: Trư Bát Giới Soi Gương

"Không đi! Không đi! Không đi!" Long Phù Nguyệt hận không thể lấy kim may miệng của anh trai mình lại.

Đôi mắt Long Phù Hiên đảo một vòng, giơ hai tay lên: "Được được, anh không ồn, không ồn nữa. Chỉ cần em có thể đi ra là tốt rồi. Đừng trốn ở trong phòng mãi thế, ngày mai anh sẽ mang em ra ngoài đi dạo, thuận tiện tìm công việc, em đã lớn như thế rồi, cũng không thể để ẹ phải nuôi em cả đời chứ?"

Mẹ Long vỗ vai con trai: "Đừng nói em gái con như vậy, nó mới trở về còn không kịp thích ứng, dù sau mẹ là nuôi nó cả đời cũng nuôi nổi mà."

Long Phù Nguyệt xoa xoa mi tâm. Ai, bây giờ là thế nào đây ? Tại sao nàng có cảm giác mình bây giờ là Trư Bát Giới soi gương —— Trong ngoài gì đều không phải là người a?

Hắn liếc mắt nhìn em gái một cái: "Em gái, em tính sao?"

Trong lòng Long Phù Nguyệt hơi động một chút, thở dài: “”Ngày mai em đến thành Đại Lý xem thử, xem có thể tìm được một công việc thích hợp với em không. . . . . .”

Tình yêu đã không còn, nhưng cơm vẫn phải ăn. Nàng cũng không muốn bám mãi vào gia đình. Có lẽ đi ra ngoài một chút không tồi. . . . . .

, Long Phù Hiên mừng rỡ, vỗ bả vai em gái một chút: “Ngoan! Đây mới là em gái ngoan của anh, ngày mai anh sẽ mang em đến hồ Nhị Hải (Vân Nam- Trung Quốc), mấy năm rồi không đến đó nhỉ ? Phong cảnh nơi đó lại đẹp không sao tả xiết không ít . . . . . .”

Long Phù Nguyệt xoa xoa huyệt Thái Dương, hai năm không gặp, thành ngữ anh trai mình càng dùng là càng phát ra kinh người . . . . . .

****

Hai năm không tới nơi này, cảnh trí Đại Lý đã có không ít biến hóa.

Long Phù Nguyệt ngồi ở trong xe của anh trai, đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, đám đông bắt đầu khởi động , các trang phục dân tộc rót thành một dòng người màu sắc rực rỡ.

Đại Lý là một thành thị du lịch, là một thành phố sầm uất náo nhiệt.

Long Phù Nguyệt theo dòng người du ngoạn , lại chỉ cảm thấy cô tịch cùng không thể hoà nhập vào thế giới mờ mịt này.

Phong cảnh dù đẹp đến mức nào cũng khó bổ sung vào một góc trong nội tâm nàng đang thiếu thốn kia, trong lòng giống như có một đại động, như thế nào cũng không thể lấp đầy. . . . . .

Phong cảnh Đại Lý cùng Khai Dương quốc khá giống nhau, Long Phù Nguyệt đi tới đi tới mà bắt đầu xuất thần.

Đại sư huynh thế nào?

Thận châu tìm được chưa?

Nàng bây giờ trở về đây, không biết máu của thân thể kia có thể xem như máu Thánh nữ không, có thể làm thuốc dẫn hay không. . . . . .

Đại Vũ Mao là cùng công chúa Long Phù Nguyệt thực sự ở cùng một chỗ, hay là. . . . . .

600. Chương 601: Người Này Tuyệt Đối Là Một Cực Phẩm!

Đủ loại nghi vấn ở trong lòng rối rắm thành đoàn, nghĩ không ra rõ ràng.

Nàng chỉ lo tự mình xuất thần, hoàn toàn là không phát hiện anh trai mình đang mờ ám gọi điện thoại.

Bất tri bất giác đã gần đến buổi trưa.

Long Phù Hiên lôi kéo tay em gái vào một khách sạn lớn.

Khách sạn này thập phần xa hoa, nổi danh nhất nhì ở vùng Nhị Hải này.

Long Phù Hiên đem xe ngừng xong, mang theo em gái đi vào.

Bên trong bố trí hào phóng và lịch sự tao nhã.

Linh hồn Long Phù Nguyệt lại không biết như đi vào cõi thần tiên nào, có lẽ lạc đến đảo Java rồi, chỉ máy móc theo ở phía sau anh trai mình, đi vào một góc của đại sảnh .

Hai huynh muội ngồi xuống, gọi vài món ăn.

Long Phù Hiên nhìn cô em gái rõ ràng đang mất hồn mất vía, không khỏi thầm thở dài một hơi.

Cô em gái này hoàn toàn đem trái tim ném ở cổ đại rồi, không biết có thể kéo trở về hay không. . . . . .

"Tiểu Cổ sư, cậu vội vã như sấm sét đem Đại gia gọi tới, có phải lại chọc phải rắc rối gì hay không, muốn Đại gia lau mông đít cho cậu?"

Một âm thanh trong trẻo bỗng nhiên truyền tới. Thanh âm này có một hương vị trầm ấm cùng tà mị . Làm cho người ta không thể bỏ qua.

Long Phù Hiên đứng lên: "Hoa ca, anh nói cái gì thế. Huynh đệ là nhớ anh thôi, muốn tìm anh uống một ly. . . . . ."

Lại đẩy Long Phù Nguyệt bên người: "Phù Nguyệt, đây là bạn của anh Hoa Bão Nguyệt."

Long Phù Nguyệt đến lúc này mới hoảng hốt hoàn hồn, bị động ngẩng đầu đến vừa thấy. Trong lòng bỗng nhiên ' lộp bộp ' nhảy dựng: "Đây. . . . . Đây là người hay là yêu?"

Người tới toàn thân mặc một u phục trắng đơn giản, một đầu tóc màu bạch kim , cũng không biết là tự nhiên hay đã nhuộm.

Một đôi mắt ướt rượt lung linh, nhẹ nhàng chớp nhẹ, tựa hồ như đem linh hồn mọi người nhấn chìm vào trong đôi mắt ấy.

Cánh môi hồng khẽ nhếch, không cười cũng giống như mang theo ba phần ý cười.

Cực phẩm! Người này tuyệt đối là một cực phẩm!

Toàn bộ ánh mắt của người ở trong đại sảnh đều hướng về bên này nhìn qua, trong đó đủ loại ánh mắt háo sắc . . . . . .

Ngay cả nữ phục vụ viên khách sạn đều nhìn đến ngây người.

Bóng dáng của Phượng Thiên Vũ không tự kìm hãm được nổi lên trong lòng Long Phù Nguyệt.

Không khỏi đau xót.

Người này nếu cùng Phượng Thiên Vũ đứng chung một chỗ, chỉ sợ cũng khó phân cao thấp. Chẳng lẽ người này chính là người xem mặt cuồng trong miệng anh trai hay nhắc tới ?

601. Chương 602: Ta Đối Với Gay Không Có Hứng Thú

Không khỏi trừng mắt liếc nhìn anh trai.

Nàng nói không muốn xem mặt , không nghĩ tới vẫn bị anh trai lừa đến đây . . . . . .

Hoa Bão Nguyệt nhìn lướt qua trên người Long Phù Nguyệt, đáy mắt bỗng nhiên hiện lên một chút kinh ngạc.

Hắn cũng không khách khí, đỉnh đạc ngồi xuống.

Đôi mắt giống như một đôi móc câu, ở trên người Long Phù Nguyệt quét tới quét lui: "Tiểu cổ sư, đây là em gái của cậu? Ừm, rất được. Rất được."

Ngữ khí của hắn tựa như bình luận một kiện hàng mỹ nghệ. Làm cho Long Phù Nguyệt khó chịu một phen .

Nàng cười hắc hắc: "Anh trai à, đây là mỹ nhân bạn hữu anh thường nhắc đến đó sao, quả nhiên vô cùng xinh đẹp a. Không phải là nữ giả nam trang sao?"

Mỹ nhân bạn hữu? ! Cái trán Hoa Bão Nguyệt một đạo hắc tuyến, hé mắt. Không có ý tốt liếc mắt ngắm Long Phù Hiên một cái.

Long Phù Hiên co cổ lại, trời ạ, em gái là muốn cho hắn bị Hoa ca đuổi giết a? Hắn khi nào thì nói cái gì ' mỹ nhân bạn hữu ' chứ?

Long Phù Hiên gần như muốn rơi nước mắt .

Bên trong vẻ hào hoa phong nhã thanh tú tuấn dật, vị Hoa ca trước mắt này đây chính là ẩn giấu một nội tâm tràn đầy bạo lực a!

"Em gái à, anh là nam nhân, hàng thật giá thật! Nếu em không tin —— Anh có thể để em nghiệm xem . . . . . ." Hoa Bão Nguyệt hé ra nụ cười tủm tỉm trên khuôn mặt tuấn tú khuynh quốc khuynh thành , mờ ám nhìn Long Phù Nguyệt nháy mắt mấy cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt hạ xuống, đỏ ửng hoàn toàn. Nếu như ở trước kia, nàng có lẽ sẽ đối với vị soái ca tuấn tú đến mức không có thiên lí này phạm háo sắc, nhưng hiện tại trong lòng cũng là một chút gợn sóng cũng không có.

Nàng nhìn xem anh trai, lại nhìn nhìn nam tử trước mắt này. Trong lòng bỗng nhiên toát ra một ý niệm trong đầu: "Người này không phải là cực phẩm tiểu thụ chứ? Trách không được anh trai mình không chịu yêu đương, chẳng lẽ hắn muốn làm đam mỹ? Cùng vị Hoa ca này dính vào nhau?"

Phát run!

Long Phù Nguyệt bị ý nghĩ này làm rùng mình.

Bất động thanh sắc lui về phía sau, ngữ khí thản nhiên : "Yên tâm, tôi đối với gay không có hứng thú."

Gay? Hứng thú trong đôi mắt Hoa Bão Nguyệt càng đậm.

Hắn thật lâu không đụng tới nữ tử đối với dung mạo hắn không ưa. Vui thật! Thật sự là đùa rất vui!

Hoa Bão Nguyệt sờ sờ mũi, thở dài: "Ai, thật là một cô bé con không hiền hậu . Nói chuyện thật biết đả thương người. . . . . Ai, nhìn tướng mạo em mềm mại ôn nhu , nói chuyện lại mạnh mẽ lớn mật như vậy, linh hồn cùng thể xác này một chút cũng không xứng đôi a. . . . . ."

602. Chương 603: Trong Nhà Của Ngươi Rất Liều Lĩnh

Một câu này của hắn vừa mới thốt ra, Long Phù Nguyệt cùng Long Phù Hiên giật nảy mình.

Long Phù Hiên giật mình ngẩng lên đầu nhìn hắn: "Hoa ca, làm sao anh biết. . . . . ."

Long Phù Nguyệt cũng kinh ngạc mở to hai mắt: "Thì ra anh trai cũng không nói cho hắn biết chân tướng của ta, người này nói như thế là vô tình , hay có ý gì khác ? Chẳng lẽ hắn cũng là giới thần quái?"

Lại cao thấp đánh giá người kia một chút. Đáng tiếc nàng không có cái gọi là Thiên Lí Nhãn, nhìn không ra trên người hắn có linh lực hay không.

Hoa Bão Nguyệt cười nhẹ, mở to hai mắt, lười biếng lắc lắc đầu, miệng chậc chậc hai tiếng: "Tiểu cổ sư, người trong nhà của cậu rất liều lĩnh . Người này —— Linh hồn hay là thân mình là em gái cậu?"

Những lời hắn hỏi vô cùng cổ quái, người không biết nội tình nhất định nghe không hiểu, nhưng Long Phù Nguyệt cùng Long Phù Hiên vừa nghe đã hiểu.

Long Phù Hiên ngẩn ngơ, nhìn quanh hai bên. May mắn không có người chú ý câu chuyện bọn họ đang nói.

Hắn cười khổ một cái: "Hoa ca, quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt của anh. Em gái tôi —— Linh hồn là bản tôn, thân mình chỉ là mượn ."

Trong lòng Long Phù Nguyệt cũng vừa động. Người này liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra linh hồn nàng cùng thân mình không phải nhất thể, có phải cũng có thể có biện pháp giúp mình quay về triều đại kia hay không?

Ừm, hắn họ Hoa —— Không biết hắn và tỷ đệ Hoa Tích Nguyệt có quan hệ hay không? Có phải vị bà con xa kia mà tiểu hồ ly thường nhắc hay không?

Nàng cũng nhịn không được nữa, há mồm liền hỏi: "Hoa ca, anh biết Hoa Tích Nguyệt cùng Hoa Đậu Đậu không?"

Hoa Bão Nguyệt bất ngờ sững sốt, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt, trong đôi mắt lung linh của hắn hiện lên một chút kinh ngạc: "Làm sao em biết bọn họ? Bọn họ lại không ở thời đại này. . . . . ."

Bỗng nhiên làm như ngộ điều gì: "Nga, anh đã biết, là em xuyên qua đến có phải không? Người Minh triều? Ha ha, anh chỉ gặp qua người hiện đại liều mạng xuyên đến cổ đại, không nghĩ tới cư nhiên đụng phải em từ cổ đại xuyên đến hiện đại . . . . . ."

Hắn cười một cái khuynh quốc khuynh thành. Long Phù Nguyệt cũng mừng rỡ, liều lĩnh bắt lấy tay hắn: "Hoa ca, thì ra anh thật sự là bà con xa của Hoa Đậu Đậu thường hay nhắc, thật tốt quá! Thật sự là quá tốt!"

Long Phù Hiên lại nghe được không hiểu ra sao: "Phù Nguyệt, Hoa ca, các người đang nói ai? Hoa Tích Nguyệt, Hoa Đậu Đậu gì. . . . . ."

603. Chương 604: Hay Là Em Muốn Xuyên Qua

Người nọ nhíu nhíu lông mi như khói nhẹ, miễn cưỡng cười, vỗ vỗ đầu Long Phù Hiên : "Tiểu cổ sư, anh và em gái của cậu vừa gặp đã thân, anh và con bé trò chuyện, cậu đến phía trước thúc giục thức ăn mang nhanh đến, tại sao hôm nay mang đến chậm thế? Đại gia sắp chết đói rồi!"

Long Phù Hiên sững sờ một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt một cái, Hoa Bão Nguyệt lại hướng hắn nháy mắt mờ ám.

Long Phù Hiên bừng tỉnh đại ngộ.

Ha, không phải là Hoa ca đã động tâm tư với em gái mình rồi chứ? !

Ừm, lấy mị lực của hắn nhất định có thể đem đầu óc em gái mình mê mệt choáng váng .

Không bao giờ lại nhớ đến Phượng Thiên Vũ nữa. . . . . .

Hắn vẫn không nên tiếp tục ở lại nơi này làm bóng đèn . . . . . .

Hắn như là nhớ tới cái gì, vỗ đầu một cái: "Nga, đúng rồi, một lát nữa tôi còn có một hộ khách muốn gặp, em gái, em cùng Hoa ca ăn trước, anh đi ra ngoài một chút."

Vội vàng đi.

Long Phù Nguyệt đương nhiên nhiên biết đầu quả dưa của anh trai mình đang chuyển cái ý niệm gì trong đầu.

Không khỏi cười khổ một cái.

Bất quá nàng hiện tại thật vất vả nhìn thấy một chút hi vọng, đương nhiên sẽ không để ý nhiều như vậy.

Vội vàng nhìn thoáng qua Hoa Bão Nguyệt, thốt ra: "Hoa đại ca, nói như vậy anh cũng là hồ ly tinh. . . . . ."

Những lời này nói ra khỏi miệng, mới phát giác bản thân mình nói chuyện có chút đường đột . Không khỏi đỏ mặt: "Thực xin lỗi."

Hoa Bão Nguyệt lại không thèm để ý, đem thân mình nghiêng người dựa vào ghế, lắc lư ngón tay giống như bạch ngọc: "Không sai, ta vốn chính là hồ ly tinh. Em không hề nói sai."

Mặt Long Phù Nguyệt lại đỏ lên, thở phào nhẹ nhõm, lúc này nàng cũng không còn tâm tư đi vòng vèo, nhìn Hoa Bão Nguyệt: "Thì ra anh thật sự là thân thích phương xa trong miệng của Hoa Đậu Đậu, hắn nói bản lãnh của anh rất lớn, đã là thần tiên. Khẳng định có biện pháp xuyên qua cổ kim đúng hay không?"

Hoa Bão Nguyệt sờ sờ mũi, trong lòng cười khổ.

Trước kia hắn quả thật xem như thần tiên, nhưng từ khi mất đi nội đan, lại đánh bậy đánh bạ xuyên thủng về thời đại quỷ dị này, linh lực của hắn còn chưa đủ được một phần mười của quá khứ.

Ai, hảo hán không đề cập đến thất bại năm đó, nhắc tới đó là sầu sát nhân a. . . . . .

Hắn cười nhẹ một tiếng, không đáp hỏi lại: "Tiểu nha đầu, hay là em muốn xuyên qua?"

Long Phù Nguyệt gật đầu thật mạnh một cái: "Vâng, em muốn xuyên trở về triều đại kia, em nhất định phải trở về!"

604. Chương 605: Người Này, Thật Đúng Là Xem Chuyện Của Nàng Như Tiểu Thuyết

Hoa Bão Nguyệt tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn nàng, lười biếng nếm một ngụm trà: "Ta nghĩ, em nhất định có một câu chuyện xưa rất dài để nói cho ta nghe rồi, ta thích nhất nghe chuyện xưa, cô bé con, em có thể bắt đầu bài giảng rồi, nếu chuyện xưa này có thể làm động lòng đến ta, nói không chừng ta sẽ giúp em."

Hắn duỗi thẳng chân, mỉm cười nhìn Long Phù Nguyệt, một bộ tư thế nghe Bình thư*.

(*)Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ)

Long Phù Nguyệt lại từ trong lời nói của hắn thấy được một tia hi vọng, trái tim nhất thời kích động nhảy dựng lên.

Kìm lòng không đậu bắt lấy một bàn tay Hoa Bão Nguyệt: "Hoa đại ca, anh thật sự có biện pháp giúp em quay về triều đại kia?"

Hoa Bão Nguyệt dùng tay kia, vỗ vỗ đầu của nàng, miễn cưỡng ngáp một cái: "Cái này phải xem độ phấn khích câu chuyện xưa của em đó. Mà nói thật a, càng máu chó càng tốt. . . . . ."

Long Phù Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, nàng không nghĩ tới con hồ ly này đã vậy còn quá hiện đại, hơn nữa còn là con hồ ly nhiều chuyện.

Bất quá nàng hiện tại muốn cầu cạnh hắn, cũng không thể đắc tội hắn.

Thở dài, chỉ phải đem chuyện mình trải qua đơn giản chặn một ít chỗ hiểm yếu kể lại một lần.

Mặc dù chỉ là thô sơ giản lược nói một lần, nhưng chuyện nàng trải qua thật sự là nhiều lắm, nàng chỉ kiếm chuyện trọng điểm nói, cũng đã nói hơn một giờ. . . . . .

Nhưng thật ra Hoa Bão Nguyệt là người nghe vô cùng tốt , thường thường bình luận một đôi lời, làm cho Long Phù Nguyệt có hứng thú nói tiếp theo. . . . . .

Thức ăn sớm đã mang đến đầy đủ, Hoa Bão Nguyệt vừa nghe vừa ăn, cũng là thích ý vô cùng.

Long Phù Nguyệt thật vất vả nói xong, Hoa Bão Nguyệt hứng thú chưa hết, nếm một ngụm rượu: "Còn nữa không?"

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái. Người này, thật đúng là lấy chuyện của nàng làm tiểu thuyết để nghe mà!

Hoa Bão Nguyệt dùng đốt ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: "Quả nhiên đủ khúc chiết, có thể viết thành một quyển tiểu thuyết. Thì ra hai đứa nhóc kia đã quen biết em như vậy. . . . . ."

Lại cao thấp đánh giá Long Phù Nguyệt vài lần, miệng chậc chậc hai tiếng: "Không nghĩ tới em lại là hậu nhân Nuwa , có lẽ ta không nên quan tâm đến em ."

Một câu này của hắn vừa thốt ra, Long Phù Nguyệt hoảng sợ: "Vì. . . . . Vì sao?"

Khuôn mặt tuấn tú tuyệt sắc khuynh thành của Hoa Bão Nguyệt nhăn nhúm như một tờ giấy: "Ta từ Minh triều xuyên qua đến hiện đại này, tất cả đều là do lão tổ tông Nuwa kia của em ban tặng, nếu động tác Đại gia chậm một chút, nói không chừng đã hồn phi phách tán ở trong tay lão tổ tông kia. . . . . .

605. Chương 606: Dù Sao Mình Mới Là Kẻ Xâm Nhập. . . . .

Long Phù Nguyệt đương nhiên không biết một đoạn này chuyện ly kỳ này của hắn.

Ngẩn ngơ, bỗng nhiên đôi mắt đong đầy ánh sáng nhìn hắn: "Nói như vậy anh thực sự đã gặp qua Nuwa nương nương? Wow, nhưng nàng là thần tiên thời viễn cổ a, có xinh đẹp hay không? Hay là nàng thấy anh là hồ ly tinh, sợ anh làm hại nhân gian, cho nên mới muốn trừng phạt anh?"

Hoa Bão Nguyệt trừng mắt liếc mắt nhìn nàng: "Là nàng ta thiếu chút nữa làm hại nhân gian được không? Ngươi cho là tất cả tinh quái đều là đến đảo điên nhân gian ?"

Long Phù Nguyệt khô khốc nở nụ cười cúi mặt xuống, thực chân chó nói: "Hoa đại ca, anh là hồ tiên mà, mới sẽ không làm hại nhân gian, là em nói sai rồi, anh đừng trách móc."

Hoa Bão Nguyệt thở dài, lắc lắc đầu: "Ai, quên đi, ta đường đường là một hồ tiên, cũng không cùng cô bé con như em chấp nhặt. Tốt xấu gì anh trai em cũng xem ta là bạn, ta đương nhiên sẽ nể mặt mũi của hắn. Em xác định phải xuyên trở về nhìn xem sao? Nói không chừng vị Phượng Vương gia kia đã cùng vị công chúa thực song túc song phi rồi, nói không chừng khi em xuyên trở về gặp lại càng thương tâm. . . . . ."

Sắc mặt Long Phù Nguyệt trắng nhợt, lắc lắc đầu mạnh mẽ: "Sẽ không ! Huynh ấy nhất định có thể phân biệt được!"

Hoa Bão Nguyệt lắc lắc đầu: "Biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn làm? Ai, nhân loại các người luôn phải mất đi mới biết được quý trọng. Cô bé con này si tình nhiệt tình nhưng thật ra cùng con nhóc họ Vân có một điểm chung, chỉ là không biết vị phượng Vương gia này của em cũng sẽ toàn tâm toàn ý giống Trương lão đệ của ta như vậy hay không. . . . . ."

Ánh mắt Long Phù Nguyệt trợn tròn, nín thở nhìn hắn: "Nói như vậy, anh quả nhiên có biện pháp để cho em trở về?"

Hoa Bão Nguyệt nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu: "Không sai, bất quá, em đang ở đây, thân mình bên kia rốt cuộc để cho bản tôn chiếm đi rồi, cho nên không thể hồn xuyên, chỉ có thể mang theo thân thể em xuyên qua ."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Xuyên qua? Anh là nói dùng thân thể hiện tại này của em?"

Hoa Bão Nguyệt gật gật đầu: "Không sai."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt lập tức suy sụp xuống dưới: "Nhưng thân thể này cùng em ban đầu tuyệt không giống nhau, hắn nhận không ra ."

Hoa Bão Nguyệt hai tay giơ lên cao: "Đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Thân thể kia dù sao vốn dĩ cũng chính là của công chúa thực, ta cuối cùng không thể đem nàng đuổi đi được. . . . . ."

Long Phù Nguyệt yên lặng. Hoa Bão Nguyệt nói cũng có đạo lý, dù sao mình mới là kẻ xâm nhập. . . .

606. Chương 607: Ngươi Còn Muốn Cần Trở Về Không

Hoa Bão Nguyệt nhìn nàng: "Thế nào? Em còn muốn trở về không?"

Long Phù Nguyệt cắn cắn môi, gật đầu thật mạnh: "Đương nhiên phải đi về!"

Mặc kệ kết quả như thế nào, nàng cũng muốn trở về nhìn xem.

Về phần thấy Phượng Thiên Vũ sẽ như thế nào, đến lúc đó rồi nói sau.

Nàng thầm nghĩ nhìn thấy hắn, nhìn thấy hắn nhanh một chút!

Hoa Bão Nguyệt nở nụ cười, gật gật đầu: "Được! Vậy em trở về chuẩn bị mọi thứ. Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau ở Trung Hòa Tự trên núi Điểm Thương, ta mang em xuyên qua!"

Trái tim Long Phù Nguyệt phốc phốc nhảy loạn, rốt cục lại thấy được hi vọng, nàng gần như có chút không tin đây là sự thật .

Ngừng lại một chút: "Ta. . . . . Ta nên chuẩn bị cái gì?"

Hoa Bão Nguyệt gõ đầu nàng một chút: "Em cũng nên cùng cha mẹ em chào tạm biệt, bằng không em cứ mất tích như vậy, mẹ em chỉ sợ lại sẽ thương tâm đến chết mất ."

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, ngẫm lại cũng đúng, sau khi mình lại xuyên qua, không biết còn có thể trở về hay không.

Vẫn là lưu phong thư ẹ giải thích rõ mới là đúng. . . . . .

Hoa Bão Nguyệt ngầm thở dài trong lòng: "Ai, nhìn cô bé nhà người ta nhiều si tình, làm sao giống con nhóc họ Y kia, tuyệt không biết thương hương tiếc ngọc Hồ ly, mình bất quá chỉ là phạm vào một sai lầm nho nhỏ, nàng đã đem mình đuổi ra khỏi gia môn, làm hại một thế hệ hồ tiên như hắn thành kẻ lang thang không nhà để về . . . . . Ừm , nếu muốn xuyên qua, chỉ có thể là lại về nhà trộm cái luân hồi bàn kia. . . . . ."

Long Phù Nguyệt viết một phong thư dài gửi cha mẹ, sáng sớm hôm sau, liền đăng ký gửi qua bưu điện đi ra ngoài.

Sau đó liền ngồi đường cáp treo đi vào Trung Hoà tự.

Du khách đông đúc như trước, Long Phù Nguyệt lại không hề có tâm tư để xem xét cảnh sắc, trước cửa chùa lo lắng đi dạo, tản bộ, chờ đợi Hoa Bão Nguyệt đến.

Nàng chờ..., chờ lòng tràn đầy lo lắng, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, đã là lúc xế chiều . Vẫn như cũ nhìn không thấy bóng dáng Hoa Bão Nguyệt.

Con hồ ly này không phải là ình leo cây chứ? !

Long Phù Nguyệt một lòng bất ổn, lo được lo mất .

Vẫn đợi cho đến lúc mặt trời lặn, mới gặp Hoa Bão Nguyệt thản nhiên đi tới.

Long Phù Nguyệt vội vã nghênh đón: "Hoa đại ca, tại sao đến giờ anh mới đến?"

Hoa Bão Nguyệt cười tự nhiên: "Có chút việc rắc rối nên chậm trễ."

607. Chương 608: Cùng Nữ Nhân Họ Y Kia Thật Giống Nhau. . . .

Lại đánh giá một chút Long Phù Nguyệt: "Em đã chuẩn bị xong?"

Long Phù Nguyệt gật gật đầu. Không nói gì.

Hoa Bão Nguyệt thở dài: "Em không trực tiếp nói với anh trai của em chứ? Về sau anh trai em biết ta đem em trả về cổ đại không biết có thể truy sát ta hay không. . . . . ."

Long Phù Nguyệt e sợ hắn sẽ đổi ý, vội vã chân chó cười nhẹ một tiếng: "Sẽ không . Anh trai của em mới không bạo lực như vậy. Huống chi em đã lưu thư lại."

Hoa Bão Nguyệt tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn nàng: "Được rồi, nếu ngươi đã hạ quyết tâm, ta cũng không ngăn trở em nữa."

Lấy một cái túi xách trong tay đưa cho Long Phù Nguyệt: " Này, thay đi."

Long Phù Nguyệt nhận lấy thì thấy, trong túi là một bộ quần áo, không phải tơ tằm, cũng không biết là làm bằng gì. Phát ra ánh sáng hắc ám.

Nàng tuy rằng không biết trong hồ lô của Hoa Bão Nguyệt đựng cái gì, nhưng vẫn là theo lời tìm một địa phương yên tĩnh thay.

Đó là một bộ quần áo nịt màu đen, mặc lên người thập phần Hợp Thể, một chút cũng thấy không ra bó buộc.

Long Phù Nguyệt thay đổi xong đi ra.

Hoa Bão Nguyệt nhìn nàng một cái, chu môi huýt sáo một tiếng.

Nha đầu kia, dáng người này thật giống như đã đo ni sẵn! Cùng nữ nhân họ Y kia thật giống nhau. . . . . .

Cuống quít lắc lắc đầu, đem thân ảnh người đàn bà kia trong đầu vung lắc.

Hừ, hắn mới không thèm nhớ nàng —— Không nhớ nàng!

Hoa Bão Nguyệt mang theo Long Phù Nguyệt đi vào một chỗ bên sườn đồi.

Bên sườn đồi là một đoạn nhai cheo leo thăm thẳm từ trên xuống dưới , chừng vài trăm thước, Long Phù Nguyệt nhìn thoáng qua xuống phía dưới, đã cảm thấy một trận quáng mắt.

Hoa Bão Nguyệt tà tà cười: "Bé con, có dám ở trong này nhảy xuống không?"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Nhảy. . . . . Nhảy xuống vực? Tại sao phải nhảy?"

Hoa Bão Nguyệt lành lạnh nói: "Chỉ có nhảy xuống vực về sau mới có thể xuyên qua, bất quá ta đối với luân hồi bàn vẫn chưa hoàn toàn nắm chắc, có thể sẽ thất bại. . . . . ."

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút: "Nếu thất bại sẽ như thế nào ?"

Hoa Bão Nguyệt mở to hai mắt, cười một nụ cười khuynh quốc khuynh thành: "Rất đơn giản, thất bại em sẽ ngã thành bánh thịt, ngay cả cha nương ngươi cũng nhận ngươi không ra. Thế nào? Em có hối hận hay không? Còn muốn đi xuyên qua không?"

Long Phù Nguyệt cắn cắn môi, gật gật đầu: "Chết cũng phải xuyên! Cùng lắm thì lại chết một lần!"

608. Chương 609: Muốn Ngã Thành Bánh Thịt

Hoa Bão Nguyệt huýt sáo, cười ha hả: "Được! Quyết tâm khá lớn!"

Từ trong lòng lấy ra một cái la bàn hình dáng đen nhánh gì đó: "Nha đầu, trong lòng suy nghĩ đến triều đại mà em muốn xuyên qua, dù sao em cũng đã ở bên kia một thời gian, bên kia còn lưu lại hơi thở của em, có lẽ sẽ không xuyên sai triều đại. . . . . ."

Long Phù Nguyệt tò mò nhìn vật trong tay hắn: "Đây là?"

Hoa Bão Nguyệt cười híp mắt nói: "Đây là luân hồi bàn, vật của khu ma Y gia, dùng tốt vô cùng. . . . . Tốt lắm! Em tập trung ý niệm suy nghĩ, chúng ta bắt đầu!"

Vừa kéo vòng eo Long Phù Nguyệt , nhún thân liền nhảy xuống!

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới hắn nói nhảy liền nhảy, kinh hoàng, suýt nữa thét chói tai ra tiếng.

Một tiếng này thét chói tai còn chưa ra khỏi miệng, Hoa Bão Nguyệt đem luân hồi bàn kia ném xuống phía dưới. Phía dưới nháy mắt ngay lập tức hiện ra một luồng lốc xoáy màu đen.

Thân ảnh hai người ở trong lốc xoáy chợt lóe lên, liền biến mất không thấy.

Long Phù Nguyệt ở trung tâm lốc xoáy bị chuyển đầu váng mắt hoa, gần như tìm không thấy phương hướng. Kìm lòng không đậu nắm chặt quần áo Hoa Bão Nguyệt.

Hoa Bão Nguyệt cười giống như con hồ ly trộm tinh. Cuối cùng cũng có người nếm đến mùi vị lần đầu xuyên qua. Còn nhớ con nhóc họ Y lần đầu tiên mang theo hắn xuyên qua, hắn cũng gắt gao ôm eo của nàng, thiếu chút nữa đem thắt lưng nàng cắt đứt, kinh hoàng không ít, bị con nhóc kia cười nhạo đến chết khiếp, thật sự đã đánh mất thể diện hồ ly thượng tiên của hắn.

Lúc này nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt trắng bệch, bộ dạng sống chết bắt lấy vạt áo hắn không buông, hắn cảm giác tâm lý cân bằng không ít. . . . . .

Phốc một tiếng, hai người cuối cùng chuyển ra khỏi sương mù lốc xoáy, bên ngoài một mảnh trời xanh mây trắng.

Mà thân mình Long Phù Nguyệt vẫn quay cuồng hạ lạc như trước.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ. Cúi đầu xuống phía dưới vừa thấy.

Liền nhìn thấy những ngôi nhà nhỏ như những hộp diêm. . . . . .

Trời ạ, từ trên cao như thế này nếu té xuống, không phải là sẽ ngã thành bánh thịt heo sao?

Y niệm trong đầu nàng chưa chuyển xong, vòng eo bỗng nhiên căng thẳng, đã rơi bên trong một vòng tay ấm áp. Giảm tốc độ xuống nhất thời chậm lại.

Cúi đầu vừa thấy, dưới chân là một đám mây ngưng kết, mà hai người bọn họ đang dẫm lên đóa hoa mây này.

Dọa! Nàng cư nhiên đang Đằng Vân!

609. Chương 610: Hắn Không Phải Kiêng Kị Nàng, Mà Là Nhường Nhịn Nàng. . . . . .

Quả nhiên là không chỉ có chấn động, chỉ có càng chấn động hơn thôi!

Long Phù Nguyệt hoàn toàn bị sét đánh trúng.

Nhìn Hoa Bão Nguyệt bên cạnh liếc mắt một cái, lại bỗng nhiên mở to hai mắt. Lỡ lời hỏi: "Di, huynh thay quần áo lúc nào thế?"

Hoa Bão Nguyệt vốn là áo sơmi quần dài phong cách hiện đại, không biết khi nào thì biến thành áo bào trắng phất phới theo gió.

Bên hông một cái ngọc bội hình hồ ly, tóc cũng dài không ít, mặc cho nó rối tung trên đầu vai, khuôn mặt càng có vẻ thêm yêu nghiệt. Tuấn mỹ khác hẳn với phàm nhân.

Hoa Bão Nguyệt cười tủm tỉm : " Nếu chúng ta đi vào cổ đại, đương nhiên phải thay đổi trang phục cổ nhân , thế nào? Hình dáng này của ta có phải so với ban đầu đẹp hơn hay không?"

Đẹp! Đương nhiên rất đẹpý! Quả thực đẹp đến mức thành yêu nghiệt rồi!

Long Phù Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Vậy sao huynh lại không chuẩn bị cho ta một thân cổ trang? Lại mang cho ta bộ quần áo hiện đại này chứ?"

Hoa Bão Nguyệt duỗi ngón gõ nhẹ vào đầu nàng: " Xú nha đầu, không biết tốt xấu . Ngươi cho đây là quần áo nịt bình thường ? Đây chính là quần áo của pháp sư của tộc khu ma! Y phục này độ mềm dẻo cực cao, hơn nữa có bùa hộ mệnh trấn ở phía trên, mặc như vậy , lúc ngươi xuyên qua không gian và thời gian sẽ không cảm thấy đau đớn, bằng không trong cơn lốc xoáy mới vừa rồi, thân thể của ngươi sớm đã bị tan nát như những cánh hoa rồi!"

Long Phù Nguyệt thế mới biết này tác dụng của bộ y phục này, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, thì ra là mình hiểu lầm hắn. . . . . Huynh nói bộ y phục pháp sư của khu ma Y gia dường như ta đã từng nghe nói qua. Ngay cả hồ ly thượng tiên lợi hại như huynh cũng phải mượn đồ của nhà bọn họ, vậy nhà bọn họ nhất định rất lợi hại phải không?" Long Phù Nguyệt bất chợt muốn vuốt đuôi ngựa.

Thân mình Hoa Bão Nguyệt cứng đờ, khẽ thở dài một cái.

Hắn nên nói như thế nào đây. Khu ma Y gia này mặc dù chỉ là một gia tộc phàm nhân, nhưng năng lực lại lớn thật. Không thể so những tinh linh tu tiên như bọn họ. Nhất là cái linh tịch kia, làm cho thân thể nửa tiên nửa yêu như hắn phải kiêng kị ba phần. . . . . .

Được rồi, hắn không phải kiêng kị nàng, mà là nhường nhịn nàng. . . . . .

Ai bảo tiên thể của hắn còn lại không đến một phần mười kia chứ, lại căn cứ vào nguyên tắc hảo nam không cùng nữ đấu không thèm chấp nhặt cùng nàng. . . . . Nhưng nha đầu kia thật sự là phi thường lợi hại .

Hắn tận mắt thấy có rất nhiều yêu ma có đạo hạnh ngàn năm thất bại ở trong tay nàng, khốc vô cùng.

610. Chương 611: Cảm Giác Như Thế Nào

"Ai, lần này trộm luân hồi bàn cùng khu ma phục của nàng, không biết nàng có thể tức giận đến lột da hồ ly của ta hay không?"

Long Phù Nguyệt thấy vẻ mặt hắn bỗng nhiên cổ quái, bộ dạng giống như trầm tư, có chút buồn bực.

Đang muốn ngẩng đầu hỏi hắn. Chợt nghe phía dưới truyền đến tiếng động kinh hô ồn ào.

Nàng theo bản năng cúi đầu vừa thấy. Đã thấy phía dưới người quỳ trên đất đông nghìn nghịt, thỉnh thoảng có tiếng gọi kinh dị : "Thần tiên! Có thần tiên!"

Long Phù Nguyệt giật mình một cái, mới kinh hoàng hiểu được những người này quỳ lạy đúng là hai người, nhất thời đen mặt.

Trời ạ, Hoa Bão Nguyệt này lại dám công khái dẫn mình bay trên mây trước phố xá phồn hoa sầm uất như vậy!

Kìm lòng không đậu lôi kéo ống tay áo của Hoa Bão Nguyệt : "À, ừm —— Hoa đại ca, chúng ta cứ rêu rao hạ xuống như vậy sao?"

Hoa Bão Nguyệt cũng đã tỉnh hồn lại. Khuôn mặt tuấn tú cũng nhất thời tối sầm. Nếu hạ xuống như thế này, sợ sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết.

Hoa Bão Nguyệt hắn luôn luôn khiêm tốn, sao có thể làm ra chuyện rêu rao như vậy?

Hắn vung ống tay áo mạnh lên, những người đang quỳ lạy ở đất chỉ thấy một trận gió mạnh thổi qua.

Mạnh đến mức không thể mở mắt nổi, đến khi mở mắt ra được thì trên bầu trời đã không còn bóng dáng đôi tiên nhân trang phục quái dị kia nữa.

Thần tiên a! Rõ ràng thần tiên a!

Mới thấy đó đã không thấy tăm hơi rồi!

Những dân chúng quanh đó than thở rất nhiều, cũng đem chuyện thần tiên đột nhiên xuất hiện trên không trung ngay giữa chợ, như gió truyền khắp moj ngõ ngách của tòa thành thị này . . . . . .

Hoa Bão Nguyệt đáp mây bay quá là nhanh, Long Phù Nguyệt bất ngờ không phòng ngự, lảo đảo một cái, suýt nữa từ đụn mây rơi xuống rồi.

Hoa Bão Nguyệt mang theo nàng bay thẳng đến một ngoại ô không người mới hạ đụn mây xuống.

Long Phù Nguyệt sợ đến chân đều mềm nhũn.

Thẫn thờ mất nửa ngày.

Hoa Bão Nguyệt cười dài vỗ đầu vai Long Phù Nguyệt một cái: "Thế nào? Tiểu nha đầu. Cảm giác bay trên mây như thế nào? Đủ oai chứ?"

611. Chương 612: Xuyên Lầm? Xuyên Sai Niên Đại

Long Phù Nguyệt kinh hồn chưa định thần lại, nhìn chung quanh. Nơi này là một vùng quê, dưới chân cỏ khô thật cao, cách đó không xa có một cây to đã khô lá, gió thổi qua, những chiếc lá khô tung bay, những chiếc lá đầu không còn lại chút gì .

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút.

Mùa thu?

Nàng nhớ rõ lúc rời đi đúng là mùa xuân, mà nàng ở hiện đại cũng chưa đến ba tháng, sao nơi này hình như đã qua nửa năm?

Chẳng lẽ là —— Xuyên lầm? Xuyên sai niên đại rồi?

Vậy nàng đã đến chỗ nào thế này?

Nàng vội vàng nhìn quanh bốn phía, xa xa hình như có có một tòa thành trì. Vội vã chạy nhanh về hướng đó.

Nàng đối với khổi thân thể này thao túng không được linh hoạt như thân thể trước kia, khinh công mười thành không sử dụng được hai thành.

Hoa Bão Nguyệt tay áo tung bay, ung dung theo sát nàng, vẫn không quên trêu chọc nàng: "Tiểu nha đầu, muội nháo cái gì? Cũng đã chờ nhiều tháng rồi, cũng không nên gấp gáp nhất thời."

Long Phù Nguyệt mặc kệ hắn, nhìn thấy nàng cứ chyaj không để ý đến mình, Hoa Bão Nguyệt lại không sợ chết nói một câu: "Muội mặc như vậy vào thành à? Không sợ dân chúng ở đây xem muội là tà ma thiêu cháy ngươi sao?"

Một câu thành công làm ngưng bặt bước chân của Long Phù Nguyệt.

Nàng nhìn bộ khu ma phục bó sát người, lộ tay lộ chân, trang phục này ở hiện đại đó là y phục bình thường, Ở thời đại này thì lại có thể bị xem là dâm đãng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt thoáng chốc đen một nửa, tội nghiệp nhìn Hoa Bão Nguyệt: "Ta vào thành như thế nào? Huynh có thể biến ra bộ nữ trang cho ta không?"

Hoa Bão Nguyệt hừ một tiếng: "Muội nghĩ rằng ta là vạn năng à? Có thể tay không biến ra này nọ?"

Long Phù Nguyệt dừng lại, không sợ chết nói : "Huynh —— Huynh không phải hồ ly thượng tiên sao? Lại là tiền bối của Hoa Đậu Đậu, Hoa Đậu Đậu cũng có thể tay không biến ra được này nọ , sao huynh lại làm không được chứ? Không phải huynh cũng vừa mới thay đổi y phục sao?"

Hoa Bão Nguyệt trừng mắt liếc nhìn nàng: "Tay không biến ra được đồ vật chẳng qua đó là sử dụng Chướng Nhãn pháp, kỳ thật đồ vật thực chất không thay đổi. Bản thân ta là có thể đem tảng đá biến thành quần áo, nhưng muội mặc ở trên người, thì vẫn y như mang tảng đá kia mà thôi, muội muốn mặc không? Quần áo trên người của ta bất quá là dùng lông hồ ly của ta biến ra , ta đương nhiên không ngại."

612. Chương 613: Thiệt Giả Công Chúa

Một câu đem Long Phù Nguyệt ngậm miệng không nói nên lời.

Sau một lúc lâu mới nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hoa Bão Nguyệt thở dài: "Ta đành phải tốn kém một chút đi mua uội bộ y phục nữ. Muội đi tìm chỗ vắng ẩn trước đi, ta sẽ trở về ngay."

Long Phù Nguyệt không có biện pháp, chỉ phải gật gật đầu: "Hảo, ta chờ huynh. Đúng rồi, Hoa đại ca, huynh trước nhìn xem chỗ ngồi này thành là cái gì tên."

Hoa Bão Nguyệt gật gật đầu, đi.

Bây giờ đúng là cuối mùa thu, những cơn gió thu lạnh lẽo thổi từng trận, làm cho long tơ trên người Long Phù Nguyệt dựng đứng, nàng ôm lấy cánh tay, co rúm lại một chút.

Ô ô ô, sớm biết rằng bên này lạnh như thế, lúc nàng ra ngoài mặc thêm vài lớp quần áo.

Nàng nhìn chung quanh, gặp một cây đại thụ cách đó không xa.

Nàng vội vã chạy tới, một mặt tìm nơi cản gió, dựa đại thụ ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, chợt nghe xa xa có tiếng bước chân đạp đá vang lên.

Nàng vỗi vã lăn lông lốc nhảy lên, tránh ở phía sau cây nhìn ra phía ngoài thì thấy.

Chỉ thấy một cái kiệu nhỏ bốn người khiêng đi về hướng bên này.

Bốn người này đều thực nghiêm trang, cho thấy là kiệu phu nhà giàu có.

Mà đỉnh cỗ kiệu kia cũng thập phần thanh lịch mà tinh xảo, hiển nhiên người bên trong kiệu cũng cực kỳ bất phàm.

Mà nơi mà đoàn người hướng đến chính là cây to này.

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi, e sợ cho bọn họ sẽ thấy mình, vội vã tìm một bụi cỏ núp vào.

Cỗ kiệu rốt cục ngừng lại.

Kiệu được đặt xuống, kiệu phu khom người xốc lên màn kiệu. Một nữ tử bước xuống.

Long Phù Nguyệt ghé vào trong bụi cỏ, nhìn cô gái kia, trong óc bỗng nhiên vang lên ầm ầm! Giật mình!

Cô gái kia mặc một thân y phục màu trắng nhạt, hoa lệ và quý phái, quần áo được thêu đều là dùng những sợi kim tuyến bạc chế, hai mắt thật to, môi anh đào hồng phấn, gương mặt này làm cho Long Phù Nguyệt vô cùng quen thuộc.

Đúng là thân thể nàng từng dùng ——Long Phù Nguyệt tiểu công chúa chân chính !

Đây không phải làm cho Long Phù Nguyệt khiếp sợ sao.

Chân chính làm cho nàng trợn mắt há hốc mồm là, vị Long Phù Nguyệt công chúa này mặc quần áo rộng thùng thình, bụng nhô to, hiển nhiên là đã có thai , bộ dạng chừng năm sáu tháng!

613. Chương 614: Nón Xanh

Trước mắt Long Phù Nguyệt tối sầm, suýt nữa ngất đi!

Nàng ta đã mang thai, nàng ta đã mang thai rồi!

Đứa nhỏ là của ai? Không phải là Phượng Thiên Vũ chứ?

Nói như vậy, hắn không hề nhìn ra khối thân thể này đã thay đổi thành người khác?

Hắn rốt cuộc vẫn cùng vị Long Phù Nguyệt công chúa chân chính này ở cùng một chỗ? !

Nhìn dáng vẻ nàng, y phục hoa lệ của nàng rất không tồi. . . . . .

Đố kỵ điên cuồng giống như cỏ dại lan tràn ở trong lòng, Long Phù Nguyệt nắm chặt cỏ khô dưới chân, toàn thân như bị ngâm trong băng giá, từ đầu lọn tóc đến ngón chân đều là lạnh lẽo .

Vị Long Phù Nguyệt công chúa kia phất phất tay: “Ta tùy ý đi dạo giải sầu một chút, các ngươi lui xuống trước đi đi.”

Bốn kiệu phu nhất tề khom người đáp ứng : “Dạ! Vương Phi cẩn thận.”

Lui ra.

Động tác của bọn họ đều nhịp, hơn nữa đi lại nhẹ nhàng, hiển nhiên chịu qua đặc huấn, đều là cao thủ.

Bọn họ thối lui đến cạnh cỗ kiệu, khoanh tay đứng thẳng.

Long Phù Nguyệt tựa vào trong bụi cỏ, bị hai chữ ‘ Vương Phi’ kia làm kinh hoàng bất động.

Thì ra —— Nàng thật sự trở thành Vương Phi rồi! Không cần hỏi, là Vương Phi của Phượng Thiên Vũ .

Hắn từng yêu mình như vậy, nhưng không hề để ình trở thành Vương Phi, không nghĩ tới thay đổi linh hồn, cũng rất dễ dàng làm được!

Long Phù Nguyệt cũng không biết là nên khóc hay nên cười, chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén gần như muốn nổ tung,

Hai tay bên người gắt gao nắm thành quyền, móng tay cũng đâm sâu vào trong thịt, hàm răng cắn chặt cánh môi, có từng đợt từng đợt máu tươi chảy ra nàng cũng không hề hay biết.

Vị Vương Phi Long Phù Nguyệt kia tựa hồ là chẳng có mục đích, nơi này đi một chút, nơi kia nhìn xem, bất tri bất giác liền đi tới dưới đại thụ.

Long Phù Nguyệt liền tránh ở trong bụi cỏ cách đại thụ không xa , như vậy ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thậm chí có thể thấy rõ hàng lông mi mịn màng trên mắt nàng.

Long Phù Nguyệt Vương Phi tựa hồ so với ban đầu mập hơn một ít, màu da trắng noãn tinh tế, khí sắc cũng rất không tồi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầy vẻ thản nhiên , đôi mắt bất động thanh sắc mọi nơi nhìn một cái.

Một bàn tay tựa vào thân cây, giống như vô tình dùng tay kia vuốt nhẹ mái tóc mây, tựa hồ lấy ra một vật gì đó, nhét vào một cái hốc bên trong cây đại thụ .

Động tác của nàng ta cực nhanh, nếu như không cẩn thận quan sát nhất định sẽ không thấy.

614. Chương 615: Nón Xanh 2

Long Phù Nguyệt ở cách nàng không xa, đang nhìn nàng không nháy mắt. Không hề xem nhẹ bất kỳ một động tác biểu tình nào của nàng.

Thấy động tác của nàng giống như điệp viên ngầm, không khỏi ngây người.

Vị Vương Phi Long Phù Nguyệt này rốt cuộc muốn làm gì? Sao lại giống như đặc vụ vậy?

Long Phù Nguyệt ngừng thở, muốn nhìn thử xem nàng ta còn có động tác gì nữa.

Vị Long Vương phi kia (Trời ạ, hai người đều là Long Phù Nguyệt, có chút không dễ viết lắm, để tránh độc giả lẫn lộn, trước tạm thời xưng hô vị công chúa thực kia là Long Vương phi đi) đứng dưới tàng cây, lại bất động thanh sắc nhìn phong cảnh một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi đi đến trước mặt cỗ kiệu.

Thản nhiên nói: "Được rồi, chúng ta trở về thôi."

Bốn kiệu phu kia tựa hồ đối với hành vi như vậy của nàng nhìn quen lắm rồi, đồng loạt đáp ứng, một kiệu phu vén màn kiệu ra, Long Vương phi bước vào cỗ kiệu, đoàn người thế này mới đi về hướng trong thành.

Mãi cho đến khi nhìn không thấy bóng dáng của bọn họ nữa. Long Phù Nguyệt mới từ trong bụi cỏ leo ra.

Trái tim của nàng đang đập bình bịch, không hể nói được là ảm giác gì.

Tay cũng hơi có chút run run, nàng ngước mắt nhìn về hốc nhỏ đó, cắn răng một cái, chạy tới.

Đưa tay mò mẫm bên trong hốc, liền lấy ra một ống trúc nhỏ.

Bật nút lọ ống trúc nhỏ ra, từ bên trong rút ra một tờ giấy nhỏ.

Trên tờ giấy chỉ có ngắn ngủn vài từ: Hổ Phù ở phía sau bức họa Sơn Thủy trong thư phòng.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "Đây là cái gì? Tại sao lại nhắc tới Hổ Phù? Hay là có người có ý định lấy cắp Hổ Phù, mà vị Long Vương phi là tới mật báo ? Như vậy người mà nàng ta muốn thong báo đó là ai vậy?"

Thoáng chốc hàng trăm ngàn câu hỏi kéo đến trong đầu.

Nàng chớp mắt, lập tức đem tờ giấy kia nhét vào bên trong ống trúc một lần nữa, bỏ vào hốc cây

Sau đó đi vài bước, một lần nữa tìm bụi cỏ khá xa cây đại thụ, nằm xuống.

Nàng cũng muốn nhìn xem, người bí mật đến lấy tờ giấy sẽ là ai.

Nàng vừa mới giấu kĩ thân mình không lâu, liền nghe được một loạt tiếng vó ngựa từ xa chạy đến gần.

Nàng lặng lẽ nâng đầu lên nhìn ra phía ngoài.

Chỉ thấy một nam tử cưỡi ngựa chạy tới, nam tử này diện mạo ôn nhuận như ngọc, khóe môi mỉm cười, làm cho người ta vừa thấy tựa như tắm gió xuân.

615. Chương 616: Nón Xanh 3

Lục vương gia! Người này lại là vị Lục vương gia ra vẻ không tranh sự đời —— Phượng Thiên Diệp!

Hắn bỗng nhiên dừng lại dưới đại thụ, nhảy xuống ngựa , như là thưởng thức phong cảnh, đôi mắt chậm rãi quét một vòng chung quanh.

Long Phù Nguyệt trốn ở trong bụi cỏ, thở cũng không dám thở mạnh, may mắn cỏ hoang bên này của nàng đủ dày, nàng lại nằm ở bên trong một cái hố đất.

Phượng Thiên Diệp cũng không hề phát hiện ra nàng.

Phượng Thiên Diệp đứng dưới tàng cây một hồi lâu, xác nhận chung quanh không có ai khác, thế này mới vươn tay, lấy ống trúc từ trong hốc cây ra, rút ra tờ giấy nhìn lướt qua thật nhanh. Khóe miệng lộ ra một nụ cười khó lường.

Sau đó lấy hộp quẹt ra, đem tờ giấy kia đốt, thẳng đến tờ giấy kia hóa thành một đám tro tàn, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Như là có một tảng đá lớn nhẹ nhàng rơi xuống đất, thì thào: "Lão Cửu, chỉ sợ làm sao ngươi cũng không còn nghĩ đến, người bên gối của ngươi đã trở thành một con cờ của ta rồi? Ha ha. Nếu ngươi biết chân tướng, vẻ mặt của ngươi chỉ sợ vô cùng đẹp mặt. Ha ha, ha ha!"

Trong lòng hắn cực kỳ đắc ý, không còn cố kỵ gì nữa, quay đầu cưỡi ngựa đi.

Long Phù Nguyệt đã hoàn toàn ngây dại. Nằm ở trong bụi cỏ nửa ngày không nghĩ đứng dậy.

Cho dù như thế nào nàng cũng không dám tưởng tượng, vị Long Vương phi này đã trở thành mật thám của Lục vương gia !

Không biết bọn họ có cái kia hay không ^,^

Vị Lục vương gia này đối với mình có ý đồ, chuyện này Long Phù Nguyệt đã sớm biết .

Nhưng nàng không hề nghĩ đến vị công chúa thực lại có thể dan díu với Lục vương gia.

Chỉ sợ trên đỉnh đầu của Đại Vũ Mao đã đội một cái nón xanh mượt . . . . . .

Trời ạ, đứa bé trong bụng của nàng ta không phải là của Lục vương gia chứ? !

Long Phù Nguyệt thoáng chốc giống ăn phải một con ruồi bọ. Ghê tởm nói không nên lời . . . . . .

Nàng thật sự không ngờ, vị Lục vương gia nhìn qua không tranh sự đời này, lại có thể mơ ước ngôi vị hoàng đế, cho nên hắn mới nghĩ cách để trộm Hổ Phù đại biểu binh quyền . . . . . .

Đại Vũ Mao chỉ sợ thong mình bằng trời cũng không ngờ rằng mình sẽ bị huynh đệ ruột thịt cùng người bên gối của mình liên hợp lại tính kế?

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy miệng phát khổ, trong lòng cũng không biết nên nghĩ như thế nào,

Cứ ngơ ngác ngồi phịch trân hố đất xuất thần như vậy. Thẳng đến khi một thanh âm lành lạnh vang lên ở trước mặt của nàng: "Tiểu nha đầu, Muội cầm tinh con chuột sao? Tại sao lại ở chỗ này đào một cái động vậy?"

616. Chương 617: Có Nên Buông Tay Hay Không?

Long Phù Nguyệt ngẩn ra, thế này mới tỉnh hồn lại.

Ngẩng đầu nhìn lên. Đã thấy Hoa Bão Nguyệt cười híp mắt ngồi xổm bên hố đất, vẻ mặt hứng thú nhìn nàng.

Trong tay mang theo một bọc nhỏ.

Long Phù Nguyệt dính đầy bùn đất, trên mặt cũng dính đầy bụi trắng, bộ dáng tựa như con chuột chũi đất.

Thân mình còn đang run rẩy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh đau thương cùng tĩnh mịch, một bộ dạng thất hồn lạc phách.

Hoa Bão Nguyệt rõ ràng cảm giác được nàng kì lạ, một tay đỡ nàng từ hố đất lên.

Cau hang lông mày xinh đẹp: "Làm sao vậy? Tiểu nha đầu, sao bỗng nhiên lại giống như mất hồn thế?"

Long Phù Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, hai tay bưng kín mặt: "Có lẽ ta không nên quay lại, hắn đã cùng vị công chúa thực kia song túc song phi . . . . . Ta, ta. . . . . Ta nên làm cái gì bây giờ?" Thanh âm của nàng run run, giống như mang theo tiếng khó nghẹn ngào.

Hoa Bão Nguyệt nhíu nhíu mày.

Hắn chỉ mới rời đi một lát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nha đầu kia liền biến thành bộ dáng quái lạ như vậy?

Hắn đưa tay lên, liền tách ra đôi tay nhỏ bé đang che mặt của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đẫm nước. Trong hai tròng mắt lại tràn đầy mê mang cùng lo sợ nghi hoặc.

Tựa hồ tuyệt vọng tới cực điểm, không biết nên đi con đường nào.

"Tiểu nha đầu, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Muội thấy được cái gì? Ngoan, nói cho ta biết, đại ca nghĩ kế cho ngươi." Hoa Bão Nguyệt thấp giọng dụ dỗ nàng.

Long Phù Nguyệt lại lắc lắc đầu, trong đầu trống rỗng.

Trong lòng cũng nói không rõ là cảm giác gì, vừa như tuyệt vọng lại như không hề cam lòng.

Đột nhiên cảm thấy tất cả người trên thế gian này đều hoang đường buồn cười .

Hai năm trước nàng bị hắn vô tận vắng vẻ, lại còn bị đánh hắn ba mươi roi.

Nàng vốn dĩ đã tuyệt vọng, hoàn toàn hết hy vọng.

Thế này mới tự mình giải độc tình của hắn, từ nay về sau cùng hắn cầu về cầu, đường về đường.

Nhưng hắn lại tìm được nàng!

Cuồng dại dây dưa nàng như vậy, vì nàng đở kiếm, còn suýt nữa liên lụy đến tính mạng.

Cứu nàng một lần rồi lại một lần, lại công phá lòng phòng bị của nàng.

Nàng đã chuẩn bị tha thứ hắn một lần nữa.

Lại không nghĩ rằng bất quá chỉ mới mấy tháng ngắn ngủn, nàng vô cùng khốn khổ mới tìm được cách xuyên trở về , lấy được lại là một kết quả như vậy!

617. Chương 618: Chúng Ta Lại Xuyên Trở Về Đi Thôi

Hắn cư nhiên không nhìn ra thân thể kia đã thay đổi thành người khác, đã cùng nàng song túc song phi rồi, còn có đứa nhỏ nữa, vậy nàng nên làm cái gì bây giờ? Buông tay sao?

Tâm, giống như bị đông cứng lại, máu tươi đầm đìa , trong dạ dày tràn đầy chua xót, đảo lộng không thôi .

Đột nhiên cảm giác được thiên hạ to lớn, lại cũng không có chỗ dung thân cho nàng.

Sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, bỗng nhiên nắm chặt ống tay áo của Hoa Bão Nguyệt : "Hoa đại ca, chúng ta lại xuyên trở về đi thôi! Đừng ở chỗ này nữa. Ta muốn trở về, trở về!"

Hoa Bão Nguyệt tuy rằng không biết nàng rốt cuộc nhìn thấy gì, nhưng biết nhất định có liên quan đến Phượng Thiên Vũ.

Không khỏi thở dài, vỗ vỗ bả vai Long Phù Nguyệt nói: "Tiểu nha đầu, luân hồi bàn này không thể sử dụng liên tục, phải cách thời gian ba ngày, bằng không sẽ hỏng ."

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ. Cũng không nghĩ tới luân hồi bàn lại còn có đặc tính này.

Nàng ngã ngồi xuống, ôm lấy đầu: "Đối với ta, một ngày cũng đợi không nổi nữa. . . . . ."

Hoa Bão Nguyệt im lặng nhìn nàng, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy suy sút cùng tuyệt vọng, biết nàng đã chịu đả kích không nhỏ.

Thở dài, nói : "Tiểu nha đầu, cho dù tên họ Vũ không cần ngươi, ngươi cũng không hề lo lắng Đại sư huynh của muội sao? Muội không phải nói hắn còn cần Thận châu cùng máu Thánh nữ để cứu mạng sao?"

Một câu thành công nhắc nhở Long Phù Nguyệt, nàng vội nhảy dựng lên.

Đúng vậy a, nàng làm sao lại đã quên chuyện quan trọng như vậy chứ!

Trước khi nàng xuyên qua một lòng chỉ nghĩ đến Phượng Thiên Vũ, mà đặc tính của luân hồi bàn, trong lòng ngươi nghĩ ai, sẽ đem ngươi đưa đến bên người đó.

Nay nàng xuyên qua đến nơi đây, như vậy Phượng Thiên Vũ nhất định là ở trong thành này rồi.

Mà bụng của vị Long Vương phi đó lại lớn như thế, khẳng định là đã qua rất nhiều tháng khi nàng rời đi rồi.

Nàng nhớ rõ khi đó nghe thận quy nói, vài ngày sau có một con Long quy cởi xác hóa rồng.

Nay mấy tháng đã trôi qua, không biết bọn họ khi đó có lấy được Thận châu không?

Phượng Thiên Vũ về tới nơi này, không biết đại sư huynh bọn họ có cùng về theo hay không?

Linh hồn của nàng rời đi, vậy máu thân thể kia có tính như máu Thánh nữ không?

Vô số nghi vấn rối rắm ở trong đầu của nàng, những điều này nàng thật nóng lòng muốn biết !

618. Chương 619: Kiếp Trước Ngoái Đầu Nhìn Lại Năm Trăm Lần, Mới Đổi Được 1 Lần Chạm Mặt Kiếp Này. . .

Mặc kệ Phượng Thiên Vũ thế nào, nhưng bệnh của đại sư huynh nàng vẫn luôn luôn lo lắng !

Nàng nhảy dựng lên, nhìn Hoa Bão Nguyệt: "Hoa đại ca, huynh có nghe được tin tức của đại sư huynh ta không? Còn tòa thành này tên gọi là gì?"

Hoa Bão Nguyệt thấy nàng rốt cục không còn hối tiếc tự than thở, nửa chết nửa sống, cười nhẹ một tiếng: " Thành này gọi là gì Nhai Nghi Thành, nhưng ta không biết tin tức Đại sư huynh của ngươi , bất quá chúng ta không ngại hỏi thăm một chút."

Nhai Nghi Thành?

Đây không phải là thành của nước Thiên Tuyền sao?

Thì ra hắn đã trở lại Thiên Tuyền quốc!

Chỉ không biết đại sư huynh bọn họ cũng có cùng trở về không?

Long Phù Nguyệt tiếp nhận bọc y phục trong tay Hoa Bão Nguyệt, đổi lại quần áo hắn mua giúp mình.

Ánh mắt Hoa Bão Nguyệt độc đáo, mua quần áo thế nhưng dị thường hòa hợp.

Một màu trắng thuần khiết làm nền, phía trên trang trí hoa văn nhạt, thanh nhã và đẹp đẽ quý giá.

Càng tăng thêm vẻ thanh nhã thoát tục, khí chất xuất chúng của nàng.

Hoa Bão Nguyệt huýt sáo một tiếng, cười ha hả nói: "Bộ quần áo này quả nhiên thích hợp muội. Bất quá, nha đầu, bộ dáng nghiến răng nghiến lợi này của muội cùng dung mạo khí chất bây giờ không hòa hợp đâu."

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái, hừ một tiếng: " Thân mình này vốn không phải là của ta. Ta không thèm biết nó có hòa hợp không! Đi thôi, chúng ta vào thành hỏi thăm tin tức đại sư huynh của ta ."

Hoa Bão Nguyệt cười dài nói: "Muội có thể đi đến nơi nào để hỏi thăm đây?"

Long Phù Nguyệt cười nhẹ: "Tửu lâu trà quán đó là nơi có nhiều tin tức nhất, nếu muốn nghe tin tức, đương nhiên phải đến những chỗ này."

Hoa Bão Nguyệt vỗ vỗ đầu của nàng: "Không tệ, không tệ, tiểu nha đầu đây không phải là ngu ngốc nha, trẻ con dễ dạy! Được, chúng ta sẽ đến tửu lâu. Đại gia vừa vặn có chút đói bụng."

Hai người đi thẳng vào thành.

Kiếp trước ngoái đầu nhìn lại năm trăm lần, mới đổi lấy kiếp này cùng ngươi gặp thoáng qua.

Long Phù Nguyệt, người kiếp sau cùng nàng gặp thoáng qua nhất định nhiều đến mức chen vai thích cánh, bởi vì trên người ngoái đầu nhìn lại rất —— Nhiều lắm!

Không có biện pháp, hai người bọn họ đây chính là tổ hợp tuấn nam cùng mỹ nữ thật sự là rất đẹp đẽ đáng chú ý .

619. Chương 620: Ở Đâu Đều Là Một Đạo Xinh Đẹp Phong Cảnh Tuyến

Dọc theo con đường này, người ngoái đầu nhìn lại bọn họ gần như muốn gãy cổ.

Long Phù Nguyệt lại làm như không thấy gì hết, rõ ràng nàng lại đang như đi vào cõi thần tiên mờ mịt. Mà Hoa Bão Nguyệt sớm thành thói quen với những ánh mắt kinh diễm như thế này, nên vẻ mặt thanh thản, tự đắc vô cùng.

Hoa Bão Nguyệt xưa nay quan tâm rất kĩ đến sự hưởng thụ, mà muốn hỏi thăm tin tức đương nhiên phải đi đến tửu lâu thượng hạng nhất nơi này rồi.

Cho nên Hoa Bão Nguyệt chọn một tửu điếm quy mô lớn nhất, nhìn xa hoa nhất nắm bàn tay nhỏ bé của Long Phù Nguyệt thong thả đi vào.

Quần áo hai người ngăn nắp, người lại tuấn mỹ tuyệt luân, ở đâu đều tạo nên một phong cảnh xinh đẹp.

Hai người đi vào, lập tức làm choáng váng ánh mắt người đối diện, trong tửu lâu náo nhiệt có sự yên tĩnh lạ thường.

Vô số luồng ánh mắt sáng như tuyết mang theo đủ loại màu sắc hình dạng cảm xúc dừng lại ở trên người của hai người.

Đương nhiên có một tiểu nhị hấp tấp chạy đến chào đón: "Nhị vị khách quan, là muốn phòng riêng hay ăn tại đại sảnh?"

Hoa Bão Nguyệt cười yêu mỵ: "Đại sảnh cũng được. Gia thích náo nhiệt."

"Vâng, thưa ngài! Hai vị khách quan trên lầu, xin mời!"

Điếm tiểu nhị ân cần đem hai người nghênh đón lên trên lầu. Tìm một cái bàn gần cửa sổ hầu hạ hai người ngồi xuống.

Hoa Bão Nguyệt thuận miệng gọi vài món thức ăn, có vẻ cực kỳ trong nghề. Bốn món điểm tâm tinh xảo cùng một bình trà Long Tĩnh, hai người ngồi đối diện, bắt đầu ăn.

Gian trên lầu cũng có đại sảnh, , trong đại sảnh chừng hơn mười cái bàn.

Giờ phút này đúng là giờ cơm, cho nên người đến dùng cơm thật sự không ít.

Hai người Long Phù Nguyệt vừa đi lên lập tức cũng hấp dẫn ánh mắt những người này, trong hành lang thoáng yên lặng, lập tức tiếng ồn ào lại ong ong vang lên.

Giờ phút này Long Phù Nguyệt làm gì còn có khẩu vị?

Trong đầu đổi tới đổi lui đều là thân ảnh Phượng Thiên Vũ cùng vị Long Vương phi mang thai kia. . . . . .

Nàng không hề chạm chút nào cào mâm thức ăn, ánh mắt mờ mịt, như đang đi vào cõi thần tiên.

Hoa Bão Nguyệt bỗng nhiên giật góc áo của nàng xuống.

Long Phù Nguyệt sững sốt, đưa mắt liếc nhìn Hoa Bão Nguyệt, Hoa Bão Nguyệt ý bảo nàng nghe đàm luận trong tửu lâu một chút.

Long Phù Nguyệt rốt cuộc có chút nội công, lúc này tuy rằng tiếng người ồn ào, nàng vẫn miễn cưỡng có thể nghe rõ những người này đàm luận.

Giờ phút này lời của bọn họ đề dĩ nhiên là hai người bọn họ.

620. Chương 621: Tin Tức Về Phượng Thiên Vũ

Có thể đến dùng cơm ở Thượng Thử Lâu này không giàu cũng thuộc hàng sang quý, cho nên tất cả các khách nhân ở nơi này ăn mặc đều có vẻ đẹp đẽ quý phái, khí chất cũng văn nhã không ít. Nhưng cao sang văn nhã đến đâu cũng thích bàn tán xôn xao.

Đây là kết luận mà Hoa Bão Nguyệt đã xuyên qua vô số thời không mới ngộ ra được.

Cho nên hắn ở trong này nghe tin tức còn được thưởng thức đồ ăn ngon.

Chủ đề những người này nói trên trời dưới đất, đối với tuấn nam, mỹ nhân như hắn và Long Phù Nguyệt đây tổ hợp bàn luận thật sôi nổi, dẫn đến người đồng dạng tuấn mỹ là Cửu vương gia Phượng Thiên Vũ. . . . . .

Chỉ nghe một một nam nhân mặc y phục màu tím nhạt nói người ta đang bàn tán : "Trên đời này đệ nhất mỹ nam tử là Cửu vương gia đương triều của chúng ta, ngài ấy mỗi lần đi ra đều oanh động nửa con phố a. . . . . ."

"Đúng vậy, đúng vậy, nhưng mà đáng tiếc vị Cửu vương gia này ban đầu vốn là một nam nhân phong lưu đa tình, nhưng không ngờ lại đối với một công chúa địch quốc lại nhất kiến chung tình như thế, chẳng những cưới nàng làm Vương Phi, lại giải tán hết tất cả cơ thiếp, vị công chúa họ Long kia cũng thật sự được sủng ái trên vạn người mà. . . . . ." Một công tử khác mặt áo khoác bằng sa mỏng vẻ mặt tiếc nuối, tựa hồ thiếu một người trong đồng đạo.

"Bất quá vị Long Vương phi này cũng là không chịu thua kém, vừa mới thành hôn liền có mang, nghe nói Vương gia đối với nàng cực kỳ sủng ái, phái tám đại nha hoàn phụng dưỡng thì không nói đi, còn tiến vào trong Hà Hương viện lớn nhất ở Vân Vương Phủ, mỗi ngày có sơn trân hải vị hầu hạ . . . . . ." Một nam tử mặc áo dài hoa nói như thế.

Hoa Bão Nguyệt thật sự lo lắng liếc nhìn Long Phù Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt trắng bệch, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cái chén bằng men sứ xanh, đốt ngón tay đều tạo thành màu tái nhợt.

Hắn ho một tiếng, tin tức bát quái như vậy không thể nghi ngờ là những lưỡi dao sắc bén, cắt Long Phù Nguyệt thương tích đầy mình. Hắn có chút hối hận mang nàng tới nơi này nghe những thứ này.

"Nha đầu, lời đồn đãi, lời đồn đãi, đen có thể truyền thành trắng , trắng có thể truyền thành hoa , độ tin cậy chưa tới một phần nghìn, ngươi đừng để ở trong lòng. . . . . ."

Những lời này hắn là dùng truyền âm nhập mật nói với Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười, cúi đầu uống trà.

Chén trà kia là vừa mới châm, Long Phù Nguyệt đầu óc để vào những câu chuyện kia, hoàn toàn không chú ý đến.

Cúi đầu vừa uống một ngụm, liền bỏng đến phun ra.

May mắn động tác của nàng rất nhanh, không phun ở trên bàn, bằng không càng mất mặt rồi.

Bỏng rát đến nước mắt nàng lưng tròng, ho khan không ngừng.

621. Chương 622: Nữ Tử Họ Long Đều Là Họa Thủy

Hoa Bão Nguyệt hoảng sợ, vỗ vỗ phía sau lưng giúp nàng: "Nha đầu, ngươi không sao chứ?"

Long Phù Nguyệt lắc lắc đầu, gục xuống bàn không dám đứng dậy, thanh âm buồn bực nói : "Không có việc gì —— Ta không sao."

Thanh âm của nàng có một tia nghẹn ngào cùng nấc nghẹn, hiển nhiên đè nén nước mắt vô cùng vất vả.

Hoa Bão Nguyệt thở dài. Tin tức bát quái như vậy hắn cũng không thích nghe, xem ra là nên nói sang chuyện khác .

Hắn ho một tiếng, đối với đám nam nhân bàn kề cận liền ôm quyền: "Mời."

Hoa Bão Nguyệt đẹp cực kỳ tàn ác , quần áo đẹp đẽ lại quý giá, kiểu cách mười phần, hắn bỗng nhiên nói chuyện với bọn họ, bọn họ đương nhiên bị sủng ái nhược kinh, đều ôm quyền: "Vị nhân huynh này, mời."

"Mời, vị nhân huynh này có gì chỉ bảo?"

Hoa Bão Nguyệt mỉm cười: "Tại hạ nghe nói thái tử cũng là long phượng trong loài người, đáng tiếc tại hạ vẫn chưa có duyên nhìn thấy. . . . . ."

Hắn hiện tại thầm nghĩ nói sang chuyện khác, để cho đám người này đừng đang đàm luận vị Phượng Thiên Vũ nào đó, kích thích tinh thần đang suy sụp của nha đầu kia.

Lúc Long Phù Nguyệt nói cho hắn biết những chuyện nàng từng trải qua, từng nói ra vài câu về vị thái tử gia này, biết vị thái tử gia này là một cái gối thêu hoa rất đẹp, cho nên liền đem đề tài dẫn tới trên người của hắn.

Thần sắc trên mặt mấy người kia có chút quái dị, liếc mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt, vị 'Ao choàng hoa' kia nói: "Vị công tử này không phải người trong nước Thiên Tuyền phải không? Nếu không, chính là từ phần đất bên ngoài đến?"

Hoa Bão Nguyệt cười giả lả: "Ha ha, đúng vậy a, Đúng vậy a."

'Áo choàng hoa' gật gật đầu: "À, không thể trách được."

Hắn thở dài, thấp giọng nói: "Thái tử quả thật cũng coi như nhân trong long phượng, đáng tiếc tuổi còn trẻ mà đã sớm lìa trần. . . . . ."

Lìa trần rồi?

Nói cách khác là đã chết? !

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt. Bộ dáng của thái tử không giống như là có bệnh mà? Làm sao có thể chết nhanh như vậy chứ? Ánh mắt kìm lòng không đậu nhìn về hướng vị áo choàng hoa kia.

Vị 'Áo choàng hoa' thấy ngay cả lực chú ý của tiểu mỹ nhân đều hấp dẫn được, nên nói càng hăng say, cúi đầu nói: "Vị thái tử gia này vốn thực phong lưu, nghe nói là chết ở trên giường thị thiếp họ Long . . . . . Vị cơ thiếp họ Long kia cũng là công chúa nước Thiên Cơ, ai, nữ tử họ Long đều là họa thủy mà. . . . . ."

622. Chương 623: Chuyện Xấu Lan Tràn

Long Phù Nguyệt biến sắc.

Phù Yên tỷ tỷ! Cơ thiếp thái tử họ Long theo lời của bọn họ, có phải là Long Phù Yên tỷ tỷ của nàng không?

Kìm lòng không đậu hỏi: "Vậy —— Vị cơ thiếp họ Long kia thế nào?"

'Áo choàng hoa' kỳ dị liếc mắt nhìn nàng, không rõ nàng tại sao lại quan tâm vận mệnh một cơ thiếp nho nhỏ như vậy, thản nhiên nói: "Còn có thể thế nào? Thái tử chết ở trên giường của nàng ta, đương kim Thánh Thượng giận dữ, để cho nàng tuẫn tang (chôn sống) theo thái tử. . . . . ."

Tuẫn táng rồi? ! Sắc mặt Long Phù Nguyệt lại trắng bệch.

Nhớ tới ở Bất Dạ Cung khi mới gặp Long Phù Yên, một nữ nhân mềm mại xinh đẹp, có giọng ca điệu múa đệ nhất như thế lại biến mất như vậy? ! Đơn giản là vì tên thái tử chó má kia chết ở trên giường của nàng, nàng sẽ tuẫn táng theo hắn? !

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy ngực bị đè nén gần như muốn nổ tung, cơm trước mắt rốt cuộc ăn không trôi.

Bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng nói một câu: "Hoa đại ca, ta ăn no rồi, chúng ta đi thôi. . . . . ."

Xoay người đang định bước xuống lầu, bỗng nhiên giống bị phép định thân định trụ, ngơ ngác nhìn cầu thang lầu. Máu trên mặt trong nháy mắt toàn bộ biến mất sạch sẽ!

Hoa Bão Nguyệt giật mình, theo ánh mắt của nàng nhìn qua.

Trên thang lầu lại đi tới hai người.

Một vị là thanh niên công tử mặc áo mãng bào cẩm tú, tóc buộc bằng ngọc quý, bên hông đeo một cái ngọc đái to, trường bào vừa người nổi bật lên thắt lưng hẹp của hắn, dáng người cao to, tướng mạo ôn nhuận như ngọc. Khóe môi mỉm cười, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Người đi ở bên cạnh hắn là một thân áo bào trắng, dung mạo cũng đẹp giống như tiên nhân.

Da trắng như ngọc, đôi mắt màu lam sâu như biển, thâm thúy và đẹp lộng lẫy yêu mị, tản ra hào quang sâu kín giống như băng tuyết .

Khóe miệng hắn tựa tiếu phi tiếu, cà lơ phất phơ , tựa hồ cùng người vô hại, nhưng khí thế quanh thân cũng áp đảo hết thảy, làm cho người ta không dám khinh thường.

Đôi mắt Long Phù Nguyệt liền gắt gao chăm chú vào trên người của hắn, thân mình hơi phát run, trái tim lại gần như muốn nhảy ra khỏi yết hầu, môi run run, mất thật lớn sức lực mới đem ba chữ ' Đại Vũ Mao ' vọt tới bên miệng đè đi xuống.

Hoa Bão Nguyệt thầm giaajtnary mình: "Hay là nam tử này chính là người trong lòng của tiểu nha đầu ở chỗ này, quả nhiên đủ tuấn tú,—— Vị Phượng Thiên Vũ chuyện xấu lan tràn kia? Ừm, có thể cùng ta ganh đua cao thấp . . . . . ."

623. Chương 624: Mình Nhớ Nàng Đến Phát Điên Rồi Sao?

Người nọ đúng là Phượng Thiên Vũ, hắn so với nửa năm trước tựa hồ càng tuấn tú hơn, tang thương trong mắt cũng nhiều hơn.

Hộ tống Phượng Thiên Diệp bước lên lâu .

Hắn giống như nhận thấy được cái gì, nhìn về hướng Long Phù Nguyệt bên này một cái.

Long Phù Nguyệt màu tóc trắng, cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng Long Phù Nguyệt run lên, vội vã chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Trái tim của Phượng Thiên Vũ cũng là không hiểu sao lại nhảy dựng.

Ánh mắt thật đặc biệt!

Nhưng trong nháy mắt này lại làm cho hắn có loại cảm giác rất quen thuộc !

Nhưng gương mặt này lại cực kỳ xa lạ .

Hắn dám đánh cược, hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp nàng. Cái loại cảm giác đặc biệt này từ đâu mà đến?

Mình nhớ nàng đến phát điên rồi sao?

Mới có thể từ trên mặt một cô nương xa lạ thế nhưng nhìn thấy ánh mắt của Long Phù Nguyệt . . . . . .

Trong lòng hắn khẽ cười khổ một chút, lại nhìn nam tử bên người nàng một chút.

Nam tử kia hai tay ôm cánh tay, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp tràn đầy ý cười làm cho người ta đoán không ra.

Lười biếng đứng ở nơi đó, lại rất có khí thế.

Nam tử này công phu không thấp! Cũng không phải người thường!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phượng Thiên Vũ !

Người luyện võ đều có một loại bản năng, một loại bản năng cảm ứng đối với hơi thở của người đối diện.

Võ công càng cao, cảm ứng càng lớn.

Người này là ai vậy?

Khẳng định không phải là người của Thiên Tuyền Quốc , bằng không người xuất chúng như thế , hắn không có khả năng không biết. . . . . .

Phượng Thiên Diệp đương nhiên cũng nhìn thấy hai người Hoa Bão Nguyệt, trong đôi mắt cũng hiện lên một chút kinh ngạc.

Nhưng hắn lúc này còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, cho nên cũng không chú ý nhiều lắm, cười cười nhìn Phượng Thiên Vũ nói : “Cửu đệ, chúng ta đến phòng dành riêng chúng ta đi.”

Phượng Thiên Vũ lại cười nhẹ một tiếng, nói : “Lục ca, lúc này hai nhân vật giống như hai bằng hữu đây, không quen biết một chút chẳng phải sẽ tiếc nuối lắm sao?”

Gót chân xoay tròn, xoay người đi đến trước mặt Hoa Bão Nguyệt, liền ôm quyền: “Vị nhân huynh này, mời.”

Hoa Bão Nguyệt lười biếng đáp lễ lại: “Cửu vương gia, mời.”

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức mỉm cười: ” Nhân vật nhân huynh như đi vào tệ quốc, Tiểu Vương đến bây giờ mới có duyên nhìn thấy, chậm trễ tiếp đón. Chẳng biết có thể thỉnh nhân huynh uống chén rượu nhạt hay không?”

624. Chương 625: Ưu Tiên Phái Nữ

Hoa Bão Nguyệt liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt tái nhợt đáng sợ như trước, cánh môi xinh đẹp bị nàng cắn thành màu trắng bệch, nhìn bộ dáng tựa hồ hận không thể tìm một kẽ đất chui vào.

Nha đầu kia, thoạt nhìn hung hăng lanh lẹ, thì ra giống như ngọn nến leo loét trước gió, gặp chuyện liền có thói quen làm đà điểu. . . . . .

Hắn cố ý tung ống tay áo của Long Phù Nguyệt : "Tiểu nha đầu, của ngươi. . . . . À, vị Phượng Vương gia này mời chúng ta uống một chén, chúng ta nên đi qua hay không?"

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc nhìn hắn.

Con hồ ly xấu xa này tuyệt đối là cố ý !

Muốn nhìn nàng xấu mặt!

Nhưng nàng hiện tại thật sự không biết mình nên đối đãi với Phượng Thiên Vũ như thế nào?

Vừa gặp mặt nàng thật sự muốn nhào vào trong lòng ngực của hắn, vừa muốn hành hung hắn một chút cho hết giận.

Lại muốn nắm lấy cổ áo của hắn chất vấn hắn tại sao lại cưới cô công chúa thực kia?

Chẳng lẽ thật sự không nhìn ra sao?

Nhưng—— Nhưng nàng hiện tại nên dùng thân phận gì để hỏi hắn?

Chính mình thay đổi thân thể, cùng bộ dạng ban đầu hoàn toàn không hợp, với hắn mà nói, mình chỉ là một người xa lạ.

Mà nàng hiện tại một bụng đầy ấm ức, hoàn toàn không muốn bại lộ thân phận của mình.

Huống chi, mặc dù bại lộ hắn cũng chưa chắc tin tưởng . . . . . .

Dù sao chuyện này cũng quá mức quỷ dị.

Quan trọng hơn là, Cô công chúa Long Phù Nguyệt thật kia đã có hài tử của hắn! Đây là điểm nàng khó tha thứ nhất. . . . . .

Ý nghĩ trong đầu nàng luân chuyển như gió xe chuyển động không ngừng, hình dáng như đi vào cõi thần tiên hư vô.

Hoa Bão Nguyệt cười hì hì: "Ngươi không nói lời nào ta sẽ xem như ngươi ngầm đồng ý . Hai vị Vương gia nể tình như thế, chúng ta cũng không nên chối từ, đúng không?"

Kéo Long Phù Nguyệt đi theo hai người Phượng Thiên Vũ tới một căn Nhã gian.

Phượng Thiên Diệp khẽ nhíu mày, bất quá hiện tại hắn đang muốn bám lấy Phượng Thiên Vũ, cũng không có chuyện gì quan trọng khác hơn, nên cũng không cự tuyệt.

Bốn người phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, sớm có tiểu nhị bước đến, sau khi cung kính thi lễ liền thỉnh hai vị Vương gia gọi món ăn.

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt, nói : "Vị công tử này ở xa tới là khách, hay là thỉnh công tử gọi món nhé."

Hoa Bão Nguyệt cười xòa: "Ưu tiên phái nữ, ưu tiên phái nữ."

Phái nữ?

Phượng Thiên Vũ phỏng chừng lần đầu tiên nghe được cái từ này hợp thành, hơi hơi ngẩn ra.

625. Chương 626: Hắn Hiện Tại Duy Nhất Có Thể Nắm Chắc Chính Là Đứa Bé Kia

Nam nhân xinh đẹp như hoa này dường như thật cổ quái, theo như lời nói đặc biệt kì lạ, cũng có chút giống Phù Nguyệt. . . . . .

Không khỏi liếc mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt thêm một cái.

Hoa Bão Nguyệt cũng không để ý đến hắn, đẩy Long Phù Nguyệt một phen: "Nha đầu, gọi thức ăn nhanh một chút."

Long Phù Nguyệt cho tới giờ khắc này còn chưa phục hồi tinh thần lại, nghe nói để nàng gọi món ăn, nàng trôi chảy liền gọi vài món: "Gà nướng mật ong, rau khô nhồi thịt, ốc chưng cách thủy, tôm kho tàu, hoa quả tươi ngân nhĩ, ma bà đậu hủ, bách hợp tôm bà, sườn cây phật thủ, , bánh đậu, bánh nướng. . . . . ."

Những thức ăn này đều là nàng bình thường thích ăn , cho nên gần như không chút suy nghĩ đã thốt lên.

Thân mình Phượng Thiên Vũ cứng đờ!

Nhìn nàng. Thấy nàng ngồi ở chỗ kia, tay trái nâng má, tay phải nhẹ nhàng gõ nhẹ lên mặt bàn, dáng vẻ như đi vào cõi thần tiên hư vô.

Đây đúng là động tác mà Long Phù Nguyệt thường làm.

Trong lòng hắn cảm thấy thật loạn, hai chữ Phù Nguyệt suýt nữa thì thốt ra.

Hãy nhìn dung mạo của nàng, không hề có chút điểm nào giống Long Phù Nguyệt.

Cô gái này có một đôi mắt màu đồng, eo nhỏ như bó sát, sắc mặt hơi có chút tái nhợt, tựa hồ gió thổi qua có thể thổi bay mất vậy.

Mà Long Phù Nguyệt lại là một bảo bối khỏe mạnh hoàn toàn không có hình dáng ốm yếu nhu nhược như thế.

Hắn không khỏi cười khổ một cái.

Trong nhà thật ra cũng có một ít nha hoàn có một ít cử chỉ giống Long Phù Nguyệt, tuy nhiên đó không phải là người mình muốn . . . . . .

Tâm, lại ẩn ẩn đau, nửa năm rồi!

Bảo bối của hắn rời khỏi hắn đã nửa năm rồi!

Luôn ảo tưởng có một ngày nàng bỗng nhiên sẽ trở về, nhưng theo thời gian trôi qua, hi vọng cũng đang một ngày một ngày chết lịm.

Thân thể vẫn là thân thể kia, dung mạo vẫn là dung mạo kia, nhưng nàng ta cố tình không phải là Phù Nguyệt của hắn!

Cảm giác tương tư khắc sâu đến tận xương tận tủy, nhưng hắn không có một chút biện pháp nào.

Một cảm giác vô lực không biết làm thế nào, khiến hắn gần như hỏng mất.

Không phải hắn không hận nàng, sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc hắn như thế, đành lòng quyết tuyệt đi như vậy?

Chẳng lẽ một lần sai lầm thật sự cần dùng cả cuộc đời thống khổ để đền bù lại hay sao?

Hiện tại duy nhất hắn chỉ có thể hy vọng vào đứa bé kia.

Đứa bé của hắn cùng Phù Nguyệt!

Chẳng ai ngờ rằng, triền miên đêm hôm đó trên người nàng lại có cốt nhục của mình. . . . . .

626. Chương 627: Cho Dù Hắn Phải Trả Với Bất Cứ Giá Nào Cũng Muốn Lưu Lại Đứa Bé Này

Sau khi bọn họ rời đi, bởi vì chậm vài ngày, khi đuổi tới trên đảo kia, chỉ tìm được một cái mai rùa thật lớn, Thận châu bên trong sớm bị cướp sạch không còn.

Mấy người thất vọng trở về không lâu, liền phát giác Long Phù Nguyệt mang thai!

Tuy rằng linh hồn đã thay đổi rồi, Phù Nguyệt đã không phải là Phù Nguyệt kia, nhưng đứa nhỏ này cũng thật sự rõ ràng là kết tinh của hắn cùng Phù Nguyệt !

Không có ai biết khi hắn phát hiện Long Phù Nguyệt mang thai là vui sướng đến mức độ nào , giống như sắp chết đuối vớ được cọc.

Hắn phải lưu lại đứa bé này! Cho dù trả bằng bất cứ giá nào cũng muốn lưu lại đứa bé này!

Mà vị công chúa Long Phù Nguyệt kia sau khi biết mình mang thai, linh hồn nhỏ bé suýt nữa thì kinh hãi quá độ mà bay mất.

Nàng ta không cần đứa bé này! Đứa bé này hoàn toàn là không phải là của nàng ta, dựa vào cái gì nàng ta phải sinh chứ?

Mấy ngày đầu, nàng ta một lần lại một lần muốn tìm cái chết, bất đắc dĩ Phượng Thiên Vũ lại giống như một môn thần trông giữ nàng chặt chẽ, gần như một tấc cũng không rời.

Nàng ta hoàn toàn tìm không thấy cơ hội tìm chết!

Sau dó cuối cùng nàng ta cũng biết, Phượng Thiên Vũ là cực độ khẩn trương vì đứa bé này .

Trong nội tâm nàng ta vừa động, liền biết trong tay mình có quân bài lớn nhất để khống chế Phượng Thiên Vũ . Nàng ta nhất định phải lợi dụng cơ hội lần này thật tốt mới được. . . . . .

Vì đứa bé này, ngoài chuyện ngủ cùng nhau, Phượng Thiên Vũ đáp ứng mọi yêu cầu của Long Phù Nguyệt công chúa .

Đem nàng phong làm chánh phi, cho nàng một hôn lễ rực rỡ ở Hà Hương viện. . . . . Thậm chí đáp ứng nàng ta, chỉ cần sinh đứa bé này ra, hắn liền lập tức thả nàng ta tự do!

Không biết có phải những điều kiện này đã làm động lòng nàng ta hay không, nàng ta quả nhiên không tìm cái chết nữa, cũng biết điều không ít.

Phượng Thiên Vũ mới thoáng buông tâm một chút, nhưng hắn không dám khinh thường, liền phái tám người võ công cao ngày đêm canh chừng nàng.

Tuy rằng hắn không cấm nàng ta rời khỏi phủ, nhưng phái bốn gã thị vệ đi theo, như hình với bóng. . . . . .

Nhìn nữ tử đối diện kia rõ ràng như đi vào cõi thần tiên, Phượng Thiên Vũ hơi có chút xuất thần.

Cô nương này tuy rằng dung mạo không giống, nhưng động tác biểu tình thật rất giống như Phù Nguyệt của hắn. . . . . .

Hoa Bão Nguyệt ho một tiếng, cười hì hì nói : “Đã sớm nghe nói Cửu vương gia là long phượng trong nhân gian, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, muội tử của ta đây đối với Cửu vương gia vô cùng ngưỡng mộ.”

627. Chương 628: Những Lời Nói Không Sợ Người Ta Chết

Lời vừa nói ra, Long Phù Nguyệt kinh hoàng, cuối cùng đã tỉnh hồn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bất chợt ửng đỏ , trừng mắt liếc nhìn Hoa Bão Nguyệt: "Huynh, huynh nói nhăng cuội gì đấy? !"

Phượng Thiên Vũ lại khẽ cười một chút, cũng không nói lời nào.

Trong lòng cũng đau xót, nữ tử này mặc dù có chút giống Phù Nguyệt, lại chung quy không phải là nàng. . . . . .

Hoa Bão Nguyệt vuốt mũi ho một tiếng, vuốt đầu Long Phù Nguyệt một chút: "Tiểu nha đầu, ngươi ngưỡng mộ ngài ấy có gì phải kiêng kị ? Ngươi không phải là vì hắn mới đến nơi đây đấy sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt gần như muốn thiêu cháy, hận không thể lấy cây kim đem cái miệng xấu xa của Hoa Bão Nguyệt khâu lại.

Hoa Bão Nguyệt tiếp tục nói những lời không sự người ta chết: "Ta nói Cửu vương gia ngài , dung mạo muội tử ta đây chính là trong vạn chọn một , cô nương ấy vô cùng ngưỡng mộ ngài, đến nỗi trà không uống, cơm không ăn, ngài nhìn thử xem, nàng ấy đã gầy thế này, hay ngài hãy thu lưu nàng ấy đi. . . . . ."

Long Phù Nguyệt vạn lần cũng không nghĩ tới hắn đi vòng vo một vòng cư nhiên lại vây quanh đề tài này.

Một cái đầu nhất thời giống như bị phình ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ giống như ráng chiều.

Nàng hiện tại lúc này vạn phần hối hận đi cùng Hoa Bão Nguyệt đến nơi này ăn cơm, người kia giống như không chèn ép chết nàng không cam lòng vậy!

Dưới bàn nàng nhéo đùi Hoa Bão Nguyệt một phen, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hoa đại ca, huynh đang đùa giỡn gì thế? !"

Ống tay áo của Hoa Bão Nguyệt phất một cái, liền tránh thoát móng vuốt sói của nàng, vẻ mặt vô tội nhìn nàng: "Nha đầu, ta nói sai rồi sao? Chẳng lẽ ngươi không phải là vì hắn mới đến nơi đây ?"

Long Phù Nguyệt hận không thể tìm một kẽ đất chui vào!

Nàng quả thật vì hắn mới xuyên về đến đây, nhưng nàng lại không nghĩ lấy loại hình thức này cùng hắn quen biết nhau!

Nàng chưa tới kịp nói những lời khác.

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên mở miệng một cách bình thản: "Hoa huynh nói đùa rồi, lệnh muội xinh đẹp, xứng đôi rất tốt , nhưng tại hạ đã có thê tử, hơn nữa cũng chỉ cưới một thê tử này. . . . . ."

Ba ! Ba ! Ba

Hoa Bão Nguyệt vỗ tay ba cái: "Không nghĩ tới Cửu vương gia còn là một người si tình đến thế, thật làm cho tại hạ kính nể, ta đây cũng không nên miễn cưỡng ngài. Bất quá, Cửu vương gia, qua thôn này sẽ không còn phòng trọ đâu, về sau ngài cũng đừng hối hận đó. . . . . ."

Long Phù Nguyệt nghe hắn cự tuyệt hôn sự, nhưng trong lòng không biết nên có cảm giác gì.

628. Chương 629: Đam Mê Không Thể Nói Cùng Người Khác

Là nên cao hứng sự si tình của hắn, hay là nên vì chính mình cảm thấy bi ai?

Hi vọng hắn cả đời chỉ cưới một mình nàng, đối tốt với một mình nàng.

Nay hắn đã làm được, nhưng linh hồn trong thân thể kia đã không phải là nàng. . . . . .

Đại Vũ Mao, chẳng lẽ ngươi thật không nhìn ra thân mình kia đã không phải là ta? Vẫn cùng nàng có đứa nhỏ. . . . . .

Miệng ngươi luôn nói yêu ta, vậy ngươi rốt cuộc yêu là thân thể kia, hay là ta vậy?

Trong lòng Long Phù Nguyệt vạn phần rối rắm, hốc mắt nóng lên, nước mắt suýt nữa tràn mi chảy ra.

Hoa Bão Nguyệt nói nàng vừa thẹn lại quẫn, xấu hổ tới cực điểm, nàng ngược lại bỗng nhiên bình tĩnh.

Bị động bị đánh không phải là tác phong của nàng, nàng muốn phản kích đến cùng!

Nàng hít một hơi dài, hướng về phía Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng: "Hoa đại ca thích cùng người nói đùa, Cửu vương gia đừng để ở trong lòng. Hắn có chút đam mê không thể nói cùng người khác. . . . . Nên lấy ta làm ngụy trang đây."

Những lời này của nàng dị thường mờ ám, Hoa Bão Nguyệt sững sờ một chút, đưa mắt liếc nhìn Long Phù Nguyệt: "Nha đầu, ta có cái đam mê gì không thể nói cùng người khác? Tại sao bản thân ta lại không biết?"

Phượng Thiên Vũ cũng ngẩn ra, tâm tư hắn luôn luôn nhanh nhẹn, vừa nghe đã hiểu, một miệng trà thiếu chút nữa phun ra .

Tiểu cô nương này không hề nhu nhược nhu thuận, giống như bề ngoài vậy. . . . . .

Hơi nhanh mồm nhanh miệng.

Hắn cũng không nói chuyện, ôm cánh tay ngồi ở chỗ kia, xem ' huynh muội ' hai người này đấu võ mồm.

Long Phù Nguyệt chậm rãi duỗi lưng một cái, mở to đôi mắt: "Ta nghe lão ca ta nói, bình thường huynh thích xem đam mỹ. . . . . ."

Hoa Bão Nguyệt nhảy dựng lên: "Tiểu tử thúi kia ngay cả chuyện này cũng nói với ngươi? ! Đại gia chỉ là nhàn rỗi nhàm chán nhìn xem mà thôi, cái này có cái gì không thể nói với người khác. . . . . ."

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên kịp phản ứng: "Xú nha đầu, thì ra ngươi đang móc méo nói ta là đồng tính sao!"

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội: "Hoa đại ca là đồng tính? Nga, ta đây lại không biết. Ừm, trách không được ngươi đối với chuyện của Cửu vương gia cảm thấy hứng thú như thế. . . . . ."

Lần này, ngay cả Lục vương gia Phượng Thiên Diệp cũng xì một tiếng bật cười.

Cửu đệ này của hắn luôn luôn rất được nữ nhân ái mộ, lại không nghĩ rằng thì ra cũng rất được nam nhân ái mộ đi . . . . . .

629. Chương 630: Ta Khi Nào Thì Đối Cửu Vương Gia Có Cái Loại Hứng Thú Này

Phượng Thiên Vũ lành lạnh liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn vội vàng dùng cây quạt chặn lại khóe môi đã cười không giữ nổi.

Hoa Bão Nguyệt cũng đầu đầy hắc tuyến, nha đầu kia có ý định hủy thanh danh trong sạch của hắn có phải không?

Hắn trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt. Bỗng nhiên cười quỷ dị, chậm rãi nói: "Phù Nguyệt, khi nào thì ta đối Cửu vương gia có loại hứng thú này?"

Một tiếng ' Phù Nguyệt ' này của hắn vừa vặn ra khỏi miệng, chỉ nghe ' phanh ' một tiếng vang lên, chén trà trong tay Phượng Thiên Vũ thất thủ rơi xuống đất!

Hắn mạnh mẽ đứng lên, nhìn Hoa Bão Nguyệt, trong đôi mắt sâu như biển rộng hình như có hải triều đang bắt đầu khởi động: "Hoa huynh, ngươi. . . . . Ngươi tên gì? Phương danh của lệnh muội là?"

Long Phù Nguyệt lại kinh hoàng, ha ha cười khan một tiếng: "Ta. . . . . Ta gọi là Hoa Phù Nguyệt."

"Hoa Phù Nguyệt?" Trong mắt Phượng Thiên Vũ hiện lên một chút thần sắc phức tạp, chậm rãi ngồi vào ghế: "Thì ra là họ Hoa sao?"

Trong lòng như bị kim châm thật mạnh, khẽ cười khổ.

Phượng Thiên Vũ, ngươi nhớ nàng nhớ đến choáng váng sao? Cô gái trước mắt này cùng nàng tuyệt đối không giống nhau, mặc dù trùng tên trùng họ thì sao chứ? Cô gái này tóm lại không phải là nàng mà. . . . . .

Hoa Bão Nguyệt lại tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt: "Hoa Phù Nguyệt?"

Long Phù Nguyệt vội vã chân chó bước đến gần hắn, cười híp mắt nói: "Đại ca, huynh họ Hoa, ta đương nhiên cũng họ Hoa a."

Hoa Bão Nguyệt sờ sờ mũi, nhìn nàng một cái: "Muội nói ta đối với Cửu vương gia cảm thấy hứng thú?"

Đầu Long Phù Nguyệt lắc lia giống như cái trống bỏi, cái khó ló cái khôn: "Ha ha, ha ha, ta định nói Hoa đại ca đối với trong nhà Cửu vương gia cảm thấy hứng thú chính là—— Con hồ ly kia."

Long Phù Nguyệt thập phần bội phục mình, lại có thể đem đề tài dẫn tới trên người hồ ly, nhanh chóng thay đổi chủ đề.

Hoa Bão Nguyệt sững sờ một chút, cũng cười, sờ sờ đầu Long Phù Nguyệt : "Đứa nhỏ này nói chuyện không nói rõ rang, muội sớm nói như vậy không phải xong rồi sao? Nhìn đi, muội làm cho Cửu vương gia hiểu lầm rồi? Nga, đúng rồi, Cửu vương gia, nghe nói nhà của ngài nuôi một con chồn bạc, vô cùng thông thái, có thể cho tại hạ biết chút ít về nó hay không ?"

Hai người này có việc giấu hắn! Đây là phản ứng đầu tiên của Phượng Thiên Vũ .

Nhưng là bằng vào trí nhớ tốt của hắn, hắn tin tưởng hắn cùng hai người bọn họ là lần đầu tiên gặp mặt, như vậy bọn họ có thể có chuyện gì giấu hắn chứ?

630. Chương 631: Xem Ra Là Nên Chỉnh Đốn Một Chút

Hai người kia, thật là quỷ dị a.

Hắn đã đem lòng sinh nghi, trên mặt cũng không hề biểu lộ chút gì: "Nhị vị làm sao biết trong phủ của ta có nuôi hồ ly ?"

Long Phù Nguyệt sững sốt, cười khan một tiếng: "Nghe. . . . . Nghe người ta nói ."

"Nghe ai nói ? Bản thân ta lại không biết trong phủ của ta lại có người có lưỡi dài, xem ra là nên chỉnh đốn một chút." Phượng Thiên Vũ lành lạnh nói một câu.

"Chuyện này. . . . . Chưa chắc là người trong phủ truyền tới a? Dù sao tiểu hồ ly cũng từng ở trong quân doanh, người biết rất nhiều. . . . . ." Long Phù Nguyệt có chút bất công giùm cho gia đinh trong phủ Vân Vương, nên quýnh lên giải thích.

"Ách ——" Phượng Thiên Vũ có chút quái dị liếc mắt nhìn nàng. Chuyện nha đầu này biết sự thật cũng không ít.

Hắn chuyển động chén rượu, ra vẻ vô tình nói : "Cô nương nói cũng có đạo lý, chẳng qua tiểu hồ ly kia không có ở trong phủ của ta, nó đã chạy lạc. . . . . Có lẽ đã quay về nhà của nó ở núi rừng rồi."

Long Phù Nguyệt sững sốt, bật thốt lên câu: "Chạy lạc? Làm sao có thể? ! Đó là thần hồ a. Quay về núi rừng nhà nó? Càng không có thể! Nhà của nó không phải ở. . . . . ."

Nói tới đây, chợt thấy lỡ lời, vộ vã ngậm miệng không nói.

Phượng Thiên Vũ chăm chú nhìn nàng: "Nhà của nó không phải ở đâu?"

Long Phù Nguyệt cười giả lả: "Nhà của nó, ta nghe nói nhà của nó ở quận chúa phủ gì đó, không phải ở rừng sâu núi thẳm. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng một cái: " Ngay cả chuyện này cô nương cũng biết sao?"

Long Phù Nguyệt bị hắn nhìn có chút sợ hãi, cười lớn tiếng: "Ngài cũng biết, chuyện... chuyện trên đời này, không có tường nào gió không lọt qua được, nó dù sao cũng là một thần hồ, mọi người đối với chuyện mới mẻ kìa lạ luôn luôn cảm thấy hứng thú, có thể tò mò tìm hiểu bàn luận nhiều, mà trùng hợp vị huynh trưởng ta đây đối với hồ ly đặc biệt cảm thấy hứng thú, cho nên đương nhiên hỏi thăm rõ ràng một ít."

Phượng Thiên Vũ tà tà ngồi ở trên ghế, ve vuốt chén rượu trong tay, trong mắt lại hình như có một tia sáng chợt lóe lên, liếc mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt: "Nhân huynh họ Hoa, không biết cùng Hoa Tích Nguyệt và Hoa Kiều Long là có quan hệ như thế nào?"

Trong đôi mắt của Hoa Bão Nguyệt cũng có hào quang chợt lóe: "Ý của Cửu vương gia này là gì? Hay là —— Hắn đã hoài nghi thân phận của ta? Người này bộ dạng khôn khéo, cũng không biết có nhìn ra Long Phù Nguyệt chỉ là người mượn xác hoàn hồn hay không. . . . . ."

631. Chương 632: Ái Phi, Sao Nàng Lại Tới Đây

Hắn cười tự nhiên: "Nếu đều là họ Hoa, năm trăm năm trước chúng ta đây chính là một nhà."

Câu trả lời này của hắn thập phần dối trá, lại cố tình không có sơ hở gì.

Hào quang trong mắt Phượng Thiên Vũ lóe sáng, khẽ mỉm cười nói: "Một nhà? Nhưng Hoa Tích Nguyệt cùng Hoa Kiều Long là hai hồ ly, hay nhân huynh cũng là hồ ly?"

Hoa Bão Nguyệt ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Chúng sinh ngang hàng, ở trong mắt của ta, hồ ly cùng người cũng không có gì khác nhau. Tiểu đệ bình sinh yêu hồ thành si, hồ tức là ta, ta tức là hồ. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ cười ha hả: "Hoa huynh quả nhiên là cao nhân, lời nói ra cũng có ẩn chứa huyền cơ. Tiểu Vương thập phần bội phục, muốn kết giao một người bạn như Hoa huynh đây, không biết Tiểu Vương có vinh hạnh này hay không?"

Hoa Bão Nguyệt cười híp mắt: "Có thể được Vương gia nâng đỡ, tại hạ cầu còn không được."

Trong mắt Phượng Thiên Diệp hiện lên một chút ánh sáng, mỉm cười: "Tốt, tốt, hiếm khi Cửu đệ lại kết giao ột người bạn, bằng hữu của Cửu đệ, cũng là bằng hữu của bổn vương, huynh đệ chúng ta nhất thể, ta mời Hoa huynh một ly."

Long Phù Nguyệt chợt nhớ tới tờ giấy kia, trong lòng thầm cười lạnh. Người này sau lưng tính kế với huynh đệ của mình, ở mặt ngoài lại thân thiết như thế, không biết đại Vũ Mao có biết chuyện này hay không. . . . . .

Không khỏi liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ. Nàng tuy rằng hận Phượng Thiên Vũ phụ bạc nàng, nhưng vô cùng không hy vọng hắn có việc, quan trọng nhất là làm cách nào để cảnh tỉnh Phượng Thiên Vũ đây.

Chợt nghe bên ngoài có một thanh âm mềm giòn dễ vỡ cười nói: "Vương gia, ngài quả nhiên ở trong này, làm cho tiện thiếp dễ tìm."

Thanh âm này quen thuộc đến cực điểm, sắc mặt Long Phù Nguyệt không khỏi biến đổi!

Long Vương phi! Dĩ nhiên là thanh âm của Long Vương phi!

Theo tiếng, bốn nha hoàn vây quanh một vị thiếu phụ áo trắng đi đến.

Nàng như trước mặc một bộ y phục màu hồng phấn, trên đầu cắm trâm cài ngọc bích, trên mặt trang điểm nhẹ, càng tôn thêm nét đẹp như tranh vẽ.

Phượng Thiên Vũ khẽ nhướng nhẹ đôi mày. Miễn cưỡng tựa vào trên ghế: "Ái phi, sao ngươi lại tới đây?"

Long Vương phi tựa hồ không nghĩ tới trong nhã gian này lại có rất nhiều người, hơi sững sờ một chút, mới nói : "Vương gia, trong cung vừa mới cho người tới triệu ngài vào cung."

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu mày: "Nếu trong cung có người tới, ngươi để cho gia đinh tới tìm ta là được rồi, ngươi đang mang thai,cũng đừng nên quá mệt nhọc.

632. Chương 633: Ái Phi. . . . . Ái Phi, Kêu Thật Thân Thiết!

Long Vương phi nhịn không được nhẹ cười lạnh: "Vương gia đối với đứa bé trong bụng tiện thiếp thật ra quan tâm vô cùng. Yên tâm, trong lòng tiện thiếp biết rõ, sẽ không để cho nó có việc gì."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Ngươi biết ta quan tâm. . . . . Thì tốt rồi."

Trong đôi mắt to của Long Vương phi hiện lên một chút ánh sáng nhạt.

Cắn cắn môi, đảo mắt nhìn nhìn mấy người khác.

Trước tiên nhẹ hành lễ với Phượng Thiên Diệp, lại nhìn hai người Long Phù Nguyệt một chút: "Không biết hai vị này là?"

Long Phù Nguyệt bị Phượng Thiên Vũ vừa rồi nói một ít tiếng ' Ái phi ' làm cho ghê tởm muốn ói.

Mà Long Vương phi mở miệng một tiếng cũng tiện thiếp, càng làm cho tóc gáy cả người nàng dựng đứng.

Không khỏi trợn mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, trong lòng dị thường nổi giận, nàng cùng Long Vương phi tính cách sai biệt lớn như vậy, nàng cũng không tin hắn nhìn không ra!

Vậy vì sao hắn còn muốn cùng nàng ta thành hôn? Hơn nữa còn có đứa nhỏ!

Hay là hắn thật sự yêu chỉ là thể xác kia, hoàn toàn không để ý linh hồn bên trong có phải là …Cùng một người hay không?

Ái phi. . . . . Ái phi, kêu thật thân thiết!

Hắn thật sự muốn cùng ái phi này của hắn gần nhau cả đời sao?

Vị Long Vương phi này cùng Lục vương gia tựa hồ có chút dây dưa không rõ, nàng ta hiện tại bỗng nhiên đến đây chỉ sợ không có chuyện gì tốt. . . . . .

Bàn tay nhỏ của Long Phù Nguyệt ở trong tay áo lặng lẽ nắm chặt, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

Hoa Bão Nguyệt cũng đĩnh đạc đem Long Vương phi cao thấp đánh giá trên dưới.

Chậc, chậc, thì ra đây là dung mạo ban đầu của nha đầu này.

Ừm, nhưng dung mạo này thật ra mới phù hợp tính cách của nàng. . . . . .

Nhưng Long Vương phi có chút chịu không nổi ánh mắt làm càn như thế của Hoa Bão Nguyệt, mặt hơi đỏ lên .

Phượng Thiên Vũ lại cười nhẹ: "Bọn họ là bằng hữu ta vừa mới quen, ngươi không cần nhận thức."

Phượng Thiên Diệp giảng hòa, cười nói: “Hiếm khi gặp được đệ muội, ngồi xuống cùng chúng ta uống một chén trà đi?”

Phượng Thiên Vũ đứng dậy, tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Lục vương gia một cái, nói : “Phụ hoàng triệu hồi tiểu đệ, tiểu đệ cũng không dám trì hoãn, bữa tiệc rượu này dù sao, vẫn là tạm gác lại ngày khác thôi.”

Lại nhìn hai người Hoa Bão Nguyệt: “Hoa huynh, ta và huynh vừa gặp đã thân, nếu như không chê hàn xá đơn sơ, có thể thỉnh hiền huynh muội đến hàn xá ở hay không?”

Hoa Bão Nguyệt cười ha hả nói: “Ha ha, ta mới đến đây, đang lo tìm không thấy chỗ ở, nếu Cửu vương gia có lòng mời như thế, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh .”

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, không biết Hoa Bão Nguyệt lại có chủ ý quỷ quái gì đây.

Nàng ngẩng đầu định lên tiếng, bên tai truyền đến thanh âm lười biếng của Hoa Bão Nguyệt: “Tiểu nha đầu, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. Ngươi không muốn biết chân tướng sao?”

Lời này của hắn cũng là dùng truyền âm nhập mật nói. Người khác hoàn toàn nghe không được.

Long Phù Nguyệt thầm giật mình.

Không sai! Đại Vũ Mao cùng vị Vương Phi này của hắn trong lúc này tựa hồ không đúng lắm, nói không chừng có lẽ có cái bí mật gì đó.

Nói sau tiểu hồ ly vô cùng có khả năng ở phủ của hắn , nói không chừng đại sư huynh cũng ở đó . . . . . .

Nghĩ thông suốt điểm này, nàng liền không nói gì nữa.

Trên mặt Long Vương phi lại hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng lập tức cười nói: “Nhị vị có thể quang lâm tệ phủ, là vẻ vang cho tệ phủ, Vương gia thỉnh cứ đi vào cung kiến giá, để cho tiện thiếp chiêu đãi nhị vị khách quý.”

Đi lại của nàng có chút tập tễnh, Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái: “Làm sao vậy?”

Long Vương phi hơi thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đập đập hai chân: ” Hôm nay tiện thiếp ở trong thành dạo hơi lâu một chút, vừa mới trở lại Vương Phủ liền gặp được Lý công công trong cung, tiện thiếp sợ trì hoãn chính sự của Vương gia, nên tự mình đi ra ngoài tìm một lúc. Chắc là đi lâu, chân có chút đau.”

Phượng Thiên Vũ ‘ồ’ một tiếng: “Vậy sau này cẩn thận một chút, thân thể của ngươi càng ngày càng không xong, về sau vẫn là không nên chung quanh là được rồi.”

Trong mắt Long Vương phi hiện lên một chút ảm đạm, cúi đầu đáp ứng : “Vâng”

Nhìn vị hôn phu nhẹ nhàng trấn an nữ nhân khác.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt lúc trắng lúc xanh .

Một luồng sóng ghen tuông xông tới.

Bàn tay nhỏ bé không nhịn được nắm chặc vật gì đó trong tay.

Bên tai truyền đến thanh âm lành lạnh của Hoa Bão Nguyệt: “Tiểu nha đầu, ngươi đang nắm chính là cánh tay của ta đây, không phải một khúc gỗ.”

A? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt vọt một chút đỏ.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Phượng Thiên Vũ quay đầu nhìn về hướng nàng, trong mắt hào quang khó lường, giống như thâm ý sâu sắc.

Trong nội tâm nàng nhảy dựng, vì che giấu xấu hổ, hừ một tiếng nói : “Ai bảo huynh vừa mới nói hươu nói vượn , đây là trừng phạt huynh đó .”

Hoa Bão Nguyệt thuận tay gõ đầu của nàng một cái: ” Tiểu nha đầu lấy oán trả ơn, về sau chuyện của ngươi ta không bao giờ quản nữa.”

633. Chương 634: Cảnh Còn Người Mất

Đoàn người đi xuống lầu, dưới lầu đều có thị vệ đang đợi. Phượng Thiên Vũ phân phó vài câu, liền đi vào hoàng cung kiến giá .

Hoa Bão Nguyệt, Long Phù Nguyệt ngồi trên cỗ kiệu, đi theo Long Vương phi đi vào Vân Vương Phủ.

Bố cục của Vân Vương Phủ gần như không có gì thay đổi, thậm chí đại bộ phận những người trong phủ cũng là những gương mặt quen thuộc.

Chẳng qua mình đối với bọn họ mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ không quen biết. . . .

Khóe miệng Long Phù Nguyệt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ

Cảnh còn người mất, ai, quả nhiên là cảnh còn người mất.

Dựa theo phân phó của vừa rồi Phượng Thiên Vũ, Long Phù Nguyệt được an bài ở Hoàn Thúy điện, mà Hoa Bão Nguyệt lại được an bài ở trong phòng khách.

Hoàn Thúy điện này là nơi mà Long Phù Nguyệt từng ở qua một đoạn thời gian, bố cục bên trong thế nhưng không một chút thay đổi.

Thậm chí ngay cả mấy bình hoa trên bàn vẫn là một đôi.

Bên trong hoa tươi cắm hợp thời, mỗi một kiện đồ vật đều lau chùi sang bóng như vẫn còn có người ở.

Vẫn y như ban đầu lúc mình còn ở nơi này.

Tại sao hắn lại muốn đem mình an bài ở trong này?

Chẳng lẽ đã nhìn ra cái gì?

Nhìn thái độ hắn đối Long Vương phi, giống như gần lại như xa, khách khí mà xa cách.

Hay là hắn thật sự đã nhìn ra nàng kia đã không phải là ta?

Nhưng—— Nàng đã có hài tử của hắn. . . . . .

Trong đầu Long Phù Nguyệt giống như cuộn tơ rối, gỡ mãi không ra.

Ngoài điện là mấy hàng trúc xanh biếc, rậm rạp sào trúc đem trọn cái sân che thành một khoảng không xanh mát.

Gió nhẹ thổi, thổi vào muôn ngàn hoa lá trên cao làm những chiếc lá úa vàng rụng rơi lả tả, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Giữa hành lang dài lát đá phiến, xuyên qua hành lang, phía trước là một khoảng trống

Một chiếc cầu trúc dài bắc ngang hồ nhỏ. Nước chảy róc rách, trong suốt thấy đáy, hai bên trồng một ít dây leo hoa cỏ.

Long Phù Nguyệt đi lên cầu trúc, đủ để phát ra tiếng vang nhỏ kẽo kẹt, kẽo kẹt, tất cả thoáng như mới hôm qua, làm cho Long Phù Nguyệt có loại cảm xúc không chân thật.

Nàng chậm rãi ngồi nhẹ xuống lan can cầu, kinh ngạc nhìn nước chảy dưới chân cầu, trong lòng từng trận, từng trận hoảng hốt, chẳng biết lúc nào, nước mắt tuôn đầy mặt.

Tất cả, tất cả đều không có thay đổi, thay đổi, chỉ có mình mà thôi. . . . . .

"Cô nương vì sao thương cảm? Hay là —— là bổn vương chiêu đãi bất chu(*)?"

634. Chương 635: Hắn Đem Đôi Mắt Sâu Thực Khó Lường Nhìn Nàng

Một thanh âm trầm ấm trong vắt đột nhiên từ phía sau nàng truyền đến.Thân mình Long Phù Nguyệt bỗng nhiên cứng đờ, chậm rãi quay đầu.

Phượng Thiên Vũ đã đứng ở sau lưng nàng cách đó không xa, đứng chắp tay.

Gió nhẹ thổi chầm chậm, tay áo phất phơ.

Con mắt híp lại nhìn nàng, khóe miệng là một nụ cười như có như không .

Trong lòng Long Phù Nguyệt nhảy loạn, trên mặt hơi đỏ lên, thản nhiên nói: "Vương gia chiêu đãi vô cùng tốt, huynh muội ta thật sự vô cùng cảm kích."

Phượng Thiên Vũ hai tay ôm cánh tay, hướng về trên mặt nàng liếc mắt nhìn: "Vậy cô nương vì sao phải khóc?"

Long Phù Nguyệt xoa xoa mắt, cười nhạt một tiếng: "Ta vốn chính là người đa sầu đa cảm, mà đình viện này của ngài lại bố trí giống như Tiêu. . . . . ." Ba chữ Tiêu Tương quán này suýt nữa thốt ra, vội vã kiềm lại không nói.

Hồng Lâu Mộng Ban đầu nàng đã từng nói cho hắn nghe, người này trí nhớ kinh người, đương nhiên sẽ nhớ kỹ Tiêu Tương quán.

Chính mình nếu bật thốt lên nói ra, người này khẳng định sẽ biết mình là xuyên qua đến .

Nhưng trước khi vẫn chưa biết rõ chân tướng của sự việc, nàng vẫn chưa muốn cùng hắn nhận thức nhau.

"Tiêu gì?" Bàn tay Phượng Thiên Vũ chậm rãi nắm chặt, trong đôi mắt sâu như đôi biển rộng lóe lên ánh sáng khó lường.

Long Phù Nguyệt cười giả lả, nói : "Cảnh vật bày trí của đình viện này hơi có chút hoang vu, để cho ta có chút tiếc nuối của mùa thu."

Ánh sáng trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ ảm đạm buồn bã.

Hắn nhìn chung quanh bốn phía một chút, gió thổi lá trúc, vang xào xạt.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi: " Hoàn Thúy điện này có lẽ nên sửa tên. Cô nương nói có phải không?"

Hắn đem đôi mắt thực khó lường nhìn nàng, nhìn chằm chằm , nhìn đến khi Long Phù Nguyệt chịu đủ dày vò.

Nàng ngượng ngùng cười nhẹ một tiếng: "Đình viện của Vương gia muốn thay đổi vậy thì ngài cứ thay đổi."

"Vậy —— Sửa cái tên gì mới tốt đây? Cô nương có thể gợi ý một cái tên được không?" Trên mặt Phượng Thiên Vũ vân đạm phong khinh . Mỉm cười nhìn nàng.

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, nuốt nuốt nước miếng nói : "Vương gia ngài tài trí hơn người, tài hoa văn chương xuất chúng, tại sao phải cần ta đặt tên làm gì?"

"Vậy —— Gọi Tiêu Tương quán thì như thế nào?" Phượng Thiên Vũ dường như cũng không tính buông tha cho nàng.

635. Chương 636: Ra Dáng Ta Thực Mệt Nhọc

Trái tim Long Phù Nguyệt nhảy dựng, cười lớn tiếng: "Vương gia đặt tên đương nhiên là rất đẹp rồi, à, đúng rồi, hoàng thượng triệu hồi Vương gia sẽ không có chuyện gì chứ? Nếu như ngài có việc đi trước, ta không cần người khác tiếp đãi đâu ."

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng, khẽ mỉm cười nói: "Cũng không còn chuyện gì bận, cô nương ở xa tới là khách, tại hạ tiếp đãi đó cũng là chuyện nên làm."

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, bật thốt lên nói : "Người tiếp khách đương nhiên nên tiếp, vốn dĩ với thân phận của Vương gia. Khách nữ nhân không phải là Vương gia nên tiếp chứ? Sẽ làm cho người dị nghị."

Cũng không biết là vì sao, Phượng Thiên Vũ đối tốt với thân thể hiện tại của nàng, nàng lại có cảm giác có chút không được tự nhiên, thân thể hiện tại của nàng này với hắn mà nói, chỉ là người xa lạ, hắn làm sao lại có thể đối với một nữ nhân xa lạ tốt như vậy?

Hắn đối tốt với chính mình hiện tại, có phải cũng nói hắn cũng sẽ đối tốt với những nữ tử khác như vậy hay không?

Hắn lại khôi phục bản tính phong lưu bay bướm như trước rồi?

Long Phù Nguyệt bi ai phát hiện, mình lại có thể đang ghen với chính mình.

Phượng Thiên Vũ hơi sững sờ một chút, nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: "Cô nương nói cũng có vài phần đạo lý, vốn nên để Vương Phi tiếp đãi cô nương. Nhưng thân mình nàng không tiện."

Long Phù Nguyệt buồn buồn nói : "Ta đương nhiên biết thân mình nàng không tiện. . . . . ."

Nói tới đây, bỗng nhiên phát hiện ngữ khí chính mình thậm chí có chút ê ẩm, mà trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ lại có ngọn sóng đang bắt đầu khởi động.

Nàng vội vàng ho một tiếng, nói : "Kỳ thật ta hoàn toàn không cần người tiếp đãi đâu . Ôi, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, Vương gia còn bận việc của ngài, ngài nên đi thôi."

Nàng vừa nói liền ngáp một cái. Nâng tay nhỏ bé lên vỗ vỗ miệng, ra dáng ta đây thực mệt nhọc.

Một tia sáng trong đôi mắt của Phượng Thiên Vũ, biết nghe lời phải: "Được, vậy cô nương nghỉ đi."

Xoay người rời đi.

Long Phù Nguyệt nhìn hắn rời đi, hoảng hốt thế nhưng cảm thấy bóng lưng của hắn thậm chí có chút tiêu điều, trong lòng bỗng nhiên đau xót, nửa năm này, hắn rốt cuộc đã sống thế nào? Hay không giống với vẻ vân đạm phong khinh bề ngoài như vậy?

Nàng chậm rãi trở lại trong Hoàn Thúy điện.

Cũng may bên trong chăn đệm đều đã có sẵn .

Trông như mới, có thể thấy được thường xuyên có người phơi nắng.

Nàng thật sự cũng có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

636. Chương 637: Gặp Lại Điềm Nhi

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi nàng tỉnh lại, thì ánh trăng đã mọc lên ở phương đông.

Nàng vừa mới mở to mắt, liền nghe được một thanh âm quen thuộc cười nói: "Cô nương đã tỉnh rồi?"

Long Phù Nguyệt nao nao, chuyển mắt nhìn.

Đã nhìn thấy một cô nương đang đứng trước giường.

Hé ra mặt trái xoan tuyết trắng phấn nộn, hai má có hai nét ửng đỏ tự nhiên màu hồng phấn, lóe lên vẻ khỏe mạnh sáng bóng

Mặc một thân y phục màu lục nhạt, hai con mắt vụt sáng lấp lánh, có vẻ xinh đẹp và ngọt ngào.

"Điềm. . . . . ."

Long Phù Nguyệt suýt nữa lỡ lời gọi ra tên của nàng.

Cô gái kia đúng là nha hoàn Điềm nhi kiêm hảo tỷ muội ban đầu của nàng!

Điềm nhi ngạc nhiên mở to hai mắt: "Cô nương biết nô tỳ? Nhưng nô tỳ hình như lần đầu tiên mới gặp cô nương nha."

Long Phù Nguyệt ha hả cười khan một tiếng: "Không biết, không biết. Thật sự chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt. . . . . ."

"Vậy —— Sao cô nương biết nô tỳ gọi Điềm nhi?" Điềm nhi vẫn còn có chút nghi vấn.

Long Phù Nguyệt cười một tiếng, cố ý mở to hai mắt: "Ta muốn nói diện mạo của em thật ngọt (điềm=ngọt), em thực gọi là Điềm nhi? Ha ha, không nghĩ tới còn để cho ta đoán đúng rồi. Xem ra ta và em hữu duyên đây. Ngô ngô, có khả năng chúng ta kiếp trước là tỷ muội tốt, cho nên kiếp này ta vừa thấy em liền cảm thấy thật sự thân thiết. . . . . ."

Điềm nhi sững sờ một chút, xì một tiếng, bật cười ra tiếng.

Nàng vừa rồi mới nhìn thấy Long Phù Nguyệt, còn tưởng rằng nàng là một người nghiêm túc không biết nói đùa, lạnh lẽo kiêu kì như những người khác, trong lòng còn có chút không yên bất an.

Không nghĩ tới nàng sẽ hài hước khôi hài như thế, không có…Chút nào làm cao, có chút giống —— Giống như Phù Nguyệt ban đầu . . . . . .

Nàng bỗng nhiên có chút ảm đạm.

Hiện tại Phù Nguyệt đã không phải là Phù Nguyệt ban đầu nữa rồi .

Nàng chính thức thành Vân Vương Phi, đã không còn tính tình hoạt bát vui vẻ như trước, mà là cao cao tại thượng ,đối xử với nàng như người xa lạ. . . . . .

Long Phù Nguyệt đột nhiên gặp cố nhân, trong lòng thập phần thích, cảm thấy trong bụng muôn vàn lời nói muốn nói cùng Điềm nhi.

Nhưng lời muốn nói nhiều lắm, nàng nhất thời cũng không biết mở miệng từ đâu.

Lúc này gặp khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm nhi chợt vui chợt buồn, lòng có một chút buồn bực

Nếu như trước kia, nàng đã sớm quấn quýt lấy nàng ấy, cùng nàng ấy cười đùa, ép hỏi nguyên nhân. Nhưng bây giờ không thể làm như vậy.

637. Chương 638: Gặp Lại Điềm Nhi 2

Nhìn nàng ấy một cái, nhịn không được hỏi: "Làm sao vậy? Điềm nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc vui lúc buồn là sao thế , ai chọc giận em không vui rồi? Nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ đi đánh hắn!"

Điềm nhi ngẩn ra, cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu: "Cô nương nói đùa, không có người chọc nô tỳ không vui, nô tỳ chỉ là thấy cô nương, đang nhớ lại một vị cố nhân. . . . . ."

Long Phù Nguyệt hơi nhíu mày, nói : "Ta và em vừa gặp đã thân thiết, em cứ gọi ta là tỷ tỷ đi, không cần phải nô tỳ, nô tỳ mãi."

Điềm nhi sửng sốt: "Chuyện này làm sao có thể ạ? Cô nương là khách nhân tôn quý của Vương gia, nô tỳ chỉ là một hạ nhân. . . . . ."

Long Phù Nguyệt nhướng mi: "Hạ nhân thì làm sao? Hạ nhân cũng là người mà, cũng là người có cha mẹ sinh ra , ai cũng không thể so ai cao quý bao nhiêu. Điềm nhi, cứ định như vậy. Em cứ là gọi ta là tỷ tỷ đi, bằng không ta sẽ tức giận đó."

Điềm nhi kinh ngạc nhìn nàng, vị cô nương này lời nói cùng cử chỉ giống như Phù Nguyệt trước kia !

Nhưng, nhưng nàng dù sao cũng không phải Phù Nguyệt. . . . . .

Ánh mắt của nàng không khỏi phủ kín một tầng sương nước mắt.

Vị cô nương này rốt cuộc là ai thế?

Chẳng lẽ cũng bởi vì tính tình, tính cách của nàng giống như Phù Nguyệt ban đầu, cho nên Vương gia mới để nàng ở lại nơi này, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào trong Hoàn Thúy điện?

Hơn hai năm trước kia, Long Phù Nguyệt vì tức giận mà rời đi, Vương gia cũng giống như người mất hồn.

Sau lại đánh trận hai năm, thật vất vả thắng lợi trở về, chớp mắt lại mất tích.

Mất tích sau một thời gian ngắn, hắn bỗng nhiên mang theo Long Phù Nguyệt có thai trở về.

Điềm nhi ngay từ đầu cao hứng khôn xiết, nhưng rất nhanh liền phát hiện không thích hợp

Long Phù Nguyệt lần này trở về, quả thực giống như thay đổi thành một người khác,gương mặt mỗi ngày cứng nhắc lạnh lẽo, lời nói ra mang theo băng giá, đẩy người ra xa ngàn dặm.

Mà Vương gia cũng lạ, tuy rằng dùng hôn lễ long trọng náo nhiệt nhất cưới nàng, nhưng hoàn toàn không vào Hà Hương điện của nàng, càng đừng nói cùng phòng .

Nếu như nói Vương gia đối với nàng lãnh đạm, thì lại không hẳn như vậy.

Phái nhiều đại nha hoàn phụng dưỡng nàng, ăn mặc chi phí cũng là tốt nhất.

Hơi có chút không thoải mái liền phái ngự y hội chẩn sờ mạch, khẩn trương vô cùng.

Điều này làm cho Điềm nhi có chút không hiểu.

638. Chương 639: Gặp Lại Điềm Nhi 3

Nhưng chuyện của Vương gia và Vương Phi không phải một nha hoàn nho nhỏ như nàng có thể hỏi đến .

Huống chi Long Phù Nguyệt đối đãi với nàng so với ban đầu khác nhau rất lớn. Không khác gì so với người xa lạ.

Có đôi khi nàng thậm chí còn cảm thấy trên người của Long Phù Nguyệt cảm thấy một tia địch ý. . . . . .

Điều này làm cho nàng thực buồn bực, cũng rất khổ sở. . . . . .

Long Phù Nguyệt thấy nàng ta lại có chút xuất thần, không khỏi thở dài.

Biết nàng ấy ở trước mặt Long Vương phi chắc chắn chịu không ít khổ sở, trong lòng nhói đau.

Giống như hình tượng của bản thân bị người khác dẫm nát hết vậy, trong lòng có cơn giận nói không nên lời

Nàng ở trên người trái sờ phải sờ, bỗng nhiên đụng đến mấy khối thô sáp gì đó.

Móc ra vừa thấy, đó chính là những viên kẹo sữa đường hình con thỏ.

Trong nội tâm nàng vui vẻ, vội vã giống như hiến vật quý đưa cho Điềm nhi: “, Điềm nhi, nếm thử cái này đi.”

Điềm nhi sững sờ một chút, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua thứ này.

Giấy trên mặt bao lấy màu sắc rực rỡ , tròn vo , trên giấy còn có hình một chú thỏ thơ ngây chân thành . Rất là phấn khởi.

"Đây là cái gì?" Điềm nhi tò mò tiếp nhận một viên. Lăn qua lộn lại không nhịn được đánh giá.

"Kẹo sữa thỏ trắng! Ha ha nhìn xem, ăn thật ngon ." Long Phù Nguyệt cười tủm tỉm .

Điềm nhi mở ra một viên, đặt vào miệng ——

Một hương sữa hòa tan trong miệng, đúng là cực phẩm bình sinh chưa từng hưởng qua.

"Thế nào? Ăn ngon chứ?" Long Phù Nguyệt đắc ý cười híp mắt lại.

"Vâng! Vâng! Ăn ngon, đa tạ cô nương. . . . . ." Vừa thấy Long Phù Nguyệt lấy ánh mắt trừng nàng, nàng quýnh lên sửa miệng: "Hoa tỷ tỷ, đa tạ Hoa tỷ tỷ."

Long Phù Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, thật tốt, Điềm nhi của nàng lại đã trở lại.

Ăn xong viên kẹo sữa, quan hệ của Điềm nhi cùng Long Phù Nguyệt vô hình trung lại gần một tầng.

Điềm nhi nhanh tay nhanh chân hầu hạ Long Phù Nguyệt rửa mặt chải đầu.

Long Phù Nguyệt như nhớ tới cái gì: "Đúng rồi, Điềm nhi, không phải em phụng dưỡng Vương Phi đấy sao? Tại sao lại phái tới chỗ này của ta rồi?"

Điềm nhi cười nhẹ một tiếng nói : "Vương Phi có nha hoàn khác hầu hạ , nhờ vương gia không chê, để cho em làm người đứng đầu các nha hoàn, hôm nay là Vương gia để cho em tới hầu hạ tỷ tỷ. Tỷ tỷ, chúng ta nên nhanh chóng chuẩn bị đi, Vương gia đang thiết yến chờ tỷ đấy."

Thiết yến? Long Phù Nguyệt giật mình: "Trong vương phủ có thể có khách nhân khác?"

639. Chương 640: Tin Tức Về Vương Gia Cùng Vương Phi

Điềm nhi lắc lắc đầu: "Theo nô tỳ được biết, chỉ hai huynh muội tỷ tỷ mà thôi."

Long Phù Nguyệt hơi nhíu mày: "Vậy —— Ta nghe nói Vương gia còn có một vị Đại sư huynh , hắn không có ở nơi này sao?"

Điềm nhi lắc lắc đầu: "Không có a. Không có nghe nói Vương gia có đại sư huynh, tỷ tỷ từ nơi nào nghe nói vậy?"

Long Phù Nguyệt nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng trong suốt, không giống nói dối, trong lòng vừa động: "Chẳng lẽ đại sư huynh thật sự không đồng thời trở về cùng hắn? Như thế không biết Thận châu tìm được chưa. . . . . ."

Nàng lo nghĩ, lại giống như vô tình nói: "Ta nghe nói trong vương phủ nuôi một con chồn bạc nhỏ, rất thông minh, không biết ta có thể trông thấy hay không?"

Điềm nhi thở dài một hơi: "Tỷ tỷ, tiểu hồ ly kia sớm đã không thấy, nửa năm trước đã mất tích. . . . . Ai, kỳ thật em cũng thật thích con hồ ly kia, đáng tiếc vẫn không thấy nó."

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, không khỏi thở dài một hơi, xem ra Cổ Nhược cùng tỷ đệ Hoa thị đều không có cùng Phượng Thiên Vũ trở về.

Không gặp bọn họ, trong lòng của nàng hơi có chút mất mát.

Long Phù Nguyệt vốn muốn hỏi thêm về chuyện của Phượng Thiên Vũ cùng Long Vương phi, nhưng suy nghĩ lại không có hỏi ra lời.

Nàng hiểu tính tình của Điềm nhi.

Điềm nhi tuy rằng có thể xem là một cô nương thích nghe ngóng tin tức, nhưng mình cùng nàng dù sao cũng là mới vừa quen, nàng chỉ sợ đối với mình vẫn đang có cảnh giác, tin về Vương gia cùng Vương Phi nàng ta sẽ không dám nói cùng mình. . . . . .

Tất cả, vẫn là tạm gác lại vậy .

Chỉ nghe Điềm nhi nói: "Ta nghe Vương gia nói, tỷ tỷ cũng gọi là Phù Nguyệt, cùng Vương Phi nhà ta cùng tên rồi, thật đúng là khéo."

Long Phù Nguyệt trong lòng bùm bùm nhảy dựng, cười khan một tiếng: "Đúng vậy a, thật là khéo, thật là khéo. . . . . ."

Hai người thu thập xong, cùng nhau đi về hướng Tiền viện. Vừa mới ra khỏi Hoàn Thúy điện vài bước, Điềm nhi bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, nói : "Tỷ tỷ, Vương gia đã thiết yến ở nhà thuỷ tạ Nhã Hà, em còn phải đến hầm rượu lấy ít thứ, ngài tự mình đi trước đi ạ."

Lúc này cả đầu Long Phù Nguyệt chỉ nghĩ từ trong miệng Phượng Thiên Vũ moi ra một ít tin tức về đại sư huynh như thế nào, nghe được lời nói của Điềm nhi…, Không nghi ngờ gì, gật gật đầu: "Ừm, được."

Tự mình đi về hướng nhà thuỷ tạ Nhã Hà.

640. Chương 641: Ngại Bán Chủ Cầu Vinh

Vân Vương Phủ này quy mô thật lớn, có bảy tám sân thật to, hơn nữa phòng ốc bên trong cũng rất nhiều.

Không phải quen thuộc cách bày trí của Vương Phủ rất dễ dàng lạc đường.

Nhưng Long Phù Nguyệt tốt xấu cũng đã ở trong vương phủ thời gian rất lâu, đối với cách bày trí nơi này rất quen thuộc.

Mặc dù là chậm rãi nhắm hai mắt đi, nàng cũng sẽ không lạc đường.

Một đường nhẹ nhàng thoải mái, đi về hướng Nhã Hà nhà thuỷ tạ.

Mắt thấy thân ảnh mềm mại của nàng dần dần biến mất, Điềm nhi giật mình mở to hai mắt.

Vị cô nương này không phải lần đầu tiên tới Vân Vương Phủ sao? Tại sao nàng lại đối với con đường trong Vương Phủ quen thuộc như thế?

"Điềm nhi, làm tốt lắm." Một thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền ra.

Điềm nhi hoảng sợ, nhìn lại, cuống quít quỳ xuống: "Tham kiến Vương gia. Nô tỳ đã làm theo phân phó của ngài để cho Hoa cô nương tự mình đến thuỷ tạ Nhã Hà rồi, nhưng. . . . . Nhưng Hoa tỷ tỷ lần đầu tiên đến đây, tự tỷ ấy có thể tìm đến sao?"

Điềm nhi tuy rằng cùng Long Phù Nguyệt gần gũi chung sống không đến nửa ngày thời gian, nhưng vị Hoa tỷ tỷ này không một chút hách dịch cao kì, cùng nàng vừa gặp đã thân, trong lòng nàng thật sự là thích cực kỳ vị Hoa tỷ tỷ này.

Vốn dĩ lo lắng để cho Hoa tỷ tỷ một mình đi dự tiệc, nhưng Vương gia phân phó lại không thể không nghe.

Phượng Thiên Vũ khoát tay áo, ý bảo nàng . Khẽ mỉm cười nói: "Yên tâm, không sao đâu, nàng sẽ không lạc đường . Xem ra hai người ở chung rất tốt, nàng nói gì với ngươi đó? Ngươi phải nói lại bộ cho ta biết. Không được quên bất cứ chuyện gì."

Điềm nhi sững sờ một chút, cảm giác mình nếu như nói sẽ có cảm giác e ngại bán chủ cầu vinh.

Nhưng nghĩ lại tất cả đối thoại của hai người, tựa hồ cũng không có bí mật gì đáng nói. Nói sau bộ dạng của Vương gia cũng không giống là có ác ý, có lẽ không sao.

Điềm nhi trí nhớ rất tốt, đem đối thoại giữa hai người nhất nhất nói cho Phượng Thiên Vũ nghe.

Phượng Thiên Vũ lẳng lặng nghe, ánh mắt thâm trầm giống như biển rộng, khi thì có một sóng ngầm chợt lóe, làm như đã chiếm được xác minh gì vậy. Lại không nói được một lời.

Chờ Điềm nhi nói xong một hơi, hắn đột nhiên hỏi: "Kẹo sữa thỏ trắng gì đó là như thế nào ?"

Điềm nhi sững sờ một chút, không nghĩ tới Vương gia sẽ đối với một loại kẹo cảm thấy hứng thú.

Long Phù Nguyệt đưa cho nàng vài viên kẹo sữa, nàng đã ăn một viên, những thứ khác đều cất vào trong tay áo.

641. Chương 642: Thẳng Đến Khi Nha Đầu Này Chơi Đã Mới Thôi

Nghe Vương gia hỏi, mặc dù có chút luyến tiếc, nhưng vẫn là đem mấy viên còn lại đem ra, dâng lên.

Phượng Thiên Vũ đưa tay tiếp nhận, chậm rãi mở ra một viên, nhìn một cái.

Loại kẹo này hắn chưa bao giờ thấy qua, hơn nữa nhìn công nghệ, cũng không giống là niên đại này có khả năng làm ra thứ này . . . . .

Như vậy, nàng là xuyên qua đến?

Nàng đối với chuyện của ta dị thường quen thuộc, tính cách cũng giống như nàng! Đối với Điềm nhi lại thân thiết như thế này, đối với bố cục trong phủ lại quen thuộc như thế này. . . . . .

Như vậy nàng sẽ là ai?

Tất cả đáp án toàn bộ chỉ hướng về một người!

Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng thật sự đã trở lại sao?

Trái tim hắn đập loạn không thôi, sắc mặt có chút trắng bệch. Tay vịn chặt một gốc cây liễu bên cạnh, khẽ nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng sớm đã có hoài nghi, nhưng hiện tại cuối cùng có thể cơ bản xác định.

Người gọi là Hoa Phù Nguyệt này chỉ sợ là Long Phù Nguyệt!

Nhưng bộ dạng của nàng biến hóa to lớn như thế. Hơn nữa cũng không giống là dịch dung. Nếu như không phải trải qua một loạt thử thách như vậy, hắn thật đúng là không dám nhận thức nàng. . . . . .

Nhưng nếu quả thật là nàng, nếu mất khí lực lớn như vậy trở về, vì sao không tiếp nhận hắn?

Nàng có biết hắn nhớ nàng đến phát điên rồi không?

Tại sao nàng lại nhẫn tâm như thế? Tại sao lại dễ dàng bỏ được như thế?

Chẳng lẽ —— Nàng còn không tha thứ thương tổn hai năm trước hắn đối với nàng?

Nàng muốn trừng phạt hắn tới khi nào? !

Trong lòng ẩn ẩn có một cơn tức giận dâng lên.

Nàng không tiếp nhận hắn đúng không? Vậy cũng không sao!

Hắn có thể có thời gian cùng nàng chơi đùa. Thẳng đến khi nha đầu này chơi đã mới thôi!

Phất phất tay, ý bảo Điềm nhi lui ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, cảm thấy bầu trời chưa bao giờ trong sáng quá như thế. Khóe môi khẽ cong, lộ ra nụ cười thật tươi mà nửa năm nay hắn chưa bao giờ có. Tâm vẫn luôn như có tảng đá đè nặng cuối cùng có một tia thả lỏng. . . . . .

Vui sướng trong lòng là khó có thể hình dung .

Nhưng vui mừng thật lớn quá mức làm cho hắn lại có một tia không xác định, e sợ rằng đây chỉ là mộng, tỉnh mộng, như cũ là cõi lòng đầy hư không.

Nha đầu này giống như chú thỏ con rụt rè nhút nhát, có gió thổi cỏ lay gì, ý nghĩ đầu tiên đó chính là chạy trốn. Chính mình phải tránh không cần lại đả thảo kinh xà. . . . . .

642. Chương 643: Hoa Cô Nương

Hơn nữa, thân thể hiện tại này của nàng hắn lại có cảm giác có chút xa lạ, làm cho hắn cảm thấy không chân thật.

Có lẽ, hay là phải dò xét một chút mới có thể xác định.

Trên bàn tròn bằng gỗ hoa lê, trên bàn trải tấm khăn trải bằng tơ lụa màu lam nhạt, sắc xanh mơn mởn nhẹ nhàng lung lay.

Trên bàn bày đầy đủ loại món ăn quý và lạ, đầy đủ màu sắc và hình dạng mỹ vị, Phượng Thiên Vũ ngồi ở trên ghế, đám người Long Vương phi ngồi chung quanh.

Nhìn thấy Long Phù Nguyệt đến, Hoa Bão Nguyệt cười ha hả nói: "Tiểu nha đầu, mau ngồi vào vị trí, bọn chúng ta chờ đã lâu."

Long Vương phi hôm nay trang điểm nhẹ, mặc một thân y phục mỏng màu tím, hoa lệ mà quý khí.

Nàng ta nhìn thấy Long Phù Nguyệt cũng cười nhẹ: "Cô nương, có phải quá mệt nhọc hay không, tại sao không nghỉ ngơi thêm một chút? Có phải nha đầu Điểm nhi ầm ỹ ngươi hay không? Vương gia tự mình phân phó không được quấy rấy ngươi, nha đầu Điểm nhi rất không hiểu chuyện rồi, khi trở về ta sẽ trừng phạt nàng ta."

Thanh âm của nàng thực nhu, thực nhạt, tựa hồ đối với Long Phù Nguyệt rất là quan tâm.

Long Phù Nguyệt nhíu mày. Lại từ trong lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của nàng ngửi được mùi vô cùng đố kị ——

Long Vương phi này có phải thật sự đã yêu đại Vũ Mao rồi hay không?

Khóe miệng không khỏi lộ ra một chút cười khổ, đại Vũ Mao phong lưu phóng khoáng, gần như không có người nữ tử nào có thể chống đỡ khi hắn nở nụ cười, Long Vương phi yêu hắn cũng không kỳ quái chút nào, nói sau người ta hiện tại con cũng đều có rồi, mình lại nghiên cứu vấn đề này không khỏi có chút ngu ngốc. . . . . .

Nhưng vị Long Vương phi này nếu quả thật đã yêu Phượng Thiên Vũ, lại vì sao cam nguyện làm mật thám của Lục vương gia ?

Nàng cười giả lả nói : "Tiểu nữ tử đa tạ Vương Gia và Vương Phi quan tâm. Chẳng qua ta ngủ thẳng tự nhiên tỉnh , không hề lien quan đến Điểm nhi, Vương Phi đừng nên trừng phạt nàng ấy."

Long Phù Nguyệt vốn là muốn ngồi vị trí ở cách Phượng Thiên Vũ xa nhất, nhưng không ngờ hắn vẫy vẫy tay nói : "Hoa cô nương ở xa tới là khách, sao có thể ngồi nơi đó? Hay là sang bên này ngồi đi."

Vị trí đúng chỉ là vị trí cùng hắn làm láng giềng gần .

Hoa cô nương? Long Phù Nguyệt một đầu đầy hắc tuyến.

Thật không được tự nhiên xưng hô! Nàng vừa nghe đến xưng hô thế này, trong đầu liền tự động xuất hiện hình dáng đáng khinh của quỷ Nhật Bản. . . . . .

Long Phù Nguyệt do dự không đi, nhưng lại sợ cự tuyệt quá mức rõ ràng, như thế chẳng khác nào ra vẻ trong lòng mình có điều mờ ám.

643. Chương 644: Sẽ Không Làm Thiếp

Hơi sửng sốt một chút, đành phải ngồi xuống chỗ đó.

Tay phải là Hoa Bão Nguyệt, bên tay trái chính là Phượng Thiên Vũ, Long Phù Nguyệt kẹp ở giữa hai đại soái ca, trong lòng vô hạn oán niệm.

Ai, nàng vốn dĩ là một đại mỹ nữ, nhưng đặt song song cùng hai đại soái ca giống như yêu nghiệt này, cũng có chút ảm đạm thất sắc . . . . . .

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Long Phù Nguyệt bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, nhìn thoáng qua Phượng Thiên Vũ, nói : "Ta nghe người ta nói Cửu vương gia là thống soái tam quân?"

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn nàng: "Chuyện cô nương nghe nói thật sự đúng là không ít, bổn vương đúng thật là thống soái tam quân, thì sao nhỉ?"

Long Phù Nguyệt dường như cảm giác Phượng Thiên Vũ có chút quái dị, lại nói không nên lời là lạ ở chỗ nào. Cười lớn, cười nói: "Ta nghe người ta nói thống soái tam quân là cần phải có Hổ Phù , ta lớn như vậy, còn cho tới bây giờ chưa thấy qua hình dáng của Hổ Phù trông như thế nào, Vương gia có thể lấy ra để cho ta xem hay không?"

Phượng Thiên Vũ hơi sững sờ một chút, tựa hồ không dự đoán được nàng lại nói yêu cầu như vậy.

Mà Long Vương phi cũng run run tái mét, ngón tay chậm rãi nắm chặt.

Hoa Bão Nguyệt cũng liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái.

Nha đầu kia, không phải phát sốt chứ? Đang tốt lành xem Hổ Phù của người ta làm cái gì?

Khi Long Phù Nguyệt nói những lời này, vẫn âm thầm quan sát Long sắc mặt Vương phi, thấy nàng hoa dung thất sắc .

Trong lòng trầm xuống: "Cái Hổ Phù đó không phải là nàng ta đã trộm đi ra ngoài rồi chứ? !"

Long Vương phi cười lớn, thản nhiên nói: "Hoa cô nương nói đùa rồi, Hổ Phù là vật quan trọng đến mức độ nào, há có thể tùy ý để cho người ta xem?"

Lại quay đầu liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ: "Vương gia, nô tì nói có đúng không?"

Phượng Thiên Vũ khẽ nhướng mày, tựa tiếu phi tiếu : "Vương Phi nói có lý, à, Hoa cô nương vì sao bỗng dưng cô nương lại cảm thấy có hứng thú với Hổ Phù của vương phủ ta như thế?"

Long Phù Nguyệt trong lòng nhảy dựng, nàng cũng khó mà nói nàng nhìn thấy tờ giấy của Long Vương phi?

Nàng cười hì hì: "Ta chỉ là tò mò thôi, ta suy nghĩ, vật đó là như thế nào, thế nhưng có thể điều động thiên quân vạn mã?"

Phượng Thiên Vũ nhìn nàng một cái, nha đầu kia đã từng gặp Hổ Phù của hắn, lúc này bỗng nhiên đề suất muốn xem là có ý gì? Hay là nàng trong lúc vô tình đã biết chuyện gì. . . . . .

644. Chương 645: Sẽ Không Làm Thiếp 2

Trong lòng hắn âm thầm giật thót, trên mặt cũng không hề biểu hiện gì, cười ha hả nói: "Cô nương thật đúng là ngây thơ đáng yêu, không biết cô nương có từng nghe nói qua câu này thành ngữ Vấn đỉnh Trung Nguyên không?"

Vấn đỉnh Trung Nguyên?

Long Phù Nguyệt hơi hơi sững sờ một chút, nàng đương nhiên biết thành ngữ này.

Điển tích về thành ngữ này do nàng năm đó lúc nói chuyện phiếm vô tình kể cho hắn nghe.

Điển nguyên ở Sử ký-Sở thế gia .

Trước công nguyên 606 năm, Sở Trang vương tự mình cảm giác thực lực của một nước ngày càng cường đại, không muốn chỉ co lại ở một góc trời, có ý định muốn mở rộng thêm bờ cõi.

Vì thế, hắn tự mình dẫn đại quân thẳng đến thành đô của Chu thiên tử gần đó.

Chu Định vương thấp thỏm lo âu, phái đại phu Vương Tôn Mãn đến sở doanh thăm hỏi.

Sở Trang vương tiếp kiến thì đột nhiên hỏi Hổ Phù cao bao nhiêu và nặng bao nhiêu.

Tại trung quốc cổ đại, Hổ Phù là một vật tượng trưng cho vương quyền của một quốc gia.

Câu hỏi của Sở Trang vương lần này, muốn dò xét thử ý tứ của Chu Định Vương để hướng tới.

Hắn đột nhiên hỏi thành ngữ này làm gì? Chẳng lẽ mình hỏi Hổ Phù của hắn một chút, liền đại biểu cho chính mình có dã tâm? Muốn thay thế soái vị của hắn? Trời đất! Người kia quá đa nghi rồi!

Hừ, ta là vì muốn tốt cho hắn, hắn ngược lại hoài nghi ta! Mặc kệ hắn! Nhưng. . . . . Nhưng nếu Hổ Phù của hắn thật sự để cho vị Lục vương gia kia đoạt được, chỉ sợ lại là một đại tai họa. . . . . .

Trong nội tâm nàng giống như ròng rọc kéo nước loạn chuyển, nhất thời không biết nên đánh thức hắn như thế nào thì mới tốt. Tức giận nói: "Được rồi, được rồi, nếu không tiện, ta không nhìn là được. Nhưng mà, Cửu vương gia, cái Hổ Phù đó có lẽ là thứ vô cùng quan trọng, cần phải cất kỹ, đừng ném lung tung, lỡ không may được người khác nhặt được, như thế sẽ phiền toái rất lớn."

Phượng Thiên Vũ cười ha hả: "Hoa cô nương quan tâm đối với ta như vậy, thật làm cho bổn vương thụ sủng nhược kinh. Nhưng cô nương yên tâm, Hổ Phù của bổn vương đặt ở một chỗ vô cùng cơ mật, không thể lạc được ."

"Theo ta thấy, Vương gia vẫn nên thường xuyên xem xét một chút cho thỏa đáng. Đỡ phải đến một lúc nào đó đã đánh mất cũng không biết." Long Phù Nguyệt tận tình khuyên bảo . Trong lòng âm thầm cười khổ: "Nha , ta hiện tại quả thực so với Đường Tăng còn dong dài hơn. . . . . ."

Sắc mặt Long Vương phi hơi trắng bệch, tim đập như nổi trống. Chẳng lẽ nha đầu kì quái từ đâu chạy tới này , đã nhìn thấy gì? !

Không khỏi nhìn nhìn Long Phù Nguyệt, rồi nhìn lại Phượng Thiên Vũ.

645. Chương 646: Sẽ Không Làm Thiếp

Không khỏi nhìn Long Phù Nguyệt, rồi nhìn lại Phượng Thiên Vũ.

Cũng may Phượng Thiên Vũ vẫn giữ dáng vẻ không thèm để ý như cũ, tựa hồ cũng không đem lời nói Long Phù Nguyệt để ở trong lòng, hắn bưng chén rượu lên nói : "Được, đa tạ Hoa cô nương quan tâm, bổn vương sẽ chú ý . Tốt lắm, ngày tốt cảnh đẹp như thế, chúng ta nói chuyện thật cao hứng . Ta trước kính hiền huynh muội một ly."

Hoa Bão Nguyệt cũng cười ha hả: "Phải nên như thế, chúng ta uống rượu!"

Mấy người uống liền mấy chén, Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng rực rỡ trên bầu trời, nhìn lại hai huynh muội Long Phù Nguyệt, cười nói: "Có thể kết bạn hiền huynh muội, là phúc khí lớn nhất đời này của tại hạ. Hôm nay cao hứng như thế, không có ca múa làm sao trọn vẹn?"

Vỗ tay hai cái, liền có mười hai nữ tử váy dài tha thướt đi đến bên trong nhà thuỷ tạ.

Trong đó có hai nữ tử đàn tỳ bà, khảy đàn cổ.

Boong boong mấy tiếng vang lên, các nữ tử còn lại liền theo nhảy múa tiếng nhạc.

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, chỉ cảm thấy tiếng nhạc này cực kỳ quen tai, chợt nghe ở bên trong tiếng đàn, , có một nữ tử cất tiếng hát theo tiếng đàn:

Minh Nguyệt bao lâu có? Nâng cốc hỏi thanh thiên.

Không biết bầu trời cung khuyết, nay tịch là năm nào.

Ta dục thuận gió trở lại, lại khủng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thắng hàn.

Nhảy múa biết rõ ảnh, gì giống như ở nhân gian?

. . . . . .

Cô gái này có giọng vô cùng tốt, thật sự rất giống Vương Phi.

Mà nữ tử đang nhảy múa trên đài tất cả đều mặc áo màu lam nhạt, vạt áo phiêu phiêu, đón gió mà múa.

Ánh trăng sáng rực rỡ trên bầu trời cao, cùng với tiếng ca này cực kỳ xứng đôi. . . . . .

Long Phù Nguyệt chấn động trong lòng, trong thoáng chốc không biết là loại cảm giác gì.

Hắn lại đem ca từ nàng từng hát qua thêu dệt thành ca múa.

Là người này rất rãnh rỗi, hay là hắn vẫn luôn nhớ về mình nên mượn lời ca này ký thác?

Hoa Bão Nguyệt ở hiện đại sinh sống đủ lâu, đương nhiên cũng biết bài hát này .

Trong lòng âm thầm tán thưởng: "Ai ya, Phượng Thiên Vũ này nhanh chóng vượt qua Đường Minh Hoàng rồi, một khúc ca múa này có thể so sánh với khúc Vũ Y Nghê Thường. . . . . ."(*)

(*) Khúc nhạc này do Dương quý phi múa cho Đường Minh Hoàng thưởng thức, nghe nói Đường Minh Hoàng rất mê điệu vũ này.

Hắn rung đùi đắc ý theo âm nhạc nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nhưng thật ra rất say mê trong đó.

Long Phù Nguyệt mở to đôi mắt, nhìn ca múa, tinh thần lại không biết đã như đi vào cõi thần tiên mất rồi.

646. Chương 647: Sẽ Không Làm Thiếp 4

Phượng Thiên Vũ cười liếc nhìn nàng, cầm lấy chiếc đũa mun gắp cho nàng một khối thịt gà màu mật ong đặt ở trong đĩa trước mặt nàng: "Phù Nguyệt, cô nương nếm thử đi, đây là Gà nướng mật ong cô nương thích ăn nhất, giòn và ngon lắm, đây là ta đặc biệt thỉnh riêng đầu bếp trong cung làm."

Long Phù Nguyệt ừ một tiếng, vẫn mơ màng như đi vào cõi thần tiên hư vô như trước, miệng ăn gà nướng mật ong, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác gì.

"Vương gia, ngài dường như hơi thiếu công bằng nga, nô tì cũng muốn ăn."

Long Vương phi giống như làm nũng lại giống như oán trách, đôi mắt nhìn chăm chú vào trên mặt Phượng Thiên Vũ, bên trong hình như có ngọn sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Phượng Thiên Vũ hơi khẽ cau mày, nói : "Vương Phi đang có mang, tốt nhất đừng ăn những thứ đầy mỡ gì đó, thanh đạm chút sẽ tốt hơn."

Sắc mặt Long Vương phi hơi đổi, nhịn không được hừ một tiếng nói : "Vương gia mỗi ngày, lúc ban canh gà vịt bổ tại sao không nói nô tì không nên ăn những thứ đầy mỡ gì đó?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn nàng: "Vương Phi, ngươi đang trách cứ bổn vương sao?"

Thanh âm của hắn rất nhạt rất lạnh, Long Vương phi kìm lòng không đậu, toàn thân phát run, nhớ lại những thủ đoạn hắn từng đối phó với nàng, thần sắc không khỏi ảm đạm xuống.

Mặc dù là giống nhau thể xác, hơn nữa chính mình còn giúp hắn mang đứa nhỏ, hắn lại chưa từng đem thương tiếc ình nửa phần!

Nhưng bây giờ lại đối với một nha đầu ngoại lai lại tốt một cách kì lạ như vậy, đơn giản là nha đầu kia cũng mang tên hai chữ' Phù Nguyệt '.

Hắn rốt cuộc đem mình đặt chỗ nào?

Ngón tay nàng ta xiết chặt ở trong tay áo, đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một lần nữa. Trong đôi mắt có chút dò xét.

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng nhìn thấy nét sắc lạnh trong mắt nàng kia không thể bỏ qua, trong lòng hơi động một chút.

Vị Long Vương phi này đang ghen!

Hay là —— Nàng ta đã thật lòng yêu đại Vũ Mao rồi sao?

Nhưng, nhưng nàng ta vì sao còn muốn âm thầm lui tới cùng Lục vương gia chứ?

Long Phù Nguyệt đang âm thầm suy nghĩ, chỉ nghe Long Vương phi cười nhẹ một tiếng nói : "Muội muội à, ta và muội vừa gặp đã thân, mà Vương gia ngài ấy —— Ngài ấy cũng đối với muội thật có tình, không bằng muội hãy theo Vương gia, làm muội muội của ta đi."

Long Phù Nguyệt dù như thế nào cũng không dự đoán được nàng ta sẽ nói ra những lời như vậy.

Mặt vọt đỏ lên, thầm nghĩ: "Nha, ta như thế này trông rất giống tiểu tam sao? Cho dù thay đổi thể xác nào ai cũng muốn cho ta làm sườn phi? Vị Long Vương phi này hào phóng quá đi thôi!"

647. Chương 648: Ta Sẽ Không Cùng Vương Phi Tranh Giành Nam Nhân . . .

Nàng hừ một tiếng nói : "Đa tạ Vương Phi nâng đỡ, đáng tiếc ta đây có một tính bướng bỉnh, vật gì không phải thuộc về ta ta sẽ không muốn. Nam nhân cũng giống như thế. Cho nên ta sẽ không cùng Vương Phi tranh giành nam nhân . . . . . ."

Long Vương phi sững sốt, trong đôi mắt hiện lên một chút ánh sáng lạnh, ngoài cười nhưng trong không cười nói: " Tư tưởng của cô nương thật đúng là kỳ quái, nam nhân có người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu chứ, chính Vương gia cũng từng có mấy vị thị thiếp đấy thôi."

Long Phù Nguyệt cười nhẹ nói : "Ta đã sớm nghe nói Vương gia si tình, vì Vương Phi đem tất cả thị thiếp của ngài ấy phân phát, Vương Phi cần gì phải suy nghĩ cho ngài ấy để bản thân mình ngột ngạt?"

Phượng Thiên Vũ cũng liếc mắt nhìn Long Vương phi, thản nhiên nói: "Vương Phi vẫn nên trong nom bản thân cho thật tốt, đừngbận tâm những chuyện không cần thiết này."

Trong mắt Long Vương phi có một ngọn sóng đang ào ạt bủa đến, khóe môi vẽ ra một chút ý cười: "Tại sao lại là chuyện không cần thiết? Vương gia tốt xấu gì cũng là phu quân của tiện thiếp, giúp Vương gia nạp thiếp cũng là trách nhiệm của nô tì."

Lại nhìn Long Phù Nguyệt một chút, nói : "Hơn nữa nhìn vị cô nương này, đối với Vương gia của chúng ta thật đúng là có tâm rồi, đối với những chuyện của Vương gia biết rõ ràng đến như thế. Hoàn Thúy điện trước kia cũng không để cho bất cứ ai bước vào một bước, mà cô nương này vừa đến đây, lại được an bài ở nơi đó, có thể thấy được Vương gia đối với vị cô nương này có sự khác biệt rất lớn. Vương gia sao không nạp nàng? Nô tì không có dị nghị ."

Hoa Bão Nguyệt bỗng nhiên cười ha hả nói : "Vương Phi cũng đừng ở trong này loạn điểm uyên ương quá mức, muội muội của ta đã có người trong lòng, thành thật sẽ không gả cho Vương gia nhà ngài làm thiếp đâu. Phu nhân đừng đa tâm."

Thần sắc Long Vương phi vừa động, trên mặt đẹp lộ ra một tia tiếc nuối: "Ai nha, thì ra cô nương đã có người trong lòng rồi, là ta lỗ mãng rồi, ta kính cô nương một chén rượu để gọi là nhận lỗi."

Rót một chén rượu, đưa tới trước mặt Long Phù Nguyệt.

Long Phù Nguyệt đưa tay đến đón: "Vương Phi khách khí."

Sắc mặt Hoa Bão Nguyệt nhanh chóng biến đổi, bỗng nhiên kêu lên: "Không thể!"

Long Phù Nguyệt sợ tới mức tay khẽ run rẩy, làm đổ chén rượu trong tay Long Vương phi, trong lúc vô ý cũng đụng phải ngón tay Long Vương phi, chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ ngón tay của nàng truyền qua cơ thể, làm cho nàng giật nảy mình rùng mình một cái.

Long Vương phi cũng hoảng sợ, rượu kia thấm ướt váy nàng, ẩm ướt nhơn nhớt thật khó chịu.

648. Chương 649: Yêu? Hay Là Hận?

Mày nàng hơi run rẩy, liếc mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt một cái, lạnh lùng thốt: "Hoa huynh đây là có ý gì? Hay là nghĩ rằng trong rượu này của nô tì có độc?" Không nói hai lời, đem tàn rượu trong chén uống một hơi cạn sạch: "Nếu có độc, vậy liền độc chết ta trước thôi!"

Long Phù Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, xem vẻ mặt Long Vương phi này, thật sự không giống như là muốn đầu độc , vậy Hoa Bão Nguyệt khẩn trương nóng vội cái gì?

Sắc mặt Hoa Bão Nguyệt khẽ biến thành hơi có chút tái nhợt, thở dài: "Xem như ta nhiều chuyện!"

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này ánh trăng đã hơi có chút ngã về tây, ước chừng vào khoảng canh ba .

Hoa Bão Nguyệt ngáp một cái: "Tốt lắm, không còn sớm, đa tạ vương gia chiêu đãi."

Lại lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Long Phù Nguyệt: "Nha đầu, đi theo ta! Đại ca có lời muốn nói với muội."

Long Phù Nguyệt thấy hắn thần sắc trịnh trọng , không biết hắn lại toan tính bí mật gì, đành phải đi theo hắn rời đi.

Lông mày Phượng Thiên Vũ khẽ chau lại, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một dự cảm không tốt lắm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mới khiến ột người luôn luôn cợt nhả như Hoa Bão Nguyệt giống như gặp phải kẻ địch? Vẻ mặt khẩn trương?

Hắn phất phất tay, để cho hạ nhân thu thập tàn cuộc, xoay người rời đi.

Còn chưa đi được vài bước, ống tay áo lại bị người giữ chặt, chỉ nghe Long Vương phi cúi đầu nói: "Vương gia, nô tì có chuyện muốn nói."

Phượng Thiên Vũ lúc này nào có tâm cùng nàng ta dài dòng, lạnh lùng thốt: "Sắc trời không còn sớm, Vương Phi trở về nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì ngày mai nói sau."

Long Vương phi cắn cắn môi, lại không chịu buông tay: "Cửu vương gia, tối nay —— Có thể tới Hà Hương điện, một chuyến không hay không? Nô tì, nô tì có lời muốn nói với ngài."

Một câu này vừa thốt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ trước.

Phượng Thiên Vũ sững sờ một chút, kết hôn nửa năm, đây là lần đầu tiên vị công chúa Long Phù Nguyệt này mời hắn đến phòng của nàng. Kinh nghiệm phong nguyệt của hắn tràn đầy, đương nhiên biết nàng mời chính mình cso ý nghĩa vị như thế nào.

Hắn hơi nhíu mày, vị công chúa này không phải hận hắn đấy sao? Không phải vẫn muốn giết hắn cho thống khoái, làm sao có thể phát ra lời mời mờ ám như vậy?

Chẳng lẽ muốn sử dụng mỹ nhân kế? Chỉ tiếc khối thân thể này của nàng mặc dù là hắn vô cùng tham luyến , nhưng linh hồn bên trong cũng không phải người hắn thích. Nếu không phải bởi vì bụng nàng đang mang đứa nhỏ, hắn hoàn toàn sẽ không cưới nàng!

649. Chương 650: Sao Lại Thế Này? Ta Trúng Độc

Tất cả cảm giác đều rời xa, linh hồn như bị rút khỏi cơ thể, cái gì cũng không thấy rõ…

……..

Long Phù Nguyệt bị Hoa Bão Nguyệt lôi kéo chạy gấp một trận, vòng qua hồ sen, đến một góc không có người.

Long Phù Nguyệt cảm thấy kinh ngạc: "Uy, uy Hoa đại ca, huynh sao vậy, sao phải chạy a?"

Hoa Bão Nguyệt không thèm quan tâm đến lời của nàng, một bàn tay nhanh nhẹn mạnh mẽ vung lên trong không trung, một cánh cửa bằng ánh sang bạc bỗng nhiên xuất hiện.

Long Phù Nguyệt trợn to đôi mắt, còn chưa kịp nói gì, đã bị Hoa Bão Nguyệt đẩy vào: "Mau vào đi."

Long Phù Nguyệt lảo đảo ngã vào trong cửa.

Trước mắt hình như có ánh sáng chớp lóe, nàng lắp bắp kinh hãi, mở trừng hai mắt, bây giờ mới nhìn rõ đây là một căn phòng tinh nhã, bố trí bên trong nhìn có chút quen mắt a.

Nàng ngẩn ra, Hoàn Thúy Điện? Nàng cư nhiên ngã vào Hoàn Thúy điện?

Thối hồ ly này lại làm trò gì đây? Sốt ruột đưa nàng trở về cũng không cần lén lút như vậy…….

Long Phù Nguyệt vừa tức vừa giận lại có chút buồn bực, nhịn không được kêu lên: "Uy, Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Sao phải lén lút a?"

Hoa Bão Nguyệt trừng mắt liếc nàng một cái, thở dài một hơi: "Ai, giúp ngươi thật đúng là đại phiền toái mà!"

A? Long Phù Nguyệt giật mình nhìn hắn: "Nói thế là sao? Sao lại phiền toái?"

Đôi mày đẹp của Hoa Bão Nguyệt nhanh chóng nhíu lại: "Ngươi tự nhìn mình một cái đi, có phải tay của ngươi có gì khác biệt không?"

Long Phù Nguyệt kinh ngạc quét mắt nhìn hắn một cái, tự nâng tay phải của mình lên nhìn, bỗng bị giật mình mở to hai mắt.

Khắp từ lưng đến tay phải làm sao lại xuất hiện những vòng tròn to nhỏ lấm tấm a, còn có màu đỏ tím quỷ dị.

Mu bàn tay có chút ngứa, mà những chỗ có vòng tròn lấm tấm đều lạnh thấu xương, tựa hồ như có loại khí băng hàn khi bị hạ cổ độc.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, theo bản năng mà run run tay: "Sao lại thế này? Ta trúng độc?"

Hoa Bão Nguyệt thở dài: "Đây không phải là độc, là thối rữa!"

650. Chương 651: Ai Mới Là Kẻ Xâm Nhập

Thối rửa? Long Phù Nguyệt bị hai chữ này làm cho khiếp sợ.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không thể tin vào lỗ tai mình: "Sao lại là thối rữa? Không phải chỉ có người chết mới xuất hiện sao? Ta còn đang sống tốt như vậy, làm sao có thể có loại chuyện quỷ quái này?"

Hoa Bão Nguyệt khẽ lắc đầu, thở dài: "Người đã tá thi hoàn hồn không thể gặp lại bản tôn (chính là thân xác khi còn sống ấy ^^). Hơn nữa, tối kị nhất là việc tiếp xúc tay chân, một khi cùng bản tôn tiếp xúc, nhẹ thì cơ thể bị thối rữa, nặng thì lập tức hóa thành vũng máu loãng…"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ: "A? Còn có chuyện như thế? Chẳng lẽ vết thối rữa trên tay ta là vì vừa rồi đụng phải Long Vương Phi khi nàng kính rượu? Nhưng….Nhưng vị Long Vương Phi kia cũng không phải bản tôn của ta a, thân thể đó cũng coi như là ta mượn mà, tại sao cùng nàng tiếp xúc lại không được?"

Hoa Bão Nguyệt trầm ngâm một chút: "Chân chính Long Phù Nguyệt đã chết dưới nước mấy năm trước, mà thân thể nàng là do Lão Diêm Vương ban tặng cho ngươi. Dù sao ngươi cùng thân thể này đã gắn bó nhiều năm, Phật Đà hoa sen cũng chấp nhận nó, cho nên thân thể kia sớm đã là thân thể chân chính của ngươi, hiện tại nó xem ngươi là bản tôn cũng không sai…."

Long Phù Nguyệt bị hắn nói "cái thân thể này" "cái thân thể kia" làm cho quay vòng vòng, nhưng vẫn hiểu rõ một chút. Nói cách khác, vị Long Vương phi mới là người xâm nhập, còn mình bây giờ đang mượn thân người khác, gặp bản tôn là tiêu đời!

Trách không được sử dụng cái thân thể này có cảm giác không thoải mái, nha nha lần trước Tá Thi Hoàn Hồn không có chút khác thường,….Thì ra, thì ra đó mới là bản tôn của mình!

Nàng khổ sở giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ta phải làm sao bây giờ? Vết thối rữa này…Vết thối rữa này sẽ không mở rộng chứ?"

Ô ô nàng chính là bị hai chữ "thối rữa" làm cho cả người ghê tởm rồi!

Nâng tay trái liều mạng xoa nắn, chỉ hi vọng là Hoa Bão Nguyệt xem nhầm. Mình bây giờ kỳ cọ thật tốt, lau một hồi sẽ rớt ra thôi….

"Đừng uổng phí khí lực! Lau không hết đâu!" Thanh âm lành lạnh của Hoa Bão Nguyệt vang lên.

Long Phù Nguyệt bùm một tiếng ngồi xuống đất: "Vậy làm sao bây giờ?" Nàng giấu tay sau lưng, không dám nhìn thêm nữa.

Hoa Bão Nguyệt thở dài: "Ngươi ngồi im đi, ta giúp ngươi ức chế thi độc."

651. Chương 652: Ba Ngày Cùng Một Ngày Khác Nhau.

Long Phù Nguyệt không dám nói nữa, vội khoanh chân ngồi im.

Lòng bàn tay Hoa Bão Nguyệt phát ra một đạo bạch quang (ánh sáng màu trắng) nhu hòa, bao kín cả người nàng bên trong.

Long Phù Nguyệt cảm thấy có một dòng nước ấm từ đỉnh đầu chậm rãi xuyên vào, ở tứ chi hài hòa lưu chuyển, cảm giác lạnh như băng ở bàn tay dần dần biến mất….

Ước chừng qua thời gian một chén trà, Hoa Bão Nguyệt rốt cuộc thu tay lại nói: "Tốt lắm, ngươi có thể đứng dậy rồi."

Long Phù Nguyệt nhảy dựng lên, quýnh quáng xem xét tay, vừa mới nhìn thấy, lại ngây ra!

Thi ban to như đồng tiền trên tay không hề biến mất, chình là đổi từ màu hồng ban đầu thành màu đỏ nhạt. Hơn nữa còn có xu thể tăng nhiều hơn. Ban đầu chỉ có ba bốn, nhưng bây giờ hiện lên đầy cả mu bàn tay, lan cả vào trong tay áo.

Trong long nàng trầm xuống, cắn răng một cái, đem tay áo xắn lên, quả nhiên trên cánh tay đều là cái loại lấm tấm màu hồng này…..

Trước mắt nàng tối sầm, trừng mắt nhìn Hoa Bão Nguyệt: "Thối hồ ly, ngươi đùa bỡn ta phải không? Làm sao thứ này không thấy giảm bớt, ngược lại càng tăng nhiều hơn?"

Hoa Bão Nguyệt giống như sớm dự liệu được phản ứng của nàng, hừ một tiếng: "Xú nha đầu không biết tốt xấu, Đại gia đã đem thi độc của ngươi tản ra rồi, bằng không thân thể này của ngươi trong vòng một ngày sẽ biến hư thối. Nhưng bây giờ có thể bảo vệ ba ngày không hư."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đen đi: "Ba ngày không hư? Ngươi là nói ta khó thoát khỏi cái chết? Một ngày cùng ba ngày có cái gì khác nhau chớ?"

Hoa Bão Nguyệt thản nhiên nói: "Đương nhiên là có khác nhau, thời gian một ngày ta ở đâu tìm ra cho ngươi một thân thể khác chứ? Ba ngày còn có cơ hội cứu vãn."

"Nhưng …Nhưng là bộ dạng của ta bây giờ còn dám nhìn ai chứ? Đúng rồi, trên mặt ta có có hay không?"

Hoa Bão Nguyệt yên lặng nhìn nàng, cho nàng một ánh mắt khẳng định, vỗ vỗ đầu nàng: "Nha đầu, hiện tại ngươi tuy rằng có chút khó coi, nhưng cũng may không ô nhiễm ánh mắt của ta, ta cố xem như không thấy là được."

A? Long Phù Nguyệt nước mắt đầy mặt rồi!

Thời gian ngắn ngủi như vậy, mình đã biến thành loại quái vật xấu xí nào rồi?

Ông trời, người làm sao có thể làm vậy?Chợt nghe "Phanh" một tiếng, cửa phòng bị người mạnh mẽ đẩy ra, Phượng Thiên Vũ như gió lốc xông vào.

652. Chương 653: Hắn Không Thấy Mình!

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, theo bản năng che mặt, trốn sau lưng Hoa Bão Nguyệt.

Ông trời, nàng không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng bây giờ của mình đâu!

Lại thấy ánh mắt Phượng Thiên Vũ đảo nhanh vài vòng bên trong phòng, giống như không nhìn thấy hai người bọn họ.

Vô cùng lo lắng, sợ hãi, mất mát, tức giận…..Đủ loại cảm xúc tràn ngập trong đôi mắt hắn: "Long Phù Nguyệt, ngươi đi ra cho ta! Ra đây!"

Long Phù Nguyệt hoảng sợ: "Hắn là đang tìm Long Vương phi của hắn sao? Không đúng, không đúng! Hắn vẫn gọi nàng ta là Vương Phi. Như vậy, hắn nhận ra chính mình rồi sao?"

Trong nội tâm nàng vừa chua xót, vừa chát, vừa vui lại vừa sợ, ngoan ngoãn từ phía sau Hoa Bão Nguyệt đi ra.

Vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt Phượng Thiên Vũ hoàn toàn không nhìn tới chỗ mình đang đứng. Hắn nhanh chóng đảo một vòng trong phòng, có nhiều lần đều đi qua sát bên người Long Phù Nguyệt, hắn đông nhìn nhìn, tây tìm tìm, hầu như cả đống bình bình lọ lọ trên bàn cũng xem qua, mà cái gì cũng không tìm được.

Sắc mặt hắn tái nhợt, xoay người lại, từng bước một đi ra ngoài.

Hắn không thấy mình!

Long Phù Nguyệt gần như ngây ngốc đứng ở nơi đó, chính mình rõ ràng ở trong phòng, hắn làm sao có thể không nhìn thấy? Chẳng lẽ mình…Đã là hồn ma bóng quế sao?

Nàng hung hăng chéo chính tay mình một phen, ô ô đau quá!

Nói như vậy, mình không phải đang ở trong mộng, cũng không phải là Quỷ hồn. Vậy chuyện gì đang xáy ra a?

Không khỏi nhìn qua Hoa Bão Nguyệt, Hoa Bão Nguyệt lại ung dung, khoát tay áo: "Ngươi không cần khẩn trương, hiện tại chúng ta cùng hắn ở không gian khá nhau, hắn nhìn không thấy chúng ta đâu."

Không gian khác nhau? Có ý gì?

Hoa Bão Nguyệt đương nhiên thấy được nghi vấn trong mắt nàng, giải thích nói: "Không gian này cùng không gian kia là song song, là ta dùng pháp thuật ngưng kết mà ra. Nói cách khác, chúng ta đang ở trong vương phủ, nhưng mọi người trong vương phủ không thấy chúng ta, chỉ có chúng ta nhìn thấy họ….Ừm, ta nói ngươi nghe hiểu chưa?"

Mặt Long Phù Nguyệt đầy hắc tuyến, nói thật, nàng nghe có chút khó hiểu, trợn to đôi mắt: "Vậy…ta có thể tùy tiện đi lại không?"

Hoa Bão Nguyệt gật gật đầu: "Đương nhiên."

653. Chương 654: Hắn Có Thể Đi Đâu Chứ?

"Tốt lắm!" Long Phù Nguyệt gật gật đầu, quay người lại liền xông ra ngoài.

Vừa mới chạy ra tới cửa phòng, nàng liền dừng bước, ngơ ngác nhìn nam nhân đang đứng thẳng trên cầu kia.

Phượng Thiên Vũ đứng ở nơi đó, một thân áo trắng trong gió đêm phiêu dật.

Hai tay hắn nắm chặt vòng bảo hộ của cây cầu trúc, chặt đến nỗi các đầu ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Long Phù Nguyệt ngươi thật nham hiểm, một lần lại một lần cùng ta chơi trò mất tích, ta lại làm sai cái gì sao? Ngươi muốn trừng phạt ta đến như thế nào mới vừa lòng đây?

Nếu không thương ta, vì sao lại quay về? Vừa cho ta một tia hi vọng lại tàn nhẫn xoay người, ngươi đem chân tình của ta đặt ở chỗ nào? Trong lòng của ngươi còn có thể cho ta một nửa vị trí nào không?

Thân thể hắn run lên nhè nhẹ, nhìn nước chảy dưới hồ, đủ loại cảm xúc lưu chuyển trong mắt, đến cuối cùng chỉ còn trần ngập tuyệt vọng cùng tĩnh mịch….(NN: hảo đáng thương a TTˆTT)

Cũng không hiểu vì sao, nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng Long Phù Nguyệt từng đợt co rút đau đớn, hận không thể ôm lấy hắn mà an ủi.

Kìm lòng không được đi về phía trước, chậm rãi đưa tay ra, nghĩ muốn chạm vào bờ vai hắn.

Khoảng cách rõ ràng rất gần, nhưng vươn tay ra lại giống như cách nhau ngàn vạn dặm.

Hai tay nàng như xuyên qua cơ thể hắn, nắm được chỉ toàn là hư không.

Khóe miệng nàng không khỏi lộ ra nụ cười khổ, hắn và nàng tựa như hai đường thẳng song song, nhìn thấy nhau nhưng không thể lại cùng xuất hiện….

Phượng Thiên Vũ đứng ở trên cầu ngơ ngác một lát, bỗng nhiên cười lạnh lùng, đi xuống cầu.

Ống tay áo hướng phía sau vung lên, một trần cuồng phong từ tay áo phát ra, chỉ nghe "oanh" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cầu trúc hóa thành mảnh nhỏ, hoàn toàn biến mất!

Những mảnh nhỏ còn lại của cây cầu rớt xuống nước, đánh vài cái xoáy, rồi bị cuốn đi…..

Phượng Thiên Vũ giống như vứt bỏ toàn bộ ràng buộc, cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Bóng lưng của hắn thật tiêu điều, làm cho trong lòng Long Phù Nguyệt lại một trận đau đớn.

Nàng ngẩn ngơ, không hiểu hắn lại tức giận cái gì. Sợ run một hồi, rốt cuộc lo lắng liền đuổi theo.

Bước chân Phượng Thiên Vũ cực nhanh, chỉ trì hoãn một hồi đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Đã trễ thế này hắn còn có thể đi đâu?

Hoảng hốt nhớ lại lời Điềm nhi nói Long Vương phi ở tại Hà Hương điện. Họ là vợ chồng hẳn ở chung một chỗ, như vậy hắn quay về Hà Hương điện rồi?

654. Chương 655: Đêm Dài, Không Thể Ngủ

Nhưng mà….Vạn nhất nhìn thấy cảnh không nên nhìn thì sao?

Vừa nghĩ tới khả năng nhìn thấy bọn họ chung giường, đố kị trong lòng Long Phù Nguyệt nổi lên như cỏ dại sinh trưởng tốt.

Ô ô ô ô, chỉ tưởng tượng thôi nàng đã xúc động muốn giết người rồi, nếu thật sự nhìn thấy nàng cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì a!

Nàng sững sờ đứng ở đó một lúc lâu, ngơ ngác trở lại trong phòng.

Nhưng lại không thấy Hoa Bão Nguyệt.

Trên bàn chỉ có một tờ giấy: "Tiểu nha đầu, ta đi làm ít chuyện, chờ ta trở về."

Choáng váng! Hắn đi làm chuyện gì a?

Ô ô ô, nàng chỉ còn sống được ba ngày, sẽ không đợi nàng chết mới trở lại chứ?

Trong không gian này, dù nàng hóa thành xương cốt cũng không có ai biết a!

Long Phù Nguyệt vô cùng oán niệm, như vậy cũng tốt, đỡ phải hù dọa người khác.

Không biết mình chết đi biến thành quỷ, Diêm Vương Đại gia có còn đuổi theo thu nhận mình hay không?

Ai, may mắn nàng còn chưa kịp cùng Vũ Mao quen biết nhau, bằng không chỉ sợ hắn sẽ càng thương tâm hơn…….

Nàng vừa suy nghĩ đến loạn thất bát nháo, vừa lững thững đi ra.

Lúc này đêm đã khuya, trăng tròn trên cao càng thêm lóe sáng.

Đầy trời sao sáng giống như lúc trước, xung quanh một mãnh yên tĩnh, phẳng phất như cả đất trời cũng đã ngủ im.

Nàng lững thững đi tới, dù sao nàng cũng đang ở một không gian khác, cho dù có đụng trúng thị vệ thì họ cũng không thấy mình, vì vậy không cần che dấu bản thân rất nhanh đã tiến vào Hà Hương viện.

Trước cửa Hà Hương viện có vài gã thị vệ đứng gác đêm.

Đêm dài, bọn họ lại không thể nghỉ ngơi, chỉ có thể đứng đó tán gẫu.

Long Phù Nguyệt đang cảm thấy nhàm chán nên đứng lại đó nghe bọn họ nói chuyện.

Ban đầu, bọn họ chỉ đơn giản là nói chuyện nhà, ai mới cưới thêm tiểu thiếp, ai mới thăng quan tiến chức…

Sau đó liền nói tới ở đâu có kỹ nữ xinh đẹp nhất, công phu giường chiếu tốt nhất…

Long Phù Nguyệt thấy bọn họ tán gẫu càng lúc càng khác người, hơi thấy nhàm chán, xoay người muốn đi.

Chợt nghe một người trong đó nói: "Ngươi nói Vương Gia suy nghĩ như thế nào? Từ ngày thành hôn ta còn chưa thấy Vương Gia đi tới Hà Hương viện một lần đâu."

655. Chương 656: Trúng Thưởng Vào Lần Đó

"Đúng vậy, đúng vậy đó, để ột tiểu mỹ nhân một mình trông phòng, ai, thật là tức giận đến dậm chân nha." Một người khác nói, ra vẻ tiếc nuối.

"Hay là Vương Gia của chúng ta không thích nàng? Bất quá, Vương Gia hai năm nay cũng không có nữ nhân khác a. Mỗi ngày đều ngủ một mình ở Bích Vân Hiên."

"Ta cũng nghe nói như vậy, hay là phương diện kia của Vương Gia không được…." Có một người nhanh mồm nhanh miệng nói ra nghi vấn đã giấu trong lòng rất lâu. (NN: *hắc tuyến rơi đầy mặt* cái đám thị vệ này còn bà tám hơn cả bọn lớp muội a….)

Hắn vừa nói ra câu này, đầu vai liền bị đồng bạn đánh một quyền: "Hừ, xú tiểu tử, nói nhăng nói cuội cái gì đó? Những lời này mà bị Vương Gia nghe được, nói không chừng sẽ cắt cả đầu cả lưỡi của ngươi!"

Người nọ bị hù sợ hãi rụt lại cổ, không dám nói thêm nữa.

Long Phù Nguyệt nghe xong lại hoàn toàn giật mình.

Trái tim như muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Thì ra hắn cùng Long Vương Phi không ở cùng một chỗ, nói như vậy, hắn sớm đã nhìn ra Long Vương Phi kia không phải là mình rồi?

Trách không được nhìn quan hệ hai người bọn hắn quái dị như vậy.

Tựa hồ tương kính như tân, lại lãnh đạm xa cách.

Nhưng vì sao hắn lại muốn kết hôn cùng nàng?

Ừm, hắn đối với đứa nhỏ trong bụng nàng ta cực kì cẩn thận, chẳng lẽ bởi vì đứa nhỏ?

Hài tử kia rốt cuộc là của ai? Chẳng lẽ là……

Chợt nhớ tới cảnh tượng một đêm trước kia, trong lòng bỗng nhiên chấn động, giống như bị người ta gõ một búa lên đầu.

Hài tử kia, hài tử kia chẳng lẽ là……..Của ta?

Nàng bị ý niệm trong đầu dọa cho sợ hãi! Trong lòng phốc phốc nhảy loạn.

Sẽ không khéo như vậy chứ!? Đêm hôm đó ta liền trúng thưởng rồi?

Nàng hiện tại có một bụng nghi vấn, trái tim chua xót, một trận hoảng hốt, bất tri bất giác đi về hướng Bích Vân hiên.

Vừa đến cửa Bích Vân hiên đã nghe thấy một loạt tiếng động, tựa hồ là tiếng nhạc.

Nàng sững sờ một chút, kìm lòng không được mà đi vào.

Cửa Bích Vân hiên cũng không nhỏ, tương xứng như Hà Hương điện.

Đường nhỏ xuyên qua vườn cây, ẩn sau những bụi hoa là ban công hiên các tinh xảo, ở giữa là cầu nhỏ nước chảy.

656. Chương 657: Hắn Thay Lòng 1?

Cuối cùng là ba gian mái hiên nho nhỏ, gạch thanh ngói xanh, lung linh tinh xảo.

Phượng Thiên Vũ an vị bên trong một tiểu đình, dựa vào một lan can, trong bàn tay trắng muốt như ngọc là một chén rượu bằng ngọc bích.

Trước mặt còn có vài vò rượu trống không ngã nghiêng.

Bên người hắn, một tả một hữu, là hai thiếu nữ, cả người mặc áo lụa mỏng như lưới, thêm một chén rượu, thêm một miếng thức ăn.

Còn có mấy cô gái xinh đẹp đang nhảy múa, hai chân trần trụi, mắt cá chân đều đeo một cái lắc chân.

Theo chân váy phiêu bay, phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe, giống sứ giả câu hồn liêu nhân.

Làm cho người ta ngăn không được tâm hồn nhộn nhạo.

Hơn nữa, cái cô gái dẫn đầu múa chính giữa kia, chỗ ngực chỉ bọc bằng tử sa trong suốt, cánh tay trắng nõn cùng bụng nhỏ đều lộ ra ngoài, chung quanh rốn còn đánh một ít kim tuyến.

Dưới chân váy dài treo đầy đồ trang sức nhỏ vụn bóng loáng.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy cách phục sức của cô gái này nhìn rất quen mắt, suy nghĩ một lát, chợt nhớ ra, đây không phải là bộ trang phục lần trước khiêu vũ mình mặc sao?

Không nghĩ tới lại bị cô gái này học trộm!

Phượng Thiên Vũ vì say mà đôi mắt trở nên lờ mờ mê ly, híp nửa ánh mắt nhìn nữ tử đang múa chính giữa kia.

Bỗng nhiên buông chén rượu ra, nhìn nữ tử đó cong cong khóe môi, tươi cười tựa hồ như hoa sắp nở, giống như câu hồn nhiếp phách. Nàng kia bị một màn kinh diễm trước mắt làm cho hai chân mềm nhũn, giống như vô cùng yếu đuối.

Phượng Thiên Vũ săn sóc đưa tay vịn nàng ngồi xuống, nàng kia lập tức thụ sủng nhược kinh xụi lơ ngay trong vòng tay của hắn.

Sau một lúc lâu, thấy Phượng Thiên Vũ không hề đẩy ra, liền tựa vào ngực hắn.

Cô gái này ngưỡng mộ Phượng Thiên Vũ đã lâu, nhưng mà hai ba năm nay Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên thay đổi tính tình, không còn cho nữ nhân kề cận nữa, nàng ta tuy có lòng ái mộ nhưng không có cơ hội đến gần. Lúc này không nghĩ tới Vương Gia lại đối với nàng thương hương tiếc ngọc, trong lòng kích động vô cùng.

Một đôi tay tuyết trắng đặt lên cổ Phượng Thiên Vũ. Hai má áp vào trước ngực hắn, phong tình vạn chủng mà ma sát qua lại: "Vương gia, không biết tiện thiếp có thể cùng Vương gia chia sẻ vui buồn không ạ?"

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ lành lạnh không có biến hóa, khóe môi lại khẽ cong, làm cho người ta không biết là hắn cười hay không cười.

Nàng kia lại cho rằng hắn đang cười, nhất thời tâm trí bị che kín, càng thêm dán sát vào người hắn.

657. Chương 658: Nàng Không Nhìn Nữa, Không Bao Giờ Muốn Nhìn Nữa.

Ngồi trong lòng hắn, môi đỏ mọng rung động, đánh bạo hương môi hắn hôn tới…….

Long Phù Nguyệt đứng bên cạnh chỉ cảm thấy trong đầu có một loạt âm thanh ầm ầm vang lên, tức giận đến nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên!

Trong đan điền là hơi thở chua xót, nước mắt nóng hổi trào ra bên ngoài, ngũ vị tạp trần, không hiểu là cảm giác gì……

Mình vì hắn sống chết mấy lần, nhưng hắn lại khôi phục bản tính phong lưu rồi!?

Làm nàng còn tưởng hắn vì mình thủ thân. Thì ra…….Thì ra hắn đã sớm ở trong này mơ mơ màng màng rồi!

Vậy mình còn trở về đây làm cái gì? Nay người không ra người, quỷ không ra quỷ. Nên làm cái gì bây giờ?

Tay nhỏ bé của nàng nhanh chóng nắm chặt, trừng mắt nhìn hai người đang ôm ấp cùng một chỗ kia, đôi mắt giống như muốn phun ra lửa.

Mắt thấy môi hai người kia sắp chạm vào nhau.

Long Phù Nguyệt không nhịn được nữa kêu to: "Phượng Thiên Vũ! Ngươi là tên khốn kiếp!"

Muốn xông đến tách hai người bọn họ ra. Nhưng dù sao nàng cũng bị nhốt trong cái không gian này, bàn tay nàng chỉ có thể xuyên qua người bọn họ, không có cách nào tiếp xúc được.

Nàng kêu đến nát cổ họng, bọn họ một chút cũng không nghe.

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ mê ly, thâm thúy như biển, một bàn tay đem nàng kia ôm vô trong ngực, miệng thì thào: "Phù Nguyệt, Phù Nguyệt……" Cúi đầu liền hôn xuống.

Nàng kia thân mình căng cứng, hai bàn tay lại nhanh chóng, mềm mại như xà quấn chặt lấy hắn, say mê nụ hôn của hắn…….

Trước đây Long Phù Nguyệt cũng từng xem hắn cùng nữ tử hôn môi, thậm chí còn mạnh mẽ hơn bây giờ rất nhiều.

Nhưng mà lúc đó nàng còn chưa yêu thương hắn, nhìn hắn cùng nữ tử khác thân thiết, nàng chỉ cảm thấy như xem phim AV(= phim người lớn ^^)

Giờ phút này lại phải nhìn một màn này, tất cả khí huyết của nàng đều tập trung về đỉnh đầu, trái tim bi ai như bị đâm một đao thật mạnh, đau đến nàng khom lưng lùi xuống.

Nghe được hắn thấp giọng lẩm bẩm, tâm thần nàng chấn động.

Hắn xem vũ kỹ kia là nàng?

Nhưng …. Nhưng nhầm lẫn cũng không được! Nàng không muốn nhìn hắn cùng nữ tử khác thân thiết! Bản thân mình lại cái gì cũng không làm được.

Muốn đem vũ kỹ kia mạnh mẽ đẩy ra, lại muốn tát Phượng Thiên Vũ mấy cái để hắn tỉnh ra, để cho hắn thấy rõ người trong lòng là ai……

Trong lòng giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt, lại giống như trống rỗng không có tí cảm giác gì. Toàn thân trên dưới đều lạnh như băng. Đó là sự lạnh lẽo tỏa ra từ các đầu khớp xương, lạnh lẽo làm nàng ôm chặt cánh tay, môi cũng bị cắn thành màu trắng.

Nàng không muốn nhìn nữa, không bao giờ muốn!

658. Chương 659: Haha Ta Còn Không Quên Được!

Trong lòng giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt, lại giống như trống rỗng không có tí cảm giác gì. Toàn thân trên dưới đều lạnh như băng. Đó là sự lạnh lẽo tỏa ra từ các đầu khớp xương, lạnh lẽo làm nàng ôm chặt cánh tay, môi cũng bị cắn thành màu trắng.

Nàng không muốn nhìn nữa, không bao giờ muốn!

Nghe trong gió truyền tới âm thanh kiều mỵ của nàng kia: "Vương gia, Vương gia, tiện thiếp nguyện ý làm Phù Nguyệt của ngài…."

Long Phù Nguyệt cười đau khổ, ôm một vũ kỹ, lại gọi tên nàng, hắn đối với nàng rốt cuộc là vô tình hay hữu tình?

Nàng lảo đảo xoay người, vừa mới bước một bước…..

Chợt nghe sau lưng "phanh" một tiếng, kèm theo tiếng kêu đau của nữ tử: "Vương……Vương gia tha mạng…."

"Bằng ngươi cũng xứng làm nàng sao? Cút cho ta! Đều cút cho ta!" Thanh âm gần như sắp hỏng của Phượng Thiên Vũ vang lên, tiếp theo là liên tiếp chuỗi âm thanh đổ vỡ, chén dĩa rơi xuống đất vang lên.

Thân mình Long Phù Nguyệt cứng đờ.

Phượng Thiên Vũ ở trước mặt nàng luôn cợt nhả, nếu không chính là bộ dáng cao cao tại thượng, tất cả bộ dáng những xấu xa đùa cợt của hắn nàng đều rõ như lòng bàn tay.

Nhưng chưa bao giờ nàng thấy hắn không khống chế được cảm xúc.

Nàng không khỏi quay đầu, đã thấy Phượng Thiên Vũ phát điên rồi, đem tất cả những thứ trên mặt bàn hất xuống dưới đất.

Hai tròng mắt màu đỏ, giống như ác quỷ Tu La.

Đám vũ kỹ bị hù cho rét run, nhanh chóng lui ra ngoài.

Mà nữ tử dẫn đầu nhóm vũ kỹ mới nãy bị té dưới đất kia, trên cánh tay trắng nõn chảy ra tơ máu, tóc mai tán loạn, sợ tới mức thân mình co thành một đoàn , té ngã cũng vội vã đứng lên chạy đi.

Vừa rồi vẫn còn ca múa vui vẻ, đảo mắt đã thành một đống hỗn độn.

Phát tiết xong, Phượng Thiên Vũ mới ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong mắt một mảnh cô đơn cùng cô tịch.

Hắn ngửa đầu lên trời, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ: "Quên không được,…. Ha Ha, ta vẫn quên không được!"

Hắn bỗng nhiên ha ha cười điên cuồng, tiếng cười liệt thạch xuyên vân (NN: muội đoán chắc là tiếng cười thấu cả trời đất…), làm àng nhĩ của Long Phù Nguyệt ong ong run lên.

Gần như muốn té ngã.

Tiếng cười như cười lại như khóc, cực kỳ đau khổ, giống như có nhiều lắm trầm tích, nhiều lắm phiền muộn cần phát tiết.

Long Phù Nguyệt bị hắn cười rợn cả tóc gáy, chẳng biết tại sao nước mắt cũng chảy dài theo xuống.

659. Chương 660: Giờ Phút Này Toàn Bộ Biến Thành Mây Khói.

Tâm tình chấn động không thôi, gần như bất động tại nơi đó.

Đại Vũ Mao, thì ra vẫn không hề quên mình!

Thì ra chính mình luôn luôn hiểu lầm hắn….

Đại Vũ Mao đáng thương……!

Nàng rất muốn, rất muốn tiến lên, ôm hắn, an ủi hắn, nhưng hắn và nàng ở hai không gian khác nhau, nàng có lòng nhưng lực không đủ….

Tiếng cười chậm rãi ngừng lại, Phượng Thiên Vũ nằm ở trên lan can, thật lâu chưa từng ngẩng đầu lên.

Long Phù Nguyệt lẳng lặng đừng yên ở phía sau hắn, trái tim đau đớn không thôi, lệ rơi đầy mặt, cũng tựa như ngây dại.

Qua thật lâu sau, Phượng Thiên Vũ mới lung la lung lay đứng dậy, bước vào mái hiên ba gian kia.

Long Phù Nguyệt si ngốc ở phía sau, cũng đi vào theo.

Vừa đi vào gian phòng này, Long Phù Nguyệt liền sửng sốt. Bố cục kiến trúc nhìn rất quen mắt.

Nhìn kĩ lại, trong lòng nàng chấn động, nơi này bàn ghế từng cái một đều bố trí phỏng theo chỗ ở của nàng ở phủ Quân Chúa mà.

Thậm chí ngay cả cách bài trí lỗi thời này cũng y như cũ.

Gian ngoài là giường lớn, phòng trong là giường nhỏ, màn, giường mạn đều được điêu khắc giống hệt như ở phủ Quận chúa, ngay cả màu sắc cũng không khác bao nhiêu.

Trong lòng Long Phù Nguyệt giống như có sóng biển quay cuồng, nhìn ngó khắp nơi. Nước mắt không nhịn được, rào rào đổ xuống.

Nếu như nói, chuyện hai năm trước vẫn để lại chút canh cánh sâu trong nội tâm của nàng, thì giờ phút này toàn bộ đều tan thành mây khói, không còn lưu lại một chút nào.

Mắt thấy Phượng Thiên Vũ đã nằm xuống chiếc giường lớn ở gian ngoài, chăn cũng không đắp, cứ như vậy mà ngủ……..

Gian ngoài đương nhiên có thị vệ canh gác, nhưng quân lệnh của Phượng Thiên Vũ cực nghiêm, không có mệnh lệnh của hắn, ai cũng không dám bước vào căn phòng này.

Long Phù Nguyệt ngơ ngác đứng trước giường, run run vươn tay ra, đau lòng vuốt ve gương mặt khi ngủ của hắn.

Khẽ thở dài một cái, phải là đau khổ đến mức nào mới có thể làm cho hắn tàn tạ như thế này?

Hắn luôn luôn là một người tâm cao khí ngạo, nhưng lại vì nàng nhiều lần suýt đánh mất tính mạng.

Nàng nghĩ rằng vì nàng thương hắn yêu hắn đến tận xương tủy mới có thể hận đến chia cắt, mới có thể vì hắn phản bội mà thương tâm, mới không thể tha thứ hắn giận dỗi cùng lãnh đạm, mới không thể tha thứ ba mươi roi da kia……

660. Chương 661: Rất Nhanh Thôi Chúng Ta Liền Có Thể Gặp Lại….

Nàng nghĩ rằng vì nàng thương hắn yêu hắn đến tận xương tủy mới có thể hận đến chia cắt, mới có thể vì hắn phản bội mà thương tâm, mới không thể tha thứ hắn giận dỗi cùng lãnh đạm, mới không thể tha thứ ba mươi roi da kia, cho đến sau khi trải qua một phen mất trí nhớ, lại không thể tha thứ hắn luôn miệng nói yêu nàng, có thể hắn vì chuyện năm đó mà thấy áy náy. Không thể tha thứ hắn từ đầu đến cuối cũng không hiểu nàng. Không thể tha thứ hắn phong lưu đã để lại một bóng ma trong lòng nàng.

Nhưng thì ra mình lại hoàn toàn sai lầm rồi, mình luôn cho rằng là người hiện đại, nghĩ đến tình yêu cũng thoáng hơn, yêu thuần túy hơn, nhưng khi chữ yêu đến với mình, nàng lại ích kỷ không có đạo lý, trong mắt không thể dung dù chỉ là hạt cát nhỏ.

Không ai không có sai lầm, Phượng Thiên Vũ đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mình cần gì phải cố chấp giữ lấy sai lầm của hắn, làm hắn thống khổ, cũng tự làm mình thống khổ chứ?

Nếu cuộc sống đó có thể lặp lại một lần, mình nhất định yêu thương hắn thật tốt, không bao giờ hiểu lầm hắn nữa…….

Long Phù Nguyệt ngồi bên cạnh hắn yên lặng chờ đợi.

Vũ Mao sư huynh, thực xin lỗi, thực xin lỗi, chờ ta có thể trở lại bên cạnh ngươi, sẽ không bao giờ rời ngươi đi nữa. Ngươi không cần thương tâm, Hoa đại ca đang tìm biện pháp. Rất nhanh chúng ta liền có thể gặp lại…….

Tuy rằng chạm không đến hắn, tuy rằng hắn không nghe được lời nàng nói, Long Phù Nguyệt vẫn liên miên thuyết (NN: thuyết=nói). Tựa hồ muốn đem những ngày tháng tương tư một hơi nói hết.

Bất tri bất giác nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, mơ mơ màng màng cũng nằm xuống, gần sát bên hắn mà ngủ.

Có lẽ là vì ở cạnh hắn, nàng ngủ cũng cảm thấy dị thường ngọt ngào, ngay cả mộng cũng không gặp nữa.

Đợi khi nàng tỉnh lại, Phượng Thiên Vũ đã sớm không còn ở bên người.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, ở trong phòng ánh sáng chói chang xuyên vào.

Nàng đưa tay duỗi chiếc lưng mỏi mệt, thở dài, Phượng Thiên Vũ hẳn là đã vào triều đi? Thật khổ cho người này, tối hôm qua uống nhiều rượu, lại đi ngủ rất trễ, sáng nay lại có tinh thần vào triều sớm. Chính mình thật là ngủ say như chết, ngay cả một chút âm thanh cũng không nghe được.

Ừm, không biết Hoa đại ca đã trở lại chưa? Hắn hẳn là ở Hoàn Thúy điện chờ ta, ta phải đi nhìn một cái.

……..

661. Chương 662: Theo Đuôi.

Nàng vội vàng đi về hướng cửa phòng, không ngờ vừa mới mở cửa ra, đã bị một đạo bạch quang đánh vào người.

Nàng A một tiếng sợ hãi, lùi về phía sau từng bước.

Chỉ cảm thấy cánh tay như bị lửa đốt, giống như bị phỏng nước nóng, cực kì đau đớn.

Lại ngẩng đầu nhìn bên ngoài, nhưng không hề thấy vật kì quái nào a.

Chỉ có ánh mặt trời chiếu vào.

Trong nội tâm nàng cả kinh, hay là, ta hiện tại giống ma quỷ đều sợ ánh sáng?

Nàng lại thử đem một ngón tay run run vươn ra.

Lại một đạo ánh nắng chiếu lên, ngón tay nàng như là bị thiêu đốt đau đớn toàn tâm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời đen lại.

Trời ơi, nàng hiện tại biến thành dạng quái vật gì rồi?

Thật không ngờ lại sợ nắng!

Cùng cương thi trên TV thì có gì khác nhau chứ?

Đây không phải đại biểu cho nàng ban ngày không thể đi ra ngoài à?

Long Phù Nguyệt gần như muốn khóc.

Nàng đành phải trốn trong một góc phòng mà ánh mặt trời không chiếu tới, sợ run nửa ngày.

Trong lúc vô ý, nàng giơ cánh tay lên nhìn, lại thấy màu sắc của thi ban lại đậm hơn một chút, từng cơn lạnh thấu xương tràn ra.

Mà vừa rồi chỗ bị ánh nắng mặt trời tổn thương, màu sắc giống như bị cháy đen, giống như còn có mùi khét, đau đớn không thôi.

Trong lòng Long Phù Nguyệt trầm xuống, ô ô ô ô, xong rồi, xem ra nàng sắp sửa rữa nát rồi.

Cảm giác trơ mắt nhìn mình hư thối thực quá khủng bố, Long Phù Nguyệt ôm chặt đầu, co rúc ở một góc: " Hoa đại ca tại sao vẫn còn chưa trở về?"

Long Phù Nguyệt ở trong này vô cùng sợ hãi, Hoa Bão Nguyệt lại giống như mất tích, hoàn toàn không xuất hiện.

Nhưng cũng may, không biết là vì thi ban hay vì ở trong không gian này mà ban ngày không ăn cơm nàng cũng không thấy đói bụng.

Thật vất vả chờ tới khi mặt trời lặn về hướng tây, nàng đang muốn đi ra ngoài nhìn một cái, cửa lại đột nhiên mở ra, Phượng Thiên Vũ bước vào.

Cũng không biết vì sao, rõ ràng người này nàng quen thuộc đến cực điểm, giờ phút này mỗi cái nhăn mặt, nụ cười đều đẹp đến kinh tâm động phách, trái tim cũng theo đó mà bối rối.

Biết rõ không thể tới gần hắn, nhưng nàng vẫn kìm lòng không được mà bước qua, giống như cái đuôi đi theo phía sau hắn.

662. Chương 663: Lão Công Của Nàng So Với Trước Kia Lại Tuấn Tú Hơn Không Ít...

Phượng Thiên Vũ giờ phút này thật ra vô cùng thanh tỉnh, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, gần như không có biểu tình gì.

Hắn ngồi phía sau thư án, thất thần một hồi liền lấy ra một quyển bản đồ, nhẹ nhàng xem xét.

Long Phù Nguyệt đứng bên cạnh hắn, cũng nhìn vào quyển bản đồ, chỉ thấy một đống chữ như gà bới dường như đang miêu tả cái gì đó.

Nàng xưa nay đối với mấy thứ này vốn không có hứng thú.

Nhìn một hồi, đại khái hình như là cách bố trí của một tòa thành.

Những cái khác nàng nhìn cũng không hiểu.

Nàng xem vài lần đầu ẩn ẩn có chút đau.

Đơn giản dời đi ánh mắt, nhìn người đang xem bản đồ.

Nhìn gò má hắn đến xuất thần, E hèm, lão công của nàng so với trước kia lại tuấn tú hơn không ít…….

Ánh mắt nàng đang si mê, chợt nghe tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, một thanh âm cao giọng nói: "Trương Vân Long cầu kiến Vương Gia."

Phượng Thiên Vũ gật đầu: "Vào đi!"

Trương Vân Long bước nhanh đến.

Long Phù Nguyệt cùng vị tướng quân Trương Vân Long này cũng coi như từng cùng nhau vượt qua hoạn nạn, ấn tượng đối với hắn cũng không tệ.

Hơn hai năm không gặp, trên mặt vị Trương tướng quân này có them mấy phần kiên nghị cùng bình tĩnh. Mặc dù cụt một tay, nhưng khí thế trên người không hề suy giảm.

Hắn cẩn thận thi lễ: "Tham kiến Vương Gia."

Phượng Thiên Vũ khoát tay, ý bảo hắn không cần đa lễ, ấm giọng hỏi: "Bố trí thế nào?"

Nét mặt của Trương Vân Long tựa hồ có chút hưng phấn, cười nhẹ một tiếng: "Dựa theo Vương Gia phân phó, tất cả đều đã bố trí ổn thỏa."

Phượng Thiên Vũ đem bản đồ giao cho Trương Vân Long, thản nhiên nói: "Tốt, phía trên này bổn vương lại tăng thêm một ít thiết bị. Ngươi đi bố trí đi, phải hết sức cẩn thận. Nhớ rõ, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể tổn hại tánh mạng của hắn."

Trương Vân Long gật đầu thật mạnh: "Mạt tướng sẽ cẩn thận, Vương Gia còn điều gì phân phó?"

Phượng Thiên Vũ trầm ngâm một chút: "Bổn Vương cho các ngươi đi điều tra hai người đã có tin tức chưa?"

Trương Vân Long cúi đầu: "Mạt tướng vô năng, lục soát khắp toàn thành, hoàn toàn không tra ra tung tích hai người kia."

Thần sắc Phượng Thiên Vũ hơi có chút ảm đạm, giống như đã biết trước, khoát tay áo: "Tốt, ngươi đi đi."

Trương Vân Long nhất thời khom người lui ra.

663. Chương 664: Có Lẽ, Bây Giờ Là Lúc Ta Nên Hoàn Toàn Buông Tay

Trong lòng Long Phù Nguyệt kích động: "Hai người? Hay là hắn tìm kiếm là ta cùng Hoa đại ca? Chẳng lẽ hắn đã nhận ra thân phận của ta?"

Trái tim phốc phốc nhảy loạn, đem hoàn cảnh từ lúc cùng Phượng Thiên Vũ gặp lại cẩn thận nhớ lại một phen, tựa hồ mỗi lần hắn đều thử mình…..

Thì ra hắn đã sớm hoài nghi, người kia, quả nhiên là quá thông minh!

Lông mày Phượng Thiên Vũ nhẹ chau lại, ngồi trên ghế một lúc, khẽ thở dài một hơi, từ dưới bàn ôm ra một cái hộp.

Mở hòm ra, bên trong là một xấp giấy.

Long hiếu kì của Long Phù Nguyệt nổi lên, nhìn vào bên trong không khỏi ngẩn ngơ.

Bên trong toàn bộ đều là họa tác (NN: ảnh vẽ chân dung) có khoảng trên trăm tờ, mỗi một tờ đều là vẽ cùng một người.

Đó là một cô gái, ánh mắt trong veo như nước, biểu tình tinh linh cổ quái, xấu hổ, tức giận, phát hỏa,…

Mỗi một tờ giấy đều giống như đúc, dưới ngòi bút đều phi thường giống thật,…Không có chút nào qua loa.

Giống như sợ không nghĩ qua liền quên đi người trong bức họa. Mỗi bức họa đều được đề chữ, tư thế rồng bay phượng múa, đúng là bút tích của Phượng Thiên Vũ.

Long Vương Phi? Không đúng! Không phải Long Vương Phi! Đó là chính mình!

Khi nào thì hắn vẽ nhiều bức họa về mình như vậy?

Một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua tim nàng, ấm áp, căng căng như muốn tràn ra. Nước mắt không biết khi nào đã rơi đầy đất.

Phượng Thiên Vũ nhìn lại từng bức tranh, vẻ mặt có chút khó lường.

Ngón tay nhẹ nhàng vung lên xoa gương mặt thiếu nữ trong tranh.

Cúi đầu thở dài: "Phù Nguyệt, rốt cuộc là nguyên nhân gì lại để cho nàng rời đi? Trong lòng của nàng không có một chút địa vị của ta sao? Nàng thực sự nhẫn tâm! Nàng rốt cuộc lại hiểu lầm ta cái gì? Vì sao không chịu nói ra? Lại cứ rời đi như vậy! Nếu đã muốn đi, tại sao lại còn trở về? Cho ta hi vọng, lại lẳng lặng đem hi vọng đoạt đi, Long Phù Nguyệt, nàng thực sự tàn nhẫn! Chơi trò chơi này rất vui vẻ sao?"

Tay hắn chậm rãi nắm chặt, khép hờ ánh mắt: "Có lẽ, đây là thời điểm ta nên hoàn toàn buông tay……"

Long Phù Nguyệt nghe được hắn thì thào tự hỏi, chỉ cảm thấy trái tim đau đến muốn nát.

664. Chương 665: Hắn Gặp Quỷ Sao?

Thì ra trong lúc vô tình, mình đã tổn thương hắn sâu như thế!

Nhưng hai lần rời đi này, nàng thật không cố ý, đều là thân bất do kỷ.

Nghe được câu cuối cùng của Phượng Thiên Vũ, nội tâm nàng bỗng nhiên trầm xuống. Dâng lên một loại cảm giác không tốt.

Hắn muốn buông tay cái gì? Hắn muốn quên ta sao?

Mắt thấy trên mặt hắn hiện ra một chút lãnh khốc cùng quyết tuyệt, bàn tay đặt trên xấp giấy họa, một ngọn lửa bỗng nhiên xuất hiện, nháy mắt châm cháy số họa kia……..

Long Phù Nguyệt như chịu một trọng kích, trực tiếp nhảy lên, kêu to một tiếng: "Đừng đốt! Đừng đốt mà!"

Nhất thời cũng quên mất bản thân hoàn toàn đụng không tới mấy bức họa này, mắt thấy ánh lửa bay lượn, nàng quýnh lên vươn tay đi nắm lấy!

Hình như có một đạo bạch quang toát ra từ giữa lòng bàn tay nàng, nàng nắm một cái, thế nhưng thật sự nắm được bức tranh giấy bị thiêu đốt.

Long Phù Nguyệt vui vẻ trong lòng, cũng bất chấp lửa kia đốt đau đôi tay bé nhỏ, đặt ở trong không khí chụp loạn.

Nhưng giấy kia khi bị đốt đã cháy rất đượm, tuy rằng nàng liều mạng bắt lấy, nhưng gần như không cứu được gì, những cái khác đều bị đốt thành một mảnh đen tuyền, nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Phượng Thiên Vũ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bức tranh giấy bay lên, thật giống như trong không trung có một bàn tay vô hình đem bức tranh giấy này vung vẫy loạn xa, tiếp theo liền rơi trên mặt đất, lửa tựa hồ như bị cái gì giậm phải, chậm rãi dập tắt….

Sao lại thế này? Hắn gặp quỷ sao?

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ nháy mắt biến trắng, thân mình cũng khẽ run.

Cầm lấy mấy tờ tàn giấy, Long Phù Nguyệt WOW một tiếng khóc to.

Vũ Mao chết tiệt, thối Vũ Mao, bức họa đẹp như vậy tại sao muốn đốt a? Làm nàng thương tâm muốn chết!

Không khỏi oán hận trừng mắt liếc nhìn Phượng Thiên Vũ. Nhưng cái liếc mắt này lại làm cho lòng nàng lộp bộp nhảy dựng!

Mắt thấy Phượng Thiên Vũ nhìn chằm chằm về hướng mình, biểu tình trên mặt giống như đang khóc, giống như cười, một bàn tay run run vươn ra: "Phù Nguyệt, là nàng sao? Là nàng tới rồi sao? Đi ra! Đi ra gặp ta!"

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, theo bản năng co thân mình lại.

Hắn nhìn thấy mình? Ông trời, nàng cũng không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng ghê tởm này của mình!

Nàng bụm miệng rụt lui vài bước, không dám nhìn ánh mắt dọa người của Phượng Thiên Vũ.

665. Chương 666: Là Mình Hoa Mắt Sao?

Phượng Thiên Vũ cũng không có truy lại đây, hắn như trước nhìn chằm chằm chỗ nàng vừa mới đứng, tay không xác định đưa về phía trước tìm loạn: "Phù Nguyệt, nhất định là nàng đúng không? Nàng đang ở bên cạnh ta đúng không? Vì sao không trả lời? Mau ra đây!"

Thanh âm của hắn có chút ám ách cùng run run, không giống như ngữ điệu bình thường.

Hắn, không thấy mình!

Long Phù Nguyệt không biết nên cảm thấy cao hứng hay bi ai, suy sụp ngã ngồi, chỗ bị lửa đốt đau đớn như trước.

Bấ quá, tốt xấu gì nàng cũng cứu được một bức vẽ, tuy rằng bên ngoài có bị cháy khét một chút, nhưng hình người trong ảnh không bị tổn hại.

Nàng thở phào một cái. Cẩn thận đem bức họa kia xếp lại đặt ở trong lòng.

Phượng Thiên Vũ lảo đảo ở trên không bất loạn, nhưng ngay cả một cọng lông cũng không nắm được.

Là mình hoa mắt sao? Hay vẫn còn hi vọng xuất hiện kỳ tích?

Nàng không hề xuất hiện, nàng hoàn toàn không hề xuất hiện!

Nha đầu kia luôn như thế, khuấy động mặt hồ cho cuồn cuoocnj sóng, sau đó không chịu trách nhiệm mà rời đi.

Ích kỷ, tùy hứng lại đáng giận! Nhưng tại sao mình vẫn không từ bỏ được?

Hắn bùm một tiếng ngồi ở trên ghế, sắc mặt tái nhợt, lông mày nhíu lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng Long Phù Nguyệt run sợ nhìn hắn, miệng lẩm bẩm: "Vũ Mao sư huynh, không phải ta không muốn ra, là ta thực sự không ra được, muốn trách thì trách hô ly thối kia, ô ô ô ô… Hắn làm ra cái kết giới chết tiệt này, ta muốn ra cũng không ra được……."

Qua đã lâu, trong phòng cũng không có một chút động tĩnh.

Thì ra……..Thật là mình đã hoa mắt…….

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ lộ ra chút cười khổ, bỗng nhiên vỗ bàn: "Mang rượu tới!"

Long Phù Nguyệt hoảng sợ: "Lại uống? Không phải lại muốn gọi Vũ kĩ chứ? Nếu say rượu mất lý trí thì làm sao bây giờ?"

Ý niệm trong đầu nàng còn chưa nghĩ xong, thị vệ bên ngoài đã phụng mệnh đưa vào một bầu rượu cùng mấy đĩa đồ nhắm.

May mắn lần này không có vũ kĩ đến giúp vui, Long Phù Nguyệt cuối cùng cũng buông nửa tâm.

Phượng Thiên Vũ ngồi xuống, một người tự rót, tự uống, hầu như không ăn gì, đảo mắt một lát, bầu rượu đã được uống hết.

666. Chương 667: M Mưu

Hắn uống hết một bình lại một bình, Long Phù Nguyệt thấy thần thái hắn cô đơn, trong lòng cực đau, nhưng không có cách nào hiện thân an ủi.

Chỉ có thể trong mong nhìn hắn, nước mắt giống như vòi nước, tích tích rơi xuống.

Hắn vẫn uống đến canh ba mới lung la lung lay lên giường ngủ.

Long Phù Nguyệt bình thường ngủ không ít, nhưng bây giờ lại không buồn ngủ chút nào.

Nằm ở trên giường cùng hắn một hồi. mắt thấy trời sắp canh bốn, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài ánh trăng như nước.

Lúc này là cuối thu, gió thu lạnh lẽo quất vào mặt, lá rụng bay bay….

Vô số cây cối thấp thoáng dưới ánh trăng, lưu lại bóng dáng in trên mặt đất. Ngay cả không khí đều rất tươi mát.

Long Phù Nguyệt chầm chậm bước dưới trăng, gió thu hơi lạnh làm nàng rùng mình một cái.

Không khỏi ôm lấy cánh tay, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ.

Hai ngày đã qua, thân thể này cũng càng ngày càng suy nhược, không cần nhìn những vết thối rữa trên cánh tay, nàng cũng biết màu sắc đã đậm thêm không ít, thậm chí dưới ánh trăng mông lung thoáng nhìn qua cũng có thể thấy được.

Cũng không biết bây giờ mình đã biến thành bộ dáng gì, nhưng khẳng định, tuyệt đối không đẹp mắt.

Trước tiên nàng vòng qua Hoàn Thúy điện nhìn một cái, Hoa Bão Nguyệt vẫn chưa trở về.

Người này sẽ không đem nàng quên mất chứ? Nhớ tới tính tình hắn cà lơ phất phơ, Long Phù Nguyệt cảm thấy khả năng này thực sự không nhỏ.

Nhưng việc đã tới nước này, nàng cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, chờ xem mà thôi.

Ai, có lẽ đợi hắn nhớ tới ta, ta đã biến thành bộ xương hư thối rồi.

Dù sao trong Vương Phủ cũng không có ai nhìn thấy nàng, Long Phù Nguyệt liền loạn ý đi dạo lung tung.

Cũng không biết đi dạo bao lâu, trong lúc vô ý đã đi đến Hà Hương viên.

Nhớ tới hài tử kia, trong nội tâm nàng bỗng dâng lên một trận nhiệt huyết.

Trải qua chuyện lần này, nàng đã biết, nó là con của nàng!

Nhớ tới con mình, nhưng mình lại không thể tự mình dưỡng dục, trong lòng bỗng có một trận mất mát khổ sở không nói nên lời.

Bất tri bất giác đi vào bên trong vườn Hà Hương viên, đi vào đại điện nơi Long Vương Phi đang nghỉ.

Trong đại điện của Long Vương Phi lại lóe ra ánh sáng của ngọn đèn.

667. Chương 668: M Mưu 2

Long Phù Nguyệt sững sờ một chút, đã giờ này, Long Vương Phi vẫn chưa đi nghỉ sao? Hay là vừa mới rời giường?

Dù sao hiện tại hẳn cũng đã hơn bốn giờ sáng.

Không phải nói phụ nữ có thai đều thích ngủ sao? Tại sao vị này lại không giống người thường?

Trong lòng Long Phù Nguyệt dâng lên một chút tò mò, dù sao biết bọn họ không thấy mình, nàng liền đỉnh đạc mà thẳng bước vào.

Long Vương phi ăn mặc vô cùng chỉnh tề, ở trong phòng đi tới đi lui.

Khuôn mặt xinh đẹp hé ra khẩn trương, ẩn ẩn còn có một tia hưng phấn.

Thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ, tựa hồ như đang đợi ai đó.

Trong lòng Long Phù Nguyệt bỗng nhiên trầm xuống: "Nàng….Nàng không phải đang đợi Lúc Vương Gia đó chứ? Chẳng lẽ…..Nàng ta muốn bỏ trốn?"

Trời đất! Thân thể này tốt xấu gì cũng từng là của nàng, hơn nữa Hoa Bão Nguyệt nói, mình mới là chủ nhân của khối thân thể này, nàng cũng không muốn bị vị Long Vương phi này đạp hư!

Long Phù Nguyệt trừng mắt nhìn Long Vương Phi, sau đó tìm cái ghế ngồi xuống.

Nàng muốn nhìn xem, cô gái này muốn làm cái gì?

Lại qua một lúc lâu, cửa đột nhiên mở ra, là một tiểu nha đầu bước vào.

Nha hoàn kia trên người chắc chắn có võ công, bước chân cực kì nhẹ nhàng.

Long Vương Phi trong mắt sáng ngời, há mồm liền hỏi: "Như thế nào? Hắn……Hắn có vào triều hay không?"

Tiểu nha hoàn quỳ rạp xuống đất, mồm miệng vô cùng lanh lợi: "bẩm Vương Phi, Vương Gia vừa mới vào triều."

"Vậy hắn có gì khác thường, có mang theo binh lính hay không?" Ngữ khí của Long Vương Phi cực kì bức thiết.

Tiểu nha hoàn kia lắc đầu: "Không có, hôm nay nâng Vương Gia vào triều vẫn là bốn vị kiệu phu cũ. Mà Vương gia giống như say rượu chưa tỉnh, lòng bàn chân loạng choạng vô cùng."

Long Vương Phi hơi thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu: "Được, vậy cũng tốt. Chiêu Tuyết, phóng ám hiệu cho chủ nhân của ngươi, có thể hành động rồi."

Nha đầu gọi Chiêu Tuyết gật đầu, đi ra ngoài cửa.

Giơ tay lên, một đạo ánh sáng đỏ sậm liền bay lên bầu trời, chợt lóe lên rồi biến mất.

Long Phù Nguyệt nghe bọn họ nói chuyện, ẩn ẩn có cảm giác không ổn, giống như cảm nhận được có âm mưu.

668. Chương 669: Nàng Không Thể Trơ Mắt Nhìn Hắn Đi Chịu Chết.

Nhớ lại tờ giấy trong hốc cây ngày trước, Long Phù Nguyệt rốt cuộc đứng ngồi không yên, trực tiếp đứng lên!

Các nàng không phải là cùng với Lúc Vương gia kia liên hợp mưu hại Đại Vũ Mao chứ?

Chiêu Tuyết đi vào phòng, nhìn Long Vương Phi cười: "Tốt lắm, Thành công! Công lao của Vương Phi không nhỏ, một khi đại sự của Vương Gia nhà ta hoàn thành, đối với Vương Phi nhất định sẽ có phong thưởng."

Sắc mặt Long Vương Phi khẽ biến có chút tái nhợt, cắn chặt môi, thản nhiên nói: "Không cần phong thưởng, chỉ cần hắn đối tốt với tỷ tỷ ta là được. Còn nữa, đừng quên đáp ứng điều kiện của ta. Một khi hắn ngồi lên ngai rồng, liền miễn thuế má cho Thiên Cơ quốc của ta, khôi phục cho quốc hiệu Thiên Cơ quốc ta!"

Chiêu Tuyết gật gật đầu: "Vương phi yên tâm, nếu Vương gia đã hứa với người nhất định sẽ không nuốt lời. Hiện tại Vương Phi chỉ cần đợi tin tức thôi. Vương phi nên đi nghỉ một lát, bây giờ nô tỳ sẽ lập tức đi tìm hiểu tin tức."

Chiêu Tuyết xoay người đi ra ngoài.

Trái tim Long Phù Nguyệt giống như bị rơi vào hồ băng lạnh lẽo!

Sửng sốt một lát, sau đó liền chạy như điên về hướng Bích Vân hiên.

Không, không, Đại Vũ Mao đừng thượng triều, có âm mưu, bọn họ có âm mưu…….

Long Vương phi chậm rãi ngồi xuống ghế, tất cả sẽ thành công, nhưng mà……Vì sao nàng lại không cảm thấy một chút vui sướng?

Khép hờ ánh mắt: "Phượng Thiên Vũ vì sao ngươi thủy chung không chấp nhận ta……Là chính ngươi tự mình bỏ qua cơ hội……Ngươi chớ có trách ta. Ngươi vẫn luôn nhớ thương dã nha đầu kia, vậy ngươi hãy cùng nàng cùng nhau đi gặp quỷ đi thôi!"

Lại cúi đầu nhìn bụng của mình, đôi bàn tay mềm mại nhẹ nhàng mà xoa: "Bé ngoan, ngươi vốn không nên xuất hiện trên đời này, hiện tại ngươi hãy cùng phụ thân đi tìm mẫu thân của ngươi được rồi."

Long Phù Nguyệt nhanh như chớp chạy trở về Bích Vân hiên.

Vào trong nhìn lên, trong phòng trống không, thiếu chút nữa làm nàng ngã ngồi!

Phượng Thiên Vũ quả nhiên đã đi rồi.

Bộ triều phục chỉnh tề đặt trên bàn cũng không thấy.

Nếu vậy, hắn đã vào triều rồi!

Các nàng muốn hãm hại, đúng là hắn!

Long Phù Nguyệt gần như không kịp lo lắng, liền chạy ra vụt ngoài.

Nàng không thể trơ mắt nhìn hắn đi chịu chết, nàng phải đem hắn trở về!

669. Chương 670: Bắt Ba Ba Trong Hũ

Đúng thời khắc hắc ám nhất thì đêm lại xuống, nhưng cũng biểu thị trăng sáng sắp lên, mặt trời sắp lặn……

Long Phù Nguyệt bất chấp là mình không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Nàng liều mạng chạy gấp, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến Phượng Thiên Vũ, tuyệt đối không để cho hắn gặp chuyện không may.

Con đường trong hoàng cung vốn rất quen thuộc với nàng, mặc dù là trong bóng đêm, nhưng nàng vẫn thạo đường như trước.

Nàng vốn dĩ có chút võ công, nhưng hiện tại thân thể này lại rách nát đến cực hạn, nàng mặc dù là liều mạng chạy, nhưng tốc độ không thể tính là nhanh được. Trên đường chạy, nàng đụng phải một vài quan viên vào triều nhưng lại không có hắn, cũng không phải hắn!

Phía trước không xa chính là cửa cung, chiếc kiệu lớn màu tím trước mắt nhanh chóng rẽ vào cái cửa kia.

Chiếc kiệu lớn màu tím kia chính là kiệu mà Phượng Thiên Vũ hay ngồi khi vào triều!

Long Phù Nguyệt bất chấp mọi thứ, kêu to một tiếng: "Dừng lại! Mau dừng lại! Phía trước có nguy hiểm!" Vội vàng chạy như bay tới.

Nhưng mà, dù nàng có kêu rất to, thì kiệu phu vẫn giả điếc giả ngơ như cũ, cứ như vậy mà rẽ vào

Long Phù Nguyệt trong lòng như có ai đánh, cũng liều mình chạy vào.

Nàng vừa mới bước chân vào cửa, đã nghe thấy phía sau 'rầm' một cái, một tiếng động thật lớn, nàng theo bản năng nhìn lại, trong lòng liền nhảy dựng.

Cửa thành đã đóng!

'Rầm!', 'Rầm!', 'Rầm!' Lại ba tiếng động lớn nữa vang lên, ba cửa thành khác cũng lập tức đóng cửa.

Phượng Thiên Vũ hoàn toàn bị vây ở trong thành!

Vô số cây đuốc từ hai bên tường thành hiện lên. Rồi lại còn vô số binh lính bao vây xung quanh nữa.

Vô số cung tên ở trong đêm loé ánh sáng lạnh lẽo.

Nguy rồi! Lần này Đại Vũ Mao bị người ta…

Long Phù Nguyệt sợ tới mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, kìm lòng không được liền tới gần kiệu của Phượng Thiên Vũ.

Ủng thành, còn có tên khác là Nguyệt thành, có những bờ thành gập khúc quanh co nối liền nhau, là thành trì cổ đại kiến trúc phụ thuộc vào cửa thành, cùng tường thành liền làm nhất thể , hiện lên nửa vòng tròn hình dạng, số ít hiện lên hình vuông hoặc hình chữ nhật. Khi địch nhân đánh vào Ủng thành thì như đem cửa chủ thành cùng cửa Ủng thành đóng kín lại, quân canh giữ có thể đối địch hình thành thế " bắt ba ba trong hũ ".

Lúc này Phượng Thiên Vũ đang ở trong Ủng thành.

670. Chương 671: Lục Vương Pk Cửu Vương 1

Khi bốn cửa thành này đóng lại, thì dù hắn có bản lĩnh kinh thiên động địa cũng không thể chạy thoát được!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đen đen của Long Phù Nguyệt không thể đen thêm nữa, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, cho dù là chết thì cũng phải chết cùng hắn. Hai người sẽ cùng nhau trở thành quỷ.

Cỗ kiệu ngừng lại, màn kiệu xốc lên, Phượng Thiên Vũ thản nhiên bước ra.

Hắn vẫn bước đi lảo đảo, tựa hồ vẫn còn chưa tỉnh rượu.

Ngẩng đầu nhìn tường thành, lông mày nhíu lại: "Người nào dám ngăn kiệu của bổn vương? Ra đây nói chuyện?"

"Ha ha, Cửu đệ, xin lỗi, Lục ca dẫn theo người, bắt ngươi vì tội gian thần phản quốc!" Trên tường thành, ở chỗ có cây đuốc, một thân hình hiện ra.

Người này mặc một chiếc áo giáp vàng, người gầy mà cao, trên khuân mặt tuấn tú tràn đầy ý cười, đôi mắt lại lạnh như băng không có một tia ấm áp nào.

Người này chính là Lục vương gia Phượng Thiên Diệp.

"Gian thần phản quốc? Bổn vương khi nào thì phản quốc thế? Lục vương gia có chứng cớ không?" Phượng Thiên Vũ ngồi ở trên đỉnh kiệu, ngửa đầu lên nhìn tường thành. Khoé miệng khẽ nhếch tạo thành ý cười.

Tuy rằng chung quanh đèn đuốc sáng trưng, nhưng Phượng Thiên Vũ lại ở tận dưới, nên không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Phượng Thiên Diệp cười ha hả: "Lão Cửu, quan hệ của ngươi cùng đại vu sư Khai Dương quốc thật không tồi phải không?"

Phượng Thiên Vũ lười biếng nói: "Vậy thì sao?"

Phượng Thiên Diệp cười lạnh một tiếng: "Ngươi thân là Vương gia Thiên Tuyền quốc, lại là đại nguyên soái, cùng nhân vật dẫn đầu quốc gia khác âm thầm lui tới, ngươi còn dám nói ngươi không phải phản quốc sao?"

Phượng Thiên Vũ nheo đôi mắt lại, khoé môi lộ ra tia cười châm chọc, chậm rãi nói: "Lão Lục, nghe nói ngươi cùng nữ vương Thiên Khu quốc, quan hệ tựa hồ cũng rất tốt đó……"

Ánh mắt của hắn quét một vòng quanh tường thành: "Các cung thủ đều là người của Thiên Khu quốc đúng không? Tuy rằng không nhiều, nhưng đều là những người tinh anh. À, người cầm đầu chẳng phải là thị vệ của nữ vương bệ hạ sao. Chậc chậc, xem ra nữ vương đối với Lục vương gia ngài đây, thật ra là vừa gặp đã yêu, hay là_____Các ngươi còn có giao dịch khác?"

Sắc mặt Phượng Thiên Diệp bỗng nhiên thay đổi, đột nhiên nói: "Làm ngươi biết……."

671. Chương 672: Lục Vương Pk Cửu Vương 2

Nói tới đây, lập tức sửa lại: "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Bọn họ đều là vệ binh của ta, sao lại là của Thiên Khu quốc được chứ?"

Phượng Thiên Vũ cười lạnh: "Lục ca, xem ra ngươi đã sống an nhàn, sung sướng quá lâu rồi, không lẽ ngươi đã quên mất, nước ta không có loại nỏ Thiên Toàn?"

"Hừ, sao lại không có! Ngươi cho rằng loại nỏ này chỉ có Thiên Khu quốc mới có thể tạo ra sao? Đội vệ binh của ta cũng có thể tạo nên." Phượng Thiên Diệp thật không nghĩ tới đứng cách xa như vậy mà Phượng Thiên Vũ cũng có thể nhìn ra lai lịch của loại nỏ này, hắn không kịp chuẩn bị tư tưởng, suýt thì bị Phượng Thiên Vũ hỏi đuối lí, không khỏi thẹn quá hoá giận, bắt đầu già mồm cãi lại.

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Ai, đáng thương cho những tinh anh của Thiên Khu quốc, giúp người ta việc lớn như vậy, mà người ta ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có, không biết khi nữ vương bệ hạ nghe được những lời này, có hối hận khi đã cho ngươi mượn binh không ……"

Hắn vừa nói ra, sắc mặt Phượng Thiên Diệp liền biến đổi.

Kìm lòng không được liền lén nhìn các binh sĩ cầm nỏ của Thiên Khu quốc.

Trên mặt những binh sĩ kia đều lộ ra vẻ khó chịu, nhất là vệ binh của nữ vương, khuôn mặt đen lại giống như đáy nồi.

Trong lòng Phượng Thiên Diệp cảm thấy vô cùng hối hận.

Hắn đã tính kế này đã lâu, chuẩn bị cũng coi như thập phần chu đáo.

Biết rằng binh biến lần này nếu không thành công thì hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Hắn biết Phượng Thiên Vũ có võ công tuyệt thế, vì muốn chiếm lấy ngai vàng, nên hắn đã mượn của nữ vương Thiên Khu quốc loại nỏ này.

Loại nỏ này rất khác so với loại nỏ bình thường, bên trong phun ra không phải là mũi tên, mà là một loại chất độc có thể ăn mòn tất cả mọi thứ.

Cái gì chỉ cần dính vào một chút, liền bị ăn mòn không còn gì, cực kì kinh khủng.

Hắn mưu tính đã lâu, diện mạo lại anh tuấn tuyệt thế, bán đứng nhan sắc thành chi thần dưới váy của nữ vương.

Lần này mượn binh của nữ vương, hắn và nàng đã có ước định, một khi hắn thành công lên ngôi vua, sẽ cắt một toà thành cho Thiên Khu quốc.

Các binh sĩ chuẩn bị cung nỏ này luôn luôn bá đạo ở quốc nội thành tánh.

Nghe Phượng Thiên Diệp tự nhiên không thừa nhận công lao của Thiên Khu quốc, nhất thời ồ lên.

Tuy rằng không có phát sinh chuyện gì. Nhưng mỗi người lại đưa ánh mắt bất mãn nhìn về phía Phượng Thiên Diệp, phẫn nộ cũng có, lãnh đạm cũng có.

Phượng Thiên Diệp trong lòng kinh ngạc, vội nói: "Ta mượn binh của nước Thiên Khu thì đã sao? Cũng chỉ là vì muốn bắt gian thần phản quốc như ngươi."

672. Chương 673: Lục Vương Pk Cửu Vương 3

Phượng Thiên Vũ cười ha hả: "Lục vương gia, tiêu chuẩn của ngươi đối với mình và đối với người khác rất khác nhau đó. Ta cùng Cổ Nhược quan hệ không tệ thì thành tội phản quốc, ngươi cùng nữ vương Thiên

Khu quốc cấu kết làm bậy thì nrrn gọi là gì nhỉ? Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi đã cùng nữ vương kia nằm trên một giường?"

Câu này của hắn đúng là làm long trởi lở đất, tướng sĩ trên thành nhất thời ồn ào.

Mỗi người đều nhìn về phía Phượng Thiên Diệp. Trong ánh mắt có kinh dị cùng với xấu hổ.

Không binh sĩ nào là không yêu nước cả, vừa nghe thấy Vương gia nước mình làm nữ vương người ta thất tiết, trên mặt mỗi người giống như bị đánh một cái tát.

Doạ người a, thật sự là rất mất mặt!

Phượng Thiên Diệp không nghĩ tới chuyện bí mật của mình cũng bị 'Phượng Thiên Vũ biết vừa thẹn vừa giận, cười lạnh nói: "Phượng Thiên Vũ, ngươi bớt lời đi, bổn vương phụng mệnh đến bắt ngươi, cung thủ chuẩn bị!"

Vô số hàn quang loé lên nhắm thẳng vào Phượng Thiên Vũ, chỉ cần Phượng Thiên Diệp ra lệnh một tiếng, là lập tức bắn Phượng Thiên Vũ thành con nhím!

Long Phù Nguyệt chấn động, kìm lòng không được che ở trước mặt Phượng Thiên Vũ. Trái tim gần như treo ngược trên cao.

Ai, mặc dù đại Vũ Mao có võ công cao, nhưng nhiều cung tên bắn xuống như vậy, chỉ sợ không ngăn cản được.

Thần sắc Phượng Thiên Vũ vẫn không thay đổi chút nào, khoé môi lại có ý hơi cười: "Phụng mệnh? Ngươi phụng mệnh của ai?"

Phượng Thiên Diệp cười ha hả: "Đương nhiên là phụng mệnh của phụ hoàng rồi."

"Phụ hoàng? Vậy ngươi có thánh chỉ của phụ hoàng không?" Phượng Thiên Vũ toả ra khí thế bức người.

Phượng Thiên Diệp sửng sốt, lần này hắn thừa dịp phụ hoàng bệnh nặng để mặc hắn trị quốc, liền đem lão hoàng đề phế bỏ quyền lực, rồi giam lỏng ở Cung Phi hương, cấm hoàng tử cùng đại thần triệu kiến.

Hắn biết người nắm giữ bình quyền là Phượng Thiên Vũ là một kình địch, liền ép lão hoàng đế hạ thánh chỉ tróc nã Phượng Thiên Vũ.

Nhưng lão hoàng đế cũng đã nhiều năm làm hoàng đế như vậy, tâm cơ cũng cực kì thâm trầm, biết rằng một khi Phượng Thiên Vũ bị mất hết binh mã, chỉ sợ Lục vương gia lập tức sẽ giết người diệt khẩu, loại bỏ mình, rồi đăng cơ làm hoàng đế.

Cho nên tuy rằng Lục vương gia đã dùng hết mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không tìm thấy Ngọc tỉ.

Không có Ngọc tỉ thì không thể hạ thánh chỉ được, cho nên hắn mới chuyển sang lấy binh phù có thể điều động thiên binh vạn mã…..

673. Chương 674: Lục Vương Pk Cửu Vương

Nghe Phượng Thiên Vũ yêu cầu xem thánh chỉ, hắn cười lạnh một tiếng: "Phụ hoàng bệnh nặng, nên không thể hạ thánh chỉ được, nhưng người đã giao Binh phù cho ta, lệnh ta phải truy bắt ngươi!"

Từ trong người cẩn thận lấy ra một cái túi gấm màu vàng, mở túi ra, từ bên trong tối thui liền có một vật gì đó toả ánh sáng rực rỡ.

Long Phù Nguyệt giật nảy mình: "Hay _____ Đây chính là Binh phù có thể điều động binh mã như lời đồn đại? Trời ạ! Thì ra binh phù thực sự ở trong tay của Lục vương gia, đại sự không ổn rồi!"

Phượng Thiên Diệp đắc ý nhìn Phượng Thiên Vũ: "Ngươi còn gì để nói?"

Phượng Thiên Vũ khẽ thở dài: "Ngươi đã tính toán tất cả, ta đâu còn gì để nói."

Phượng Thiên Diệp cười ha hả: "Ngươi hiểu được là tốt rồi!". Hắn đang muốn hạ lệnh bắn tên.

Chợt thấy Phượng Thiên Vũ cười híp mắt nói: "Ta thì không có gì để nói rồi, nhưng có một người có lời muốn nói với ngươi đó."

Phượng Thiên Diệp sửng sốt, nhìn xuống phía dưới, lúc này sắc trời không rõ, tuy rằng mặt trời chưa lên, nhưng mặt của người ở dưới thành có thể thấy rõ. Phía dưới, quả thật chỉ có Phượng Thiên Vũ cùng bốn năm kiệu phu. Không hề có người ngoài ở đây.

"Lão Cửu, ngươi lại bị cái gì mê hoặc rồi? Muốn kéo dài thời gian sao? Ngươi bây giờ đã vào trong hũ của ta, bổn vương vừa vặn có thể bắt ba ba trong hũ ……." Phượng Thiên Diệp liếc mắt nhìn xuống Phượng Thiên Vũ ở dưới. Thần sắc cực kì đắc ý.

Phượng Thiên Vũ nhíu mắt lại, gật đầu cười nói: "À_____Ai là ba ba còn chưa thể nói trước được."

Hai bàn tay vỗ nhẹ vào nhau.

Cửa cung bên trái bỗng nhiên từ từ mở ra. Một đoàn người từ ngoài nối đuôi nhau đi vào, vậy quanh một người áo vàng ở chính giữa.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, hoàng đế! Lão hoàng đế tự nhiên lại xuất hiện!

Phượng Thiên Diệp chấn động, suýt nữa thì từ trên tường thành ngã xuống.

Làm sao có thể?! Rõ ràng hắn đã đem lão hoàng đế giam lỏng ở Phi Hương điện rồi, sao ông ta có thể trốn mà tới đây vậy? !

Lại nhìn xuống người cầm đầu, rõ ràng chính là Ái tướng của Phượng Thiên Vũ,là Trương Vân Long.

Trong lòng âm thầm hiểu được, thì ra_____Phụ hoàng đã được Phượng Thiên Vũ phái người cứu ra rồi!

Lão hoàng đế so với trước kia thì gầy đi nhiều. Nhưng vẫn còn uy nghiêm của một vị quan vương.

674. Chương 675: Người Chiến Thắng Cuối Cùng

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phượng Thiên Diệp, cả giận nói: "Lục nhi, ngươi không nghĩ rằng sẽ có một ngày như thế này ư?! Ngươi đại nghịch bất đạo, đầu tiên là dùng thuốc độc hại chết thái tử, sau lại giam lỏng trẫm, hiện tại lại muốn giả truyền thánh chỉ hại chết đệ đệ của ngươi, nghịch tử như ngươi vậy còn không bằng cầm thú, còn mặt mũi nào để sống trên đời? Còn không mau xuống đây nhận lấy cái chết!"

Phượng Thiên Diệp vừa thấy lão hoàng đế đi tới , liền biết toàn bộ âm mưu của mình đã bị bại lộ, đã không còn đường lui. Lúc này đã thông suốt liền đi ra ngoài. Kêu lên: "Là ông ép tôi! Thái tử đã chết, dựa theo trình tự vốn nên lập tôi làm thái tử, nhưng ông thì sao, ông lại muốn lão Cửu làm thái tử! Tôi có gì kém lão Cửu chứ? Là ông bất công, ông rất bất công! Hừ, bây giờ giữ ông lại thì có ích gì ? Ông hãy chết cùng lão Cửu đi! Bắn tên! Mau bắn tên!"

Binh lính trên tường thành trở nên ồn ào, người ở phía dưới dù sao cũng là hoàng đế, ai dám bắn tên vào hoàng đế chứ?

Phượng Thiên Diệp vừa thấy binh lính do dự, liền giận dữ, lấy binh phù ra giơ cao lên: "Có Binh phù ở đây, kẻ nào không nghe, lập tức chém không tha! Bắn tên! Mau bắn tên!"

Hai vị tướng đằng sau hắn đáp ứng một tiếng: "Dạ!" Vung mạnh tay lên.

Long Phù Nguyệt hoảng sợ, nghĩ rằng lần này Đại Vũ Mao tiêu rồi. Những mũi tên đó từ trên cao bắn xuống, những người trong thành này làm sao có đường sống.

Chợt nghe trên thành nổi một trận xôn xao, bỗng có tiếng kêu to lên: "Ngươi……Các ngươi đang làm cái gì?"

Long Phù Nguyệt hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên. Đã thấy hai vị tướng kia đem Lục vương gia vừa mới bắt được, trói lại.

Mà những binh lính Thiên Khu quốc đang cầm nỏ, đang ngây người thì cũng bị binh lính phía sau khống chế.

Phượng Thiên Diệp không nghĩ tới đám người này khi lâm trận lại làm phản, không khỏi kêu to một tiếng: "Phản rồi! Các ngươi thật sự làm phản rồi, quân lệnh như núi, các ngươi lại dám không tuân theo Binh phù……."

Hắn vẫn còn chưa nói xong, thì Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên cười ha hả: "Lục ca, ngươi xem đây là cái gì?"

Từ trong tay áo lấy ra một vật, toả ánh sáng rực rỡ, bên trong một cái túi gấm. Cái của Phượng Thiên Vũ với cái của lục vương gia giống nhau như đúc.

Phượng Thiên Diệp ngẩn ngơ, hắn lúc này đã bị bắt đưa xuống phía dưới, trừng mắt nhìn Binh phù trong tay Phượng Thiên Vũ: "Đây……Đây là?"

675. Chương 676: Nhi Thần Không Muốn Gì Cả

Phượng Thiên Vũ vẫn mỉm cười: "Đây mới thực sự là Binh phù! Cái trong tay ngươi, là đồ giả!"

Vươn tay lấy cái Binh phù trong tay Phượng Thiên Diệp, dùng một chút sức của hai ngón tay. 'Rắc' một tiếng, Binh phù kia gãy làm đôi, lộ ra chất liệu bên trong.

Đen sẫm, bên trong được đúc bằng sắt, bên ngoài chỉ là một lớp vàng mỏng mà thôi.

Mặt Phượng Thiên Diệp xám như tro tàn, hắn khổ tâm bày kế hoạch suốt một năm trời, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục như vậy.

Trong lòng cực kì không cam tâm: "Ngươi……Làm sao ngươi biết ta sẽ phái người tới trộm Binh phù?"

Bông nhiên như chợt nhớ tới điều gì: "Hay là_____Hay là ngươi đã sớm biết rằng ta và Vương phi có qua lại với nhau? Ngươi…..ngươi không sợ ta với nàng ấy có tư tình sao?"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Hiện tại điều duy nhất khiến ta để ý, là đứa nhỏ trong bụng nàng ta. Còn những cái khác, muốn thế nào cũng được!"

Phượng Thiên Diệp bị giải xuống. Kết cục của hắn, có thể biết trước được.

Lão hoàng đế vô cùng cao hứng, vỗ vỗ bả vai Phượng Thiên Vũ: "Vũ nhi, lần này con đã lập công không nhỏ, con muốn thưởng cái gì?"

Phượng Thiên Vũ cười khổ, đã không thể cùng người mình yêu chung sống, thì tất cả còn có ý nghĩa gì nữa?

Vẻ mặt hắn có chút mệt mỏi, thản nhiên nói: "Nhi thần không muốn gì cả."

Lão hoàng đế thực băn khoăn, cảm thấy muốn bồi thường cho con một chút: "À____Vị công chúa Long Phù Nguyệt kia nếu đã cùng lục nhi thông đồng làm bậy, chỉ sợ không xứng làm Vương phi của con, phụ hoàng sẽ tìm cho con một cuộc hôn nhân tốt……"

Phượng Thiên Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước, chậm rãi nói: "Phụ hoàng, nhi thần có một thỉnh cầu!"

Lão hoàng đế sững sờ một chút: "Cứ nói!"

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Thỉnh phụ hoàng buông tha cho Long Phù Nguyệt, nhi thần đối với nàng đã có cách xử trí. Còn có____Thỉnh phụ hoàng đừng hỏi tới hôn sự của nhi thần nữa."

Câu này khiến lão hoàng đế nghẹn một lúc lâu, không nói được gì.

Là đứa con trai đã cứu ông ta từ trong bể lửa, ông ta cũng không đành lòng bác bỏ lời thỉnh cầu của con.

Gật gật đầu: "Được rồi, từ giờ về sau, trẫm sẽ không hỏi tới hôn sự của con. Ừm, con đã có công cứu trẫm, trẫm sắc phong con làm thái tử."

Một trận đại họa liền bị trừ khử ở vô hình như thế, binh lính trên thành dưới thành đều hoan hô vạn tuế.

676. Chương 677: Phá Thai

Bây giờ bầu trời dần sáng lên, mặt trời sắp lên rồi.

Phía cuối trời một ít mây nhuộm màu đỏ, mặt trời sẽ nhanh chóng nhô lên.

Long Phù Nguyệt biết mình không thể gặp ánh mặt trời, đang định trốn vào trong kiệu của Phượng Thiên Vũ.

Một con tuấn mã phi nhanh như gió tiến vào. Bùm một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Phượng Thiên Vũ: "Vương gia không tốt rồi, Vương phi, ngài ấy bỗng nhiên chảy máu không ngừng…."

"Cái gì? !" Khuôn mặt Phượng Thiên Vũ nháy mắt trở nên trắng bệch, bất chấp có rất nhiều người trước mặt, túm lấy cổ áo người nọ: "Sao lại thế này? ! Ngươi vừa nói cái gì? !"

Long Phù Nguyệt cũng hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên trắng bệch: "Chảy máu không ngừng, chẳng lẽ là……Chẳng lẽ là……." Nàng không dám nghĩ tiếp nữa!

Cũng đúng vào lúc đó, mặt trời bỗng từ đằng đông đi lên, toả ánh sáng đỏ khắp mọi nơi, rực rỡ huy hoàng. Nháy mắt Long Phù Nguyệt đã chìm trong ánh mặt trời.

'a' Long Phù Nguyệt hét lên một tiếng thật thê thảm.

Ánh sáng này mang tới ọi người sự ấm áp, nhưng đối với nàng nó còn lợi hại hơn cả axit sunfuric. Trên người nàng bỗng nhiên toát ra vô số bọt nước, thân mình nháy mắt đã bị hoà tan gần hết.

Long Phù Nguyệt sợ tới mức thét chói tai không ngừng, thân mình bỗng nhiên nhẹ đi, cảm giác như đang bay lên. Cúi đầu nhìn xuống, thấy thân mình dần dần đang tan chảy ra thành nước……

Ta_____Ta lại chết lần nữa sao?

Nàng nhìn kĩ lại mình, thân mình như hướng thẳng về phía trước, hoàn toàn không nghe sai sử. Có mấy luồng không khí mạnh mẽ đang muốn bứt xé mình ra mọi hướng, dường như muốn đem toàn bộ linh hồn của mình xé tan nát như những cánh hoa. . . . . .

Trong lòng liền cảm thấy hoảng hốt.

Chợt có một bóng trắng loé lên trước mắt, người nọ vung ống tay áo lên, liền đem tất cả hồn phách của nàng tụ lại như cũ.

Hoa Bão Nguyệt! Ô ô ô , người này rốt cuộc cũng đã đến! Nếu không mình sẽ chết mất……..

Hoa Bão Nguyệt liền tạo ra một đạo bạch quang, đem nàng bao vây lại: " May mà ta trở về kịp, không thì nha đầu ngươi đã hồn phi phách tán rồi. Đi thôi, đã đến giờ, ta dẫn ngươi đi đầu thai."

Long Phù Nguyệt lắp bắp kinh hãi.

Đầu thai? Trời ơi, thối hồ ly này còn kiêm cả chức của hắc bạch vô thường sao? Sao có thể mang mình đi đầu thai?

677. Chương 678: Phá Thai 2

Nàng cật lực giằng co: "Ta không muốn tiếp tục làm một đứa trẻ! Ta không muốn rời khỏi Đại Vũ Mao!"

Hoa Bão Nguyệt không thèm quan tâm tới lí lẽ của nàng, đem nàng bỏ vào trong tay áo, rồi đi nhanh như chớp.

Bởi vì hai người đang ở bên trong một không gian khác, nên Phượng Thiên Vũ không thấy được tình huống phát sinh chỗ nàng.

Người lính kia run lẩy bẩy nói: "Khởi bẩm, khởi bẩm Vương gia, Vương phi vừa rồi bỗng nhiên chảy máu không ngừng, Lãnh quản gia mời đại phu đến, đại phu nói…..Nói…..."

Thấy sắc mặt Phượng Thiên Vũ càng ngày càng xanh mét, người kia không dám nói tiếp nữa.

Phượng Thiên Vũ nói gần như rít qua từng kẽ răng: "Đại phu nói như thế nào?"

Người binh lính kia không ngẩng đầu lên nhìn: "Đại phu nói, là do Vương phi sử dụng thuốc pha thai, nên đứa nhỏ……đứa nhỏ không thể giữ được…."

Câu này như sấm vang bên tai. Phượng Thiên Vũ thoáng chốc ngây người.

Trong lòng như bị ai đó dội vào khối nước đá, lạnh thấu xương lại đau tới tận tậm can.

Thật là rất đau lòng!

Hắn ngay từ đầu đã có phòng bị đối với nàng ta, nhưng mấy tháng nay nàng ta đã thay đổi, tuy rằng đối với hắn rất kì quái nhưng đối với đứa nhỏ trong bụng lại hết sức ôn nhu.

Hơn nữa cũng thập phần phối hợp việc ăn uống có dinh dưỡng, dường như rất quan tâm tới đứa bé.

Thì ra nữ nhân kia chỉ là đóng kịch trước mặt hắn, nàng đã đánh hắn một đòn trí mệnh!

Người đàn bà kia làm sao có thể?

Làm sao có thể ác tâm như vậy? !

Hài tử kia dù sao cũng đã ở trong bụng nàng sáu tháng rồi cơ mà!

Cho dù là không yêu thương, nhưng tại sao nàng ta lại có thể nhẫn tâm như vậy, cứ như vậy_____Cứ như vậy giết chết đứa nhỏ trong bụng!

Nữ nhân này, thật là nham hiểm,quỷ quyệt!

Một chút hi vọng cuối cùng ở trên đời này của hắn cũng bóp chết!

Vô tận sát ý dâng trào, hai mắt hắn trở thành màu hồng, bỗng nhiên nhảy lên ngựa của thị vệ kia, phóng như điên.

Trong hoa viên Hà Hương điện đã loạn cả lên, đại phu đã sớm đến đây.

Bọn thị nữ chốc chốc lại bưng vào một chậu nước ấm, nhưng bưng ra, chỉ toàn là máu loãng.

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt nhìn. Che miệng, một cảm giác sợ hãi cùng tức giận trào dâng.

678. Chương 679: Phá Thai 3

Nàng đến từ hiện đại, nên cũng có một chút kiến thức về y học. Máu chảy thành như thế này, thì không chừng đứa nhỏ thật sự không giữ được.

Hài tử đáng thương, nàng còn chưa được ở bên nó một ngày, vậy mà nó đã chết non rồi!

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ, tựa hồ đang đau đến cực hạn.

Hoa Bão Nguyệt nheo đôi mắt đẹp lại, thở dài: "Nghe nói khi nữ nhân sinh non, nam nhân không thể vào được. Nếu nam nhân nhìn thấy sẽ rất xui, ai, nhưng mà vì cái mạng nhỏ của ngươi, Đại gia cũng chỉ có thể đổi bằng bất cứ giá nào! Mau vào đi! Mau vào đi! Chậm sẽ không kịp!"

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ. Nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Người này không phải muốn ình đầu thai vào trong bụng của Long Vương phi chứ?!

Ông trời ạ, nàng không muốn làm con gái của Phượng Thiên Vũ!

Càng không muốn vừa mới đầu thai đã chết rồi.

Liền kêu to lên: "Ta không muốn đầu thai, không muốn đầu thai."

Nhưng nàng hiện tại chỉ là một luồng hồn, cánh tay nhỏ của nàng còn chưa quá đùi người ta.

Hoa Bão Nguyệt cũng không thèm nghía nàng đang gào khóc thảm thiết, túm nàng như túm con gà con đem vào.

Trong phòng mùi máu tanh khá đậm, Long Vương phi sắc mặt trắng bệch, quần áo màu trắng cũng hoàn toàn bị nhiễm đỏ.

Trên khuôn mặt đẹp đầy mồ hôi, mãi tóc cũng bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, dính sát vào nhau hai bên má của nàng.

Cánh môi thất sắc, trông như đoá hoa héo rũ.

Ánh mắt nàng tán loạn, tựa hồ như đau đến mức muốn hôn mê.

Một bà đỡ trên đầu cũng đầy mồ hôi, tay chân luống cuống, ở bên tai nàng kêu to: "Vương phi, Vương phi, người hãy dùng sức đi, đứa nhỏ……Đứa nhỏ sắp ra rồi."

Máu tươi càng ngày càng chảy nhiều, sắc mặt Long Vương phi trắng bệch như tờ giấy.

Mắt của nàng ta khẽ động, khoé miệng như lộ ra nụ cười quỷ dị, lẩm bẩm: "Phượng Thiên Vũ, ta đã nói rồi, ta sẽ làm cho ngươi hối hận……Ha ha, ha ha."

Nàng ta còn chưa cất được tiếng cười to, thì đã hết khí lực, nụ cười quỷ dị của nàng giống như con mèo con đang khóc.

Tay nàng ta vươn lên, nhưng không bắt được cái gì. Chậm rãi rơi xuống giường…….

Bà đỡ sợ đến mức choáng váng, run rẩy đưa tay thử xem nàng còn thở không, phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Vương phi…..Vương phi……"

679. Chương 680: Phá Thai 4

Long Phù Nguyệt tức giận đến mức toàn thân run lên: "Nữ nhân này thật sự là cố ý! Hài tử đáng thương của mình đã bị nàng ta giết chết như vậy ……"

Chợt thấy một luồng hồng quang từ trên người Long Vương phi tràn ra, dần dần ngưng tụ thành hình người, vẫn là hình dáng của Long Vương phi, với hận ý điên cuồng trên mặt.

Long Phù Nguyệt cho tới bây giờ chưa từng hận quá một người, nếu có sẽ liều mạng qua đánh nhau với nàng.

Nữ nhân này quá ghê tởm! Lại có thể dùng phương pháp này trả thù Đại Vũ Mao, chẳng lẽ không biết là đứa nhỏ vô tội sao? !

Hoa Bão Nguyệt lại vươn tay bắt được nàng, đem nàng đẩy mạnh vào: "Nha đầu ngốc! Tới phiên ngươi!"

A? Cái gì tới phiên ta?

Long Phù Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, trước mắt liền trở nên tối sầm.

Trời ạ! Nàng đau quá! Toàn thân đều đau! Cảm giác này thật là đau quá, khiến nàng thét chói tai không thôi! Tuy nhiên nó lại không phát ra âm thanh nào.

Trời ơi! Nàng không phải là đầu thai thành hài tử sinh non đấy chứ? Trời ạ! Mới sáu bảy tháng thì sống thế nào? Ô ô ô thối hồ ly kia muốn hại chết nàng!

"Không có chết! Vẫn chưa chết! A, Vương phi còn sống, ông trời ơi, Vương phi thật sự còn sống!"

Vang bên tai là âm thanh của bà đỡ kia, vui mừng và không thể tin được.

A? Không có chết? Nàng rõ ràng nhìn thấy hồn của Long Vương phi đã đi ra ngoài…….

Đầu óc Long Phù Nguyệt nghĩ loạn cả lên, lại một cơn đau nữa tới, lần này đau quả thực vượt quá khả năng chịu đựng của nàng, liền hét ầm lên.

Đau chết! Nàng đau muốn chết! Đau quá không chịu được, nàng liền nắm chặt lấy cái chăn……

Cái gì? Chăn? Nàng mở choàng mắt. Đập vào mắt là nóc giường, được phủ bằng màn lụa trắng.

Bên giường là khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà đỡ, vài nha hoàn bưng chậu ra ra vào vào…….

Bà đỡ kia bắt lấy tay nàng: "Vương phi, người hãy dùng sức một chút, sắp ra rồi, sắp ra rồi!"

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt.

Vương phi?

Trời ơi! Nàng đã trở lại! Nàng không đầu thai làm tiểu oa nhi, nàng lại trở lại thân thể này rồi!

Công chúa Long Phù Nguyệt kia chỉ là một kẻ hèn nhát, không thể trả thù người lớn liền đổ mọi tai hoạ lên đầu đứa nhỏ.

680. Chương 681: Phá Thai 5

Cục cưng đáng thương…..Nàng thậm chí còn chưa có cảm nhận được sự tồn tại của nó, bây giờ chỉ có thể đem nó đẩy ra ngoài.

Nàng muốn bằng bất cứ giá nào cũng bảo vệ đứa bé này, nhưng …… là đến mức thế này, thật sự là không giữ được…….

Nàng rất hận, thật sự rất hận!

Người đang tức giận thì khuôn mặt muốn dọa người a.

Long Phù Nguyệt đau đến mức bàn tay nắm chặt lại……

Hoa Bão Nguyệt lạnh lùng nhìn hồn của công chúa Long Phù Nguyệt, linh hồn kia màu đỏ nhạt.

Nói cách khác, đó là oán hồn!

Oán hồn kia giật mình nhìn Hoa Bão Nguyệt một chút, lại nhìn nhìn xuống phía dưới Long Phù Nguyệt đang đau đớn sinh con, đột nhiên rít lên từng tiếng: "Tại sao ả ta vẫn chưa chết? Đồ chết tiệt!" Lao mình xuống phía dưới! Mười ngón tay giơ ra, tóc đen bay lượn trong không trung. Muốn bắt Long Phù Nguyệt lần nữa.

Nàng ta vừa mới vọt tới được một nửa, thì bịch một tiếng, giống như vừa đụng vào một cái gì đó rất cứng.

Chợt nghe thấy tiếng vù vù, giống như là có rất nhiều ong vò vẽ đang bay trong đầu.

Hoa Bão Nguyệt lạnh lùng đứng ở bên cạnh nàng ta: "Chỉ bằng sức của một oán hồn nho nhỏ mà muốn phá bỏ kết giới của Hoa Bão Nguyệt ta! Ngươi thật đúng là không biết tự lượng sức mình!"

"Ngươi……Ngươi là ai?"Long Vương phi như muốn nhảy dựng lên, nhưng không ngờ hai chân giống như bị định trụ, hoàn toàn không nhúc nhích được. Nàng ta liều mạng giẵng co.

Hoa Bão Nguyệt sờ sờ mũi, cười một tiếng liền trở thành tuyệt sắc: "Ta_____Chính là, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ- Hoa Bão Nguyệt. Không cần phải yêu anh, đó chỉ là truyền thuyết……."

Hoa Bão Nguyệt bình thường xem không ít những thứ linh tinh trên mạng, đối với Internet rất tinh tường, lúc này kiềm lòng không được bèn nói ra, vẻ mặt trong lúc đó, quả thực là rất ngứa mắt.

Công chúa Long Phù Nguyệt không biết miệng hắn đang nói bậy bạ cái gì đó, nàng ta giãy nhưng không ra được kết giới của Hoa Bão Nguyệt, lửa giận trong lòng càng tăng.

Trên người nhan sắc đã muốn biến thành màu lửa đỏ: "Ai cần ngươi lo việc nhàn rỗi chứ? Thả ta ra, mau thả ta ra!"

Hoa Bão Nguyệt đưa ngón tay lên: "Ai, cô bé này, ngươi hại đứa nhỏ nhà người ta chết non, vậy mà oán khí còn lớn như vậy. Thật không ngoan."

Mười ngón tay gập lại, một đạo ánh sáng từ trong tay hắn bắn ra, lập tức bao vây lấy tiểu công chúa Long Phù Nguyệt.

681. Chương 682: Phá Thai 6

Ánh sáng kia chậm rãi thu nhỏ lại, vô số ánh sáng vàng xoay tròn.

Oán khí trên người từ hồng đậm dần dần trở nên nhạt hơn, rốt cuộc hoá thành một thân ảnh màu trắng.

Hoa Bão Nguyệt cười hì hì nói: "Hắc bạch vô thường tới tìm ngươi đó. Ngươi nhìn xem, có phải họ tới đón ngươi không?"

Trên bầu trời đen hiện ra hai một đen một trắng, lờ mờ, không rõ tướng mạo.

Thân ảnh màu đen bay tới, cổ tay vung lên, một chiếc xích sắt bay tới cổ tiểu công chúa Long Phù Nguyệt.

Nhìn kĩ một chút sắc mặt nàng ta, thở một hơi nhẹ nhõm: "Lần này cuối cùng cũng không bắt sai…."

Thân ảnh màu trắng chắp tay: "Đa tạ. Nga, đúng rồi, ấy Linh tịch kia dường như có chút nguy hiểm, ngài có muốn. . . . . ."

Hắn đang muốn hỏi 'muốn trở về không'

Hoa Bão Nguyệt biến sắc: "Nàng gặp nguy hiểm? Ta sẽ trở về!"

Tung luân hồi bàn, thân ảnh của hắn ở thế giới này nháy mắt đã biến mất.

Trời ạ, sao không ai nói cho nàng biết, đẻ non cũng khó sinh như vậy?

Nàng đau muốn chết!

Cục cưng đáng thương, chắc là không muốn rời khỏi thân thể mẹ, khiến nàng thân đau mà tâm cũng đau, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Nàng cắn chặt răng, liều mạng dùng sức.

"Cố lên, cố lên, đã thấy cái đầu. A, ra rồi!"

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy đau đến cực hạn, hét lên một tiếng chói tai. Chỉ cảm thấy trong bụng trống vắng.

Toàn thân giống như bị nghiền nát, không chịu đựng nổi. Hấp hối nằm ở trên giường, cố gắng mở to hai mắt, giọng nói khàn khàn: "Đứa nhỏ, đứa nhỏ như thế nào……Thế nào? Nam tử hay nữ tử?"

Bà đỡ quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu: "Khởi bẩm....Khởi bẩm Vương phi, dạ, là nữ tử. Đáng tiếc, do sinh thiếu tháng, nên đứa nhỏ đã.....Xin Vương phi nén bi thương."

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lí, nhưng trực tiếp nghe tin dữ này, Long Phù Nguyệt thấy trước mắt tối sầm, gần như ngất đi. Nàng nhắm nghiền đôi mắt.

Nữ nhi của nàng.....ô ô

Nước mắt như dòng suối nhỏ theo khoé mắt chảy ra.

"Phanh!" Cửa phòng bỗng nhiên bị một lựa lớn đẩy ra, mang theo một luồng gió lạnh, một bạch y nhân nhanh như gió tiến vào!

682. Chương 683: Nàng Không Muốn Làm Kẻ Chết Thay Cho Người Đàn Bà Kia

Phía sau truyền đến từng tiếng thị nữ bối rối la lên: "Vương gia, Vương gia, ngài không thể đi vào, rất xui. . . . . ."

Đầy phòng toàn mùi máu tánh, trên chăn, trên quần áo. Khắp nơi là từng mảng từng mảng vết máu. . . . . .

Bà đỡ trong tay đang cầm một thau đựng đứa bé xấu số, cũng không nhúc nhích ——

Phượng Thiên Vũ trước mắt tối sầm, hắn vẫn là ——

Đã tới chậm! Hoàn toàn đã muộn!

Phượng Thiên Vũ chỉ cảm thấy tử vong bóp chặt yết hầu, nháy mắt đó, trước mắt toàn một mảnh màu đỏ!

Long Phù Nguyệt bị âm thanh phá cửa đó làm kinh hoàng, nàng vừa mới mở to mắt, lại cảm thấy vô hạn sát khí cùng áp bách theo bốn phương tám hướng tràn đến, dày đặc giống như một tấm lưới quấn chặt lấy nàng.

Khuôn mặt tuấn tú quỷ mị xuất hiện ở trước mắt.

Trên gương mặt này tràn đầy sát khí phẫn nộ tới cực điểm , hai tròng mắt đỏ bừng.

Đại Vũ Mao? !

Trong lòng Long Phù Nguyệt cũng không biết là vui hay là bi thương, nước mắt lại chảy không ngừng.

Há miệng thở dốc, đang muốn nói chuyện, chợt thấy cổ căng thẳng, Phượng Thiên Vũ bàn tay đã hung hăng đem nàng nhắc tới: "Long Phù Nguyệt! Ngươi điên rồi!"

Thanh âm của hắn lạnh như Tu La từ Địa Ngục.

Bàn tay trắng nõn như ngọc bóp chặt lấy chiếc cổ non mịn của Long Phù Nguyệt.

Toàn thân, bộc phát ra cơn tức giận kinh thiên .

Khuôn mặt tuấn tú luôn giữ vẻ tao nhã lúc này dữ tợn giống như ma quỷ.

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, bỗng nhiên nhớ lại.

Long Vương phi phá thai giết con của hắn, hắn hiện tại đang muốn báo thù cho con của hắn!

Nhưng mình không phải là ả đầu sỏ gây nên kia a.

Đứa nhỏ đã không có, nàng cũng khó chịu đến sắp chết mất.

Không được, nàng muốn nói, nói cho hắn biết mình không phải là người đàn bà kia. . . . . .

Khi nàng liều mạng giãy dụa trong tay hắn, nhưng hắn vẫn gắt gao bóp chặt cổ của nàng, làm cho nàng một câu cũng nói không nói ra được.

Khuôn mặt xinh đẹp từ trắng chuyển sang đỏ, nàng há to miệng, lại không hít được không khí. . . . . .

Hắn muốn bóp chết mình!

Ý nghĩ này làm cho Long Phù Nguyệt vô cùng sợ hãi.

Trời ạ, nàng vừa mới sống lại, cũng không nên chết, không cần chết mà!

Nàng không muốn làm kẻ chết thay cho người đàn bà kia a!

Long Phù Nguyệt quả thực muốn qua đời. Ông trời, ông cũng quá sốc đi!

683. Chương 684: Nàng Sắp Chết

Từ bên trong đầu vang vọng lại những tiếng on gong vo ve, không khí trong lồng ngực như là chen ra từng chút từng chút một.

Trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Xong rồi, nàng sắp chết.

Đã bị người nàng yêu nhất bóp chết . . . . . .

Trong đôi mắt của nàng tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng, còn có ủy khuất cùng ảo não nói không nên lời .

Nước mắt đổ rào rào chảy tràn càng lúc càng nhiều.

Vũ Mao chết tiệt, Vũ Mao xấu xa, ít ra ngươi cũng nên để ta nói một lời mà. . . . . .

Ô ô ô ô, nàng thật oan a, so với đậu nga còn oan hơn!

Phượng Thiên Vũ nhìn mặt của nàng đầy nước mắt, trong phút chốc có một chút thất thần.

Đôi mắt của nàng lúc này ——

Giống như Phù Nguyệt của hắn.

Nhưng, nàng ta không phải!

Chỉ có thân thể này! Linh hồn không bao giờ là nàng!

Trong lòng hắn tê rần mạnh mẽ, vội vã buông ra nàng.

“Phanh” một tiếng đem nàng té rớt ở trên giường: ” Nữ nhân chết tiệt, ngươi sẽ trả giá thật nhiều vì sự ngu xuẩn của ngươi !”

Không khí phía sau tiếp trước chạy vào lồng ngực.

Đáng tiếc Long Phù Nguyệt còn chưa kịp cao hứng, đầu liền ‘ phanh ’ một tiếng đánh vào đầu giường thượng. Trước mắt tối sầm, hôn mê ——

Phượng Thiên Vũ cũng không thèm nhìn tới nàng.

Trong nháy mắt mắt không hề chớp nhìn Oa nhi nhăn nhăn nhúm nhúm, đỏ rừng rực , lại không hề sự sống trong tay bà đỡ.

Cõi lòng tan nát đau tập trung chạy lên não. Bi ai tuyệt vọng giống như thủy triều vọt tới. Nháy mắt nhấn chìm hắn.

Cổ họng của hắn, hỏa đau đớn bỏng rát, như đang bị Lăng Trì từng đao, từng đao . Nháy mắt mất đi năng lực nói chuyện ,

Thì ra —— Mình không hề lưu lại được bất cứ thứ gì .

Vật duy nhất trên đời này có liên quan đến nàng, đã biến mất như vậy. . . . . .

Đều là tại ả tiện nhân này!

Này đáng giận , tiện nhân nhẫn tâm , giết chết hài tử của hắn!

Hy vọng duy nhất của hắn. . . . . .

Tròng mắt của hắn dấy lên một ngọn lửa, nhìn Long Phù Nguyệt vẫn hôn mê , lạnh lùng mở miệng: "Quăng nàng ta ra ngoài! Từ nay về sau, nàng ta đã không còn là Vương Phi của ta! Bất luận kẻ nào cũng không cho phép nàng ta bước vào cửa một bước!"

Coi như nể mặt thân xác này, hắn sẽ tha cho nàng ta một mạng.

Nhưng hắn không bao giờ muốn nhìn thấy nàng ta nữa!

684. Chương 685: Nàng Muốn Đi Tìm Đại Vũ Mao Tính Sổ

Cũng không biết trải qua bao lâu, Long Phù Nguyệt từ từ tỉnh lại.

Trước mắt chứng kiến là sa màn gần như nhìn không ra màu gì , trong phòng có một loại hương vị cỏ cây rất kỳ quái .

Một trận gió lạnh thổi vào, nàng kìm lòng không đậu co rụt thân mình.

Nhìn chung quanh, bốn bức vách đen kịn, bốn phía gió lùa, hàng củi cao cỡ nửa người . . . . . .

Đây là nơi nào?

Lãnh cung? Hay là phòng chứa củi?

Long Phù Nguyệt nhất thời có chút mờ mịt. Sợ run sau một lúc lâu, nhớ lại chuyện trước khi nàng hôn mê.

Thân mình không khỏi run lên!

Đại Vũ Mao lại đem mình đày vào lãnh cung rồi?

Nhớ lại đôi mắt Phượng Thiên Vũ lsc đó tràn ngập vẻ khát máu , khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời đen lại.

Vũ Mao chết tiệt, Vũ Mao thối tha, thậm chí ngay cả không nói câu nào, đã đem nàng ném tới nơi này rồi!

Nha , nàng thật oan! Quả thực chính là tháng sáu có tuyết rơi mà!

Tuy rằng nàng cũng hận kẻ đầu sỏ gây nên kia đến chết được, hận không thể đem người đàn bà kia ném tới hoang đảo cho chó ăn.

Nhưng—— Vì sao gây tội là người đàn bà kia, bị tội lại chính là mình vậy? !

Vậy tên hồ ly chết tiệt kia chạy đi đâu rồi? Sao hắn không ra giải thích giúp mình một chút?

Ô ô, mất đi con của mình đã đủ làm cho nàng khổ sở rồi, hiện tại lại bị ném tới địa phương bốn phía gió lùa này.

Phải biết rằng, nàng bây giờ còn là sản phụ vừa mới đẻ non a!

Không được, nàng muốn đi tìm đại Vũ Mao tính sổ!

Long Phù Nguyệt run rẩy đứng lên.

Toàn thân đều đang đau đớn không thôi, chân mềm nhũn giống như dây đàn.

Thân mình suy yếu đến mức làm cho nàng cũng không thể tin được.

Nhìn xuyên qua cánh cửa sổ nho nhỏ kia, nàng nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Bây giờ đã là buổi tối rồi sao?

Nói như vậy, nàng suốt hôn mê một ngày?

Bụng thật đói, trên người lạnh quá!

Long Phù Nguyệt cúi đầu nhìn nhìn quần áo đơn bạc trên người mình, gần như khóc không ra nước mắt.

Đại Vũ Mao quá độc ác đi, lại có thể để ột sản phụ như nàng ăn mặc mát mẻ như thế, hắn ngại mình chết chưa nhanh phải không? !

Không được, nàng muốn tìm hắn, bắt hắn xin lỗi với mình!

Nàng cố gượng chống đỡ thân thể mở cánh cửa rách nát kia.

685. Chương 686: Bỗng Nhiên Phát Giác Chính Mình Rất Có Tiềm Chất Chịu Hành Hạ

Bên ngoài trăng lạnh như nước, nàng nhịn không được rùng mình một cái.

Dùng cánh tay ôm lấy thân mình, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, trước tiên nàng muốn biết rõ mình là bị hắn ném tới nơi nào.

Nhưng khi nhìn thoáng qua, nàng đã hoàn toàn ngây dại.

Đây là một gian tiểu viện không thể nhỏ hơn nữa, nhà giữa là ba gian.

Bên trái là hai gian phòng bằng cỏ tranh. Mà chỗ ở mình gian phòng này thực hiển nhiên là phòng chứa củi.

Trước căn nhà có một biển hiệu thật to ' phòng trọ ', đang phất phơ theo gió.

Nàng nghĩ đến —— Nàng đã bị đày đến lãnh cung hoặc là sài phòng trong vương phủ rồi.

Nhưng không ngờ lại là một tiểu điếm nhỏ bé rách nát!

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên phát giác bản thân mình rất có tố chất bị hành hạ, đại Vũ Mao đối đãi nàng như thế, nàng chẳng những không tức giận, ngược lại ẩn ẩn có chút cao hứng.

Bởi vì nàng biết, Phượng Thiên Vũ muốn trừng phạt cũng không phải nàng, mà là cái kia giết chết nữ nhân đã giết con của bọn họ.

Vù, đại Vũ Mao coi như là nhân nghĩa rồi, nếu đổi lại là nàng, nói không chừng sớm ra tay đem người đàn bà bẻ răng rắc . . . . . .

Ừm, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu là nhanh chóng chạy trở về, hướng đại Vũ Mao thuyết minh chân tướng, đại Vũ Mao có lẽ đã thật sự thương tâm đến mức muốn hộc máu, mình nên hảo hảo an ủi hắn. . . . . .

Ha ha, nàng hiện tại chờ không được, muốn nhìn xem vẻ mặt của Phượng Thiên Vũ sau khi biết chân tướng.

Nghĩ đến, nhất định sẽ rất phong phú nhỉ?

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đã có chút ngã về tây .

Bây giờ đã là đêm khuya.

Trời, sẽ sáng.

Chỉ là, chỉ sợ ngay cả cửaVương Phủ cũng không vào được, vẫn là chờ hừng đông rồi nói sau.

Nàng nhìn chung quanh khách điếm, phỏng chừng chủ cửa hàng đang ở bên trong.

Liền bất chấp tất cả chạy vội đi qua, dùng lực gõ cửa: “Mở cửa! Mở cửa!”

Qua thật lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân.

Một thanh âm cực kỳ không kiên nhẫn truyền đến: "Ai? Bây giờ mới hơn nửa đêm gào thét cái gì chứ? !"

Cửa chi nha một tiếng mở ra, lộ ra một gương mặt đen, trên mặt nếp nhăn chồng chất, cả người như là mới từ trong cỏ bới ra ra.

Nhe đám răng cửa vàng khè, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt: "Ngươi không nằm chết ở trong phòng, chạy đến gào thét cái gì vậy?"

686. Chương 687: Khách Hàng Là Thượng Đế

Bà ta không nói lời nào thì thôi, vừa nói ra đã làm cho Long Phù Nguyệt hoảng sợ.

Thì ra người này là một nữ nhân!

Nàng còn tưởng rằng là điếm lão bản, thì ra là lão bản nương.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Long Phù Nguyệt sờ sờ bụng đang réo vang vì đói , không thể không nở nụ cười lấy lòng: "Lão bản nương, à, ừm —— Ta đói bụng, có canh nóng cho ta húp không?"

Khuôn mặt Lão bản nương không kiên nhẫn: "Thật đúng là tiểu nhân nhiều tác quái! Trễ như vậy, lão nương tìm đâu ra canh nóng cho ngươi chứ? ! Đi, đi, muốn ăn cơm ngày mai đến sớm, mau cút, lão nương còn muốn ngủ!"

Cũng không đợi Long Phù Nguyệt lên tiếng, "Phanh" một tiếng liền khép cửa phòng lại, ván cửa suýt nữa đập thẳng vào mũi Long Phù Nguyệt!

Long Phù Nguyệt ngẩn ngơ, này bản nương lão chẳng lẽ là Kim Hương Ngọc Long Môn khách sạn đầu thai sao?

Tại sao lại hung dữ như vậy!

Nha , ngay cả lão bản nương của quá trọ rách nát này cũng dám khi dễ nàng, nghĩ nàng là quả hồng mềm sao? !

Long Phù Nguyệt hừ mũi một tiếng, 'ba ba ba' tiếp tục gõ cửa.

Hừ, nàng cũng muốn đấu với nữ nhân này thử xem.

Không mở cửa nấu cơm cho nàng ăn, nàng liền gõ chết bà ta nha !

Thẳng tắp gõ có bốn mươi năm mươi , cửa phòng rốt cục lại ' vù ' một tiếng bị mở ra, lộ ra gương mặt của lão bản nương gần như muốn phóng hỏa : "Gõ! Gõ! Gõ! Ngươi vội vã báo tang sao!"

Lão bản nương gần như muốn phát cuồng .

Long Phù Nguyệt lạnh lùng nhìn bà ta: "Ta là khách trong tiệm ngươi, khách hàng là Thượng Đế ngươi có biết không? ! Nếu ngươi không cho ta cơm ăn, ta sẽ tháo bảng hiệu của ngươi xuống!"

"Ngươi!" Nếp nhăn trong mắt lão bản nương càng dày đặt, giơ tay lên định in năm ngón tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt !

Long Phù Nguyệt cũng đã luyện qua công phu, lúc này tuy rằng đang đói đến mức phía sau gần như dán vào phía trước, không có khí lực, nhưng bắt lấy bàn tay thô bỉ của nông phụ này vẫn dư sức.

Nàng một tay giữ ở mạch môn của lão bản nương: "Như thế nào? Ngươi còn muốn đánh ta không? ! Hừ, ngươi đừng quên, ta là một sản phụ, ngươi dám bỏ đói ta như thế, chẳng may nế ta đói chết ở cửa điếm của ngươi, chỉ sợ ngươi chịu không nổi thôi!"

Lão bản nương thật sự không nghĩ tới này nữ nhân có thân hình mảnh mai yếu đuối này lại cường ngạnh như thế.

687. Chương 688: Hồi Xuân Thuật

Dù sao cũng không muốn có án mạng ngay tiểu điếm của mình, mặt bà ta đen như tờ giấy, vội lấy cho Long Phù Nguyệt hai cái bánh bao nóng cùng một bình nước ấm: "Ngươi dằn bụng trước đi, hiện tại quá muộn, thật sự không có cách nào khác nhóm lửa."

Long Phù Nguyệt hiện tại chỉ cầu ăn no, làm sao còn có thể kén cá chọn canh chứ?

Nhận lấy, trở về phòng chứa củi.

Phía sau truyền đến tiếng nói của lão bản nương: "Người nhà của ngươi chỉ để lại một xâu tiền, cũng chính là chỉ ở được một ngày , ngày mai ngươi vẫn nên thay chỗ ở khác đi!"

Cũng không đợi Long Phù Nguyệt đáp lại, ' bịch ' một tiếng liền đóng cửa lại.

Long Phù Nguyệt cười khổ một cái.

Nàng sờ khắp toàn thân cũng không tìm được nửa lượng bạc.

Ngày mai nếu gặp được Phượng Thiên Vũ thì thôi, nếu không gặp được, chỉ sợ mình sẽ ăn ngủ đầu đường mất!

Nàng ăn hai cái bánh bao, lại uống vài ngụm nước ấm.

Trên người cuối cùng cũng không còn rét lạnh nữa.

Vừa mới sinh sản qua, hạ thân còn có chút đau đớn, thân mình cũng suy yếu muốn chết.

Nàng thở dài: "Không biết {hồi xuân thuật} của ta còn dùng được không, ta trị liệu ình trước, bằng không chỉ sợ chưa kịp nhìn thấy đại Vũ Mao, ta đã chết mất xác rồi ."

Bất quá nữ nhân chết tiệt kia đã chiếm dụng khối thân thể này một thời gian, không biết ta có còn là Thánh nữ không?

Nàng vung lên ống tay áo nhìn, thấy thanh xà Đồ Đằng trên cánh tay vẫn còn, nhẹ thở ra một hơi.

Cũng không biết là vì sao, sau khi nàng xuyên vào thân thể ở hiện đại kia, cũng không thể đem tiểu Thanh mang về.

Nàng còn tưởng rằng sẽ vĩnh viễn nói từ tạm biệt với tiểu thanh của mình rồi chứ, không nghĩ tới vẫn còn gặp lại .

Nàng vỗ vỗ cánh tay, trên cánh tay không có động tĩnh gì.

Di, chẳng lẽ tiểu Thanh đã biến mất?

Không thể nào!

Nàng đang vô cùng sốt ruột, trên cánh tay bỗng nhiên nóng lên, một bóng xanh chợt lóe, một tiểu thanh xà vụt thoát ra.

Tiểu thanh xà vô cùng nhanh chóng vòng quanh Long Phù Nguyệt, dạo qua một vòng, tựa hồ thập phần hưng phấn.

Thân mình trơn lạnh vòng quanh trên cổ tay của nàng, phun lưỡi , có vẻ hết sức thân mật.

Long Phù Nguyệt đương nhiên cũng hết sức cao hứng, vỗ vỗ đầu của nó, khen ngợi: "Tốt lắm, Thanh nhi, chúng ta cuối cùng đã gặp mặt, ngươi nghỉ ngơi trước một chút đi. Ta thử {hồi xuân thuật} xem."

Nàng lặng yên nhớ khẩu quyết, ngón tay cong lại, búng ra, một luồng ánh sang trắng vụt ra.

688. Chương 689: Trời Không Có Thiên Lý, Người Không Nhân Tính

Luồng ánh sang trắng đó thập phần mỏng manh, cũng miễn cưỡng có thể thành hình, ở trên người của nàng vờn quanh một vòng, trên người cuối cùng không còn đau đớn như vậy nữa. Nhưng càng mệt mỏi.

Lo nghĩ, bỗng nhiên hiểu được, hồi xuân thuật này nếu dung cho người khác thì vô cùng thần diệu nhưng nếu dung trên người mình, thì theo định luật chuyển hoán năng lượng, hiệu quả trị liệu cũng sẽ rất nhỏ.

Dù sao nàng tiêu hao chính là linh lực của mình , thương thế trên thân thể tốt lên hơn, nhưng linh lực còn sót lại cũng giảm bớt không ít.

Ai, quả nhiên thiên hạ này không có bữa ăn nào miễn phí, ta cũng phải nghiêm túc điều dưỡng lại thôi. Nghe nói nữ nhân đang ở cữ không thể ra gió , hiện tại ta bị ném ở một nơi gió lùa bốn phía, địa phương phân chim cũng không có, không biết có thể bị bệnh hậu sản hay không?

Thảm a, cực kỳ tàn ác a!

Trời không có Thiên Lý, người không nhân tính mà! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Long Phù Nguyệt vô cùng buồn bực.

Không được, ta quyết không thể cứ lặng yên không một tiếng động chết ở chỗ này như vậy được, ta vẫn chưa nhìn thấy được bộ mặt hối hận của đại Vũ Mao mà!

Hừ, đại Vũ Mao, người này ngược đãi như vậy ta, chờ hắn hiểu được chân tướng, không cho ta ta mắng hắn mọt trận thất điên bát đảo. ta tuyệt không tha thứ hắn!

Trên người nàng đang đắp một cái chăn rách nát, suy nghĩ loạn thất bát tao.

Trong lòng một trận lãnh, một trận nóng, một trận chua xót, một trận ngọt ngào.

Vù! Nàng hiện tại rất khẩn cấp muốn nhìn vẻ mặt của hối hận đại Vũ Mao rồi! Nhưng điều kiện tiên quyết là, nàng hữu mệnh nhìn thấy hắn.

Hiện tại nếu muốn mạng sống, chỉ có thể dựa vào mình.

Nàng phải làm đánh con gián đánh mãi không chết mới được!

Mặc dù đang ở trong căn phòng rách nát, nhưng ý chí Long Phù Nguyệt lại đang chiến đấu sục sôi .

Dù sao nàng lại đã trở lại, lại trở về với thân thể này.

Trời biết trong lòng nàng có bao nhiêu cảm kích. Chịu điểm ấy khổ thì có là gì.

Phía sau dang có một hạnh phúc vô bờ đang chờ nàng.

Bất tri bất giác trời đã sáng .

Lão bản nương bưng tới một chén cháo cùng vài cái bánh bao, gương mặt lạnh lùng: “Cô nương, không phải ta không thương hại ngươi,tiểu điếm của ta vừa nghèo vừa nhỏ, nuôi không nổi người rảnh rỗi, ngươi ăn bữa cơm này rồi, hãy đi nhanh đi!”

Ai, ai, ai! Thật sự là rồng mắc cạn bị cá tôm trêu chọc, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Khi nào tì Long Phù Nguyệt nàng luân lạc tới tình trạng này rồi?

689. Chương 690: Ta Hồ Hán Tam Lại Đã Trở Lại

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng: "Yên tâm! Căn phòng trọ rách nát này có mời ta đến, ta cũng không thèm đến. Ta ăn no sẽ đi ngay."

Lão bản kia nương yên tâm mà đi.

Long Phù Nguyệt ăn cơm no, liền đi ra khỏi phòng trọ .

Ra đến bên ngoài nàng mới biết được, nơi này hoàn toàn là không phải trong thành, mà là vùng ngoại thành.

Hỏi một người đi đường mới biết được, nơi này cách thành ước chừng có hơn mười dặm đường.

Long Phù Nguyệt nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Nha , đại Vũ Mao dám đem nàng ném ra xa như vậy!

Xem ra là thật sự không muốn cho nàng đi trở về.

Nếu thân thể của nàng tốt, thì mười dặm đường này không là gì cả,

Nhưng hiện tại nàng là sản phụ đẻ non vừa mới một ngày a, thân mình rất suy yếu.

Đi hơn mười dặm đường này thật đúng là muốn lấy mạng của nàng mà.

Vừa mới đi được ba bốn dặm, nàng liền mệt thở không ra hơi.

Chân mềm nhũn giống như bông gòn.

Không được, hôm nay cho dù bò ta cũng muốn bò đến Vương Phủ!

Không thấy đại Vũ Mao ta thề không bỏ qua!

Tín niệm này đã giúp nàng kiên trì nhích từng bước một. . . . . .

Lộ trình vốn dĩ chỉ cần nửa canh giờ liền có thể tới , nàng lê bước đi gần hai canh giờ.

Rất xa, thấy bờ tường thành màu xanh cao lớn kia, đầu óc Long Phù Nguyệt lại toát ra một câu như vầy: "Đại Vũ Mao, Hồ Hán Tam ta đã trở lại! Ngươi chờ tiếp chiêu đi!"

Lại run lẩy bẩy đi vào thành, cũng may nàng nhớ rất rõ đường đi, không bao lâu đã đến trước cửa vân Vương Phủ.

Giờ phút này Vân Vương Phủ đã thay đổi biển hiệu thành ' sắc phong phủ thái tử ', những chữ vàng sáng lấp lánh.

Bốn người canh cửa nay đã trở thành sáu người.

Mấy người này vẻ mặt tràn đầy vui mừng, đang ở đó cười cười nói nói .

Cũng may —— Sáu người này nàng quen hết bốn.

Hai năm trước nàng cùng mấy người bọn họ rất thân thiết, nàng không hề làm ra vẻ Vương Phi cao ngạo gì đó, nên mấy người canh cửa này cũng rất thích nàng.

Nàng thở ra một hơi, vù! Cuối cùng là đã trở lại. Cảm giác được về nhà thật tốt.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười, cười híp mắt đi đến trước mặt bọn họ, giơ lên một bàn tay chào hỏi: "Hi! Các ngươi khỏe không."

Mấy người canh cửa đó sửng sờ một chút, bộ dáng tựa như thấy quỷ.

690. Chương 691: Cư Nhiên Không Cho Nàng Vào Cửa

Tiếng cười tạm dừng một lát, không khí lập tức going như bị ngưng đọng lại.

Khi nào thì nàng lại trở nên đáng ghét như thế rồi?

Trong đó có một người lắp bắp : "Vương. . . . . Vương Phi. . . . . ."

Bên cạnh một người giật hắn một chút: "Đừng nói nhảm, Vương gia đã hưu nàng ta rồi, nàng ta đã không phải là Vương Phi ."

Đúng vậy, nàng đã không phải là Vương Phi rồi, vậy bọn họ còn sợ nàng cái gì? !

Một người trong đó lập tức ngẩng đầu lên , lạnh lùng liếc Long Phù Nguyệt: "Long cô nương, cô nương đến đây làm gì?"

Long Phù Nguyệt thở dài, cũng không vô nghĩa: "Ta tới tìm Vương gia các ngươi."

Trong đó, có một người bật cười: "Long cô nương, Vương gia đã phân phó, từ nay về sau không cho cô nương bước vào trong cửa nửa bước, ngài ấy cũng sẽ không gặp cô nương, cô nương vẫn là ở đâu đến thì quay về đó đi!"

A? Lại không cho nàng vào cửa rồi?

Long Phù Nguyệt nhăn đôi mi thanh tú lại, nhăn mày một cái, không vào cửa thì làm sao gặp đại Vũ Mao? Không gặp được đại Vũ Mao thì làm sao giải trừ được hiểu lầm?

Nàng nhìn mấy người canh cửa, từng cùng mình quan hệ không tệ, trên mặt bốn người đó giờ phút này cũng lạnh lùng. Trong ánh mắt đã tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường.

Đúng vậy , bọn họ hận nàng, từ khi nàng vào cửa làm Vương Phi, liền luôn luôn mắt cao hơn đầu, đối với bọn họ đánh chửi không ngừng.

Hiện tại còn giết chết đứa nhỏ của Vương gia , làm cho Vương gia gần như hỏng mất, nữ nhân như vậy còn sống sẽ là một tai họa, mặc dù không có sự của phân phó Vương gia , bọn họ cũng sẽ không để cho nữ nhân này vào cửa!

Long Phù Nguyệt nhìn biểu hiện của bọn họ liền đoán ra được bọn họ đang nghĩ gì.

Trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, người đàn bà kia rốt cuộc đã làm những gì?

Sao lại đắc tội hết với tất cả mọi người vậy?

Nhưng người đàn bà kia thong thả phủi phủi đít đi rồi, để lại cho nàng một cục diện rối rắm như vậy. . . . . .

Nàng xem nhìn sáu người đag giữ cửa, vẫn chưa hết hy vọng.

Cũng không sợ người ta chê mình mặt dày mày dạn, cười dài nói: "Tiểu Lý tử, làm phiền ngươi thông báo một tiếng, hãy nói Phù Nguyệt ban đầu đã trở lại, hắn nhất định sẽ gặp ta."

Tiểu Lý tử này mới hơn hai mươi tuổi, lúc Long Phù Nguyệt ở trong vương phủ đã rất thân với hắn.

Bởi vì hắn họ Lý, Long Phù Nguyệt liền gọi hắn là Tiểu Lý tử.

691. Chương 692: Chẳng Lẽ Chờ Lúc Nửa Đêm Đi Trèo Tường

Giờ phút này chợt nghe nàng gọi xưng hô ra ngày cũ, Tiểu Lý tử thực sự ngẩn ra, băng trên gương mặt thanh tú kia dường như tan ra một ít, hắn há miệng thở dốc, đang muốn nói gì đó, , một người bên cạnh

cười lạnh nói: “Cái gì ban đầu với hiện tại ? ! Sớm đã làm gì! Cút! Cút! Cút! Vương gia nói, ngài ấy không bao giờ muốn nìn thấy ngươi nữa, ngươi đừng nằm mơ nữa.”

Long Phù Nguyệt nghe hắn nói nói cực không khách khí, cũng có chút buồn bực .

Nàng trời sanh tính cũng chịu không nổi tức giận, nói sau nàng lần này nàng đã chịu muôn vàn khó khăn cũng muốn gặp đến Phượng Thiên Vũ, cắn răng nói: “Các ngươi không thông báo làm sao biết hắn sẽ không gặp ta? ! Các ngươi tránh ra, tự ta đi gặp hắn!”

Nhắc váy lên muốn xông thẳng vào trong.

Nàng vừa mới xông hai bước, hai thanh gỗ lập tức ngăn lại trước mặt nàng, hai người kia lạnh lùng thốt: “Phủ thái tử là nơi ngươi muons vào thì vào à? ! Quăng nàng tar a ngoài!”

Hai người canh cửa kia dáng vóc lực lưỡng, bốn người khác trên người cũng có chút công phu, chợt lóe thân đã nắm chặt lấy hai cánh tay của nàng, không nói hai lời, đã đem nàng cứng rắn lôi xuống thềm.

Nhẹ buông tay, ‘ ba ’ một tiếng ném xuống đất.

Lạnh lùng thốt: “Thức thời , mau cút! Còn dám xông loạn, cũng không phải là đem ngươi ném ra đơn giản như vậy!”

Long Phù Nguyệt bị bọn họ ném mạnh đến choáng váng đầu hoa mắt, trên người lại đau không chịu nổi, trước mắt sao, chim nhỏ bay loạn.

Thật vất vả chờ sao trước mắt tan đi, trước mắt lại thêm một đôi giày mỏng.

Một người đem nàng nâng dậy .

Long Phù Nguyệt nghiêng mắt vừa thấy, người giúp đỡ nàng chính là Tiểu Lý tử.

Gương mặt hắn đỏ ửng, thuận tay đưa cho nàng một cái bao bố nhỏ: “Ngươi ban đầu đối với ta rất tốt, lại đã giúp ta, ta. . . . . Ta không thể quên ơn, đây là hai lượng bạc thường ngày tích góp từng tí một , ngươi. . . . . Ngươi vẫn nên nhanh chóng mua vài bộ quần áo rời khỏi Đô thành đi. Đừng tự mình chuốc cực khổ nữa. . . . . .”

Hắn vừa mới đem Long Phù Nguyệt nâng dậy, liền giống như chạm phải ớt, lập tức buông tay, lui về phía sau một bước, dặn dò hai câu như vậy, liền quay đầu đi.

Long Phù Nguyệt quả thực không biết là nên khóc hay nên cười, trong lòng ê ẩm chua chát , cảm giác thật khó chịu.

Tay nàng bị xây xước đau đớn.

Vào không được rồi! Xem ra hôm nay đừng mơ vào được bằng cửa lớn.

Mình nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ chờ lúc nửa đêm trèo tường vào sao?

692. Chương 693: Nàng Giống Nhau Thấy Tử Thần Đang Hướng Nàng Vẫy Gọi.

Nếu như lúc trước, chút việc nhỏ ấy đương nhiên sẽ không làm khó được nàng.

Nàng dầu gì cũng có công phu , dung công phu phi hổ trèo tường thì quá bình thường.

Nhưng thân mình mình bây giờ thật sự quá nhu nhược yếu ớt rồi, đi một bước cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Tường viện cao như vậy, choáng váng! Nàng thật sự leo không nổi!

Hơn nữa theo nàng biết, tường viện Vương Phủ này cũng không có chỗ nào sụp xuống , thậm chí ngay cả động chó cũng không có, việc leo tường vào là không thể thực hiện được .

Tối thiểu —— Hai ngày này không được.

Nàng khập khiễng rời đi, trong lòng giống như mất mát, lại như có chút khổ sở cùng phẫn uất.

Sau lưng giống như truyền đến tiếng một người canh cửa.

"Tiểu Lý, nữ nhân này đáng giận như vậy, ngươi còn giúp nàng ta làm gì?"

"Khụ khụ, nàng ấy trước kia đã giúp ta, hơn nữa, lần này, lần này dường như nàng ấy không giống hôm trước. . . . . ."

"Ừm, cũng đúng nhỉ, hình như khác biệt rất lớn đó. . . . . Nhưng hế thì sao? Vương gia đã phân phó, bất luận kẻ nào cũng không cho nàng ta vào, bằng không giết không tha, ta không thể lấy đầu mình ra mạo hiểm như vậy. . . . . ."

Tiếng đàm luận dần dần nghe không được, Long Phù Nguyệt trong lòng một mảng lạnh lẽo.

Vũ Mao chết tiệt, Vũ Mao xấu xa, cũng không để cho ta lên tiếng liền phán quyết tử hình ta, ô ô, nếu ta chết thật, ngươi có hối hận không!

Lúc này đúng là cuối mùa thu, từng mảnh lá rụng đang khiêu vũ trong gió. Xoay vần không ngừng.

Long Phù Nguyệt ôm chặc cánh tay, vẫn là đông lạnh run run từng đợt.

Cả người đau nhức, dưới chân càng giống như không còn nhấc lên nổi nữa.

Sao lại lạnh đến như vậy? Nguy rồi, nàng không phải phát sốt chứ? !

Nàng nâng tay sờ sờ từ cái cái trán, độ ấm nóng rực phỏng tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời tối sầm.

Trong tháng mà phát sốt, tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Nàng giống nhau thấy tử thần đang hướng nàng vẫy tay, Diêm vương Đại gia lại muốn mời nàng đi uống trà. . . . . .

Nàng ở trên đường mờ mịt đi tới, vòng qua một cái phố lại một cái phố, trong lòng một trận, một trận hoảng hốt.

Nàng biết mình nên đi mua một kiện áo bông đến chống lạnh, nên đi tìm khách sạn nghỉ ngơi nghỉ một chút, nhưng nàng lại không dám, sợ bản thân ngã xuống sẽ không dậy nổi nữa.

Mà trên người gần có hai lượng bạc, nàng phải sử dụng thật dè xẻn, bởi vì nàng không biết còn phải ở bên ngoài phiêu đãng bao lâu.

693. Chương 694: Không Có Xui Xẻo Nhất, Chỉ Có Càng Không Hay Ho

Trong tay gắt gao nắm chặt túi tiền nho nhỏ đó, giống như nắm chặt tất cả tánh mạng của mình, chặt đến mức mồ hôi túa ra từng đợt.

Tinh thần nàng vẫn hoảng hốt , không đề phòng bị một nam tử đụng phải.

Thân mình nàng vốn suy yếu không chịu nổi, va chạm này nhất thời làm nàng té ngã,

Vừa ngã xuống, túi tiền trong tay văng thật xa.

Nàng còn chưa kịp đứng dậy, nam tử đụng vào nàng liền nhặt túi tiền lên chạy như bay!

Long Phù Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, trừng mắt nhìn bóng dáng người kia biến mất ở góc đường, gần như khóc không ra nước mắt.

Cái gì gọi là không có xui xẻo nhất, chỉ có càng không hay ho? Nhìn xem, là thế đấy!

Trời ạ, chẳng lẽ ông thật muốn vong ta?

Ông muốn tôi chịu khổ đến bực nào, ông mời chịu đây?

Và như thế, hai lượng bạc cứu mạng cuối cùng cũng đã bị người ta đoạt đi rồi!

Đêm nay mình sẽ nghỉ ngơi ở đâu?

Không phải sẽ ăn ngủ đầu đường thật chứ?

Với thân thể nhỏ bé của mình hiện giờ, chỉ sợ không đợi được đến ánh mặt trời của ngày mai, mình đã đi uống trà với Diêm vương Đại gia rồi!

Vũ Mao sư huynh, chẳng lẽ ta và ngươi thật vô duyên như thế sao? Không biết ta còn có thể sống nhìn thấy ngươi hay không.

Đi trong dòng người như nước trên đường cái, nhìn người này qua, người kia lại, Long Phù Nguyệt lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo cùng cô độc.

Ai biết thân mình tan hoang này của nàng còn có thể duy trì được bao lâu?

Nói không chừng không đến được buổi tối, mình sẽ ngã lăn ở đầu đường mất rồi. . . . . .

Nàng trong cơn hỗn loạn đi tới, đám đông bỗng nhiên xôn xao .

Một trận đồng la vang lên, người trên đường tự động tự phát thối lui đến bên vệ đường.

Long Phù Nguyệt thân bất do kỷ, cũng bị đám người chật chội chen lấn đến bên vệ đường.

Phía sau là tường đá lạnh như băng , phía trước là bức tường người ầm ầm. Tiếng nói ồn ào, lại gần như nghe không rõ bọn họ đang nói gì.

Long Phù Nguyệt bị chen chúc tại một bức tườngn gười dày đặc như thế, gần như không thể động đậy.

Chỉ thấy xa xa cờ xí phất phơ, tiếng cổ nhạc ồn ã, tiếng vó ngựa lộn xộn, hình như có một đại đội nhân mã dang chậm rãi đi qua trên đường.

Hai bên ngã tư đường, vạn đầu toàn động, mọi người phía sau tiếp trước về phía tiền gạt ra, tựa hồ là tranh giành đổ người nào phong thái.

694. Chương 695: Cơ Hội Duy Nhất

Long Phù Nguyệt có một chút buồn bực, rốt cuộc là ai làm ra trận chiến lớn như vậy ?

Cũng có chút giống cảnh tượng Trạng Nguyên diễu phố ở tivi diễn .

Ai, đáng tiếc thân thể mình quá nhỏ bé vừa rồi không có khí lực, không thể đứng ở phía trước chỉ có thể đứng ở đây nhìn mấy cái ót của người ta.

Bỗng nhiên đám người bộc phát ra một trận hoan hô: “Thái tử thiên tuế thiên thiên tuế! Thái tử thiên tuế thiên thiên tuế!”

Tiếng hô hào ầm ĩ như biển rộng sóng triều, suýt nữa chấn điếc lỗ tai Long Phù Nguyệt .

Nga, thì ra là tên thái tử biến thái kia, không nghĩ tới hắn lại được hoan nghênh như thế. . . . . .

Di, không đúng! Tên thái tử biến thái kia không phải đã bị Lục vương gia độc chết rồi sao? !

Long Phù Nguyệt đã nhớ lại trận binh biến sáng sớm hôm qua, lão hoàng đế dường như đã phong đại Vũ Mao làm thái tử rồi!

Nói như vậy hiện tại người đang rầm rộ ồn ã ở ngã tư đường vô hạn chính là….

—— Đại Vũ Mao!

Trái tim của Long Phù Nguyệt đập dồn dập gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bây giờ là cơ hội duy nhất gặp để gặp đại Vũ Mao !

Cũng không biết lấy sức lực từ đâu, nàng giống như uống phải thuốc kích thích, nhảy dựng lên, liều mạng xông thẳng vào đám người dày đặc!

Tóc rối bời, quần áo vướng víu rách nát, còn vấp chân rất nhiều lần, nhưng nàng không hề quan tâm, liều mạng chạy vọt về phía trước.

Rốt cục —— Rốt cục cũng đã đến được đám nguwoif phía trước thấy được đội ngũ đang đánh trống thổi kèn kia.

Đội diễu hành đó có khoảng mấy trăm người, xếp thành hai hang dài, các binh sĩ người người quần áo ngăn nắp, tinh thần no đủ, khoác lụa hồng mang kiếm, rất có tinh thần.

Hai bên dân chúng ngươi đẩy, ta chen chúc, kêu, la hét, ai nấy đều hưng phấn , hoan hô không ngừng, tiếng hô rung trời.

Lúc này đội danh dự đã đi xa dần, hiện tại vị trí của Long Phù Nguyệt, là cuối cùng của đoàn diễu hành . . . . . .

Long Phù Nguyệt ngơ ngác đứng ở nơi đó, si ngốc nhìn thân ảnh mặc bộ y phục trắng được binh lính bao quanh bảo vệ.....

Trái tim co rút lại.

Đại Vũ Mao, đại Vũ Mao, là ngươi sao? Là ngươi sao?

Cỗ kiệu, đoàn ngựa thồ, đội dụng cụ, dàn nhạc. . . . . Tấp nập hướng thẳng về phía trước.

Mắt thấy sẽ nhìn không tới nữa.

Long Phù Nguyệt bỗng nhiên hét ra một tiếng: “Đại Vũ Mao! Đại Vũ Mao!”

695. Chương 696: Nàng Giống Như Hạt Bụi Nhỏ

Nàng thất tha thất thểu chen lấn chạy vọt tới, ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

Miệng điên cuồng quát to : “Đại Vũ Mao, đại Vũ Mao! Ta muốn gặp ngươi. . . . . Ta muốn gặp ngươi. . . . . .”

Dù sao nàng cũng vừa mới sinh xong thân thể bạc nhược yếu đuối, lại đang bị sốt cao, mặc dù là liều mạng la lên, gần như khàn cả giọng, thanh âm cũng không lớn lắm.

Mà tiếng gọi quần chúng chung quanh lại rất ầm ĩ, nhất thời tiếng hét của nàng bị bao phủ ở bên trong.

Nhưng việc nàng chạy đuổi theo như thế này đã gây sự chú ý cho đám thị vệ ở phía sau, nhất thời xôn xao.

Có mấy người xoay ngựa chạy thẳng đến.

Một người trong đó quát: “Bà điên này từ đâu tới, dám quấy rầy thái tử dạo phố! Bắt lại!”

Có bốn năm người xống đến, vây quanh Long Phù Nguyệt, vươn tay định bắt lấy nàng.

Long Phù Nguyệt muốn cùng bọn họ đánh nhau, nhưng thân mình nàng không có chút sức lực, cả người mềm nhũn không có một tia khí lực, làm sao là đối thủ của đám thị vệ nghiêm chỉnh huấn luyện như lang như hổ chứ?

Đảo mắt liền bị đè xuống đất.

Mà đi ở phía trước, Phượng Thiên Vũ vốn không hề hay biết đến động tĩnh ở phía sau, đoàn người ngựa vượt qua khúc quanh góc phố, dần dần đi xa.

Long Phù Nguyệt quỳ rạp trên đất, nước mắt đổ rào rào rớt xuống.

Tại đây, ở bên trong đám đông này, nàng tựa như một hạt bụi nhỏ, không hề thu hút được chút chú ý nào.

Tim, đau nhói, đau đến nghiêng trời lệch đất.

Nàng liều lĩnh kêu to lên: "Ta là Vương Phi của Phượng Thiên Vũ ! Các ngươi buông ra! Buông ra!"

Mấy người thị vệ kia sửng sốt, có một người từng gặp qua Long Phù Nguyệt, lúc này cẩn thận đánh giá mặt mũi của nàng một chút. Y cảm thấy dường như có chút quen mắt.

Các thị vệ này không biết chuyện xảy ra giữa nàng và Phượng Thiên Vũ, cũng không biết nàng đã bị hắn hưu. Lúc này cũng không dám làm chủ.

Một người trong đó gật đầu ra hiệu, những cánh tay bấu chặt cánh tay Long Phú Nguyệt nhất thời buông lỏng, đỡ nàng đứng dậy.

Sau đó giục ngựa chạy về phía trước.

Long Phù Nguyệt vốn dĩ đã sắp tuyệt vọng, thấy dáng vẻ người kia dường như giống đi báo tin, trong lòng lại dâng lên một tia hi vọng.

"Đại Vũ Mao, đại Vũ Mao, ngươi phải tới gặp ta, nếu không gặp ta thì ta sẽ chết, ta thật sự sắp chết rồi, ta chết ngươi sẽ phải hối hận, ta chết rồi cũng sẽ không trở lại nữa. . . . . .

696. Chương 697: Lúc Này Đây Bỏ Qua Liền Chính Là Suốt Đời Bỏ Qua

Đại Vũ Mao, van cầu ngươi, tới gặp ta, nghe ta giải thích. . . . . ." Thân thể của nàng lung la lung lay, trước mắt một trận một trận biến thành màu đen, lại mạnh mẽ chống đỡ không được rồi ngã xuống. Trong lòng điên cuồng lẩm bẩm, nước mắt tuôn đầy mặt.

Tựa hồ qua thật lâu, vừa tựa hồ chỉ là mới một cái chớp mắt, tên thị vệ rốt cục đánh ngựa chạy trở về, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, lớn tiếng nói: "Vương gia nói, thả nàng, bảo nàng cút!"

Một câu giống như một tiếng xét đánh xuống . Chặt đứt một tia hi vọng cuối cùng của nàng.

Sắc mặt nàng trắng bệch, khẽ nhếch miệng, tựa hồ không tin lỗ tai của mình.

Trong ánh mắt bọn thị vệ toát lên một chút thương hại, nhưng nếu như Vương gia đã hạ lệnh, bọn họ cũng không nên nói khác. Đều lên ngựa, đuổi theo đội ngũ phía trước .

Tên thị vệ kia nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, thân mình lung lay sắp đổ, tựa hồ sẽ ngã sấp xuống đất. Biết nàng không còn có khí lực quấy rối, liền cũng cưỡi ngựa dứt khoát mà đi.

Long Phù Nguyệt ngơ ngác đứng lên tại chỗ, một trận gió thổi đến, hơi lạnh thấu xương.

Nàng chậm rãi uể oải ngã trên mặt đất, nước mắt tuôn không ngừng.

Đại Vũ Mao, thì ra giữa ta và ngươi, lại là tình thâm mà duyên mỏng như thế, lần này cách biệt, đó chính là vĩnh biệt. . . . . .

Trái tim như có ngọn roi đánh mạnh như phiên giang đảo hải, cổ họng mằn mặn, wow một tiếng phun ra một búng máu .

Chẳng lẽ cứ buông tay như vậy?

Nàng không cam lòng, rất cam tâm a!

Nàng mạnh mẽ nhảy dựng lên, dùng hết tất cả khí lực hô to: " Vũ Mao thối, Vũ Mao chết tiệt, Vũ Mao xấu xa! Ngươi, ngươi sẽ phải hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận!"

Thanh âm thê lương mà khàn khàn, trong tiếng hoan hô hỗn loạn ở chung quanh, nháy mắt che mất. . . . . .

Thì ra —— Thật sự đã bỏ lỡ. . . . . .

Hai mắt đẫm lệ trong mơ hồ, nhìn về đoàn người ngựa phía trước càng đi càng xa.

Long Phù Nguyệt biết, lúc này đây bỏ qua đó chính là suốt đời bỏ qua, nàng không có thời gian, cũng không có sức lực lại đi tìm hắn. . . . . .

Hai chân không còn chút sức lực, nàng chậm rãi uể oải ngã trên mặt đất, như một hạt bụi, gió thổi qua, sẽ không còn thấy nữa . . . . . .

Nàng cúi đầu, dồn dập thở hào hển, không hề phát hiện, đoàn diễu hành phía trước không biết khi nào thì đã dừng lại.

Một con con ngựa trắng đang chạy vội đến.

697. Chương 698: Lúc Này Đây, Sẽ Là Thật Vậy Chăng

Tất cả những thanh âm hoan hô trong nháy mắt tạm dừng, ngã tư đường vốn dĩ ầm ỹ vô cùng, bỗng dưng có một khoảnh khắc im lặng.

Bọn họ đồng loạt ủng hộ thái tử —— Tại sao lại chạy trở lại đây?

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ tái nhợt như tờ giấy. Trong đôi mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không tin.

Hắn nghe được cái gì? Là hắn nghe nhầm sao?

Thị vệ ban nãy vây quanh hắn, đi ở phía trước, phía sau chính là thị vệ tiểu đầu mục hướng hắn bẩm báo Long Vương phi đuổi theo ở phía sau giống như phát điên rồi, thì hắn chỉ cảm thấy thật sâu chán ghét.

Người đàn bà kia, tự tay giết chết hài tử của hắn, hắn không lấy tính mạng của nàng ta chính là trời lớn ban ân rồi, lại còn chưa từ bỏ ý định!

Hiện tại đã biết hối hận sao? Đã muộn rồi!

Lạnh lùng phân phó một câu: "Thả nàng, bảo nàng cút!"

Cũng không quay đầu lại, đi tới trước.

Lại không nghĩ rằng, mới vừa đi ra không xa, liền từ ở bên trong tiếng người ồn ào, thoang thoảng nghe có tiếng khóc nỉ non, hét lên.

Thân mình ở trong nháy mắt giống như bị định trụ, cứng ngắc giống như một khúc gỗ.

Nàng gọi mình là cái gì?

Đại Vũ Mao? Đó là độc hữu xưng hô mà Phù Nguyệt của hắn đối với hắn a!

Là nàng sao? Là nàng trở về chưa? !

Nhưng—— Hắn lại sợ hắn sẽ thất vọng, nửa năm này thất vọng quá lâu, gần như đã trở thành tuyệt vọng. Bao nhiêu lần trong giấc mộng đêm khuya đều đã gặp nàng trở lại, Phù Nguyệt của hắn đã trở lại, nhưng khi tỉnh lại đối mặt cũng là vô tận hư không cùng cô tịch.

Lúc này đây, sẽ là thật vậy chăng?

Có phải vẫn là nữ nhân chết tiệt kia mê hoặc hay không?

Nhưng, hắn không thể buông tay được, chỉ cần có một phần vạn hi vọng hắn sẽ không buông.

Gần như không kịp suy nghĩ , hắn quay đầu ngựa lại liền chạy trở về! Đánh ngựa như bay.

Chớp mắt liền đến trước mặt của nàng.

Hắn phi thân xuống ngựa, đứng ở trước mặt của nàng, sắc mặt khẽ biến thành hơi có chút tái nhợt, trong đôi mắt giống như biển rộng bắt đầu khởi động ba đào, chậm rãi vươn tay, thanh âm thập phần là không xác định: "Phù Nguyệt?"

Bóng lưng đơn bạc ngã nằm ở trên mặt đất đầy bụi bặm chấn động mạnh, ngẩng đầu lên từng chút, từng chút một, trong đôi mắt to ấy, nháy mắt hình như có một ánh sáng hiện lên, giống như người chết đuối bỗng nhiên nắm lấy được một cọng cỏ khô.

Nâng bàn tay nhỏ bé lên bắt được vạt áo của hắn, sống chết không buông ra.

698. Chương 699: Trừ Bỏ Ta, Ai Dám Chửi Như Vậy

Khóe miệng vừa nhếch, xả ra một nụ cười tội nghiệp: " Vũ Mao chết tiệt, Vũ Mao thối, Vũ Mao xấu xa, ta thật vất vả mới quay trở lại thân thể này, ngươi lại bắt ta cút —— Ta lăn xa rồi, sẽ không về được nữa đâu. . . . . ."

Lúc này, ngã tư đường dị thường yên tĩnh, gần như một cây kim rơi trên mặt đất đều có thể nghe được tiếng vang.

Tất cả mọi người nghe được lời nói này của Long Phù Nguyệt, ai nấy đều kinh ngạc, mở to hai mắt, gần như ngay cả hô hấp đều dừng lại.

Nữ nhân điên này dám nhục mạ thái tử đương triều như thế!

Xem ra là chán sống rồi!

Ừm, xem đi, thái tử của bọn họ đã tức giận, sắc mặt thực sự tái nhợt, thân mình đang phát run, khẳng định quá mức tức giận rồi.

Muốn đem người nữ tử can đảm này bầm thây vạn đoạn rồi!

Vô số luồng ánh mắt sáng như tuyết , quét tới, chỉ còn chờ Phượng Thiên Vũ ra tay đem nữ tử kia đánh cho hồn phi phách tán. . . . . .

Gương mặt Phượng Thiên Vũ trắng như tuyết, giống như bị một tia chớp bổ trúng, giống như khiếp sợ lại như mừng như điên, còn có một tia không xác định: "Phù Nguyệt! Phù Nguyệt, thật là nàng?"

Mãnh liệt hơi cúi người, liền đem Long Phù Nguyệt ôm vào trong ngực.

Hắn vuốt ve nhanh như vậy, giống như là nhặt được bảo bối đã đánh mất mà được lại .

Thân mình đơn bạc của Long Phù Nguyệt nằm gọn ở trong ngực của hắn, nhẹ giống như một chiếc lông chim.

Đôi mắt to của nàng mê mê mang mang, tựa hồ đã thấy không rõ khuôn mặt của hắn, một bàn tay run rẩy đưa lên, nắm chặt ống tay áo của hắn, sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười xấu xa, bộ dáng nghịch ngợm gây sự giống như nàng bình thường. Cúi đầu nói một câu: "Nếu không đúng là Đại gia ta, ngoại trừ ta, ai dám chửi như vậy?"

Mệt mỏi, thật sự là quá mệt mỏi! Nàng luôn luôn cố gắng chống đỡ bản thân, không chịu để cho bản thân ngã xuống.

Giờ phút này lại phảng phất giống như một người lạc đường trong sa mạc rốt cục tìm thấy được một ốc đảo.

Cả người buông lỏng, rốt cuộc không duy trì được nữa.

Một bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, mơ mơ màng màng thì thào một câu: "Thối Vũ Mao, không được. . . . . Không được lại đem ta. . . . . Đem ta đi xa như vậy . . . . . Bằng không, đường xa như vậy, ta sẽ không. . . . . Không tìm được đường về. . . . . ."

Khi nàng vươn tay kia, giống như muốn vuốt ve khuôn mặt của Phượng Thiên Vũ trước mặt, nhưng trên đường đưa đến, liền suy sụp rũ xuống. Một đôi mắt to cũng chầm chậm nhắm lại. . . . . .

699. Chương 700: Hắn Rốt Cuộc Phạm Vào Hơn Một Sai Lầm Lớn

Trước mắt Phượng Thiên Vũ tối sầm, sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

Trong lòng sợ hãi giống như cỏ dại sinh trưởng tốt.

Người trong lòng trên người nóng như than lửa, trên người khắp nơi là trầy da, máu ứ đọng do va chạm .

Trên gương mặt trắng bệch nổi lên một mạt đỏ ửng quỷ dị, đôi môi khô nứt nẻ không có một chút huyết sắc.

Không hề tức giận, nằm yên lặng ở trong ngực của hắn, thiêu đốt trái tim của hắn, làm cho hắn ở trong phút chốc đau đến tê tâm liệt phế!

Phù Nguyệt của hắn đã trở lại, nhưng, hắn lại vô tình thương tổn nàng!

Chẳng lẽ —— Ngày hôm qua bị hắn vô tình ném ra khỏi cửa phủ là nàng?

Trời ơi, hắn rốt cuộc phạm vào hơn một sai lầm lớn rồi sao?

Nàng vừa mới đẻ non, vốn là thời điểm nên tĩnh dưỡng, mình lại không nói hai lời đem nàng ném văng ra ngoài!

Nhìn thấy quần áo đơn bạc trên người nàng, ở trong cơn hôn mê thân mình vẫn run rẩy không ngừng như trước, trước mắt hắn trở nên mờ mịt, tâm như là bị một cái gì đó mạnh mẽ đánh bay ra ngoài.

Một ngày một đêm qua, nàng rốt cuộc bị bao nhiêu khổ sở?

Mà mọi khổ sở này đều là do hắn ban tặng! Hắn thật muốn giết chết chính mình

Ôm chặt thân thể mềm mại nho nhỏ kia vào lòng. Giống như đang cầm một viên ngọc Lưu Ly quý giá nhất trên thế giới.

Người trong lòng đang phát sốt! Sốt cao!

Sắc mặt của nàng tái nhợt đáng sợ, hơi thở của nàng như có như không, chốc lát thì giống như tơ nhện, tựa hồ gió thổi qua sẽ đứt rời. . . . . .

"Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng hãy kiên trì, không được chết, ta không cho phép nàng chết!" Hắn gầm nhẹ, lại bất chấp uy nghi của thái tử, lại bất chấp mình đang phụng ý chỉ của hoàng đế tuần trên phố, ôm Long Phù Nguyệt liền nhảy lên lưng ngựa, chạy như bay ra ngoài giống như phát điên rồi, đảo mắt không còn bóng dáng.

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm, bọn họ chưa từng gặp Phượng Thiên Vũ thất thố như vậy?

Hơn nữa, lại là vì một nữ nhân!

Trên đường cái trong lúc nhất thời tĩnh lặng như chết, đảo mắt lại dường như sôi ồn ào .

Vô số tin tức về Phượng Thiên Vũ cùng Long Phù Nguyệt trên phố, từ ngày hôm nay, bắt đầu lưu truyền. . . . . .

Trong Vân Vương Phủ, hiện tại là phủ thái tử giờ phút này rối ren hổn loạn hẳn lên.

Ngự y trong cung, đến đây một vị, rồi lại đi một vị, người người đều đón nhận cơn tức giận của Phượng Thiên Vũ, run rẩy bắt mạch cho nữ tử giống như đóa hoa héo rũ trên giường, đều là lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

700. Chương 701: Tựa Như Một Chú Chó Nhỏ E Sợ Bị Quẳng Đi

Không được, thật sự không được.

Mất máu rất nhiều, đang trong tháng lại bị phong hàn như vậy, thân thể của nàng giống như một chú rối gỗ rách nát, rốt cục sắp tan mất . . . . . .

Nàng đã hôn mê suốt ba ngày.

Trong ba ngày này Phượng Thiên Vũ ôm nàng gần như phát điên.

Vô số nội lực chuyển vận qua, nhưng Long Phù Nguyệt không có một chút khởi sắc,

Mặc dù đang trong cơn hôn mê, Long Phù Nguyệt cũng nắm chặt ống tay áo của hắn, nắm chặt đến mức ngón tay út đều trở nên trắng bệch , lại không chịu buông tay.

Giống như một chú chó nhỏ e sợ bị quẳng đi, gắt gao leo lên chủ nhân của nàng.

Cái cằm nhọn, hai tròng mắt nhắm chặt, môi không có chút huyết sắc nào, trong cơn sốt cao cả người Long Phù Nguyệt nóng dọa người, tứ chi cũng là một mảnh lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

Ngự y đến đây một đám lại một đám, thuốc hạ sốt cũng một chén lại một chén rót vào, nhưng sốt cao lại giống như ma quỷ vòng tại trên người nàng, không chịu thối lui.

Tất cả ngự y dùng hết thủ đoạn bình sinh, lại một chút hiệu quả cũng không có. Đến cuối cùng quả thực không ai dám khai ra phương thuốc. . . . . .

Sắc mặt Phượng Thiên Vũ tái nhợt, người người đều sợ hãi, không ngủ không nghỉ canh giữ ở cạnh nàng, sắc mặt càng ngày càng nhiều lãnh đạm, ánh mắt lãnh khốc ngay cả ngự y đang quỳ trên mặt đất đều đang đồng loạt phát run.

"Không thể trị khỏi cho Thái Tử Phi, toàn bộ các ngươi sẽ chôn cùng nàng!"

Các ngự y này sợ tới mức tè ra quần, bình thường Phượng Thiên Vũ tuy rằng luôn cười tủm tỉm , nhưng tính tình hắn cũng cũng vô tình lãnh khốc, đối với vị Tu La Chiến thần này, không người nào dám hoài nghi tính chất thực sự những lời này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt càng ngày càng thêm trắng bệch, màu sắc gần như thành trong suốt, giống như một khối ngọc xinh đẹp trong sáng thanh nhã, lạnh như băng mà không hề có tiếng động. . . . . Tựa hồ vừa chạm vào sẽ bể nát .

Hơi thở của nàng càng ngày càng mỏng manh.

Giống như tơ nhện, có nhiều lần thậm chí ngừng hô hấp.

Nếu như không phải Phượng Thiên Vũ lao thẳng đến nàng ôm vào trong ngực chuyển vận chân khí cho nàng, giữ gìn chút hơi thở mong manh này của nàng, khí tức của nàng đã sớm đoạn tuyệt.

Tất cả ngự y đều đến đây.

Tất cả biện pháp cũng đều dùng qua, nàng không hề có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Tựa hồ thân thể như đèn đã cạn dầu, nàng muốn ngủ đủ một giấc.

Thân thể của nàng nhanh chóng gầy yếu đi xuống, cái cằm lúc này càng thon nhọn nhỏ nhắn hơn

701. Chương 702: Tiểu Chủ Nhân Của Ta Thật Sự Đã Trở Lại

Khi luồng ánh sáng đầu tiên xuyên thấu qua hàng sa màn màu phấn hồng chiếu nghiêng vào, thì hắn biết lại là một ngày mới bắt đầu.

Chợt nghe bên ngoài đông một tiếng, một vật lông tuyết trắng tròn vo nhảy vào đến, Phượng Thiên Vũ hơi sửng sờ: "Hoa Đậu Đậu!"

Lông tròn vo này đúng là tiểu hồ ly nửa năm không gặp, nó xoẹt một chút liền nhảy tới trên giường, vây quanh Long Phù Nguyệt dạo qua một vòng, bỗng nhiên rít một tiếng lên: "Lão tỷ! Mau tới đây! Thật là tiểu chủ nhân của ta đây! Tiểu chủ nhân của ta đã trở lại!"

Nó tựa hồ quá hưng phấn nghiêng đầu, lộn thật nhiều vòng ở trên giường.

May mắn lúc này trong phòng không có người ngoài, bằng không bỗng nhiên nghe từ miệng con hồ ly phun ra ngôn ngử loài người như thế, còn không bị hù chết sao?

Theo tiếng kêu của nó, lại có một đoàn phấn hồng mao xông ra. Ở trong phòng vòng vo một vòng tròn, nhưng lại biến ảo thành một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Đúng là Hoa Tích Nguyệt.

Hoa Tích Nguyệt nhìn Long Phù Nguyệt trong lòng Phượng Thiên Vũ, ngạc nhiên mở to hai mắt: "Di, thật sự là nàng a! Nàng thực sự đã trở lại? !"

Hoa Đậu Đậu vui đến mức gần như muốn nhảy cao, vẻ mặt đắc ý: "Lão tỷ, ta nói ta cảm thấy sinh mạng tiểu chủ nhân của ta có nguy hiểm, tỷ còn không tin, nói cái gì cách vài vạn năm ta làm sao mà cảm ứng được, nhìn xem, cảm ứng của ta đúng quá đi chứ? Tiểu chủ nhân của ta thật sự đã trở lại!"

Hai người vừa tiến đến liền lải nhải, làm cho Phượng Thiên Vũ hết sức nhức đầu.

Hắn nhìn này hai hồ ly liếc mắt một cái, cắn răng nói một câu: "Hoa Giao Long, ngươi cứ mãi dong dài như vậy, tiểu chủ nhân của ngươi liền thật sự sống không được rồi!"

Tiểu hồ ly chẳng hề để ý ngẩng cao đầu lên : "Yên tâm, có lão tỷ hồ ly của ta ở đây, nàng không chết được ."

Một câu này vừa thốt ra, trong lòng Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên giống như đã buông xuống được tảng đá nặng ngàn cân, vươn tay nắm lấy cái đuôi to đùng của tiểu hồ ly: "Ngươi. . . . . Ngươi nói thật sự?"

Tiểu hồ ly oa oa gọi bậy: "Đương nhiên là thật! Oa oa, ta là hồ ly thượng tiên, ngươi không được nắm lấy cái đuôi của ta!" Bốn chân của nó vung vẫy, trên mặt hồ ly nho nhỏ tràn đầy phẫn nộ cùng xấu hổ.

Phượng Thiên Vũ cuối cùng thở ra một hơi, tùy tay đem tiểu hồ ly buông ra, nhìn về phía Hoa Tích Nguyệt: "Ngươi mau cứu nàng, nàng sốt cao vẫn không lùi. . . . . ."

Hoa Tích Nguyệt cười tủm tỉm : "Yên tâm, ta sẽ trị liệu ngay cho nàng."

702. Chương 703: Chữa Thương 1

Nhìn thoáng qua Phượng Thiên Vũ, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, bên trong đôi mắt đầy tơ máu, khuôn mặt mệt mỏi cùng tang thương.

Biết hắn nhất định đã nhiều ngày là không ngủ không nghỉ.

Mà tay trái của hắn chưởng lực vẫn dán tại sau lưng của Long Phù Nguyệt, dĩ nhiên là vẫn không ngừng vận chuyển nội lực cho nàng.

Trong lòng nóng lên, đồng thời lại là đau xót.

Nam tử này thật sự yêu nử nhân này sao, vì nử nhân này không tiếc hy sinh hết thảy, ai nếu ân công đối với ta có một nửa giống như hắn đối với nàng, ta chết cũng cam tâm. . . . . .

Hốc mắt nóng lên, vội nói: "Được rồi, được rồi. Ta sẽ trị liệu cho nàng, ngươi cũng đi nghỉ ngơi một chút, nếu còn tiếp tục như vậy, dù ngươi làm bằng sắt cũng sẽ suy sụp ."

Phượng Thiên Vũ làm sao yên tâm: "Ta không ngại. Ngươi mau trị liệu cho nàng, ta sẽ trợ thủ cho ngươi."

Hoa Tích Nguyệt nhất thời nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ngươi không tin tưởng ta? Hừ, vậy ngươi vẫn nên thỉnh cao nhân khác đi! Ta chữa bệnh chưa bao giờ đồng ý có người ngoài ở đây làm phiền!"

Phượng Thiên Vũ lúc này nào dám đắc tội với nàng, thở dài: "Được rồi, ta đi ra ngoài."

Hắn đã mấy ngày mấy đêm không hề chợp mắt, sớm đã mệt mỏi đến cực điểm, lúc này tâm lực buông lỏng, liền rốt cuộc duy trì không được.

Hắn cũng không dám rời đi xa, ở bên ngoài phòng tùy tiện tìm một chiếc giường nhỏ, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Nhưng trong lòng luôn ghi nhớ đến sinh tử của Long Phù Nguyệt , ngủ không được bao lâu, vì sợ hãi mà choàng tỉnh.

Nghiêng tai nghe ngóng, ngầm trộm nghe thấy buồng trong truyền đến thì thầm nói nhỏ.

Hắn sửng sốt, Hoa Tích Nguyệt đang nói chuyện cùng ai? Chẳng lẽ —— Phù Nguyệt nàng đã tỉnh?

Mừng rỡ không thôi, định đẩy cửa đi vào.

Nhớ tới lời cảnh cáo của Hoa Tích Nguyệt, lại không dám lỗ mãng.

Sợ chọc giận nữ hồ ly tinh thoạt nhìn như ôn lương hiền thục, kì thực tánh khí vô cùng táo bạo .

Trong lòng không khỏi cười khổ, bản thân khi nào thì bị người ta quản chế như thế?

Nhưng hắn thật sự rất muốn biết Long Phù Nguyệt rốt cuộc có thoát khỏi nguy hiểm hay không, liền cách khe cửa nhìn vào trong.

Không khỏi sửng sờ một chút. .

Long Phù Nguyệt vẫn vô thanh vô tức nằm ở trên giường như trước, mà ở bên cạnh giường đã có hai người, một người chính là hồ ly tinh xinh đẹp Hoa Tích Nguyệt, còn có một người mặc quần áo trắng như tuyết, một đôi mắt đạm mạc giống như nước chảy, dĩ nhiên là Cổ Nhược đã lâu chưa lộ diện.

703. Chương 704: Chữa Thương 2

Hoa Tích Nguyệt đối diện với Cổ Nhược chít chít oa oa vừa cười vừa nói.

Cổ Nhược khép hờ đôi mắt, một bàn tay khoát lên uyển mạch của Long Phù Nguyệt, giống như đang tra xét mạch đập của nàng.

Qua non nửa buổi, Cổ Nhược mở to mắt, đôi mắt băng lãnh hình như có mỉm cười.

Nhìn Hoa Tích Nguyệt gật gật đầu: " Phong hàn tà khí trên người nàng đã bị ngươi diệt trừ, cám ơn ngươi, Hoa Tích Nguyệt."

Hoa Tích Nguyệt đắc ý hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên: " Hồ linh châu của ta đây chính là khắc tinh của phong hàn tà khí, đương nhiên là dễ như trở bàn tay. Ha ha."

Nở nụ cười hai tiếng, bỗng nhiên lại như nhớ tới cái gì, hếch lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ai oán nhìn Cổ Nhược: "n công, tại sao ngài cứ mang cả tên lẫn họ của ta mà gọi ta? Bảo ta Tích Nguyệt được không?"

Hai mắt nàng to sáng trong suốt, không hề chớp nhìn Cổ Nhược.

Cổ Nhược cũng không ngẩng đầu lên, bỗng nhiên thản nhiên nói: "Phượng Vương gia, nếu như đã tỉnh, vì sao không vào đây?"

Người này đã phát hiện?

Phượng Thiên Vũ cười khổ một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Thản nhiên nói: "Hoa hồ ly, ngươi không phải nói lúc ngươi trị liệu chưa bao giờ đồng ý có người ngoài ở đây làm phiền sao? Vậy tại sao để cho đại sư huynh vào vậy? Còn trò chuyện với nhau thật vui?"

Hoa Tích Nguyệt hất mặt lên, cười dài nói: "Đó là bởi vì —— n công cũng không phải là người ngoài."

Vừa nói chuyện, nàng vứa hướng trên người Cổ Nhược dựa vào.

Cổ Nhược hơi nghiêng người, Hoa Tích Nguyệt liền dựa vào khoảng không.

Nàng tựa hồ đối với tình cảnh như thế đã trở thành thói quen, cũng không để ý.

Cái miệng nhỏ nhắn trề trề ra: "Vù, ân công thật nhỏ mọn, dựa vào một chút cũng không được."

Cổ Nhược chỉ làm như không nghe thấy, không thèm quan tâm đến lý lẽ của nàng.

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một lần nữa, lại thuận tay sờ sờ trán của nàng.

Cơn sốt cao ác độc cứ quấn quít lấy nàng sốt cuối cùng cũng lui đi. Hô hấp cũng trở nên vững vàng một chút.

Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, liếc mắt nhìn Cổ Nhược một cái: " Sao nàng vẫn chưa tỉnh lại?"

Cổ Nhược trầm ngâm một chút: "Nàng mất máu nhiều lắm, phải nghĩ biện pháp bổ huyết khí nàng cho thỏa đáng."

Phượng Thiên Vũ đứng lên nói: "Ta sẽ bảo các ngự y khai thêm nhiều phương thuốc bổ huyết ."

Cổ Nhược gật gật đầu: "Như vậy cũng tốt. Hiện tại chuyện quan trọng nhất là để cho nàng tỉnh lại trước, sau đó chính nàng tiếp tục sử dụng {hồi xuân thuật} là được rồi."

704. Chương 705: Chữa Thương 3

Hoa Tích Nguyệt vỗ tay một cái: "Cũng đúng, nha đầu kia lúc thanh tỉnh tại sao lại không sử dụng {hồi xuân thuật}? Bằng không quyết sẽ không biến thành cái dạng này , chẳng lẽ là. . . . . ."

Cười híp mắt liếc nhìn Phượng Thiên Vũ: "Chẳng lẽ nàng vì muốn cho ngươi đau lòng mới tự mình hại mình. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ đưa mắt liếc xéo nàng, thở dài: "Nàng sẽ không nhàm chán giống ngươi, aiiii, là lỗi của ta. . . . . ."

Trong đôi mắt sâu như biển hiện lên một chút áy náy.

Cổ Nhược thản nhiên quét mắt liếc nhìn hắn: " Tại sao muội ấy lại trở thành chật vật như vậy? Toàn thân linh lực không còn lại bao nhiêu. Phượng Thiên Vũ, ngươi còn nợ ta một lời giải thích!"

Thanh âm của hắn rất lạnh cũng rất đạm, nhưng lại có một tia tức giận.

Phượng Thiên Vũ khẽ cười khổ, đem chân tướng mấy ngày nay nói một lần.

Hoa Tích Nguyệt nhảy dựng lên, khuôn mặt kinh hỉ: "Ngươi nói là ngươi gặp được Hoa Bão Nguyệt? ! Wow, hắn chính là bà con xa của ta a. Không nghĩ tới Phù Nguyệt có thể tìm tới hắn, có lẽ là nàng nhờ hắn nên mới xuyên qua khoảng không gian này. Nay hắn ở đâu thế? Tại sao không thấy hắn?"

Phượng Thiên Vũ lắc lắc đầu: "Từ đêm đó sau khi hắn giống như gặp quỷ lôi kéo Phù Nguyệt mất tích, ta đã không nhìn thấy hắn, ta làm sao cũng không nghĩ đến Phù Nguyệt lại sẽ trở lại thân thể này, mới có thể phạm vào sai lầm lớn như thế."

Hoa Tích Nguyệt thở dài: "Bản thân ta là biết hắn tại sao bỗng nhiên phải lôi kéo Phù Nguyệt trốn chạy, bởi vì thân thể kia của Long Phù Nguyệt chính là mượn tạm, thân thể mượn không thể cùng tứ chi của bản tôn có tiếp xúc, bằng không thân thể của nàng sẽ hư thối. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ ngẩn ngơ, rốt cục hiểu được nguyên nhân Long Phù Nguyệt lại đột nhiên mất tích, không khỏi thở dài một hơi.

Ai, thì ra chính mình lại hiểu lầm nàng một lần nữa.

Nha đầu này, nhất định đã chịu không ít khổ sở rồi? Phù Nguyệt, nàng nhất định phải tỉnh lại, ta sẽ hảo hảo bồi thường cho nàng. . . . . .

Trong nháy mắt lại trôi qua một ngày.

Long Phù Nguyệt sốt cao đã thối lui, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không còn tái nhợt đáng sợ như trước, nhưng vẫn bất tỉnh.

Phượng Thiên Vũ khẩn trương, Cổ Nhược cũng có chút buồn bực, nhưng không có biện pháp.

Hoa Tích Nguyệt chuyển động nhãn châu nói : "Ta nhớ được bằng hữu của ta nói qua cái gì đó về người sống đời sống thực vật . Phải dùng tình yêu kêu gọi mới có thể tỉnh lại, ngươi không ngại hãy thử xem."

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ tối sầm: "Cái gì là tình yêu kêu gọi?"

705. Chương 706: Chữa Thương 4

Hoa Tích Nguyệt cười hì hì nói: "Nói thí dụ như ngươi đang ở đây, bên cạnh nàng, nói về những chuyện đã từng trải qua của hai người trước đây, kích thích nàng, nói không chừng nàng sẽ tỉnh nha."

Phượng Thiên Vũ liếc nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng có ý cười bỡn cợt, nhưng cũng không thèm để ý.

Gật gật đầu: "Chủ ý này cũng không tồi. Được rồi, hai người các ngươi đi ra ngoài trước, ta cùng nàng nói chuyện."

Lại là một ngày trôi qua.

Phượng Thiên Vũ vẫn luôn làm bạn ở bên người Long Phù Nguyệt.

Cùng nàng nói liên miên nói không ngừng, nói về những gì họ thường hay đấu khẩu, và luôn gọi tên nàng. Long Phù Nguyệt không nhúc nhích nằm ở trong ngực của hắn, giống như tìm được một một ngọn núi mạnh mẽ ấm áp dựa vào, nhưng như thế nào cũng không chịu mở mắt.

Chỉ có Phượng Thiên Vũ nói về nhưng gì nàng từng chịu ủy khuất thì lông mi nàng mới có thể hơi hơi rung động, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím chặt, tựa hồ đang ngủ cũng nhận được ủy khuất.

Quả nhiên là chuyện thống khổ mới nhớ rõ sao?

Phượng Thiên Vũ không biết là nên khóc hay nên cười?

Có lẽ mình nên kích thích nàng một chút, thật hi vọng nàng mau mau tỉnh lại, hắn nhớ nàng muốn điên rồi!

Đột nhiên nhớ tới ở trên đường cái, theo như lời nàng nói khi mình ôm lấy nàng thì, bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là đau lòng, hận không thể thay nàng chịu khổ sở này.

Nhưng. . . . . Đây cũng là cái mà nha đầu này sợ hãi nhất phải không? Nàng sợ mình sẽ đem nàng tiễn bước!

Hắn cắn răng một cái, nằm ở bên tai của nàng: "Long Phù Nguyệt, nếu nàng không nhanh chóng tỉnh lại cho ta, ta liền đem nàng ném ra ngoài tám trăm dặm đó! Sẽ không cho nàng trở về!"

Vừa nói một câu, lông mi của Long Phù Nguyệt bỗng nhiên kịch liệt run lên một cái, dưới mí mắt hơi hơi chuyển động, tựa hồ liều mạng muốn tỉnh lại.

Phượng Thiên Vũ nín thở nhìn nàng, mắt cũng không dám chớp xuống.

Thân mình Long Phù Nguyệt bỗng nhiên run run cử động, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo của hắn, nắm thật chặt, trong cái miệng nhỏ nhắn huyên thuyên phun ra vài âm tiết, rất mơ hồ, nhưng Phượng Thiên Vũ lại nghe đích thực rõ ràng.

Long Phù Nguyệt nói chính là: "Ô ô, đừng đem ta đưa xa như vậy, bằng không. . . . . Bằng không ta đem ngươi bầm nát cho rùa ăn. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ đầu đầy hắc tuyến, nha đầu kia, trong hôn mê vẫn không quên uy hiếp hắn!

Nhưng là, nàng cuối cùng cũng đã nói chuyện! Hắn thích, cực kỳ thích uy hiếp của nàng.

706. Chương 707: Mộng Cảnh 1

Cũng may Long Phù Nguyệt mấy ngày nay mặc dù vẫn thần trí mơ hồ, nhưng cho nàng ăn thì ăn, cho nàng uống liền uống, so bé sơ sinh ngoan ngoãn còn ngoan hơn.

Lại uống thêm nhiều thang thuốc bổ huyết mấy ngày nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khí sắc cũng trở nên tốt hơn không ít.

Long Phù Nguyệt lầm bầm xong câu này, hơi nghiêng người, ánh mắt cũng không mở ra, không ngờ đã ngủ.

Còn phát ra tiếng ngáy khẽ, giống như chú heo nhỏ.

Phượng Thiên Vũ dở khóc dở cười, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Con heo nhỏ, tỉnh, tỉnh, ngủ đã mấy ngày , đừng ngủ nữa."

Lông mi Long Phù Nguyệt lại rung động mấy cái, trong cái miệng nhỏ nhắn ngô ngô hai tiếng,

Trong giấc mộng Long Phù Nguyệt luôn luôn đang chạy trốn, trong sương mù có một bóng dáng một đứa bé như ẩn như hiện, càng không ngừng kêu mẹ ơi.

Nàng đau lòng như dao cắt, hoảng hốt cảm thấy đó chính là con của mình.

Nàng muốn nhào qua ôm lấy nó, nhưng nàng cùng đứa bé kia luôn có một khoảng cách, nàng liều mạng đuổi theo, nhưng luôn không thể chạm tới hài tử kia. . . . . .

Bất tri bất giác liền đuổi theo vào một khu rừng rộng lớn, khu rừng rậm này nhìn qua rất lớn, chìm khuất trong rừng sương mù.

Một màu xanh biếc bạt ngàn nhìn không thấy bờ.

Trong rừng những thân cây cao thấp tùy ý sinh trưởng, vô số những bông hoa hình thù kỳ quái trang trí thêm vẻ âm u, những thân cây cao to có những loại dây leo quấn quanh, chằng chịt.

Dưới chân mềm nhũn , vô số cành lá khô héo úa chất đống .

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, cảnh vật nơi này hình như có chút nhìn quen mắt, rất giống khu rừng nhiệt đới Mưa chung quanh Miêu trại của nàng.

Chẳng lẽ ta lại trở lại?

Nàng mơ mơ màng màng suy nghĩ, hài tử kia vẫn còn gọi nàng ở phía trước cách đó không xa, mơ mơ hồ hồ , lại thủy chung không thấy rõ mặt mũi.

Nàng cũng không kịp nghĩ gì khác nữa, bước khấp khểnh chạy vào khu rừng rậm.

Cũng không biết chạy bao lâu, nàng cảm giác đôi chân nàng cũng sắp gảy.

Trước mặt cách đó không xa chợt xuất hiện một thủy vực lớn.

Thủy vực đó bị một đại đảo tách ra, một nửa bên trái giống như vầng trăng thật to, bên phải lại giống như ngôi sao năm cánh.

Hòn đảo đó hình dáng cũng rất cổ quái, cho nên giống như một khối đá lớn ngăn nắp.

Phía trên là một tòa nhà bằng trúc với kiến trúc cực kì cổ quái. Tòa nhà đó khác hẳn với những ngôi nhà nàng thường gặp, có hình dạng giống như con rắn đang uốn lượn.

707. Chương 708: Mộng Cảnh 2

Tựa như một con rắn khổng lồ, quấn quanh hòn đảo, không biết bao nhiêu vòng.

Long Phù Nguyệt chỉ cảm thấy nơi đây mơ hồ có chút quen thuộc.

Giống như là quê quán đã rời đi rất nhiều năm mới được trở lại, trái tim một trận một trận hoảng hốt.

Ở nơi đó, bên ngoài trúc lâu ở trên đảo, còn có số người đang tụm năm tụm ba làm đủ loại việc.

Những người này ăn mặc rất khác thường, giống như là người Miêu, rồi lại không hẳn vậy, phục sức trên người còn cổ xưa hơn một chút.

Quan trọng hơn là, những người này tự eo ếch trở xuống đều có một cái đuôi rắn thật dài!

Long Phù Nguyệt trợn to hai mắt: "Di, đây không phải là hậu nhân của Nuwa chứ? !"

Nàng đang hoảng hốt, chợt nghe có người hô nhỏ: "Công chúa, người cẩn thận chút, chạy chậm một chút."

Lại nghe thanh âm thanh thúy của một cô gái khanh khách cười duyên: "Các ngươi tới đuổi theo ta a."

Một cô gái thân thể nhỏ xinh đang từ trúc lâu vừa chạy ra ngoài.

Long Phù Nguyệt vừa nhìn thấy cô gái kia, trái tim chấn động mạnh một cái, cô bé này tướng mạo cực kỳ xinh đẹp —— Lại giống mình như đúc ra từ một khuôn.

Bất đồng là, hạ thân nàng cũng là một đuôi rắn màu xanh ,

Cô bé này vừa chạy vừa quay đầu lại, không đề phòng đụng phải một người, nàng lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Người bị đụng phải kia đưa tay liền ôm lấy nàng, tựa như thở dài nói một câu: "Phong Lạc nhi à, cũng sắp lập gia đình rồi, còn chạy lung tung như vậy, ta nên làm gì với nàng mới tốt đây?"

Mặt Phong Lạc nhi hơi đỏ lên, quy củ đứng ngay ngắn, le lưỡi một cái: "Hiên Viên đại tế sư, sao ngài lại rãnh rỗi đến đây?"

Long Phù Nguyệt cũng thấy rõ tướng mạo của vị đại tế sư kia, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Người nọ mặc một bộ áo choàng rộng, môi đỏ như son, mái tóc dài đen nhánh tựa như sa tanh buông xõa xuống.

Sắc mặt như ngọc, nhìn qua phong thần tuấn lãng, rồi lại có một loại khí độ trầm tĩnh , áp đảo hết thảy.

Một đôi mắt với ánh nhìn lạnh như băng giá, đen sâu như đáy hồ, nhìn không thấy đáy. . . . . .

Cổ Nhược! Người này chính là đại sư huynh Cổ Nhược của nàng!

Bất đồng là sắc mặt người này vô cùng khỏe mạnh, không tái nhợt giống như Cổ Nhược vậy. Trên người mặc áo choàng màu đen , nên có một loại khí chất khác.

708. Chương 709: Mộng Cảnh 3

Dường như hắn đối với vị Phong Lạc nhi kia hết sức cưng chìu, vỗ vỗ đầu của nàng: "Nha đầu hư, còn gọi ta như vậy?"

Phong Lạc nhi làm cái mặt quỷ: "Trước khi gả cho ngươi, gọi ngươi như thế dễ hơn. . Ừ, ngươi đến tìm phụ thân sao, ông ấy đang ở trong phòng."

Mặt Hiên Viên đại tế sư bất chợt lộ ra một nụ cười khổ, lắc đầu một cái: "Được, ta đi tìm ông ấy trước, nàng đừng chạy loạn, bên ngoài chẳng an toàn đâu."

Xoay người vào trúc lâu .

"Công chúa, đại tế sư đại nhân thật đúng là quan tâm đến người." Một thị nữ bộ dáng xinh xắn trêu ghẹo Phong Lạc nhi.

Phong Lạc nhi kiêu hãnh ngẩng đầu

"Đó là đương nhiên, hắn là vị hôn phu của ta mà, không quan tâm ta thì quan tâm ai chứ?"

"Vậy công chúa cũng rất yêu đại tế sư đại nhân?" Một thị nữ khác mang khuôn mặt hâm mộ.

Phong Lạc nhi ngửa đầu suy nghĩ một chút: "Yêu? Ta cũng không biết cái gì gọi là yêu, bất quá dáng vóc đại tế sư đẹp mắt như vậy, ta rất thích huynh ấy là sự thật."

Lại gõ đầu thị nữ kia một cái: "Ta biết tiểu nha đầu các ngươi cũng đều rất thích đại tế sư, nhìn dáng vẻ si mê của các ngươi, thật làm cho tộc chúng ta Nuwa mất mặt."

Khuôn mặt thị nữ kia đỏ lên, thấp giọng lầm bầm một câu: "Đại tế sư mặc dù không phải người của tộc Nuwa chúng ta, nhưng ngài ấy tuyệt đối không hề thua kém nam nhi tộc Nuwa chúng ta, dáng dấp lại tốt, bản lãnh lại lớn, chúng ta thích hắn cũng không có gì lạ."

Phong Lạc nhi khẽ nghiêm mặt, rất đắc ý nói: "Vị hôn phu của ta không tệ chứ. Hắc hắc, nhưng hiện tại huynh ấy là của ta, không cho phép các ngươi nhìn huynh ấy mà chảy nước miếng nữa."

Hai người thị nữ kia cúi đầu, ha ha nói: "Công chúa, người đã từng nói cho dù người gả cho ai cũng sẽ mang theo chúng tôi . . . . . ."

Hai mắt Phong Lạc nhi thật to chuyển vòng vo một cái: "Nếu muốn ta hứa với các ngươi cũng được. Nhưng các ngươi nhất định phải đáp ứng ta một cái điều kiện."

"Điều kiện gì?" Hai người thị nữ này có loại dự cảm không tốt lắm .

Phong Lạc nhi cười híp mắt : "Chúng ta đi Dung Hỏa động vui đùa một chút có được không?"

Hai người thị nữ kia sợ hết hồn: "Công chúa, đó là cấm địa của tộc ta, Vương đã căn dặn, không cho bất luận kẻ nào đến gần."

Phong Lạc nhi khẽ bĩu môi: "Chúng ta lại không vào động, chỉ ở bên ngoài xem một chút có được không?"

709. Chương 710: Mộng Cảnh 4

Hai người thị nữ kia lắc đầu giống như trống bỏi: "Không được , không được , tự tiện xông vào cấm địa sẽ bị nghiêm trị ."

Phong Lạc nhi đảo mắt vòng vo, cười híp mắt nói: "Chúng ta chỉ đến đó nhìn lén một chút mà thôi, ngươi không nói, ta không nói, người nào sẽ biết? Ừ, các ngươi chỉ cần đáp ứng cùng đi với ta, ta liền cầu xin phụ thân để cho hai ngươi làm của hồi môn của ta, đây chính là cơ hội để làm thiếp tế sư kiêu ngạo đó nha. . . . ."

Điều kiện này thật sự mê người, hai người thị nữ kia nhịp tim rõ rang xao động.

Nhưng vẫn không kịp nói gì, liền nghe thấy một thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói: "Phong Lạc nhi, chỉ chuyện như vậy mà nàng đã đem ta bán đi ra ngoài? !"

Phong Lạc nhi quay đầu nhìn lại, Hiên Viên đại tế sư ống tay áo bay bay, đang đứng ở phía sau của nàng.

Trên mặt hắn có chút lạnh lùng, đôi môi mỏng mím thật chặc.

Phong Lạc nhi le lưỡi một cái: "Đại tế sư, ngài đừng xuất quỷ nhập thần như vậy, làm ta giật cả mình."

Hiên Viên đại tế sư nhàn nhạt nói: "Nàng muốn đi Dung Hỏa động?"

Phong Lạc nhi ha hả cười khan hai tiếng: "Ta tò thôi sao, chỉ muốn đi xem, đại tế sư, ngài cũng đừng nói cho phụ vương ta biết. Nếu không ông ấy lại phạt ta ."

Hiên Viên đại tế sư khẽ nhướng mày: "Gọi ta Dạ Ly."

"A?" Phong Lạc nhi mở to hai mắt.

Hiên Viên đại tế sư vung ống tay áo lên, hai người thị nữ kia trong nháy mắt liền không thấy.

"Di, ngươi đem các nàng ấy đi đâu rồi?" Phong Lạc nhi kinh ngạc hỏi.

Hiên Viên đại tế sư khẽ mỉm cười, nụ cười này của hắn, tựa như hoa xuân đang nở rộ: "Nàng gọi tên của ta, ta sẽ dẫn nàng đến động Dung Hỏa xem một chút."

Mặt Phong Lạc nhi nhất thời tràn đầy vẻ vui mừng: "Thật sao? Được! Ta sẽ gọi tên của ngươi, Dạ Ly, Dạ Ly. Ha ha, ta gọi rồi , vậy chúng ta có thể đi chưa?"

Hiên Viên Dạ Ly gật đầu một cái: "Được, ta dẫn nàng đi xem."

Ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, lướt như nước chảy mây trôi ra ngoài. . . . . .

Long Phù Nguyệt nhìn ngây người, bộ dáng Phong Lạc nhi này giống như mình, mà Hiên Viên Dạ Ly kia lại giống như đại sư huynh, chẳng lẻ, đây là kiếp trước của mình và huynh ấy? Chẳng lẽ kiếp trước ta cùng đại sư huynh là một đôi sao?

Bản thân cũng bị ý nghĩ này làm sợ hết hồn, nàng không kìm hãm được bước về phía trước một bước, bước này bước ra, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

710. Chương 711: Mộng Cảnh 5

Vốn là nơi hoa nở chia ca, nay lại biến thành cảnh của Tu La địa ngục.

Vô số người đang đánh đấu, vô số ánh sáng đang lóe lên, cực kỳ giống trò chơi trên vi tính, cường đại mà uy lực mười phần, vô số núi nhỏ bị san thành bình địa, vô số đại thụ bị cắt đôi.

Người của tộc Nuwa rõ ràng không phải là đối thủ những thứ người ngoại lai kia, một người lại một người té xuống, máu tươi nhiễm đỏ cả vùng đất dưới chân .

Long Phù Nguyệt tê tâm liệt phế, đau như nhìn thấy tộc nhân của mình bị tàn sát, không chút nghĩ ngợi, cũng vọt tới.

Bay về hướng hồng y nữ tử chém giết nặng nhất công kích.

Không ngờ lại xuyên qua thân thể hồng y nữ tử kia.

Nàng sửng sờ một chút, chợt nghe từ nơi xa truyền đến một tiếng thét chói tai. Tiếng thét chói tai này nghe thật quen tai, Long Phù Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Phong Lạc nhi giống như phát điên vọt tới. Phía sau nàng là Hiên Viên Dạ Ly đại tế sư kèm sát không rời.

Nàng nhào đến trên người một nam tử trung niên. Kêu to: "Phụ vương, phụ vương!"

Trung niên nam tử kia cả người đẫm máu nằm trên mặt đất, đã hấp hối, thấy nữ nhi chạy tới, trên mặt thoáng qua một thoáng nóng nảy: "Đi mau! Dạ Ly, mau dẫn con bé đi! Nó là huyết mạch duy nhất của tộc Nuwa ta, Dạ Ly, ta đem nó giao cho ngươi!" Lời chưa xong, hai mắt đã từ từ nhắm lại.

Sắc mặt Dạ Ly đại tế sư tái nhợt, nhìn chung quanh một chút, thấy Người của tộc Nuwa gần như toàn quân đã bị diệt, biết đã không còn cách xoay chuyển tình thế, liền cắn răng một cái, kéo ống tay áo của Phong Lạc nhi : "Phong Lạc nhi, đi theo ta!"

Phong Lạc nhi oa một tiếng khóc lên: "Không, ta muốn cùng người tộc ta cùng tiến thối, giết những thứ ma quỷ này!"

Nhảy dựng lên định công kích những tên ác nhân trước mắt.

Dạ Ly kéo nàng lại, lạnh lùng nói: "Cha của nàng cũng không phải là đối thủ của bọn họ, nàng đi chỉ có thể là không công chịu chết! Mau đi với ta!"

Phong Lạc nhi giận đến ánh mắt cũng đỏ: "Dạ Ly, ngươi không phải là pháp thuật rất cao sao? Ta muốn ngươi giúp tộc nhân ta báo thù!"

Dạ Ly sắc mặt lạnh lẽo, căn bản không nói thêm nữa câu, chợt ôm lấy nàng vụt đi.

Phong Lạc nhi giận dữ, ở trong ngực hắn đấm đá liên tục: "Dạ Ly, ngươi là tên hèn nhát! Ngươi không dám cùng những thứ người xấu này liều mạng, ta không muốn gả cho ngươi!"

711. Chương 712: Hảo Hé Ra Khéo Nói

Dạ Ly sắc mặt tái nhợt bổng chốc trở nên đáng sợ, căn bản không để ý tới nàng khiêu khích, phi thân lên, hướng ra phía ngoài phóng đi.

Trên người hắn bạch quang lóng lánh, giống như một kết giới, những binh khí của địch nhân chém vào phía trên, căn bản không gây thương tổn được hắn chút nào.

Trong nháy mắt liền mất bóng.

Bọn họ mới vừa chạy đi, trước mắt Long Phù Nguyệt lại đổi một cảnh tượng khác.

Đó là một mảnh rừng hoa đào, chẳng qua là hoa đàođã điêu tàn hơn phân nửa, cành lá xơ xác, ánh trăng mờ càng chiếu rọi nên vẻ thê lương, nhìn thấy đau lòng người.

Phong Lạc nhi giận dữ, chỉ vào vị Dạ Ly đại tế sư kia hét to, miệng không ngừng mắng: "Ngươi có một thân bản lãnh như vậy, lại không chịu báo thù, ngươi hoàn toàn cũng không phải là yêu ta, ta sẽ không muốn nhìn thấy ngươi nữa. . . . . ."

Phong Lạc nhi mắng rất nặng nề, từng lời lẽ chua cay không ngừng tuôn ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Quở trách làm gương mặt tuấn tú của Dạ Ly hé ra lúc xanh lúc trắng.

Ngay cả Long Phù Nguyệt ở bên cạnh nghe, cũng cảm thấy trên mặt nóng hừng hực.

Nha đầu này, quá không biết tự lượng sức mình ! Dạ Ly tế sư cũng là vì nàng ta mà?

Chỉ làm người đứng xem, Long Phù Nguyệt phân tích đạo lý rõ ràng.

Dạ Ly rốt cục không chịu nổi, vung ống tay áo lên, tựa hồ làm phép thuật, rốt cục ngăn lại cái miêng nhỏ mắng không ngừng của Phong Lạc nhi.

Sắc mặt hắn trắng bệch, lạnh lùng thốt: "Biết rõ không địch lại, còn muốn liều mạng là ngu ngốc, quân tử báo thù, mười năm không muộn, bây giờ nàng đi không khác gì lấy trứng chọi đá, hiện tại tộc Nuwa chỉ còn lại một mình nàng, cha nàng lại đem nàng giao cho ta, ta không thể trơ mắt nhìn nàng đi chịu chết! Ta nhất định bảo vệ an toàn của nàng."

Phong Lạc nhi chớp mắt không ngừng .

Nàng mặc dù không thể nói chuyện, nhưng cũng gương mặt không phục.

"Ba! Ba! Ba! Ba tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, một thanh âm khàn khàn cười nói: "Không nghĩ tới ngươi một nhân loại nho nhỏ cũng có trung thành như vậy, còn thật là phải khó khăn đây."

Theo giọng nói, một Hồng Y nữ lang nhè nhẹ bay tới.

Cô gái này dung mạo không tính là tuyệt đỉnh xinh đẹp, nhưng giữa mi tâm lại có một loại gì đó làm cho lòng người kinh hoàng.

Hai con mắt cũng là màu đỏ như máu , lóe lên những tia sáng diêm dúa lẳng lơ.

Trong tay nắm một cây sáo Bạch Cốt. Cả người nhìn qua yêu mị mà vừa thần bí.

712. Chương 713: Thua Sẽ Cùng Với Chết

Hiên Viên Dạ Ly lại lấy làm kinh hãi, sắc mặt trắng nhợt.

Thuận tay giải khai thuật pháp Phong Lạc nhi, đem nàng bảo vệ ở phía sau: "Phong Lạc nhi, nàng đi mau! Ta ngăn cản nàng ta."

Nàng kia cười khanh khách, tiếng cười thật khó nghe: "Diệt cỏ là muốn trừ tận gốc , ngươi cho rằng ta sẽ thả nha đầu này đi sao? Ngươi đã che chở nàng ta như thế, vậy thì cùng nàng cùng nhau tan thành tro bụi đi thôi!"

Cây sao Bạch Cốt thoáng một cái, vô số đầu khô lâu bay ra, nhe đám răng trắng lởm chởm, xoay tròn hướng hai người Phong Lạc nhi cắn tới.

Phong Lạc nhi thấy ả ta đúng là cừu nhân của mình diệt tộc, thét một tiếng chói tai liền muốn nhào qua.

Thân hình chợt hơi chậm lại, thì ra là Hiên Viên Dạ Ly bọc một đoàn bạch quang bao quanh nàng, để cho nàng không thể động đậy.

Phong Lạc nhi sửng sờ một chút, trợn tròn hai mắt: "Dạ Ly, ngươi muốn làm gì? Buông ta ra!"

Hiên Viên Dạ Ly cũng không để ý đến nàng, ống tay áo vung lên.

Đoàn bạch quang bao bọc nàng giống như một quả cầu hình tròn chuyển dộng không ngừng.

Tốc độ nhanh kinh người, đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

Theo nàng chuyển động, cảnh tượng trước mắt Long Phù Nguyệt cũng chuyển đổi ngay sau đó.

Tựa hồ theo Phong Lạc nhi đi tới trong một bụi cỏ rậm rạp.

Nơi này cách nơi đánh nhau chừng bốn năm dặm xa.

Xa xa nhìn thấy vô số ánh sang đang lóng lánh, đầy trời đều là ánh sáng lấp lánh của bóng kiếm.

Đánh nhau đất cát bay đá chạy, bụi tung đầy trời.

Long Phù Nguyệt lúc này hoảng hoảng hốt hốt đã biết là ở trong mộng.

Nhìn trận đánh nhau phía xa kia gần như thiên hôn địa ám, trong óc chỉ có một ý niệm:

Kiếm tiên! Nàng nhất định đã xuyên đến truyện Kiếm Tiên Kì Hiệp rồi, ! Nhìn đi, trận đánh nhau này có chỗ nào giống người chứ? Rõ ràng chính là thần tiên đang PK đó!

Trên mặt Phong Lạc nhi tất cả đều là nóng nảy, còn có một tia thẹn thùng, nhìn tràng tranh đấu kịch liệt phía xa kia, gần như để cho nhật nguyệt thất sắc .

Nàng vô cùng muốn đột phá đạo bạch quang trói buộc này.

Nhưng bạch quang này cực kỳ lợi hại, nàng hoàn toàn không giải được.

Gấp đến độ nàng bọc đoàn bạch quang kia lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Qua thật lâu, chợt nghe một tiếng khàn khàn cười điên cuồng: "Ngươi thua!"

Trong lòng Long Phù Nguyệt trầm xuống, lúc này thua sẽ cùng với chết! Chẳng lẽ. . . . . .

713. Chương 714: Thì Ra Là Chính Là Nằm Mơ Cũng Không Phải Là Hoàn Toàn Tự Do

Nàng vẫn chưa kiajp nghĩ xong, liền nghe thấy thanh âm trong trẻo lạnh lùng kia ho khan vài tiếng, thở hào hển nói: "Ngươi cũng không hề thắng!"

Thanh âm khàn khàn kia lại nói: "Xem ngươi cũng coi là một nhân tài, ta lưu ngươi một mạng, đi đi!"

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng kia nói: "Muốn ta đi, thả nàng!"

"Nằm mơ! Tộc Nuwa nhất định phải bị diệt, ta không cho bất kỳ một người nào của tộc Nuwa sống trên cõi đời này!"

"Vậy ta cũng sẽ không đi!"

"Ha ha ha, chẳng lẽ ngươi thật đúng là thích nha đầu kia, có thể vì nàng đi tìm chết? !"

"Nàng là trách nhiệm của ta, chuyện Dạ Ly ta đã hứa với người khác chưa từng thất tín. Muốn giết nàng, trừ phi bước qua xác của ta!"

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng kia rất nhạt, nhưng Long Phù Nguyệt nghe vào lại cảm động không thôi .

"Ngươi cho rằng ta thật sự giết không được ngươi? ! Ngươi đã một lòng muốn chết, vậy thì cùng nàng làm bạn cùng nhau đi!" Thanh âm khàn khàn kia cuồng tiếu một tiếng, vô số bạch quang bay đến không trung.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng kia cười lạnh một tiếng: "Ta chết, ngươi cũng sẽ không tốt hơn !"

Chỉ nghe"Phanh" một tiếng vang thật lớn, thật giống như giữa không trung vang lên một tiếng sét đánh.

Long Phù Nguyệt cách quá xa, không biết ai thua ai thắng.

Đang muốn chạy tới xem một chút, nhưng bước chân lại không cất lên nổi, dưới chân như bị đông cứng.

Trong lòng không khỏi thầm mắng: "Nha , thì ra là cho dù là nằm mơ cũng không phải là hoàn toàn tự do. . . . . ."

Bạch quang trên người Phong Lạc nhi lại bỗng nhiên được buông lỏng, chợt lóe lên, rồi biến mất.

Phong Lạc nhi sững sờ một chút, kêu to một tiếng: "Dạ Ly!"

Chạy như bay đến.

Gót chân còn chưa chạy được tới trước, bóng đỏ chợt lóe, chỉ nghe thanh âm khàn khàn truyền đến: "Tiểu nha đầu, đi tìm chết đi!"

Vô số bóng dáng Khô Lâu bay đến, bao Phong Lạc nhi ở ngay giữa.

Phong Lạc nhi dù sao tuổi còn nhỏ, lớn lên được sự che chở của phụ thân, công phu chỉ là mèo ba chân, sao có thể là đối thủ của hồng y nữ tử kia?

Gần như là vừa thấy mặt, nàng liền bị những thứ Khô Lâu kia đánh bay ra ngoài.

Thân thể co quắp một cái, rốt cục không động đậy được nữa. . . . . .

Một đoàn bóng trắng từ thân thể nhỏ nhắn của nàng bay ra, trên không trung vặn vẹo một cái, liền hướng không trung bay đi.

Trong lòng mơ mơ hồ hồ cảm thấy rất hạnh phúc

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, chẳng lẻ đây là hồn Phong Lạc nhi ?

Vẫn chưa kịp nghĩ xong, hồng y nữ tử kia chợt cười gằn một tiếng: "Còn muốn trốn sao?"

Bạch Cốt địch chuyển một cái, đang muốn dùng lại ra yêu thuật đuổi bắt Phong Lạc nhi hồn phách, nhưng không ngờ toàn thân chợt ngưng trệ, chút nào cũng không thể động đậy.

Nàng cúi đầu nhìn lên, liền nhìn thấy dưới đất có bóng dáng hồng hồng dọc theo người tới đây, đem bóng dáng ả ta vây khốn.

Hồng y nữ tử kia chau mày, tựa hồ có chút kinh ngạc: "Bóng dáng thuật?"

Cúi đầu liếc mắt nhìn Hiên Viên Dạ Ly nằm trong vũng máu, bóng dáng hồng hồng kia chính là từ phía dưới hắn phát ra.

Thân thể hắn rõ ràng đã chết, lại bày ra một tư thế cổ quái, một đoàn bóng trắng nhàn nhạt vỗ tay ngồi ở trên thân thể kia của hắn.

Hiển nhiên ' bóng dáng thuật ' đó chính là đoàn bóng trắng này điều khiển .

Cũng chỉ trì hoãn trong chốc lát như vậy, hồn phách Phong Lạc nhi đã bay tới không trung không thấy.

. . . . . .

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới mình ở trong mộng cũng sẽ thấy một thảm kịch như vậy.

Trong lồng ngực giống như có một con thỏ đang nhảy phốc phốc không ngừng.

Nàng đang muốn nhìn thử vị Hiên Viên Dạ Ly kia rốt cuộc sẽ như thế nào.

Nhưng không ngờ cảnh trí trước mắt biến đổi, không ngờ trở lại trong khu rừng rậm rạp kia.

Nàng đang lo sợ không yên, lại nghe được bên tai có người ở nói liên miên cằn nhằn, nói tựa hồ cũng là đã từng trải qua .

Nàng không khỏi tĩnh tâm lại lắng nghe, nghe thanh âm quen thuộc kia, một bức họa như đã từng thấy qua bắt đầu triển khai, nàng nghe có chút say mê, không muốn mở mắt. Trong lòng mơ mơ hồ hồ cảm thấy rất hạnh phúc.

Cho đến khi truyền đến một câu uy hiếp kia của Phượng Thiên Vũ : "Long Phù Nguyệt, nếu nàng không tỉnh lại nhanh lên cho ta, ta sẽ đem nàng ném ra ngoài tám trăm! Sẽ không để cho nàng trở lại! !"

Di, hạnh phúc trở nên ngắn tạm như vậy sao?

Long Phù Nguyệt sợ hết hồn, bỗng nhiên nhớ tới mình gian khổ vất vả như thế nào mới trở về được, nhất thời tỉnh dậy từ trong giấc mộng gọt ngào, không khỏi giận dữ hét lên: "Hu hu, đừng đem ta đưa xa như vậy, nếu không. . . . . Nếu không ta băm nát ngươi cho rùa ăn. . . . . ."

. . . . . .

Nàng mệt quá a, nằm mộng cũng mệt như vậy!

Long Phù Nguyệt hơi lật người, lần này cũng là chân chính ngủ thiếp đi. Không nằm mộng tiếp nữa.

714. Chương 715: Thì Ra —— Ngươi Cũng Có Thể Đối Với Ta Tốt Như Vậy

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang vỗ nhẹ vào mặt mình, còn gọi mình là 'con heo nhỏ'.

Hừ, người ta là một đại mỹ nữ siêu cấp như thế này, tại sao đến trong miệng hắn lại thành heo rồi? !

Long Phù Nguyệt tức tối trong lòng, vội cùng thụy thần tranh đấu một phen, rốt cục mở to mắt.

Lọt vào trong tầm mắt là mùi hương cổ xưa, màn lụa màu sắc cổ xưa màu lam nhạt, giường khắc hoa gỗ lim cổ điển, khắc hoa sứ màu xanh nhạt khéo léo tuyệt vời, dưới thân cực kỳ mềm mại, ấm áp giống như đang nằm trên những đám mây. . . . . .

Vù! Long Phù Nguyệt thở một hơi dài nhẹ nhõm, xem ra lần này không bị người nào đó ném tới thâm sơn cùng cốc, không đến mức chịu đói chịu lạnh nữa rồi. . . . . .

Ánh mắt lại vừa chuyển, trước giường có một người đang gục đầu xuống, mái tóc dài đen như mực xõa xuống, tuy rằng không thấy rõ mặt, Long Phù Nguyệt chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, người này chính là phu quân Phượng Thiên Vũ thân ái của nàng.

Người này, vẫn luôn ở bên cạnh mình sao? Hiện tại mệt đến cực điểm nên đã nằm ở nơi này ngủ. . . . . .

Nhớ tới câu lẩm bẩm mình nghe được trong mộng, trong lòng Long Phù Nguyệt ấm áp, tựa hồ có cái gì tràn đầy muốn thoát ra.

Phượng Thiên Vũ ngủ nhẹ vô cùng, tựa hồ nghe được động tĩnh gì, bỗng nhiên ngẩng phắt dậy, nhìn về hướng Long Phù Nguyệt, rơi vào cặp mắt to tròn đen láy của Long Phù Nguyệt .

Phượng Thiên Vũ ngẩn ngơ, trên mặt hiện ra nét mừng như điên, thanh âm đều run lên : "Phù Nguyệt, nàng đã tỉnh?"

Long Phù Nguyệt trong đôi mắt mê mê mang mang , khóe miệng vừa nhếch lên, rất ôn nhu nhìn Phượng Thiên Vũ: "Vương gia, tiện thiếp làm phiền người phí tâm. . . . . ."

Thanh âm của nàng ôn nhu như nước, Phượng Thiên Vũ lại như bị tạt một chậu nước lạnh trở về, từ đầu phát hơi lạnh đến chân, máu huyết trên mặt nháy mắt biến mất không còn một giọt.

Hắn bỗng nhiên ngồi thẳng lên, trừng mắt nhìn Long Phù Nguyệt: "Ngươi. . . . . Ngươi là ai?"

Long Phù Nguyệt vẻ mặt vô tội: "Vương gia, ngài làm sao vậy? Ta chẳng phải là Long Phù Nguyệt,Vương Phi của người sao? Thánh nữ công chúa nước Thiên Cơ. . . . . ."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra một tia cảm kích: "Vương gia, thì ra —— Người cũng có thể đối với ta tốt như vậy."

Bộ dáng Phượng Thiên Vũ lúc này tựa như thấy quỷ, trong lòng khủng hoảng giống như nước biển tràn ra, đứng bật dậy: "Chẳng lẽ —— Công chúa Long Phù Nguyệt thực sự đã trở lại? !"

Hắn lui về phía sau từng bước một, suýt nữa thì đầu đã đánh vào một cây cột trụ to.

715. Chương 716: Ngươi Cuồng Ngược Sao

Long Phù Nguyệt cũng nhịn không được nữa, ha hả nở nụ cười: "Thối Vũ Mao, Vũ Mao chết tiệt, lần đầu tiên ta đối với ngươi ôn nhu như thế , ngươi lại có loại biểu hiện giống như là gặp quỷ, coi chừng va vào cây cột kìa. . . . . ."

Nàng vẫn chưa kịp nói xong,hình ảnh người trước mắt bỗng hoa lên một cái, khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ gần như dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt : "Xú nha đầu, nàng cố ý ! Cố ý làm ta sợ có phải không? ?"

Long Phù Nguyệt che mặt cười thở không ra hơi, chợt thấy thân mình căng thẳng, đã rơi vào bên trong một vòng tay ấm áp.

Phượng Thiên Vũ cùng nàng ánh mắt đối ánh mắt, mũi đối mũi, nghiến răng nghiến lợi : "Xú nha đầu, nàng còn cười sao, ta sắp bị nàng hù chết rồi!"

Long Phù Nguyệt càng cười đến đắc ý: "Đại Vũ Mao, ngươi thích cuồng ngược sao? Ta đối với ngươi ôn nhu, ngươi dĩ nhiên lại sợ. . . . . Ha ha ha. . . . . ."

Nàng vẫn chưa kịp cười xong, cái miệng nhỏ nhắn đã bị hắn che lại. . . . . .

Nụ hôn của hắn kịch liệt mà bá đạo, đã tràn ngập nồng đậm khao khát, ở trên môi của nàng tàn sát bừa bãi không lưu tình chút nào, hôn nóng bỏng, nồng nhiệt thậm chí lan tràn đến cái cổ non mịn của nàng. . . . . .

Long Phù Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, liền rơi vào trong nụ hôn sâu này trở tay không kịp.

Thẳng đến khi—— Hắn bỗng nhiên buông nàng ra, trong đôi mắt giống như biển rộng hình như có ngọn lửa đang bùng cháy: "Tiểu nha đầu, đây là trừng phạt dành cho nàng, về sau không được lại làm ta sợ!"

Long Phù Nguyệt bị hắn hôn đến choáng váng chóng mặt .

Ưm, trừng phạt như vậy, nàng thích !

Hai tay ôm cổ của hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "Hừ, ai bảo ngươi làm ta sợ ? Còn nói muốn đem ta ném ra ngoài tám trăm dặm. Hu hu, ta cũng vậy, cũng bị những lời này của ngươi hù chết!"

Phượng Thiên Vũ chỉ điểm điểm lên môi của nàng một chút: "Ai bảo nàng thời gian dài như vậy cũng không chịu tỉnh? Ngủ giống như con heo nhỏ vậy, ta không hù dọa nàng, làm sao nàng hồi tỉnh đây?"

Long Phù Nguyệt trừng mắt liếc hắn: "Hừ, ngươi còn nói ta? Ta vừa trở về sinh xong đứa nhỏ thiếu chút nữa bị ngươi bóp cổ chết, thật vất vả buông ra lại đem ta xô ngã đến hôn mê. Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho ta, để cho ta gánh tội thay người đàn bà kia, đem ta ném tới địa phương ngay cả phân chim cũng không có, ta là một sản phụ tiêu chuẩn nha, bị ngươi ném ở một cái điếm rách nát gió lùa bốn phía như vậy, ngay cả cơm cũng không kịp ăn một ngụm, suýt nữa đông lạnh đói mà chết, ô ô, ta oan a, so với Thị Kính còn oan hơn a, thiếu chút nữa tháng sáu có tuyết bay rồi. . . . . ."

716. Chương 717: Ai Bảo Ngươi Không Nhìn Thấy Ta

Hừ, nàng mới sẽ không dễ dàng tha thứ hắn đâu. Nàng thiếu chút nữa đã cho rằng mình đã chết rồi.

Phượng Thiên Vũ ôm nàng, khuôn mặt áy náy: "Phù Nguyệt, thì ra khi đó nàng đã trở về . . . . . Là ta không tốt, nữ nhân kia giết chết con của chúng ta, ta nghĩ lầm nàng là ả ta. . . . . ."

Long Phù Nguyệt bĩu cái miệng nhỏ nhắn một chút: "Nếu như không phải ta biết ngươi đem ta trở thành nàng ta, ta mới sẽ không tha thứ ngươi đâu. Bằng không ta cho dù chết biến thành quỷ tuyệt đối là một lệ quỷ, mỗi ngày quấn quít lấy ngươi đòi mạng. . . . . Cho ngươi một khắc cũng không thể an bình!"

Phượng Thiên Vũ thở dài: "Phù Nguyệt, những ngày nàng không ở đây, ta ước gì Quỷ Hồn của nàng mỗi ngày quấn quít lấy ta, đáng tiếc. . . . . Ta ngay cả cơ hội trong mộng gặp nàng đều không có."

Long Phù Nguyệt hừ một tiếng: "Những ngày kia ta lại không biến thành quỷ, sao có thể quấn quít lấy ngươi? Hừ, ta không ở trong cuộc sống của ngươi, ngươi có ngoan ngoãn hay không?"

Phượng Thiên Vũ ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, đầu còn chôn ở cổ của nàng, cười dài : "Ta nhớ thương thê tử dữ như cọp này, thấy cô nương nào cũng không có cảm giác . . . . . ."

"Hừ, gạt người, ta tận mắt thấy ngươi sống mơ mơ màng màng , còn ôm một vũ cơ hôn mãnh liệt. . . . . ." Nhớ tới một màn kia, Long Phù Nguyệt liền khí giận công tâm , ghen tuông cứ cuồn cuộn dâng trào.

Phượng Thiên Vũ sửng sờ một chút, tựa hồ mới nhớ tới tình cảnh lần đó, mâu quang chợt lóe: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, người gọi Hoa Phù Nguyệt kia là nàng phải không? Vì sao vất vả lắm mới trở về lại đi không lời từ giã?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhếch lên: "Ai muốn đi không từ giã chứ? Còn không phải tại vị Vương Phi đó của ngươi sao? Nàng ta muốn kính ta uống rượu, trong lúc vô ý đụng chạm vào tay của ta, thân mình kia của ta là không thể gặp bản tôn , càng không thể đụng chạm, bằng không thân thể đó rất nhanh chóng sẽ bị thối rữa. . . . . ."

Nàng đem tình cảnh lúc ấy nói lại một lần.

Trong đôi mắt Phượng Thiên Vũ xẹt qua một chút đau lòng, nâng tay sờ sờ đầu của nàng: “Nói như vậy, nàng luôn luôn ở bên cạnh ta?”

Long Phù Nguyệt tức giận nói: “Đúng vậy a. Cái này ngươi phải biết chứ?”

Phượng Thiên Vũ thở dài: ”Trách không được hai ngày đó, ta luôn cảm giác, có một ánh mắt âm thầm nhìn ta , lại tìm không thấy ở nơi nào, thì ra là nha đầu ngươi đang âm thầm xem xét.

Long Phù Nguyệt hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ta đây gọi là đứng ngoài sáng nhìn mới đúng? Ta vẫn đỉnh đạc ở bên cạnh ngươi, ai bảo ngươi không nhìn thấy ta.”

717. Chương 718: Ta. . . . . Quần Áo Ban Đầu Của Ta Đâu

Long Phù Nguyệt tức giận nói: “Đúng vậy a. Cái này ngươi phải biết chứ?”

Phượng Thiên Vũ thở dài: ”Trách không được hai ngày đó, ta vẫn cứ luôn cảm giác có ánh mắt âm thầm nhìn ta , lại tìm không thấy ở nơi nào, thì ra là nha đầu ngươi đang âm thầm xem xét.

Long Phù Nguyệt hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ta đây gọi là đứng ngoài sáng nhìn mới đúng? Ta vẫn đỉnh đạc ở bên cạnh ngươi, ai bảo ngươi không nhìn thấy ta.”

Phượng Thiên Vũ hừ một tiếng: “Vậy lúc nàng tốt lành, tại sao không tiếp nhận ta?”

Long Phù Nguyệt nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, lên án: “Ai bảo ngươi đối với vị công chúa thực kia tốt như vậy ? Ô ô, còn cưới nàng làm chánh phi, ta mất lớn công phu như vậy cũng chưa được đến vị trí này, còn để cho nàng ta ở Hà Hương viện, còn phái bảy tám nha hoàn hầu hạ nàng ta, ta nghĩ rằng ngươi đã thích nàng ta, không quan tâm ta nữa. . . . . .”

Phượng Thiên Vũ ôm chặt nàng, trên khuôn mặt tuấn tú tựa tiếu phi tiếu : “Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng đã ghen sai rồi, ta không phải cũng là vì con của chúng ta sao?”

Nói tới đây, trên mặt có một ít ảm đạm: “Đáng tiếc ta vẫn không giữ được con của chúng ta. . . . . .”

Nói đến chuyện này, Long Phù Nguyệt cũng có chút thương tâm: ” Lúc ta trở lại, nữ nhân này đã uống thuốc phá thai. . . . . Ta mới vừa nhập v ào thân thể này liền đau đến chết đi sống lại , đáng thương cho cục cưng của chúng ta, ta còn chưa kịp cảm nhận được con bé như thế nào, đã chết non như vậy. . . . . .”

Nói đến đây, nước mắt không khỏi chảy xuống.

Phượng Thiên Vũ vội vã xoa xoa cho nàng: “Được rồi, nha đầu ngốc, bây giờ nàng vẫn còn trong tháng, cũng không thể khóc, mắt sẽ hỏng mất . Đứa nhỏ về sau còn có thể có, ta và nàng sinh một tá tiểu bảo bảo. . . . . .”

Long Phù Nguyệt nín khóc mỉm cười, đập hắn một quyền: “Cái gì một tá tiểu bảo bảo, ngươi cho là sinh heo con sao.”

Ánh mắt lại chuyển vòng vo: “Ta mới không cần cùng ngươi sinh cục cưng đâu, ngươi đã đem ta hưu rồi mà.”

Ở trong tay áo sờ sờ , nhưng lại cũng không sờ được gì, nhất thời cúi đầu, mới phát hiện thân áo mỏng manh lúc trước đã sớm không thấy bóng dáng.

Thay vào đó là tơ lụa mềm nhẵn, dán sát ở trên người mình.

Long Phù Nguyệt liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ, Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu: “Đang tìm cái gì?”

“Ta. . . . . Quần áo ban đầu của ta đâu?”

718. Chương 719: Viết Ra Từ Thư Như Hắt Ra Nước

Phượng Thiên Vũ mắt cũng không chớp: "Ném rồi." Trên quần áo đó toàn là vết máu, đầy bùn đất, còn có nhiều chỗ tổn hại, còn giữ làm gì?

Long Phù Nguyệt chán nản: "Vậy ——Đồ vật bên trong của ta đâu?"

Phượng Thiên Vũ cười khuynh quốc khuynh thành, từ trong tay áo lấy ra một xấp bức tranh giấy, xấp tranh vẽ kia được sắp xếp ngăn nắp cẩn thận tỉ mỉ .

Hắn cầm những bức tranh này giơ giơ lên cao: "Nàng tìm cái này sao? Phù Nguyệt, thì ra đêm đó nàng thực sự ở bên cạnh ta, ta nhìn thấy bức tranh giấy này đột nhiên bay vụt lên, còn tưởng rằng hoa mắt hoặc là gặp quỷ gì đó."

Hắn rất hài lòng, Phù Nguyệt nhà hắn yêu quý những bức tranh hắn vẽ như vậy. Ha ha. . . . . .

Khóe miệng hắn không khỏi lộ ra tươi cười thật to .

Long Phù Nguyệt thấy hắn bỗng nhiên cười giống một đứa ngốc, không cần đoán cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm lại, nói : "Trứng thối đại Vũ Mao, bức tranh đẹp như vậy ngươi lại nỡ lòng đem đi thiêu hủy, ngươi đốt rụi chúng nó có phải sẽ quên ta hay không?

Phượng Thiên Vũ vừa hôn ở trên môi nàng, vừa cười tủm tỉm : "Hiện tại có nàng ở đây, ở bên cạnh ta, ta còn muốn những bức tranh này làm gì?"

Long Phù Nguyệt nghe hắn bắt đầu chú ý tả hữu mà nói quanh co, oán hận cắn một ngụm trên cánh tay hắn: "Không biết! Ta không biết, ta còn muốn bức tranh này, ta muốn ngươi vẽ thêm thật nhiều bức tranh nữa, thật nhiều, thật nhiều bức tranh như vậy!"

Giờ phút này nàng giống như đứa trẻ làm nũng, sau khi bị ủy khuất giờ phút này nhân cơ hội thu phục đất mất, cũng định ra hiệp ước không bình đẳng sau cuộc chiến.

"Được, được, được, về sau ta lại vẽ thêm nhiều bức tranh, vẽ càng nhiều hơn với trước kia, được không?" Phượng Thiên Vũ giờ phút này là có cái gì là cho cái đó, hoàn toàn đầu hàng vô điều kiện. Ký kết điều ước, chỉ kém không đem chính mình bán cho nha đầu này .

"Thế này thì tạm được." Long Phù Nguyệt hài lòng gật gật đầu, vỗ vỗ tay, : "Vậy thanh từ thư của ta cũng đưa ta đi. Hừ, hôm đó ta vừa tỉnh dậy liền thấy từ thư được đặt ở trong tay áo của ta, đây chính là giấy chứng nhận ly hôn của thời đại này, có vật này, ta liền tự do."

Phượng Thiên Vũ giả vờ ngây ngốc: " Từ thư gì? Có thứ này sao? Sao ta không thấy vậy."

Buồn cười, phong hưu thư kia hắn sớm đã xé nát lâu rồi, hiện tại lại cho nàng mới có quỷ. Nha đầu kia còn muốn bị hưu? Kiếp sau đi!

Long Phù Nguyệt làm sao có thể không biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, eo nhỏ chống hai tay lên, thành hình dáng một bộ ấm trà: "Viết ra từ thư như hắt ra nước, không có cũng không sao, vậy ngươi lại cho ta thêm một cái. . . . . ."

719. Chương 720: Phi Lễ Chớ Nhìn , Các Ngươi Tiếp Tục

Phượng Thiên Vũ một đầu đầy hắc tuyến, nha đầu kia đang suy nghĩ những thứ gì a.

Làm cho hắn dở khóc dở cười.

Lại viết một cái? Vậy mà nàng nghĩ ra được!

Đưa tay lên, lại đem nàng kéo vào trong lòng, dùng môi ngăn chận cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của nàng.

Ngô, Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đỏ lên, lại choáng váng ư.

Phượng Thiên Vũ trong lòng khẽ cười xấu xa: "Xem ra biện pháp như thế quả không tồi."

Hắn quyết định, về sau nha đầu kia lại càn quấy như vậy, hắn vẫn sẽ dùng biện pháp này bịt miệng của nàng. . . . . .

Hai người ôm hôn thật kịch liệt, nếu như không phải Phượng Thiên Vũ cố kỵ thân mình Long Phù Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ sợ hai người tại đây giữa ban ngày liền hôn đến trên giường. . . . . .

"Uy , uy , đại Vũ Mao, tiểu chủ nhân nhà ta tỉnh chưa. . . . . ."

Cửa bỗng nhiên bị đánh bật ra, một đám lông màu trắng bay vọt vào.

Nhìn thấy một màn này trong phòng, lời của nó nhất thời nghẹn ở trong cổ họng.

Hai móng vuốt nhỏ bưng kín mặt: "Nga, nga, phi lễ chớ nhìn , các ngươi tiếp tục."

Vù một tiếng lại chạy trốn ra ngoài, vẫn không quên dùng phép thuật đem cửa đóng lại.

Vợ chồng son này có thể đoàn tụ như thế này không dễ dàng a, nó là hồ ly có nghĩa khí, đương nhiên không làm bóng đèn rồi !

"Uy , Hoa Đậu Đậu, đệ làm gì cười giống như ăn trộm gà như thế? Tiểu chủ nhân của đệ đã tỉnh chưa?"

"Hoa Giao Long, lão tỷ, ta tên là Hoa Giao Long, tỷ để cho ta nói bao nhiêu lần tỷ mới bỏ?" Tiểu hồ ly gần như muốn nổi giận .

Từ lúc sinh ra cho đến giờ, nó chỉ sửa cái tên của nó thôi, vậy khó nói lắm sao? !

"Nga, được rồi, tiểu Long, vừa rồi tại sao đệ lại cười lấm la lấm lét như vậy?" Hoa Tích Nguyệt biết nghe lời phải, nàng là đại hồ ly không cùng tiểu hồ ly chấp nhặt.

Tiểu hồ ly đưa một cái chân trước sờ sờ trán.

Lão tỷ động cái liền dùng thành ngữ khủng bố như vậy chứ?

Cái gì gọi là cười lấm la lấm lét ?

Nó là hồ rất ngọc thụ lâm phong a?

Nó trừng mắt liếc nhìn Hoa Tích Nguyệt: " Tiểu chủ nhân nhà ta đã tỉnh. Chẳng qua bây giờ không có tiện đi vào. . . . . ."

"Không tiện đi vào? Có cái gì không tiện chứ?

Nếu nàng ấy đã tỉnh, là có thể ăn Phật Đà cánh sen rồi, khôi phục linh lực mới có thể dùng {hồi xuân thuật} cứu trị chính mình.

720. Chương 721

Người ta vợ chồng son thân thiết, ngươi không nên xem náo nhiệt gì

"Không tiện đi vào? Có cái gì không tiện chứ? Nếu nàng đã tỉnh, là có thể ăn Phật Đà cánh sen rồi, khôi phục linh lực mới có thể dùng {hồi xuân thuật} cứu trị chính mình, nói sau Phật Đà hoa sen này cũng nên vật quy nguyên chủ ."

Hoa Tích Nguyệt vỗ vỗ bao bố trong lòng.

Trời biết hơn nửa năm này, trong ngực nàng mang theo vật kì trân dị bảo hiếm có này, trong lòng có bao nhiêu lo lắng.

Được gần gũi với thứ mà mọi người mơ ước, lại sợ bản thân lại nhịn không được ăn luôn. . . . . .

Nghiêm trọng khảo nghiệm tự chủ của nàng.

Hiện tại nếu nguyên chủ đã tỉnh, nàng cuối cùng có thể đem khoai lang nóng phỏng tay này đưa ra ngoài .

Nàng xoay người liền đi vào trong.

Tiểu móng vuốt của tiểu hồ ly giữ nàng lại: "Lão tỷ, hiện tại đừng đi."

Hoa Tích Nguyệt vuốt ve móng vuốt nhỏ bé của nó : "Tiểu Long, đệ thần thần bí bí như thế để làm gì? Không để ý tới đệ nữa, đừng trì hoãn chính sự của ta."

Tiểu hồ ly cũng nhịn không được nữa: "Người ta vợ chồng son thân thiết, tỷ không nên vào xem náo nhiệt làm gì? !"

A? Hoa Tích Nguyệt đỏ mặt, vỗ đầu tiểu hồ ly một cái: "Xú tiểu tử, ai bảo đệ không nói sớm!"

Chợt nghe thanh âm của Phượng Thiên Vũ ở trong phòng miễn cưỡng truyền ra: "Hoa Đậu Đậu, ngươi lại bịa đặt chúng ta cái gì đây? Hai tỷ đệ ngươi không cần ở cửa nói nhỏ , tiến vào thôi."

Hoa Tích Nguyệt vỗ đầu tiểu hồ ly một cái: "Tiểu Long, thì ra đây hết thảy đều là ngươi bịa đặt , hắc hắc."

Thân mình nàng uốn éo, đã vào phòng .

Tiểu hồ ly nhất thời muốn rơi nước mắt .

Nó tại sao luôn có cảm giác mình làm loại Trư Bát Giới soi gương sống này?

Nó cũng khí phách đi vào.

Buồn bực thì buồn bực, nhưng nó vẫn thực nhớ thương Long Phù Nguyệt .

Long Phù Nguyệt ngồi ở trên giường, khí sắc nhìn qua khá hơn một chút, nhưng vẫn có chút tái nhợt,

Phượng Thiên Vũ ngồi ở bên cạnh nàng, nửa ôm nàng.

Hai người đều mặc quần áo thật chỉnh tề , không giống như là bộ dạng ' chuyện tốt ' bị cắt đứt.

Nhìn thấy tiểu hồ ly tiến vào, trên mặt Long Phù Nguyệt lộ ra tươi cười, vươn hai tay ra: "Tiểu Long, lại đây, ta xem thử ngươi có béo lên không?"

Tiểu hồ ly gặp Long Phù Nguyệt đối với mình thân thiết như thế, một ít điểm không vui trong lòng nhất thời ném đến… đảo Java đi, bay mất rồi.

721. Chương 722: Con Hồ Ly Này Rất Sắc

Vù! Mắt thấy tiến vào vòng tay ấm áp thơm mát, cái đuôi của nó đã bị một bàn tay to nắm lấy.

Chỉ nghe thanh âm lành lạnh của Phượng Thiên Vũ truyền đến: "Phù Nguyệt, đừng ôm nó, con hồ ly này rất sắc ."

Tiểu hồ ly gần như muốn qua đời.

Nó làm háo sắc chứ?

Là bọn hắn mới vừa rồi đang làm chuyện ' Sắc ' a?

Đại Vũ Mao này, Vũ Mao xấu xa, nhưng cách nói hiện đại này thật ra học của nha đầu kia không ít nha.

Thân mình nó uốn éo, ẩn nấp xuống đất.

Hừ, không để ý tới bọn họ nữa, nó đi tìm Cổ Nhược. Túm đại bóng đèn đến chiếu rọi bọn họ. . . . . .

Lúc Cổ Nhược đến, Long Phù Nguyệt đã ăn vào một mảnh Phật Đà hoa sen, linh lực khôi phục không ít.

Thử dùng {hồi xuân thuật} trị liệu, tinh thần của nàng đã tốt hơn rất nhiều. Tổn thương toàn thân cuối cùng cũng giảm hơn nữa.

Cổ Nhược vừa vào cửa, liền nghe thấy Long Phù Nguyệt đang ngồi ở chỗ kia nói chuyện phiếm, kể về chuyện lúc nàng đi về hiện đại.

Nhìn thấy Cổ Nhược tiến vào, Long Phù Nguyệt gần như không chút suy nghĩ, kêu lên một tiếng vui mừng: "Đại sư huynh!" Định nhào đầu về phía trước.

Chợt thấy bên hông căng thẳng, thân mình đã ngã vào bên trong một vòng tay ấm áp.

Chỉ nghe Phượng Thiên Vũ cười dài nói: "Phù Nguyệt, thân mình nàng vẫn chưa khôi phục, không nên hoạt động kịch liệt. Vẫn là ngoan ngoãn ngồi đi."

Đem nàng lại ấn trở về, ngồi ngoan ngoãn trên giường.

Ở bên tai của nàng lại bỏ thêm một câu: "Xú nha đầu, nàng lại tùy tiện bổ nhào vào trong lòng nam nhân nữa rồi, cẩn thận cái mông của nàng."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời tối sầm.

Nàng khi nào thì tùy tiện bổ nhào vào trong lòng nam nhân chứ? Không phải chỉ có hắn và đại sư huynh sao?

Hừ, hừ, thì ra người kia đang ăn dấm chua tới mũi mắt cũng đều híp lại. . . . . .

Sắc mặt Cổ Nhược so với ban đầu lại tái nhợt chút.

Nhìn thấy Long Phù Nguyệt oa ngồi ở trong lòng Phượng Thiên Vũ, trong mắt có một tia ảm đạm thổi qua, nhưng lập tức lại là một mảnh lạnh nhạt.

Hắn nhìn sắc mặt Long Phù Nguyệt, gật gật đầu: "Ừm, khí sắc tốt lên rất nhiều. Phù Nguyệt, tại sao muội lại trở về được?"

Lại không có hảo ý liếc mắt ngắm người kia: "Và tại sao lại biến thành bộ dáng giống quỷ này? Có người khi dễ muội?"

Thấy chưa, vẫn là Đại sư huynh yêu thương nàng, sủng ái nàng, không giống người nào đó, nàng vừa xuyên việt về , còn chưa kịp nói một câu, thiếu chút nữa bị hắn bóp chết. . .

722. Chương 723: Gần Như Mỗi Ngày Đều Có Trò Gian Trá

Nàng đưa mắt nhìn đại sư huynh, thấy đại sư huynh đã gầy không ít so với nửa năm trước, nàng từ trong miệng Phượng Thiên Vũ, đã biết chuyện sau khi nàng đi rồi. Trong lòng có một ít ái náy.

Ai, đều là tại nàng, nếu như không phải nàng hờn giận vô lí, trên đường xuyên việt về trì hoãn vài ngày, đại sư huynh cũng không có khả năng bỏ lở cơ hội lấy được viên Thận châu kia.

Lần này lại không biết phải chờ bao nhiêu năm nữa đây . . . . . Ai.

Cũng không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nhớ lại giấc mộng kia, trong lòng nhảy dựng: " Phong Lạc nhi trong mộng không biết có phải kiếp trước của ta hay không?"

Aiii, nếu như phải, nàng sẽ nợ sư huynh càng nhiều.

Kiếp trước huynh ấy dường như rất yêu mình, vì mình ngay cả mạng cũng bỏ. Cũng may kiếp này, sư huynh không tiếp tục yêu mình, nếu không. . . . . Nếu không mình thật đúng là không biết nên làm sao cho phải . . . . . .

****

Đảo mắt gần một tháng lại trôi qua.

Long Phù Nguyệt cảm giác cuộc sống trong một tháng này như sống ở trên mây.

Nàng ăn một mảnh Phật Đà hoa sen, linh lực trên người đã hồi phục toàn bộ, lại dùng {hồi xuân thuật} giúp bản thân trị liệu, bệnh thương hàn trên người cũng toàn bộ được giải trừ.

Chỉ có sanh con tạo thành mất máu rất nhiều, cũng không thể dùng phép thuật để bổ sung .

Chỉ có thể dựa vào chậm rãi điều dưỡng.

Thực phẩm dinh dưỡng, cháo tổ yến, thịt trứng, tươi, canh tảo mộc nhĩ. . . . . Phàm là thức ăn hay thuốc bổ huyết toàn bộ được dâng lên, Long Phù Nguyệt ăn mãi đầu lớn như cái đấu.

Phượng Thiên Vũ thấy vậy, liền thay đổi, lại để cho đầu bếp Vương Phủ cập nhật thức ăn mới liên tục.

Gần như mỗi ngày đều có trò gian trá.

Mỗi một ngày, hắn đều nhìn chằm chằm, nhìn chằm chằm nàng ăn hết.

Long Phù Nguyệt mắt thấy bản thân mình càng ngày càng đầy đặn, trời ạ, nếu còn ăn tiếp tục như vậy, nàng sẽ biến thành con heo nhỏ mất !

Không được, nàng muốn giảm béo!

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ ở trong đầu như vậy, Phượng Thiên Vũ nhìn chằm chằm nàng ăn cơm tuyệt không chịu thua, làm cho nàng muốn len lén bỏ qua đều khó có khả năng. Hắn luôn luôn có biện pháp làm cho nàng ăn hết.

Nàng muốn hoạt động mạnh một chút, cho dù chạy chạy bộ cũng được.

Nhưng Phượng Thiên Vũ hoàn toàn không cho, nói cái gì sản phụ phải tĩnh dưỡng một tháng, hơn nữa cũng không thể thấy gió.

Sau đó thật sự bị Long Phù Nguyệt dây dưa mè nheo đến không chịu nỗi, hắn mới cho phép nàng đi ra ngoài tản bộ, nhưng phải có hắn cùng đi.

723. Chương 724: Khúc Mắc

Hơn nữa mỗi lần đi ra đều đem nàng che phủ giống như cái bánh chưng.

Ngoài hai con mắt, toàn bộ mọi thứ còn lại đều băng bó kín mít. E sợ nàng lại bị phong hàn.

Long Phù Nguyệt ôm đầu ai thán.

Đại Vũ Mao này, lúc nghĩ nàng là công chúa thực, một cước đá văng nàng đến khách điếm gió lùa mát mẻ bốn phía.

Khi đó tại sao không nói sản phụ không thể gặp gió đi?

Chậc chậc, thật đúng là hai tiêu chuẩn khác biệt mà.

Phượng Thiên Vũ ngoài lúc vào triều, còn lại đều dính sát ở bên cạnh nàng, chuyện gì cũng đều tự tay làm, ban đêm đương nhiên cũng túc trực ở nơi này của nàng.

Nhưng bởi vì bận tâm đến thân thể của nàng, mỗi đêm cũng chỉ ôm nàng đi vào giấc ngủ. . . . . .

Như vậy điều dưỡng suốt gần một tháng, sắc mặt Long Phù Nguyệt đã trở lại vẻ khỏe mạnh hồng hào như trước.

Làn da non mịn bóng bẩy gần như có thể búng ra nước. Lại dư thừa sức sống giống như cục cưng khỏe mạnh.

Mấy ngày nay Long Phù Nguyệt bỗng nhiên buồn bực.

Mấy ngày nay, buổi tối mỗi ngày Phượng Thiên Vũ đều ôm nàng ngủ, nhưng chỉ là danh phù kỳ thực ngủ, hoàn toàn không làm gì khác. . . . . .

Nàng bỗng nhiên thực hoài nghi sức quyến rũ của bản thân.

Đại Vũ Mao này không phải đã cấm dục hơn nửa năm sao?

Tại sao. . . . . Tại sao hắn ôm mình, cũng có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn như vậy?

Hắn trước kia không phải thực phong lưu sao? Gần như mỗi ngày không rời nữ nhân, vậy bây giờ đã xảy ra chuyện gì?

Là chê mình mập, không có sức quyến rũ rồi?

Hay là hắn —— Nghẹn thời gian quá dài, nên không được. . . . . .

A a a a a a a a a a a, nàng cảm giác mình muốn điên mất.

Mỗi ngày buổi tối oa ở trong ngực của hắn, cả đầu toàn tư tưởng tình dục, lại chỉ có thể lấy hắn làm gối ôm để gối đầu, hoặc trộm vài cái hôn mà thôi.

Khi nào thì người này biến thành Liễu Hạ Huệ rồi?

Hay là —— Hắn đã tìm được con đường khác để giải nhiệt. . . . . .

Long Phù Nguyệt cảm giác nếu cứ còn tiếp tục như vậy, chính mình phải đổi thành nữ sắc sói mất. Nàng muốn ăn đại Vũ Mao đã lâu rồi. . . . . .

Tròn tháng rồi, nàng rốt cục đã đủ một tháng.

Vù, tại sao những lời này lại nghe không được tự nhiên như vậy?

Quên đi, mặc kệ hắn, dù sao mình rốt cục đã ra khỏi tháng, về sau có thể tự do hoạt động.

724. Chương 725: Khúc Mắc 2

Chạng vạng hôm nay, Long Phù Nguyệt sảng khoái tắm rửa thật sạch sẽ, nàng cố ý ướp thêm một ít nhánh hoa hồng, để cho thân thể trở nên thơm mát.

Sau đó liền mặc một bộ y phục bằng sa mỏng, ở trong phòng chờ Phượng Thiên Vũ đến.

Hừ, nàng quyết định rồi, hôm nay dùng bất cứ cách nào, nàng nhất định phải đem Đại Vũ Mao lên giường!

Lúc này tuy rằng đã là đầu mùa đông, bên ngoài gió lạnh đang gào thét, nhưng trong phòng lại đốt rất nhiều lò sưởi ấm.

Nàng mặc đơn độc mỏng manh, nhưng một chút cũng không cảm giác được lạnh.

Lúc Phượng Thiên Vũ bước vào, liền nhìn thấy Long Phù Nguyệt buông xõa mái tóc đen thật dài, bờ vai mềm ẩn hiện, trên người chỉ mặc bộ lụa mỏng manh, ẩn hiện đường cong lả lướt, vô cùng gợi cảm, vội vã đi tới.

Phượng Thiên Vũ thuận tay liền ôm lấy nàng, ngửi mùi hương thơm ngát trên người nàng, ánh mắt của hắn bất chợt trở nên sâu sắc thâm trầm giống như lốc xoáy thâm thúy.

Hắn vội vàng lắc lắc đầu, giống như xua đi đầu óc tràn đầy tư tưởng tình dục, thân thể nàng hiện tại vẫn chưa khỏi hẳn……

Nói sau hắn cũng rất sợ. . . . . .

Long Phù Nguyệt ôm cổ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng: “Vũ Mao sư huynh.”

Ánh mắt của nàng ngập nước, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, Giống như cánh hoa hồng mặc người hái .

Phượng Thiên Vũ hơi có chút bối rối, hắn kinh nghiệm phong nguyệt tràn đầy, đương nhiên hiểu được giờ phút này Long Phù Nguyệt đang nghĩ gì.

Vội vã đem nàng bỏ vào trong ổ chăn ấm áp: "Tiểu nha đầu, mặc ít như thế, nếu bị nhiễm phong hàn thì phải làm sao bây giờ. Ngoan ngoãn nằm xuống. Không được bướng bỉnh nữa."

A? Long Phù Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, cái này cũng không được? Người này rốt cuộc là làm sao vậy a?

Tâm hung ác của Long Phù Nguyệt nổi lên, đơn giản thông suốt thoát ra ngoài , thừa dịp hắn còn chưa đứng dậy, lại ôm cổ của hắn, thì thầm nói: "Vũ Mao sư huynh, huynh. . . . . Huynh cũng ngủ đi."

Mấy chữ cuối cùng này giống như muỗi bay vo ve, nhưng Phượng Thiên Vũ lại nghe giống như tiếng sấm.

Thân mình Phượng Thiên Vũ run lên, trong đôi mắt giống như biển rộng hình như có hải triều đang bắt đầu khởi động, có ánh sáng sắc bén đang ngưng tụ, lại hít một hơi dài, tự mình gỡ tay nàng ra.

Vỗ vỗ đầu của nàng: "Phù Nguyệt, thân mình nàng bây giờ vẫn chưa khỏe hẳn . . . . . Sắc trời không còn sớm, nàng đi ngủ sớm đi, ta còn có một chút công văn phải xử lý."

Hắn đứng dậy, động tác gần như hốt hoảng. Xoay người muốn đi.

725. Chương 726: Khúc Mắc 3

Ngươi không thương ta! Vũ Mao thối, ngươi chê ta mập có phải không? Hu hu, ta không muốn ở chung một chỗ với ngươi nữa, ta muốn đi tìm đại sư huynh. . . . . .

Long Phù Nguyệt bắt đầu giả khóc, không cần công tác chuẩn bị, nước mắt cũng ào ào tuôn xuống.

Trong lòng Phượng Thiên Vũ đau xót, tâm liền lập tức mềm nhũn.

Đem nàng ôm vào trong ngực, hôn lên môi của nàng.

Long Phù Nguyệt cảm nhận được hô hấp ẩm ướt của hắn, bàn tay to ấm áp chạm qua từng địa phương đều giống như dấy lên một ngọn lửa.

"Ngô. . . . . Vũ Mao sư huynh. . . . . Long Phù Nguyệt gần như chịu không được nữa, rên rỉ ra tiếng.

Khóe miệng Phượng Thiên Vũ khẽ nhếch, dường như trừng phạt cắn cắn lỗ tai của nàng.

Long Phù Nguyệt tê dại khắp cả người, lại 'ừm' một tiếng, chủ động đem môi dâng lên.

Phượng Thiên Vũ sửng sốt, tự nhiên mà vậy bắt đầu đáp lại nàng.

Tim Long Phù Nguyệt đập nhanh hơn, mềm mại tựa vào trong ngực của hắn, để mặc hắn dùng lực ôm chặt nàng.

Nụ hôn của hắn từ mềm nhẹ biến thành cuồng dã, lại dần dần nhu hòa xuống, hôn qua chóp mũi của nàng, hai mắt, cái trán, cuối cùng dọc theo cằm trơn tới trên gáy.

Một chút ngứa, một chút đau. Tay đặt ở trên lưng hắn cũng lướt dần lên, thân mình cũng ưỡn cong lên, trượt vào bên trong quần áo của hắn, đụng chạm đến làn da mịn màng bóng loáng của hắn. Thân mình Phượng Thiên Vũ chấn động, buông Long Phù Nguyệt ra, thân mình lăn sang một bên, thở hổn hển.

Bàn tay nhỏ bé của Long Phù Nguyệt vòng quanh hông của hắn, không biết là hưng phấn hay là sợ hãi, thân thể cứ mãi phát run.

Thân mình Phượng Thiên Vũ cứng ngắc, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Long Phù Nguyệt có chút buồn bực, không rõ rốt cuộc tại sao hắn lại kì quặc đến như thế.

Thân thể mềm mại dán sát qua, đôi tay nhỏ bé lặng lẽ hướng về phía trước, từ cổ áo vói vào bên trong ngực hắn.

Phượng Thiên Vũ vươn tay bắt được, không cho nàng lộn xộn.

"Vũ Mao sư huynh." Hơi thở ấm áp phun ở bên trong cổ của hắn.

Phượng Thiên Vũ tê dại một trận, bị bắt buộc xoay người lại, nhìn Long Phù Nguyệt.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn đang lay động. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt hồng nhạt kiều diễm một mảnh.

Trái tim của Phượng Thiên Vũ chấn động mạnh một cái, trong đôi mắt tràn đầy đấu tranh.

Ôm lấy thân mình ấm áp của nàng, hơi thở không xong : "Phù Nguyệt, thân thể nàng vẫn chưa khỏe hẳn, ta sợ làm tổn thưởng đến nàng. . . . . ."

Long Phù Nguyệtở trong lồng ngực trắng noãn rắn chắc của hắn vẽ nên các vòng tròn: "Thân thể của ta đã sớm tốt lắm. . . . . Cũng ra ngoài tháng . . . . . ."

726. Chương 727: Khúc Mắc 4

Ánh mắt Phượng Thiên Vũ thâm trầm giống như biển sâu không thấy đáy, lại còn có một chút do dự mãnh liệt: "Phù Nguyệt, ta rất sợ."

"Sợ? Sợ cái gì? Ta cũng không phải hổ dữ a. . . . . ."

Long Phù Nguyệt nghe thấy hắn nói câu này thật sự có chút buồn bực. Trợn to đôi mắt .

Hiện tại nàng chỉ hơi đầy đặn một chút thôi, có đáng sợ như vậy không?

Ngón tay Phượng Thiên Vũ nhẹ lướt qua cánh môi mềm mại của Long Phù Nguyệt: "Ta sợ cùng nàng thân thiết rồi, nàng lại sẽ rời khỏi ta, lại sẽ biến mất. . . . . ."

Suy luận gì thế? ! Làm sao có thể sau khi thân thiết mình sẽ đi đâu?

Hiện tại cho dù lấy đại bản đánh nàng, nàng cũng sẽ không đi .

Thanh âm Phượng Thiên Vũ có chút rầu rĩ : "Ta và nàng tổng cộng đã thân thiết ba lượt, nhưng sau mỗi lần thân thiết đều có vấn đề. . . . . ."

Nếu như là như vậy, hắn tình nguyện cả đời làm hòa thượng, cũng không muốn nàng lại rời đi.

Hắn thật sự là sợ cái loại tương tư tận xương tủy này, trống rỗng nhưng không cách nào lấp đầy.

Chỉ cần có thể ôm nàng là tốt rồi, có thể cảm nhận được nàng ngay tại bên người là tốt rồi.

A? Long Phù Nguyệt sững sờ một chút.

Cẩn thận suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ.

Đại Vũ Mao nói không sai nha.

Lần đầu tiên là hắn miễn cưỡng nàng, sau đó lại biết chuyện độc tình cổ. . . . . .

Lần thứ hai là ở trên xe ngựa, cũng là hắn miễn cưỡng nàng, sau đó hai người đã chiến tranh lạnh. . . . . .

Lần thứ ba là ở trên cỏ, nàng bởi vậy mới khôi phục trí nhớ, sau đó chính là kịch liệt khắc khẩu, nàng bỗng dưng bị xuyên trở về, xa nhau dài đến nửa năm . . . . . .

Ba lượt OOXX, ba lượt không được tự nhiên.

Trách không được người này vẫn không dám chạm vào nàng, thì ra trong lòng có vướng mắc . . . . . .

Hơn nữa vướng mắc này dường như bắt đầu từ nàng.

Trong lòng Long Phù Nguyệt rất đau, thân thể mềm mại dán sát vào hắn.

Ôm vòng eo gầy của hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn: "Vũ Mao sư huynh, lần này sẽ không, ta sẽ không bao giờ rời khỏi chàng, cho dù chàng lấy đại bản đánh đuổi ta, ta cũng sẽ không đi."

Thân mình Phượng Thiên Vũ chấn động, đôi mắt chợt trở nên sâu sắc, hô hấp cũng dồn dập , ôm lấy nàng:" Nàng. . . . . Nói thật sao?"

Long Phù Nguyệt gật đầu một cái thật mạnh, quýnh lên cho hắn ăn thuốc an thần: "Đương nhiên là thật , thật sự."

"Phù Nguyệt, Phù Nguyệt, nàng có biết, ta chờ giờ khắc này đã đợi thật lâu. . . . . Đừng rời khỏi ta, ta thật sự sợ nàng sẽ rời khỏi ta. . . . . ." Phượng Thiên Vũ ôm sát nàng.

727. Chương 728: Khúc Mắc 5

Nghiêng người, liền đem nàng đặt ở dưới thân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt đỏ bừng, không dám chăm chú nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn.

Vốn dĩ sâu như biển, giờ phút này lại mang theo lửa nóng , biến thành lốc xoáy sâu không thấy đáy làm cho người ta mê muội, hít thở không thông.

Hắn tựa hồ đã lâu chưa chạm qua nử nhân, động tác có chút trúc trắc, nhưng thực ôn nhu, cực kỳ có kiên nhẫn, mỗi một bước đều quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Nàng hơi có chút không khoẻ hắn liền lập tức dừng lại, mềm nhẹ hỏi.

Long Phù Nguyệt Nhu thuận theo động tác của hắn, cảm giác kia giống như đắm chìm trong nước biển dưới ánh mặt trời .

Thủy triều ấm áp tràn lên, từng đợt từng đợt vuốt ve thân thể của nàng. . . . . .

Tất cả tình cảm mãnh liệt rốt cục qua đi.

Long Phù Nguyệt nằm ở trong ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như ánh bình minh, hơn nữa ngày mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Nàng còn tưởng rằng hắn cấm dục lâu sẽ có chút trục trặc. Thì ra là làm tốt không thể tốt hơn . . . . . .

Phượng Thiên Vũ ôm nàng, đưa tay véo nhẹ chiếc mũi thon của nàng: "Bà xã, nghĩ gì thế?"

Hai chữ bà xã này vẫn là Long Phù Nguyệt trong lúc vô ý nói đến cuộc sống hiện đại, giữa phu thê ân ái xưng hô chính là 'Ông xã '' Bà Xã ', giờ phút này, hắn tự nhiên thốt lên như thế. Trong thanh âm tràn đầy thương yêu, cưng chìu.

Khuôn mặt Long Phù Nguyệt đỏ lên, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trên ngực của hắn: "Đại Vũ Mao, về sau chàng chính là người của ta, ta cho chàng biết nga, chàng không được lại có những nữ nhân khác, cho dù chàng là thái tử cũng không được."

Lại ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn: "Ta biết về sau chàng sẽ làm hoàng đế, nhưng không cho cái hậu cung khổng lồ đó phiền ta."

Phượng Thiên Vũ không khỏi bật cười, nhịn không được vươn tay vuốt vuốt tóc của nàng: "Nha đầu hư, có một bình dấm chua nhỏ như của nàng đủ để đầu ta to như cái đấu rồi, ta làm sao lại có hậu cung khổng lồ gì chứ? Đó không phải muốn tự tìm phiền phức ình sao."

"Hừ, nhưng chuyện này khó nói vô cùng, ban đầu chàng phong lưu như vậy, hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ, chờ thêm vài năm chúng ta già sắc suy rồi, nói không chừng chàng lại thói cũ trở lại, lại đi tìm nữ nhân

khác để XXOO . . . . . ." Bàn tay nhỏ bé của Long Phù Nguyệt ở trên lồng ngực hắn vô ý thức vẽ nên các vòng tròn

Phượng Thiên Vũ híp nửa ánh mắt nhìn nàng, cánh môi khẽ nhếch lên, vẽ ra một chút ý cười khó lường.

728. Chương 729: Ngươi Còn Là Một Bình Dấm Chua

Phượng Thiên Vũ híp mắt nhìn nàng, cánh môi khẽ nhếch, vẽ ra một chút khó lường ý cười.

Đều nói nữ nhân xinh đẹp là yêu, nhưng trước mắt hắn, đồng dạng là yêu, nhưng lại giống như mang theo một loại ma lực kỳ dị làm cho người ta bị lạc.

Tuyệt đối là yêu trong cực phẩm yêu. . . . . .

Hắn cười dị thường mơ ám, làm cho người ta nhìn không ra thâm ý trong đó.

"Uy , chàng, uy, uy, sao không nói lời nào, nụ cười này là có ý gì?" Long Phù Nguyệt bị hắn cười có chút sợ hãi.

Phượng Thiên Vũ thay đổi tầm mắt, chậm rãi nhìn thẳng vào mắt nàng: "Nha đầu, nàng không phải đẹp nhất ."

Nghẹn nửa ngày liền thốt ra một câu như vậy? Long Phù Nguyệt tức giận nói: "Cái này ta đã sớm biết, rất nhiều hồng phấn tri kỷ của chàng đều xinh đẹp hơn so với ta!"

Nói đến chuyện này Long Phù Nguyệt liền buồn bực, bộ dáng nhỏ nhắn này của nàng có thể xem là một mỹ nhân, nhưng so sánh cùng Anh Lạc công chúa, Vân Mặc Dao vậy còn kém xa lắc.

"Nàng cũng không ôn nhu động lòng người." Phượng Thiên Vũ tiếp tục vạch trần khiếm khuyết của nàng.

Long Phù Nguyệt nổi giận: "Chàng muốn tìm ôn nhu động lòng người, tùy tiện vươn tay bắt lấy là được rồi!"

"Nàng còn là một bình dấm chua." Dứt lời, còn nặng nề mà thở dài.

Lần này Long Phù Nguyệt hoàn toàn nổi giận, hai tay nhỏ bé liều mạng đẩy hắn: "Đúng vậy a, đúng vậy a, ta chính là thích ăn dấm chua, thì thế nào? Có bản lĩnh chàng đừng cưới ta à? Không cưới ta, ta liền không ăn dấm chua của chàng rồi!"

Ô ô ô ô, tại sao người này lại nói ra hết khuyết điểm của nàng như vậy ?

Giống như nàng không có ưu điểm nào vậy. Hắn không nói xốc nàng qua một năm thì không chịu được hay sao!!!!!

Trứng thối! Đại Vũ Mao là tên xấu xa, nàng không bao giờ nói chuyện cùng với hắn nữa, nàng cùng với hắn tuyệt giao. . . . . .

Tức giận làm đôi má nàng ưng đỏ lên,cả đôi mắt của nàng cũng thấm vào một tầng sương mù.

Nàng liều mạng đẩy hắn, ba chân bốn cẳng muốn leo ra ổ chăn.

Phượng Thiên Vũ vươn cánh tay thực nhẹ nhàng khẽ đem nàng lại ôm vào trong ngực, nhìn sâu vào ánh mắt của nàng, trong đôi mắt tràn đầy ý cười: "Nhưng mà, người khác dù cho ta, ta cũng sẽ không thèm, ta chỉ thích nàng. Trải qua nhiều sóng gió như vậy, chẳng lẽ nàng cho rằng cảm tình ta đối với nàng vẫn là dừng lại ở vẻ bề ngoài thôi sao? Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng rất không tự tin rồi! Xem ra, ta cần phải cho nàng tăng thêm chút tự tin mới được . . . . . ."

. . . . . .

Tiếp tục ngọt ngào, vô hạn ý xuân …

729. Chương 730: Tự Tin Gia Tăng Đến Chật Ních

Môi bỗng nhiên hạ xuống, khắc ở trên đôi môi đỏ mọng kiều diễm của nàng.

Long Phù Nguyệt bị những lời này của hắn thẩm thấu vào lòng nhất thời choáng váng rồi, trong lòng tràn đầy cảm động, kìm lòng không đậu lại rơi vào vòng tay ấm áp của hắn. . . . . .

Trăm ngàn lần không nên xem thường một nam tử cấm dục thật lâu, tinh lực của hắn là làm cho người ta không tưởng tượng nổi .

Dưới vô số lần triền miên điên cuồng, làm cho nàng tự tin gia tăng đến chật ních. . . . . .

Ngày hôm sau sẽ dậy không nổi quả thực đó lại là chuyện bình thường.

Lúc Long Phù Nguyệt tỉnh lại lần nữa, ánh nắng bên ngoài đã sáng rực rỡ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp màn che thật dày chiếu vào. Chiếu lên trên người nàng ấm áp .

Cả người đau nhức muốn chết, Long Phù Nguyệt khẽ giật mình, một cánh tay đưa qua , gắt gao ôm lấy nàng, hơi thở ấm áp phả nhẹ ở bên vành tai của nàng, làm cho toàn thân nàng hơi hơi buộc chặt .

"Tại sao không ngủ thêm một lát?" Thanh âm trầm ấm mang dẫn một tia tình dục ấm ách.

Long Phù Nguyệt co thân mình lại: "Ngủ, ngủ không được. . . . . ."

"Nga, vậy xem ra nàng vẫn còn chưa đủ mệt. . . . . ."

Thanh âm của hắn ấm áp và mị hoặc.

Đáng thương Long Phù Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, lại bị hắn ăn sạch sẽ. . . . . .

Tỉnh lại lần nữa đã là giữa trưa, Long Phù Nguyệt hơi mở to mắt, phát hiện mình vẫn lõa thể chùm chăn, bị hắn ôm vào trong ngực.

Thân thể hắn toàn bộ bao phủ lên thân thể nàng. Nhắm mắt lại, ngủ rất say.

Long Phù Nguyệt một chút cũng không dám động, sợ đánh thức người bỗng nhiên có chút ' khủng bố' này .

Nàng hiện tại bỗng nhiên có chút hối hận cho hắn ăn mặn, người này giống như một đứa bé đói bụng mấy ngày, đột nhiên thấy mỹ vị, gần như không đem nàng ăn sạch vào bụng là không vừa lòng.

Ngẩng đầu lén lút nhìn dung nhan tuấn tú đang ngủ của hắn, da thịt của hắn trắng nõn như ngọc, môi cong lên mỉm cười, hàng lông mi dài cong vút ở trước mắt che thành hình cánh quạt, lông mày đen như mực bay xéo nhập tóc mai. . . . . .

Yêu nghiệt a! Người này chính là nhất cực phẩm yêu nghiệt.

Một đại nam nhân nhưng đẹp thành như vậy không phải yêu nghiệt là cái gì?

Nhớ tới mình vài lần đem hắn nhận thức làm ' tỷ tỷ ', không khỏi ' xì ' cười.

Người này, khi mình gọi hắn là tỷ tỷ, chỉ sợ trong lòng cũng rất buồn bực a?

Nhìn gương mặt tuấn tú xinh đẹp trước mắt, tâm thần Long Phù Nguyệt nhộn nhạo một trận.

730. Chương 731: Trứng Thối, Ngươi Bùa Bỡn Ta

Lặng lẽ đem khuôn mặt nhỏ nhắn đưa qua, nhẹ nhàng ở trên môi hắn hôn khẽ một cái, động tác nàng mềm nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Nàng tựa như một chú mèo trộm tinh , cảm giác hạnh phúc trong lòng tựa hồ muốn tràn đầy đi ra.

Khóe môi nhịn không được lộ ra một chút tươi cười.

Tối hôm qua, nàng bị hắn ép buộc thật sự có chút quá mệt mỏi.

Nhìn một lúc lâu, buồn ngủ ập đến, che cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái, trở mình, muốn ngủ tiếp.

Lại bị tay hắn choàng tay qua, ôm vào lòng

.

Hơi thở ấm áp phả ngay vành tai của nàng: "Lão bà, muốn nhìn thêm một lát nữa không, ta không ngại nàng rình xem ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt bất chợt đỏ lên, ngượng ngùng cười khan hai tiếng: "Ai. . . . . Ai rình coi thế? Chàng. . . . . Trên mặt chàng có con muỗi rất to, à, ta giúp chàng bắt xuống."

Phượng Thiên Vũ cũng không mở mắt, ồ một tiếng: "Ừm, không tệ, không tệ, ban nãy có môt con muỗi vụng trộm hôn một cái trên môi ta. . . . . Vậy nó còn không phải là một con sắc muỗi sao. ."

Ngay cả bên tai của Long Phù Nguyệt cũng đều đỏ bừng .

Thì ra người này sớm tỉnh, vậy hắn còn vẫn giả bộ ngủ !

Nàng thuận tay đánh một quyền ở trên lồng ngực hắn : "Trứng thối, chàng đùa bỡn ta."

Phượng Thiên Vũ dùng lực một chút, liền đem nàng ôm đến trên người, một đôi mắt thú vị nhìn nàng, xấu xa cười: "Bà xã, ta còn muốn để cho con muỗi kia lại hôn ta thêm một ngụm, nàng đem nó đặt ở trên môi của ta được không?"

Lúc này hai người đều là thân không mảnh vải, kề sát cùng một chỗ như vậy, trong lòng Long Phù Nguyệt cảm giác tựa như con thỏ nhỏ nhảy dựng không yên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lại giống như một khối vải đỏ, thiếu chút nữa hỏa có thể thiêu đốt. Tức giận liếc hắn liếc mắt một cái: "Bay rồi, con muỗi kia bay rồi. . . . . ."

"Bay sao?" Phượng Thiên Vũ cười giống như con hồ ly: "Vậy cũng đừng lo, ta lại bắt được nó là được!"

Nghiêng người, lại đem nàng đặt ở dưới thân, hôn lên môi của nàng. . . . . .

Lại là một phen tình cảm mãnh liệt qua đi, Phượng Thiên Vũ để cho nàng nằm úp sấp vào trên người mình, cười híp mắt hỏi nàng: "Lão bà, nàng muốn thức dậy hay vẫn muốn ngủ tiếp một lát nữa?"

Long Phù Nguyệt bị hắn ép buộc cả người xương cốt đều là đau , cũng rốt cuộc không dám nằm trên giường tiếp nữa, cuống quít đứng lên: ", Thức dậy."

731. Chương 732: Tiểu Trư, Lười Nha Đầu, Đã Tỉnh

Trong lòng cũng đang kêu rên, ô ô, nàng thật.. thật sự muốn ngủ một giấc thật dài a, nhưng nếu cứ tiếp tục giằng co như thế này, sớm hay muộn thân sẽ trống rỗng. . . . . .

Phượng Thiên Vũ nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán kia của nàng, không khỏi cười lên ha hả, vỗ vỗ mông đẹp của nàng: "Nha đầu, tắm rửa một cái ăn một chút gì ngủ tiếp đi, ta đi vào cung một chút, hôm nay lão nhân thả bồ câu, ta dù sao cũng phải vào cung xem thử."

Long Phù Nguyệt ai oán liếc mắt nhìn hắn một cái, người này học cái gì cũng nhanh như thế, đem cả những lời nói của nàng ngày thường đều học . . . . . .

Hai người trước tắm rửa một chút, bên ngoài thị nữ gia đinh sớm chuẩn bị tốt bữa trưa, Long Phù Nguyệt nhìn đầy một mâm thức ăn, toàn là những thứ mà nàng thích ăn.

"Phù Nguyệt, đây là gà nướng mật ong, nàng thích ăn nhất." Một cái đùi gà vàng để óng vào trong chén của nàng.

"Phù Nguyệt, đây là kho tàu hỏa nạm, ngươi quá mệt mỏi, ăn nhiều một chút."

"Phù Nguyệt, đây là cá muối loa nồi canh gà, bổ thân mình . . . . . .

"Phù Nguyệt. . . . . .

"Phù Nguyệt. . . . . ."

Long Phù Nguyệt mắt thấy trong chén của mình dần dần đầy ắp thức ăn, rồi nhìn lại người nào đó đang ân cần chăm sóc, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời khổ xuống.

Một chén lớn như vậy nàng làm sao ăn hết a?

Ô ô ô ô, người này nói chuyện còn có bộ dạng rất mờ ám, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa đỏ lại hồng.

Nhìn một cái, thị nữ gia đinh chung quanh biểu tình toàn bộ vô cùng mờ ám,. . . . . .

Nàng tức giận, cũng gắp cho hắn một miếng sườn thật to: "Chàng so với ta mệt hơn, chàng cũng ăn nhiều một chút."

Vừa nói dứt câu, bỗng nhiên phát hiện không thích hợp, những lời này nói ra, chẳng phải là càng mờ ám hơn sao?

Tại sao lại nói một câu chó má mất mặt đến như thế?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt quả thực muốn nung đỏ rồi, khóc không ra nước mắt. Nàng quyết định là không nói nữa, lẳng lặng ăn cơm .

Phượng Thiên Vũ cười dài : "Nương tử thật lòng yêu tướng công ta, bất quá vì nàng, ta lại mệt thêm một chút cũng không sao."

. . . . . .

Một bữa cơm thật vất vả ăn xong, Phượng Thiên Vũ sảng khoái tinh thần thượng triều .

Long Phù Nguyệt bò lên trên giường của mình, lại đi mộng Chu công đi.

Trong mơ mơ màng màng, chợt thấy có người chụp gương mặt của nàng: "Tiểu Trư, lười nha đầu, tỉnh lại mau."

732. Chương 733: Thái Tử Phi

Long Phù Nguyệt mở to mắt, đã thấy Phượng Thiên Vũ đứng ở trước giường của nàng tền.

Trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười tủm tỉm , giống như đại hôi lang đang dụ dỗ tiểu hồng mao : "Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta dẫn nàng đi xem một thứ nhé."

Long Phù Nguyệt vẫn còn mê mẩn ngủ trèo lên trèo lên , khoát tay áo, ngáp một cái: "Đừng làm ồn ta, để cho ta ngủ tiếp một lát."

Phượng Thiên Vũ nở nụ cười, tươi cười khuynh quốc khuynh thành: "Còn muốn ngủ? Vậy ta ngủ cùng nàng."

Giả vờ như sẽ cởi áo nới dây lưng.

Buồn ngủ của Long Phù Nguyệt hoàn toàn biến mất, cuống quít nhảy dựng lên: "Được rồi, được rồi, ta tỉnh ngay. Có cái gì thứ tốt cho ta xem?"

Phượng Thiên Vũ điểm điểm cái mũi thon của nàng một cái: "Thế này mới ngoan. Đi, ta dẫn nàng đi. Cho nàng một kinh hỉ."

Chờ đến nơi mới biết được, Long Phù Nguyệt hỉ mặc dù không có, nhưng quả thật kinh ngạc có thừa, hơn nữa còn là nhất kinh hãi!

Nàng bị mang vào hoàng cung, vào một cung điện gọi là ' Thượng Y Phường ' .

Trong điện đã có vài oanh oanh yến yến, muôn hồng nghìn tía , nhìn đã thấy quý khí và tao nhã.

Người dẫn đầu kia Long Phù Nguyệt nhận thức, là một phi tử có vẻ được lão hoàng đế sủng ái —— Vân phi.

Long Phù Nguyệt từng cùng bà gặp mặt qua vài lần mặt, cho nên còn có thể nhận ra.

Phía sau bà là vài vị phu nhân, đều là mệnh phụ phu nhân.

Bên cạnh các vị mệnh phụ quyền quý này, là một vài cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, giống như những đóa hoa đang rực rỡ khoe sắc.

Nhìn thấy Long Phù Nguyệt cùng Phượng Thiên Vũ tiến vào, trong đôi mắt các cô gái này lập tức nổi lên kinh hỉ.

Đôi mắt của Phượng Thiên Vũ đảo qua, các nàng cũng đều thẹn thùng cúi đầu.

Đều tiến lên phía trước, nhẹ thi lễ: "Tham kiến thái tử gia, Thái Tử Phi."

Phượng Thiên Vũ hơi hơi nhíu nhíu mày.

Dường như cũng không dự đoán được nơi này sẽ có nhiều người như vậy,

Nhìn thoáng qua Vân phi, trước thi cái lễ: "Nương nương, phượng giá tại sao tới đây? Còn quản sự Thượng Y Phường đâu?"

Vân phi thản nhiên cười, liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, rồi mới hướng Phượng Thiên Vũ cười nói: "Vạn tuế gia cùng Hoàng hậu nương nương biết thái tử gia muốn lập Thái Tử Phi, sợ người của Thượng Y Phường không hiểu quy củ, đặc biệt lệnh cho Ai gia đến xem. Mấy vị này đều là Cáo Mệnh phu nhân cùng thiên kim của các nàng . Vốn đang ở trong cung của ta làm khách, cũng muốn cùng sang đây nhìn thử xem."

733. Chương 734: Lần Lượt Kinh Hỉ

Lại quay đầu hướng về phía mấy người … con gái kia nói: "Nhanh đến thi lễ với Thái Tử Phi, về sau sẽ do nàng quản thúc dạy dỗ các ngươi."

Mấy thiên kim tiểu thư kia quả nhiên nhanh chóng tiến đến.

Nũng nịu thi lễ: "Dân nữ tham kiến Thái Tử Phi."

Long Phù Nguyệt mở to hai con mắt, thật sự không nghĩ tới còn có những màn như vậy.

Vị nương nương này là có ý gì? Về sau nàng sẽ quản thúc dạy dỗ các nàng này?

Nàng cũng không phải là mẹ của các nàng ta, vì cái gì để cho nàng quản thúc dạy? Nàng cũng không rảnh rỗi dư hơi đến vậy!

Chẳng lẽ ——

Nàng liếc mắt nhìn vị Vân phi kia một cái, vẻ mặt Vân phi cười vân đạm phong khinh, lại bỏ thêm một câu: "Vị này là thiên kim của Lý Thượng thư , vị kia là thiên kim của Trương Thừa tướng, còn người này, cũng là tiểu muội không tài cán gì của Ai gia Các nàng tuy rằng không nên thân một chút, nhưng đều là thiên kim của trung thần lương tướng, cũng không nên làm bẽ mặt . . . . . Thái Tử Phi về sau phải rộng lượng hơn một chút."

Long Phù Nguyệt thật muốn quay đầu bước đi!

Thân mình nàng có chút cứng ngắc, nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Đây là kinh hỉ chàng cấp cho ta?"

Phượng Thiên Vũ chau mày, cầm một bàn tay của nàng, trấn an vỗ vỗ, sau đó liếc mắt nhìn Vân phi: "Vân phi nương nương thật đúng là cấp cho nhi thần một chuyện ngoài ý muốn, là phụ hoàng phái các người đến? Tốt lắm, hiện tại cũng đã gặp, thân thể nương nương ngàn vàng, vẫn là mời trở về đi."

Vân phi nương nương đại khái không nghĩ tới Phượng Thiên Vũ sẽ trực tiếp hạ lệnh trục khách, hơi hơi ngẩn ngơ, có chút sượng mặt ngượng ngùng, trên gương mặt tinh xảo nổi lên một chút đỏ ửng, cắn cắn môi nói : "Thái tử gia, là Hoàng hậu nương nương nghe nói Thái Tử Phi tương lai muốn tới thử đồ, sợ những người khác không hiểu quy củ, để cho Bổn cung đến chỉ điểm ."

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ: "Có bổn vương ở trong này, còn sợ nàng không hiểu quy củ sao? Cũng không nhọc đến phượng giá của nương nương. . . . . ."

Hắn một câu còn chưa kịp nói xong, chợt nghe một thanh âm kiều mỵ từ bên trong truyền đến: "Nương nương, y phục của Thái Tử Phi nô tỳ đã mang tới. . . . . ."

Thanh âm này quá quen tai, Long Phù Nguyệt hơi hơi sửng sờ một chút, đã thấy rèm cửa nhẹ vén lên, một cô gái thướt tha đang thẳng bước tiến vào.

Thiếu nữ này mặc một bộ y phục màu tím nhạt, khoác một mảnh lụa cũng màu tím thướt tha. Búi tóc vấn cao, đơn giản tự nhiên, chỉ cài một cái trâm bạch ngọc , phong tư yểu điệu, như tiên tử thanh lệ vừa bước ra từ trong sương mù.

734. Chương 735: Thật Sự Là Tốt Không Thể Tốt Hơn

Thủy Diệu m! Thiếu nữ này dĩ nhiên là Thủy Diệu m!

Nàng không phải là hoa khôi ở Bất Dạ cung sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Nơi này dù sao cũng là hoàng cung trọng địa a, làm sao có thể cho phép một kỹ nữ tiến vào?

Cũng không phải Long Phù Nguyệt xem thường kỹ nữ, mà là quả thật rất kinh ngạc .

Vừa nhìn đã cảm thấy không hợp, không khỏi có chút quỷ dị!

Thân mình Long Phù Nguyệt nhất thời cứng đờ, trên mặt không còn một tí huyết sắc.

Thủy Diệu m nhìn thấy Phượng Thiên Vũ đến, đôi mắt lập tức sáng ngời, nhẹ nhàng bước nhẹ đến vài bước, liền quỳ xuống :"Tiện thiếp Thủy Diệu m tham kiến thái tử gia."

Phượng Thiên Vũ hiển nhiên cũng lắp bắp kinh hãi: "Diệu m, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Thủy Diệu m nhẹ nhàng cười, thần sắc uyển chuyển, mắt đẹp đảo quanh, nhẹ giọng nói: "May nhờ có thái tử gia không chê, thay tiện thiếp chuộc thân mình, nhảy ra khỏi hố lửa kia. . . . . ."

Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút.

Trong lòng Long Phù Nguyệt lại một trận hỏa lớn đang cháy phừng phừng.

Ha ha! Tốt lắm, vị hôn phu thân yêu của nàng thì ra ở sau lưng nàng làm nhiều ' chuyện tốt ' như vậy !

Tốt lắm, thật sự là tốt không thể tốt hơn rồi!

Bàn tay nhỏ bé của nàng hơi hơi tránh một chút, muốn từ trong tay Phượng Thiên Vũ tránh ra.

Nhưng trên mặt Phượng Thiên Vũ tuy rằng bất động thanh sắc, lại đem nàng nắm thật chặt, nàng hoàn toàn tránh không ra.

"Nói tiếp!" Thanh âm của Phượng Thiên Vũ lạnh lùng , đông lạnh người chung quanh khẽ run rẩy.

Thủy Diệu m tựa hồ cũng hoảng sợ, cảm giác mình như đang vuốt râu hùm, không dám ngẩng đầu, nói tiếp: "Dạ, dạ, thái tử gia thay tiện thiếp chuộc thân, lại cho tiện thiếp ngân lượng, nhưng tiện thiếp không chỗ nào để đi, nghĩ đến thêu công của chính mình cũng không tệ lắm, liền làm một tú nương, may mắn được Vân phi nương nương ưu ái, để cho tiện thiếp vào Thượng Y Phường này. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, một bộ dáng cái này nàng đã minh bạch rồi chứ.

Mặt Long Phù Nguyệt hơi đỏ lên, hắc, lần này lại thiếu chút nữa đã oan uổng cho đại Vũ Mao, nhưng người này sức quyến rũ cũng quá lớn đi, hoa đào một đống lại một đống .

Long Phù Nguyệt cũng là nữ nhân, đương nhiên hiểu được tâm tư của phụ nữ.

Phượng Thiên Vũ đối với Thủy Diệu m tuy rằng không hề có ý gì xấu, nhưng Thủy Diệu m này cũng tuyệt đối là không chết tâm, nàng nhất định còn muốn lại trở lại bên người đại Vũ Mao, cho nên mới cố ý nghĩ cách vào Thượng Y Phường còn. . . . . .

735. Chương 736: Lôi Nhân! Rất Lôi Nhân

Thủy Diệu m kia lại nhìn Long Phù Nguyệt một chút, nhẹ nhàng quỳ gối: "Tiện thiếp tham kiến Vương Phi, Vương Phi, triều phục Thái Tử Phi này là thái tử gia tự mình đốc xúc Thượng Y Phường thêu chế , Vương Phi mời thử xem có vừa người hay không."

Cầm khay trong tay vẫn giơ lên qua đỉnh đầu.

Long Phù Nguyệt nhìn nhìn y phục lộng lẫy kia.

Hoa lệ phiền phức vô cùng, tơ vàng chỉ bạc thêu công tinh xảo, những hạt ngọc trai to lớn đính đầy trên vải làm hoa văn, làn váy thật dài, đẹp đẽ quý giá và long trọng.

Một vật tinh xảo khác trong mâm mũ phượng. Trung tâm có một viên bảo thạch, to chừng quả trứng gà, lung linh gắn ở trên đỉnh.

Phượng Thiên Vũ cười nói: "Phù Nguyệt, nàng nhìn một chút, thấy thích không?"

Long Phù Nguyệt không đành lòng dập tắt hứng thú của hắn, gật gật đầu: "Thích, ừm, thực thích."

Trong lòng cũng đang oán thầm: "Nha , nếu đem châu báu trên y phục cùng mũ phượng này dỡ xuống đem bán ta chỉ sợ sẽ là, người giàu có nhất kinh thành này."

Phượng Thiên Vũ cảm thấy hật cao hứng: "Vậy nàng đi thử xem sao. Nếu có gì không thích hợp cũng dặn dò cho các tú nương sửa chữa, chờ đến đại hôn của ta và nàng, nàng sẽ mặc bộ y phục này."

Cái gì? Muốn mặc thử? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Phù Nguyệt nhất thời khổ xuống.

Một thân trang phục và đạo cụ này ít nhất cũng có hai ba mươi cân nặng, nàng mặc một thân như vậy còn không mệt chết đi được sao?

Cái gì, khoan đã, đại hôn? !

Tại sao còn phải làm đại hôn? Nàng không phải đã cùng hắn thành hôn rồi sao?

Tựa hồ đoán được Long Phù Nguyệt đang suy nghĩ gì, Phượng Thiên Vũ cười dài : "Là đại điển lập Thái Tử Phi. Phù Nguyệt, ta vẫn muốn cho nàng một hôn lễ tốt nhất. Được rồi, đừng đứng đó gục đầu nữa, nhanh đi thử xem."

Long Phù Nguyệt không thể từ chối, chỉ phải đi vào thử. Hai cung nữ cùng với Thủy Diệu m cũng đi vào theo.

Long Phù Nguyệt giống như con rối gỗ, mặc cho những cung nữ này bài bố, đem một ít thân trang phục hoa lệ và đạo cụ mặc lên người.

Thủy Diệu m lại hóa trang cho nàng một chút, Long Phù Nguyệt nhìn vào trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tối sầm.

Nữ nhân phấn son dày cộm trong gương kia là ai?

Nhìn qua giống như từ trong cổ mộ mới bò ra tới.

Kinh người! Rất Kinh người a!

"Thủy cô nương, đổi lại cho ta thanh thuần một chút . Hiện tại thành bộ dáng gì vậy, giống như yêu tinh."

736. Chương 737: Nói Không Nên Lời Hỗn Loạn

Thủy Diệu m bùm quỳ xuống: "Khởi bẩm Vương Phi, trang điểm như thế là xứng với bộ xiêm y này. Thanh thuần là không làm được. . . . . ."

"Vậy cũng không thể đem mặt của ta bôi giống như mông con khỉ như thế! Phấn này rất đỏ! Xóa, xóa!" Tự mình cầm một khăn tay liền lau, tẩy sạch sẽ lớp hóa trang kinh người trên mặt.

Hôn mê, không phải là thoa cho ta một tầng bột mì chứ?

Này trắng giống như cương thi a.

Thẩm mỹ quan của người cổ đại quá kinh khủng!

Nàng không nói hai lời, chạy đến chậu rửa mặt trước mặt, ào ào tẩy sạch toàn bộ.

Thủy Diệu m hoảng sợ, nhưng ngại thân phận không dám ngăn trở.

Hai tiểu cung nữ kia ngay cả cái rắm cũng không dám phóng một cái.

Long Phù Nguyệt soi soi gương, thấy mình lại khôi phục gương mặt nguyên thủy thanh nhã, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm: "Tốt lắm, cứ như vậy đi, " Nàng vươn tay vừa muốn đem mũ phượng trên đầu nặng hù chết người này lấy xuống.

Thủy Diệu m vội nói: "Vương Phi, Vương gia còn ở bên ngoài chờ ngài. Ngài dù sao cũng nên để ngài ấy nhìn xem. Mới không uổng phí tâm tư của Vương gia đối đãi ngài ."

Cũng không biết vì sao, Long Phù Nguyệt lại luôn có cảm giác Thủy Diệu m này nói chuyện, luôn luôn có hàm ý dạy dỗ ẩn ở bên trong, còn có một tia ghen tuông ẩn ở trong đó.

Nàng hừ một tiếng, thản nhiên nói: "Ta nghĩ như thế nào không nhọc tú nương nho nhỏ như ngươi giáo huấn. . . . . ." Long Phù Nguyệt vốn không phải là người tùy tiện khinh khi người khác, huống chi nữ

nhân trước mắt này còn mơ ước phu quân của mình, cho nên khi nàng nói chuyện cũng hoàn toàn sẽ không khách khí.

Sắc mặt Thủy Diệu m trắng nhợt, tay rút vào trong tay áo gắt gao siết thành quyền.

Nàng cắn cắn môi, thản nhiên nói: "Dạ, nô tỳ đã hiểu. Vương Phi tha lỗi."

Vừa mới nói tới đây, đã nghe thấy thanh âm của Phượng Thiên Vũ từ ngoài phòng truyền đến: "Phù Nguyệt, đã xong chưa? Đi ra để cho ta nhìn thử xem có vừa nàng không."

Long Phù Nguyệt thầm thở ra một hơi dài, cảm giác mình hiện tại không còn chỗ trốn rồi .

Hiện tại hành vi của mình ngược lại giống như những vở kịch ở cung đình đáng giận, kiêu ngạo vô cùng.

Nhưng là vừa nghĩ tới bên ngoài có nhiều nữ nhân đều đang mơ ước phu quân của mình như vậy, trong lòng liền giống bị mèo quào thành đường, hỗn loạn nói không nên lời .

Nàng nhìn thủy Diệu m liếc mắt một cái, thấy đôi mắt nàng ta đỏ hồng, ra dáng như cô dâu nhỏ bị ấm ức, trong lòng lại càng không tự tại.

737. Chương 738: Té Ngã

Nàng nhìn thủy Diệu m liếc mắt một cái, thấy đôi mắt nàng ta đỏ hồng, ra dáng như cô dâu nhỏ bị ấm ức, trong lòng lại càng không tự tại.

"Phù Nguyệt, làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?" Bên ngoài lại truyền tới thanh âm của Phượng Thiên Vũ.

"Đến đây, đến đây!" Long Phù Nguyệt hốt ha hốt hoảng đáp ứng một tiếng, nhắc tới váy cất bước nhanh chóng đi ra ngoài.

Nàng cất bước quá mau, không đề phòng dưới chân giống như bị cái gì nhất thời vướng chân.

Thân thể nhất thời không trọng lực, nàng tốt xấu gì cũng có một chút võ công, lảo đảo một bước, rốt cuộc cũng đứng vững.

Nhưng không ngờ kia làn váy thật sự là quá dài, lại có người ở phía sau đẩy nàng một cái.

Lần này nàng đứng không vững nữa.

A một tiếng kêu sợ hãi, thuận theo sức hút của trái đất, tát một tiếng thật mạnh ngã trên mặt đất, nhất thời té ngã.

Cái trán vô tình đánh thật mạnh vào bình phong kế bên.

Bình phong tinh xảo rầm một tiếng gục xuống, trong lúc cấp bách Long Phù Nguyệt ôm đầu hướng bên cạnh lăn một vòng, không đợi nàng thở gấp qua một hơi , trước mắt một đoàn bóng trắng chợt lóe, đem nàng chặn ngang ôm lấy, đồng thời cánh tay trái chém ra, mắt thấy tấm bình phong sẽ nện ở trên người Long Phù Nguyệt nháy mắt bay ra ngoài.

Bịch một tiếng đụng ngã cái giá đặt đồ cổ trân bảo, vô số bình hoa, đồ sứ. . . . . Giống như mưa đá rơi trên mặt đất.

Trong phòng tiếng ngọc, tiếng sành sứ vỡ tan, toàn bộ căn phòng tinh xảo hoa lệ nhất thời biến thành một đống vỡ nát hỗn độn.

Hai cung nữ kia sợ tới mức mặt không còn chút máu, ngơ ngác đứng ở trong góc nhỏ, một câu cũng nói không nên lời.

Phượng Thiên Vũ đem Long Phù Nguyệt đặt trên mặt đất. Chau mày nói : "Sao lại thế này?"

Lại nhìn cái trán Long Phù Nguyệt một chút, nơi đó lấy tốc độ hỏa tiễn xuất hiện một khối u lớn xanh tím.

Long Phù Nguyệt đau đến nước mắt thiếu chút nữa bão tố đi ra. Nàng rất muốn… khóc.

"Thực xin lỗi. . . . . Ta. . . . . Ta xảy chân."

Tâm Phượng Thiên Vũ đau nhói nhìn khối u trên trán nàng: "Làm sao có thể không cẩn thận như vậy?"

Long Phù Nguyệt bĩu môi. Trong lòng thực ủy khuất.

Nàng cũng không phải cố ý !

Nàng biết này váy quá dài, dễ dàng vướng víu, cho nên nàng mới vừa rồi còn nhắc tới váy đi tới .

Nhưng ai biết vẫn bị mạc danh kỳ diệu xuất hiện vật gì đó làm vướng chân.

Thế này mới ngã chật vật như thế.

738. Chương 739: Nha , Có Lẽ Nữ Nhân Này Ám Toán Sau Lưng Của Ta

Kìm lòng không đậu quay đầu nhìn thoáng qua địa phương vừa mới vấp chân, nơi đó vô cùng bằng phẳng, ngay cả cái hố nho nhỏ đều không có, vậy nàng làm sao có thể ngã sấp xuống ?

Nàng cúi đầu suy nghĩ kĩ lại, chợt nhớ tới vật vướng chân mình ban nãy thật sự rất mềm mại, giống như bàn chân của một người nào đó.

Không khỏi liếc mắt nhìn Thủy Diệu m một cái. Hoảng hốt nhớ lại vừa vặn như là nàng đứng ở bên cạnh mình. . . . . .

Nha , có lẽ nữ nhân này ám toán sau lưng của ta!

Long Phù Nguyệt ý nghĩ nóng lên, gần như đã muốn nhảy dựng lên bắt nàng, chỉa về phía cái mũi nàng ta mà mắng to.

Nhưng nghĩ lại, hiện tại không có bằng chứng liền chỉ trích, nữ nhân này khẳng định sẽ không thừa nhận, cũng làm cho đại Vũ Mao khó xử. . . . . .

Nhưng nàng hiện tại quả thực là nuốt không trôi cơn tức này, nhãn châu chuyển động, vòng tay ôm lấy cổ Phượng Thiên Vũ , ủy ủy khuất khuất nói: "Ta không biết bị cái đồ đáng chết gì đẩy ta té ngã,. . . . . Quên đi, ta cứ xem như bị chó cắn một ngụm."

Ánh mắt từ trên mặt thủy Diệu m lướt qua.

Thủy Diệu m run rẩy, hơi trắng bệch, bỗng nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Vương Phi, nô tỳ, nô tỳ không có. . . . . ."

Vừa mới nói hai câu, đôi mắt đã đỏ lên, trong đôi mắt to tràn đầy nước mắt, rưng rưng ướt át. Lại liên tục hướng Phượng Thiên Vũ dập đầu: "Thái tử gia, ngài là biết cách làm người của nô tỳ, cho dù cấp cho nô tỳ mười lá gan, nô tỳ cũng không dám làm vướng chân Vương Phi. . . . . Thỉnh Vương gia minh giám."

Long Phù Nguyệt mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội: "Di, Thủy cô nương, ta nói là cô nương làm vướng chân ta sao? Cô nương chột dạ cái gì?"

Phượng Thiên Vũ thông minh đến bực nào, đem thần sắc nàng hai người đều xem ở tại trong mắt, trong lòng vừa động.

Hắn rất hiểu tính tình của Long Phù Nguyệt, tính tình của nàng tuy rằng nóng nảy chút, thích ăn dấm chua chút, nhưng nàng cũng không phải là người thích hãm hại người khác. . . . . .

Liếc mắt nhìn hai tiểu cung nữ kia một cái, thản nhiên nói: "Vừa rồi hai đứa ngươi nhìn thấy gì?"

Hai tiểu cung nữ kia bị hỏi đến run rẩy cả người, phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Nô tỳ, nô tỳ không nhìn thấy gì hết.”

Lông mày Phượng Thiên Vũ nhướng cao, cười dài : “Thật sự không nhìn thấy gì sao?”

Thân mình hai tiểu cung nữ kia run lên hạ xuống, trong đó một người liếc mắt nhìn thủy Diệu m một cái, lại run rẩy cúi đầu.

739. Chương 740: Đại Gia Không Cần Không Có Nghĩa Là Đại Gia Sẽ Không

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ nhất thơi chuyển sang lạnh lẽo: “Các ngươi hầu hạ Vương Phi thay quần áo như thế nào? ! Hại Vương Phi ngã thành như vậy, người đâu!”

Bên ngoài sớm có thị vệ hầu hạ , nghe tiếng liền tiến vào.

Phượng Thiên Vũ chỉ hai tiểu cung nữ kia cùng Thủy Diệu m: “Hầu hạ Vương Phi bất lực, đem các nàng mang xuống, đánh hai mươi trượng!”

Một tiếng ” vâng ” vang lên, thành công làm cho hai tiểu nha hoàn kia bị dọa trắng mặt.

Thủy Diệu m sợ tới mức cũng thiếu chút té ngồi dưới đất.

Thị vệ bước đến lôi các nàng đi.

Trong đó một tiểu nha hoàn nhịn nữa không được, kêu lên: “Thái tử gia tha mạng, chuyện không liên quan đến nô tỳ, là Thủy cô nương đẩy Vương Phi té ngã!”

Nàng hô lên một câu này, mặt Thủy Diệu m thoáng chốc trắng bạch, run giọng nói: “Trụy nhân, ta và ngươi kiếp trước không oán, kiếp này không thù , tại sao ngươi lại muốn hãm hại ta như thế?”

Mới nói được lời này, liền nghe thấy thanh âm của Vân phi nói: “Làm sao vậy? Tại sao chỉ thử quần áo mà lại làm ra trận chiến lớn như vậy ?”

Tiếng ngọc bội vang nhỏ, Vân phi cùng mấy vị mệnh phụ phu nhân kia cũng các nữ nhi vén rèm đi đến.

Thủy Diệu m như gặp được cứu tinh, xông đến, quỳ gối dưới chân Vân phi, khóc như hoa đào gặp mưa: “Nương nương, xin nương nương hãy làm chủ cho nô tỳ, Vương Phi không cẩn thận té ngã, xem như nô tỳ hầu hạ bất lực, nhưng. . . . . Nhưng Vương Phi nghĩ đến nô tỳ đẩy ngài ấy ngã, nô tỳ cho dù có lá gan to bằng trời, cũng không dám làm ra loại chuyện này, nha đầu Trụy nhân này cũng không biết là chịu ai sai khiến, cũng tới oan uổng nô tỳ. . . . . Thỉnh nương nương làm chủ cho nô tỳ, cho nô tỳ một cái công đạo.”

Long Phù Nguyệt nghe nàng ta nói một hơi dài , những câu này điều có ám chỉ.

Ngay từ đầu nàng ta còn van xin, bây giờ bỗng nhiên dập đầu như bửa củi.

Nha , đây rõ ràng là cung đấu diễn phải không?

Quả nhiên làm cho người ta tăng thêm kiến thức!

Hừ, cô nãi nãi tốt xấu cũng xem qua nhiều tiểu thuyết cung đấu, Đại gia không cần không có nghĩa là Đại gia sẽ không!

Lần này chỉ sợ lại là cùng chuyện Anh Lạc công chúa rơi xuống nước giống nhau.

Lại là lão hoàng đế bày mưu đặt kế , muốn hạ uy phong của cô nãi nãi. . . . . .

Vân phi liếc mắt nhìn Long Phù Nguyệt một cái, thản nhiên nói: “Vương Phi, chẳng qua chỉ té ngã một chút mà thôi,không cần phải làm lớn chuyện ? Không khéo làm cho các nô tài chê cười. Được rồi, các ngươi đều đi xuống đi.”

740. Chương 741: Con Rùa Đen Nhỏ Nhà Của Ta Ăn Sẽ Buồn Nôn

Khoát tay áo, Thủy Diệu m như được đại xá, dập đầu lia lịa vội vàng bước đi.

Nàng còn chưa đi ra khỏi cửa, liền có hai thị vệ che ở trước mặt của nàng.

Vân phi chau mày: "Chết tiệt nô tài, Ai gia không phải nói thả nàng đi sao? Vì sao phải ngăn đón? Ngay cả lời nói của Ai gia cũng không nghe đến sao? !"

Hai thị vệ kia không nhúc nhích.

Thủy Diệu m chẳng qua chỉ là một nữ lưu yếu đuối, đương nhiên không dám cùng hai thị vệ cao lớn thô kệch so đo, đành phải trở về.

Vân phi tức giận thân hình run nhè nhẹ, liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ : " Thái tử gia, xin cho người của ngài tránh ra. "

Phượng Thiên Vũ lại không thèm quan tâm đến lý lẽ của bà, đem Long Phù Nguyệt nhẹ nhàng đặt ở trên ghế: "Ngoan, cho ta xem thử có trầy sướt ở đâu không?"

Long Phù Nguyệt cau mày: "Chân còn có chút đau. . . . . Ừm, Móng chân cái ấy, đau chết ta."

Phượng Thiên Vũ lúc này đương nhiên không thể kéo ống quần của nàng để xem, chỉ cách quần của nàng sờ soạng thử.

Ẩn ẩn có chút dính cùng ẩm ướt, xem ra là đã chảy máu.

Trong lòng tê rần,cảm thấy thật tức giận.

Thản nhiên nhìn Thủy Diệu m liếc mắt một cái, lại xoa xoa đầu Long Phù Nguyệt nói : "Đem móng chân người kia chặt xuống cho rùa con ăn được không?"

Long Phù Nguyệt lắc lắc đầu: "Không tốt, thối hoắc , con rùa đen nhỏ nhà của ta ăn sẽ buồn nôn ."

Sắc mặt của Thủy Diệu m chỉ có thể dùng từ trắng bệch để hình dung.

Bùm quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu: "Nương nương, thật không phải là nô tỳ làm. Nương nương làm chủ cho nô tỳ."

Vân phi liếc mắt nhìn Phượng Thiên Vũ một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Mặc dù là các nô tài hầu hạ không đắc lực, nhưng Vương Phi tự mình cũng không cẩn thận, chuyện nhỏ như vậy cũng tính toán chi li không khỏi mất phong phạm hoàng gia , chẳng qua chỉ là một cái té ngã mà thôi. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ tự tiếu phi tiếu nói : "Chẳng qua chỉ là một cái té ngã mà thôi? Nương nương nói rất đúng, thực sự rất đúng. . . . . ."

Trong miệng hắn nói chuyện, lòng bàn chân hơi động một chút, liền đem hai ba viên trân châu dưới chân đá về dưới chân của Vân phi.

Động tác của hắn vô cùng nhanh, người khác hoàn toàn thấy không rõ, cũng sẽ không chú ý.

Vân phi nghe trong lời nói của Phượng Thiên Vũ ý tứ có buông lỏng, trong lòng vui vẻ, đi về phía trước hai bước, đang muốn nói gì đó.

741. Chương 742: Chó Cắn Chó

Không đề phòng một cước đạp trúng một viên trân châu tròn căng .

Trợt té ngửa mặt lên trời, ở bên trong tiếng kinh hô của mọi người, nhất thời té ngã bốn chân chổng lên trời.

Trước mắt Vân phi là sao cùng chim nhỏ bay loạn, xương sống đau đến giống như bị đứt gãy.

Mặt cười lập tức trắng bệch.

Mọi người sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vã ba chân bốn cẳng đem bà đở lên.

Mái tóc búi tỉ mỉ của bà nhất thời rời ra, tóc mai rớt ra, chật vật dị thường.

Gần như là bản năng , Bà giận dữ kêu lên: "Là ai? Là ai ám toán Bổn cung? ! "

Phượng Thiên Vũ lành lạnh nói: "Đống hỗn độn này lại làm cho Vân phi nương nương ngã, vậy lỗi của tên đầu sỏ gây nên chuyện này càng gia tăng, xem ra lần này không trừng trị cũng không được . Bằng không người ta còn tưởng rằng uy nghiêm của hoàng gia ta chỉ là đùa ."

Thủy Diệu m sợ tới mức toàn bộ thân mình đều run rẩy cả lên.

Nàng dù sao cũng theo Phượng Thiên Vũ một thời gian, biết rõ tính cách của hắn.

Bình thường tuy rằng cười vui vẻ, dáng vẻ tà tứ ngạo mạn, không chạm vào hắn thì thế, nhưng một khi chọc vào hắn tuyệt đối phải là dùng từ khủng bố để hình dung.

Nàng ta bỗng nhiên thực hối hận, nàng ta nghĩ đến bằng giao tình cùng Phượng Thiên Vũ hắn sẽ không so đo tiểu tiết này. . . . . .

Nhưng nàng ta lần này hiển nhiên đoán sai rồi!

Quả thực sai thái quá!

Nàng gần như ngồi phịch trên mặt đất, dập đầu liên tục nói: "Vương gia tha mạng, không phải nô tỳ, không phải nô tỳ. Là các nàng vu hãm cho nô tỳ."

Nụ cười trên mặt Phượng Thiên Vũ càng thêm sáng lạn, bình thản nhẹ nhàng nói: "Nga, thì ra các nàng là vu hãm ngươi sao?"

Quay đầu nhìn tiểu cung nữ kia liếc mắt một cái: "Ngươi vu hãm nàng ta? À, mà tội vu hãm người khác là phải tội thêm một bậc nha."

Tiểu cung nữ kia sợ tới mức thân mình run lên, đột nhiên từ trong lòng xuất ra một cái bích sắc Lưu Ly vòng ngọc, quỳ xuống: "Khởi bẩm thái tử gia, đây là Thủy cô nương giữa trưa nay đưa cho nô tỳ , nàng bảo nô tỳ vô luận thấy cái gì đều không cần nói."

Huyết sắc trên mặt Thủy Diệu m thoáng chốc biến mất sạch sẽ, bỗng nhiên bò tới, kêu lên: "Thái tử gia đừng nghe nàng ta nói bậy. . . . . ."

Vươn tay liền đoạt đi vòng tay trong tay tiểu cung nữ.

Nhưng không ngờ dưới chân bị đám vật quý giá vỡ vụn dưới chân làm vướng chân, bịch một tiếng cũng ngã. Đầu gối quỳ xuống ngay những mảnh vỡ của bình hoa. A ! một tiếng kêu sợ hãi, máu tươi nhất thời chảy ra, nhiễm đỏ cả quần.

742. Chương 743: Chó Cắn Chó 2

Phượng Thiên Vũ thần sắc bất động, đem vòng ngọc trong tay tiểu cung nữ nhận lấy.

Nhìn lướt qua, không khỏi lắc lắc đầu: " Chiếc vòng ngọc này là bổn vương đưa cho ngươi phải không? Không nghĩ tới sẽ để cho ngươi dùng làm loại chuyện này."

Lại liếc mắt nhìn cung nữ một cái: "Không biết Thủy cô nương vị này đưa cho ngươi là cái gì vậy?"

Tiểu cung nữ còn lại sợ tới mức thân mình run lên, bùm quỳ xuống: "Thái tử gia minh giám, Thủy cô nương tặng nô tỳ vật này."

Từ trong lòng xuất ra một cây trâm Dương Chi mỹ ngọc.

Cây trâm trong suốt kia nhìn sáng long lanh, hiển nhiên cũng coi như cái tinh phẩm.

Phượng Thiên Vũ mân mê ở trong tay, khẽ mĩm cười nói: "Diệu m, cây trâm này ta nhớ ngươi đã từng mang qua."

Đến giờ phút này, Thủy Diệu m rốt cuộc nói không ra lời.

Chỉ sợ tới mức thân thể run rẩy không ngừng, quỳ mọp trên mặt đất hô to: "Thái tử gia tha mạng, nô tỳ nhất thời hồ đồ. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm : "Hiện tại mới chịu thừa nhận?"

Thủy Diệu m không dám ngẩng đầu, chỉ lo dập đầu, cái trán đều đập đến xuất huyết .

Long Phù Nguyệt thở dài, Thủy Diệu m này, đã theo Phượng Thiên Vũ nhiều năm như vậy, cư nhiên ở trước mặt hắn giở trò, nay làm ột chút tình còn lạicũng không có, coi như là tự tìm đi .

Phượng Thiên Vũ nhìn thoáng qua Vân phi, thản nhiên nói: "Sự tình hết thảy đều đã rõ ràng, Vân phi nương nương luôn luôn vô tư, nói vậy sẽ theo lẽ công bằng xử trí?"

Đến giờ phút này, Vân phi một câu cũng nói không được.

Bởi vì hoàng hậu đã già, hiện tại do bà tạm quản hậu cung, bà đương nhiên biết hành động lần của Thủy Diệu m sẽ phải chịu hình phạt gì.

Sắc mặt bà trầm xuống: "Thủy Diệu m, ngươi có biết tội của ngươi không?"

Thủy Diệu m đầu cũng không dám nâng: "Là nô tỳ nhất thời hồ đồ, cầu nương nương tha mạng."

Vân phi lạnh lùng thốt: "Ám toán Thái Tử Phi, ấn luật nên chém. . . . . Người đâu! Đem nàng mang xuống!"

Thủy Diệu m gần như ngẩn người.

Khuôn mặt trắng bệch , ôm lấy chân Vân phi: "Nương nương, nương nương cứu… cứu nô tỳ, cứu… cứu nô tỳ!"

Vân phi đưa mắt nhìn Phượng Thiên Vũ.

Thấy biểu tình hắn như đang xem cuộc vui ôm cánh tay đứng ở nơi đó.

Lại không nói được một lời.

743. Chương 744: Người Tới, Trước Cắt Đầu Lưỡi Của Nàng

Trong lòng nàng trầm xuống, Phượng Thiên Vũ hiện tại quyền thế thông thiên, lại nắm giữ lấy binh quyền, ngay cả hoàng đế đều kiêng kị hắn vài phần.

Hiện tại nếu để cho hắn bắt được nhược điểm, chính mình nếu làm việc thiên vị, tất nhiên không có quả ngon để ăn. . . . .

Mặt bà trầm như nước, nhấc chân đem Thủy Diệu m đá đi ra ngoài: "Kéo xuống!"

Thủy Diệu m làm sao cũng không nghĩ đến hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Có hai thị vệ lại đây kéo nàng, nàng bỗng nhiên hét ầm lên: "Nương nương, nương nương, ngài phải cứu nô tỳ, nô tỳ là toàn bộ dựa theo chủ ý của ngài mà làm. . . . . ."

Một câu này hiệu quả rất chấn động, sắc mặt Vân phi thoáng chốc tái nhợt, cả giận nói: "Loạn chó cắn người nô tài! Mang xuống nhốt đánh vào tử tù lao!"

Thủy Diệu m đến giờ phút này cũng hoàn toàn thông suốt, kêu lên: "Nương nương, là người nói muốn hạ uy phong của Thái Tử Phi. . . . . Dặn nô tỳ làm như vậy . . . . . ."

Vân phi nương nương tức giận thân mình run run: "Phản rồi! Phản rồi! Thậm chí ngay cả Bổn cung cũng dám vu hãm! Người tới, trước cắt đầu lưỡi của ả ta!"

Phượng Thiên Vũ bỗng nhiên không hề xem cuộc vui, thản nhiên nói: "Chậm đã!"

Vân phi sửng sốt, nói : "Thái tử, con tiện tỳ này quá ghê tởm, giống như một con chó nổi cơn điên! Người không cần tin nàng, Bổn cung lần này trừng phạt nàng, là đòi công đạo cho Thái tử phi."

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ một tiếng, ý cười lại chưa đạt đáy mắt, hắn thản nhiên nói: "Nàng ta lung tung cắn càn có lẽ nên thẩm tra rõ ràng minh bạch, cũng có thể đòi lại trong sạch cho nương nương, chuyện này, vẫn là thẩm tra xử lí thì tốt hơn. Bằng không chỉ sợ đối với danh dự của nương nương có ảnh hưởng. Như vậy lỗi của ta rất lớn."

Hắn khoát tay áo, hai thị vệ kia liền đem thủy Diệu m buông ra.

Thủy Diệu m cũng bất chấp dưới đất đầy những mãnh vỡ hỗn độn, té bổ nhào vào trước mặt Phượng Thiên Vũ: "Thái tử gia, thái tử gia, tha mạng. Nô tỳ oan uổng, nô tỳ oan uổng. . . . . ."

Phượng Thiên Vũ cười tủm tỉm liếc mắt nhìn nàng một cái: "Diệu m, cơm này có thể ăn bậy, lời này cũng không thể nói lung tung, vu hãm nương nương đây chính là tội lớn xét nhà diệt tộc, nói không chừng còn có thể phán xử Lăng Trì nga, bất quá, nếu ngươi thật sự chính là bị người sai sử, vậy ngươi cũng không phải là đầu đảng tội ác, có lẽ còn có thể bảo vệ một mạng. Cho nên —— Ừm, ngươi vẫn là nói thật thì tốt hơn. Ngươi nói là Vân phi nương nương sai khiến ngươi làm, có thể có chứng cớ gì không?"

744. Chương 745: Mưa Móc Cùng Dính, Nạp Nhiều Phi Tần

Thủy Diệu m lộ vẻ sầu thảm cười: "Nô tỳ từ nhỏ liền bị bán nhập thanh lâu, sớm không biết người thân ở đâu. Xét nhà diệt tộc sao, nô tỳ đã sớm đã+ không sợ. Nhưng nô tỳ cũng không muốn cứ không minh bạch như vậy, cứ làm người chịu tội thay cho người khác như vậy, Diệu m vốn đối với Vương gia đã chết tâm, trong kinh thành ở Hối Kí tú phường làm thêu công, nửa tháng trước Vân phi nương nương bỗng nhiên đến tìm hiểu, người đem nô tỳ về ở bên trong Thượng Y Phường này làm một tú nương."

Vân phi giận dữ: "Tiện tỳ, Bổn cung là nhìn ngươi đáng thương mới có tâm tốt thu lưu ngươi vào cung, không nghĩ tới ngươi là lòng lang dạ sói lấy oán trả ơn , cư nhiên vu hãm Bổn cung đây!"

Thủy Diệu m lộ vẻ sầu thảm cười: "Nô tỳ cũng vẫn cho là nương nương là Bồ Tát tới, vẫn mang ơn, thật không nghĩ đến nương nương đối đãi tốt với nô tỳ đều là có mục đích khác, hôm qua nương nương phái người mang đến cho no tỳ một phần mật hàm, bảo nô tỳ phải làm như thế, còn nói hành động lần này cho Thái Tử phi hạ bớt oai phong, để cho Thái Thư phi biết uy nghiêm của hoàng gia, để cho nàng biết trời cao đất rộng, không ngăn trở ngăn đón thái tử nạp thiếp nữa, còn nói thái tử sớm muộn gì phải làm hoàng đế , không có khả năng trong cung chỉ riêng một phi tử, đương nhiên ân mưa móc đồng hưởng, cho nhiều phi tần, mới có thể vì hoàng gia khai chi tán diệp, còn nói nếu thành công sau này sẽ cho nô tỳ làm một phi tần. . . . . ."

Những lời này nàng vừa nói xong, sắc mặt Long Phù Nguyệt khẽ biến thành tái nhợt đi. Nhìn Phượng Thiên Vũ liếc mắt một cái, trong lòng ngầm cười khổ: "Đại Vũ Mao đối với ta đương nhiên là toàn tâm toàn ý , nhưng người chung quanh hắn hiển nhiên không nghĩ như vậy, hắn bây giờ chỉ là một thái tử, chờ hắn làm hoàng đế, chỉ sợ về sau sẽ có càng nhiều chuyện như vậy xảy ra, từng chuyện, từng chuyện cũng ko có cách nào cắt đứt được. . . . . ."

Trong lòng không khỏi có chút buồn bực, thấp đầu không nói được một lời.

Phượng Thiên Vũ lại nhíu mày, những người này tại sao không thể yên tĩnh một lát nhỉ? Hắn nạp hay không nạp thiếp liên quan gì đến của chuyện các nàng? Không lẽ rảnh rỗi quá nên đi lo chuyện bao đồng? !

Hắn âm thầm cầm tay Long Phù Nguyệt, ý bảo nàng yên tâm. Hắn đã có chủ ý.

Vân phi hừ một tiếng, nói : "Những điều này là do bản thân mình thêu dệt ra, ngươi nói Bổn cung truyền cho ngươi mật tín, vậy mật tín đó ở đâu? Lấy ra thử xem!"

Thủy Diệu m cắn cắn môi: "Này. . . . . ."

Vân phi lại cười lạnh nói: "Ta tin rằng ngươi cũng lấy không được! Bởi vì ngươi vốn chính là vô căn cứ , vu hãm Bổn cung!"

• • • • • • • • •

745. Chương 746: Ai Là Phía Sau Màn Đại Boss

Thủy Diệu m cắn răng một cái, nói : "Nương nương, lúc ngài phái người đưa mật tín tới, còn dặn nô tỳ sau khi xem xong liền thiêu hủy, vừa vặn lúc ấy không có đèn đuốc, nô tỳ liền đem nó để vào trong miệng. . . . . ."

Vân phi cười lạnh: "Hừ, ngươi là nói ngươi nuốt ăn vào bụng rồi? Ngươi nói lời này lừa ai đây? Chẳng lẽ còn có thể xé ra bụng của ngươi lấy ra sao?"

Thủy Diệu m sâu kín thở dài: "Nương nương, nô tỳ địa vị thấp, tự nhiên là có thể bắt cá biệt chuôi. Xem xongmật tín nô tỳ tuy rằng nhét vào miệng, nhưng cũng không có nuốt vào. . . . . ." Từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy nhăn nhúm, đưa cho Phượng Thiên Vũ.

Vân phi khẻ biến sắc. Bà muốn nhào đầu về phía trước đoạt lấy, vốn dĩ so với công phu của Phượng Thiên Vũ , chính mình hoàn toàn không thể so với hắn. . . . . .

Phượng Thiên Vũ xòe chiếc quạt, nhẹ phất phơ vài cái, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, tựa tiếu phi tiếu nhìn Vân phi liếc mắt một cái: "Vân phi nương nương, hiện tại ngươi còn có gì để nói?"

Chứng cớ xác thực đã bị người ta nắm ở trong tay, Vân phi đến giờ phút này cũng không có gì để nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Phượng Thiên Vũ trầm xuống, lạnh lùng thốt: "Vân phi nương nương, ngươi cố ý sai khiến lăng nhục Thái Tử Phi, vậy có đem thái tử ta đây để vào mắt không?"

Vân phi sắc mặt tái nhợt, ngoài mạnh trong yếu nói: "Thái tử không nên hiểu lầm, Bổn cung làm như vậy cũng là vì thiên thu đại nghiệp của hoàng gia, thái tử chỉ chuyên sủng Thái Tử Phi, không thể giúp hoàng gia khai chi tán diệp. . . . . ."

Mọi người mắt thấy ngay cả hoàng phi đều thẩm tra ra, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Hiểu được chuyện riêng của hoàng gia biết đến càng nhiều thì chết càng nhanh, vài vị Cáo Mệnh phu nhân đứng không vững nữa, đều lấy cớ có việc cáo từ.

Phượng Thiên Vũ cũng không ngăn trở, để mặc cho các nàng rời đi.

Ngay cả thị vệ cung nữ cũng bị hắn điều đi ra ngoài.

Long Phù Nguyệt không nghĩ tới án té ngã nho nhỏ cư nhiên thẩm ra một đại BOSS lớn như vậy, vừa tức giận vừa là buồn cười.

Rõ ràng khoanh tay ngồi ở một bên, xem Phượng Thiên Vũ xử lý như thế nào.

Phượng Thiên Vũ cười nhẹ: "Vân phi nương nương, ngươi bất quá chỉ là một phi tử của phụ hoàng, cũng không phải mẫu hậu của bổn vương, chuyện của bổn vương đâu tới lượt ngươi hỏi tới? Nói sau ——"

Hắn ngừng lại một chút, ngón giữa tay trái nhẹ gõ mặt bàn: "Vân phi nương nương luôn luôn chẳng quan tâm đối với chuyện của ta, lúc này làm sao có thể bỗng nhiên quan tâm như vậy? Hay là —— Vân phi nương nương làm như thế cũng là có người bày mưu đặt kế ?"

746. Chương 747: Bổn Vương Có Nói Muốn Mạng Của Ngươi Sao

Vân phi sắc mặt khẽ biến thành hơi biến, người chân chính bày mưu đặt kế cho bà làm chuyện này là lão hoàng đế.

Nhưng bà đánh chết cũng không dám đem lão hoàng đế cũng khai ra.

Trừ phi đầu của bà chỉ để cho con lừa nó đá!

Cắn răng nói: "Thái tử, chứng thật là Bổn cung vì thái tử suy nghĩ, mới làm chuyện này, không liên quan đến người nào."

Bà dù sao cũng là phi tử của lão hoàng đế , Phượng Thiên Vũ mặc dù là thái tử, quyền thế thông thiên, nhưng hắn cũng không thể đem vị mẫu phi trên danh nghĩa này xử phạt được

Dù sao cũng không phải đại gian đại ác, hắn có năng lực đem mình làm thế nào?

Đôi mắt của Phượng Thiên Vũ nhíu lại, bỗng nhiên chậm rãi cười: "Vân Thiên Hằng tướng quân anh dũng thiện chiến, rất được bổn vương coi trọng, bất quá hắn ngày hôm trước phạm vào một lỗi không lớn không nhỏ, thực làm cho bổn vương khó xử, không biết nên xử trí như thế nào. . . . . ."

Long Phù Nguyệt sửng sờ một chút, không rõ hồ lô của Phượng Thiên Vũ muốn làm cái gì, tại sao bỗng nhiên đem đề tài câu chuyện chuyển sang hướng khác?

Sắc mặt Vân phi cũng đại biến, Vân Thiên Hằng này đúng là đệ đệ duy nhất của nàng, chính mình tuy rằng không sợ Phượng Thiên Vũ sẽ làm gì mình, nhưng đệ đệ hiện tai là thủ hạ dưới quyền của Phượng Thiên Vũ, mặc cho hắn quay vong trong tay. . . . . .

Khí thế của bà nhất thời mềm nhũn ra, cắn cắn môi: "Ngài định như thế nào?"

Phượng Thiên Vũ nở nụ cười, tươi cười khuynh quốc khuynh thành: "Vân phi nương nương, người là ái phi của phụ hoàng, lại thông minh như vậy, khẳng định là biết ta đang nghĩ thế nào . Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng Thái Tử Phi vĩnh viễn bình an , không cần lại có người tìm nàng gây phiền toái. Ta nghĩ điểm này, Vân phi nương nương nhất định có thể làm được?"

Vân phi ngẩn ra, cười khổ một cái: "Bổn cung sẽ cố hết sức."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Có thể có những lời này của Vân phi nương nương, ta đây an tâm rồi. Tốt lắm, nếu như chủ mưu là người khác , bổn vương không thể không lột da hắn, nhưng nếu là Vân phi nương nương, Phù Nguyệt nhà ta xem như gặp chuyện không may vậy. Bất quá, ta cũng tin tưởng về sau sẽ không còn có những chuyện tương tự xảy ra. Cáo từ. "

Cũng không thèm nhìn đến ánh mắt của người chung quanh, đem Long Phù Nguyệt dìu đứng lên, đi ra ngoài.

Thủy Diệu m sắc mặt thảm biến, mãnh liệt nhào đầu về phía trước, quỳ gối trước mặt Phượng Thiên Vũ, run giọng nói: "Thái tử gia tha mạng."

Phượng Thiên Vũ thản nhiên quét nàng liếc mắt một cái: "Bổn vương có nói muốn mạng của ngươi sao?"

747. Chương 748: Ta Lần Đầu Tiên Phát Hiện Ngươi Người Này Thật Là Âm Hiểm

Thủy Diệu m quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu: "Đa tạ thái tử gia ân không giết, cầu thái tử gia đem nô tỳ mang ra cung đi, nô tỳ mặc tình Thái Tư gia xử trí."

Phượng Thiên Vũ tựa tiếu phi tiếu: "Ngươi cũng rất cơ trí, đáng tiếc chuyện cũng đã xảy ra. Ừm, ngươi đắc tội là Thái Tử Phi của ta, ngươi van cầu nàng, xem nàng có thể tha cho ngươi không?"

Thủy Diệu m không nói hai lời, xoay người liền hướng Long Phù Nguyệt dập đầu, bang bang đụng ầm ầm: "Thái Tử Phi, ngài là đại nhân không chấp nhất tiểu nhân quá, tha cho tiểu nhân đi. Nô tỳ kiếp sau làm trâu làm ngựa hầu hạ ngài."

Cái trán của nàng rất nhanh liền đụng xuất huyết , xanh tím một mảnh.

Long Phù Nguyệt tuy rằng hận nàng ám toán sau lưng mình, nhưng lúc này thấy nàng đáng thương như thế, trong lòng mềm nhũn, nhìn Phượng Thiên Vũ thản nhiên nói: "Chàng có thể tha tánh mạng của nàng ta, nhưng ta không hy vọng muốn gặp nàng ta nữa, chàng suy nghĩ mà làm."

Phượng Thiên Vũ ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn một cái, cười híp mắt nói: "Vẫn là nương tử nhà của ta thiện lương đáng yêu."

Hắn dù sao cùng Thủy Diệu m từng có một đoạn sương sớm duyên phận, cũng không muốn lấy tính mạng của nàng.

Khoát tay áo nói: "Nể mặt nương tử của ta độ lượng khoan dung, bổn vương tạm tha cho ngươi một mạng, ta nghe nói phong cảnh ở Trữ Tuyết thành rất đẹp, ngươi muốn đi nơi đó không?"

Sắc mặt Thủy Diệu m khẽ biến thành hơi biến, nàng đương nhiên là biết Trữ Tuyết thành này, là một cái thành thị ở phương bắc của nước Thiên Tuyền, thời tiết lạnh khủng khiếp, lúc trước là nơi của phạm nhân bị sung quân.

Phượng Thiên Vũ nói như vậy, cũng chính là muốn đem nàng đi sung quân.

Bất quá nàng bây giờ có thể bảo trụ được một mạng đã xem như rất tốt rồi, làm sao còn dám nói gì khác.

Cúi đầu nói : "Toàn bộ mặc thái tử gia phân phó."

Phượng Thiên Vũ gật gật đầu, thản nhiên nói: "Vậy ngươi nên nhanh chóng khởi hành thôi. Nhưng chớ để bổn vương gặp ngươi lần nữa, bằng không hậu quả không phải ngươi có khả năng gánh vác đâu."

Không thèm nhìn đến nàng ta, mang theo Long Phù Nguyệt rời đi.

Dọc theo đường đi, Long Phù Nguyệt liên tiếp nhìn Phượng Thiên Vũ, cũng không nói chuyện.

Phượng Thiên Vũ bị nàng nhìn như thế, cả người sợ hãi, vỗ vỗ gương mặt của nàng nói : "Nha đầu, có lời cứ nói, nhìn phu quân của ngươi như vậy làm cái gì?"

Long Phù Nguyệt thở dài: "Ta lần đầu tiên phát hiện chàng thật là âm hiểm . Nếu chàng là nữ nhân, tuyệt đối là một nhân vật xuất sắc trong cung đấu!"

748. Chương 749: Ta Sẽ Không Bán Nàng, Nhiều Nhất Chỉ Ăn Nàng

Phượng Thiên Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, đem nàng ôm ở trong ngực nói : "Tiểu nha đầu, nàng chớ quên ta chính là sinh trưởng ở hoàng cung đầy dối trá lọc lừa, bình sinh nhìn qua cung đấu còn thiếu sao? Nữ nhân? Ta làm sao giống nữ nhân? !"

Bỗng nhiên ở bên tai Long Phù Nguyệt, khẽ cắn dái tai của nàng: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng dám nói ta giống nữ nhân, hừ, chờ một lát ta sẽ cho nàng biết một chút về công phu nam nhân của ta . . . . . ."

Long Phù Nguyệt bị hắn cắn khắp cả người tê dại, lại nghe đến câu trêu đùa này của hắn…, ngay cả bên tai cũng đều đỏ bừng .

Ở trong lòng hắn quẩy người một cái: "Chàng lại không đứng đắn. Ta không cùng chàng nói nữa."

Phượng Thiên Vũ cùng nàng mười ngón giao nhau, nhẹ thở dài một tiếng: "Được, chúng ta nói nghiêm chỉnh nhé. Phù Nguyệt, ta hi vọng một đời một thế đều cùng nàng ở chung vĩnh viễn, nàng cũng không thể lấy lý do gì rời khỏi ta."

Trong lòng Long Phù Nguyệt nóng lên, lại cười khanh khách: "Cái này phải xem biểu hiện của chàng ra sao. Hừ, nếu về sau chàng lại làm ra chuyện có lỗi với ta, ta còn sẽ rời khỏi chàng."

Phượng Thiên Vũ nhẹ nhàng mà gõ nàng đầu một chút: "Xú nha đầu, ta sẽ không cho nàng có cơ hội này . Ta sẽ đem tất cả những chuyện bất lợi đối với nàng bóp chết ngay từ trong trứng nước . "

Long Phù Nguyệt nhìn hắn một cái, nói : "Lần này tổng chỉ huy ở phía sau màn nhất định là cha của chàng, tại sao chàng không tiếp tục thẩm vấn?"

Phượng Thiên Vũ vuốt vuốt đầu của nàng: "Nàng thật là một tiểu ngu ngốc, nàng cho là Vân phi kia cũng sẽ ngốc ngay cả phụ hoàng của ta cũng mang ra sao? Cho dù mang ra thì cũng làm được gì ? Ta cuối cùng không thể đi hỏi tội của lão nhân gia. Dừng ở đây là tốt nhất, tiếp tục có thể khua núi động hổ, làm cho lão nhân sẽ đề phòng, có năng lực bắt lấy nhược điểm của Vân phi, để cho bà từ nay về sau làm mật thám trong cung cho chúng ta, tại sao không làm?"

Long Phù Nguyệt thở dài một tiếng: "Xem ra lần té ngã này của ta cũng không phí công rồi, chỉ cần chàng nói hai ba câu đã thu được phi tử của hoàng đế làm nội ứng, đại khái lão hoàng đế về sau lại có hoa chiêu gì chúng ta cũng có thể biết trước để ứng phó rồi."

Phượng Thiên Vũ cười híp mắt nói: "Tiểu nha đầu, nhìn bộ dạng của nàng, thì ra tâm cơ cũng không thiếu, cư nhiên nhìn ra được chuyện này."

Long Phù Nguyệt sắc bén liếc mắt nhìn hắn một cái, hừ một tiếng nói : "Cả ngày cùng người phúc hắc như chàng ở cùng một chỗ, vô tâm cơ cũng hun ra điểm tâm cơ. Bằng không bị chàng bán còn không biết."

Phượng Thiên Vũ ở trên môi của nàng lại hôn một cái: "Ừm, trẻ con là dễ dạy. Bất quá ta cũng sẽ không bán nàng, nhiều nhất chỉ ăn nàng thôi!"

Cúi đầu tìm môi anh đào của nàng, liền hôn xuống. . .

749. Chương 750: Đại Hôn

Lão hoàng đế từ đó về sau quả nhiên không còn gây phiền phức đến nàng, hơn nữa cũng vĩnh viễn sẽ không tìm.

Nguyên nhân rất đơn giản, lão hoàng đế dù sao tuổi tác đã lớn, lại để cho lục Vương giam lỏng một thời gian, ăn không ngon ngủ không ngon , bị một trận kinh hách không nhỏ.

Sau lại tuy rằng Phượng Thiên Vũ bình định xong phản loạn, nhưng lão hoàng đế chấn kinh không nhỏ.

Ở trên người phi tần hoan ái không mệt mỏi, OOXX nhiều dẫn đến thân thể gầy quắt queo.

Một ngày này bỗng nhiên trúng gió, không nói nên lời.

Ngự y nghĩ hết biện pháp lại có thể lưu lại một cái mạng già của lão hoàng đế, không bao lâu sao đã giá hạc tây quy .

Trên triều đình đương nhiên cũng rối ren một mảnh, nước không thể một ngày vô chủ, Phượng Thiên Vũ đương nhiên đăng cơ xưng đế.

Sau khi chịu quốc tang bảy bảy bốn mươi chín ngày. Sau đó tân đế đăng cơ đại xá thiên hạ.

Vốn dĩ đại điển định lập Thái Tử Phi tự nhiên cũng hủy bỏ. Bởi vì chờ đợi đại điển lập tân đế của nàng.Đảo mắt thời gian lại trôi qua hơn ba tháng.

Vua nào triều thần nấy, trong triều đình tự nhiên cũng đã đến một trận thay máu.

Phượng Thiên Vũ công việc bao quanh loạn chuyển, thật vất vả tất cả đã đi vào chính quy.Đại điển lập Hậu rốt cuộc cũng đã đến ngày.Ngày hôm đó sáng sớm, Long Phù Nguyệt đã bị đào lên từ trong chăn.

Thành thành thật thật hương canh tắm rửa. Từ trong ra ngoài áo rực rỡ hẳn lên.

Lúc sau cung nữ hầu hạ mặc vào trang phục hoàng hậu hoa lệ và rườm rà .

Tự nhiên có người săn sóc dâu chuyên môn đến giúp nàng tang điểm mặc kim mang bạc, ước chừng rối ren một canh giờ, mới làm xong.

Long Phù Nguyệt soi gương một chút, gặp người ở bên trong gần như có thể dùng kim quang lòe lòe, khí lành ngàn điều để hình dung.

Không khỏi cười khổ một cái.Trong lòng cũng nói không rõ là cảm giác gì,

Ông trời, nàng đã làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ rồi, nhưng nàng lại khẩn trương quả thật chỉ muốn trốn.

Rốt cụcnhờ cung nhân vây quanh nâng đỡ nàng xuất cung , ngồi trên loan giá hoàng hậu xa hoa nhất .

Đông nghìn nghịt không đếm được bao nhiêu người đội ngũ danh dự, tiền hô hậu ủng hộ tống vị hoàng hậu này đến từ đường của hoàng gia để bái tế tổ tiên.Phù Nguyệt đứng ở dưới tế đàn khẩn trương mồ hôi tuôn ra nườm nượp.

750. Chương 751: Đại Hôn 2

Long Phù Nguyệt đứng ở dưới tế đàn khẩn trương mồ hôi tuôn ra nườm nượp, đã không có tâm tình để oán giận trang phục và đạo cụ trên người là nặng nề đến cỡ nào.

Làm hoàng hậu ——Đây là phá lệ lần đầu tiên nàng .

Trên đường lớn hai bên , các đại thần đứng giống như những hàng cây đồng loạt trải dài.

Lúc này đã là mùa xuân, hai hàng cây liễu xung quanh cũng đã bắt đầu thay lá mới, theo gió nhẹ nhàng lung lay, trong gió tràn ngập hơi thở tươi mát của mùa xuân.

Điển lễ rốt cục chính thức bắt đầu.

Long Phù Nguyệt hít sâu một hơi, mặc cho tám vị mạng phụ dìu dắt nàng bước lên bậc thang đi về hướng tế đàn.

Phượng Thiên Vũ đã ở dưới bậc thang.

Nhìn Long Phù Nguyệt chậm rãi đến gần, vươn tay đem bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng nắm lấy: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Cách bức rèm che tinh xảo của chiếc mũ phượng hoàng hậu, gương mặt của Phượng Thiên Vũ ở trước mặt hơi có chút mơ hồ.

Nhưng cầm bàn tay to ấm áp của hắn, trong lòng Long Phù Nguyệt ấm áp, tâm vẫn cao thấp lung lay lúc này cũng yên ổn không ít.

Một khắc này, Long Phù Nguyệt quên mất trăm ngàn đại thần thị vệ chung quanh, thiên địa trong lúc đó chỉ có sự tồn tại của hắn.

Hắn chính là người cùng mình nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời này. Là người mình xuyên qua ngàn năm yêu say đắm.

Trong đôi mắt dâng lên một đoàn sương mù,

Dùng sức nắm chặt lấy bàn tay to của hắn, Long Phù Nguyệt cười: "Có chàng, ta không sợ."

Phượng Thiên Vũ nở nụ cười, vô hạn vui mừng.

Hắn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng một đường đi lên dàn tế, đi vào trước mặt chủ lễ quan.

Chợt nghe một thanh âm cực kì quen thuộc gọi nàng một tiếng: "Phù Nguyệt."

Long Phù Nguyệt sửng sốt, mạnh mẽ ngẩng đầu, cách bức rèm che tinh xảo nàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, kìm lòng không đậu hô nhỏ một tiếng: "Đại sư huynh!"

Từ sau khi thương thế của nàng hoàn toàn khỏi hẳn, Cổ Nhược liền rời khỏi phủ thái tử không biết tung tích.

Nàng không nghĩ tới hôm nay cư nhiên có thể lại nhìn thấy hắn, hơn nữa hắn lại còn là chủ lễ quan của mình!

Cổ Nhược hôm nay hiếm khi không mặc một thân áo trắng, mà là mặc một thân áo choàng màu thiên thanh , sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười: "Phù Nguyệt, hôn lễ của muội ta không thể không đến."

Long Phù Nguyệt đã kích động không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ là gật đầu thật mạnh: "Đa tạ đại sư huynh."

751. Chương 752: Đại Hôn 3

Cũng không biết vì sao, nàng đối với đại sư huynh vẫn lòng mang áy náy, trước đó vài ngày hắn bỗng nhiên đi không từ giã, nàng còn tưởng rằng hắn trách tội nàng, trong lòng rất không vui.

Lại không nghĩ rằng ngày đại hôn, hắn vẫn là gấp trở về như thế, nhưng lại tự mình làm chủ hôn của nàng.

Ô ô, nàng quá cảm động!

Cổ Nhược nghiêng mặt nhìn Phượng Thiên Vũ gật gật đầu: "Phù Nguyệt ta liền giao cho đệ, đệ phải đối xử với nàng thật tốt, không được để nàng lại thương tâm."

Phượng Thiên Vũ mỉm cười: "Sư huynh, huynh yên tâm, ta sẽ không để cho bất cứ chuyện gì làm nàng thương tâm ."

Cổ Nhược khẽ gật đầu, lui ra phía sau hai bước, liền bắt đầu chủ trì hôn lễ.

Hắn vốn chính là đại tế sư, chủ trì này có thể nói là chuyện rất quen thuộc.

Trước lớn tiếng đọc diễn cảm thánh chỉ sắc phong, lại bắt đầu đọc tế kiện văn thư tổ tông.

Thanh âm của hắn cực kỳ trong sáng, thanh âm nghe giống như không lớn, nhưng trong trẻo lạnh lùng truyền ra, trên đài dưới đài mấy nghìn người đều nghe rành mạch.

Hiển nhiên dùng tới nội công.

Hai phần văn thư đều là từ ngữ tao nhã, thao thao bất tuyệt, Long Phù Nguyệt nghe không rõ, nhưng trong lòng hiểu được đều là một ít lời hay,

Nghe xong hết, quả muốn ngủ gà ngủ gật.

Nàng mặc một thân trang phục và đạo cụ cồng kềnh như vậy, toàn thân đau nhức muốn chết, hận không thể tìm ghế dựa ngồi một lát.

Nhưng người ở phía trên dàn tế tuy rằng không ít, ghế dựa cũng không có lấy một cái.

Long Phù Nguyệt chỉ phải đứng

May mắn Phượng Thiên Vũ đứng ở bên cạnh nàng, vẫn nắm một bàn tay của nàng, thỉnh thoảng truyền chút chân khí cho nàng, bằng không nàng thật sự phải mệt chết rồi .

Ở trên tế đàn cung kính lạy thiên địa tổ tiên, sau đó kết thúc buổi lễ.

Nhưng hôn lễ cũng không có chấm dứt.

Phượng Thiên Vũ cùng Long Phù Nguyệt lại quay trở lại hoàng cung, trên đại điện nhận bách quan triều bái, đặc phái viên ngoại quốc triều bái, các vị quan có cấp bậc, các mệnh phụ cao quý, đại biểu quan địa phương các nơi nhất phương dân chúng triều bái. . . . . .

Gần như ép buộc đến hoàng hôn, Long Phù Nguyệt mới được đưa vào hậu cung, vào bên trong tân phòng.

Long Phù Nguyệt gần như bị một thân trang phục và đạo cụ nặng nề này đè gục xuống.

Một ngày nay nàng lại gần như chưa ăn gì vào bụng, đói đến mức, ngực và bụng gần như dính sát vào nhau.

Trước mắt từng đợt biến thành màu đen, trong lòng âm thầm oán giận, xem ra ngôi hoàng hậu này thật đúng là không phải tốt như vậy. Suốt cả ngày hôm nay, nàng mệt hơn cả con bò.

752. Chương 753: Đại Hôn 4

Vào động phòng, nhưng một thân trang phục và đạo cụ vẫn không thể cởi ra.

Còn phải đợi chú rể hoàng đế đến .

Long Phù Nguyệt nhớ tới lần đầu tiên cùng người này kết hôn thì hắn lại đem nàng bỏ mặc trong đêm động phòng hoa chúc, hoàn toàn không đến vạch khăn voan trên đầu nàng, lúc này đây, hắn sẽ không lại để cho nàng đợi uổng công nữa chứ?

Long Phù Nguyệt cảm giác, nàng quả thực còn có bóng ma trong lòng .

Nha , thân thể này của nàng cư nhiên ba lượt kết hôn, gả cũng là cùng là một người.

Lần đầu tiên để lại cho nàng bóng ma thật to trong lòng.Lần thứ hai là một linh hồn người khác, nàng không biết.Bây giờ là lần thứ ba, không biết hắn sẽ cho chính mình một kinh hỉ như thế nào ?

Hừ, nếu hắn dám can đảm lại gạt nàng, vậy nàng sẽ cùng hắn hoàn toàn tuyệt giao!

May mắn, Phượng Thiên Vũ cũng không để cho nàng chờ lâu, đã vào đến.

Hai người ngồi ở trên giường, nhận lấy người săn sóc dâu cung nữ đưa lên các loại thức ăn mang tính Cát Tường.

Long Phù Nguyệt mỗi thứ đều nếm thử một miếng, nhưng thức ăn dường như nhiều lắm. Chỉ nếm thử mỗi thứ một miếng, Long Phù Nguyệt từ tình trạng đói khát, nhanh chóng thăng tới trạng thái chật ních , gần như sẽ chống miệng sùi bọt mép .

Nha Nha , đây mới thực sự là rượu chè ăn uống quá độ, hôn lễ hoàng gia này thật đúng là không thể chấp nhận được.

Thật vất vả lại uống xong rượu giao bôi, những người không liên quan rốt cục toàn bộ lui ra.

Long Phù Nguyệt thở ra một hơi thật dài, cuối cùng có thể thanh tịnh một lát rồi!

Phượng Thiên Vũ tự tay tháo mũ Phượng nặng nề trên đầu Long Phù Nguyệt xuống, lại nhìn thấy được bộ mặt bình dị của Long Phù Nguyệt.

Trước hôn lễ ba ngày, hắn dựa theo quy cũ của hoàng gia, cùng Long Phù Nguyệt tách ra

Tuy rằng tách ra gần ba ngày, nhưng hắn lại có cảm giác giống qua ba năm, nhớ nàng nhớ muốn chết.

Mà bây giờ, hắn cuối cùng lại cùng nàng ở cùng một chỗ, không có bất kỳ ai lại đem bọn họ tách ra.

Dưới lớp phục sức xinh đẹp là Long Phù Nguyệt tinh xảo và trong sáng, môi đỏ như lửa, tóc đen dài như mực, lông mi dài cong vút khẽ khép hờ, đôi gò má đỏ hồng lên như quả đào chín mọng.

Hắn tâm thần động lay động, một ngày mệt mỏi tựa hồ cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Hắn nhìn nàng, đột nhiên dùng sức nắm chặt eo của nàng, ôm lấy, đem nàng đặt ở trên giường.

"Phù Nguyệt, đây là đêm động phòng hoa chúc chân chính của chúng ta. Ta sẽ làm cho nàng nhớ một đời. . . . . ."

753. Chương 754: Cuộc Sống Giống Như Tiểu Trư

Theo lý thuyết, sau ngày tân hôn sáng sớm là phải bái kiến cha mẹ chồng .

Nhưng lão hoàng đế đã giá hạc tây bơi, mẫu thân Phượng Thiên Vũ lại sớm không ở nhân thế, còn lại mấy phi tần còn lại của lão hoàng đế cũng biết hiện nay tân đế cưới vị hoàng hậu này là người rất mực thương yêu, không cho phép chịu một chút ủy khuất.

Các nàng sành sỏi, đương nhiên biết hiện tại trong hoàng cung, là thiên hạ của tân hoàng hậu, ở phía sau tự cao tự đại giảng quy củ, đó là rõ ràng tự tìm phiền phức.

Cho nên toàn bộ tìm đủ loại lý do làm cho Long Phù Nguyệt không cần đến bái kiến.

Dựa theo quy củ của hoàng gia, buổi sáng hoàng hậu sau khi bái kiến gặp qua các vị thân thích trưởng bối, phải trở về đến tẩm cung của mình, nhận các phi tần ở hậu cung khác bái kiến. Nhưng cơ thiếp của Phượng Thiên Vũ đã sớm phân phát hết từ lâu, cho nên hạng mục này cũng được miễn.

Cho nên Long Phù Nguyệt tân hôn qua đi hoàn toàn không cần phải dậy sớm, ở trong tẩm cung ước chừng ngủ ba ngày.

Trong ba ngày này nàng trừ bỏ ngủ chính là ăn cơm. Thật sự là cuộc sống giống như tiểu trư.

Ha ha. Duy nhất không được hoàn mỹ là, tên đại háo sắc kia cũng không lâm triều ba ngày, mỗi ngày cùng nàng oa cùng một chỗ, nghiên cứu các loại ' thiên đạo mời rượu chuyên cần ' đa dạng. Chỉnh Long Phù Nguyệt quả thực muốn kêu cứu mạng. . . . . .

Ba ngày ngọt ngào mật mật bất tri bất giác cũng trôi qua.

Phượng Thiên Vũ vào triều sớm, Long Phù Nguyệt vừa mới rời giường, liền có cung nữ báo lại, nói Cổ Nhược pháp sư tiến đến chào từ biệt. Đang chờ ở ngoại điện.

Long Phù Nguyệt trong lòng trầm xuống, cuống quít chạy đến ngoại điện.

Cổ Nhược đứng ở nơi đó, trên người áo bào trắng nhẹ phất phơ, thanh nhã mà đạm mạc, ánh mắt lạnh lẽo như nước như trước, từ thân thể phát ra một khí chất lạnh lẽo đạm mạc như đang ngăn cách với thế giới bên ngoài. Thánh khiết đến mức làm cho người ta nửa điểm cũng không dám tin

Long Phù Nguyệt cước bộ không khỏi dừng lại: "Đại sư huynh."

Cổ Nhược xoay người, khẽ gật đầu: "Phù Nguyệt, mọi chuyện tốt không?"

Khuôn mặt Long Phù Nguyệt đỏ lên, nàng đương nhiên là tốt không thể tốt hơn, nhưng đại sư huynh lại tựa hồ như không có gì khởi sắc, sắc mặt vẫn tái nhợt trước sau như một .

"Đại sư huynh, ta rất khỏe, à, còn huynh? Vị Hoa Tích Nguyệt cô nương kia kỳ thật rất không tồi. . . . . ."

Cổ Nhược khẽ nhướng mày, thản nhiên nói: "Phù Nguyệt, ta là tới từ giã."

754. Chương 755: Chúng Ta Sau Này Sẽ Gặp Lại

Long Phù Nguyệt trong lòng vừa nhói, thập phần là không đành lòng: "Đại sư huynh, huynh dù sao cũng là chung quanh phiêu bạc, sao không ở lại nước Thiên Tuyền, Vũ Mao sư huynh tuyệt đối sẽ không bạc đãi huynh. . . . . ."

Cổ Nhược khoát tay áo: "Phù Nguyệt, muội nhớ sống cho thật tốt. Chúng ta sau này sẽ gặp lại."

Xoay người liền đi.

Long Phù Nguyệt quýnh lên, vội vàng kéo ống tay áo của hắn: "Đại sư huynh, độc của huynh vẫn còn chưa cởi bỏ, đợi có tin tức của thận châu nhất định tới tìm chúng ta, việc khác có lẽ ta không thể giúp, nhưng máu Thánh nữ của ta huynh muốn bao nhiêu có bấy nhiêu ."

Thân mình Cổ Nhược hơi hơi cứng cứng đờ, thản nhiên gật gật đầu: "Bảo trọng! Thay ta hướng Vũ Mao sư huynh của muội chào từ biệt."

Những lời này nói xong, cũng không dừng lại, xoay người mà đi.

Long Phù Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, thế nhưng cảm thấy bóng dáng của hắn có một nét tiêu điều buồn bã, trong lòng nhẹ nhói đau, âm thầm niệm một câu: "Đại sư huynh, bảo trọng!"

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nghich-ngom-co-phi